PRÁH MEZI SVĚTY
díl I.

SBÍRKA PAVLOVÝCH ROZPRAV
o věcech pozemských i věčných

svazek: 1 - 20

OBSAH

Úvod ... 3
1. Bůh a člověk ... 3
2. Poměr člověka k Boha ... 8
3. Ježíš ve světle pravdy ... 13
KRISTUS PLNÝ SKUTEČNOSTI ... 19
4. Svatý František z Assisi ... 21
Jak svatý František, jda cestou s bratrem Lvem, vykládal mu ty věci, které jsou dokonalou radostí. ... 30
5. Láska ... 31
6. Víra a náboženství ... 37
7. Vývoj náboženství ... 50
8. Duchovní význam velkých svátků ... 56
9. Po stopách prvního křesťanství ... 64
10. Nový člověk ... 71
11. Katastrofy, zemětřesení a budoucnost lidstva ... 76
12. Od smrti k novému životu ... 81
13. Naše astrální tělo a jeho důležitost pro náš život ... 88
14. Mystika a Terezie Neumannová z Konnersreuthu ... 96
15. Spiritism špatně chápaný a škody jím způsobené ... 102
16. Evangelium a lidský rozum ... 108
17. Obroda veřejného života životem duchovním ... 115
18. Síla lidské myšlenky - telepatie ... 121
19. Proč nejsme šťastni ... 126
20. Meditace V přírodě ... 132
Posečená louka ... 132
Pramen živé vody ... 133
Skály na pobřeží mořském ... 134
Cypřiš ... 135
Déšť ... 136
Stará jabloň ... 137

Úvod

Po letech přemýšlení a hledání Věčné Pravdy dočkal jsem se chvílí, kdy soustředěné ticho kolem mne a klid ve mně rozhrnoval přede mnou oponu tajemna. V těchto chvílích, stoje na prahu mezi světy, nacházel jsem spojení mezi životem hmotným a duchovním, dnešním i posmrtným, pozemským i věčným. To, co jsem z tohoto spojení dovedl vytěžit, to, co jsem dovedl z něho zachytit, odhodlal jsem se po dlouhém uvažování napsat a vydat ve sbírce »Práh mezi světy«.
Tak vznikly tyto rozpravy, v nichž nikdo nehledej vědeckých poznatků. Přijímej je jako projevy srdce, chápej je každý jen svým citem, který je také diktoval. Nejsou to úvahy rozumářské. Jsou to pouhé poznatky duchovní, odposlouchané tóny vnitřního hlasu. Mnohé z těchto poznatků vynořily se jako netušené inspirace na samotném podiu přednáškovém.
Mají jediný úkol: probudit duše lidské ze spánku hmotařského života k jitřnímu Svítání poznání Pravdy Věčné a k duchovnímu životu, vybudovanému na lásce. Proto neříkejte - ne - dokud jste nečetli. Nemusíte ani říkati - ano - až přečtete. Přemýšlejte. Miliony cest vedou k poznání jediné Pravdy nadevším.
Byla to moje předrahá matka, která položila v mé duši první základy k poznání pravého B o h a - B o h a L á s k y . Proto také její památce věnuji tyto své rozpravy.

Pavel.

1. Bůh a člověk

(Přednáška, proslovená 27./II. 28 v Jablonci n./Nisou.)

Málo lidí na světě stará se o to, odkud jsme přišli, kam spějeme, a jaký je pravý účel našeho života zde na zemi. Mnoho lidí svým rozumářstvím a touhami po pohodlném životě a požitcích všech možných druhů vyplní si svůj život tak, že si ani neuvědomují, že je nad námi veliká Moc, která všechno řídí, všechno co přijímáme, nám dává. Ale tato veliká Moc dala nám také zákony, kterými se každý jedinec, vtělující se na svět, musí řídit. Ale mnoho lidí uznává za pohodlnější než podřídit se těmto zákonům, raději popírat jsoucnost Boha, nejvyššího soudce a zákonodárce, žít podle své vůle a nezachovávati ničeho ze zákonů Božích. Tím se však ochuzují o veliké milosti, které jim nejmoudřejší a nejlaskavější Otec nebeský je ochoten v každém okamžiku udělit, jen když se k němu obrátí jako děcko s plnou důvěrou a láskou. A takoví lidé se nezabývají ani otázkou našeho původu, našeho vzniku, ani otázkou, proč jsme na tomto světě, kde prožíváme mnohdy i veliká utrpení, a to bud' z neznalosti zákonů Božích, nebo pro nezachovávání jich.
Je proto třeba uvědomit si především náš vznik a vznik celého vesmíru.
Evangelium Sv. Jana začíná slovy: Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo. - A Starý Zákon v Genesi uvádí, že na začátku nebylo nic, a přece byla Prapodstata všeho již před počátkem vesmírového vývoje. Tato Prapodstata všeho, to byla ona veliká, moudrá, všemocná Síla, to byl Prapočátek všeho, jemuž od začátku světa byla dávána různá jména, a jemuž my říkáme Bůh. Ale to není to pravé jméno, neboť nikdo ze smrtelníků nesmí je vyslovit, je nade vše svaté. A proto židé užívali jména Jahve - Jehova, my jména Bůh.
Tento Bůh, tento Prapočátek, Prapodstata všeho, Síla, existující od věčnosti do věčnosti, rozhodla se ze Sebe vytvořit život nový, aby sama tato Prapodstata, Prapříčina nacházela ve vlastní své tvorbě neustálé zdokonalování. V této tvorbě vedle své moci musela vydati - vydechnouti ze sebe inteligenci, neboť k tvoření bylo zapotřebí nejen síly - to jest moci - nýbrž také inteligence. A tak z jednoho Boha a z jedné síly máme dva mocné prvky, které

hned od počátku byly utajeny v oné Moci, ze které vyšly. Protože vše stvořené mělo být dokonalé dle představy nejdokonalejšího Boha, bylo potřebí jako vždy a ve všem, i nyní Lásky. A proto tento dvojjediný Bůh, Inteligence a Síla, vydechl ze Sebe i Lásku. A tu máme již trojjediného Boha - Inteligenci, Sílu a Lásku, čili - Boha-Otce - Sílu, Inteligenci - Ducha svatého, Lásku - Syna Božího (Krista).
Tento trojjediný Bůh vydechl ze sebe sedm duchů tvořivých, a tito společně vydechli do vesmíru duše lidské. Těmto duším lidským byl dán zákon, a k němu rozum a svobodná vůle. Duše lidské, mající svobodnou vůli a rozum, začaly ihned přemýšlet o tom, mají-li zákon Boží zachovávat, anebo jednat podle své vlastní vůle. Tak se duše rozdělily na tři tábory. Jeden tábor rozhodl se zachovávat zákon Boží, a duše k němu náležející zůstaly v nyní tak zvaném království nebeském, v blízkosti Otce, Tvůrce svého, a prožívaly a prožívají svůj duchovní vývoj v devíti stupních. To jest oněch devět kůrů andělských. I pro ně platný zákon určoval, kdy smějí z jedné sféry duchovní přestupovat do vyšších, neboť ani u nich nebyl vývoj jednotný a stejně rychlý. Druhá skupina duší odmítla vůbec zachovávání zákona Božího a protivila se Bohu. Tyto duše byly jako zavržení andělé, zastupující inteligenci zla, vykázány z duchovního domova otcovského a octly se, bloudíce, v celém vesmíru.
Třetí skupina duší - a to jsme právě my - rozhodla se, že by byla ochotna zachovávat zákon Boží, ale chce použít svého rozumu a své svobodné vůle, dané jí Bohem k poznání jiného života. Tyto duše odešly také z otcovského domova, a to jako marnotratní synové. Stejně jako dnes tak i na počátku světa objevovali se silnější jedinci a vedle nich duše, které potřebovaly vedení. Tito jedinci, každý na svou pěst, vedli duše, které se k nim připojovaly, a každý dle svého rozumu hledal jinou cestu. Tak tvořily se miliony a miliony skupin duší, které opustily Otcovský dům, nebeské království, a začaly bloudit vesmírem.
Tímto svým rozhodnutím duše porušily zákon klidu a harmonie ve vesmíru, rozpoutaly síly, které jimi vládly, a síly ty způsobily v celém vesmíru veliký rozruch a rotaci. Tak se všechny skupiny duší dostaly do ohromného pohybu a touto rotací zhušťovaly se stále, až se z nich vytvořily ve vesmíru vědecky tak zvané mlhoviny. Co se z těchto mlhovin vytvořilo, věda již sama ví a také dokázala. Byly to počátky vesmírových těles, celých planetárních soustav a miliardy hvězd. Postup tohoto dění se stanoviska duchovního však věda nepodává. Trvalo snad miliony a snad i miliardy let, než z takovéto mlhoviny vznikla pevná hmota, jakou je na příklad naše země.
Skupiny duší, které prodělávaly tento zvláštní zhmotňovací proces, musely projít devíti stupni sestupnými, než se octly v takové hustotě, že vytvořily nerostnou hmotu. Ze svého duchovního domova - nebeského království (I. stupeň), vešly do vesmíru, kde vytvořily nejprve e t e r (II. stupeň), dále e l e k t r o n y a p r o t o n y (III. stupeň), z těchto elektronů a protonů a t o m (IV. stupeň), po něm následoval c h e m i c k ý p r v e k (V. stupeň), dále p l y n (VI. stupeň), později P á r u (VII. stupeň), z páry v o d u (VIII. stupeň). Ve vodě usazovalo se b a h n o , první to n e r o s t (IX. stupeň).
Celý tento proces sestupný, který prodělávala duše lidská, vlastně naše duchovní „já“, nebyl naším Bohem, nejlaskavějším Otcem nikdy spuštěn se zřetele. A my - naše duše - byli jsme svěřeni péči nejvyšší Lásky Boží - synu Božímu - Kristu. Ten provázel nás neustále na všech cestách a při všech proměnách našeho bytí, až do nejnižšího stupně, kdy duše lidská ovládala sféru nerostnou, nad níž se až dodnes, ve velkém počtu případů ani nepovznesla. Láska Boží provázela však tyto marnotratné syny, sestupující od stupně k stupni, a ztrácející na každém z nich část velkých duchovních darů, kterými nás Bůh při stvoření obmysliti ráčil. Dary tyto jsou však pro nás stále připraveny, jakmile se zase krok za krokem, stupeň za stupněm budeme blížit svému budoucímu cíli. Tedy starostlivost a Láska Otcova k nám je tak ohromná, že provázel nás, jak bylo výše řečeno. Láskou svou až do největších hlubin, aby nevyhasla v nás touha po návratu ke Světlu, k veliké Lásce, k Otci našemu.

Duše pochopily správně, že se musí stále zdokonalovat. Tak se v naší veliké hroudě zemské objevil duchovní život, usměrňující duše, dle jejich schopností, k návratu k Otci. Jednotlivé skupiny duší vyvářejí různé krystaly a drahé kovy, leč duše ty brzy pochopí, že dokud jsou jenom ve hmotě, nerostu, těžko by se mohly dostat zpět do otcovského domu. Proto, vedeny zase Láskou Boží - Kristem, snaží se dostat se ze hmoty výš. Tady začíná cesta vzhůru, na níž můžeme sledovat zase devět sfér vzestupných. Po první sféře - n e r o s t n é , přichází II. sféra r o s t l i n n á , kdy vytvářejí se na zeměkouli nová těla ve formě prvních traviček a rostlin. Objevují se zase v milionech druhů, a po odumírání života jednotlivých druhů těchto rostlin vytvářejí se nové a nové, stále dokonalejší, a všechno spěje od nerostu, hroudy zemské výš, do vzduchu, směrem tam, kde očekává je otcovská náruč.
Leč duše znovu poznávají, že je těžko dostat se výš, jsou-li kořeny připoutány ještě ke hmotě. Vytvářejí si proto nová těla, nevázaná již na hmotu. Tak nadchází III. sféra vzestupná z v í ř e c í . Ve vodě vznikají první medusy, z nich pak různí živočichové mořští, kteří přecházejí i do jiných vod, a pro rychlejší pohyb vytvářejí si těla různých ryb. Leč zase poznávají, že se sice odpoutaly od hmoty, ale jsou odkázány jen na vodu, která je stále, ještě silně omezuje. Dalším popudem všemocného Ducha vytvářejí si nová těla obojživelníků, která se mohou snáze pohybovati, a to nejen ve vodě nýbrž i na povrchu zemském, na vzduchu. Z těchto obojživelníků vytvářejí se těla hadů, ale to jsou zase jen těla, která stále ještě duše nutí být blízko při zemi u hmoty, ač duše ovládaná se shora, touží pořád výš a výš. Z touhy dostat se od hmoty výš vznikají těla na čtyřech nohách, první to ještěři. Později, aby se dostaly ještě výš, vytvářejí si k tělům svým různá křídla - a to jsou oni pohádkoví draci, po nichž zbyly dodnes létající ještěrky. Další vývoj duší směřoval k vytváření těl lehčích s křídly, a to byla těla ptačí různých velikostí. Za tuto touhu po otcovském domě Bůh odměňuje je tím, že odívá je do peří překrásných barev a dává jim milost, aby písní svou oslavovaly, svého nejmilostivějšího Otce.
Dalším vývojem, který se děje neustálým přerozováním, vtělováním do stále nových a nových forem, dospěl vývoj sféry zvířecí k opici, mající čtyři ruky, která se nejvíce podobala primitivnímu člověku. Když vývoj zvířete dospěl již tak daleko, že se dovedlo postaviti na zadní ruce a dívati se vzhůru, odkud duše jeho přišla, Bůh omilostnil tuto vyspělejší duši tím, že jí vrátil zase některé dary, které ztratila na své cestě sestupné a dal jí znovu rozum a svobodnou vůli. Pokud duše ovládala sféru zvířecí, postrádala těchto darů a byla odkázána jen na vnitřní pud a neuvědomovala si vedení, přicházející od Otce. Takto obdařené duše vtělují se do prvního p r i m i t i v n í h o č l o v ě k a (IV. sféra vzestupná), který zase dlouhým a dlouhým vývojem, který musela jeho duše prodělat, aby dospěla k ujasnění svých rozumových schopností, vyspívá v č l o v ě k a r o z u m o v é h o (V. sféra). Až člověk projde touto sférou, kterou my právě prožíváme, čeká na něho další vývoj. Duše přejde do sféry VI. - p s y c h i c k é - d u š e v n í , ve které se vrací vyvoleným, nejvýš vyspělým duším také další dary duchovní, zejména šestý smysl.
Z této sféry přechází pak duše do VII. sféry - s p i r i t u e l n í - d u c h o v n í , kde nabývá dalších duchovních darů Božích i nových smyslů a schopností. Z této sféry, která trvá zase celé věky dostane se duše do sféry VIII. - k r i s t u s o v s k é , ve které bude již naplněna nejvyšší Láskou Boží, bude stát již v předsíni Otcovského domu, před samým královstvím Nebeským. IX. stupeň pro duše naplněné Kristem jest konečně - O t c o v s k ý d ů m k r á l o v s t v í N e b e s k é nebo tak zvaný Ráj, z něhož duše lidská byla vyhnána, resp. po porušení zákonů Božích musela z něho odejíti.
Vývoj duší, vlastně našeho duchovního „já“, neděje se jednotně. Některé spějí kupředu rychleji, některé pomaleji, podle toho, jak dovedou zachovávati zákon Boží. Aby člověk snáze dospěl k dokonalosti a dříve mohl se vrátit k Otci, přišel na svět Ježíš Kristus, přišel ke svému stádu, aby nás nejen poučil o tom, že jsme dítkami Božími a naučil nás znát jeho velkou Lásku k nám, i jeho Moc a Moudrost, která o nás stále pečuje a stále k Sobě nás volá.

Přišel hlavně proto, aby nám ulehčil tíhu všech našich poklesků, t. j. hříchů, kterých jsme se dopustili na svém sestupu i vzestupu. Přišel Starý Zákon ne zrušit, ale naplnit Láskou. Přišel sejmout s nás následky těžkých hříchů a dovedl za pravdu postoupit pro nás i potupnou smrt na kříži. Tím dal nám jasný příklad, kam až naše láska má jít, že má vyvrcholit v oběti pro druhé.
Avšak Ježíš Kristus přišel také proto, aby nám ukázal cestu pro budoucnost, jak žít, abychom nemuseli trpěti za každý svůj poklesek tak jako dříve. Ukázal nám dvojí cestu ke spasení a rychlejšímu zdokonalování svého vývoje. A záleží jenom na nás, ježto máme rozum a svobodnou vůli, pro kterou cestu se rozhodneme, abychom po ní kráčeli. Prvá cesta je cestou lásky - za Kristem - na níž přestává všecko utrpení. Druhá cesta jde víc za sobectvím a je zdánlivě pohodlnější, ale k úspěchu a zdokonalení vede jen přes utrpení.
Žádný člověk, ani hříšný není odsouzen zahynouti. Každému dána je možnost nápravy a zdokonalení. Všechny naše poklesky, vady a hříchy vyvěrají z naší nedokonalosti, a protože v ní dosud žijeme, zůstáváme vtěleni na této zemi. Kdybychom byli dokonalí jako Otec náš nebeský dokonalý jest, nemuseli bychom se již vtělovat, žili bychom po jeho boku, v království nebeském.
Je tedy účelem našeho života stálé zdokonalování, a zdokonalujeme se jen poznáváním zla, kterého se máme vystříhati. Kdybychom nepoznali zlo a nedovedli je rozlišovat od dobra, nemohli bychom ve svém zdokonalování postupovati.
Proto je inteligence zla, postavená jako protiváha dobra, velmi důležitou složkou našeho vývoje. Dobro - Láska - a všechny s nimi související blaženosti pocházejí od Otce. Zlo a všecko utrpení, bolesti a vše ostatní, co s ním souvisí, pochází od inteligence zla - Lucifera - Satana. Lucifer byl na počátku tvoření nejvyšším andělem v říši nebeské. Byl nositelem světla.
Z pýchy nad svým postavením, ke kterému určil jej Bůh, chtěl vládnout jako Bůh sám. Za to byl s ostatními neposlušnými anděly svržen. Rozkazem Božím byl mu dán velmi smutný úkol, státi se panovníkem zla na zemi. Dána mu povinnost, aby za trest sváděl ke zlému duše lidské, které na popud Boží touží po zdokonalení a návratu k Otci. Duše tyto mají samy svým rozumem a svobodnou vůlí rozhodovat, budou-li následovat Lucifera-Satana, nebo zákon Lásky Boží. K tomu Satan dostal ještě přísný zákaz, že nesmí se navrátit do otcovského domu dotud, dokud bude na světě jen jedna jediná duše, která by podlehla jeho svodům.
I Satan je tedy ve službách Božích. Musí svádět duše lidské, aby z vlastní vůle mu odřekly. Ale přichází-li Satan s tímto pokušením k člověku, již předem se třese hrůzou, že se mu podaří člověka toho svést. A proto ten, kdo ho uposlechne, vlastně mu ublíží, neboť tím oddálí zase jeho návrat k Otci. To také vyprovokuje ho pak k pomstě.
Láska Boží chrání nás dlouho před touto pomstou, a sama netrestá nás nikdy za to, že jsme uposlechli raději Satana než Krista. Teprve když si člověk neuvědomuje své prohřešení a nesnaží se napravit je, Bůh připouští, aby Satan provedl své dílo pomsty a přivodil člověku utrpení, které ho má vrátit zase k poznání dobra.
Je naprosto zřejmo, že všechny naše hříchy a poklesky nejsou překážkou k našemu spasení, nýbrž jen naše pýcha a sebeláska, která nám překáží, abychom poznali a uznali své chyby, zabraňuje nám kráčet cestou ke své spáse. Je nezbytné poznati zlo, abychom se mu dovedli ubránit, neboť jenom tím můžeme se zdokonalovat. Z toho tedy vyplývá, že vlastně každý náš hřích je stupněm poznání na cestě našeho zdokonalování. Chybíme-li a uznáme-li svoji chybu, litujeme-li svého činu a činíme pokání, to jest předsevzetí do budoucna, že se tohoto hříchu pro příště vystříháme, pak jsme již dosáhli účelu poznání zla. Nabyli jsme tím zkušenosti, která se uloží v našem podvědomí a která nás později, aniž bychom si toho uvědomovali, uchrání před opakováním téhož poklesku. I my jsme v předcházejících životech vraždili, loupili, kradli, lhali - ale miliony lidí nejsou již dnes schopny ani vražd, krádeží a loupeží, ani podvodů, protože ve svém podvědomí z předcházejících životů nabyli poznatků,

co za nimi následovalo. V našem podvědomí jsou uloženy zkušenosti všeho toho, co jsme za celé miliony a miliony let prožívali a to od vydechnutí našich duší do duchovního světa, za sestupu do hmoty až po dnešní náš život, a další zkušenosti naše ukládají se v podvědomí stále a stále.
Kdo se dopouští špatných činů, kterých nelituje, nedělá pokání a nesnaží se napravit se - ani toho Bůh ještě neopouští, protože Láska Boží nepřipustí, aby některé dítko zůstalo pozadu. Chrání i je před následky jeho špatných činů. Ale když člověk takový je tvrdošíjný a snad i opakuje spáchané zlo, pak Bůh přenechává jej inteligenci zla, aby obdařila jej dary, kterými ona vládne, to jest neštěstími, nemocemi, rozervaností, zoufalstvím, bídou a mukami. Takové utrpení nemá zase jiný význam, než donutit nás k přemýšlení, čím jsme si toto veliké utrpení zavinili. Každá příčina má svůj následek, každý trest je něčím zasloužen. Ale lidé ve své pýše a nedotknutelnosti, z pouhé pohodlnosti raději naříkají, že je Bůh nespravedlivě trestá. Zapomínají, že nejvyšší Láska - Bůh netrestá nikdy, a proto zůstávají stále ve svém utrpení.
Je-li člověk rozumný, přemýšlí o tom, čím k utrpení dospěl, čím si je zasloužil, a tu konečně dojde k tomu, že on sám si je vytvořil. Pak také začne přemýšleti o tom, jak se ho zase zbavit. Nepřijde-li hned na to, čím si své utrpení zavinil, ať prosí Boha, aby mu bylo dáno poznání jeho chyb - a jistě dostane se mu té milosti, že pozná své chyby. Lituje-li toho a činí, jak bylo již řečeno - pokání, a odřekne-li se nadále podobných činů, pak se toto poznání ukládá do jeho podvědomí jako zkušenost, a utrpení jeho ihned zmizí.
Tomu učil nás Ježíš Kristus, Vyslanec a Syn Boží. Aby, našeho utrpení bylo méně než dříve, aby umenšil utrpení lidstva, jen proto přišel na svět. Avšak mnozí lidé i celé církve se domnívají, že Ježíš Kristus zemřel na kříži za všechny naše hříchy, tedy i za ty, které budeme páchat v budoucnosti. Ale v tom se velice mýlí. Ježíš Kristus smyl svou obětí všechny naše předcházející, karmu naši zatěžující hříchy, a pro další vývoj ukázal nám cestu, jak žít, abychom nehřešili, nebo zhřešíme-li již, jak se vyhnouti následkům svých hříchů. Svým učením Ježíš Kristus dal nám možnost spásy, budeme-li se jím skutečně řídit. Ale hlásati, že můžeme klidně hřešit, protože Pán Ježíš za naše hříchy zemřel, a že stačí pouze vyzpovídati se z nich, aby nám byly odpuštěny - to není doslovně pravdou. Toto odpuštění je vždycky podmíněno upřímnou snahou jíti za Kristem, neboť ten, kdo jde za Kristem, musí jít cestou Lásky, a ta již sama o sobě vede jen ke konání dobra. Jen dobrými skutky můžeme odčiniti své skutky zlé a dosáhnouti žádoucí rovnováhy. Nespoléhejte se nikdy, že můžete hřešit proto, že někdo jiný, byť i třebas Syn Boží, s vás hříchy již sejmul! Bylo by to sice velmi pohodlné, ale rozhodně nesprávné náboženství.
Většina lidí dovede jen naříkat nad svým utrpením a nepřipustí, že nikdo jiný než oni sami si je zavinili, a také nikdo jiný než oni sami nemůže jim od něho pomoci. Ve své netrpělivosti hluší a slepí nechápou, že Bůh přináší nám neustále plnou náruč ohromných darů a je připraven dáti jich každému tolik, kolik jich dovede přijmout. Čeká jen, abychom s důvěrou otevřeli také náruč svou a podávané dary Jeho přijali. A co chce od nás za tuto velkou milost, kterou nám každodenně poskytuje a nabízí? Nežádá na nás tak velkých obětí, jaké přinášeli první křesťané, kteří se pro víru Ježíše Krista dávali mučit - zabíjet. Žádá jen, abychom žili s ním v harmonii, milovali Ho jako Otce svého, aby i Jeho Láska mohla zas navzájem naplňovat nás, abychom mohli my použít této Lásky Boží, námi procházející a nás naplňující, ve svém všedním životě, k milování svých bližních. Přeje si, aby láska naše panovala v našich srdcích, slovech i skutcích a stala se základem všeho našeho života, aby již tento život zde procházel v rajských slastech.
Onen Ráj, do něhož Bůh postavil prvého člověka, jest kolem nás všude. My máme to v rukách, budeme-li chtít vědomě v tomto Ráji žít, anebo vypudíme-li se z toho ráje sami svým sobectvím, svou neláskou, podvody, lží, hrabivostí a smyslností. Budeme-li žít v harmonii s Bohem, bude Bůh trvale sídlit v našem nitru. K tomu však musí být nitro naše čisté, prosté vší

lži, přetvářky, sobectví a pýchy, proto každý z nás musí se pokorně odevzdat do Vůle Boží a snažit se podle svých schopností zachovávat všechny zákony Boží.
Pán Ježíš Kristus řekl jasně: »Kdo mne miluje, slov mých zachovává, a kdo tak činí, toho Bůh miluje, a k tomu přijdeme a příbytek svůj si u něho učiníme.«
Kdyby si lidstvo uvědomilo význam těchto velikých slov, kdy by jen uvážilo, jaké to musí být blaho a štěstí, když náš Otec nebeský se svým Synem Kristem, s nejvyšší Láskou svou v nás se usídlí, nemělo by jistě jiné touhy, než je naplniti. Toť samotný vrchol lidského štěstí. A kdo toto poznal, nikdy nezamění je za statky vezdejší, za sebe větší blahobyt a radovánky světské, ani za pochybné radovánky dnešní pakultury.
Kéž pochopilo by lidstvo tuto velkou věc a vrátilo se zase k Bohu a ke Kristu! Toť nejbezpečnější cesta ke šťastnému a spokojenému životu. Kéž by tato slova má vnikla do duší lidských a rozžala tam jiskru Boží a rozplamenila ji k nejčistší lásce a touze po Věčné Pravdě.

2. Poměr člověka k Bohu

(Přednáška proslovená 4./IX. 34 ve spolku »Probuzení« v Praze.)

Poměr člověka k Bohu podal nám ve svém velikém a svatém učení Pán Ježíš Kristus - Syn Boží, který jako nejdokonalejší člověk byl i nejpovolanějším mluvit o poměru člověka k Bohu. Také svým vlastním životem a svými skutky ukázal nám, jak máme žít, abychom tohoto správného poměru k Bohu skutečně dosáhli. Leč, bohužel, to, co některé dnešní církve o životě Pána Ježíše tradují, nepodává nám vždy již pravý, dokonalý a věrný obraz Jeho života. Církve uctívají a zdůrazňují v Ježíši Kristu především Jeho Božství, a zapomínají přitom, že duše lidská touží vedle tohoto Božství přiblížit si v Ježíši Kristu i Jeho lidství.
Pán Ježíš přišel na svět jako člověk, a jen proto přišel, aby dal lidstvu příklad nejdokonalejšího člověka. Následovat Boha člověka a kráčet v jeho stopách, bude člověku vědomému si své nedokonalosti a slabosti, vždycky dostupnější, než následovat samého Boha.
Tímto povyšováním Ježíšova Božství na úkor Ježíšova lidství podařilo se dojista církvím zvýšit úctu lidstva k Synu Božímu, ale rozhodně nevzrostl tím počet těch, kteří se cítí hodnými a schopnými k následování příkladu Ježíšova života na této zemi.
Pohlížíme-li na věc s tohoto stanoviska, pak musíme si říci, že tímto způsobem Kristus byl lidstvu spíše oddálen než přiblížen.
Dále pak i beze vší zaujatosti proti církvím, nutno přiznati, že mnohé vzácné a veliké pravdy z učení Pána Ježíše byly všelijak upraveny, přizpůsobeny dle potřeb jednotlivých církví, takže tím bylo setřeno mnohé, co by nejjasnějším, názorným příkladem ukázalo lidstvu jeho pravý poměr k Bohu.
Všechno, co tu bylo smazáno nebo překresleno, směřovalo především k tomu, aby církve udržely pohromadě stádo svých věrných oveček a mohly je samy vést k Bohu. Proto se také představitelé církví prohlásili za jediné prostředníky mezi člověkem a Bohem, ač ve skutečnosti není každému tohoto prostřednictví třeba. Říkám předem, že nejsem nikterak zaujat proti žádné církvi ani proti formalitám a obřadům, které předpisují. Vážím si jich a respektuji je plně. Věřím, že posvátný klid kostela soustřeďuje a povznáší mysle přítomných k Bohu, věřím, že sugestivní moc jejich hromadné modlitby posiluje víru a odevzdanost každého jednotlivého srdce. Jsou jistě mnozí, kteří by v denním svém programu a všedním prostředí nenalezli ani chvíli, ani místa, ani klidu k tomuto soustředění. Proto také věřím, že pro takové lidi jsou církve a přítomnost při jejich obřadech nezbytnou oporou i posilou jejich víry.
Leč přes to tvrdím, že svůj poměr k Bohu nevyřeší nikdo pouhým vstupem do kterékoliv církve, i kdyby plnil přesně všechny úkoly, které mu církev uloží. A právě naopak ten, kdo

stojí úplně mimo všechny církve, může si sám nalézt spojení s Bohem, aby skutečně pocítil, že Bůh žije nad námi, s námi i v nás.
Cítit takto opravdově a plně své spojení s Bohem, k tomu jest zapotřebí především opravdovosti, upřímnosti a poctivosti. Modlit se k Bohu, chodit do kostela, ke zpovědi a přijímání a zůstávat přitom oddán svému sobectví, požívačnosti a nelásce - nemá pražádné ceny. Znát Boha jen před tváří oltáře, jest tolik jak neznat Ho vůbec. Být Bohu oddán jen v modlitbách a ne ve skutcích svého života, jest přelháváním Boha i přelháváním sebe samého. Pravého křesťana musíš poznat vždycky po jeho křesťanských skutcích. Proto víra v Boha, služba Bohu a zachovávání Zákonů božích, musí být zřejmo z každého kroku našeho života.
Církve samy učí, že Bůh je všude přítomen a přece tuto všudypřítomnost Boží jako by popíraly svým příkazem, že všichni pravověřící musí chodit do kostela a tam se modlit, tam Boha vzývat a tam také Bohu sloužit. Věříme-li opravdově v přítomnost Boha všude a ve všem, uvážíme-li, že Bůh jako zdroj všeho života existuje v každém atomu stvoření, tedy i v atomu nerostném, rostlinném, zvířecím i lidském, pak tedy v každém okamžiku života stojíme před Tváří Boží. Proto také v každém okamžiku, na kterémkoliv místě světa můžeme pokleknout, abychom se Bohu poklonili.
Což také bylo by vůbec možno všudypřítomného Boha zavřít do chrámu? Což by bylo možno, aby procítěná modlitba, nebo vroucí prosba k Bohu zůstala nevyslyšena jen proto, že nebyla vyslovena před posvěceným oltářem? Nebylo by toto pomyšlení samo o sobě s to, aby oslabilo naši víru v nejvyšší spravedlivost, moudrost a lásku našeho Otce nebeského?
Říkám-li toto, dodávám hned také, že pokládal bych si za hřích, kdybych jen jednu jedinou duši měl zbavit její opory, kterou byla pro ni její církev.
Nevzdávejte se svého chození do kostela! Plňte všechny povinnosti, které vám vaše církev ukládá! Ale neomezujte svou zbožnost pouze na chrámy Boží! Dokazujte celým svým životem, že nejen věříte, nýbrž i skutečně cítíte, že Bůh je při každém vašem kroku s vámi. To teprve bude důkazem vaší pravé zbožnosti, která nesmí chybět opravdovému, důslednému a poctivě věřícímu křesťanu.
A nyní hledejme cestu, která by nás k Bohu nejblíže přivedla, na níž by se nejlépe vyjasnil náš správný poměr k Bohu.
Jen pošetilec mohl by popírat jsoucnost Boží jen proto, že Boha ještě nikdy nikdo neviděl a nikdy neuvidí. Každý sebemenší projev života jest sám o sobě zázrakem, který vytvořila jediné Moc, Síla, Láska a Vůle Boží.
Je-li všecko dílem Božím, shledáváme-li ve všem projev Jeho tvůrčích Zákonů, nacházíme-li Boha všude a ve všem, pak tím spíše musíme Ho nalézat v člověku samém.
Proto každý, kdo hledá Boha, musí Ho především hledat v sobě, ve svém nitru, ve svém srdci, ve své duši, která je Jiskrou Boží, součástkou Ducha Božího. Tato Jiskra Boží v nás - jest naše v y š š í J á - Duch Boží v nás, vedle něhož naše duchovní individualita (t. j. duchovní, tak zvané astrální tělo), představuje naše n i ž š í j á . Důležité jest, aby toto naše nižší já s naším vyšším Já, to jest s duší a tato zase s Duchem byly co nejúžeji spojeny. Pojítkem mezi duší a Duchem - nejmocnější a jediné - jest Láska. Tato Láska jest pak pramenem Víry, která nám umožňuje duchovní poznání. Duchovní poznání přivede nás pak k přesvědčení, které umožňuje nám náš rozum, je-li osvícen.
Kdo chce napřed být přesvědčen, aby poznal a pak teprve uvěřil, je na nesprávné cestě. To jest cesta rozumová, hmotná. Kdo však uvěří, aby poznal a poznáním nabyl přesvědčení, jde cestou citovou, duchovní, která jest cestou pravou. Proto Pán Ježíš řekl sv. Tomáši: »Tys uvěřil, že jsi se přesvědčil, ale blahoslavení jsou ti, kteří neviděli a uvěřili.«
Ten, kdo nevěří, může Boha hledat po celý život a nenajde Ho nikdy, Boha nalézt, znamená věřit. A věřím-li v Boha, v Jeho Moc a Sílu, věřím-li, že je všude přítomen, pak Ho také najdu všude a ve všem, tedy i v sobě. A najdu-li Ho v sobě skutečně, pak teprve mohu říci, že můj poměr k Němu je jasný, mně samému srozumitelný. Pak také budu umět milovati Boha svého

nadevšecko z celého srdce svého, ze vší mysli své, ze vší síly své. A třebaže nemám možnosti Boha samého vidět, budu šťasten již tím, že všude vidím a ve všem poznávám projevy Lásky, Vůle a Moci Boží. Poznávám-li ve všem dokonalou a moudrou Moc Boží, vidím-li kolem sebe všechnu krásu, která se v Tvorbě Boží jeví, pozoruji-li denně zázraky, které se v přírodě neustále opakují, snažím-li se chápati nejvyšší Zákony tvůrčí, pak nemohu jinak, než v neomezené víře odevzdati se do rukou tohoto Tvůrce, Boha všemohoucího, všude přítomného, nejlaskavějšího Otce nebeského.
V této odevzdanosti, víře a lásce naleznu svůj pravý poměr k Bohu. Tento poměr k Bohu má však docela jinou náplň, než když se člověk domnívá, že Bohu slouží jen v kostele, a přivede nás k poznání, že nejkrásnějším chrámem Božím je chrám Boží přírody, že nejkrásnější klenbou chrámovou jest hvězdné nebe a nejkrásnějším oltářem tohoto chrámu že jest srdce dobrého člověka, z něhož Bůh nejraději přijímá oběti, z lásky Mu podávané.
Svoji lásku k Bohu můžeme projevit jenom svojí láskou k celé Jeho Tvorbě. Bůh, všemocný, všemohoucí Dárce všeho, nepotřebuje dojista ničeho od nás. Nežádá ani žádného nedokonalého klanění se Jemu jen církevními obřady a formami. On - nejvyšší Moudrost, Dokonalost a Láska, On, který je Pramenem, Podstatou a Zdrojem všeho, tedy i Lásky - žádá od nás jen lásku. Upřímnou, obětavou, nesobeckou lásku, která by se projevovala v našich láskyplných skutcích. Proto také Pán Ježíš zjevil nám druhou část naší povinnosti v lásce, abychom »vedle Boha milovali bližního svého jako sebe samého.«
Bližním naším v tomto slova smyslu jest všecko, co v tvorbě Boží žije. Žije-li každý atom ve všem, musíme se naučit milovat i říši nerostnou, říši rostlinnou a zvířecí, nejen lidskou. Máme-li projevovat svoji lásku k celému životu v přírodě, pak nesmíme zbytečně zničit jedinou květinu, žádný strom, protože ve všem jeví se projev Vůle Boží a Lásky Boží, kterou poznáváme po kráse všeho, co vytvořila. Stejně tak musíme projevit lásku svou ke zvířatům a nesmíme je zbytečně zabíjet. I zvířata mají duši, a třebaže jest ve vývoji postavena níže než duše člověka, i ona má povinnost zdokonalovat se. Proto lidé, jakožto tvorové vyšší, mají zvířatům v tomto vývoji pomáhat, a jejich pomoc musí se projevovat zase láskou k nim.
Zvíře, které stojí na nižším stupni než my, přitahuje k sobě, podle zákona vesmírového - stejné přitahuje stejné - všechno nižší. Proto, jsme-li v blízkosti některého zvířete, přijímáme od něho vlastně oběť, neboť přejímá za nás všecky nižší vlivy, které by mohli neblaze působit na naši duši. Za tuto jejich oběť máme být zvířatům vděčni. Zcela správně mluví se symbolicky o beránku, který snímá naše hříchy. Také symbol beránka, snímajícího hříchy s člověka, nalezneme bez rozdílu ve všech náboženstvích, od nejstarších dob až po dnešní dny.
Připadá-li zvířatům tak veliká úloha, tím spíše pak jest povinností naší, abychom, jakožto bytosti vyšší, pomáhali těmto tvorům nižším k očištění od těchto nižších vlivů. To může se státi jediné láskou.
Naše domácí zvířata, zejména takový pes nebo kůň, přesvědčí vás nejlépe o pravdivosti těchto slov. Domníváte se snad, že zvířata nerozumí vašim slovům, nechápou vaší řeči, ač i to je domněnka mnohdy neodůvodněná. Leč můžete se přesvědčit, že existuje přece jen jedna řeč, kterou každý člověk může mluvit a které každé zvíře, ba mnohdy i rostlina rozumí - a tou jest jediná platná řeč celého vesmíru - to jest Láska. Přibližujete-li se ke zvířeti s láskou, odpoví vám také láskou. A touto láskou jste v harmonii s Bohem a dosáhli jste jediné správného poměru člověka k Bohu.
Máme-li milovat zvířata, tím spíše pak musíme milovat člověka, který ve vývoji vesmírovém stojí dosud na této zeměkouli nejvýše. Chceme-li udržet správný poměr k Bohu, musíme milovat každého bližního svého jako sebe samého, zejména ale toho, který nám dobro činí. To znamená, že nesmíme činit bližnímu svému nic, co sami nechceme, aby jiní činili nám. Naši lásku k bližnímu usnadní nám vědomí, že v každém bližním jest Bůh, v každém jest Kristus. Chceme-li projevit svou lásku k Bohu, musíme ji projevit svou láskou k bližnímu.
Správně řekl Pán Ježíš: »Cožkolivěk učinili jste jednomu z těch nejmenších, mně jste učinili.«

Kdyby si člověk před každým skutkem, před každým vysloveným slovem, před každou myšlenkou o svém bližním, kterou vyšle do vesmíru, uvědomil tuto velkou, svatou pravdu, nemohl by o svém bližním špatně smýšlet, nemohl by o něm špatně mluvit, neopovážil by se také nikomu ublížit. Cítil by, že svými pochybnostmi o dobrotě člověka pochybuje o Dokonalosti, Moudrosti a Spravedlnosti Boží, svým souzením a odsuzováním bližního soudí samého Boha, a ubližuje-li svému bližnímu, snižuje se svým skutkem tak hluboko, jako by ubližoval samotnému Bohu, neboť každý člověk jest Projevem Božím.
Zamyslíte-li se nad těmito slovy, pak uvidíte, jak zvrácený je dnes poměr člověka k Bohu. Co platno jest všechno mudrování a kázání o Bohu, nezachováváme-li základní povinnosti k Bohu, nestaráme-li se o to, abychom se zachováváním Zákona Božího k Bohu přiblížili. Jen život v neustálé, dokonalé harmonii s Bohem přináší duši lidské v každém jejím stavu blaženost.
Uplynulo již skorem dva tisíce let od doby, kdy žil na této zemi v lidské podobě Syn Boží - Ježíš Kristus, který byl pravzorem lidského života. Ukázal nám na svém vlastním životě nejsprávnější poměr člověka k Bohu. Svoji jednotu s Bohem dokázal nám svým životem a potvrdil svými slovy: »Já a Otec jedno jsme.« Ale s těmito slovy připomeňme si i další, jež pravil apoštolům a učedníkům svým, i zástupu, který kolem Něho stál: »Neklekejte přede mnou, neboť i vy jste Bohové, i ve vás jest Bůh.«
A co si církve z tohoto rčení vzaly ke svému poučení? Mnoho a mnoho věcí z učení Pána Ježíše Krista obrátily si ve svůj prospěch a v neprospěch duší lidských. Učení Pána Ježíše Krista upravily si podle svého a různými předpisy, dogmaty a zákony církevními zastřely čistou pravdu tohoto učení. Místo, aby hlásaly, že každý člověk, který se chce obrátit k Bohu - Otci a chce s Ním v harmonii žít, musí věřit v učení Ježíše Krista - nařídily, že kdo chce dojít svého spasení, musí bezpodmínečně věřit všemu, co církev k věření předkládá. A to právě odporuje tomu, čemu Pán Ježíš učil.
Nezáleží vůbec na tom, ke které církvi náležíte nebo ke kterému náboženství se hlásíte. Záleží jedině na tom, abyste svými myšlenkami, svými slovy a svými skutky náleželi k oné neviditelné církvi, kterou založil Ježíš Kristus, který je také jediným jejím pastýřem. To jest ten jediný ovčinec s jediným pastýřem. Žádný jiný krom tohoto neexistuje. Jen budete-li náležet po zásluze k této církvi, nalezli jste svůj správný poměr k Bohu.
Tento jediné správný poměr k Bohu Ježíš Kristus zjevil nám také v nejkrásnější a nejmocnější modlitbě, které nás naučil - v Otčenáši. Již začátek této modlitby ukazuje nám jasně náš velkolepý poměr k Bohu. Vždyť dovoluje nám, abychom všemocného, spravedlivého, moudrého, všemohoucího, láskyplného Boha nazývali svým Otcem. Víte, co to znamená pro duši lidskou, smí-li se s důvěrou a láskou obrátit k Tvůrci všeho v celém vesmíru, k tomuto nejvyššímu Zákonodárci, a to s naprostou důvěrou jako děcko k otci? Chápete, že tímto oslovením Ježíš Kristus naznačil nám naši velikou důstojnost mezi ostatními tvory Božími? Je-li Bůh Otcem mým, jsem já dítětem Jeho - a kdo je víc? Který princ královský nebo císařský může se mně vyrovnat? A mám-li tak mocného Otce, který všecko může a všecko má, není to pro mne vyznamenáním a velikou milostí? Co Otcovo jest i mým jest, a všeho mohu dosáhnout, dovedu-li se přiblížit k tomuto Otci jako upřímně Ho milující dítě. Všechny dary, které jsou nad pomyšlení cenné, které jsou schopny oblažit člověka v tomto i budoucím životě věčném, mohu získat z tohoto svého poměru k Bohu-Otci, budu-li zachovávat Jeho svaté Zákony a naučím-li se milovat Boha a bližního svého tak, jak nás svým životem a svým učením naučil Pán Ježíš.
Kdyby lidé pochopili z Otčenáše, jaký modlitba tato má význam - přímo zázračný - modlili by se tuto velkou modlitbu s větší úctou a pokorou. Neodříkávali by ji mechanicky jako na mlýnku, neopakovali by ji bezmyšlenkovitě mnohokráte za sebou jako v růženci. Každé slovo této modlitby vyslovovali by s největší soustředěností a hlubokou nábožností, pokorně skloněni před Velebností Boží, kterou nazýváme Otcem.

Otčenášem obracíme se k Němu, jenž jest v nebesích, pro nás v nedostupné výši, a proto voláme: »posvět se jméno Tvé.« Ale toto naše volání po posvěcení Jména Božího znělo by naprázdno, kdybychom se sami nesnažili svými životy, skutky, chováním, posvěcovati slovo Bůh, protože jediným posvěcováním Jména Božího jest zachovávání Jeho svatých Zákonů.
Pak teprve, posvěcujeme-li Jméno Boží svými skutky a svým životem, máme právo volat k Otci: »přijď k nám království Tvé.« Ano, království Boží má býti v nás - má rozprostřít panství své na celém světě. Nestačí však jen prázdně volat »přijď království Tvé«, nepřičiňujeme-li se sami, abychom toto království Boží sami vybudovali na tomto světě svými láskyplnými skutky. Toto království Boží má být v nás, a může v nás být jenom tehdy, jsme-li čistého srdce, jsme-li schopni obětí lásky, milujeme-li své bližní opravdově a upřímně, ne jen v pouhých slovech.
Dospějeme-li již tak daleko, že toto království Boží opravdově v sobě pocítíme, pak budeme také schopni s radostí a pokorou podřizovat se Vůli Boží. Pak také nevyzní naplano každodenně opakovaná naše slova: »buď Vůle Tvá, jako v nebi tak i na zemi«. Budeme tuze daleci toho, abychom chtěli uplatňovat svou vlastní vůli a svůj vlastní rozum proti Vůli a Moudrosti Boží.
Dokážeme-li konečně již i to, že se budeme umět pokorně podřizovat Vůli Boží, abychom nelhali nebo neopakovali bezmyšlenkovitě něco, co nechceme zachovávat, pak teprve máme právo prosit dále: »chléb náš vezdejší dejž nám dnes«. To jest chléb nejen pro udržení našeho tělesného života, nýbrž i chléb potřebný naší duši, duchovní chléb, kterým jest Světlo Pravdy nejvyšší. Na to také Pán Ježíš upozornil významnými slovy: »Ne samým chlebem živ jest člověk.«
Dostane-li se nám Světla Pravdy a všeho ostatního, čeho pro život svůj potřebujeme, máme vždycky za všecky dary Bohem nám udělené vroucně poděkovat. Poděkovat tak, jako má poděkovat svým rodičům děcko za všechno, co od nich přijímá. Budeme-li tak pokornými, že poděkujeme Otci za všechno, a přiznáme-li, že jsme si vědomi toho, že všechno, čeho se nám dostává, přichází od Otce, pak musíme si také přiznat, že nejsme ani hodni všech těchto velikých darů, kterých se nám dostává. Musíme si přiznat, že nedostáváme dle zásluh, nýbrž jen z Milosti Boží, neboť jsme stále jen nedokonalými, hřešícími dětmi.
Proto musíme pokorně prosit: »odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme svým vinníkům.« Leč ani tuto prosbu nesmíme vyslovovat bez vnitřního prožití. Musíme si být vědomi toho, že naše hříchy mohou nám být odpuštěny jen tehdy, odpustíme-li i my všechno, co nám kdo nepříjemného učinil. A právě v této prosbě pronáší se při modlení Otčenáše nejvíce nepravdy, právě těmito slovy vysílá se nejvíce lži k sluchům Nejvyššího.
Kdybyste se pomodlili celý růženec Otčenáše a Zdrávasů, a stokrát opakovali prosbu »odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme svým vinníkům«, a při tom neočistili své duše od zášti k těm, kteří vám ublížili, není vám prosba tato nic platná. Vaše hříchy vám odpuštěny nebudou, a vy budete za ně velmi trpět.
Proto - naučte se dobře chápat tuto prosbu z Otčenáše a snažte se důsledně zachovávat poučení, které z tohoto pochopení pro vás vyplývá.
Uznáte-li svou vinu, svou hříšnost a nedokonalost, poznáte, že vaše nesprávné skutky a omyly vznikají především z různých pokušení, jimž jste nedovedli odolat. Proto máme prosit: »nedopusť, abychom upadli do pokušení«, nebo: »neopusť nás v pokušení«. Nesprávný, všeobecně užívaný překlad zní - »neuveď nás v pokušení«. Překlad tento je nesprávný především proto, že odporuje logickému chápání poměru Boha k nám a vyjadřuje také špatné chápání Boží Dokonalosti. Bůh, nejvýš dokonalý, ke svým dětem laskavý a spravedlivý, nemůže nás přec uvádět sám do pokušení. Jistě však může zabránit tomu, abychom do pokušení neupadli, nebyli pokušením svedeni ke špatným skutkům. (Pokušitelem jest jen Satan!)

To také potvrzuje poslední prosba Otčenáše -, »ale zbav nás všeho zlého«. Jedině On, Otec, může nás svou Všemohoucností, Moudrostí a Láskou zbavit všeho zlého. Proto přidáváme ještě doslov, kterému nás naučil Pán Ježíš, abychom si i na konci modlitby uvědomili, ke komu jsme se s ní obraceli, a říkáme pokorně: »neboť Tvé jest království, Tvá jest i Moc a Sláva, až na věky amen.«
Nikde nemohl být poměr člověka k Bohu vyjádřen krásněji, než touto modlitbou, která má člověka povznést až k trůnu Božímu. Má nám denně připomínat, že jsme sice dítkami Božími, ale že právě my, každý z nás, je oním marnotratným synem, který odešel z domu Otcovského a Otcem darovaný majetek promarnil. Leč Otec náš nebeský je ochoten všechny promarněné dary znovu nám vrátit, jen vrátíme-li se pokorně a kajícně k Němu, s ochotou a vůlí zachovávat Jeho Zákony.
Svůj poměr k Bohu má si připomínat každý člověk, zvláště pak ten, který je obdařen nějakým obzvláštním nadpřirozeným darem, jímž vyniká nad ostatními. Ať je to v umění, v hudbě, literatuře, v umění výtvarném nebo v nadpřirozených darech duchovních. Nikdo nemá být pyšný na tyto mimořádné dary a nemá si je přivlastňovat jako své vlastní přednosti. Je-li jeho poměr k Bohu správný, pak si musí velmi často opakovat slova, která pronesl Pán Ježíš, totiž slova plná pokory a víry: »Ne Já, ale Otec ve mně přebývaje skutky činí.« Toto je právě třeba, aby si každý Bohem omilostněný člověk uvědomoval, aby cítil svoji jednotu s Bohem. Čím větší jest síla jeho tvořivosti, tím pokorněji musí doznávat, že Bůh sám v něm působí a jím se projevuje. Musí si být vědom, že tyto mimořádné dary nebyly mu svěřeny pro něho samého, k jeho sobeckým účelům, nýbrž proto, aby se jimi obohatilo veškeré lidstvo. Proto také v každém umění musíme spatřovat projev Lásky Boží k lidstvu.
Až jednou lidstvo opravdu pochopí svůj pravý poměr k Bohu a bude zachovávat Jeho Zákony, pak zmizí na světě všecko sobectví, pýcha i zlo, a na celém světě bude panovat Láska. Nebude nenávisti, zášti, nepřátelstvíí. Budeme znát jen práci každého jednotlivce pro celek, budeme chápat každé své zaměstnání - ať je jakékoliv - jen jako službu bližnímu, to jest v přeneseném slova smyslu - službu Bohu. Jen tak uskuteční se království Boží na zemi.
Přeji vám všem, kdož dostanete do rukou tato prostá slova, aby i k vám sklonila se nejvyšší Láska Boží a naplnila srdce vaše, abyste se stali schopnými služebníky Božími. Přeji vám, aby i z vás Láska Boží neustále vyzařovala a vámi se projevovala tak mocně, abyste se stali vědomými a hodnými dětmi Božími.

3. Ježíš ve světle pravdy

(Přednáška proslovená 2./XII. 29 na Kladně.)

O osobnosti našeho Spasitele Ježíše Krista, o jeho životě, působení a skutcích je sice mnoho psáno, ale ne vždy plná pravda pověděna. Již ve vybraných čtyřech Evangeliích, která jsou připuštěna, nalezneme různé rozpory a chybí v nich mnohé, co by lidstvu zjevilo pravou, čistou a nefalšovanou pravdu. Mnohé z apokrifních Evangelií stalo se nepřístupným jen proto, aby snad Božství Pána Ježíše Krista nějak neutrpělo, a mnohé z pravd upraveno tak, aby se hodilo té které církvi.
Nechci-li říci přímo, že vše to je na škodu nejen církvím, nýbrž i jejím příslušníkům, jest všechna tato neúplnost pravdy při nejmenším docela zbytečná. V celém životě Ježíše Krista, který dal nám příklad nejdokonalejšího člověka, nemůžeme nalézti ani jediný okamžik, který by mohl vzbudit nejmenší stín pochybnosti o Jeho Božství. Tím bezpodstatnější jsou pak další obavy, aby snad poznáním plné pravdy o Jeho životě nebyla ohrožena velká úcta, opravdová láska a pevná víra v nejvyšší dokonalost Syna člověka.
Zakrýváním pravdy jest Ježíš Kristus lidu oddalován, a to je snad hlavní příčinou, proč se především inteligence, zejména tak zvaná pokroková, odvrací od církví, které se neodvažují

říci plnou pravdu. A prostý člověk vidí pak v popisování života Ježíšova, tak jak je nám dnes tradován, jen nepravdivé, smýšlené bajky a odvrací se od církví také. Proto se opravdu divím, že církve nepostřehly dosud, co je ve skutečnosti jednou z hlavních příčin vystupování lidí z církví, a nesnaží se přiblížit lidu Ježíše Krista tak, jak opravdu byl.
Stoupenců Kristových, kteří by se otevřeně hlásili k církvi Jím založené, muselo by rozhodně přibývat, kdyby bylo náležitě a pravdivě zdůrazňováno Ježíšovo lidství, které zavázalo Jej, od okamžiku kdy sestoupil na zem, k podřízení se všem zákonům Božím, které Bůh dal duším lidským. Nepřipustí-li církve, aby všechno zázračné dění v celém životě Pána Ježíše Krista bylo lidu vysvětleno přirozeným způsobem, pak lid bude vždycky spatřovat v životě i činech Ježíšových pouze zázraky, jichž prostý člověk není schopen, namístě aby spatřoval v Něm příklad, který nutno následovat.
Právě proto bylo by velmi zapotřebí, aby se poukazovalo především na Božskou dokonalost Ježíšova lidství. Přišel na svět proto, aby postavil lidstvu před oči pravzor člověka, pravzor lidského života, který nám ukazuje cestu k dokonalosti. Pro člověka bude vždycky třeba příkladu - protože nikdy ne slova, ale příklady táhnou, a právě Ježíšovo lidství, plné čistoty, pravdy a lásky, jest nejlepším, nejúčinnějším příkladem pro každého.
Proto také bylo uloženo v prvé řadě apoštolům, aby oni žili tak, jak Pán Ježíš Kristus nejen učil nýbrž i sám žil. Tato povinnost přešla pak s apoštolů na všechny kněze a kazatele, kteří tvrdí o sobě, že jsou tu na místě Božím a převzali na sebe úkol seznamovati lid s učením Pána Ježíše Krista. Jejich hlavní povinností jest, aby svým vlastním životem šli dobrým příkladem napřed.
Největším a nejdokonalejším následovníkem Kristovým byl svatý František z Assisi, který celým svým životem do nejzazších důsledků zachovával a naplňoval zákony Boží a snažil se ve všem napodobit život samého Ježíše. Jemu bylo nadevše jasné, že příklad daný životem jest nejlepším kázáním a poučením lidu, který chceme ke Kristu vést. Jeho pokora, čistota, trpělivost, sebezapírání, obětavost, chudoba, láska k Bohu, k bližnímu i ke všemu tvorstvu, obětování se nemocným, jimž všichni lidé ze strachu před nákazou se vyhýbali, a jeho neobyčejná víra v Moc Lásky Boží je zářivým vzorem pro každého člověka, který se chce zvát křesťanem nebo následovníkem Kristovým. Svatý František z Assisi pochopil velmi správně slova Ježíšova: »Kdo mne miluje, slov mých zachovává. Kdo slov mých zachovává, toho Otec miluje, a k tomu přijdeme a u něho stánek svůj si zřídíme.«
Kdo chce zachovávat slova Kristova a podle Jeho příkladu žít, musí v prvé řadě sám poznat plnou pravdu z učení i života Ježíše Krista. Pozná-li ji, jest pak jeho povinností pravdu tuto za každých okolností vždy a všude hlásat a nepodléhat svodům tradice, která si zejména život Pána Ježíše upravila tak, že se na mnoha místech rozchází se skutečností a je mnohdy velmi daleko od pravdy.
Začněme hned s Matkou Boží, kolem níž se vytvořil celý kult mariánský. Zde bylo tolik zkresleno, tolik vybájeno, že sama reformace postavila se tomu na odpor. Ve svém odmítání katolických nauk reformace zašla však příliš daleko, takže evangelíci ztrácejí téměř všechnu úctu před Matkou Boží, ač si jí nesporně plně zaslouží. Již to, že stala se matkou Syna Božího, je důkazem, že musela být duší vyvolenou, a to již tisíce let před tím, než se sama vtělila. Proto, již pro tento fakt sám, zaslouží si nejvyšší úcty.
Připomeňme si jen, co řekla umírající bába Matky Boží o jejím rodu. Matka sv. Anny Ismeria, když umírala, měla vidění a řekla své dceruše Anně: »Dceruško, Bůh chce, aby ses stala matkou! Já, ty, otec tvůj, bába tvá, my všichni jsme jedni z kořenů, z něhož větev vyrostla. Peň je On (Bůh) sám a my jsme jednou větví jeho, na které vidím květ Jeho.
Zmizel očím mým, abych neprozradila tak záhy Jeho skvoucí čistotu. Dceruško, já loučím se s tebou. Já vidím veliké světlo za tebou a v tom světle je budoucí věk. Ty budeš velikou!«
A stala se velikou, když po čistém početí dala život budoucí Matce našeho největšího učitele - Syna člověka - Pána Ježíše!

Leč i tato posvěcená a Bohem vyvolená duše musela vzít na sebe povinnosti a přirozenost lidskou, aby mohla dát život Bohu Člověku. Byla vychována ve velmi čistém, nábožném prostředí. Byla velmi krásná, tichá, skromná, zbožná, a když se přiblížil okamžik, kdy se měl u ní vtělit Syn Boží, byla řízením Božím naplněna čistou láskou k člověku, také Bohem určenému, který se měl stát tělesným otcem Syna Božího. Stalo se tak po zvěstování Panně Marii, že stane se matkou Syna Božího, ač před tím muže nepoznala. Marie se podvolila tomuto svatému rozkazu Božímu a sešla se s určeným k tomu mužem. Nebyla to ani vůle Mariina ani vůle onoho vyvoleného, nýbrž bylo to působení Ducha Božího, který v obou zanítil jiskru oné neobyčejné, nejvyšší lásky k vytvoření nového člověka. Jejich spojení nebylo žádným ukájením vášně, nýbrž oddáním se z čisté, Bohem posvěcené lásky.
To bylo nejčistší spojení v tom nejvyšším a nejsvětějším manželství protože tomuto manželství požehnal sám Bůh. To bylo takové manželství, o jakém platí: »Co Bůh spojil, toho člověk nerozlučuj.«
Když takto v lůně Mariině vznikl počátek nového člověka, tu teprve v polovině těhotenství zastínil Marii Duch Svatý a do jejího plodu vtělil se Syn Boží, Ježíš Kristus. Toto početí Ježíšovo bylo skutečně neposkvrněné - neposkvrněné vášní lidskou, vpravdě nejčistší, takové, jaké bylo by žádoucí pro příchod všech lidí na svět.
Pro náš život je jistě méně důležito, byla-li Matka Boží pannou po zrození Ježíše Krista či nikoliv. Mnohem důležitější jest zachovávati úctu k Matce Boží, která byla vyvolena za nejvyšší Matku světa, ale hlavně mít neustále na mysli toho, kdo se z Marie narodil a proč přišel na svět.
Pravdou jest, že se Pán Ježíš narodil za zvláštních okolností a duchovního dění v Betlémě, neboť nemohlo ani být jinak, přicházel-li na svět vyslanec Boží, Syn Boží sám, který ze samého Boha vyšel a z lásky k lidstvu na se lidství přijal.
Narodil se v chlévě, tedy v naprosté chudobě, aby již svým zrozením nám ukázal, že bohatství a lesk světa nemá žádné ceny. Svým chudobným zrozením ukázal nám také, že přichází právě pro ty nejchudší, nejvíce trpící lidi.
Pocta svatých tří králů, kteří ve skutečnosti nebyli jen králi, nýbrž také mudrci - mágy od východu, zástupci největších náboženských společností té doby, byla zcela přirozeným projevem úcty a lásky těch, kterým tajemství zrození Ježíše Krista bylo zjeveno. Oni, svým čistým a pokorným životem a svou moudrostí žili ve styku s vyššími duchovními sférami, a tím dána jim byla možnost přiblížit se ke Světlu Pravdy nejvyšší. Proto také jim Nejvyšší ukázal hvězdou cestu k nově zrozenému králi všech králů, a jejich pocta měla naznačit lidu velikost nově zrozeného člověka.
Oni byli také hvězdopravci a z konstelace hvězd vyčetli, že se má zrodit na světě Mesiáš, který se stane Vykupitelem celého lidstva, a byla jim i známa doba, kterou jim zase ukázala vůdčí hvězda, aby nalezli Božské dítě a poklonili se mu.
Pronásledování Herodesovo, útěk do Egypta a vše, co předcházelo Ježíšovu návratu, bylo jen dokladem toho, že ani zrození nejvyšší Lásky Boží mezi námi nenalezlo v lidstvu pravého pochopení.
Ježíšovo dětství bylo čistě lidské, jako každého jiného dítěte a jen v tom se lišilo, že se Mu zjevoval Otec nebeský, se kterým mohl hovořit, a byla Mu dána příležitost, aby vedením Otce nebeského poznával jasně Jeho Vůli a velikou Jeho Lásku.
Učil se jako ostatní děti, jenže se v Něm již v dětství projevovaly neobyčejné schopnosti, jimiž udivoval Své okolí. Ba, již jako dvanáctiletý hošík udivoval Svou duchovní vyspělostí a moudrostí i vysoké kněze a zákoníky ve chrámě.
I při hrách ostatními dětmi vždy vynikal Svou důmyslností a dovedností, ale přitom byl a zůstával vždy lidským dítětem.
Jeho Matka Maria i Jeho pěstoun Josef měli Ho rádi a vzorně o Něj pečovali a starali se, aby se Mu dostalo také vyššího vzdělání, aby byl správně připraven na budoucí Svůj úkol.

Ale když dospíval a uchyloval se často do samot, aby tu se Svým Otcem rozmlouval, působil Matce i Svému pěstounu mnoho starostí, zejména když nepřicházel několik dnů domů. Dlouho to trvalo, než se oba s tím smířili. Nemohli ovšem pochopit, že právě tato Jeho častá nepřítomnost je pro Něho a pro Jeho přípravu na učitelský úřad tak důležitá.
Zejména Matka Maria, která Jej tak milovala, obávala se o Něj a těžce také nesla, že Jeho nevlastní bratři, synové to Josefovi z prvního manželství, až na Jakuba, neměli jejího syna Ježíše v přílišné lásce, protože Mu nerozuměli a Jeho počínání nechápali.
Když se pak setkal s Janem Křtitelem a dal se od něho pokřtít a potom započal Své vlastní K r i s t o v s k é p ů s o b e n í, obávala se Jeho Matka dvojnásob o Něj, protože viděla, jak se proti Němu vzmáhá hněv židovského kněžstva.
Ale Pán Ježíš nedal se ničím odvrátit od plnění Svého úkolu a poučoval lid i kázal v chrámech a soustřeďoval tak kolem Sebe zprvu malý zástup Svých věrných, z nichž vyvolil si nejprve dvanáct apoštolů, později pak přibral k nim ještě sedmdesát učedníků, které vychovával na hlasatele Evangelia.
Byli to lidé prostí, neučení, z kruhu rybářů, celníků a jiných dělníků; to byli ti praví lidé chudí duchem, správně řečeno chudí v duchu, prosti učenosti světské, a proto byli nejzpůsobilejší k přijímání pravd hlásaných Pánem Ježíšem.
Leč toto »chudí duchem« má i jiný význam. Ukazuje též na chudobu hmotnou, která nepřekáží duši vstoupit do království nebeského. Ne tedy chudí duchem, nýbrž chudí v duchu a nezatížení také hmotným majetkem, jsou určeni k tomu, aby dospěli snáze ke své dokonalosti. K tomu vztahují se též slova Ježíšova: »Snáze projde velbloud (t. j. lodní lano), uchem jehly, nežli bohatec do království nebeského.«
Apoštolové a později přibraných sedmdesát učedníků provázeli Pána Ježíše. Ale ani oni, třebaže byli neustále s Ním, našeho Spasitele nechápali. Místo aby v Něm viděli duchovního krále, krále nebeského, který vzal na Sebe podobu lidskou jen proto, aby jako člověk ukázal lidstvu vzor dokonalosti, k níž každý, když ne v tomto, tedy v příštích životech musí dojít - viděli v Něm spíše krále světského, budoucího krále židovského, který osvobodí Izraely z jařma cizího panství.
Ježíš, vida toto nepochopení i u svých vlastních lidí, prožíval velmi smutné doby a viděl již do budoucna, jak to bude s jeho učením dopadati, když ani ti, kteří s ním žijí, Jeho pravé poslání nepochopili.
Aby Pán Ježíš zdůraznil své Božské poslání, činil mnoho zázraků. Leč nadpřirozené skutky Jeho byly považovány za zázraky jen proto, že nikdo nechápal pravou podstatu těchto věcí, vyplývajících nejen z Božství Ježíšova, nýbrž i z dokonalosti Jeho lidství.
Až člověk dosáhne téže dokonalosti, jakou prokázal Svým životem Ježíš Kristus, a postupem dlouhého vývoje všichni musíme k ní dojít, pak také každý člověk bude schopen konat tytéž zázraky. To také Pán Ježíš potvrdil slovy: »Kdo ve mne uvěří a za mnou půjde, bude konati tytéž skutky, jako já, ba nad to i větší, neboť já jdu k Otci.«
Tak celá řada zázraků, na příklad uzdravování nemocných, dá se vysvětlit přirozeným způsobem. Každá nemoc je jen výsledkem hříchu, nebo, jak velmi výstižně napsal MUDr. Ct. Bezděk - mravní poruchou duše (t. j. našeho duchovního já). Aby se nemocný zbavil své nemoci a bolestí, které vyciťuje jen tělo astrální, jemnohmotné, musí býti napřed očištěno toto duchovní jeho tělo, jemnohmotné, aby z těla hrubohmotného mohly zmizeti následky hříchu - to jest bolesti.
Pán Ježíš ve své Božské Moci a velké Lásce nečinil nic jiného, než že ducha nemocného, věřícího v Jeho Moc, očistil Svou Láskou, a pak mohl říci: »Víra tvá tě uzdravila« a dodával: »Jdi a nehřeš více!« Vyháněl-li z lidských těl ďábly tělo ovládající, nečinil nic jiného, než že odstraňoval z těl nemocných cizí astrální tělo, někdy i ďábly samy, kterými lidé byli posedlí.

A křísil-li mrtvé, nečinil nic jiného, než že silou Své Vůle zavolal zpět duši, která s astrálním tělem odešla z těla fysického. Přitom Láskou Svou posílil tělo, aby duch do svého stánku navrácený, mohl se v něm udržet.
Zemře-li člověk, odchází z něho pouze duše se svým tělem astrálním, ale ještě tři a půl dne po odchodu astrálního těla zůstává v něm život - to jest, zůstává v něm tělo etherické, které spojuje všecky živé buňky v jeden celek a udržuje je pospolu při životě. Dokud tělo etherické neopustí tělo fysické, je vždycky ještě možno ducha zemřelého zavolati zpět. To vše ve Své veliké Moudrosti Ježíš věděl, dle toho jednal a lidem na příkladech dokazoval. Kdyby dnešní lidstvo šlo za Kristem, mohlo by také křísit mrtvé, jak to učinil Pán Ježíš u dcery Jairovy, syna vdovy, jak Písmo praví i u Lazara.
U Lazara byl případ zcela výjimečný. Zde se nejednalo o smrt, nýbrž o poslední fási zasvěcovacího procesu, který prodělával se vždycky jen tajně, v kobkách chrámových, k těmto účelům přímo určeným. Každý kandidát musel na konci zkoušky ulehnout do kobky a odpoutat své astrální tělo jako při zdánlivé smrti. Zde měl setrvat tři dny, aby jeho astrál mohl putovat po sférách duchovních a nasbírat v nich potřebná poučení k dalšímu zasvěcenému životu. To vše bylo Pánu Ježíši známo, protože dobře znal Lazara i jeho sestry, Marii a Martu, které rád také navštěvoval. Proto když mu učedníci hlásili, že Lazar onemocněl a že by měl jít k němu a léčit ho, řekl: »To není nemoc k smrti« - a nešel k němu. Když mu pak vyřizovali, že Lazar zemřel, ač zemřít nemusel, kdyby jej byl On přišel léčit, Ježíš odpověděl: »On nezemřel, on jenom spí.« Teprve čtvrtého dne se Ježíš odebral k Marii a Martě do Betanie a Lazara vzkřísil. Sestry Lazarovy nevěděly, co se s jejich bratrem dělo a pohřbily ho jako mrtvého, a nyní jemně vytýkaly Pánu, proč nepřišel dříve, že by byl Lazar nemusel zemřít. Ježíš požádal, aby Ho zavedly ke hrobu Lazarovu. Sestra Lazarova však pravila: »Již čtvrtý den je v hrobě - on již zapáchá.« Pán Ježíš nedal se však odradit.
Dal se dovést ke hrobu a odvalit kámen. Chvíli stál nad otevřeným hrobem a hleděl vzhůru, k Otci. V duchu prosil Boha o návrat Lazara a volal jeho ducha zpět. Proto také dříve ještě než vyzval Lazara aby vstal, když uzřel ducha jeho vraceti se zpátky, poděkoval Otci nebeskému, že vyslyšel jeho prosbu. Pak teprve řekl: »Lazare, vstaň a vyjdi ven!«
Zde Ježíš učinil to, co před uplynutím tři a půl dne od odpoutání se ducha činili představení zasvěcovací školy, kteří vlastně činili totéž - jenomže až dosud jen tajně, aby se tajemství jejich neprozradilo lidu a moc zůstala pouze v rukou kněžských. Za to, že Ježíš tento poslední zasvěcovací akt učinil veřejně před lidem, poštval na sebe všechno židovské kněžstvo. Zde vznikla jejich zášť, která vedla až k ukřižování Pána Ježíše.
Vše to, co předcházelo ukřižování Pána Ježíše, týrání, mrskání, plivání po Něm, to vše bylo zas čistě lidské. Veliký Syn Boží vytrpěl na sobě největší bolesti lidské, jak před ukřižováním, tak ukřižováním samým, aby ukázal nám poslední, velikou Svou oběť, oběť z Lásky k nám, ukázal nám, kde až má vrcholit láska k bližnímu. To byl nejvyšší vzor obětavosti a lásky, který má mít lidstvo stále před očima.
Nyní připomeňme si významná slova Pána Ježíše: »Kdo nebude jísti těla mého a nebude píti krve mé nevejde do království nebeského a nebude míti života věčného.«
Toto tak hluboké a obsažné rčení nepochopili ani jeho učedníci a apoštolové, ani následovníci apoštolů - kněží. Neboť ze slov Pána Ježíše při poslední večeři Páně: »To čiňte na moupamátku« - jež pronesl při podávání chleba a vína apoštolům, vzali si jen viditelnou formu pro přijímání těla a krve Pána Ježíše, ve způsobě chleba a vína, ale pravou podstatu tohoto výroku nepochopili. »Jaká to tvrdá slova Jeho, kdo mohl by jísti Jeho tělo a píti Jeho krev« - řekli apoštolové.
A přece, kdyby lidé šli do hloubky a zeptali se, co jest to naše tělo, co jest to naše krev, pochopili by, jaké tělo a jakou krví vyprchává i život z těla, nastává smrt. A řekl-li Pán Ježíš: »Kdo nebude jísti těla mého« znamenalo to, kdo se nesytí projevy mé duše, mými slovy, ten nebude mít život věčný a nepřijde do království nebeského. A co jest naše krev? Je životem v

nás, neboť s poslední kapkou krve vyprchává i život z těla, nastává smrt. Doporučoval-li Pán Ježíš, abychom pili Jeho krev, znamená to, že máme být naplněni Jeho životem, že máme svým životem Jeho život následovat.
Takto pochopená slova Páně přinesla by lidstvu mnohem větší užitek, než přinášejí v té formě, jak se dnes tradují a zachovávají.
I umývání nohou apoštolům má hluboký význam duchovní, který by mohl pochopit každý ze slov Pána Ježíše: »Kdo čist jest, potřebuje jen, abych mu nohy umyl a bude čist celý.«
Nohy naše, které se dotýkají stále země, hmoty, nejnižších a nejhrubších sfér duchovních, přicházejí neustále do styku s tím nejnižším a béřou z něho na sebe poskvrnu nedokonalosti. Duše apoštolů byly Láskou Pána Ježíše již očištěny, a proto před Svým ukřižováním umyl jim i nohy, aby byli čisti celí, a byli tak připraveni přijmout utěšitele Ducha Svatého, který jim měl být nápomocen v plnění jejich apoštolského úřadu.
Již sama skutečnost, že sám Mistr, Učitel a Spasitel se snížil k umývání nohou svých apoštolů, je projevem veliké pokory, která rovněž má nám být příkladem. I my se máme pokorně snížit před každým a nezapomínat na vzor a příklad svého Pána.
Také zmrtvýchvstání Pána Ježíše si lidé všelijak vykládají a překrucují, jen aby nemuseli uznati pravdivým tento zázrak, vyplývající zase jen z Moci Boží.
Ježíš Kristus již za své pouti učitelské ukázal dosti často svoji nadpřirozenou Moc nad svým tělem. Dovedl stát se neviditelným a zmizet, když toho potřeboval. Znal tajemství této neviditelnosti, neboť věděl, že naše tělo je viditelné jen potud, pokud elektromagnetická energie pohání v našich buňkách elektrony kolem protonů. Jakmile se pohyb protonů kolem elektronů zastaví, hmota našeho těla přestává být viditelnou.
I Svou chůzí po moři Pán Ježíš dokázal, že silou Své Vůle a mocí Ducha Svého dovedl přemoci i přitažlivost zemskou.
A při Svém zmrtvýchvstání neučinil nic jiného, než že proměnil Své hmotné tělo v tělo duchovní. V Jeho Moci bylo také učiniti toto Své duchovní tělo viditelným. Proto mohl se i po smrti, správně řečeno po Svém zmrtvýchvstání objevit mezi apoštoly, pojídat s nimi pokrmy a svým znovuvzkříšením přesvědčit je o Své Božské podstatě. A to se Mu také podařilo. Svým apoštolům pravil: »Tak daleko musí každá duše dospěti, té výše dokonalosti dojíti, aby své fysické tělo mohla proměnit odhmotněním v tělo duchovní - neviditelné, a své tělo duchovní proměniti zhmotněním v tělo fysické - viditelné.«
Nám nezbývá než se poklonit před velebností Boha Ježíše Krista a věřiti, že byl skutečně Synem Božím. On, jako paprsek z Boha všemohoucího vyšlý, stal se Božskou Individualitou, určenou k tomu, aby nás vedla, učila, a přivedla do Otcovského domu. A Duch Svatý, rovněž z Boha vyšlý, toť Moudrost Boží, která ovládá všecky naše duchovní schopnosti a pomáhá nám k pochopení všech těchto záhad. Pomáhá nám, abychom i my mohli působit na ostatní duše lidské poučováním, a touto cestou přiváděli je rovněž k Otci.
Bez Boha nic nejsme. S Ním a v Něm všecko jsme a všecko můžeme. Jsme všichni dětmi jednoho Otce nebeského, které Otec jako dítky Své miluje. Proto, aby nám usnadnil poznání Sebe, poznání Své veliké Lásky a Moudrosti, vyslal k nám Syna Svého - Lásku a Pravdu, a Svou Moudrost v Duchu Svatém.
Kéž byste vy všichni, bratři moji, nalezli v nitru svém Boha a přiblížili se k věčné Lásce Boží tak, jak si Ježíš Kristus vroucně přál. Nezapomínejme nikdy, co pro dosažení této Milosti pro nás vytrpěl. Bůh vám žehnej a veliká Láska Boží nechť vás provází na všech cestách vašeho života.

Dodatkem k tomu, co jsem tu již pověděl o Ježíši Kristu, připojuji ještě nad jiné výmluvnou kapitolu z knihy Dr. E. Stanley Jones: Der Christus der indischen Landstrasse Jesu Nachfolge in Indien. (Vyšlo nákladem Furche Verlag, Berlin.)*)

Bylo by jistě zbytečno dodávati něco k tomu, co poví vám připojená kapitola v překladu Pavly Moudré.

*) Kniha Stanleye Jonese vyšla původně anglicky, Pavla Moudrá však překládala z německého vydání.

KRISTUS PLNÝ SKUTEČNOSTI

Indie je země mystiky; mystika je tam přímo ve vzduchu. Ježíš byl největší mystik. Neskutečné bylo pro něj skutečné. Trávil celé noci v modlitbě a ve společenství s Otcem. Žil v Bohu a Bůh žil v něm. Říká-li: »Já a Otec jedno jsme«, cítíme: Je tomu tak.
Ježíš-m y s t i k , působí dojmem na Indii, zemi mystiky. Ale Ježíš, mystik, byl úžasně skutečný a praktický. Do ovzduší plného spekulace a slovních půtek, kde »lidé jsou často opilí vínem vlastního slovního bohatství«, přináší osvěžující smysl pro praktickou skutečnost. Učit, ale nespekulovat. Neužíval nikdy slov »snad«, »může být«, »myslím«. I jeho slova byla ovanuta skutečností. Doléhala na duši tíhou jistoty.
Nešířil slovo posvátnosti mateřství - spočíval jako dítě na matčiných prsou, a obraz ten posvětil navždy mateřství.
Nedokazoval dlouho, že život znamená vzrůst, a charakter že se musí vytvářeti - on »rostl v moudrosti, věku a milosti i u lidí.«
Nespekuloval o tom, proč je v tomto světě pokušení - vystupoval proti němu a bojoval s ním čtyřicet dní na poušti, zvítězil a »přišel opět v síle ducha do Galileje.«
Nerozplýval se ve velkých slovech o důstojnosti práce - pracoval u hoblíku a jeho ruce ztvrdly námahou zhotovování jha a pluhů, a to přivedlo navždy ke cti řemeslo.
Neslyšíme ho nikde mluvit o nutnosti, že musíme svému světlu dát svítit doma mezi přáteli a příbuznými, - prohlašoval v Nazaretě, že chce pomáhat a uzdravovat, a všichni, kdo to slyšeli, »obdivovali se slovům, jež vycházela z jeho úst«.
Přišed mezi lidi, nesnažil se dokázati jsoucnost Boha - přinášel Boha samotného. Žil v Bohu, a lidé, kteří mu hleděli do obličeje, nedovedli pochybovati o Bohu.
Nesnažil se jako Sokrates dokazovati nesmrtelnost duše - křísil mrtvé.
Nespekuloval o tom, jak může být Bůh trojjediný - řekl: »Ježto však vymítám ďábly duchem Božím, přišlo k vám království Boží.« Zde byla Trojice - »já«, »Duch Boží«, »Bůh« - ne něco, o čem by se mělo spekulovati, nýbrž tvůrčí síla ke spasení: vymítání ďáblů a přinešení Božího království.
Neměl žádné přednášky o hodnotě dětí - kladl na ně ruce, žehnal jim a postaviv jedno z nich do středu, řekl: »Takových je království nebeské.«
Nesnažil se dokazovati, že Bůh vyslyší modlitby - modlil se, někdy i celou noc, a jak bylo ráno? »Síla Hospodinova vycházela z Něho a on pomáhal každému;«
Nelíčil zářivými barvami krásu přátelství a nutnost lidského soucitu - plakal u hrobu svého přítele.
Nerozhovořoval se o důstojnosti ženství a o nutnosti udělení rovných práv žen - vycházel jim s bezmeznou úctou vstříc, dal jim svá nejvznešenější naučení a když vstal z mrtvých, zjevil se nejprve ženě.
Neučil kantorsky o potřebě pokory - »opásal se zástěrou a jal se mýti nohy učedníkům«.
Neuvažoval o otázce ceny osobnosti, jako to činíme dnes - miloval a sloužil lidem.
Nešířil se slovy o rovnosti lidí - chodil k chudým a vyvrženým a jedl s nimi.
Nedokazoval rozumářsky, jak se dají sloučit ve světě bol a strach s Láskou Boží - vzal na kříži na sebe vše to, co mluvilo proti Lásce Boží, a ukazoval právě pod přemocí oné strasti a tragiky a hříchu Lásku Boží samotnou.

Nevykládal o tom, jak i nejslabší lidský materiál může být zušlechtěn a přiveden, aby přispěl k blahu lidstva - zavolal k sobě několik chudých lidských dětí, jako byli galilejští rybáři, zušlechtil je a vyslal, aby ve službě smíření zahájili nejmocnější hnutí, jaké kdy viděl svět.
Nepsal žádných knih - jen jednou slyšíme o něm, že psal a ještě k tomu do písku - nýbrž psal do srdce a svědomí lidí kolem sebe a to právě se stalo nejdrahocennějším písmem světa.
Nekreslil žádnou fatu morganu, vzdálenou a neskutečnou - hlásal, že království nebeské je uprostřed nás, že »přišlo« a lze je zde nyní vidět.
Jan poslal mu z vězení poselství a ptal se ho, je-li tím, který přijíti má, nebo má-li očekávati někoho jiného. Ježíš neřešil tuto otázku s učedníky Janovými - řekl prostě a klidně: »Jděte a řekněte Janovi, co vidíte: Slepí vidí, hluší slyší, chromí chodí, a chudým se zvěstuje evangelium.« Jeho důkazy byly skutky.
Nerozplýval se v řečech o kráse lásky - miloval.
Nenacházíme u něho žádných výkladů o tom, že duch má ovládati hmotu - chodil po vodě.
Cítil mocně naléhavou potřebu tělesných požadavků lidí kolem sebe, ale nemluvil jen v jejich prospěch - nasytil pět tisíc lidí pěti chleby a dvěma rybičkami.
Přivedli mu člověka s dvojí nemocí - byl nemocen dle těla a trpěl přec ještě více ve svém svědomí pro hřích. Ježíš staral se nejprve o nemoc, jež vězela hlouběji a řekl: »Co je snazší: říci: „Odpouštějí se ti hříchové tvoji“, nebo: „Vstaň a choď?“ Ale abyste věděli, že Syn Člověka má moc odpouštěti na zemi hříchy,« pravil k raněnému mrtvicí: »Tobě Pravím, vstaň, vezmi lože své a jdi domů!« Zevní, zřejmý zázrak byl zárukou pro vnitřní.
Ježíš byl označen jako člověk skutků. Nacházíme pádný doklad jeho smyslu pro skutečnost při posledním soudu. K těm na pravici neříká: »Věřili jste ve mne a v mé učení, pojďte, buďte vítáni v mém království.« Na místě toho praví: »Byl jsem hladov a nasytili jste mne; žíznil jsem a dali jste mi pít; hostem jsem byl a dali jste mi nocleh; nah jsem byl a přioděli jste mne; byl jsem nemocen a navštívili jste mne; vězněn jsem byl a přišli jste ke mně.« Tito »lidé činu«, jeho praví následovníci, nechtěli získati věčnou blaženost následkem možného omylu, a tak činili námitky řkouce: »Kdy jsme tě viděli hladového a nasytili tě, kdy žíznivého a dali ti pít, kdy nemocného a navštívili jsme tě?« A Pán odpověděl: »Co jste učinili jednomu z těchto mých bratří nejmenších, mně jste učinili.« Nebyl jen sám plný skutečnosti, nýbrž žádal i život plný skutečnosti od těch, kdo byli jeho následovníky.
Řekl nám, že lidská duše má větší cenu než celý viditelný svět, a když se přeplavil přes bouřlivé jezero a našel duši, zmítanou bouří, posedlou ďábly, neváhal obětovati dva tisíce vepřů, aby zachránil tohoto jednoho ztraceného člověka.
Nedisputoval o možnosti bezhříšnosti - předstoupil sám a řekl: Kdo z vás mne může usvědčiti z hříchu?
Nestanovil jen vůči lidem požadavek nastaviti tvář levou, udeří-li je kdo v pravou líc, jíti s někým dvě míle, když jsou nuceni jíti jednu, dáti ještě i plášť, když se jim bere sukně, milovati nepřátele a blahořečiti jim - sám všechno to přesně konal. Žoldnéři udeřili ho ve tvář, nastavil jim i druhou a oni ho bili; nutili ho, aby šel s nimi míli - z Gethsemane do budovy soudní, šel s nimi dvě - až na Golgotu. Svlékli s něj v soudní budově roucho a dal jim na kříži svou nesešívanou suknici; a ve smrtelném zápase za ukrutných muk na kříži modlil se za své nepřátele: »Otče, odpusť jim, neb nevědí, co činí.«
Neříkal jen, že smrt nemá mít pro nás žádných hrůz - vstal z mrtvých. A hle, od té doby je hrob ozářen světlem.
Mnozí světoví učitelé snažili se vysvětliti vše - změnili málo nebo nezměnili nic. Ježíš vysvětlil málo a změnil vše.
Mnozí učitelé zkoušeli stanoviti nemoc lidstva - Ježíš ji vyhojil.
Mnozí učitelé říkali nám, proč pacient trpí, a že to má nésti statečně - Ježíš mu praví, aby vzal své lože a chodil.

Mnozí filosofové přemýšlejí o tom, jak přišlo zlo na svět - Ježíš nabízí se sám jako Cesta, kterou zlo mizí.
Nepouštěl se do dlouhých diskusí o cestě k Bohu a o možnosti ji najíti - řekl klidně lidem: »Já jsem Cesta.«
Mnozí lámou si hlavu s Pilátem a ptají se: »Co je pravda?« Ježíš ukazuje na sebe a praví: »Já jsem Pravda.«
Spencer vykládá nám fysický život, Ježíš vykládá život sám, předstupuje před nás a praví: »Já jsem Život.« Každý, kdo na něho v pravdě hledí, ví, bezprostředně v nejhlubším nitru své duše, že hledí na samotný Život.
Není dnes ničeho naléhavěji zapotřebí v Indii i ve světě vůbec, nad tuto praktickou mystiku, kterou Ježíš vnáší do problémů života. »Nikdo není silný, kdo nemá ve svých prsou protiklady, příkře proti sobě stojící.« Pouze mystický člověk je slabý, i pouze praktický člověk je slabý; ale Ježíš, praktický mystik, prozářený Bohem a přece se láskyplně klonící k službě lidem - je síla, která se stala člověkem.
Není divu, že Indie, znavená spekulací, bezděčně se kloní k Němu, mystickému služebníku všech.

4. Svatý František z Assisi

(Přednáška proslovená 21./VI. 24. na Kladně.)

Díváme-li se zpátky do historie, nalézáme zde mnoho velikánů, kteří vyrostli nad svoji dobu, překonali všechny překážky a zvítězili. Ale kolik je mezi těmito velikány těch, kteří ke svému vítězství nepotřebovali obětí druhých? Kolik bylo těch, kteří vítězství své myšlenky neplatili krví i nejlepších svých přátel?
Kolik bylo těch, kteří získali si nesmrtelnou, věčnou památku pouhou dobrotou svého srdce, kteří zvítězili jenom za cenu obětí vlastních?
Uvážíme-li život svatého Františka z Assisi s tohoto stanoviska, pak musíme v něm spatřovat vítěze všech vítězů, protože je vždycky snazší překonat nepřátelství celého světa, než překonat sebe sama. Historie celého světa je chudá na příklady, které by mohla stavěti po bok Svatého Františka. Světec mezi nejsvětějšími, nejobětavější z obětavých, nejláskyplnější z láskyplných, nejpokornější z pokorných - to byl onen Chudáček Boží - Svatý František z Assisi.
Jeho život, o němž nám nejvíce povídají zápisy a vzpomínky jeho spolubratří, kteří s ním žili, a kteří ani při největší snaze nedokázali dostihnout jeho velikosti a pokory - je skvělým příkladem lidské dokonalosti. Je jisto, že dnešní svět se svým sobectvím, mamonářstvím, malichernou ješitností a sebepřeceňováním je dalek uskutečnit ideál Františkovy pokory a oběti pro druhé. Ale rozhodně potěšitelný je zájem, obdiv a úcta celého světa, která se u příležitosti 700 výročí smrti Františkovy (v roce 1926) ozvala na všech stranách. I četné životopisy tohoto světce jsou dokladem, že jeho památka je dosud příliš živá a jeho příklad tak mocný, že nebude nikdy zapomenut.
Ode mne nečekejte celkový životopis svatého Františka. O tuto nejvýš záslužnou práci postarali se již jiní, jistě povolanější, než bych byl k tomu já. Neznáte-li tohoto světce blíže, pak doporučuji vám především překrásný, s duchovního hlediska pojatý životopis Františkův od univ. prof. dra Kybala,*) který vám poví všechno.
Chtěl bych tu jen za sebe povědět, co jsem pociťoval, poznal a prožíval, když jsem se nad jeho životem zamýšlel, a co mne pohnulo tak mocně, že jsem se dvakráte vypravil do Itálie, abych šel po stopách jeho života a co možno nejvíce se mu přiblížil.
Asi před 25 lety četl jsem první životopis sv. Františka od Francouzského spisovatele Sabatiera, a již tehdy byl jsem životem Františkovým nadšen. Musím se však přiznat, že tehdy

ještě nechápal jsem dostatečně velikost jeho poslání. Nemohl jsem přijmout jeho názor na chudobu, a zdálo se mi zcela nemožným následovat ho v jeho touze po chudobě, protože jsem neznal pravou podstatu tohoto rozhodnutí. Zdálo se mi téměř zbytečným odsoudit se k životu jen z milosti druhých, žít jen z darů lásky - pravého to stolu Páně.

*) Vyšlo nákladem Jana Laichtra v Praze.

Teprve později, když jsem vnikl trochu do duchovního života, dovedl jsem ocenit ohromné sebezapření Františkovo i velikost jeho pokory, šel-li si vyprosit kus chleba ke dveřím dobrých lidí jako žebrák. Teprve tehdy pochopil jsem význam slov Spasitelových:

»Chceš - li přijíti za mnou, zapři sebe sám a vezmi kříž svůj a následuj mne!«

Postupným vývojem došel jsem konečně k poznání, že bez tohoto sebezapření není možný pokrok v duchovním světě a nelze vykonat nic velkého. Člověk musí napřed sebe sama pokořit, zbavit se úplně sobectví i sebelásky, a pak teprve je schopen konat veliké skutky upřímné a čisté lásky k bližnímu. Jenom touto cestou může se opravdově přiblížit k Dárci Lásky nejvyšší. Kdo se chce přiblížit k Bohu a s Ním v harmonii žít, aby byl stále naplňován novými milostmi Jeho a tak našel jediné správný a šťastný život, ten se musí v prvé řadě zřeknout všech planých radovánek, vší touhy po blahobytu a požitkářství.

Tuto nejzákladnější podmínku ke spojení s Bohem svatý František velmi dobře pochopil a celý svůj život, od okamžiku, kdy k tomuto poznání došel, důsledně zachovával. Proto také mohla ve svatém Františku vyrůsti tak ohromná láska k Bohu-Kristu, a k trpícím bližním.

Poznal-li sv. František nicotnost všech věcí světských, poznal ve své pokoře také ubohost svoji, která by bez milosti Boží nic nedokázala. A aby byl hoden milosti této, snažil se žít přesně dle vzoru svého velikého učitele Ježíše Krista a ukazoval svým vrstevníkům nejskvělejší příklad pravého křesťana, který dodnes září jako ohromné světlo na cestě k dokonalosti života. Tím se svatý František stal obnovitelem mizícího křesťanství, které neobnovoval kázáními, plamennými řečmi, tepáním špatných příkladů a vytýkáním chyb, nýbrž pouze příkladem svého dokonale křesťanského života.

Život Františkův byl ovšem i d e á l dokonalosti, kterého nemůže dosáhnouti plně každý, ježto stupeň dokonalosti vyplývá z duchovního vývoje každého jednotlivce. Leč snahu přiblížit se k tomuto ideálu má mít každý z nás, a již tato snaha sama změnila by v mnohém život náš ve prospěch celku.

Nemůže-li prostý člověk ve svém životě následovat ve všem příklad svatého Františka, měli by tak činiti alespoň ti, kteří se zovou nástupci Kristovými a mají za úkol hlásat lidu Evangelium. Má-li lid, hlasatele tyto poslouchající, následovat Krista, musí především vidět příklad svých vůdců, kteří skutečně podle tohoto ideálního učení sami žijí. Jen příklady táhnou, slova nemají nikdy té působnosti. A vidí-li naši posluchači, že náš život je v rozporu s tím, co sami hlásáme, pak musí se od nás odvracet jako od lidí, nezasluhujících důvěry.

Svatý František byl, jest a má býti zářným vzorem všem kněžím a kazatelům. Jim především ukazoval, jak se důsledně, do nejmenších podrobností dá a má žít dle vzoru Ježíšova, když tento skvělý vzor v církvi již vybledl. Svatý František dokázal svým životem, že se příklad života Ježíšova, třebaže byl již tehdy pokládán za nehodící se do poměrů přítomné doby, dal uskutečnit v době Františkově, a stejně tak dal by se uskutečnit i dnes. Proto v prvé řadě měli by to býti kněží, kteří by se měli obracet k svatému Františkovi jako k nejdokonalejšímu obnoviteli vzoru apoštolskému a dle něho žíti.

V mnoha a mnoha příkladech jiných svatý František ukázal nám, jak snadno dají se i do všedního života našeho zavést zásady Ježíšova učení, a jak možno s nimi v praxi žít. K tomu je ovšem třeba především ostatním nelpět na hmotě. Zbavíme-li se svého sobectví, nepřijde nám za těžko žádný projev lásky, na kterou tolik našich bližních čeká.

Celý život Františkův byl vybudován jen na ohromné lásce, z níž vyrůstaly pak všechny ostatní gigantické činy jeho, nad kterými zůstáváme v údivu a bezměrné úctě stát.
K těm mnohým, kteří nezůstali nedotčeni vzácným příkladem Františkovým toužím náležet i já. Všechno, co jsem z životopisů tohoto světce a giganta ducha poznal, naplňovalo mne touhou poznat místa jeho působení, končiny, v nichž žil, abych
z nich získal ještě více, než mi mohly dáti všechny knihy o něm. Toužil jsem prostě přiblížit se mu co možno nejvíce. A mohu říci, že se mi to také podařilo. Svatý František z Assisi je dnes pro mne osobností tak mi drahou a blízkou, jeho život a skutky jsem již tolik promyslel a procítil, že dnes nedovedu jinak, než promluvit o něm se svého stanoviska citového. Přiznávám i to, že tento světec měl veliký a mocný vliv na můj vnitřní, duchovní vývoj.
Přál bych každému, aby se mu podařilo ujasnit si velikost tohoto světce a přiblížit si ho v jeho úžasné pokoře a lásce.
Třebaže s žebráckou holí chodil světem, přec zůstal po celý život tím, který neustále rozdával, protože rozdával ze svého nevyčerpatelného pokladu lásky které tehdy, stejně jako dnes, bylo lidstvu nejvíce zapotřebí.
Svatý František z Assisi (narodil se r. 1182 a zemřel r. 1226) objevil se jako meteor na nebi křesťanského života, na němž již silně pohasla a stále více bledla prvotní záře pravého, čistého křesťanství, jaké hlásal Ježíš Kristus. Celý jeho život dosvědčuje, že byl poslán na zemi proto, aby znovu vzkřísil učení Ježíšovo a oživil všecky pravdy Ježíšem hlásané a lidstvem zapomínané. Největší úkol Františkův spočíval však zřejmě v tom, aby příkladem svého života postavil nám před oči znovu po dvanácti stech letech nezkreslený obraz zakladatele křesťanství, Ježíše Krista.
Věřím, že nebyla to žádná náhoda, že se František objevil právě v nejpříhodnější chvíli. Bůh, který nás tak miluje, posílá vždycky, když už je mezi lidem nejhůře, některého ze svých
vyvolených služebníků, kteří se snaží napravit chyby lidstvem spáchané a obnovit zase platné pro nás zákony.
Svatý František z Assisi byl Bohem tak omilostněn, a svým životem dokázal věci tak ohromné, že nelze ani pochybovat o tom, že byl skutečným vyslancem Božím.
Zvláštní jest, z jakého prostředí tento světec vyšel. Jeho matka byla rodilá Francouzka, otec Ital, obchodník se sukny. František byl určen, aby jednou, až získá pro život nejnutnější vzdělání, převzal obchod po svém otci. Jako mladík byl rád vesel. Rád se pobavil, zejména ve společnosti studentů, ale ve svých zábavách nepřekročil nikdy hranic cudnosti, nikdy nebyl prostopášníkem. Miloval pouze zábavu čistou, nekazící duši lidskou.
V době, kdy město Perugia válčilo proti Assisi, František vstoupil dokonce jako bojovník do řad vojska. Po nezdaru válečného pokusu byl zajat a v Perugii uvězněn. A právě toto uvěznění mělo pro něj i pro další jeho život veliký význam. Měl zde dostatek času přemýšlet a meditovat o smyslu života a o dosavadním životě vlastním. V těchto úvahách došel již tehdy k poznání, že život, tak jak jej většina lidí žije, nemá pražádný smysl. Proto přemýšlel, co by učinil, aby zjednal nápravu především pro sebe, později pak i pro jiné.
Po svém propuštění z vězení se František stýkal sice dále se svojí společností mladých, ale po jedné zábavě, která měla svoji dohru na ulici assiské, pojednou, jako by jej blesk zasáhl, zmizel svým kamarádům. Ztratil se jim a od té doby nevyhledával již žádné společnosti.
V té době děly se s ním veliké změny. Ač věděl, že ho čeká po otci značný majetek a dobře zavedený obchod, že by tedy měl o svoji budoucnost dobře postaráno, přece se všeho toho zřekl a odešel do samoty lesní pod Assisi. Tam v klidu přírody přemýšlel a hledal pravého Boha a nejčistší spojení s Ním.
Otec Františkův se velmi rozhořčil nad tímto podivínstvím a nutil svého syna, i násilím a ranami, aby se vrátil domů a plnil své povinnosti občanské i povinnosti vůči rodičům. Ale vše to bylo marné. Jednou sv. František přišel do kostela svatého Damiána u Assisi a tam, kleče

před křížem Spasitelovým, prosil Boha o vnuknutí, co má činit, aby se mu zalíbil. Tu stal se zázrak, neboť Spasitel s kříže Svého promluvil.
»Františku, obnov můj chrám!«
František vzal tento pokyn doslovně. Domníval se, že má opravit kostelíček svatého Damiána, a proto ho velmi trápilo, že na tuto opravu nemá peněz. Zatím však pravý smysl těchto slov byl, aby opravil církev, která tehdy zapomínala na pravé své poslání a potřebovala důkladné obnovení. K tomuto velkému úkolu Pán povolal Františka, který také úkolu svému skvěle dostál - ovšem jen pokud se týkalo jeho osoby a jeho pravých následovníků. Tehdy před křížem, na počátku svého svatého života se domníval, že výzva Spasitelova žádá opravu kamenného chrámu.
Aby si opatřil peníze, kterých na tuto opravu neměl, vrátil se domů a z otcova krámu nabral látek, které pak v sousedním městě prodal. Všechny peníze, které za látky utržil, donesl faráři onoho kostelíčka, aby za ně dal opravy ihned provést. Ale farář se bál otce Bernardona a peníze nepřijal. František pak také nevzal je zpět a položil je do okenního výklenku chrámového, kde zůstaly ležet.
Když se otec dověděl, co jeho syn provedl, zle se na něho rozhněval. Ježto však sám nemohl s ním nic svést, šel a žaloval na něj samému biskupovi. Ten dal si Františka zavolat a před otcem jej vyslýchal. Rozezlený otec mu vyčítal, že jej okradl. Tu František vrátil mu nejen peníze, které za sukno utržil, nýbrž svlékl se celý do naha a vrátil otci i šatstvo a prádlo, které od něho měl.
»Zde máš všecko, cos mi dal! Nemám už otce na této zemi! Od této chvíle je mým jediným otcem Otec nebeský, kterému jediné chci poctivě sloužit.«
Biskup, slyše tato slova a dojat touto čistou odevzdaností Bohu, sestoupil se svého trůnu, sejmul plášť svůj a přikryl jím Františka, aby tu nestál úplně nahý. Pak domlouval otci, aby se se synem smířil, ale marně.
Od této chvíle počíná nepřetržitý řetěz neobyčejných, mnohdy nadlidských činů Františkových, které ukázaly jak vyspělá, vzácná duše skrývala se až dosud v těle mladého Bernardona.
Chodil v nejnuznějším šatě a žil jen z toho, co si vyžebral, neboť za hlavní podmínku čistého života Božího měl svatou chudobu. Své tělo odbýval, někdy i trýznil, protože se domníval, ovšem že mylně, podobně jako celá řada středověkých mystiků, že umrtvováním těla může se snáze přiblížit k věcem Božím a ke Kristu samému.
Tento jediný svůj omyl František přiznal v posledních okamžicích svého života, neboť umíraje prosil »bratra - tělo své« za prominutí, že s ním celý život tak špatně zacházel. Pak poznal, že tělo naše je nám z vůle Boží dáno, abychom na této zemi mohli působit a mohli se zdokonalovat sbíráním nových zkušeností. Proto máme i povinnost střídmým, zdravým způsobem udržovat je vždy při svěžesti a síle, abychom mohli vykonat co nejvíce dobra na této zemi. Umrtvováním těla nebo jeho trýzněním nedosáhneme ničeho jiného, než velikého utrpení, které si sami vytvoříme - a toho Bůh od nás nežádá a jako nejvyšší Láska ani žádati nemůže. Na mystickou cestu člověk může se dostat zcela dobře se zdravým a svěžím tělem, jen když čistotou, pokorou, láskou a touhou po tajuplném spojení s Bohem jest naplněn jeho duch.
Svatý František neměl jinou touhu, než se přiblížit Bohu a zalíbit se mu svým životem, a v této své touze vyrostl v opravdového, velikého mystika. Celý jeho život, krok za krokem, naplňoval do poslední písmeny zákon Boží, Nový Zákon, který nám přišel dáti Ježíš Kristus.
Svým zbožným, odříkavým, obětavým, sebezapíravým životem František vzbudil brzy pozonost v celém městě i okolí. Jeho příklad působil mezi jiným také na velmi zámožného šlechtice Bernarda de Quintavalle a to tak mocně, že šlechtic ten rozhodl se rozprodat všechny své rozsáhlé statky, peníze na přání Františkovo rozdat chudým a sdílet s ním naprostou

chudobu. Tito dva přátelé žili pak pospolu týmž životem, jaký si František určil původně sám pro sebe.
Mnoho spolu hovořívali a přemítali o svých povinnostech k Bohu a bližnímu. Ale stále si nebyli jisti, zda se ubírají cestou správnou a proto si přáli dostat od samého Boha pokyn, co mají učinit pro spásu lidských duší, aby Ježíš Kristus byl s nimi spokojen.
Konečně se rozhodli, že půjdou na biskupství, dají sloužit mši svatou, po ní setrvají v modlitbách, a budou prosit Boha, aby jim na trojí otevření mešní knihy ukázal, kterou cestu mají voliti. Tento návrh zalíbil se oběma a proto jej také provedli. Na prosby Františkovy kněz po mši vzal missál, požehnal jej svatým křížem a pak jej otevřel třikráte ve jménu Pána Ježíše Krista.
Na první otevření připadli právě na slova Kristova, která pravil mládenci, tázajícímu se po cestě k dokonalosti:
»Chceš-li dokonalým býti, jdi a prodej cokoli máš, rozdej chudým a následuj mne.«
Na druhé otevření připadla slova, která Kristus pravil apoštolům, když je rozesílal do světa, aby kázali:
»Ničeho nebeřte s sebou na cestu, ani hole, ani brašny, ani obuvi, ani peněz.«
Tímto příkazem Kristus chtěl apoštolům dáti ponaučení, že veškeru naději v život mají skládati na Boha a celou jejich mysl má zaujímati pouze hlásání Evangelia.
Na třetí otovření missálu objevila se slova Ježíše Krista:
»Kdo chce přijíti za mnou, zapři sebe sama, vezmi kříž svůj na sebe a následuj mne.«
»Ejhle rada, kterou nám Kristus dává!« - řekl svatý František Bernardovi.
Tyto tři rady staly se základem dalšího života nejen svatého Františka, nýbrž i celého tehdejšího řádu františkánského, který se velmi rychle šířil a ještě za života svého zakladatele měl již tisíce členů, kteří, jako rozsetá seménka po celém světě, ukazovali lidem pravou cestu k Bohu. Jejich příklad zjevoval lidu nový, lepší, čistší smysl života, než jaký byl v tehdejších dobách vžitý.
František dbal přísně na to, aby všichni členové řádu vyznamenávali se pokorou, poslušností, trpělivostí, čistotou, chudobou, sebezáporem a láskou ke všemu tvorstvu. On sám miloval nejen lidi, nýbrž i zvířata. I těm dovedl kázati, i jejich důvěru si dovedl získati. Proto zvířata, zejména ptáci ho obklopovali a nepocítili strach před ním.
Tuto lásku ke zvířatům antroposofové vysvětlují si tím, že svatý František v předcházejícím životě musel být vynikajícím žákem Budhovým, a proto přinesl si vedle svých křesťanských ctností na svět také tuto lásku k nižším tvorům, které všechny nazýval svými bratry. Pro něho bylo bratrem i slunce, měsíc, hvězdy, moře, řeky i studánky, ano i balvany. Ve všem viděl stvoření produševnělé, ve všem spatřoval bratrskou duši.
Při této své lásce ke všemu tvorstvu nemyslel František nikdy sám na sebe. Neměl pražádných požadavků světských. Jeho nejmilejším jídlem byl suchý, vyžebraný chléb a k tomu čistá voda ze studánky. Potrava byla pro něj pouze nutným prostředkem k udržování těla, nic víc. Proto se spokojoval s největší prostotou a jednoduchostí a také důsledně je dodržoval. I když někdy dostal od občanů assisských nějaké lepší sousto, přimíchal je ihned mezi ostatní, nejchudší dary, aby nepoznal ani chuť tohoto lepšího jídla. Tak přísně střežil sebe sama, aby v něm nikdy nevznikla nejmenší touha po požitku.
Peníze nepřijímal. Pokládal je jen za ďábelský nástroj ke svádění duší lidských. Když potřeboval peníze na opravu své kapličky Panny Marie Andělské, kapličky to ze IV. století, kterou mu daroval majitel panství, přijal jen to nejnutnější na zakoupení materiálu. Vše, co mu z těchto peněz zbylo, rozdal hned zase chudým.
Bezmezná, neúnavná byla obětavost svatého Františka. Pomáhal všude kde mohl, zvláště pak tam, kde nikdo pomáhati nechtěl. Byli to zejména malomocní, jimž s největší láskou a trpělivostí obětavě sloužil. Všichni lidé ze strachu před nákazou se jim vyhýbali, vylučovali je

ze svého středu, ale svatý František je vyhledával, sloužil jim, těšil je a mnohdy svou láskou i zázračně uzdravoval.
Ve své lásce k bližnímu nedovedl se spokojit tím, aby jen sebe sama k Bohu přiblížil, aby ve své snaze následovati co možno nejdokonaleji samého Krista zůstal sám. Proto když dostal pokyn, že má slovo Boží kázat jiným, bez únavy chodil cizími končinami a všude obracel hříšníky ke kajícímu životu.
Nejvyšším ideálem jeho bylo očistit křesťanství v rámci římsko-katolické církve. Proto také nikdy nikde proti kněžím nemluvil, ani tam ne, kde by toho byli zasluhovali. Jeho práce byla jen k l a d n á , účinnost jeho působení spočívala hlavně v příkladech, nikoliv jen ve slovech.
Svůj názor na kněze vyslovil jednou velmi jasně. Bylo to v j e d n o m m í s t ě v Umbrii, kde po kázání v jedné obci přistoupil k němu místní občan a pravil:
»Otče Františku, ty jsi zde kázal, že máme svého duchovního vůdce, tedy svého faráře mít v úctě a lásce. Ale pověz mi, můžeme tak činit i my vůči svému faráři, když si na své faře vydržuje ženštinu a žije s ní v konkubinátě? Takový kněz dle mého názoru nezasluhuje si naší úcty.«
Svatý František vzal tohoto občana za ruku a vedl jej k faráři. Když přišli k němu, František poklekl před ním a políbil mu ruku. Pak pobídl svého průvodce, aby učinil totéž, a řekl:
»Musíte mít v úctě kněze za to, že vám hlásá svaté Evangelium a poučuje vás o věcech Božích. Za to musíte mu být vděčni. Nemáte práva sami ho soudit a odsuzovat pro jeho vlastní život. Vám přísluší posuzovat pouze své skutky a hledat vlastní své chyby. Kdybyste tak činili, neměli byste pak ani času soudit jiné. Kdybyste vy žili takovým životem, jaký je vám učením Pána Ježíše Krista předepsán a vaším farářem hlásán, kdybyste byli vpravdě dokonalejší, než se domníváte, že je váš pan farář, pak museli byste plni vděčnosti děkovat mu za to, co pro vás ze svého kněžského úřadu činí a museli byste jej milovat. A kdybyste ho na místě nenávisti obklopovali láskou, pak by tato láska musela mít na jeho duši takový vliv, že by se musela očistit, a vy měli byste pak takového duchovního vůdce, jakého si přejete mít.«
A člověk ten zahanben musel uznat, že otec František má úplnou pravdu.
Svým příkladně čistým, svatým životem získal si František neomezenou důvěru mezi lidem, takže ho již za jeho života pokládali za svatého. Ale představitelé církve, třebaže František všechno co konal, konal jen přesně v rámci katolické církve, dlouho jej přehlíželi. Nebyl jim příliš pohodlný, neboť, jak je ze středověku známo, stav kněžský nehlásil se ani k chudobě, jak ji František hlásal, ani k takové pokoře, která je ochotna jen sloužit a ne panovat, ani k obětavosti pro trpící, jak ji do důsledků sv. František prováděl. Proto, až na několik čestných výjimek, neměl valných přátel v kněžské hierarchii.
Když pak přibývalo jeho bratrů a stoupenců, a František sestavil řeholi, platnou pro řád menších bratří, velmi dlouho to trvalo, než mu byla schválena. Ve vyšších kruzích kněžských tato řehole byla pokládána za příliš přísnou, ale ještě více než její přísnosti obávali se skrytého v ní nebezpečí pro sebe a ostatní kněze, kteří nebyli ochotni vzdát se svého blahobytu, bohatství a moci.
Nakonec však František dosáhl přece schválení své řehole, a ta se šířila pak prostřednictvím roztroušených bratří po celém světě. Věrna přísným zásadám svého zakladatele, vykonala mnohde věci přímo zázračné, neboť působila bezprostředně živým příkladem, který je vždycky účinnější, než sebelepší kázání.
Když jsem se zamýšlel nad těmito věcmi, tu toužil jsem stále poznat místa a kraje, ve kterých tento veliký člověk a očišťovatel křesťanství pobýval a působil. Tak jsem se vypravil dvakráte do těchto končin. Po prvé se svým přítelem A., abychom krom několika význačných měst shlédli především rodiště svatého Františka z Assisi a šli po jeho stopách.
Na této cestě mnoho jsem viděl a mnoho pro opravdové pochopení a přiblížení se sv. Františkovi získal.

Hned na počátku cesty ve Florencii přihodilo se nám cosi podivuhodného. Navštívili jsme tam totiž Františkánský klášter, kde jsou fresky Giottovy ze života svatého Františka. Ježto ani jeden z nás neuměli jsme italsky, prosili jsme vrátného, aby nám zavolal průvodce, který by mluvil alespoň trochu německy, abychom jeho výkladům porozuměli. Z odpovědi vrátného jsme však vystihli, že v klášteře nikdo německy neumí.
Ujal se nás mladý kněz, krásného, ušlechtilého zjevu, který začal hned se svým italským výkladem. Mluvil s takovým zápalem a nadšením o obrazech ze života svatého Františka, s takovým citem a láskou ke světci i umělci, který obrazy maloval, že jsme byli přímo unešeni. Tyto výklady trvaly celou hodinu.
Nakonec poděkovali jsme mu dvěma slovy, která jsme uměli italsky říci: gracia signore - a vyšli na náměstí. Zde zůstali jsme zaraženě stát a udiveně hleděli jeden na druhého.
»Rozuměl jsi mu?« - ptali jsme se oba.
»Ano, všecko!« - potvrdili jsme si navzájem.
Teprve teď jsme si uvědomili, co zvláštního se nám právě přihodilo. Oba, neznajíce italsky, rozuměli jsme přece dlouhému italskému výkladu. Jediné vysvětlení pro tuto záhadu jest vzácné splynutí duší. Já i můj přítel byli jsme oba nadšenými ctiteli nejen svatého Františka, nýbrž i Giottových fresek. A kněz, který nás prováděl, naplněn byl týmž nadšením, které sladilo jeho duši s našimi tak, že jsme dosáhli naprostého splynutí. V tomto spojení s jeho duší mohli jsme pak přejímat jeho myšlenky dříve než je vyslovil, a proto nám již nezáleželo na tom, v jakém jazyku je pronáší.
Cosi podobného prožili jsme na této cestě ještě jednou, a to na Velký Pátek v Porciunkuli, v mateřském to klášteře Františkánském, kde jsme byli přítomni kázání v hlavním chrámě. Bosý Františkán vystoupil zde na prkna primitivního podia a hlásal slovo Boží s takovým zanícením a procítěním, že bylo zřejmo, že mluví nikoli z rozumu nýbrž z osvícení Ducha Svatého. Proto toto italsky pronešené kázání mělo tak účinnou moc, že jsme mu museli rozumět. A protože jsme nalezli spojení s duší mluvčího, chápali jsme jeho slova, třebaže jinak jsme italsky nerozuměli.
Ale vrátím se zase k počátku své pouti po stopách svatého Františka.
Přijeli jsme do Assisi z Říma asi v půl třetí ráno. Byli jsme jedinými cestujícími, kteří na tomto nádraží vystupovali. A zajímavo je, že hned od prvého okamžiku bylo nám zde, jako bychom se byli octli v docela jiném světě. To nebylo ovzduší italských měst, zejména ne ovzduší vyhlášeného Říma. Pociťovali jsme zde cosi zvláštního, jako by duch Františkův dosud v tomto kraji působil.
Stáli jsme bezradně na nádraží, nevědouce si rady kam se teď v noci obrátit, abychom si trochu po dlouhé cestě odpočinuli. Nedostatečně vyzbrojeni několika italskými slovy obrátili jsme se na úředníka dráhy s dotazem, kde je tu nejbližší hotel.
Jeho ochota vyhovět nám co nejrychleji, velmi nás překvapila. Nemohli jsme ani pochopit, že i tento kousek země jest v Italii - tak ohromný byl rozdíl mezi obvyklým přijetím v jiných městech a přijetím zdejším.
Úředník tento nechal hned všeho a zavolal přítomného zřízence, který po odjezdu vlaku měl již volno a chystal se k odpočinku. Byl ihned ochoten doprovodit nás do hotelu a zařídit vše, co jsme potřebovali. Sám klepal na dveře hotelu a volal a nevzdálil se od nás, dokud nepřišla sama majitelka hotelu, aby nás převzala pod svoji ochranu. A co nás pak nejvíce udivilo - tento ochotný zřízenec dráhy nepřijal za svoji ochotu a námahu žádnou odměnu od nás.
Přijetí v hotelu a pozornost, kterou nám jak majitelka hotelu tak i její personál projevil, přesvědčovalo nás, že jsme se octli skutečně v kraji neobyčejném, mezi lidmi naprosto jinak cítícími a smýšlejícími, než jaké jsme potkali v jiných městech.
Umbriiský kraj i lidé jeho jako by stále nesli v duších svých stopy života svatého Františka, jako by důsledky jeho působení přenášely se s pokolení na pokolení.

Strávili jsme v Porciunkuli a Umbrii celé velikonoce. Na Velký Pátek měli jsme příležitost zúčastnit se pobožnosti Hodinek v hlavním chrámě Františkánském v Assisi. Tady teprve mohl jsem srovnávat tuto prostou, ale upřímnou a vroucí slavnost s toutéž slavností, kterou jsem rok před tím zažil v Římě.
V Římě zastupoval nejvyššího kněze - papeže - kardinál, který přišel s velikou slávou v nádherném oděvu s vléčkou, kterou mu neslo šest pážat. Ač se tehdy zpívaly Palestriniho Hodinky, hudba tak duchovní a povznášející, místy až k slzám dojímající, zdálo se přece, že představitelé kněžstva nebrali příliš vážně tento okamžik, který oslavuje největší a pro křesťany tak vážnou chvíli. Při pobožnosti bavili se mezi sebou, a když při čtení resp. zpívání přeskočil některému z nich hlas, smáli se tomu, takže to budilo mou nelibost i lítost.
Ale v Assisi, kde se sešlo několik bosých mnichů, kteří přišli s hlubokou pokorou a zbožností, byla jejich pobožnost okamžikem tak posvátným, že srdce plesalo radostí nad tím, že ještě dnes nalézá lidi, kteří dovedou tak vroucně a věrně oslavovat mysterium ukřižování Kristova.
Po Hodinkách odešli jsme dolů do Porciunkuli, kde jsme se účastnili symbolického pohřbu Ježíše Krista. Nejprve vyslechli jsme kázání, o němž jsem se již prve zmínil, a před pohřbem samým čekali jsme v chrámě a pozorovali lid.
Na vysokém katafalku se stříškou na čtyřech sloupcích byl položen kříž s Ježíšem Kristem. Tu přišla matka asi s dvou-tříletým děvčátkem a na ruce držela kojence. Poklekla, vroucně se pomodlila a s opravdovou zbožností políbila kříž. Pak zvedla děvčátko, aby i ono mohlo kříž políbit, a když je pak postavila na zem, vzala do rukou své nemluvně a i je sklonila nad kříž, aby i ono jej políbilo.
Pozorovat tento upřímný projev zbožnosti a víry bylo přímo dojemné. A tato zbožnost a neochvějná víra v Boha žije skorem ve všech lidech umbriiského kraje.
S radostí zdrželi jsme se na místě, abychom se stali svědky dalších scén této pobožnosti.
Celé město bylo vzhůru. Všechno se připravovalo na průvod. Nikdo nesměl chybět, nikdo nesměl zůstat doma vyjma strážců ohně. Ženy, děti, muži, všichni šli zapojit se do průvodu, bez rozdílu stavů, zámožní i chudí, dělníci i páni. Pohled na tento jednotný průvod, který procházel městem slavnostně vyzdobeným girlandami a množstvím světel, byl velmi zajímavý. Stál jsem se svým přítelem stranou, na místě, odkud jsme mohli přehlédnout všechno, co se dělo a kolem přešlo. Nic neušlo mé pozornosti.
Pozoroval jsem tváře dělníků a chudiny, které nesly stopy únavy, úmorné práce, ba i strádání. Ale v obličejích jejich nebylo ani stopy po nespokojenosti, nenávisti nebo závisti. Ze všech očí zářila radost, spokojenost, ba přímo blaženost, neboť to byli lidé, třebaže těžce pracující a mnohdy i bídou obtížení - kteří našli svého Krista a Ten jim ulehčení dal. Víra v Jeho Lásku, které svatý František dovedl tak přesvědčivě učit, nalévala do srdcí jejich balsám úlevy a sílu ke snášení všeho utrpení. Proto se také štěstí a spokojenost zračila v jejich tvářích. Nalezli svou poesii života v náboženství a ve své víře.
Vida tento průvod šťastných, spokojených dělníků, kráčejících za Kristem, připomněl jsem si maně naše průvody dělníků v Praze, ať socialistické nebo komunistické. V těchto domácích průvodech nespatřil jsem nikdy spokojené, láskou a štěstím zřící tváře. Ba, právě naopak působily na mne vždy tíživým dojmem nespokojenosti, závisti a nenávisti proti těm, pro něž pracovali. Tyto průvody nevyjadřovaly nikdy projevy skutečného bratrství. Spíše přiznávaly se k nepřátelské zaujatosti bratra proti bratru. A proto v nich bylo vždy cosi studeného, smutného až k pláči.
Při porovnávání takovýchto dvou průvodů pochopil jsem také, proč to všechno u nás tak dopadá. Chybí nám právě to nejdůležitější, čeho jest zapotřebí ke šťastnému, spokojenému a radostnému životu - a to jest l á s k a . A tuto lásku může do našich srdcí vložit jenom Bůh a jenom tehdy, když se k němu obrátíme s tak velkou, čistou vírou, jako to dovedou občané umbriiští.

Bez Boha, bez lásky k Němu a k bližnímu, není šťastného života. Tím výše musíme pak ocenit zásluhy svatého Františka, který svým životem, svou láskou, pokorou, čistotou, trpělivostí, poslušností a spokojeností s chudobou dovedl nakazit celý umbriiský kraj nejen pro dobu svého života, nýbrž i na staletí potom.
Když se v roce 1926 oslavovala památka sedmistého výročí smrti svatého Františka, spěchal jsem znovu do jeho kraje, abych navštívil místa, která jsem při své první návštěvě nemohl již spatřit.
Tak jsem dostal také až na horu Alvernskou, kde svatý František žil v době, kdy dostal svatá stigmata.
Tuto druhou cestu vykonal jsem ve společnosti Třetího řádu františkánského se dvěma přáteli, stejně se mnou smýšlejícími. Protože byla mezi námi harmonie, prožili jsme mnoho krásných okamžiků. Pro mne navždy památnou zůstane jeskyně svatého Františka na Alverně, kde prožil jsem sám cosi tak ohromného, že nikdy nevymizí to z mé paměti. Avšak tento vážný, hluboký zážitek duchovní nemohu prozradit veřejnosti.
Abych nerušil klad života a působení svatého Františka, nechci tu vyprávět detaily z této druhé cesty, které by odhalovaly veliké rozdíly mezi tehdejšími a dnešními lidmi, kteří se hlásí u nás mezi ctitele tohoto světce.
Chtěl bych ještě srovnat působení svatého Františka z Assisi s působením našeho velikého mistra a učitele Jana Husa. I on byl Bohem povolán, aby učinil pořádek v církvi, která tehdy jistě zasluhovala mnoho výtek. Mistr Jan Hus měl tedy týž úkol jako svatý František, t. j. očistit křesťanství v rámci římskokatolické církve.
Činil tak s největší dokonalostí. I on dával svým životem nejkrásnější příklad a svou láskou k pravdě vedl lid k chápání pravého života křesťanského. A přec byl veliký rozdíl mezi působením Husovým a Františkovým. František n e k á r a l nesprávný život kněžský tak, jak to tehdy zcela po právu činil mistr Jan Hus.
A nyní uvažujme o důsledcích tohoto rozdílného působení za stejným cílem.
Svatý František dokázal, že jeho řády, jeho zásady rozšířily se po celém světě, a byl - ač církev nerada do tohoto kyselého pro ni jablka kousla - prohlášen za svatého. A po sedmi stech letech, při výročí jeho úmrtí, celý svět oslavoval tohoto chudáčka svatého Františka. Nebylo rozdílu mezi církvemi, ba i nejpokrokovější lidé psali plni nadšení, obdivu a chvály o životě tohoto světce. To byl výsledek Františkova k l a d u .
A co následovalo po tak obětavém a krásném působení našeho mistra Jana? Byl upálen na hranici jako kacíř, třebaže tento čin nesouhlasil ani s nejzákladnějšími zásadami učení Ježíše Krista. Byl to projev naprostého rozporu s učením Ježíšovým, které hlásalo především lásku a odpouštění všem i vlastním nepřátelům. Opravdoví stoupenci a následovníci Krista nebyli by nikdy dokázali upálit člověka jenom proto, že nesouhlasil se způsobem jejich života. A proto tato nekřesťanská msta, která se v odsouzení a upálení mistra Jana Husi jeví, zůstane navždycky těžkou skvrnou na těch, kteří tak špatně chápali křesťanské učení, které měli hlásati.
Ale protože každé zlo nese v zápětí zase zlo, vyvstala v českém národě nad tímto činem římské hierarchie taková nenávist a živelná zášť ke všemu římskému, že lidé zapomněli, že Hus hlásal čisté křesťanství a přál si pouze očištění jeho v rámci římskokatolické církve. Zapomněli na to, že se sami prohřešují proti učení Kristovu, když ve své nenávisti sáhli ke zbrani. Těžké, tragické byly důsledky tohoto nepochopení Jak Krista, tak i Husa samého. Jako trest následují nekonečné, krvavé boje náboženské, až konečně přichází pak Bílá Hora se svými tragickými a těžkými následky pro český národ.
Tato fakta jsou s duchovního hlediska velmi důležitými poznatky rozdílu mezi k l a d e m a z á p o r e m života.
Dnes, kde kdo u nás oslavuje památku mistra Jana Husa. Přitom však i mnohý z obdivovatelů a oslavovatelů Husových zapírá křesťanství, zapírá svou víru v Boha a nesnaží se v ničem, ba

ani v nejzákladnějších věcech, jež Hus hlásal a na něž největší důraz kladl, následovati jeho příkladu.
Při každé oslavě Husově měli by si oslavovatelé uvědomit a vždy znovu zdůrazňovat, že Hus byl bojovníkem K r i s t o v ý m , že se snažil především o očištění života k ř e s ť a n s k é h o , a že se proto projevil právě v národě českém, protože tento je povolán k tomu, aby v budoucnu byl vůdcem v duchovních věcech i ostatním.
Také jistě ne náhodou dán byl českému národu Komenský, jako jeho veliký vůdce a učitel, a i Chelčický.
Proto ať dnes již mluvíme o svatém Františku z Assisi nebo o Husovi nebo o Komenském, u každého stejně musíme si uvědomovat, co všichni tito tři velikáni hlásali a po čem toužili, aby se na světě uskutečnilo.
Byla to jen touha po vzájemné lásce, bratrství, volnosti a svobodě, která má nás p r a v d o u přivést k poznání nejvyššího vůdce našeho - Ježíše Krista, a dále i k poznání našeho vlastního poslání na této zemi.
Přemýšlejte o tom - a snad i vám vzejde paprsek světla, který vás dovede k lásce, abyste i vy uměli ve svém životě vždy a všude působit jen láskou, kterou vás může naplnit jen Bůh přijetí Krista.
Zdálo by se mi, že by mé vyprávění o svatém Františku z Assisi zůstávalo neúplným, kdybych k němu nepřipojil alespoň jednu ilustraci plnou živých, sytých barev, dokreslující nejvěrněji obraz tohoto světce a jeho prostého, odříkavého, láskyplného a pokorného života. Touto ilustrací může být jediné alespoň malý vyňatek z knihy
»Kvítka svatého Františka«*)
(Fioretti di san Francesco).
Z prostých příběhů ze života svatého Františka, které hned krátce po jeho smrti byly sebrány a zachráněny před zapomenutím, uvádím zde

*) Vyšlo v překladu Karla Dostála-Lutinova nákladem »Nového života« v Novém Jičíně na Moravě.

VIII. kapitolu.

Jak svatý František, jda cestou s bratrem Lvem, vykládal mu ty věci, které jsou dokonalou radostí.

Když jednou svatý František přicházel z Perugie k Panně Marii Andělské s bratrem Lvem času zimního a ukrutná zima jej velmi trápila, zavolal na bratra Lva, který šel napřed, a pravil takto:
»Bratře Lve, ačkoliv bratří menší v každé zemi dávají veliký příklad svatosti a dobrého vzdělání, nicméně přece napiš a pilně zaznamenej, že není v tom dokonalé radosti.«
A kráčeje svatý František cestou dále, zavolal po druhé:
»O, bratře Lve, byť menší bratr osvěcoval i slepé, narovnával ochromené, vyháněl ďábelstva, navracel slyšení hluchým a chůzi chromým, řeč němým, a co větší věc, byť i křísil umrlé ode čtyř dnů, napiš, že v tom není dokonalé radosti.«
A popošed kousek, zakřikl hlasitě:
»O, bratře Lve, kdyby menší bratr znal všechny jazyky a všechny vědy a všechna písma, jakož i kdyby znal prorokovat a zjevovat, nejen věci budoucí, ale i tajemstva svědomí a duší, napiš, že není v tom dokonalé radosti.«
I šli zase kousek dále, a svatý František zavolal zase hlasitě: »O, bratře Lve, ovečko Boží, byť i bratr menší hovořil jazykem andělským a rozuměl běhům hvězd a silám bylin, a byť mu

byly odhaleny všechny poklady světa a byť poznal síly ptáků a ryb a veškerých živočichů a lidí a stromů a skal a kořenů a vod - napiš, že není v tom dokonalé radosti.«
Zašli ještě kus a svatý František volal hlasitě:
»O, bratře Lve, kdyby menší bratr uměl tak dobře kázat, že by obrátil všechny nevěrce na víru Kristovu, napiš, že není v tom pravé radosti.«
A když takové mluvení trvalo již dobré dvě mile, bratr Lev s velkým udivením se ho tázal:
»Otče, prosím tě pro Boha, abys mi řekl, kde že jest radost dokonalá.«
A svatý František mu odpověděl takto:
»Až my budeme u Panny Marie Andělské, tak promoklí deštěm, skřehlí zimou, zamazaní blátem, sklíčení hladem a zaklepeme na bránu klášterní a fortník přijde nadurděný a řekne: Kdo jste? a my řekneme: My jsme dva z vašich bratří. A on řekne: Nemluvíte pravdy, ale jste dva pobudové, co se potloukáte a šidíte svět a ukrádáte chudým almužny, vari odtud! a neotevře nám a nechá nás venku stát ve sněhu a ve vodě, v zimě a hladu až do noci - a když my takovou křivdu a takovou ukrutnost a takové vyprovození sneseme trpělivě, aniž bychom se pohoršili, aniž bychom reptali proti němu, a pomyslíme-li pokorně a v duchu lásky, že tento fortník nás v pravdě zná, že Bůh mu dává mluviti proti nám: Ó, bratře Lve, napiš, že tu jest dokonalá radost. A když my budeme klepati dále a on vyjde rozzlobený a jako syčáky dotěrné nás bude odhánět s nadávkami a políčky, volaje: Táhněte odtud, lotříci ošemetní, jděte si do špitálu, neboť u nás nebudete ani jíst ani noclehovat. A když my to sneseme trpělivě a s láskou: Ó, bratře Lve, napiš, že v tom je dokonalá radost. A když my, dohnáni hladem a zimou a nocí, přece budeme silněji klepat a volat a prosit pro lásku Boží s velkým nářkem, aby nám otevřel a pustil nás přece dovnitř, a on ještě více pohoršený řekne: Tohle jsou darebové dotěrní, já je vyplatím důkladně, jak toho zasluhují, a vyjde se sukovicí a chytne nás za kapuce, strouhne námi na zem a poválí nás ve sněhu a napráší nám tou holí od hlavy do paty - a když my to všechno sneseme trpělivě a s radostí, uvažujíce muka Krista požehnaného, která máme snášet z lásky k němu, ó, bratře, Lve, napiš: že zde a v tomto je dokonalá radost. A protož, poslyš konec, bratře Lve. Nade všecky milosti a dary Ducha Svatého, které Kristus popřává přátelům svým, jest i vítěziti nad sebou samým a ochotně pro lásku Kristovu snášeti muka, křivdy, pohany a nehody, neboť všemi ostatními dary Božími nemohli bychom se chlubiti, neboť nejsou naše, ale Boží. Proto praví Apoštol: Co máš, co bys neměl od Boha a když jsi to obdržel od něho, proč se chlubíš, jako bys to měl ze sebe? Ale v kříži trápení a soužení můžeme se chlubit, anť praví Apoštol: Nechci se chlubiti než v kříži našeho Pána Ježíše Krista.

5. Láska

(Přednáška proslovená 4./III. 25 v Přerově.)

Nemohl bych jinak začít dnešní stať, než citováním chvalozpěvu Lásky z 1. epištoly sv. Pavla ke Korintským, kapitola 13.
»Bych jazyky lidskými mluvil i andělskými, a lásky kdybych neměl, učiněn jsem měď zvučící aneb zvonec znějící.
Kdybych měl proroctví a povědom byl všelikého tajemství i všelikého umění, a kdybych měl všecku víru, že bych hory přenášel, lásky pak kdybych neměl, nic nejsem.
A kdybych vynaložil na pokrmy všecken statek svůj, abych vydal tělo své ke spálení, a lásky bych neměl, nic mi to neprospívá.
Láska trpělivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí, láska není všetečná, nenadýmá se.
V nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nedá se zdrážditi, neobmýšlí zlého.
Neraduje se z nepravostí, ale spolu raduje se pravdě.
Všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká.

Láska nikdy nevypadá, ježto buď že proroctví jsou, ta přestanou, buď jazykové, ti utichnou, buď umění, to v nic přijde.
Z částky zajisté poznáváme, a z částky prorokujeme.
Ale jakž by přišlo dokonalé, tehdy to, což jest z částky, v nic přijde.
Dokudž jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě; ale když jsem muž, opustil jsem dětinské věci.
Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze podobenství, ale tehdáž tváří ve tvář. Nyní poznávám z částky, ale tehdy poznávám, jakž i poznán jsem.
Nyní pak zůstává víra, naděje, láska, to tré, ale n e j v ě t š í z nich jestiť láska.

Toto překrásné vylíčení moci lásky mohlo by lidstvo přesvědčit, že bez lásky není pravého života. Ale bohužel, lidstvo naplněno sobectvím - nedovede této lásky přijímat, a na úkor svůj vlastní, neponechává v srdcích svých místa pro ni. Proto tolik bídy, utrpení a muk.
A přece - zdroj nejvyšší Lásky zůstává pro nás neustále otevřen a každým okamžikem k nám doráží. Tento Zdroj vší Lásky, nevyčerpatelný a věčný - je v Bohu, v nejvyšší Moci, v nejvyšší Moudrosti. Podobně jako z ohnivého centra vyrážejí nezadržitelné výbuchy plamenů, tak i z tohoto Zdroje Lásky proniká Láska mocnými výbuchy do vesmíru a zasahuje vše čisté a po této Lásce bažící. Touto Láskou vše na světě žije a bez této Lásky nic krásného, ušlechtilého a dokonalého není možné.
Kdyby Láska k lidstvu přicházející byla jím upřímně chápána a skutečně přijímána, a kdyby lidstvo touto Láskou naplněné, dovedlo ji ze sebe vydávat a kolem sebe šířit, pak by musel být na světě opravdu ráj. Lidstvo žilo by nejkrásnějším, nejšťastnějším životem v naprosté spokojenosti a harmonii. Nebylo by žádného utrpení, nebylo by bídy, ani hladu ani nemocí, neboť Láska, projev všemohoucího Boha Otce, má zázračnou moc a sílu.
Láska našeho Otce nebeského k nám je tak ohromná, a Jeho touha naplnit touto Láskou všecko lidstvo je tak veliká, že jenom nezměrná síla lidského zla znemožňuje duším Lásku tuto přijímati. Tohoto zla bylo již před příchodem Pána Ježíše Krista na světě tolik, že lidstvo neznalo již ani Lásky a bylo by muselo propadnout úplné zkáze, z níž nebylo by návratu k nejvyššímu Zdroji Lásky.
Proto Bůh Otec vyslal Svého jednorozeného Syna Ježíše Krista na svět, aby se za nás obětoval a přijal na sebe člověčenství se všemi důsledky pro hmotného člověka platícími. Proto Ho vyslal na svět, aby nás poučil o veliké Milosti Otcově, kterou nám nabízí, dává, a je ochoten dávat nám v každém okamžiku.
Pán Ježíš je pojítkem mezi Otcem a lidstvem. Přišel, aby se stal prostředníkem mezi zdrojem nejvyšší Lásky a námi, aby nás naučil tuto nejvyšší Lásku přijímat. Zřídil také v duchovním světě veliké Bílé bratrstvo Lásky, které má napomáhat šíření Lásky Boží, jak ji po celém světě hlásal sám Ježíš Kristus, který nám ukázal, jak budovati Království Boží zde na zemi.
Leč lidstvo zůstává hluchým, netečným, necitlivým k těmto velikým proudům Lásky Boží. Otupilo svůj cit a ve své pýše pozvedlo rozum do té míry, že se rozhodlo raději sloužit Satanu než Bohu, raději rozsévat zlo než šířit Lásku.
Jen duše pokročilé, vyspělejší a čisté jsou připraveny pojmout v sebe paprsky Lásky Boží a jimi kolem sebe působit. Tyto duše mají být příkladem a zářícím vzorem pro ostatní lidstvo, ale na místě toho vidíme smutné příklady toho, jak masa lidu na tyto zasvěcence Lásky pohlíží a jak s nimi zachází.
Vždyť s nejvyšším představitelem Lásky, Ježíšem Kristem, zacházeli jako s zločincem a odsoudili Ho raději k potupné smrti na kříži, než by se zřekli svého sobectví, své pýchy z rozumu a svých výhod, vyplývajících z dočasného ovládání lidstva. Právě oni představitelé nejvyšší učenosti a hlasatelé Starého Zákona měli být prvními, kteří měli přijmout Ježíše Krista - Lásku Boží, a starat se o to, aby věřícím duším tuto Lásku dále zjevovali.

Neučinili tak. Jen malá hrstka lidí začala hlásat Království Boží na zemi a učila lid Novému Zákonu. To byli lidé, kteří v tomto novém učení spatřovali jedinou spásu lidstva. Jen proto dovedli je hlásat tak neochvějně, beze strachu, statečně a obětavě. A třebaže nechtěli nic jiného než lidstvu prospěti, stali se nakonec obětí lidské zloby. Popatříme-li zpátky na doby prvního křesťanství, tu plni úcty musíme obdivovat heroismus prvních hlasatelů Lásky Boží. Byl to heroismus, který končil martyriem, strašným utrpením - a to jen proto, že poznanou pravdu o veliké Lásce a její moci nechtěli zapřít.
Když pak přešly prvé, nejkrutější doby pro vyznavače Syna Božího a Jeho nejvyšší Lásky, tu jako by křesťanství nebo jeho vůdcové zapomněli na nejdůležitější složku hlásaného náboženství - na Lásku. I tohoto nového, krásného učení zmocnili se lidé, kteří na místě láskou byli naplněni sobectvím, a ti všelijak zkreslovali čisté učení Pána Ježíše Krista, aby vyhovovalo jejich sobeckým cílům a pomohlo jim k získání moci nad lidmi.
Proto jako meteor na obloze zjevil se v církvi svatý František z Assisi, který svým životem a svými skutky dovedl láskou svou dokonale napodobit náš nejskvělejší vzor - Ježíše Krista. Dovedl se zříci nejen majetku, nýbrž i všech výhod, které mu poskytovala jeho rodina a uvázat se dobrovolně v naprostou chudobu. Nepotřeboval mít docela nic - protože měl to nejvyšší - Lásku v sobě, která je vším. Ve své ohromné lásce dovedl se obětovati bližním, trpícím, zejména těm, kterým se všichni vyhýbali. On se jistě nemusel bát malomocných a utíkat před nákazou, protože sídlící v něm Láska Boží ochránila jej před nebezpečím, jemuž by druzí neunikli. Jeho láska ke všemu tvorstvu, k životu, přírodě i lidem byla tak ohromná, že viděl svého bratra ve všem, ať to byl kámen, voda, strom, květina, zvíře, slunce, měsíc, vítr. Ve všem cítil život, ke všemu přímo hořel láskou. Ale svatý František z Assisi dovedl také láskou svou odpouštět, dovedl láskou svou omlouvat hříchy i poklesky jiných. A protože byl naplněn tak ohromnou láskou, mohl činit také zázraky podobně jako Pán Ježíš a jeho apoštolové.
Tento největší světec, největší hlasatel Lásky po Kristu, nebyl však jediný, který se snažil přivést lidstvo k pochopení nejvyšší Lásky Boží. Byla jich celá řada, kteří byli Bohem vysláni na tuto planetu, aby lidstvu vždy znovu připomínali přítomnost Jeho Lásky. Ale lidstvo, jako by bylo slepé a hluché, neslyšelo a nevidělo, co se kolem něho děje, a neobrátilo se od svého sobectví k lepšímu životu.
Věřím, že nemalou vinu mají na tom ti, kteří měli v moci hlásání Evangelií a učení Ježíše Krista. Mnozí mezi nimi nebyli sami schopni přijmout paprsky Lásky Boží, a protože neměli sami ve své duši nic, co by mohli rozdávat, nemohli naplňovat duše lidské Láskou Boží. Byl-li jim jejich vznešený úkol jen prostředkem k získání pohodlného života a upevnění světské moci, pak rozhodně nemohli být budovateli Království Božího zde na zemi. A v tom také myslím, že spočívá hlavní příčina toho, proč dnes, skorem dva tisíce let po příchodu Ježíše Krista, jen tak málo duší je připraveno přijmout paprsky Lásky Boží, jako by v duších lidských nebylo pro ně místa. Proto také, na místě světla Boží Lásky zříme všude jen temnotu lidského sobectví.
Mnohý se ptá, proč Bůh, dárce této veliké Lásky, neudílí ve Své nejvyšší spravedlnosti a moudrosti všem Svým dítkám stejně? Ale ptá-li se takto, zapomíná, že i zde je třeba činitelů dvou. Jednoho, který dává a druhého, který přijímá. Odmítané dary nelze vnucovat.
Nad tímto problémem zamýšlela se již v dobách útlého dětství svatá Terezička Ježíškova a překvapila jednou svoji vzornou maminku podobnou otázkou. Maminka nepřišla však do rozpaků a našla i názorný příklad, na kterém by jí odůvodnila tuto zdánlivou nestejnost Boží štědrosti. Požádala Terezičku, aby přinesla džbán vody. Ze džbánu odlila nejdříve do sklenice, a pak sundala s prstu náprstek a stejně jako sklenici naplnila i jej až po okraj vodou.
»Podívej se, miláčku,« řekla pak, »obě tyto nádoby naplnila jsem vodou až po okraj, a přece ve sklenici je mnohem více než v náprstku, a ve džbánu je zas mnohem více než ve sklenici. To proto, že ani do sklenice, ani do náprstku se více vody nevejde. Stejně tak jest tomu i s

lidmi. Jeden je schopen pojmout v sebe větší množství Lásky, kdežto druhý je schopen přijmouti jen nepatrné množství. Dle toho pak jeví se i výsledek celého života jednotlivých lidí.«
Toto srovnání jest velmi případné a výstižné, a lidé měli by se nad ním trochu zamyslet a říci: »Jsem já tím náprstkem, sklenicí nebo džbánem? Jsem připraven přijmout v sebe tolik Lásky, kolik je Bůh ochoten mně dát? Jsem schopen obětovat své sobectví, své pohodlí, své dobré živobytí a svou smyslnost jen proto, aby se do mne vešlo více Lásky Boží, abych mezi svými spolubratry, a spolusestrami mohl nejvíce Lásky rozšířit? Jsem schopen očistit své myšlenky, svá slova, své skutky ode všeho zla, aby mohla z nich a jimi Láska vyzařovat?«
Zamysleme se nad tím a přiznejme si upřímně, jak vlastně náš život ve skutečnosti vypadá. O lásce se sice velmi mnoho mluví, ale není to povětšině Láska Boží, vyvěrající z nejvyšší bytosti. I veliká hesla lásky bývají mnohdy pouhou náhražkou lásky opravdové, takže tato paláska ve skutečnosti nezasluhuje si ani tohoto velebného, svatého jména.
Ze všech odstínů lásky zůstává nejvýše láska mateřská, leč ani tato láska neprojevuje se u všech matek. Bůh sám vkládá tuto pravou, čistou, obětavou, neunavnou lásku mateřskou do srdce matčina, aby v této lásce očekávala a přijala novou duši, která se vtělila do jejího plodu. Již samo narození dítěte znamená pro matku veliké utrpení a bolesti, na něž však matka ráda zapomíná v témž okamžiku, kdy děcko své spatří. Od této chvíle děcko jest a má býti pro matku celým jejím světem.
Dovede někdy některé dítě ocenit velikou, obětavou lásku mateřskou, která je tak pečlivě opatrovala, ošetřovala a obsluhovala, když byly ještě bezmocnými batolátky? Dovedou děti ocenit bezesné noci matčiny nad jejich lůžkem, když byly nemocny? Dovedou ocenit to, čeho všeho se matka musela zříci, aby jim nic nechybělo, aby jim mohla sloužit, aby je mohla vlastním svým mlékem napájeti? Toho se matka od dítěte nikdy nedočká, a přec každé dítě mělo by takovou matku ctít jako pravou světicí.
Ale postavme vedle takovéto pravé matky matku druhou, která také dala život dítěti, ale pravého mateřství v sobě nepocítila. Netěšila se nikterak na zrození nového člověka, celý stav těhotenství byl jí na obtíž, neboť jí překážel v obvyklých zábavách, společnostech a radovánkách, jichž se nemohla účastnit. A když se pak konečně dočká zrození svého děcka, svěřuje je ihned cizím rukám, sama je nekojí, sama se o ně nestará, jen podle nálady všimne si jej, aby si s ním pohrála jako s loutkou. A i když pociťuje k dítěti svému lásku, takže by je nerada ztratila, to není rozhodně pravá, čistá Láska Boží. To jest láska omezená na určité vlastnictví, na jakýsi druh majetku, který ve svém dítěti vidí. Ve svém sobectví žádá pak na dítěti, aby jí dělalo ve všem jen radost, a jakmile pozná, že děcko jdoucí svou vlastní cestou nepodřizuje se ve všem jejím názorům, ochabuje ihned i v této své nedokonalé lásce a od děcka se odvrací.
To není Láska, o jaké svatý Pavel pěl takový hymnus. Taková maminka měla by srovnat svoji lásku s Láskou svatým Pavlem opěvanou.
Co máme pak nakonec říci o takové matce, která vraždí v sobě zárodek budoucího života, nebo dokonce vraždí již děcko zrozené, jen aby se zbavila přítěže a nepohodlí? Takové ženy nezasluhují rozhodně jména matky. Jejich duchovní »já« je tak nízké, tak nečisté, tak zvrhlé, že se v něm nemůže usadit ani nejmenší krůpěj Božské Lásky.
Další druh lásky jest láska mezi milenci. I zde jest opravdovou vzácností láska dvou duší, které se našly na duchovní cestě, a které dávají přednost lásce a splynutí duševnímu, před láskou a splynutím fysickým. Jejich láska jest opravdu čistá, obětavá, pravá, a dospěje-li konečně v této harmonii k intimnímu spojení - není v tom hříchu.
Ale devadesát devět procent, ba snad i více milujících se dvojic, mluvících o lásce, neznají jinou než lásku smyslnou, tělesnou, která však nevyvěrá ze zdroje Lásky věčné. Jejím podkladem je jen chtíč, smyslnost, touha po požitku smyslů, a proto také takováto nepravá láska vyprchá mnohdy již při prvém tělesném styku. Zpravidla však mizí hned, jakmile se

objeví následky její. Proto mluvit v takových případech o lásce je hříchem, neboť tím se jen zlehčuje pravá, čistá Láska Boží.
Také velmi se různí láska mezi přáteli. Dejte si dobrý pozor, než budete někomu přísahat lásku přátelskou. I ta musí vyvěrat z věčnosti, neboť má spojovat dvě duše přátelské, dvě duše příbuzné. Ale ochladne-li vaše láska, jakmile váš přítel ve všem s vámi nesouhlasí, nebo ochladne-li proto, že se váš přítel dovolil vytknout vám nějakou chybu, pak vaše láska byla jen povrchní a nevyvěrala z věčnosti.
I vám doporučuji, abyste si před uzavřením přátelství přečtli pozorně 13. kapitolu z 1. epištoly sv. Pavla ke Korintským, aby jste si byli dobře vědomi toho, co od vás žádá pravá, čistá Láska přátelská.
A nyní vrátíme se zase do rodinného života.
V rodině je několik dětí, a matka o nich tvrdí, že je má všecky stejně ráda. Ale přijdete-li do této rodiny častěji, neujde vaší pozornosti, že jednomu z dětí přece jen přilepšuje, promíjí mu mnohé, co by neprominula druhému. To je krátce řečeno mazlíček. Naproti tomu jest zaujata proti dítěti druhému a za každou maličkost přísně je trestá.
Takováto láska mateřská je přibarvena sobectvím, a nemá cenu ani pro onoho mazlíčka, protože touto falešnou láskou duši svého milovaného děcka velmi škodí. Jest to láska ničící, jíž nelze zvát čistou, pravou Láskou mateřskou. Její zdroj není rozhodně v Bohu.
Také láska muže k ženě a ženy k muži jen v málo případech mohla by se zváti čistou Láskou Boží. Jejich klidné soužití nemusí být vždy dokladem jejich vzájemné absolutní lásky. Láska manželská vyvrcholuje také jen v obětech jednoho pro druhého. Nejlepší příležitostí k vyzkoušení její hloubky a pevných základů je chvíle, kdy jednoho z manželů potká nějaké neštěstí. Dovede-li jeden druhému ulehčovat v těžkých chvílích neštěstí, dovede-li s ním skutečně cítit a obětovat se pro něj, pak teprve dokázali, že pojí je navzájem pravá, čistá Láska Boží. Ale sebemenší stín nevole neb výčitky, že neštěstí jednoho má druhý spolu s ním snášet, ukazuje na duši sobeckou, postrádající Lásky věčné.
Zkušebním kamenem lásky manželské jest i chvíle, kdy nadejde rozloučení smrtí. Pláče-li žena pro ztrátu svého muže, naříká-li na těžký osud, který jí vzal toho, kterého milovala, není to vždycky důkazem nejčistší Lásky. Ve většině případů bývá to zase jen sobectví, které oplakává odchod toho, kdo se o ženu staral a svým postavením a majetkem zajišťoval jí blahobyt a účast při různých radovánkách. Kdyby v její lásce nebylo tolik sobectví, musela by si ve svém žalu připomínat, že odešlý vešel vlastně do lepšího, duchovního života, a myslela by více na něj než na sebe. Přála by mu tuto změnu, která se s ním stala a na místě s pláčem vzpomínala by na jeho dobrotu a starostlivost s láskou, která by mu jeho záhrobní život činila příjemnějším a šťastnějším. Na místě smutku, žalu, nespokojenosti přenášela by na jeho duši fluidy své lásky, a radostného pochopení, a tím by mu nejvíce posloužila, neboť jeho duše, odpoutaná od hmotného těla, jest nyní mnohem citlivější, než byla za života pozemského.
A nyní chtěl bych se zmínit ještě o lásce k bližnímu, která po lásce k Bohu má být nejvyšší, nejdokonalejší.
Položme si především otázku: Kdo je naším bližním? Všeobecně se myslí, že bez rozdílu každý člověk na světě je naším bližním - ten nejbědnější stejně jako nejmocnější, ať přítel nebo nepřítel. Ale po pravdě není tomu tak. Každý je sice našim duchovním b r a t r e m, a v tomto duchovním bratrství, před tváří jediného Otce, jsme si všichni rovni. Jediné v čem se různíme, jsou stupně duchovního vývoje, k nimž jednotlivé duše dospěly. Tato různost duchovní vyspělosti obrazí se především v nestejné schopnosti duší přijímat v sebe Lásku Boží. Čím vyspělejší duše, tím více v ní Lásky ke všem lidem, Lásky účinné, obětavé, Boží. Čím více v ní Lásky, tím větší pak její povinnost pomáhati duším nižším. Láska tato nebyla Bohem jistě nikomu dána proto, aby se s pohrdáním odvracel od těch, kterým právě tato Láska může nejlépe usnadňovat duchovní vzrůst. Ale pravým bližním našim, kterého máme milovati, jako sebe samého, jest jen ten, kdo nám činí dobro. Tak nás učil Pán Ježíš, jenomže

lidé nepochopili a mylně ztotožňují pojem bratra a bližního. A tato láska k bližnímu, to je ta vyšší láska, než jakou jsme povinni ke každému člověku.
A právě tam, kde si se svým bližním nerozumíte, kde se s ním názorově třebas i ostře rozcházíte, právě tam nejvíce je třeba poctivé, opravdové, nefalšované lásky k bližnímu, protože o pravdě svých pravd a správnosti svého přesvědčení můžete přesvědčovat jenom láskou - nikdy ne nenávistí, pohrdáním, pomluvami, nactiutrháním a podobnými projevy zla.
Konejte dobro pro dobro samo a nestarejte se o to, jak jedná, co dělá, čím vám ubližuje druhý! Nejsme tu proto, abychom se navzájem soudili. Špatné skutky druhého budou přičteny vždy jemu k tíži, nikoliv nám. Každý sám za sebe musí pečovat o to, aby neopustil nikdy cesty Lásky. Proto nestačí býti dobrý a laskavý jen k tomu, kdo je dobrý a laskavý k vám. Nestačí obětovat se jen pro toho, od něhož se sami můžete nadít obětí. Jděte se svojí láskou všude, a po celém světě najdete místa, kde budete moci seménka její zasévati! A nedejte se odradit od konání dobra ani tím, že mnohdy i nejlépe myšlený dobrý skutek obrátí se ve zlo.
Uvedu Vám hned malý příklad takového zvráceného účinku dobra, které znám z vlastní zkušenosti. Jakémusi chudákovi chtěl jsem pomoci. Věděl jsem o jeho bídě, jak s rodinou strádá, a proto chtěl jsem mu přispěti, aby mohl provozovati vlastní živnost. Dal jsem mu do základu 500 korun a doufal, že tímto obnosem pomohu jemu i jeho rodině ke spokojenějšímu životu. Ale chudák ten, v radosti, že drží peníze v hrsti, zapomněl, k jakému účelu byly mu dány. Sezval své kamarády do hospody, a tam peníze propili. Když se pak k ránu podnapilá společnost rozcházela, spadl jeden z nich do škarpy a zlomil si nohu. Ostatní objednali si auto a jeli na výlet k Benešovu a i tento výlet napilých kamarádů měl svoji smutnou dohru.
Tak se dobro, které jsem měl na mysli, obrátilo se ve zlo.
Leč ani takovéto a obdobné případy nesmí nás odvrátit od konání dobra, nesmí zatvrdit naše srdce, abychom pro jeden nezdar odmítali nadále pomoci jiným, kteří našeho přispění skutečně potřebují, ale musíme dobře uvažovat, komu dobro prokazujeme, zda si toho zaslouží, protože jinak se často zamýšlené dobro změní ve zlo.
Při každém dobrém skutku, který konáte, dejte vždy dobrý pozor na to, aby váš úmysl vyplýval přitom opravdu jen z touhy vykonat dobro pro dobro samo. Nesmíte nikdy počítat na žádnou odměnu, ať od lidí, ať od Boha. Každý dobrý skutek vykonaný proto, abychom se Bohu zalíbili, není žádným projevem lásky - nýbrž projevem pouhého sobectví, které chce býti odměněno. Stejně tak i dobrý skutek, který konáte proto, aby se o něm veřejně mluvilo nebo v novinách psalo, jest již odměněn tím, že jste na sebe upozornili. Skutky, pod nimiž se v hávu dobročinnosti kryje pouze ješitnost a sobectví, nejsou skutky pravé, čisté Lásky, která přináší nejkrásnější odměnu.
Z toho vidíte, jak nesprávně se mnohdy mluví a píše o projevech Lásky a Lásce samé. Opravdová Láska jest jen jediná, mocná, zářící. Je to Láska vyvěrající z věčného Pramene-Boha. Jest to právě ona Láska, kterou svatý Pavel líčí.
Chcete i vy býti poslem takové Lásky? Chcete i vy se přičinit, aby z vás všechno zlo bylo odklizeno a abyste byli připraveni k přijetí Lásky Boží? Chcete se státi apoštolem i hlasatelem této Lásky? Ručím vám za to, že až se vašeho nitra dotkne mocný paprsek věčné Lásky, ucítíte v nitru svém takové blaho, takové štěstí, že byste je nezaměnili za nic na světě.
Pamatujte na to, že naše zeměkoule je planetou, jíž dán byl zákon Lásky - a vyvrcholením Lásky je oběť pro druhé. Z toho pak vyplývá, že tuto oběť z Lásky musí bez výjimky každý přinést, ať již v tomto nebo v příštích životech. A kdo se neobětuje dobrovolně, bude obětován, ale bez zásluhy.
Proste proto Pána Ježíše Krista, aby i On byl vaším prostředníkem v přenášení Lásky z věčného Pramene do vašich srdcí, a bude-li prosba vaše upřímná, bude také s radostí vyslyšena. Pak teprve stanete se vědomým dítkem Božím, které je s Otcem v neustálé harmonii, vyvírající z Lásky.

6. Víra a náboženství

(Přednáška proslovená 4./V. 23 v Batizovcích na Slovensku.)

Pojmy, které se kryjí za těmito dvěma slovy, jsou ve své podstatě tak rozdílné, že nelze je slučovat. Přesto však bývají slova tato velmi často zaměňována, takže místo náboženství užívá se slova víra, místo víry náboženství. I tak velký filosof náboženský, jakým byl Tolstoj, ba i jím citovaní filosofové, náležející do jeho »Kruhu četby«, velmi často tato slova zaměňují. A přece víra není náboženství a náboženství není vírou.

Mohu stát úplně mimo všech církevních náboženství, a přitom být nejpevněji věřícím. A naproti tomu jsou i mezi nejhorlivějšími vyznavači náboženství mnozí, kteří pravé víry v sobě nemají.

Víra jest vnitřní cit, který musí nás naplňovat při představách nebo úvahách o věcech abstraktních, které se nedají dokázat, o kterých nemůžeme s určitostí tvrdit že existují, protože se o jejich existenci nemůžeme přesvědčit. Náboženství jest spíše naukou o tom, v co máme věřit a jak máme věřit.

Víra sama o sobě, je-li absolutní, čistá, nezabarvená žádnou pověrou, jest také ohromnou mocí. V Evangeliu čteme o víře, že je tak mocná, že hory přenáší, a ve slovech Ježíšových se setkáváme velmi často s příkazem pevné, neoblomné víry. Vykládal-li Ježíš Kristus svým apoštolům věci jim neznámé a nepochopitelné, musel se dovolávat především jejich víry. Byl si vědom toho, že hlásá čistou, nejvyšší, absolutní pravdu, která se může dotknout jenom srdcí naplněných vírou. Proto také při každé příležitosti tolik zdůrazňoval nevyhnutelnost víry, proto také žádal ji nejen od svých učedníků, nýbrž i posluchačů. A protože se vždy znovu a znovu shledával s malověrností svých učedníků, kteří bez opravdové, pevné víry nebyli by schopni plnit svůj úřad apoštolský, pronesl k nim významná slova o moci a síle víry:

»Budete-li chtíti, aby tato hora před vámi se srovnala se zemí, anebo aby vešla do hlubin mořských, a budete-li v ě ř i t i , že se tak stane, stane se tak.«

Tato slova nejlépe vystihují, jakých zázraků je schopna opravdová víra.

Uzdravoval-li Pán Ježíš nemocné, žádal nejdříve od nemocného prohlášení, že věří, že může býti uzdraven jeho Božskou silou, neboť věděl, že vírou otvírá se duše lidská jako květ lotosu. Jen takto otevřená duše je schopna přijmout duchovní sílu, která očistí duši a tělo zbaví neduhu. A když nemocného uzdravil, řekl mu:

»Víra tvá tě uzdravila. Jdi a nehřeš více.«

Když se jednou apoštolové marně pokoušeli uzdravit nemocného, a tázali se Pána Ježíše, proč se jim to nepodařilo, odpověděl jim:

»Ó, vy, malověrní, pokavad já budu s vámi?«

I těmito slovy Pán Ježíš naznačil, že ke zdaru každého díla je třeba víry, a proto kdyby byli v ě ř i l i , že nemocného uzdraví, byl by se jistě uzdravil.

A teď si připomeňme římského důstojníka, pohana, který žádal Pána Ježíše, aby uzdravil jeho služebníka. Pán Ježíš chtěl vyhovět jeho přání a chtěl jít do jeho domu. Ale důstojník řekl pokorně:

»Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou, ale rci toliko slovem, a já věřím, že bude uzdraven služebník můj.«

Nato se Pán Ježíš obrátil k apoštolům, aby zdůraznil jim velikou víru pohanského důstojníka v moc Boží a řekl:

»Nenašel jsem takové víry ani mezi Izraely.«

Tak mohli bychom uvést celou řadu jiných a jiných příležitostí, při nichž Pán Ježíš neustále zdůrazňoval učedníkům svým potřebnost a nezbytnost víry. Jak jinak mohl by dosáhnout toho, aby jeho posluchači pochopili Boha-Otce, o Němž jim tolik vykládal?

Bez víry nemůže se nikdo k Bohu přiblížit. Bez víry nenajde nikdy spojení s Ním, protože pojem i podstata Boha zůstane lidstvu navždy ohromným tajemstvím.

Boha mimo Krista samého nikdo neviděl a nikdy neuvidí. Spatřujeme toliko projevy Boží v jeho tvorbě, ale právě ony nejlépe mluví o moci, moudrosti, spravedlivosti a lásce Boží. Stačí jen si uvědomit nekonečnost vesmíru, tajemnou logiku přírody nebo samotný zázrak života, abychom museli uvěřit v existenci velikého Boha-Tvůrce. Vždyť všecky přírodní zjevy jsou zmaterialisované myšlenky Boží.
Ale pokrokové lidstvo, zejména v právě končícím věku ryb, věku vývoje člověka rozumového, nechce přiznat existenci Boha, nechce uznat vyšší moc nad sebou. Dává přednost svému dosud neosvícenému rozumu, který se odklání od víry, jež mu nedostačuje. Chce být o všem přesvědčen, chce všechno ohmatat, prozkoumat, a právě proto dostává se jen na slupku, zůstává na povrchu a nikdy nepronikne rozumem svým do hloubky, do nitra, k duchovní podstatě věci samé.
Mnohdy je to jen pýcha rozumářského člověka, která nechce připustit, že by nad svobodnou vůlí lidskou mohla rozhodovat nějaká vůle vyšší, nebo že by člověk při své svéprávnosti a soběstačnosti potřeboval ochrany Boží. Mnohdy však, přinutíme-li podobného popírače jsoucnosti Boží k přemýšlení a dáme mu příležitost, aby své nevěrectví hájil, dočkáme se toho, že sám konečně uzná existenci jakési vyšší Moci, která rozhoduje nade vším, ve všem, tedy i v něm.
Malý příklad, k němuž bych mohl uvésti mnoho obdobných, zde uvedu.
Přišel jsem jednou náhodou do rodiny jednoho inženýra, který byl právě nemocen. Měl těžkou srdeční vadu a asthma, a byl právě tak těžce postižen, že musel ležet. Věděl jsem o něm, že je naprosto nevěřící, stejně jako on věděl o mně, že já jsem pevně věřící. Ani jeden z nás neměli jsme proto v úmyslu rozhovořit se o věcech víry, ale řízením Božím dostali jsme se přece jen k tomuto tématu.
»Kdopak z inteligentních lidí mohl by ještě dnes věřit v Boha?« - řekl hned na počátku debaty velmi rozhodně.
»Možná, že se spolu velmi snadno dohodneme, neboť asi ani já nevěřím v takového Boha, v jakého nechcete věřit vy!« řekl jsem.
Tím jsem svého společníka jaksi udivil, protože měl o mně představu poněkud jinou, neboť prý o mně slyšel, že jsem člověk věřící. Abych mu vyložil své stanovisko a dokázal mu, co jsem mu dokázat chtěl, ptal jsem se ho, zda věří v nějakou moc nebo sílu vesmírovou, která všechno řídi, všechno v život uvádí a při životě udržuje. Přisvědčil mi. Když jsem se však tázal, zda věří, že tato síla působí také v něm a jím se projevuje, popřel to kategoricky. Jediné, co v něm působí, je prý jeho vlastní rozum, vůle a energie.
Dokažte mi tedy toto své tvrzení - žádal jsem na něm.
A pan inženýr začal hned dokazovat.
»Předně, chci-li na příklad zvednout ruku, musí nejprve tento úmysl vzniknout v mé mysli, v mozku, pak musím svou vůlí chtít a vynaloženou energií donutit svalstvo, aby ruku tuto zvedlo.«
»Výborně!« - pravím - »zcela správně. Ale řekněte mi teď, proč vlastně ležíte na té posteli? Proč nevstanete? «
Tato otázka přivedla pana inženýra jaksi z rovnováhy.
»To bude nějaká chytačka na mne,« - řekl v rozpacích. »Nikoliv, je to jednoduchá otázka, kterou mi máte docela prostě zodpovědět,« - řekl jsem.
Po dlouhém přemýšlení řekl konečně toto:
»Ležím proto, že mám srdeční vadu a asthma, tedy choroby, které mi brání volně se pohybovat jak bych chtěl.«
»Tak tady to vidíte, pane inženýre, jak jste nemožný i se svým rozumem, i se svou vůlí a energií. Poručte, prosím, svému srdci, poručte svým plícím, aby plnily přesně svoji povinnost, která jest jim ve vašem těle určena. Vynaložte všechnu svou energii na to, aby vás tyto orgány

vašeho vlastního těla poslechly. Nepochybuji o tom, že byste neměl k tomu nejlepší vůli, že by vám váš rozum k tomu neradil.«
»To ovšem dokázat nemohu,« - přiznal pan inženýr zkrušeně.
» Pak také musíte uznat, že tu musí být něco mocnějšího a silnějšího, než jste vy sám, že i ve vašem těle jest mnoho funkcí, které se dějí, aniž byste mohl mít na ně nějaký vliv. A to je to působení oné duchovní síly vesmírové, ve kterou jste až dosud věřil jen omezeně, ale v kterou, jak doufám, budete nyní věřit cele. To jest ta Síla, které bezpodmínečně a absolutně věřím i já, to jest ta Síla, které lid říká - Bůh. Jen proto, že toto svaté jméno bylo lidskou společností tak zdiskreditováno, odvrátilo se mnoho lidí, zejména inteligentních, od víry v tohoto Boha ovšem že neprávem, podobně jako jste to učinil i vy.«
Po chvíli přemýšlení odpověděl mi pan inženýr těmito slovy:
»Tak prostým a jednoduchým způsobem jako vy nedovedl mne dosud nikdo přesvědčit o jsoucnosti Boha. Ze srdce vám za to děkuji a ujišťuji vás, že od této chvíle budu zase věřit.«
Ještě smutnějším zjevem než přesvědčení popírači Boha, u nichž je stále oprávněná naděje, že se dožijí chvíle, která je k víře přivede, jsou ti, kteří se k věřícím křesťanům počítají a přec neznají pravé, absolutní víry. Věří nebo alespoň říkají, že věří v Boha, a přece jejich víra není tak silná a nezvratně pevná, aby uskutečňovala skutky, aby splňovala prosby v modlitbách lidských vyslovované. Takových smutných příkladů nedostatečné víry našel jsem sám mnoho a mnoho, a to i u lidí, kteří si ani nebyli vědomi toho, jak ohromně mnoho chybí jim do opravdovosti jejich víry.
Tak na příklad mluvil jsem s jednou stařičkou matkou, která ošetřovala těžce nemocnou dceru a chodila se denně do kostela modlit za její uzdravení.
»Věříte tedy,« - ptal jsem se jí, - »že když se tak vroucně k Bohu modlíte, že vás také vyslyší? Je vaše víra opravdu tak pevná, že věříte, že než se z kostela vrátíte domů, bude vaše dcera již zdráva?«
Věru klasická byla odpověď „věřící“ matky:
»Prosím, já jsem katolička - a to my nesmíme. My můžeme jen Pána Boha prosit, ale věřit, že splní naši prosbu, to by bylo proti našemu náboženství. My přece musíme nechat všecko na vůli Boží.«
Dal jsem jí ovšem za pravdu jen v tom posledním - že totiž ve všem a vždycky uplatňuje se vůle Boží a my se jí máme podřídit. Ale přitom jest také naší povinností věřit ve veliké milosrdenství, velkou lásku a velkou moc Boha - našeho Otce nebeského, věřit, že jsme jeho milovanými dítkami. A poprosíme-li Ho jako Otce o něco, co by nebylo našemu duchovnímu, věčnému životu na škodu, pak také musíme věřit, že naše prosby vyslyší a udělí nám to, oč prosíme. Ale prosit a nevěřit, že budeme vyslyšeni, je tolik, jako odmítat předem již dary, po nichž toužíme.
Ať vaše touha platí čemukoliv, jedinou podmínkou k dosažení je vždycky víra. Z víry všechno se rodí - bez víry všechno hyne.
I Pán Ježíš, tak mocný Syn Boží narážel ve svém působení na nedostatek lidské víry, který mu znemožňoval konati zázraky. Bylo to v Nazaretě, v městě, kde Pán Ježíš vyrostl - a když se tam vrátil, nepodařilo se mu tam uzdravit ani jediného nemocného. Proč, to Pán Ježíš pověděl jasně:
»Zde nemohl jsem žádných zázraků učiniti a nikoho uzdraviti, protože zde v í r y nebylo. Neníť nikdo ve své vlasti prorokem.«
Ale za tímto výrokem připomeňme si hned další, který nejlépe vystihuje moc a sílu víry:
»Kdo ve mne uvěří a za mnou půjde, bude konati tytéž skutky (t. j. zázraky) jako já, ba nad to i větší, neboť já jdu k Otci.«
Kdyby lidé věřili, že mohou rozbouřené moře utišit, největší vichřici zastavit, mračna kroupová odvést kam chtějí, že mohou zastavit bouři v největší síle, rozptýlit okamžitě mlhy celé hory přikrývající - dokázali by to. Mám o tom důkazy!

Zkoumejte sami na sobě účinky pevné, opravdové víry. Čím větší bude vaše víra, tím více dokážete - protože Bůh ve své veliké Lásce čeká jen na to, aby velikou víru dítka svého odměnil důkazem své všemohoucnosti.
Ale čím větší budou vaše úspěchy, k nimž vám vaše víra do pomůže, čím dokonalejší bude dílo, jež z vaší víry vyroste, čím více přiblížíte se skutkem svým zázraku - tím pokorněji musíte pravého Tvůrce všeho hledat v Bohu, nikoliv v sobě.
»Ne já, ale Otec ve mně přebývaje, skutky činí« - pravil sám Kristus.
Ani On, Syn Boží, nepřipisoval si žádných zásluh, tím méně práva na pýchu a sebevědomé povyšování sebe máme my, nedokonalí lidé.
A ještě s jiné stránky Pán Ježíš mluvil o víře.
Když se po svém vzkříšení zjevil apoštolům, mezi nimiž nebyl Tomáš, tu Tomáš nevěřil ve zjevení Ježíše Krista po smrti a prohlásil:
»Dokud nevložím prstu svého do ran jeho, neuvěřím, že vstal z mrtvých.«
»Vlož prst svůj do ran mých a věř, že já jsem to« - pravil mu Pán Ježíš, kdy při dalším zjevení se v kruhu apoštolů Tomáše zastihl. A potom dodal: »Tys uvěřil teprve, když ses přesvědčil, když jsi uviděl. Ale blahoslavení jsou ti, kteří neviděli a uvěřili. «
Býti blahoslaveným - to znamená prožívati blaho již zde na zemi, tím více pak v životě duchovním. Již jen pro dosažení tohoto blaha samého, které jest tak ohromné a cenné, měli by lidé více věřit. Myslíte, že nevěrec může být o tu svou nevíru šťastnější? Myslíte, že při svém záporu pronikne hlouběji ke dnu tajemství života?
Řekne-li materialista: Co věda dosud neobjevila, neexistuje, co nemohu vidět, nahmatat, tomu nevěřím - nic tím nezmění, protože vše, co před jeho tváří zůstává tajemným, nehmatatelným, existuje tu a bude existovat i přes jeho pochybnosti a nevíru.
Proto pravý vědec, pravý učenec, pravý filosof si opakuje často se Sokratem: »Vím že nic nevím« - a přitom nepochybuje o ničem, chce se poučit a poučuje se po celý svůj život, jako každý jiný člověk. A čím více pozná, tím více musí pak věřit v dokonalost velikého Tvůrce a jeho Božských zákonů.
Řekl bych, že se lidé velmi těžce prohřešují proti sobě samým, nevěří-li v Boha, neboť ochuzují se o všechny ty zázraky, kterých by se pomocí své vlastní opravdové víry mohli dočkati.
Podíváme-li se však i mezi ty, kdož se prohlašují za věřící, i mezi kazatele a hlasatele Evangelia, tu shledáme, že i mezi nimi je mnoho těch, jimž mnoho chybí do opravdovosti absolutní víry.
Měl jsem sám příležitost přesvědčit se o tom na různých místech a proto také chtěl bych zde uvést alespoň něco z těchto svých zkušeností.
Přednášel jsem jednou v jihočeském městě, kde přednášku mou pořádala církev československá. Vykládal jsem o víře a moci víry, a dovolil jsem si tvrdit, že nikdo z přítomných, ani kněze, ba ani samého faráře československé církve nevyjímaje, nevěří absolutně, opravdově v Boha, Ježíše Krista a Ducha Svatého.
Tato má slova vyvolala ovšem veliký Údiv a ke slovu hlásil se hned důstojný pan farář církve katolické. Řekl, že toto mé tvrzení je velmi smělé, a že bych je musel něčím dokázat.
»Jsem šťasten, důstojný pane« - odpověděl jsem mu - »že právě vy, zdejší representant katolické církve, dáváte mi příležitost, abych právě na vaší osobě provedl důkaz, z něhož pochopíte, že v mých slovech je přece jen mnoho pravdy. Prosím vás, povězte mi co děláte, když před svým kázáním na kazatelně pokleknete na klekátko obrácen k oltáři?«
»Vzývám modlitbou Ducha Svatého, aby mne osvítil pro hlásání Slova Božího.«
»Činíte zcela správně, důstojný pane,« - pravil jsem, - »ale proč se tedy celý týden před tím připravujete na své kázání, proč si je předem vypracováváte, proč se mu tak pečlivě učíte zpaměti? To je pro mne nezvratný důkaz, že nevěříte Duchu Svatému, že vás osvítí, abyste mohl nepřipraven, jen z jeho osvícení proslovit své nedělní kázání. Kdyby vaše víra v

existenci Ducha Svatého byla absolutní, kdybyste opravdově věřil, že poprosíte-li Ho o pomoc k tak vzácnému úkolu, pomoc svou vám neodmítne, pak byste se na své kázání takto nepřipravoval. Přečetl byste si pouze příslušné verše z Evangelia, o nichž máte vykládat, a šel pak na kazatelnu nepřipraven, bez obav, spoléhaje se jen na dar Ducha Svatého. A ručím vám za to, důstojnosti, že kdybyste to alespoň jednou upřímně zkusil a vstoupil na kazatelnu bez přípravy, ale s pevnou vírou, že Duch Svatý vás neopustí, že byste za těchto okolností proslovil kázání, jakých vaši posluchači málokdy slyší. To teprve bylo by pravé hlásání Slova Božího, neboť byste mluvil z osvícení Ducha Svatého, z duše k duším věřících. A duše vašich posluchačů zaplesaly by radostí nad tím, že se jim dostává právě toho, po čem nejvíce touží, poselství od Boha samého, z něhož vyšly a jehož každá duše je součástkou. Taková kázání plnila by vám kostel, že by nestačil ani všechny příchozí pojmouti, neboť lidská duše touží stále po tom, co z ducha jest, ale nemůže chápati toho, co z rozumu vyšlo. Rozum mluví zase jen k rozumu, a ten není u všech posluchačů na stejné výši s vaším. Kdyby na místě rozumu mluvil z vás cit, jemnější síla duchovní, která zase jen na cit, duchovní schopnosti posluchačů může působit - pak by jistě vaše kázání nevyznívala naplano.«
A důstojný pan farář?
»Musím přiznat« - řekl konečně - »že máte plnou pravdu.
Ale přesto přiznám se, že bych neměl odvahu vstoupit na kazatelnu nepřipraven.«
Abych mu dokázal, že jeho obavy jsou naprosto zbytečné a upevnil jeho víru v moc Ducha Svatého, uvedl jsem malý příklad, mně nejbližší, protože je uložen v mé paměti jako moje vlastní zkušenost.
Měl jsem již mnoho přednášek, mnohokráte kázal jsem v evangelických sborech, nejednou mluvil jsem i s kazatelny církve československé - ale neznám, co je to připravovat se na to předem. Ba, v mnoha případech neznal jsem předem ani téma, na něž mám mluvit. Ale po každé jdu s pevnou vírou v Boha i Ježíše Krista, že sešlou mi dar Ducha Svatého, abych duším posluchačů dal vždycky to, po čem touží a co potřebují slyšet.
»Nestarejte se, co budete mluviti, až budete potřebovati, bude vám dáno,« řekl Pán.
Věřím pevně, že Pán mi dá, a proto mi také stačí před zahájením přednášky nebo kázání malá chvíle k soustředění. V této chvíli nečiním nic jiného, než že prosím Boha a Ježíše Krista o osvícení Duchem Svatým a o seslání mých svatých inspirátorů, a pak mohu začít a mluvit přesně tak dlouho, jak si pořadatelé určí. Ba, mluvil jsem také nepřetržitě pět až šest hodin, jednou dokonce plných jedenáct a půl hodiny bez únavy. Tehdy končil jsem svoji odpoledne započatou přednášku v půl čtvrté ráno, a posluchači byli by poslouchali až do samého rána. Byly to pro ně nové poznatky o duchovních věcech, které s takovou dychtivostí poslouchali.
Nejzajímavější však na tom bylo, že i já sám odnesl jsem si z této přednášky mnoho nových poznatků, že jsem mluvil o věcech, které mně samému byly do té doby naprosto neznámé. Proto, užaslý nad tímto faktem, byl jsem pokorně vděčen Nejvyššímu za milost, které mi tak bohatě poskytl. Byl to beze sporu pouze dar Ducha Svatého, který ve mně působil, že jsem dovedl plných jedenáct hodin přednášet a udržet si vděčnou pozornost svých posluchačů. Sám ze sebe byl bych nikdy nestačil na to, abych si jedenáct a půl hodiny trvající přednášku předem vypracoval a pak ji zpaměti odříkával.
A právě na základě těchto zkušeností jsem přesvědčen, že muselo by se díti podobně každému, kdo by skutečně v pomoc Ducha Svatého pevně věřil.
Jako další doklad zázraků, jichž je schopna toliko absolutní víra, uvedl jsem tehdy, ze své zkušenosti ještě jeden příklad.
Šel jsem jednou v létě za poledne opuštěnými polmi. Bylo to přede žněmi a vysoká žita po obou stranách úzké pěšinky bránila v rozhledu. Z čista jasna vystoupili ze žitného pole tři mladíci. Byli asi dvě stě kroků přede mnou a když mne spatřili, významně se dohovořovali. Pochopil jsem hned z jejich postoje i vzezření, že chtějí využíti mé osamocenosti v liduprázdné končině a přepadnouti mne. Proti jejich přesile byl jsem bezmocným, pomoci

bych se tu byl u nikoho nedovolal. Jedinou mojí ochranou mohl býti Ochránce nejvyšší, a já obrátil svůj zrak k obloze a řekl si v duchu:
»Pane Bože, ty nejlaskavější Otče náš, ty víš, jaké úmysly mají tito tři mladíci. Odevzdávám se proto pod tvoji ochranu a věřím, že budu-li mít tak mocnou a svatou ochranu, že tito tři mladíci ani vlas na hlavě mi nezkřiví. Věřím nejen v Tvou moc, nýbrž i v Lásku Tvou k těm, kteří v Tebe věří a k Tobě s důvěrou se obracejí.«
S touto pevnou, neoblomnou vírou šel jsem vstříc nebezpečné trojici.
Sotva jsem se k nim přiblížil, všichni tři skočili, obklopili mne a zvedli pěstě připravené k ráně.
Běda však, kdybych byl v této chvíli ztratil svou víru nebo oslabil ji nějakými pochybnostmi nebo strachem. Bylo by to jistě špatně se mnou dopadlo. Ale já právě v této chvíli největšího nebezpečí opakoval jsem si znovu, že věřím v ochranu Pána Boha, věřím, že mi nikdo neublíží. A hle, stal se zázrak.
Všichni tři s napřaženými pěstmi vzhůru zůstali stát jako zkamenělí, žádný z nich ani se nemohl pohnout, a já prošel s úsměvem na tváři a radostí v srdci kolem nich. Šel jsem kousek cesty, ale pak mi to nedalo a obrátil jsem se. Ke svému úžasu spatřil jsem, že stojí stále proti sobě s napřaženými pěstmi, nehybně jako sochy. Snad by tak byli stáli do večera, kdyby mne bylo nenapadlo oslovit je v duchu:
»Tak vidíte, hoši, jaké poučení dal vám Bůh o své veliké moci. Doufám, že toto poučení postačí vám již na celý život, abyste se nikdy neodvažovali přepadávati bezbranné chodce s touhou oloupit je. Po tomto poučení můžete si zase jít svou cestou.«
Jakmile jsem tuto myšlenku v duchu vyslovil, spustili všichni tři ruce, postavili se do řady vedle sebe a dívali se za mnou. Nenapadlo jim již, aby mne pronásledovali. Byli stejně překvapeni jako já. Konečně se obrátili a já díval se za nimi, jak zkroušeně odcházejí.
To byla absolutní, neomezená víra v Boha, taková víra, jakou lidé mají k Bohu mít. Teprve s touto vírou v srdci poznávali by nejen velikou moc Otce nebeského, nýbrž i jeho velikou Lásku, kterou je ochoten projevit nám vždycky, kdykoliv se k němu s vírou obrátíme.
Tyto případy uvedl jsem tehdy mimo jiných ve své přednášce jako doklady, čeho může člověk s opravdovou vírou dosáhnout.
Po přednášce pak vyžádal si doslov místní farář československé církve, mladý to muž, který řekl:
»Přátelé, ještě nikdy ve svém životě jsem nebyl sám před sebou tak zahanben, jako právě dnes při řeči bratra, který není žádným theologem, žádným kazatelem z povolání, a přec jeho víra mnou přímo otřásla. Přiznávám se, že jsem absolvoval katolický seminář, a po celou dobu svého studia prostudoval tolik knih, že bych s nimi řeku zastavil. Všemu možnému jsem se z těchto knih naučil, přísným zkouškám se podrobil, abych byl řádně připraven na svůj budoucí úřad kněžský. Ale za celá ta čtyři léta studií nikdo se nestaral a nezeptal, zda skutečně také věříme v to, čemu jsme se naučili a čemu máme učit svěřené nám ovečky. Teprve při této přednášce se probudila duše moje k nové, opravdové víře. Pochopil jsem konečně velikost a moc víry, a proto také nadále se vynasnažím, abych tuto víru ve všemohoucího Boha a Spasitele našeho vyvolával v duších mi svěřených. Teprve s touto vírou, s tímto pochopením svého úkolu, budu jej moci správně plnit.«
Takovým přiznáním končil svoji řeč farář církve československé.
Měl jsem však příležitost přesvědčit se, že pravé, neochvějné, absolutní víry nedostává se i některým kazatelům evangelickým.
Jednou přišel ke mně vysoký hodnostář evangelické církve, stařičký to muž. Přišel se svojí chotí, oba dva utrápení a nemocemi zkrušení. Chvíli jsme hovořili, a když jsem viděl, jak tento vysoký církevní hodnostář nespravedlivě žaluje na osud, dovolil jsem si mu říci:
»Pane, všecko to trápení, které na vašem vzezření i vašem těle se jeví, je jen následek toho, že nevěříte opravdově v Boha, v Jeho lásku a moc. «

Čekal jsem, že dostane se mi zamítavé odpovědi od uražené cti vysokého církevního hodnostáře, že jsem si dovolil pochybovat o jeho víře v Boha. Ale jaké bylo mé překvapení, když tento stařec, který celý svůj život věnoval hlásání evangelia, řekl:
»Nemohu věřit v Boha, protože kdyby existoval nějaký Bůh, o němž se tvrdí, že je nejvyšší láska, nemohl by mne pronásledovat takovým osudem, jaký byl mým údělem. Vždyť já celý svůj život hlásal jsem slovo Boží, vykládal Písmo svaté Starého i Nového zákona, sloužil jsem tedy Bohu ze všech svých sil - a jak se mi za to odměnil? Dal mi dva syny. Jeden z nich je notorickým alkoholikem, druhý je zlodějem. Chápete, co utrpení a strastí připravily mi tyto děti? Mohu já po všem tom ještě věřit v Boha, v nějakou Lásku Boží?«
Tu jsem ho však zadržel.
»Ani o slovo víc! Nehřešte, pane, ještě více, než jste již hřešil! Nepochopil jste ani Boha ani jeho velikou Lásku k vám, kterou vám projevil právě tím, že vám svěřil takové dva syny. Chtěl vás vyvést z omylu, že jste mu po celý svůj život sloužil. Chtěl vám ukázat, jak vaše služba, vaše hlásání Evangelia a vaše rozumářské výklady řízené předpisy vaší církve prospívaly svěřeným vám duším, když jste nedovedl slovem Božím působit ani na vlastní své děti. Jen z lásky k vám Bůh dal vám toto ponaučení, abyste alespoň na sklonku svého života přišel k poznání, že jste nebyl ani neužitečným služebníkem Božím. Pro vás byl úkol kazatele pouhým řemeslem. Vykládal jste lidu ne slovo Boží, ale svůj rozum, a protože všichni z vašich posluchačů, i vaši dva synové mají svůj vlastní rozum, který nemohl pochopit vaše rozumářské výklady, zůstaly jejich duše nedotčeny vašimi slovy. Proto celá vaše práce nepřinesla užitek nikomu. Nedomnívejte se, že jste sloužil Bohu. Zastával jste pouze placený úřad a plnil jeho povinnosti. Za peníze jen jste kázal, každý svůj krok, každé své slovo dal jste si zaplatit. Před každou pobožností dával jste hned ke dveřím tácek, kam věřící měli skládat peníze za to, co jste ve svém úřadě vykonal. To byla jediná odměna vám příslušející za vaši hmotnou, rozumářskou práci. Ale očekávat za ni ještě odměnu od Boha, na to neměl jste práva, neboť ve skutečnosti jste Bohu ani nesloužil. Ba právě naopak, překážel jste spíše duším lidským v probuzení k duchovnímu životu, zdržoval jste je na jejich cestě k Bohu. Chápete nyní, jak velikou odpovědnost jste měl a jak špatně jste pochopil svůj úkol, který vám Bůh svěřil? Pak se také nedivte, že ovoce, které sklízíte, rovná se vašim zásluhám.«
Stařičký kněz uznal pravdivost mých slov a rozplakal se. Klekl si přede mnou, sepjal ruce a prosil:
»Pane Bože, smiluj se nade mnou a uděl mi alespoň částečku takové víry, jakou má tento bratr.«

Ale co je to vlastně víra a jak jí získáme? Rozhodně nelze se naučit víře ze žádných formulek, nemůžeme si ji přisvojit jako jiné poznatky, neboť víra je dar Boží, z milosti Bohem udělený těm, kteří pochopili nejvyšší L á s k u Boží, dovedli se podřídit nejvyšší vůli Boží, a svým čistým životem si zasloužili, aby se jimi Láska Boží projevovala. Víra bez lásky není možná. Naše duše musí býti nejprve naplněna láskou, celý náš život vybudován na lásce, a pak teprve ze základu - lásky - může vyrůsti opravdová víra. A růstem lásky roste také víra.
Zárodek této víry žije v naší duši, která je jiskrou Boží, stejně jako v každé duši lidské žije zárodek lásky. Nikdo z nás nemůže povědět, když již v opravdové víře žije, kdy se v něm narodila, od kdy v něm žije. Povím vám o prvém projevu vaší víry.
Naše paměť nesahá sice až k prvým dnům našeho života, ale stačí pozorovat, jak se probouzí k životu nově zrozené děcko. Neumí mluvit, neumí se projevit ničím jiným než svým pláčem, jímž upozorňuje, že mu něco chybí. Domníváte se, že nic nechápe, nic nevnímá, nemá rozumu. A přece, budete-li pozornými diváky, poznáte jednu úžasnou věc. Když se totiž k tomuto robátku přibližuje maminka, a děcku ponechána je volnost pohybu, tu se počne chvět a k mamince vztahovat své ručky. Jaký to zázrak!

V tomto projevu, přátelé drazí, je první projev víry - víry v lásku mateřskou. Již v tomto nemluvněti matka vyvolala víru s v o u l á s k o u , kterou Bůh do jejího srdce vložil. Duše dítěte citem, nikoli rozumem, chápe již tuto lásku a vyciťuje, že osobnost matčina je něčím posvátným, že je tím, kdo nikdy nesklame, pečlivě o ně se stará, všecko co potřebuje a po čem ve svém podvědomí touží, ona mu ze své lásky s radostí dá. S touto vírou v matčinu lásku a dobrotu děcko vztahuje své ručky k ní.
Stejně tak jako ono malé děcko, které má býti naším učitelem, máme i my vztahovati ruce své vždycky k nejvyšší Lásce - k Bohu. Máme si uvědomiti, že před tváří Hospodina jsme také takovými malými dětmi Božími, že nás jeho láska chrání a dává nám vše, co potřebujeme, že se o nás stará a pomáhá nám jako ta maminka malému robátku.
To kdybychom si stále uvědomovali, pak by náš poměr k Bohu byl docela jiný, protože bychom museli Boha upřímně milovat a uctívat, a Bůh splácel by nám lásku láskou. A z této veliké lásky vyrostla by v nás pak i víra, víra v Boha i v Ježíše Krista, který přišel na svět proto, aby nás naučil Boha milovat i lásku Boží chápat.
Doufám, že nyní chápete, co je to víra a jakou může mít moc, koření-li v lásce, kterou Bůh nás naplňuje. Ale této milosti dosáhnou jen »blahoslavení čistého srdce, kteří Boha viděti budou« - jak sám Pán Ježíš pravil.
Z toho, co jsme si pověděli o víře je zřejmo, že víra je něco naprosto jiného než náboženství.
Co je tedy vlastně náboženství?
Náboženství je v prvé řadě návod ke správnému životu, návod, jak nejlépe se přiblížíme k Bohu a najdeme spojení s Ním. Náboženství má být naukou vybudovanou na pravdě, nikoli na pověrách. Náboženství na pravdě vybudované má objasňovat duším lidským jejich souvislost s Bohem, s duchem Božím. Má vésti duše k duchovnímu, vnitřnímu životu a k dokonalosti a pomáhat jim na cestě nejbezpečnějšího návratu k Otci.
Jednou větou: Náboženství nejsou obřady, formy ani dogmata, ani církevní nařízení, ani zachovávání zvyklostí, které se u všech náboženství tak různí, nýbrž n á b o ž e n s t v í j e ž i v o t sám.
Náboženství se musí uplatňovat v prvé řadě v našich skutcích, protože jenom dobrými skutky svého života dosáhneme opravdového spojení s Bohem. Náboženství, které ustrne jen na modlení se růžence, zpívání svatých písní a podobných projevech, není plně hodnotným a pravým náboženstvím.

Před lety byl jsem jednou v malých lázních na Slovensku. Jednu neděli jsem se vypravil do blízkého katolického kostelíčka v sousední vesnici, abych poznal, jak tamní pastýř oveček Kristových vede a vychovává jemu svěřené stádo.
Cestou napadlo mne: Co bych asi pověděl lidu v kostele shromážděnému, kdybych měl dnes před něj předstoupit a kázat sám? Sotva jsem tuto otázku vyslovil, dostal jsem také odpověď ze svého nitra. Mé kázání bylo by vyznělo asi takto:
Drazí, proč jste se dnes shromáždili v tomto kostelíčku? Doma zanechali jste vší práce a zde zpíváte duchovní písně, modlíte se, přeříkáváte růženec. Domníváte se jistě, že tím sloužíte Bohu, ale to je váš veliký omyl. Domníváte se, že sloužíte Bohu svojí účastí na celé mši svaté? Ani tím Bohu nesloužíte. Či dokonce jste na tak velkém omylu, že i vyslechnutí celého kázání pokládáte za konání služby Bohu? To teprve není žádnou službou Bohu. To všechno má docela jiný význam, než jak vy si to představujete.
Domníváte se snad, že vás chci zrazovat, abyste nechodili do kostela, nemodlili se, neposlouchali kázání svého duchovního pastýře? Ne, to tím rozhodně nechci říci. Chci vám jen dokázati, že vše to, co vy pokládáte za službu Bohu je v prvé řadě službou pro vás, vám samým.
Shromáždíte-li se vy v tomto kostelíčku, je to proto, že mnohý z vás sám o sobě není dosti duchovně pokročilý, dostatečně věřící, aby se mohl sám spojit s Bohem. Proto vás přichází

více dohromady, abyste se spojili ve svých prosbách k Bohu, aby duše věřící a duchovně vyspělejší vyrovnávaly nedostatky víry a duchovního vyspění u duší méně věřících a méně duchovně vyspělých. Aby se tak mohlo stát, zpíváte duchovní písně, neboť spojení s duchovnem, zejména s duchem Božím možno dosáhnout jen v harmonii, kterou vám dá píseň. Ona sladí vaše duše v jednu tóninu, spojí vás duchovním obsahem písně. A modlíte-li se ve větším shromáždění stejnou modlitbu, spojují se vaše duše v jedno, a vaše touha vyvěrá z vás jednotně jako veliký plamen, který snáze dosahuje nebes.
Ale bezmyšlenkovité odříkávání modliteb, třebas i hromadné, zejména tak časté drmolení Otčenášů a Zdrávasů, není modlitbou v Duchu a Pravdě, která by doléhala k sluchům Hospodinovým. To je spíše zprofanováním nejkrásnější modlitby, jakou je Otčenáš. Pak, na místě tohoto hromadného, bezmyšlenkovitého odříkávání této modlitby bylo by jistě užitečnější, kdybyste se jí, sami a v tichu, pomodlili jen jednou, ale vroucně, pomalu a procítěně, s nejvyšší možnou zbožností, abyste opravdu pochopili hluboký obsah této modlitby.
Rovněž tak vaše účast na mši svaté není službou Bohu, nýbrž má přinést jste-li upřímně, s celým srdcem i duší přítomni této oběti, užitek vám, neboť spojujete se i s modlitbami kněze a připojujete se k jeho prosbám, které on při mši k Bohu vysílá. Není-li však kněz při mši svaté soustředěn, není-li upřímně, pokorně, s celou duší přítomen tomuto obřadu, odbývá-li jej řemeslně, aniž by si uvědomoval dosah a hloubku této pobožnosti, a rovněž tak i vy, jste-li tu přítomni jen jako pouzí diváci a neprožíváte, neprociťujete vše to, co se u oltáře děje - pak celý tento obřad nemá pražádné ceny, vyznívá naplano a nepřinese užitek ani knězi ani vám.
A kázání, které vyslechnete? To je pro vás škola, a jím kněz zase slouží vám a ne Bohu, ani vy jeho poslouchánim Bohu jste nesloužili. Kněz váš vykládá vám z Evangelia, poučuje o tom, jak nás Pán Ježíš učil žít, abyste věděli, jak se Bohu slouží, abyste poznali konečně, že jediná služba Bohu, opravdová a platná služba, je sám život váš na lásce vybudovaný, život ne sobecký, ne pro sebe a vlastní prospěch žitý, ale život pro ostatní, plný nepřetržitých obětí a sebezapírání, pokory a čistoty.
V kostele tedy nesloužíte Bohu. Vaše služba Bohu začíná teprve, když jste vykročili z chrámu do všedního života. Tady máte ukázat, jakého spojení s Bohem jste dosáhli v chrámě, jaký mělo výsledek kázání, a jak dovedete naučení v kostele získaných využít ve svém všedním životě.
Ukažme si na příkladě, jak by měla tedy služba Bohu vypadati:
Vyjdete z kostela a potkáte na silnici stařečka unaveného dlouhou chůzí a hladového. Máte jít k němu a pozvat ho k sobě, aby si u vás odpočinul a u vás se nasytil, a vlídně, laskavě s ním pohovořit.
Nemyslete si, že se své povinnosti vůči Bohu zhostíte tím, že odbudete žebráka, který za vašimi dveřmi prosí, kusem suchého chleba nebo nějakými nepotřebnými zbytky jídla. Nemáte nikdy zapomínat, že žebrající chudák je vlastně odkázán na stůl Páně, živ jen z vaší lásky a milosti Boží. A stůl Páně je posvěcený, a má být vždycky co nejlépe upraven. Na něj má být položeno vždycky to nejlepší, co Bůh nám dal.
Nezapomínejte, že v každém žebráku máte vidět Krista, a dle toho také s ním jednat.
»Cožkoliv jste učinili tomu nejmenšímu, mně jste učinili!« - řekl Pán Ježíš jasně. A chtěli byste Ježíše Krista odbýt něčím, co již sami nemůžete potřebovat? Nechcete Ho pustit přes práh svého příbytku a chudou skývu chleba vystrčíte mu jen za dveře? Chcete-li, aby se Kristus hlásil k vám, až opustíte tento hmotný svět, pak musíte se vy otevřeně a s láskou hlásit k Němu zde na zemi a vidět Ho opravdu v každém tom nejmenším!
Dle toho, jak dovedete zachovávat toto přikázání lásky, dle toho, jak dovedete jednat s nejbědnějším tvorem lidským, přiznáváte a ukazujete sami, na kolik jste křesťany. Projevíte-li nejvyšší lásku nejnižšímu, projevili jste ji Bohu - a to je pravá služba Bohu.
Po návratu z kostela najdete doma čeládku, která celý týden pomáhala vám pracovat. Tu je vaší povinností obrátit se k ní jako k bratřím a sestrám a pozvat je ke společnému stolu, aby s

vámi užívali všech darů, které vám Bůh za vaši i jejich společnou práci udělil. Nikdy nemáte jednat se svými služebníky jako s otroky, vůči nimž splnili jste svoji povinnost tím, když jste jim vyplatili jejich mzdu a podali jim jídlo někam do komory nebo do stáje. S vámi k plně prostřenému stolu patří, tím teprve prokážete svou lásku a bratrství svým služebníkům. A tento čin byl by také pravou službou Bohu.
A ještě jinou cestu bych vám naznačil.
Ve vaší dědině je jistě alespoň jedna vdova s několika dětmi, která dře od rána do noci, aby alespoň co nejskromněji nasytila své děti. Ale ani při největší námaze nestačí její láska na to, aby opatřila dětem vše, čeho potřebují. Bosí a nedostatečně oblečení musí chodit i v největších mrazech.
Chcete-li sloužit Bohu, navštivte tuto vdovu, ale ne jako pyšný zámožný člověk, který chce být zván dobrodincem. Přijďte k ní jako bratr v Kristu, jako někdo, kdo upřímně cítí se sestrou trpící bídou a nouzí, a chce jí pomoci. Neříkejte velkomyslně: zde máte almužnu nebo podporu. Dbejte přitom, abyste neurazil její lidskou důstojnost, neboť i její duše stvořena je k obrazu Božímu, i ona má právo na vaši úctu, neboť i v ní je Kristus. Obraťte se tedy přímo ke Kristu v ní, a pak jistě naleznete pravou formu, která vyzní asi v tento smysl:
»Sestřičko, vidím, že se namáháš a do úmoru pracuješ pro své děti, ale přece síly tvé nestačí na to, abys mohla jim dáti vše, čeho potřebují. Přicházím z lásky k tobě a tvým dětem, abych se tě zeptal, čeho potřebují nejnutněji, abych jim to za.opatřil nebo alespoň na to přispěl. Ale neříkej to nikomu, zůstane to pouze mezi námi dvěma.«
Takovýto skutek lze teprve nazvat opravdovou službou Bohu, protože je účinným projevem Bohem dané vám lásky, k bližnímu.
Když jsem dospěl v mysli k tomuto příkladu, stál jsem již přede dveřmi malého kostelíčka. Vešel jsem právě v okamžiku, kdy pan farář vystupoval na kazatelnu. Jaké bylo mé úžasné překvapení, když uslyšel jsem slova z Evangelia, »po ovoci jejich poznáte je,« která byla thematem dnešního kázání.
Pan farář začal vykládat o vinném keři, suchých a zelených ratolestech, a velmi pěkně, jímavě mluvil k lidu. Rozradostněn uvědomil jsem si, že tato obec má dobrého pastýře. Ale mé překvapení nad shodou tohoto kázání s myšlenkami, které mne provázely cestou do kostela, ještě vzrostlo, když pan farář začal hřímat do duší věřících:
»Vy všichni jak tu sedíte nemáte práva jmenovat se křesťany, protože nikdo z vás nežije pravým křesťanským životem. Nedovedete skutky svými dokázat, že jste hodni tohoto krásného, velikého jména - zvát se křesťany.«
A dále, podobně jako já v duchu, začal i on uvádět příklady pravého křesťanského života a skutků, kterými křesťan teprve dokáže, že je opravdovým křesťanem.
Tyto příklady se ovšem lišily od příkladů mých. Pan farář vypočítával se stanoviska církevního, které skutky znamenají službu Bohu a příslušejí pravému křesťanu a to takto:
»Ne tady v kostele, ale teprve když z tohoto kostela vyjdete, ukáže se, kdo z vás je pravým křesťanem. Vyjdete odtud a potkáte na silnici člověka. Vaší povinností je smeknout před ním a říci: „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus.“ - To je skutek dobrého křesťana. Dále pak, když zvoní klekání, máte zanechat vší práce, smeknout a pomodlit se Anděl Páně, neboť to je skutek pravého křesťana. A v neděli, když vyzvánějí zvony na mši, máte jít všichni do kostela a účastnit se mše, protože to je skutek pravého křesťana. Nejméně jednou za rok v době velikonoční máte jít ke zpovědi a přijímání - a to je největší ze skutků opravdového křesťana.«
Na těchto příkladech, porovnáte-li je s příklady mými, poznáte rozdíl v nazírání na náboženství a skutky křesťanské.
Domnívám se, že právě toto povrchní pojímání učení Pána Ježíše a zobřadnění celého náboženství, které dbá na církevní formy a zachovávání obřadů více, než na uplatnění svých zásad v každodenním životě svých příslušníků, to jediné zavinilo odklon lidí od církví.

Náboženství není zde přece proto, aby jeho pomocí církve upevňovaly se jako celek a jako vládnoucí moc. Náboženství není tu pro církev, nýbrž církev pro náboženství, a toto náboženství je jen tehdy čistým a pravým náboženstvím, jeví-li se ve skutcích všedního života.
Každá církev, ať jakéhokoliv vyznání, která dává přednost formám, obřadům a dogmatům před vlastními skutky křesťanského milosrdenství, které požadoval od nás Pán Ježíš, každá musí se zhroutit. Toto její zhroucení musí tu nastat proto, že neplnila a neplní Zákon Boží, zejména ne Nový Zákon, který nám přinesl Ježíš Kristus.
Náboženství, má-li se udržet, musí vrcholit v lásce a oběti pro bližního. Pak teprve toto náboženství přináší platnou službu Bohu.

Řekl jsem, že náboženství je život, ale mnohdy slýchám, že život tak dokonalý, jaký Pán Ježíš od nás žádal, není možno žít v nynějším věku materialismu a sobectví, že takový život mohli vést jenom opravdoví světci. Ale to je omyl.
Ještě dnes, a to i v životě nejprostších, často i nejbližším okolím přehlížených lidí, najdeme příklady vpravdě dokonalých křesťanských ctností, vyvrcholujících ve vzácné, nezištné oběti pro druhé. Měl jsem sám příležitost setkat se s takovými lidmi. V jednom moravském městě, převážně katolickém, našel jsem současně hned dva tak pozoruhodné, dnešnímu příslovečnému sobectví tak odporující příklady, že tu chci na ně vzpomenout.
Svého času přednášel jsem v tomto městě na thema: »Odpouštějte i svým nepřátelům«. Pozoroval jsem, že mezi posluchači je mnoho těch, kteří při mé řeči plakali.
Když jsem skončil, přišly ke mně mezi jinými také dvě ženy, které chtěly od mne slyšet, zdali i ony mohou odpustit těm, kdož jim ublížili, a vylíčily mi krátce svůj život.
První byla ženou vyššího úředníka státních drah a před válkou žila se svým mužem v nejkrásnějším spokojeném rodinném životě. Ačkoliv měli jedenáct dětí, Bůh jim požehnával, takže neměli nikdy nedostatek. Pak přišla válka, muž narukoval a odjel do pole. Žena, aby ušetřila nájemné, odstěhovala se ke své matce, kde se svými dětmi, ve strachu o otce a v touze, aby ho Bůh vrátil zase zdravého rodině, žila celou válku. Denně se s dětmi za něj modlila, a Bůh vyslyšel její prosby a manžela jí vrátil. Ježto neměli pro sebe zařízený byt, nastěhoval se manžel pro prvou dobu ke své matce. Nešťastnou náhodou bydlela u jeho matky mladá žena, snad nástroj Boží, snad démon zla, jemuž tento otec rodiny neodolal. Zamiloval se do této ženy a zapomněl úplně, že má ženu, která ho stále miluje, která se strachem a touhou celou válku na jeho návrat čekala, zapomněl, že má děti, o něž má povinnost se starat. Když se pak přestaly vyplácet válečné podpory, zůstala jeho žena i s dětmi úplně bez peněz, ale ani nad touto bídou své rodiny muž se nepozastavil.
Nic nepomohlo, že jeho vlastní matka, když shledala, co se stalo, vyhnala onu ženu ze svého bytu, ale její zaslepený syn najal hned nový byt, do kterého se s onou ženou nastěhoval, aby zde žili jako manželé.
Jeho žena, která ho měla opravdu ráda, nedomáhala se ani dle zákona jí náležející podpory, nedožadovala se ani příspěvku na děti a starala se o ně sama. Opatřila si službu, a to právě v útulku pro opuštěnou mládež, kde mohla své děti umístit. Zadarmo zde sloužila, jen když její děti dostaly zde najíst.
Byla-li však ona ochotna s touto bídou sama zápolit a nestěžovat si, nemohli se na její utrpení dívat její sousedé. Zakročili sami u ředitelství drah a ředitel sám zavolal si jejího manžela. Vyložil mu hanebnost jeho jednání a řekl:
»Když jste se nedovedl o svoji rodinu postarat sám, budeme se za vás na váš účet starat my. Dáme vaší ženě větší obnos, aby si mohla zařídit pro sebe a děti byt, a obnos ten budeme vám po částkách srážet. Dále pak budeme jí vyplácet devět set korun na živobytí, aby mohla být s dětmi vašimi živa jako člověk.«

Proti tomu ovšem manžel nemohl nic namítat. Ale když viděl, že ho rodina stojí peníze, když na děti platí, tu si vzpomněl, že by měl také právo je navštěvovat. Chodil proto občas do bytu své bývalé ženy, ale byl tak nestoudný, že svoji milenku vodil s sebou a nutil děti, aby jí líbaly ruce a jeho žena aby se k ní uctivě chovala. To bylo ovšem velmi mnoho žádáno, a sousedé, kteří tyto scény pozorovali, byli tím velmi pobouřeni. Vytýkali ženě, že si to všechno dá líbit a naváděli ji, aby až po druhé zase tato návštěva přijde, oba je klackem vymlátila ze dveří.
»To radili mi sousedé, milý bratře« - řekla mi žena nakonec - »a ty ve své přednášce zdůrazňoval jsi, že máme odpouštět i svým nepřátelům a za zlé dobrým odplácet.«
»I ty, milá sestro, musíš odpustit svému muži« - řekl jsem jí - »Nezachovává-li on zákon Boží, prohřešuje-li se proti němu i s ním nyní žijící žena, to je jejich věcí. Jen oni sami budou za toto zlo pykat. Nám nepřísluší právo soudit je. Uvědom si však, že nic se neděje bez vůle Boží, a nic také se neděje bez příčiny. Je to možná od Boha zkouška na tebe, jak ty se zachováš k tomu, kdo ti ublížil. Radím ti upřímně, řiď se slovy Pána Ježíše Krista - odpouštěj! Odevzdej do jeho rukou svůj osud, své starosti a trápení, a On ti ulehčení dá. Zachováš-li se dle Jeho svatého učení, nebudeš mít nikdy v ničem nedostatek, neboť Otec nebeský postará se o tebe sám. Modli se a pracuj! Nesuď a odpouštěj! Nedej v srdci svém vzniknout nenávisti vůči těm, kteří ti ublížili, ale miluj je a bude ti dobře. Až přijdou po druhé, neposlouchej sousedy, ale uvědomi si, že host do domu, Bůh do domu - a přivítej je laskavě a uctivě. Děti své veď k tomu, aby otce svého milovaly a ctily. Nikdy nesmíš s nimi mluvit o jeho poklesku, nikdy nesmíš jim brát úctu k otci, kterým se stal z vůle Boží. Dovedla-li jsi až dosud se sebezapřením svůj osud snášet, nepronásledovala-li jsi svého muže proto, že neplnil své povinnosti vůči tobě a svým dětem a nežádala o rozvod, pak nespálila jsi dosud všecky mosty za sebou. Tvá ušlechtilost, dobrota a láska může dokázat i to, že tvůj muž přijde konečně k náhledu, že ti křivdil, odprosí tě a vrátí se k tobě. Jen láskou můžeš duši svého muže očistit a přivést ho zpět k Bohu, a tato láska prospěje nejvíce i tobě samé.«
Nato plačící žena podala mi obě ruce a řekla:
»Děkuji ti, bratře, za tuto radu. Jak ráda se dle ní zachovám. Vždyť já ho mám stále ještě tolik ráda a věřím, že se mi jednou vrátí. «
Za nějaký čas nato dověděl jsem se dodatečně, že onoho muže ranila mrtvice. Padl na zem, a ženština, která s ním žila a vyčerpávala jeho peníze, ani se k němu nesklonila, aby mu pomohla na lůžko, aby ho ošetřila. Nechala ho ležet na zemi, ani lékaře nezavolala, ani sousedy neupozornila, jen v rychlosti sebrala své věci a utekla. Jen náhodou někdo ze sousedů nahlédl do jeho bytu a našel ho na zemi bez pomoci, opuštěného tou, pro níž opustil všechny mu nejbližší. Pomohli mu sami do postele, zavolali lékaře a došli také k jeho bývalé ženě, aby jí pověděli, co se stalo. Ta nechala hned všeho, svěřila děti dozoru nejstaršího a pospíchala k muži, který ji dříve opustil, aby mu nyní sloužila.
Tak mu dokázala, oč lepší je člověk naplněný láskou než ten, který naplněn je sobectvím a zlobou. I ostatním dala žena tato příklad správného chápání náboženství, neboť její život byl naplněním nejvyššího příkazu Kristova - lásky k bližnímu a z toho vyvěrajícího dalšího přikázání:
»Odpouštěj i svým nepřátelům a za zlé dobrým odplácej!«
Případ druhé ženy, která přišla vylíčit mi svůj osud, zní v době dnešního materialismu a sobectví přímo pohádkově. Jsou jistě vzácné duše tak čisté a Bohem naplněné, které by byly schopny podobné obětavosti a lásky.
Žena tato byla jedinou osobou, která se dovedla zamyslet nad osudem mrzáka, který na náměstí pod loubím na hrubé pytlovině sedával za každého počasí a čekal, co mu mimojdoucí milostivě uštědří do jeho roztrhaného klobouku. Mnohý, aby se v něm nepohnulo svědomí, že vidí bratra svého na zemi ležet, raději odvracel oči a spěchal dál. Jiný v domnění, že tím učiní své křesťanské povinnosti zadost, hodil mu do klobouku deseti-, dvacetihaléř, studený to kov,

který nedovede promluvit o lásce, a ani dárce ani obdarovaný lásky žádné nepocítil. Nikdo se u něho nezastavil, aby s ním pohovořil a projevil soucit s jeho osudem.
Jen tato žena zastavovala se u něho a nesla velmi těžce toto hluboké pokoření lidské důstojnosti u svého bratra v Kristu, všemi lidmi opuštěného. Hovořívala s ním, přinášívala mu nejlepší svá sousta, a pokud měla i větší částky peněžní. Leč ze všeho největší cenu mělo pro mrzáka to, že se našel někdo, kdo si ho všimne, kdo s ním promluví, kdo s ním cítí, kdo jím neopovrhuje a neztrpčuje mu ještě jeho beztak těžký osud, který mu byl udělen.
Tato žena, která byla vzácnou výjimkou mezi všemi občany města, začala přemýšlet o tom, co by mohla pro tohoto mrzáka učinit, aby ho z tohoto pokořujícího postavení vysvobodila. Viděla v něm svého bratra, který zasluhuje, aby mu alespoň někdo nahradil necitelnost a nelásku ostatních trochou vlídnosti a dobroty.
Tak se v ní probudil Božský cit lásky, a Bůh vnuknul jí krásnou myšlenku, jak by bratra svého vysvobodila z jeho nedůstojného, žebráckého polehávání na kamenné dlažbě. Rozhodla se uposlechnout svého vnuknutí a nabídnout tomuto žebráku, že se za něho provdá, aby se jako manželka jeho mohla o něj stále starat a z lásky manželské i sesterské dát mu vše, co potřebuje. Svůj úmysl také provedla a mrzák oběť její přijal.
Tak se dostali na děkanství, a děkan vyzvídal na ženě, proč se k tomuto sňatku odhodlala, proč béře na sebe tak velké břemeno. Pověděla mu, co jí k tomuto kroku přimělo, a děkan, dojat její obětavostí, řekl:
»Toť přímo čin Boží. Vy jste andělem seslaným tomuto ubohému člověku, abyste ho svou láskou provázela dalším jeho životem. Vy zahanbujete svým činem vlastně celé město, neboť to, co jste učinila vy, mělo učinit již dávno město samo. To je čin tak krásný, že přinese jistě ovoce celému městu. To je nejkrásnější pochopení učení našeho Spasitele, Pána Ježíše Krista.«
K tomuto obdivu pan děkan připojil i slib, že se postará v městské radě, aby jí město ulehčilo oběť, kterou na sebe dobrovolně béře. V nejbližším zasedání městské rady vylíčil tento heroický čin chudé ženy, který vzbudil všeobecné pohnutí. Jednohlasně bylo ihned rozhodnuto, aby ženě této svěřeno bylo místo školnice v právě dostavěné nové školní budově.
Tak se stalo, že přímo z kostela odvážela si žena svého manžela do nového bytu ve škole, a starala se tu o něj jako maminka o svoje děcko.
Uplynulo několik roků. Mrzák, snad že se mu nyní tuze dobře vedlo, zapomněl na vzácnou oběť, kterou mu jeho žena přinesla a velmi těžce se proti ní provinil a ublížil jí tak, že žena byla již odhodlána opustit ho. Právě ve chvíli pro ni kritické vyslechla moji přednášku a přišla se mne ptát, má-li odpustit i ona.
»Drahá sestřičko - řekl jsem jí - ty, která jsi světicí mezi ženami, která jsi dokázala tak krásně projevit náboženství ve svém životě, ty se přicházíš ptát mne, máš-li odpustit? Ty, které se zželelo zmrzačelého těla bratra tvého, že jsi se ho dovedla ujmout i obětovat se pro něj, ty bys teď, když jsi zjistila, že tento bratr je mrzákem nejen tělesným nýbrž i duševním, ty bys ho chtěla opustit? Nechápeš, že tento bratr potřebuje dvojnásob tvé lásky, abys zachránila i jeho duši, která je mnohem cennější jeho těla? Na vyspělé duše Bůh klade vždycky vyšší zkoušky než na duše obyčejné, a proto přijmi i toto jako milost Boží, kterou Bůh zkouší tvou duši, aby se mohla povznést ještě výš. On to byl, který tě naplnil tak velikou láskou, že jsi byla schopna tak ohromné oběti. Děkuj mu za to a věř, že bude to zase On, který naplní srdce tvé i tentokráte láskou tak ohromnou, že odpustíš a budeš milovat i toho, kdo ti ublížil. Zachráníš tak svou láskou jednu duši pro Boha. Pomůžeš bloudící duši svým odpuštěním a svou láskou k tomu, aby se snáze dostala na cestu k Otci nebeskému, aby rychlejším tempem šla za svým zdokonalením.«
I tato sestra děkovala mi s pláčem za moji radu a řekla:
»Děkuji ti, bratře, žes zachránil mou duši, žes rozsvítil znovu přede mnou světlo, které bude svítit na další cestu mého života. Učiním tak, jak jsi mi poradil.«

Z těchto příkladů vidíte, drazí přátelé, že náboženství, čisté, pravé, takové, jaké Pán Ježíš hlásal, dá se uplatnit a prožívati v nejvšednějším životě. Jest k tomu potřebí jen ušlechtilé snahy žít v harmonii s Bohem, aby člověk získal L á s k u , z které vyrůstá pak i ona veliká víra, víra v moc a lásku Boží. Opravdová víra v Boží moc a lásku dovede duši lidskou naplnit také nadějí v nejkrásnější naši budoucnost, v níž snáze překonáme i nejtěžší dny svého života. Budete-li o těchto věcech sami přemýšleti, dojdete jistě také k poznání, že základními kameny šťastného, spokojeného života jsou - Víra - Naděje a Láska, a nejlepším náboženstvím že je právě to, co vyrůstá z těchto tří základních kamenů života lidského.

7. Vývoj náboženství

(Přednáška proslovená 11./VI. 24 na Kladně.)

Jak lidstvo je staré, tak staré jest i náboženství. Náboženské formy všech věků odpovídaly vždy stupni duchovního vývoje, na jakém se duše lidské nacházely. Proto také ve vývoji náboženství možno sledovat vývoj lidstva vůbec.
Již od samého počátku, kdy duše lidské se vtělily na tuto zem, měly duchovní vedení, takže ani primitivní člověk, třebaže si to ani neuvědomoval, nezůstával nikdy opuštěn a bez ochrany nejvyšší Moci.
S postupem duchovního vývoje lidstvo tvořilo si z vnitřního popudu různé představy o neznámých mu silách přírodních a zaujímalo k nim, dle stupně svého vývoje, svůj poměr a své vztahy.
Primitivní člověk nevěděl, a také by byl ani neuvěřil tomu, že všechno dění v celém vesmíru, tedy i všechno dění v přírodě na naší zeměkouli řídí jedna veliká, mocná Síla podle zákonů věčných. Viděl jen svoji bezmocnost proti mohutným živlům a silám přírodním, a proto si za každou z nich postavil představu mocného, neústupného boha, uplatňujícího svou moc a sílu.
Tak zrodil se v jeho představách bůh blesku, bůh větru, bůh ohně, bůh slunce, bůh deště, bůh vody, atd., atd. Protože pak tyto síly byly tak mocné, že člověk nemohl jich nikdy zvládnout, pociťoval před nimi veliký strach. Proto také vymyslil si různé způsoby k zažehnávání účinku těchto živlů, a dále pak i různé způsoby, jak by vládce jejich si udobřil.
Toto všechno možno shrnout v poznatek, že primitivní, neuvědomělý člověk vyjadřoval svůj poměr k Bohu strachem. Teprve pozdějším vývojem změnil se tento strach v úctu, a jednotliví vůdcové tehdejšího lidu vymýšleli různé způsoby a obřady k uctívání jimi uznávaných bohů.
Tak vznikala různá náboženství, která v postupném vývoji zanikala a byla nahražována novými. Toto neustálé měnění představ o Bohu i forem, jimiž lidstvo své bohy uctívalo, zachytil velmi pěkně spisovatel Hofmeister ve své knize „Kosmický smích“. Tato kniha je jen dokladem toho, že každý člověk měl a má a také bude mít vždy své vlastní představy o Bohu a vlastní pojem o uctívání Boha, a z nich si každý ve svém nitru tvoří své vlastní náboženství, které se vyvíjí dle stupně jeho duchovního vývoje a jeho duchovní dokonalosti.
Duše lidská*) od samého počátku svého vývoje hledala vždycky cestu k Bohu a spojení s Ním, a ať již její představy o Bohu byly jakékoliv, vždycky uznávala nad sebou vyšší moc, která rozhoduje nad ní i nad veškerým životem vůbec. Proto také Bůh duši lidskou nikdy neopustil, ať již bloudila po cestách jakýchkoliv.
Nejvyšší Tvůrce, aby umožnil lidstvu rychlejší vývoj, sesílal mu vždy čas od času duchovní vůdce, kteří přicházeli vždy s novými, stále ušlechtilejšími zásadami i s novým pojetím životních úkolů a lidských povinností. Třebaže duch těchto vůdců převyšoval vždy úroveň doby, v níž se objevil, pravdy jím hlásané musely odpovídat stupni duchovního vývoje lidstva, aby mohly býti lidstvem chápány. Zásady těmito vůdci hlásané a pravdy jimi vykládané staly se pak základem nového náboženství, které se dále šířilo a získávalo stoupence i v dobách pozdějších.

Vedle těchto duchovních vůdců Bohem seslaných, objevovalo se, a to stejně v dobách člověka primitivního, jako později v době člověka rozumového, mnoho takových lidí, kteří si osobovali právo určovat směr duchovního vedení a tvořili na svou pěst různá náboženství, po většině ovšem jen z důvodů sobeckých, z touhy po panství. Že takovíto nepraví vůdcové nepřinesli lidstvu, ba ani sobě žádný užitek duchovní, není třeba dokazovat.
Není dnes mým úkolem sledovat zde celý dějinný postup od vzniku jednoho náboženství ke druhému a rozebírat podrobně podstatu jednotlivých náboženských nauk a užitek, který lidstvu přinesly.
Vzpomeneme-li jen nejvýznamnějších zakladatelů náboženství, jakými byli na příklad Ráma, Krišna, Zarathustra, Buddha, Hermes, Abraham, Mojžíš, Konfucius, Laotse, Ježíš, nebo i 600 let po Kristu přišlý Mohamed, tu shledáme, že se všichni tito duchovní vůdcové snažili přiblížit lidstvu Boha svým způsobem, a
svými naukami objasnit lidstvu moc, moudrost, spravedlnost a lásku Boží. Oni také, vedle dříve hlásané ú c t y k Bohu, žádali na věřících l á s k u k Bohu. Po této lásce k Bohu zdůrazňovali pak i lásku k bližnímu a konečně i lásku ke zvířatům, kterou svým učením nejvíce zdůraznil Buddha.
Buddha, který byl vlastně nejbližším předchůdcem Kristovým (žil kolem r. 500 před Kristem), byl také ze všech předchozích zakladatelů náboženství nejblíže Kristovi svým učením. Nezná sice Boha-Tvůrce. Věří jen, že vše se vyvíjí samo ze sebe.

*) Správně naše duchovní »já« vedené duší.
Jeho člověk jen převtělováním se zdokonaluje, aby dospěl k nejvyššímu stupni blaha, kterým jest - Nirvana. Ale stalo-li se prvým překázáním buddhismu: nezabíjet a nezraňovat žádného živého tvora - jak blízko jest již jeho náboženství zásadám křesťanským!
Ale i další zásady buddhismu, jako: nesahat na cizí majetek, nelhat, vyhýbat se podvodům a pomluvám, i přikazovaná střídmost - to vše jsou zásady, v nichž možno spatřovat již předzvěst křesťanství.
Avšak i v dobách mnohem, mnohem starších nalézáme již jedince neobyčejné vyspělosti duchovní, kteří snažili se uvést v život zásady pozdějšího, nejčistšího křesťanství.
Takovým byl na příklad tchán slavného faraona Tutanchamona, který svými ušlechtilými zásadami předstihl svoji dobu o celá tisíciletí. Ten došel k názoru, že ve vývoji všech náboženství hráli vždy velkou úlohu kněží, kteří svého úkolu většinou zneužívali ve prospěch světské moci své a zotročovali lid. A on, spravedlivý a osvícený faraon, odstranil moc kněžstva a založil náboženství, uctívající boha-slunce jako nejvyšší moc a dárce všeho života a dobra. Jeho náboženství se podobalo ve skutečnosti křesťanskému komunismu, ve kterém všichni byli si rovni a všechen majetek byl společný. Dokonce vystavěl i zvláštní město, které bylo založeno na tomto podkladě náboženském, a mělo se stát vzorem všem městům ostatním, neboť na osvědčených zařízeních tohoto města měl býti vybudován celý stát.
To se ovšem kněžím a představitelům tehdejšího náboženství nelíbilo a proto se postarali o to, aby tohoto pokrokového a láskyplného faraona odstranili, aby na jeho místo mohli nastolit jeho zetě Tutanchamona. Tento byl již povolnější ke kněžím, vyhověl jejich přání a všechna ustanovení svého tchána - předchůdce zrušil a zavedl zase staré náboženství s kněžskou mocí.
Zničení tohoto ušlechtilého díla a zánik těchto vzácných zásad nedaly na sebe dlouho čekat. Zato muselo čekat lidstvo, než tisíciletým vývojem dospělo k pochopení rovnosti a bratrství všech lidí.
Sledujeme-li vývoj náboženství, tu shledáváme důsledný, logický postup od stupně k stupni, v němž všechno spělo kupředu, výš, a připravovalo se na příchod nového Učitele, nového Vůdce, a na přijetí Nového Zákona, který lidstvu přinesl Syn Člověka, Ježíš Kristus.

Národ židovský, který prvý ze všech národů světa přijal víru v jednoho Boha, ač ostatní národy ještě dlouho a dlouho zůstaly věrny svému mnohobožství, byl národem vyvoleným.
Již 2000 let před příchodem Kristovým se objevil v národě židovském Abraham, který se svou láskou a poslušností k Bohu stal pravzorem věřícím a vzorem všem potomkům.
O 400 let později, kdy čisté, nejvýš postavené náboženství izraelské začalo se zásluhou kněžstva zvrhávat ve výnosné řemeslo, jehož cílem byla jen moc světská a nadvláda nad lidem, Bůh seslal Židům nového vůdce - Mojžíše. Přišel s novými, zase pokročilejšími zákony náboženskými, z nichž největší význam a cenu má Desatero Božích přikázání, platné až dodnes.
Mojžíš, který bojoval proti modlám a proti mnohobožství, v pohanství tak zakořeněném, vedl svůj lid k poznání, že jest jenom jeden Bůh, který ovládá celý vesmír a vládne i všemi jevy přírodními. Mojžíšovi dostalo se také moci konati zázraky, kterými měl přesvědčit nejenom pohany, a v prvé řadě nepřátelského faraona, nýbrž také své souvěrce o veliké moci Boží, a tak je přivést k víře v tohoto jediného, velikého, všemocného Tvůrce všeho, z něhož všechno pochází a proto také všechno má k němu směřovat.
Mojžíšův úkol nebyl snadný, ale přece jen podařilo se mu získati alespoň pokrokovější část lidstva, která přijala pak jeho náboženství, jež na tehdejší dobu bylo na velmi vysokém stupni duchovní úrovně a vyplnilo skoro celý věk Býka, a následující nový věk, věk Ryb, měl přinést veliký obrat ve vývoji náboženství. Obrat tento měl zasáhnout celý svět, neboť určen byl pro všechno lidstvo.
Na samém počátku věku Ryb, v němž měl být naplněn úkol člověka rozumového, přišel sám Syn Boží - Ježíš Kristus, aby zákon Mojžíšem daný naplnil láskou.
Pán Ježíš hlásal nejideálnější komunismus křesťanský, který se lišil od komunismu dnešního tím, že začínal dáváním, nikoli braním nebo dělením. Učil snášenlivosti, ne závisti a nenávisti. Učil lásce k nepřátelům, ne pomstychtivosti. Učil nás, že duchovní dary mají větší cenu pro spokojenost duše lidské, než bohatství a jakýkoliv přepych. Učil nás skromnosti a pokoře, kterou stavěl nad domýšlivost a pýchu. Učil nás čistému mravnímu životu a potíral smyslnost. Dal nám celý Nový Zákon, a k přípravě na jeho naplnění určen byl věk Ryb, který se právě dokončuje.
Je mnoho lidí, kteří tvrdí, že učení Pána Ježíše, kterému zase jen lidé dali jméno křesťanství, nevykonalo vlastně za celých 2000 let nic velikého, neboť ještě dnes jsou války, lidé navzájem se vraždí, závidí si, nenávidí se, jsou sobečtí, páší sodomské i všechny jiné hříchy, takže v základě všechny zlé skutky z minulých dob zůstaly v lidstvu zakořeněny dodnes.
Mýlí se všichni, kdož takto usuzují a tvrdí, že příchod Pána Ježíše byl bez významu a křesťanství že nesplnilo úkol, který mu byl pro tento věk dán. Stačí dojista se podívat jen do doby, kdy se Pán Ježíš na této zeměkouli objevil a ve které žil. Tehdy všeobecně platné otroctví, činilo z člověka, tvora Bohem nejvýše postaveného, tvora tak ubohého, že nebyl ceněn výš než zvíře, a jako zvíře prodáván a k nejtěžší práci používán. Za tuto svoji práci odměňován byl jen ranami, surovostí, mučením, hladem.
Srovnejte, jak ohromný rozdíl jenom v tomto jediném ohledu jest mezi dobou tehdejší a dnešní.
Druhé otroctví, kterému tehdejší lidstvo propadalo, bylo otroctví smyslnosti. Doba, v níž Pán Ježíš přišel, věnovala největší péči kultu těla a málo se starala o duši. Obraz tehdejšího života ukazují velmi výmluvně nástěnné obrazy, zachované ve vykopávkách Pompejí. Ukazují, jakým způsobem se tehdy vybíjel pohlavní život požívačných, rozkošnických lidí.
A podíváme-li se na tuto stránku dnešního života, pak musíme uznat, že přece jen, i přes všechny dosavadní výstřelky perversního pohlavního života, většina lidí dovedla již svou smyslnost potlačit a svůj pohlavní pud rozumem ukáznit.
Popírač pokroku zásluhou křesťanství nevšímá si také rozdílu v lásce k bližnímu. Nevidí, jak dnes na všech stranách lidé dovedou projevit soucit s trpícím a hladovícím. Nemusíme jít ani

daleko zpátky, abychom poznali, že koncem minulého století bylo ještě vzácností, že se jednou za rok, pod vánočním stromkem obdarovávaly chudé děti. Tento krásný zvyk je dnes již tak rozšířen, že nenajdete dnes již ani mezi nejzapadlejšími vesničkami takovou, kde by se nikdo nestaral o to, aby alespoň jedou za rok, o vánocích, neprojevila se účinná láská k bližnímu, který trpí a strádá.
I různá opatření sociální, péče o nemocné, zaopatření ve stáří, ozdravovny a útulky pro chudé nebo nemocné děti, které dříve hynuly bez pomoci a hladem, a celá řada jiných, pomoc poskytujících institucí sociálních, které existují dnes, vše to vyrostlo bezesporu jen z neustále hlubšího a opravdovějšího chápání zásad křesťanských. Stejně tak i činnost Červeného Kříže, nebo Českého Srdce, které za války zejména vykonaly ohromný kus práce pro lidstvo, nebo činnost různých charitativních spolků světských i církevních - to vše jest jenom důsledek náboženského vývoje lidstva.
A nepřiblížilo-li se lidstvo dosud blíže ke svému Bohu, nechápe-li ještě dodnes plně a důsledně svou povinnost k bližnímu, nechápe-li vždycky správně svůj úkol na tomto světě, pak jest to dojista jen vinou těch, kteří vzali na sebe úkol vésti duše lidské k Bohu a k víře ke Kristu.
Je jistě velkou chybou, že se církve ve svém vývoji úplně zastavily a nevšímají si toho, že vesmírový vývoj jde mílovými kroky stále vpřed. Vývoj světa postupuje nezadržitelně a neohlíží se na ty, kdož se ve svém vývoji zastavili a neudržují stejný krok s jeho postupem.
Samotné křesťanství bylo v prvých třech stoletích, před pokřtěním Konstantina Velkého, čistší a opravdovější, než je dnes. Co všechno se přidávalo a na druhé straně zase ubíralo z původního učení Pána Ježíše Krista, všechny církevní zákony a dogmata, jimiž se pravověřící křesťan musí řídit a jimž podle církve musí věřit, to vše bylo vytvořeno již na konci starověku a začátkem novověku. Od té doby církev hlásá vše to nezměněné dodnes a nechápe, že duchovní vývoj lidstva vyžadoval by také od ní, aby i ona se přizpůsobila duchu doby.
Proto také lidé, kteří se svým duchovním vývojem dostali již dál a výš, nemohou, ani kdyby chtěli, takovéto náboženství uznávat, a v církvích, které takovéto náboženství hlásají, nemohou setrvávat.
V tom, myslím, že spočívá hlavní příčina toho, že tolik lidí vystupuje z církví, ač právě církve mají tak veliký úkol duchovní. Svůj vliv na duchovní život člověka mohly by si dojista udržet a nadále jej i zvýšit, kdyby se nedržely jen litery Písma, ale poznaly také Ducha, který Písmo oživuje. Církve se domnívají velmi mylně, že církevní učení křesťanské v té formě, v jaké stačilo lidstvu ve středověku, může stačit lidstvu i dnes.
Také se církve nesmějí domnívat, že církevní učení křesťanské je nejdokonalejší ze všech náboženství světa. Jsou přec opravdoví vyznavači Nového Zákona, kteří jsou mnohdy dokonalejší, než je mnoho křesťanů, a přec nejsou to zapsaní příslušníci žádné církve křesťanské!
Jedním z nejdokonalejších vyznavačů vlastního učení Ježíšova je dnes Ghandi. Ten odmítl vstoupit do jakékoliv křesťanské církve jen proto, že nemůže souhlasit s názory církevními. Ale jeho život - a ten je vždy nejlepším náboženstvím - souhlasí úplně s učením Pána Ježíše.
Zajímavo jest také, k jakému názoru přišel jeden anglický evangelický pastor - misionář, který odešel do Indie, aby zde hlásal křesťanství a obracel příslušníky různých náboženství v Indii hlásaných, k církvi křesťanské (evangelické). Deset let chodil a pracoval úplně marně, bezvýsledně. Konečně dostalo se mu světla na novou cestu, světla nového poznání, které přineslo úspěch jeho dílu. Nevzdal se svého cíle, ale šel jenom jinou cestou. Na místě hlásání církve křesťanské, na místě hlásání náboženství církevního, pro něž marně hledal stoupence mezi lidem indickým, začal hlásat život Pána Ježíše a jeho učení, bez církevních dogmat.
A tento evangelický kněz sám přiznává pak ve své, velmi poučné knize, jaký měl úspěch všude tam kde kázal, a jakou pozornost věnovali pak jeho kázáním i představitelé tamních náboženství, když vykládal o Pánu Ježíši. Přesvědčil se, že získávání jinověrců pro církev

křesťanskou je prací proto tak těžkou a nesnadnou, že církve samy postavily v křesťanství sebe do popředí a Pána Ježíše Krista až na druhé místo.
Každý, kdo bude hlásat čisté učení Ježíše Krista, bez verbování do církve, bude míti úspěch. Život je náboženství - ne dogmata.
K tomuto poznatku a přesvědčení došel v Indii také jeden misionář katolický. I on mnoho let marně se namáhal, aby získal nové duše pro církev katolickou. Jednoho dne šel po zaprášené silnici a viděl malou rodinu, muže, ženu a děti, ležící u silnice hladové, vysílené, únavou téměř umírající. Zastavil se u nich a když zjistil příčinu jejich bědného stavu, dal jim ze svých zásob jídla i pití. Když se vzpamatovali a trochu si odpočinuli, zavedl je do svého příbytku, kde se o ně staral s takovou láskou, že chudáci byli nad tím celí udivení. Byli to příslušníci nejnižší kasty vyvržených, a tady se náhle objevil někdo, kdo se neštítí dotknout se jich, kdo je tak ochotně nasytil a napojil.
Proto se kněze ptali, jaké že to hlásá náboženství, které přikazuje takto sloužit svým bližním. Kněz pověděl jim, že hlásá víru Kristovu, jejímž nejdůležitějším přikázáním je láska, a to k Bohu i k bližnímu. Pak ovšem nedalo mu mnoho práce, aby tyto ubožáky získal pro víru křesťanskou.
Z toho je jasně zřejmo, že láska Kristem hlásaná je nejmocnější silou, nejpřitažlivější mocí, která každého nejlépe přesvědčí o velikosti a kráse křesťanského učení.
Nemyslete si, že Bůh miluje a vede jen tak zvané křesťany. On je stejně laskavým a spravedlivým Otcem ke všem dítkám, ať jsou jakéhokoliv vyznání, jakékoliv rasy, příslušníci kteréhokoliv národa na světě. Jsme všichni Jeho dítkami a všichni jsme obklopeni stejnou milostí Boží. Všem nám dána je možnost duchovního vývoje a opravdového spojení s Bohem. Proto nikdo - tedy ani církve křesťanské - se nesmí domnívat, že jen ony mají patent na vedení lidských duší k Bohu. Bůh ve své lásce k nám stará se sám o to, aby pokrok lidstva šel kupředu všude.
A opakuji zde znovu, že je miliony a miliony lidí, kteří dodnes nejsou křesťany, náleží k jiným náboženstvím, a přec zachovávají Nový Zákon, a to mnohdy opravdověji a správněji, než tak zvaní matrikoví křesťané.
Příchod Pána Ježíše na svět a jím daný Nový Zákon nebyl určen jen pro Židy, pro hrstku izraelitů, pro hrstku prvých křesťanů, nýbrž pro celé lidstvo na celém světě. A jak jednotliví lidé přijali toto učení Nového Zákona, je věcí vedlejší. Hlavní však jest, že podle tohoto Nového Zákona žijí a životem svým jeho zachovávání potvrzují.
Poukazují-li představitelé církví křesťanských na různé obřady a zvyky jiných náboženství, které neodpovídají křesťanským názorům, měli by si uvědomit, že způsob uctívání Boha a všecky možné obřady náboženské vymyslili si jen lidé, a to lidé také chybující, a proto se od sebe tak různí. Totéž, co církev křesťanská vytýká představitelům jiných náboženství, vytýkají i oni jí a jejím obřadům, které také byly vymyšleny pouhými lidmi.
Ale život vlastní, duševní i duchovní, řídí a vede jediné Bůh. a proto také náboženský vývoj každého jednotlivého člověka děje se podle vůle a plánu Božího. Svou Láskou Bůh obdarovává a své dary rozdílí každému, ať je jakéhokoliv náboženství, jen když přistupuje k němu s čistým srdcem a opravdovou zbožností, naplněn upřímnou touhou sloužit svým bližním.
K tomu nepotřebuje nikdo žádného ritu, žádné obřadnosti. K tomu stačí mu ušlechtilá mysl, osvícený rozum, mravní čistota a nezištná, obětavá láska. Tyto vlastnosti prozrazují pravé následovníky Ježíše Krista, ať příslušejí k náboženství kterémukoliv, neboť v jejich duších se náboženský vývoj nezastavil, a oni jdou stále s duchem času, i přes všechnu ztrnulost a zastaralost církevních názorů.
A nyní, aby mi nebylo špatně rozuměno, připomínám znovu, že nejsem nepřítelem církví, nejsem proti nim nikterak zaujat. Ctím každou společnost náboženskou, která se snaží přivésti

lidi k poznání Boha a jeho Zákonů, ať děje se tak třebas i způsobem, který bych neuznával za správný.
Chápu poslání církví trochu jinak. Uznávám, že pro někoho jsou církve matkou, pro někoho chůvou, pro někoho učitelkou, pro někoho profesorkou. Ale na tom církve nemají přestávati, a když příslušníku svému daly tyto základy a pouštějí ho do samostatného života, mají se starati také o to, aby i v dalším náboženském vývoji byly mu oporou a spolehlivým vůdcem. Nikdy však nesmějí mu samy překážet v jeho dalším duchovním vývoji.
Všichni mí vrstevníci, příslušníci starší generace, byli jsme vychováni v církvích. Já dodnes jsem církvi vděčen za všechno, co mně svou náboženskou výchovou poskytla. Ale protože jsem bral náboženství příliš vážně, dostal jsem se duchovním vývojem dále, než kam katechismus připouští. Aniž bych se stal nevděčným církvi za to, co jsem její pomocí získal, nemohl jsem se zastavit, a šel jsem kupředu, kam Pán mne volal.
Právě proto, že dovedu skutečně ocenit význam církví, je mi také tolik líto toho, že naše církve nechápou nebezpečí, které jim hrozí tím, že béřou na sebe zodpovědnost za zdržování lidí v náboženském a duchovním vývoji, a že se nesnaží se přizpůsobit duchu času. Takto se ve své ztrnulosti dočkají jen toho, že se vlna pokroku převalí přes ně, a ony zmizí. Církve se nesmí domnívat, že slova Kristova: »Svět pomine, ale slova má nikdy nepominou!« platí o církvi a zaručují věčnost jejího trvání.
Slova Pána Ježíše nikdy nepominou, protože slova tato - to je Zákon Boží. Ale lidé, Zákon Boží nedokonale ovládající, budou muset ustoupit těm, kteří ho budou jinak a lépe chápat a proto také jinak a lépe vykládat.
Těžce nesu sám, že lidé utíkají od náboženství, že se uvolnilo vyučování náboženství ve školách do tak smutných důsledků, jako je tomu nyní. Laická morálka - sebe lepší - nenahradí náboženství, protože jí schází to hlavní - autorita Božská. Ti, kdož vymítají náboženství ze škol, nechápou ani, o co připravují mladé duše, jak zevšedňují jejich život, berou-li jim všecku poesii života. A to všecko se děje jen proto, aby tito rozhodující činitelé dali najevo své nepřátelství k církvím a dokázali, že si ve své pokrokovosti přisoudili právo brát dětem i lidem náboženství.
Ukázalo se také, kam zašel socialismus, který při svých velikých zásluhách o dělný lid vzal mu náboženství a v náhradu za ně nedovedl dát mu vůbec nic. Dříve pracující člověk neměl vedle své dřiny víc, než toho Boha, k němuž se modlil a v nejtěžších chvílích svého života se k Němu obracel. U Něho nacházel také ulehčení...
Člověk bez náboženství, zejména chudák, který celý týden dře a nemá pak nic víc, než že se nají, nanejvýš že si dopřeje nějakou pochybnou zábavu v hostinci, nemůže žít šťastným, spokojeným životem. Není-li Bůh jeho ochráncem, připadá si bez ochrany. Není-li Kristus jeho vzorem, nemá příkladu dokonalosti před očima. Nevěří-li ve spravedlnost Boží, spravedlností lidskou nemůže být uspokojen. Nevěří-li ve věčnou existenci své duše, nesnaží se ji nijak povznést a vzdělávat. Rozerván, nespokojen, snaží se utápět svou beznaděj v alkoholu, nebo, aby zapomněl, co se kolem něho děje, oddává se pochybným radovánkám. Ale marná jest námaha zastřít a vyplnit něčím prázdnotu, která zůstala v jeho srdci po odvrženém náboženském cítění.
Bez náboženství nelze žít šťastný život. Mohl bych uvésti celou řadu případů zoufalství, které jsem našel u mnoha a mnoha lidí. A pátral-li jsem po příčině, bylo to nejčastěji opuštění Boha, zřeknutí se víry i náboženství, které přivedly i lidi opravdu inteligentní do stavu úplného zoufalství.
Proto vy, kteří máte v rukou moc, nedopusťte, aby se lidem bral nejsvětější statek, který každý má ve svém srdci mít - to jest náboženství! Starejte se všichni, zejména vy, kdož jste k tomu povolaní, aby náboženství toto bylo čisté, nesobecké, jen na lásce vybudované, a aby každé slovo, které pronesete, bylo slovo věčné Pravdy a Moudrosti Boží.

Zanechte středověkého lpění na ustanoveních lidských! Otevřte lidu knihu Světla a Pravdy, a vykládejte učení Ježíše Krista tak, jak On je přinesl, jak On je posvětil! Vše ostatní, lidské, rozumářské - odstraňte! A podaří-li se vám to, pak uvidíte, jak se pohrnou zase do církví vašich lidé zpět. A pohrnou se k vám jistě ihned jakmile poznají, že i vy jste pochopili vesmírový vývoj duchovní.
A Tebe, Pane Bože, i Tebe, spravedlivý Vůdče náš, vroucně prosím - požehnej všem tuto práci.

8. Duchovní význam velkých svátků

(Přednáška proslovená 4./III. 32 ve »Společnosti pro mystická studia« v Praze.)

Všechny naše velké svátky, vánoční, velikonoční i svatodušní, mají hluboký význam duchovní, kterého však namnoze i věřící křesťané dnes málo dbají. Třebaže zachovávají se všeobecně tradiční zvyky, symbolisující památku nejvýznamnějších dnů křesťanských, málokdo si dovede uvědomit, co se vlastně v těchto svátečních dnech oslavuje a čeho je zapotřebí, aby účastenství na těchto oslavách bylo u každého jednotlivce opravdové, vnitřní, duchovní.
Proto zamysleme se trochu nad významnými svátky křesťanského kalendáře a připomeňme si jejich podstatu a pravý význam.
Začněme hned svátky vánočními a jim předcházejícím adventem.
Po celý čas adventní věřící křesťan má se připravovati na veliké mysterium spojené s narozením Pána Ježíše Krista. Po celou dobu adventní každý má se snažit, aby sám sebe poznal, své skutky zhodnotil a své duchovní »já« co možno nejdokonaleji očistil, aby bylo připraveno na zrození Krista, který má se zroditi v něm. Jinak, kdyby se byl Pán Ježíš v Betlémě i statisíckrát zrodil, a nezrodil se také v nás, v našem nitru, nic by nám to neprospělo.
Zrození Krista v nás je naplnění naší duše Láskou Boží, a proto se máme snažit toto veliké zrození Lásky v nás si uvědomit. Celý život náš, všecky naše skutky i slova mají být již v celém adventě tak zušlechťované a řízené, abychom v den veliké památky zrození Ježíše Krista mohli se opravdově, upřímně radovat, že i v nás se zrodil On, nejvyšší Láska Boží, a že my sami se přičiňujeme a budeme přičiňovati, aby se tato Láska námi neustále projevovala. A to ne jen na Štědrý den, ale po celý rok, a také ne pouze jen k našim nejbližším, nýbrž ke všemu tvorstvu.
Štědrý den připomíná nám tuto naši celoživotní povinnost a je zároveň jen malou ukázkou toho, jak dovedeme svou lásku projevit těm, které milujeme. Láska Boží v nás musí však dokázat rozhodně více, než v předvečer zrození Páně obdarovat své nejdražší. Láska tato musí se projevovat v našich činech i slovech po celý rok a nesmí zůstat omezena jen na nejužší kruh rodiny.
Podle učení Pána Ježíše Krista jsme všichni bratři, a máme se všichni navzájem milovat, jako On miloval nás, a v lásce své navzájem si pomáhat. Rodina naše s našimi nejbližšími jest vlastně jenom školou lásky všeobecné. Čím více dovedeme svou lásku zevšeobecnit, tím blíže jsme nejvyššímu ideálu, který každý křesťan má míti před sebou - to jest, aby Kristus nejen v nás se zrodil, nýbrž aby také mohl v nás přebývati. On to jest - přebývá-li v nás - který se v každém našem láskyplném činu i v každé naší láskyplné myšlence v nás a námi projevuje.
Proto také Štědrý večer nemáme slavit jen dobrou večeří a rozdáním dárků svým nejbližším. Večer tento žádá od nás alespoň chvíli ticha, abychom si v radostném očekávání zrození Krista v nás mohli uvědomit svou povinnost pro celý další život, nebo alespoň pro nejbližší rok. Nikdy nemáme připustit, aby štědrovečerní připomínka byla zahlazena naší nestřídmostí a požitkářstvím.

Jen ten, kdo dovede duchovně prožívat svátky vánoční, pozná onu blaženost, vyplývající z příchodu Spasitele na svět a dovede také upřímně a opravdově přijmout krásné poselství, které vyznívá z poetické vánoční písně „Narodil se Kristus Pán“.
Nejradostnější jsou svátky vánoční pro mládež. Děti jsou vždycky na prvém místě, jimž rodiče i ostatní dospělí projevují svoji lásku různými dárky. Šťastné děti, kterým nebyla vzata iluse, že dárky nadílí jim opravdu Ježíšek. Je v tom tolik poesie a krásy, a přece mnozí, aby se neuchýlili od pravdy, snaží se dětem tuto ilusi brát a dárce - Ježíška - nahražují jmény osob, od kterých dárky skutečně jsou. Nedopustili by se však žádného poklesku proti svaté pravdě, kdyby ponechali dětem radost, že vzpomněl si na ně sám Ježíšek.
Kdyby tito pravdymilovní uvažovali, odkud se béře tato láska v srdcích dárců, museli by si nakonec přece jen přiznat, že tuto lásku nevložil do jejich srdcí nikdo jiný než sám Kristus, neboť bez jeho působení, bez vnitřního, duchovního popudu, sami ze sebe nemůžeme udělat nic. Proto také každý projev naší lásky, každý skutek dobra je projevem samého Krista, nejvyšší Lásky Boží. Nejprve musel v nás oživnouti Kristus - a ten se pak projeví naší touhou udělat někomu, zejména svým dětem, radost.
Jdeme-li takto k samým kořenům své lásky, která nás přiměla k obdarování někoho, uvědomíme-li si pravý zdroj této lásky, pak musíme uznat, že dětem i ostatním milé dárky nadílí skutečně sám Ježíšek.
Neberte proto dětem radost z nadílky Ježíškovy, neberte jim tím poesii vánoc, zejména Štědrého večera, na který se děti po celý rok tolik těší.
Štědrý večer může být pro děti také velmi krásným poučením pro život a může i v dětech samých vyvolat soucit s těmi, kteří nejsou tak šťastni, aby mohli být tak bohatě obdarováni jako oni. Je třeba jen najít správnou cestu k dětské duši a vybrat si příklad, který by na ni působil.
Takovým vzorným příkladem může být pohádka, kterou vpravovala choť mého přítele A. svým dvěma chlapcům před nadílkou mikulášskou. Oba chlapci sepsali si na arch papíru, co všechno by od Svatého Mikuláše chtěli, a bylo toho tolik, že se rodičům nad tím točila hlava. Poměry rodiny nebyly takové, aby všechna přání dětská mohla být splněna, a přece bylo hlavně mamince líto, že pro nedostatek peněz musí připravit děti o všechnu tu radost, kterou by pocítili nad splněním všech jejich přání.
Tu matka, bývalá učitelka, přišla na dobrý nápad, kterým by umenšila dětskou chtivost po všem, nač si vzpomenou. Večer před nadílkou, když ji hoši žádali, aby jim něco vyprávěla, povídala jim tuto pohádku:
Byl jeden chlapeček, který neměl ani maminku, ani tatínka. Musel žít mezi cizími lidmi a spokojit se tím, co mu tu a tam někdo dal. Chodil roztrhaný a bosý i v zimě a neměl se ani kde ohřát. Hladový a tetelící se zimou šel z jedné vsi do druhé lesem a tu potkal Svatého Mikuláše. Jakmile poznal, kdo to před ním stojí, prosil:
»Svatý Mikuláši, prosím tě, naděl mi také něco. Vidíš, že jsem bos, v roztrhaných šatech, mám hlad, je mi zima, a protože nemám ani tatínka ani maminku, všude mne odstrkují, odevšad mne vyhánějí a bijí. Smiluj se nade mnou alespoň ty, který dnes na všechny děti pamatuješ!«
Svatý Mikuláš zadíval se soucitně na chlapce a pravíl:
»Milý hochu, vím, že máš těžký život. Rád bych ti také něco podaroval, ale přišel jsi již se svou prosbou trochu pozdě, protože ti dva chlapci (- a teď maminka uvedla jména svých dvou hochů -) z rodiny A. si toho tolik naporoučeli, že mi pro tebe již nic nezbylo.«
Tady se maminka zamlčela a pozorovala, že oba chlapci začali vzlykat, až se nakonec hlasitě rozplakali.
»Co je vám, hoši?« - ptala se maminka. »Pročpak najednou oba pláčete?«
A tu oba najednou začali se zříkat nejen svých přání, nýbrž i svých věcí a byli ochotni postoupit je tomu, kdo nemá nic.

»Maminko, my už od Mikuláše nic nechceme, ať to dá raději všechno tomu chudému chlapečkovi. Podívej se, já mám dvoje boty, a stačí mi jedny, já mu jedny dám!« - řekl prvý.
»Já mám zas dvoje šaty, a také mi stačí jedny« - řekl druhý - »já je tomu chlapečkovi také dám. Každý den ať si přijde, já se s ním i o jídlo rozdělím, aby neměl hlad!«
Oba chlapci byli ochotni rozdělit se o všechno co měli, a matka vidouc, jak její vypravování padlo na úrodnou půdu, slzela nad nimi radostí. Podařilo se jí vyvolat v srdcích dětských nejvyšší cit - lásku k trpícímu. Působila na ně pouhým vyprávěním, a přitom ponechala úplně dětskému rozumu a dětské vůli i citu, zatouží-li sami ze sebe po konání dobra. A tato vlastní touha po konání dobra má pro celý život mnohem větší cenu než vše to, čeho možno dosáhnouti nařizováním, kázáním a výklady o povinnostech lásky k bližnímu.
Duše lidská, tedy i dětská, váží si ze všeho nejvíce svobody, kterou nám Bůh udělil, a proto má vždy větší radost z toho, co může vykonat ze své dobré vůle, než když vykonává pouze cizí rozkazy a plní cizí vůli.
Věřím, že tato prostá pohádka nalezne i u jiných rodičů odezvu a pochopení, které bude pro ně i poučením, jak se mají přiblížit k dětské duši.
Ale nyní vrátíme se zase ke Štědrému večeru, jehož náladu skorem v každé rodině doplňuje vánoční stromeček, mnohde i velmi bohatě okrášlený. Tento vánoční stromek je tak spojen s představou Štědrého večera, jako by byl v souvislosti se zrozením Páně, ač tomu ve skutečnosti tak není.
Vánoční stromek je spíše symbolem dne 24. prosince, kdy se slaví svátek Adama a Evy, a je tedy symbolem stromu poznání z ráje. Již ozdoby na stromku dokazují to samy. Zavěšené na něm řetězy symbolisují hada, který svedl Evu v ráji, takže zastupují vlastně symbol zla - Satana. Zavěšená jablka představují ovoce na stromě poznání a pozlacené ořechy symbolisují osvícený rozum člověka, neboť půlka rozloupnutého ořechu má velkou podobu s mozkem lidským. Proto ořechy, mají-li vyjadřovat na stromku správně svůj symbol, mají být vždycky pozlaceny, nikoliv polepeny nebo jinak obarveny. Právě zlato je symbolem nejvyšší duchovní vyspělosti, a pozlacený ořech připomíná nám, že rozum náš má být osvícen, abychom dovedli si se stromu poznání vzít jen ovoce dobra a ne ovoce zla.
Proto se také rozžehují na vánočním stromku svíčky, aby tímto světlem symbolisováno bylo Světlo Lásky věčné, které nám poskytuje možnost rozeznat duchovním zrakem dobro od zla. Proto také na vrchol stromku umísťuje se buď anděl nebo hvězda, neboť je třeba uvědomovat si stále, že pravé duchovní světlo, kterého k osvícení svého rozumu potřebujeme, přichází k nám pouze shora, od Boha.
Dále pak anděl i hvězda připomínají nám již znamení, která se ukázala při zrození Krista. Hvězda to byla, která vedla tři mudrce do Betléma, aby se poklonili nově zrozenému Králi všech králů. A andělé prozpěvováním »Sláva budiž na výsostech Bohu a pokoj lidem dobré vůle« ohlašovali příchod Syna Božího.
Tyto symboly připomínají nám příchod věčné Lásky na zemi, a my proto klademe pod stromeček dárky svým nejbližším, které jsou jen projevem naší lásky.
Tradice vánočního stromku přenesla se později z rodin i do různých charitativních spolků, které kolem svého vánočního stromku shromažďovaly nejen dárce, nýbrž i nejpotřebnější z obcí. Těmto nejnuznějším měla býti projevena láska v širším slova smyslu, ochotná obdarovati i cizí, ne jen členy rodiny.
Bohužel však, nedělo se toto obdarovávání vždy a všude správně a s náležitým citem. Mám sám v paměti jednu takovou slavnost vánočního stromku, při které byl jsem také jako chudé dítě obdarován. Ale již tehdy vycítil jsem, jak falešný byl tón této slavnosti, která pro moji duši znamenala spíše křivdu než projev lásky k bližnímu.
Kolem stromku se seskupila místní honorace v nádherných šatech, a vedle této skvící se honorace a přepychu stál houfek ubohých, kterým dle smyslu Kristova učení měla býti projevena láska. Cítil jsem se tehdy tak pokořeným a zahanbeným! Způsobem přímo

necitelným bylo nám dáno najevo, že my jsme těmi žebráky, kteří musí být pokorně a neskonale vděčni těm, kteří nám ve své blahosklonné dobročinnosti dárky podávali.
Byla to tehdy nadílka velikých obřadů a honosnosti, ale postrádala vší lásky. Nešetřila v ničem důstojnosti člověka a vším tím, co se při ní dělo, vyvolávala v duších dětských poznání nespravedlivosti lidské a probouzela i pocit nepřeklenutelné propasti mezi boháčem a chudinou. Proto také styděl jsem se pak nosit zimníček, který mi byl tímto způsobem dán. Zdálo se mi, že by každý na mne ukazoval, že jsem také jedním z těch bídných, kterým veřejná dobročinnost musela pomoci, a proto nosil jsem raději starý, maminkou mi pěkně vyspravený kabát, který dostala v jedné rodině za svoji práci.
Nezáleží rozhodně na tom, co se dává nebo podává, ale velmi a především záleží na tom, jak se to podává.
Jistě již od té doby i v tomto směru nastal pokrok ve formě a způsobu vánočních nadílek pod bohatě ozdobenými stromečky. Věřím, že se tak muselo státi, když se tento zvyk přestěhoval z velkých měst i do nejmenších vesniček a v poslední době i na ulice velkoměsta. Sbírky pod vánočními stromky na ulicích jsou všem křesťanům velmi vhodnou příležitostí projevit lásku svou k neznámým trpícím a způsobit tak radost i cizím, mnohde až příliš strádajícím dětem.
Je rozhodně lépe zůstat anonymním dárcem než nutit obdarovaného, aby se díval na dámu šustící hedvábím, která je v pořadatelstvu nadílky a čeká, aby jí obdarovaní vděčně a pokorně líbali ruku. Dárky, uložené pod vánoční stromek v předvečer zrození Ježíše Krista, nemají být ničím jiným než projevem naší čisté lásky, nechlubící se tím, co jsme učinili.
Jen tak můžeme pochopit veliké mysterium, které se ve veliké noci vánoční uskutečnilo, a které přineslo celému světu spásu a vykoupení. Dnešní svět nepotřebuje ničeho tolik, jako právě lásky. Jen tato láska je schopna nejjistějším způsobem spasit celý svět, všechno lidstvo na světě učinit šťastným. a navrátit mu rajské doby.
Bohužel, lidé dnešní doby poslouchají raději dále hada z rajské zahrady než by poslechli Toho, který na svět přinesl lásku.
A jak přišel na svět Pán Ježíš? Jak se objevil mezi námi On, Syn Boží, On, Král králů, On, náš Pán a nejlepší učitel a vůdce?
Nepřišel v nádheře, nezrodil se v královském paláci, ale v chudobě, ve chlévě, aby nám ukázal, že láska ke svému zrození nepotřebuje bohatství, zlata, ani nádhery, nýbrž jen čisté, pokorné srdce lidské. Ježíšovo zrození v chudobě značí také, že přišel právě pro ty nejchudší, kteří nejvíce strádají a kteří nejvíce potřebují lásky svých bližních. Jeho chudoba jest nám příkladem oběti, v níž má vrcholit naše láska k bližnímu, zejména k tomu nejchudšímu, nejpotřebnějšímu.
Památku zrození Pána Ježíše Krista v Betlémě nemáme zase oslavovati jen jídlem a pitím, nepravými radovánkami a všemožnými zábavami. Právě naopak máme pokorně a v tichu meditovat o tomto velikém mysteriu a v duchu se snažit přivolávat do svého nitra Krista, který se i pro nás zrodil, abychom i my byli jím naplněni a nezapomněli nikdy, že máme povinnost duši svou zachovávat v takové čistotě, aby On skutečně mohl v nás trvale přebývati.
Pochopíme-li správně památku zrození Páně, pak také porozumíme správně významu následujícího období, které pokračuje od zrození Páně až do Popeleční středy. Lid jmenuje toto období masopustem a užívá v něm všech světských radovánek, tanečních zábav, karnevalů, ale na pravý účel této doby ani nepomyslí. Špatně si vysvětluje onu dobu po zrození Páně, která má být dobou radosti p r o n a š i d u š i . Ona se má radovat z příchodu veliké Lásky Boží na svět a vést život čistý, zasvěcený radostem duchovním. Světské radovánky, kterým se lid bez míry oddává, Krista neustále popírají a k němu se neznají.
Jen tehdy, dáme-li přednost radovánkám duchovním před světskými, prožili jsme správně dobu, která nás přivede k mezníku mezi zrozením a smrtí, kterým jest Popeleční středa.

Po radovánkách duše nad příchodem Spasitele máme se pozastavit, abychom si uvědomili svoji nicotnost »prach jsi a v prach se zase obrátíš« - abychom si uvědomili, že všechno co máme, není naše, nýbrž jen z milosti Páně a Lásky Boží jest nám propůjčeno, že bez Boha ničím nejsme, a teprve Jeho milostí a s Ním všecko.
Tento mezník má nám také připomenout, že právě tak jak jsme se zrodili, musíme také zemřít a že jest naší povinností, abychom na tyto poslední věci každého člověka neustále pamatovali. V těchto úvahách máme pokračovati i v následující době postní, kdy se máme věnovat rozjímání o svém životě, zda jsme skutečně hodni toho, aby Kristus zůstal trvale v nás.
Takovýmto způsobem jest třeba připravovat se na velké mysterium, oslavované o velikonočních svátcích. Přitom máme zpytovat své svědomí, pokorně a bez pýchy přiznat si své poklesky, a litovat jich. Pak teprve s čistým svědomím budeme moci oslavit na Květnou neděli slavný vjezd Ježíšův do Jerusaléma a nezůstaneme mezi těmi, kteří při jeho vjezdu volali: »Hosana, sláva synu Davidovu,« ale hned na Veliký pátek křičeli s ostatními »ukřižuj ho!«
Květná neděle má nám připomenout skutečnou slávu Syna Božího. Jemu máme se pokorně klanět a uctívat ho plněním Jeho zákonů. Jen tak dojdeme ke správnému pochopení všeho toho, co se nám připomíná v Zeleném čtvrtku, pochopíme i různé události, které provázely poslední večeři Páně.
Poslední večeře Páně byla vlastně rozloučením našeho Spasitele nejen s apoštoly, nýbrž i rozloučením s celým lidstvem. Při poslední večeři Pán Ježíš naznačil již budoucí svou oběť, a také ukázal nám cestu, kterou jedině můžeme dojít do království nebeského a míti život věčný.
V katolických chrámech se při mši svaté slaví denně památka poslední večeře Páně - lámání chleba a pití vína, ale nezdůrazňuje se přitom dostatečně, že chléb a víno, to jest hostie a víno, jsou jen symboly těla a krve Pána Ježíše Krista. Nezdůrazňuje se přitom ani to, že přijímáme-li toto tělo a krev, tedy chléb a víno bez opravdové touhy, aby duchovně v nás Kristus sestoupil, zůstává celý obřad tohoto přijímání naprosto bez účinku a my nemáme ani právo tvrdit, že jsme Krista přijali. On je vždycky připraven sestoupit v nás. On naopak ve Své veliké Lásce klepe neustále na brány našeho srdce, abychom Ho tam vpustili. Ale my jsme to, kteří svým sobectvím a smyslností zavíráme pevně přístup svého srdce, aby do nás vstoupit nemohl.
Nestačí jít alespoň jednou za rok ke stolu Páně, nestačí vyzpovídat se a přijímat, není-li naše duše dostatečně čistá a pokorná, aby přijala skutečně d u c h o v n ě Krista. Tím menší cenu má pak všechno to, co jste v kostele vykonali a před oltářem Bohu slíbili, jestliže hned za dveřmi chrámu začnete znovu hřešit a nestaráte se o splnění slibu, který jste dali Bohu svým pokáním.
Pokání, není-li opravdu spojeno s odřeknutím se pro budoucnost všech zlých skutků, tak zvaných hříchů, nemá valné ceny. Proto jest třeba, abychom měli neustále na mysli slova Pána Ježíše:
»Kdo nebude jísti těla mého a nebude píti krve mé, nevejde do království nebeského, nevejde do života věčného.« (Význam těchto slov je vyložen ve 3. přednášce »Práh mezi světy«.)
Celým svým životem, každodenními skutky i myšlenkami musíme dokazovati, že jsme nasyceni jeho duchem a že se snažíme žít tak, abychom život Pána Ježíše Krista napodobili. Jinak zasloužili bychom výčitky, že stejně jako tehdy Jidáš zradil Pána, zrazujeme Ho i my svým životem, zrazujeme Ho denně, třebas i mnohokráte za den.
Druhou významnou událostí při večeři Páně jest umývání nohou apoštolům Mistrem samým. Ani to tenkráte apoštolové nechápali, proč právě nohy jim umývá. (Vysvětlení také ve 3. sv. sbírky »Práh mezi světy«.)
Tento akt umývání nohou byl již pro apoštoly přípravou na jejich úřad apoštolský a na přijetí Ducha Svatého. Jen takto očištěni stali se schopnými Ducha Svatého přijmouti.

To vše třeba si uvědomit, abychom byli připraveni již i na mysterium Velikého pátku. Zelený čtvrtek je poslední den, v němž si máme přiznat, že i my jsme ochotni na Velký pátek ukřižovat v sobě starého, hříšného člověka, že jsme ochotni upřímně se odříci všeho, co nás svádí k nečistému životu, sobectví, zášti, nenávisti, pýše i smyslnosti. K tomu třeba také uvážit, zda jsme opravdu dosti silni na to, abychom všem podobným pokušením odolali, abychom snesli ukřižování svého nižšího já, a jsme-li dostatečně připraveni i my na vzkříšení nového člověka v nás.
Proto jest třeba připomenout si jasně všechna utrpení a pokoření, která musel snésti Pán, aby svou nejvyšší obětí potvrdil hlásané nám pravdy a nad slunce jasněji ukázal nám velikost své Božské Lásky k nám.
Jen vnitřní prožívání velikých událostí v Jerusalémě a na Golgotě může naplnit naši duši opravdovou pokorou a ukázat nám také pravou velikost Božství Ježíše Krista, neboť to, co On dobrovolně za nás vytrpěl, jistě nikdo z dnešních lidí nedovedl by podstoupit.
A když přikročíme k samému ukřižování, tu jest nám znovu zahloubat se nad příhodami i slovy Spasitelovými, která v posledních okamžicích Svého pozemského života vyslovil, aby se nám vyjasnilo mnohé, co dosud tak málokdo pochopil a dovedl si vysvětlit.
Když Pán Ježíš na kříži přibit nejvíce trpěl, volal k Bohu: »Otče, odpusť jim, neboť nevědí co činí!«
Za všechny rány, příkoří, výsměch a utrpení neklne těm, kdož mu ublížili, neodplácí jim zlobou. Vyprošuje jim právě naopak u Otce odpuštění - a tím ukazuje nám obrovský příklad, jak se máme i my chovat k těm, kteří nám ublížili, chceme-li být v harmonii s nejvyšší Láskou Boží.
Ohromnou lásku Svou Ježíš projevil i lotrovi, který visel po jeho pravici. Druhý lotr spolu ukřižovaný, vysmíval se Spasiteli, ale prvý obrací se proti němu a vytýká mu jeho hříšnost a nespravedlivé posuzování Spasitele. Připomíná mu, že oni dva zaslouží si plně trest, k němuž byli odsouzeni a který trpí, neboť napáchali se tolik zla, že museli být odsouzeni k smrti.
»Ale Ježíš, ten nevinně byl odsouzen a nevinně trpí« - pravil lotr a obrátil se k Pánu Ježíši s prosbou: »Pane, rozpomeň se na mne, až budeš ve Svém království!«
»Ještě dnes budeš se mnou v ráji!« - odpovídá Pán Ježíš.
Tato odpověď Spasitelova má ohromný význam pro celé lidstvo, neboť těmito slovy Spasitelovými otvírají se po prvé od vyhnání Adama a Evy z ráje znovu zase brány rajské pro duše lidské. Projdete-li celý Starý Zákon i celý Nový Zákon, nenaleznete v něm od vyhnání Adama a Evy ani jediné zmínky o ráji. Teprve na tomto místě připomíná jej Kristus sám.
Neméně významné jest i to, že prvá duše, která smí překročit práh ráje, je právě duše zločincova, duše lotra, visícího na kříži vedle Krista. Tím Pán Ježíš naznačil, že žádný z hříšníků - a těmi jsme všichni - nemusí nad sebou zoufati, protože každý z nás má právo vstoupit do ráje, to jest do nebeského království, zachová-li se tak, jak se zachoval v poslední chvíli lotr visící po pravici Ježíšově. On, který po celý život těžce hřešil, uznal svoji hříšnost, přiznal zaslouženost trestu, který jej stihl a litoval svých skutků. A v této lítosti obrátil se s plnou vírou ke Spasiteli, s plnou vírou v Jeho Lásku a moc Boží, a prosil Ho, aby se na něho rozpomenul, až bude ve Svém království.
Lotr tento uznal Božství Pána Ježíše a proto po upřímném doznání a litování spáchaných hříchů byly mu odpuštěny a vstup do ráje otevřen.
Jak mnohý člověk se domnívá, že napáchal již tolik zla, že není již hoden nápravy, není schopen obrátit se k ušlechtilejšímu životu! A přece - kdyby si každý takový zoufalec, pochybující již o možnosti své spásy - uvědomil velikost Lásky Boží a obrátil se s důvěrou k Otci prostřednictvím Syna Jeho - Ježíše Krista, mohl by vždycky ještě býti zachráněn. K tomuto obrácení a uznání svých vin není nikdy pozdě! Každý den, každou hodinu, každý okamžik můžeme se obrátit a můžeme začít nový život, kterým bychom si získali práva na velikou milost Otce nebeského i Ježíše Krista.

Další velikou událostí při ukřižování Pána Ježíše jest okamžik, kdy Pán Ježíš umíraje, vyslovil památná dvě slova:
»Dokonáno jest.«
V Evangeliu popsané úkazy, které provázely tento veliký okamžik, mají také svůj veliký význam duchovní. Zejména roztržení opony chrámové od shora dolů ve dví má svoji ohromnou důležitost, třebaže duchovní význam této události není nikde vykládán.
Za oponou chrámovou byl vždycky stánek Boží, kam krom velekněze nesměl vkročit ani jiný kněz, tím méně pak někdo z ostatních věřících. Židé přísně dbali toho, aby se k tomuto stánku Božímu, čili k Bohu samému neodvážil vstoupit žádný jiný smrtelník než nejvyšší kněz, který byl k tomu určen. Jen oni byli vyvoleni k tomu, aby s Bohem mluvili, jen oni byli jedinými prostředníky mezi Bohem a lidem.
Příchodem Pána Ježíše Krista, celým jeho učením a učitelským posláním měl být každému bez výjimky umožněn volný, přímý styk s Bohem, bez jakéhokoliv prostředníka. Proto také když Kristus umíral na kříži, kde jeho celé dílo učitelské i spasitelské bylo dokonáno, odstraněna byla poslední hradba mezi Bohem a věřícími. Toto uvolnění cesty k Bohu naznačila právě opona chrámová, zakrývající až dosud stánek Boží, která se roztrhla ve dví.
Tím bylo nejen národu židovskému, nýbrž všemu lidstvu naznačeno, že se před ním rozevřela přímá cesta k Bohu a že touto chvílí nastupuje Nový Zákon s novým poměrem člověka k Bohu.
Slovy »dokonáno jest« Pán Ježíš vyslovil také, že dokonáno jest jeho dílo i jeho oběť pro lidstvo a jeho spásu. A když pak uložili tělo Spasitelovo do nového hrobu, ze kterého v noci ze soboty na neděli vstal z mrtvých, bylo toto veliké mysterium křesťanství také počátkem a vzkříšením nového života celého lidstva na světě.
Jsou lidé, kteří se snaží snížit tajuplné zmrtvýchvstání jen proto, že duchovně nedorostli dosud tak daleko, aby chápali tento fakt se stanoviska duchovního. Zapomínají, že Pán Ježíš, třebaže přišel na svět jako člověk, přece jen nebyl obyčejnou duší lidskou, nýbrž Synem Božím, Duchem, který přišel přímo z prapodstaty všeho stvoření. Sám také řekl:
»Dříve než svět byl, byl jsem.«
Měl tedy přímo moc Boží, všemohoucnost. Již za Svého života dovedl se učinit neviditelným, dovedl chodit po vlnách mořských, aniž by se potopil, a touž mocí svou dovedl mrtvé Své tělo fysické proměnit v neviditelné tělo duchovní, jasněji řečeno odhmotnit se, a podle vůle své, potřeboval-li to, mohl zase své neviditelné tělo duchovní proměnit v tělo viditelné, zhmotněné. Také za svého krátkého působení po svém ukřižování zjevoval se apoštolům, vcházel zavřenými dveřmi, pronikal hmotou, a přitom dovedl své tělo duchovní tak zhmotnit, že mohl stolovati i jísti se svými apoštoly.
Před svým odchodem k Otci nebeskému řekl také apoštolům, že každý člověk musí dospět jednou k takové dokonalosti, aby mohl své hmotné tělo odhmotnit, aby se stalo neviditelným, a své duchovní tělo zhmotněním učinit viditelným.
Toto zhmotňování duchovních těl není dnes již ničím tak neobyčejným. Od 50 let minulého století zabývá se již i věda zkoumáním těchto skutečností. Na mnoha místech se již podařilo tak dokonalé zhmotnění duchů lidí dávno zemřelých, že se tito duchové procházejí mezi účastníky seancí, určených k výzkumům okultních zjevů, hovoří s účastníky, ba dali se i fotografovati, mnohdy i s mediem samým. Někteří zanechali dokonce na památku část svých vlasů nebo kus látky ze svých šatů. Já sám měl jsem nejen příležitost vidět, nýbrž přímo ohmatat takovou zhmotnělou ruku a proto věřím pevně, že takové věci nejsou nemožností.
Vzkříšení samotné má v nás posílit naši touhu, aby Kristus Svou přítomností v nás vzkřísil i nás k životu novému, k životu věčnému.
O vánocích měli jsme pokorně prosit, aby se v nás Kristus zrodil, třebas také jako malé děťátko, o něž chceme pečovati, a jemuž celým svým životem chceme dáti možnost, aby v nás neustále rostlo, aby Kristus v nás mohutněl. A nyní, v den památky vzkříšení Ježíše

Krista, máme pamatovat na vzkříšení své duše, která, naplněna Kristem - to jest Láskou - stala se hodnou přijetí největšího daru Božího - Ducha Svatého.
Proto celou dobu od vzkříšení až do svatodušních svátků máme se snažit vzkříšeného Krista v sobě udržet a žít tak, aby láska Kristova z nás neustále vyzařovala. S radostí, pokorou a láskou máme sloužit svým bližním, pomáhat všem, kdož pomoci naší potřebují.
Pán Ježíš slíbil apoštolům a také i nám příchod Utěšitele, to jest - Ducha Svatého, a slib svůj také splnil. Když byli apoštolové pohromadě, soustředění, sestoupil na ně Duch Svatý, a oni, naplněni jím, nabyli schopností mluvit různými jazyky, aby mohli svaté Evangelium a pravdy z učení Pána Ježíše Krista hlásat účinně po celém světě.
Tento zázrak sestoupení Ducha Svatého nebyl vykonán jediné v době apoštolů, nebyl dán jen jim, nebyl jen pro ně určen. Milost Boží dopřává tento dar každému člověku, který se snaží žít podle Nového Zákona lásky, každému, kdo se snaží kráčet ve šlépějích samotného Krista.
Z církevních dějin poznáváme, že Duchem Svatým bylo prozářeno a osvíceno mnoho kněží a kazatelů, kteří mohli hlásat Slovo Boží bez přípravy. Stačilo jim jen vzývat Ducha Svatébo - ale museli v ě ř i t v jeho existenci i v milost Boží, která je jednotlivcům dána pomocí Ducha Svatého.
Ba, mnohdy i mezi prostými lidmi najdou se takoví, kteří se třebas jen v ojedinělých chvílích dočkají osvícení Duchem Svatým, takže mohou třebas i mluvit i rozumět cizím jazykům, kterým předtím nikdy nerozuměli.
Znám z vlastní zkušenosti více takových případů.
Proto svatodušní svátky, kterými se oslavuje příchod Ducha Svatého, mají být také chápány jako veliké mysterium, k němuž musí dojít člověk, následující Krista.
Kolik krásných, povznášejících, strhujících a přesvědčivých kázání mohli bychom vyslechnouti od našich kněží a kazatelů, kdyby kladli větší důraz na sílu a moc Ducha Svatého, než na vlastní svůj rozum! Oni, kteří - jak sami tvrdí - jsou následovníky nebo zástupci apoštolů a mají úkol hlásati Slovo Boží, vykonávali by svůj úkol mnohem opravdověji, duchovněji, kdyby více věřili a více se spoléhali na Ducha Svatého.
Všichni kazatelé měli by si před každým kázáním opakovat slova Pánova:
»Nestarejte se, co budete mluvit - až budete potřebovati, bude vám dáno.«
A věřte - a Pán vám skutečně dá!
Takto vyslovená kázání měla by teprve pravý úspěch mezi věřícími, a dokázala by daleko více, než zmohou kázání rozumem připravovaná. Pak by se jistě chrámy neprázdnily, ba právě naopak přibývalo by stále víc a více posluchačů, a to jak k radosti církví, tak i k užitku věřících samých.
Čeho je schopen takový, Duchem Svatým osvícený kněz, měl jsem příležitost poznat právě nedávno v jednom menším městě na jihozápad od Prahy.
Dřívější kněz, který tam působil, postrádal daru Ducha Svatého, a proto kostel byl prázdný a spousta lidí vystoupila z církve. Na jeho místo přišel však nový pastýř, mystik, opravdu duchovní člověk, a když ten začal kázati, posluchačům se zdálo, že jsou na docela jiném světě. Hrstka lidí, která byla přítomna prvému jeho kázání, postarala se o to, aby následující neděle přišli si ho poslechnouti i jejich známí. Tak se pověst výborného kazatele stále šířila, že v krátké době kostel nestačil ani návalu posluchačů, kteří i z dalekého okolí se sem hrnuli. Úspěch jeho objevil se i v tom, že mnoho lidí vrátilo se zase do církve zpět.
Tohoto faktu měly by si povšimnout všechny církve, a příklad tohoto kněze měl by být příkladem i ostatním. Zvláště krásné na tomto příkladě jest to, že kněz tento nedokazuje přítomnost Ducha Svatého jen svými slovy, nýbrž celým svým životem, na němž svým ovečkám ukazuje, jak síla Ducha Svatého působí na celý náš život.
Proto oslavujme svatodušní svátky jinak, než jsme je dosud slavívali! Alespoň vy, kteří se probouzíte k novému životu, usilujte o to, aby osvícení Duchem Svatým dotklo se i vás. Střezte své skutky, svá slova i své myšlenky po celou dobu od svatodušních svátků až zase do

adventu, abyste se svým životem co možno nejvíce přiblížila Kristu a mohli novým adventem začít také novou cestu k dalšímu duchovnímu pokroku.
Pochopíte-li dobře význam svátků a budete-li se také tímto správným chápáním řídit, pak nebudete nikdy nešťastnými, nespokojenými, bezradnými, trpícími. A přijde-li něco, čemu ostatní říkají utrpení, nebude se vás to tak bolestně dotýkat jako těch, kteří duchovní život nechápou. Budete pokorní, trpěliví, a osten utrpení sami budete uměti zmírnit.
To bude síla lásky Boží ve vás - Kristus i s Duchem Svatým.

9. Po stopách prvního křesťanství

(Přednáška proslovená 2./VIII. 24 v Olomouci.)

Touha poznat místa, kde vznikalo církevní křesťanství a nalézt nejstarší stopy tohoto vzácného učení, pohnula mne k cestě po Italii a Sicilii. Tak jsem spatřil památky z dob prvých křesťanů, které, třebaže dnes stojí klidně a snášenlivě vedle monumentálních památek z předcházející doby pohanské, přec na mnoha místech připomínají dávný, těžký zápas nového náboženství s bývalým modlosložebnictvím. Na mnoha místech nalézal jsem přímo styčné body starého a nového světa, a nad nimi jsem se vždy dlouze zamýšlel.
Vnitřní hlas, který se ve mně v těchto chvílích ozýval, naplňoval mne chvílemi radostným uspokojením, chvílemi tíživým smutkem. Radostí nad tím, k jakému pokroku lidstvo od přijetí křesťanství dospělo, a smutkem při pomyšlení, kolik zla, sobectví, nelásky, ba i úplného barbarství zůstalo mezi lidstvem až dosud, třebaže Kristův Nový Zákon Lásky přijalo již před dvěma tisíci lety.
Do dnešního dne zachované staré památky, kterých je Italie plna, jsou nejvýmluvnějšími doklady pro rozhraní věků, na němž zanikající pohanství postupovalo místo a vládu šířícímu se křesťanství. Proto také na těchto památkách možno krásně sledovat, z čeho křesťanství vyrůstalo, do jaké doby přišlo, a jaké překážky stály v cestě jeho vývoji.
Po této stránce nalezl jsem za své pouti Italií více než jsem očekával, a proto mohu snad říci, že jsem po těchto místech neputoval marně. Přišel jsem tu ke zcela novým, netušeným poznatkům, a alespoň toho nejdůležitějšího chtěl bych tu vzpomenouti.
Moje cesta zavedla mne až na Sicilii do města Girgenti, kde jsem stanul před starým pohanským chrámem z doby asi 800 let před Kristem. Chrám tento zůstal až podivuhodně uchráněn před zkázou věků, takže jsou v něm zachovány i staré pohanské oltáře, na kterých byla, pro usmíření bohů, obětována zvířata, ano i lidé.
Když jsem stál před oltářem, který byl určen k obětování lidí, zamyslel jsem se nad tímto barbarstvím a meditoval o tom, oč křesťanství je ušlechtilejší a dokonalejší než dřívější náboženství pohanské, které dovedlo ve své zaslepenosti obětovat životy svých vlastních bratrů v klamném domnění, že činí tak pro radost bohů. Podle jejich názoru byli obětováni sice jen otroci, nejnižší to druh lidí, ale přece jen i oni byli před Bohem jejich bratry.
Za tohoto meditování jsem náhle pocítil, jak se jakási neviditelná ruka dotkla mého ramene a v duchu uslyšel jsem hlas, který mi pravil:
»Nemýlíš se snad, bratře? Hleď, já ti ukáži jiný obraz!«
Tu se přede mnou objevila kostnická hranice, na které pro pravdu a touhu očistiti křesťanské učení od všeho zlého, dotrpěl jeden z největších duchů své doby. A neznámý hlas ve mně k tomuto obrazu dodával:
»Vidíš, to nebyl žádný nízký tvor, žádný otrok! To byl veliký, skvělý duch! A hleď, kdo uvrhl jej na hranici? Uvědom si, že to nebyli žádní pohané nýbrž křesťané, a k tomu ještě nejvyšší představitelé křesťanství, kteří jakožto nástupci Kristovi měli povinnost nejen dobře znát zásady učení Ježíše Krista a tyto zásady hlásat mezi lidem, nýbrž především měli povinnost sami se těmito zásadami řídit a dávat dobrý příklad těm, které měli vést k Bohu a ke Kristu.«

Vnitřní hlas můj umlkl, a já zahanben stál jsem před pohanským oltářem, na kterém osm set let před Kristem obětováni byli jen otroci.
S tímto smutným výsledkem svého rozjímání odejel jsem z Girgenti, abych hledal dále stopy prvého křesťanství.
Dospěl jsem do Syrakus. Při prohlídce města, cestou do musea, přišel jsem k zvláštní, veliké budově, z jejíchž zdí vyčnívaly do ulice a náměstí poloviny sloupů. Mezery mezi sloupy byly však až nahoru do hlavic úplně zazděny. Abych se přesvědčil, co podivného tato budova skrývá, vešel jsem dovnitř. Ke svému překvapení shledal jsem, že i vnitřní stěny budovy mají týž vzhled jako vnější, a že i zde části sloupů vyčnívají ze zdiva. Celá úprava vnitřku odpovídala však křesťanskému chrámu.
Vzal jsem do ruky průvodce, abych se poučil o této budově. Dočetl jsem se, že tento nynější chrám křesťanský byl vlastně jen přestavbou změněn z pohanského chrámu, ve kterém kdysi slavný řečník Cicero proslovil svou nejslavnější a nejkrásnější řeč. Dále četl jsem, že v tomto chrámě, který si církev ke svým účelům přestavěla, zůstal dosud nedotčen oltář, na němž pohané obětovali svým bohům.
Přistoupil jsem tedy k tomuto oltáři blíže. Co s ním církev učinila? Shledal jsem, že stačilo jen dřevěné orámování a přehození přikrývek a krajkovin, a již z pohanského obětiště obratem ruky bylo vytvořeno obětní místo křesťanské, kde se od provedení této přeměny, již po celá staletí až dodnes slouží veliké mysterium mše svaté. Nikomu přitom nevadí pohanský původ ani místnosti ani obětního oltáře.
Zde zamyslel jsem se nad tím, jak církev zjednodušila si zevní prostředky ke svým bohoslužbám, které sem zavedla na místě dřívějších obřadů pohanských. Když jsem si pak všiml stavby samé, tu shledal jsem jednu zásadní změnu, kterou na ní církev provedla.
Původní chrám pohanský neměl mezi svými sloupy zdí, které by uzavíraly bohoslužebný prostor, takže každý pohan i ve svém chrámě zůstával neustále v přímém spojení s celou okolní přírodou, tedy v přímém styku s Bohem. Volnost chrámová ponechávala každému, kdo mezi sloupoví vešel, pocit bezprostřední blízkosti boha, kterého právě uctíval.
Ale církev křesťanská chtěla mít onoho Boha, kterého ona uctívá, jen pro sebe. Každý, kdo chtěl se k Bohu přiblížit, mohl tak učiniti jen prostřednictvím představitelů církví. Proto také církev dala zazdíti vysokými zdmi všechny otvory, vedoucí z chrámu volně k přírodě, a aby nahradila volný styk každého s Bohem přímo, navěšela na stěny obrazy Boha, Krista, Matky Boží a jiných světců, aby lid byl upoutáván těmito náhražkami Boha vlastního.
Dále pak přišla mi na mysl otázka, zda vůbec bylo v zásadě správné, že se církev zmocnila, ať již jakýmkoliv způsobem, cizího majetku a upravila si jej pro své účely. Snad bylo by přece jen správnější, kdyby si byla s obětavostí věřících postavila nový, důstojný stánek Boží z obětí, přinešených nové víře.
Neuspokojen opouštěl jsem Syrakusy a navštívil jsem Neapol a Pompeje.
Pompeje podávají nám ještě dnes velmi zachovalý a věrný obraz života lidí z doby, do které Pán Ježíš Kristus přišel. Proto věnoval jsem velkou pozornost všemu, co jsem k dokreslení obrazu tehdejší doby mohl v Pompejích shlédnouti. Vykopávky různých příbytků a zachované v nich obrazy svědčí o tom, že tehdejší lidstvo věnovalo všechno kultu těla a zapomínalo úplně na duši. Z mnoha obrazů bylo zřejmo, jak smyslně lid tehdy žil, jak přímo perversním způsobem dovedl vynalézavě ukájet svůj pohlavní pud.
Bohužel, musel jsem si přiznat, že se od těch dob tuze mnoho k lepšímu nezměnilo. Ba, v některých ohledech se zdá, že se lidstvo přímo vrací k tomuto přehnanému kultu těla, který úplně zanedbává duši. Na úkor všeho kulturního snažení rozmohl se dnes sport, a vše to, co se dnes ve znamení sportu dělá, překročuje již daleko za hranice nutné tělovýchovy.
Stavby našich nákladných stadionů ukazují nám návrat do dob římských a řeckých aren, které dnes, po tisíciletích, můžeme shlédnout již jen v troskách. Přitom kultura ducha, literatura, výtvarné umění, hudba i náboženství jsou žalostně zanedbávány.

Kde zůstalo ono krásné a hluboké učení Ježíše Krista, které mělo lidstvo osvobodit od otročení hmotě a povznést člověka od hmoty k duchu? Jak daleko zůstalo lidstvo od pochopení své prapodstaty duchovní! Jak daleko má dosud k plnému poznání, že chceme-li být opravdu podobní obrazu Božímu - to jest Nejvyššímu Duchu - musíme v prvé řadě pěstit ducha svého a nejen tělo, kterému i staří Řekové a Římané tolik obětovali.
Nad zříceninami Pompejí, které jsou živým obrazem tehdejšího života, napadlo mne srovnávati život těchto rozmařilých lidí s životem Ježíše Krista a prvých křesťanů. Tehdy teprve vystoupila přede mnou pravá velikost Ježíšova i ohromnost jeho učení a zásad, které byly naprostým opakem toho, co tehdejší lidstvo vyznávalo. Před mýma očima vyvstal i nedostižný heroismus prvých křesťanů, kteří v takovémto prostředí dovedli žít ctnostný, láskyplný a odříkavý život, dovedli zachovávat všechna přikázání nového učení a za poznané pravdy obětovati i své životy.
Proto táhlo mne to odtud do Říma, do katakomb, do největšího to pohřebiště prvých křesťanů v Římě, mezi nimiž působil nejen svatý Petr, nýbrž i svatý Pavel a svatý Jan Evangelista.
Když jsem se konečně dostal až do katakomb, kde nás provázel františkánský kněz, zmocňovaly se mne prazvláštní pocity. Bedlivě prohlížel jsem ve zdech otevřené hroby, kde byly ještě zbytky kostí prvých křesťanů. Všiml jsem si, že všechny hroby nejsou zde stejné, a ptal jsem se průvodce, co znamenají ona klenutí nad některými hroby. Vysvětlil mi, že toto klenutí označuje hrob zvlášť vynikajícího člena prvých křesťanů a hlasatelů Evangelia. Ptal jsem se průvodce dále, zda je tu dosud zachován hrob svatého Petra, ale řekl mi, že se dnes již nedá přesně určit, který hrob kterému světci náležel, a odkázal mne na chrám svatého Petra vedle Vatikánu, kde jsou ostatky Petrovy uloženy.
Po prohlídce Vatikánu vešel jsem do veledíla Michel Angelova. Prostřed chrámu našel jsem místo ohraničené zábradlím, které bylo ozdobeno zlatými lampami. Pochopil jsem ihned, že toto zábradlí ohraničuje vstup ke hrobu svatého Petra. Požádal jsem v zákristii, zda bych mohl shlédnout hrob tento otevřený, a bylo mi ihned vyhověno. Zřízenec chrámový přinesl na podnose několik zlatých klíčů a vedl mne po schodišti z nejdrahocennějšího mramoru dolů do prohloubené místnosti, jejíž stěny byly rovněž vyloženy drahocennými mramory z celého světa. Průvodce přistoupil ke zlatým dveřím a klíči, které na podnose přinesl, odemkl všechny zámky těžké brány z ryzího zlata, za kterými se nalézá vlastní hrob. Jaké však bylo mé překvapení, když na místě prostých ostatků Petrových našel jsem nádhernou rakev zase z těžkého ryzího zlata, v níž prý odpočívají ostatky svatého Petra.
Ztišil jsem se k meditaci, a pak v duchu promlouval s Petrem. »Petře, kde to vidím tvé ostatky? Ty, po příkladu Ježíše Krista, hlásal jsi prostotu a chudobu, skromnost a pokoru. Ty, který jsi ve své pokoře, jsa odsouzen k smrti, nepřipustil, abys byl ukřižován hlavou nahoru jako Pán Ježíš, abys neposkvrnil velikou oběť svého velikého Mistra, kterou pro lidstvo přinesl, ty se tu najednou ocitáš v těžké zlaté rakvi za zamčenými zlatými dveřmi, v místnosti nejnádherněji vypravené, zlatými lampami vyzdobené? Jaký to má účel? Mají snad věřící přicházející se poklonit tobě, být oslněni zlatem a leskem bohatství, aby zapomněli na ducha učení Ježíše Krista, na ducha církve, kterou Kristus vybudoval a v níž tebe za svého zástupce určil?«
Petr odpověděl mi:
»Nediv se bratře! Jdi se podívat vedle, do příbytku mých nástupců, a uvidíš, jakou nádherou jsou obklopeni oni. A proto snad, aby mně to nebylo líto, obklopili touto nádherou i mne.«
Rozloučil jsem se v duchu s Petrem a kráčel zase po schodech nahoru. Když jsem byl již na nejvyšším stupni, spatřil jsem od hlavního vchodu hrnoucí se zástupy lidí. Všichni směřovali ke hrobu svatého Petra a každý se zastavil u bronzové sochy Petrovy, která stojí právě vedle vchodu k jeho hrobu. Každý z příchozích se sklonil, aby políbil nohu této sochy.
Šel jsem blíže k této soše a shledal jsem, že, ač z tvrdého bronzu, neodolala projevům úcty nynějších i minulých křesťanů, kteří přicházeli a přicházejí dosud líbati nohu této sochy. Její

palec jest již tímto líbáním tak ubroušen, že jest již mnohem menší a ztrácí svou původní formu.
Tím více pozastavil jsem se nad tímto faktem, když jsem si představil řady bronzových soch, které jsem již v Italii spatřil.
Mnohé z nich stojí po staletí na volném prostranství, vystaveny všem živlům, bouřím, dešťům, ale ani všechny tyto živly přírodní nedokázaly ani za celá tisíciletí změnit nějak formu bronzových soch, které vypadají dodnes tak, jako by právě opustily kadlub, do něhož byly vlity.
Tu jsem si uvědomil, že víra křesťanů, vychovaných církví, má přece jen větší sílu než živly přírodní. A s tímto vědomím zmocnila se mne i lítost nad tím, že tato víra křesťanská neprojevila velikost svou něčím užitečnějším, nevložila sílu svou do vytvoření díla, které by bylo opravdovým naplněním Kristova učení. A tato moje lítost násobena byla ještě pomyšlením na dnešní křesťany, kterým stačí úplně takovýto projev křesťanství, který je docela nic nestojí. A lidé líbající nohy té sochy si ani neuvědomují, že socha tato byla původně sochou římského césara a jen změněná hlava přetvořila ji v sochu Petrovu.
V těchto smutných úvahách prohlížel jsem si ostatní uměleckou náplň chrámovou a obdivoval jsem se geniu velikého architekta, stavitele, malíře a sochaře Michel Angela. Když jsem přišel až na konec chrámu, nenalezl jsem tam oltář, který obyčejně v čele chrámu stává. Tam zůstalo prázdné místo, kterému však geniální duch Michel Angelův určil hluboký význam symbolický.
Zastavil jsem se nad tímto místem v úžase a meditoval.
Nad místem, kde měl by býti hlavní oltář, jest nahoře okno se žlutými skly a za těmito skly je vidět holubici, znázorňující symbol Ducha Svatého. Mezi holubicí a skly je však drátěná síť, a já ptal se v duchu, proč asi Michel Angelo tuto síť sem dal.
Dostal jsem v duchu odpověď, která byla zase ve formě otázky:
»Nemyslíš, že genius Michel Angelo učinil toto zařízení zcela vědomě? Nemyslíš, že tím velký umělec chtěl naznačit, že Duch Svatý zůstává venku, před drátěnou sítí, aby se dovnitř nedostal? Což chrám svatého Petra není spíše chrámem umění než chrámem Božím?«
Musel jsem uznat, že je tomu skutečně tak. Potvrdila mi to také spousta lidí, kteří se procházeli chrámem, a na nichž bylo vidět, že se pravá zbožnost nejeví v jejich duších ani nejmenší stopou. Pouze zvědavost, touha po poznání uměleckých děl zde uložených, přivedla je do tohoto veledíla, které pojme na 80.000 věřících i nevěřících.
Abych napravil tyto své myšlenky, které se do duše mé vloudily při prohlížení Petrova chrámu, vrátil jsem se tam na Velký Pátek odpoledne, abych se účastnil pobožnosti Hodinek. Předpokládal jsem, že svatý Otec sám bude přítomen této veliké křesťanské slavnosti, která má připomenouti celou tragedii Golgoty, mysterium pro křesťany nejdůležitější.
Přišel jsem do chrámu již o hodinu dříve, abych si zajistil místo, ale našel jsem všechny průchody mezi lavicemi zabedněny prkennými ohradami, aby snad někdo z nepovolaných, obyčejných křesťanů se nedostal k oslavám blíže, než mu přísluší. Toto zařízení mne jaksi udivilo.
Za chvíli přistoupil ke mně jeden z kardinálů, který mi snad na očích poznal, že hledám v tomto chrámě něco víc, než jen ukojení svého zájmu o umění, a vzal mne za ruku, aby mne odvedl na ohražené místo. Tam mne usadil na první místo do první lavice, takže byl jsem blízko místa, kde zasedal sbor kněží a kudy se měl ubírat kněžský průvod.
Pro kněze byly tu upraveny nízké tribuny, jedna zvlášť vyvýšená, poblíž hrobu Petrova, byla určena pro sbor zpěváků vatikánských ze Sixtinské kaple, který měl zpívati Palestriniho hodinky z 12. století.
Lidé se pomalu scházeli a pořadatelé se starali o to, aby zůstalo volné místo, kudy měl jít ze zakristie průvod kněží ke svým tribunám.

Náhlé vzrušení celého okolí mne upozornilo, že se cosi děje. Ohlédl jsem se a tu ke svému překvapení vidím, že k této slavnosti nepřichází sám papež, nýbrž jen jeho zástupce, kardinál, zato však v nádherném úboru. Šest pážat kráčelo za ním, aby neslo jeho vlečku. Za nimi teprve kráčelo ostatní kněžstvo, od nejvyššího k nejnižšímu.
Vida tuto nádheru, vzpomněl jsem si na vjezd Pána Ježíše do Jerusaléma na Květnou neděli. On, Mistr všech mistrů, Král všech králů, sám Syn Boží, vjíždí do Jerusaléma na oslátku, a spokojí se s větvičkami oliv a palmovými listy, které jsou před Něho na zem kladeny, a pokorně, bez touhy po oslavách přichází, aby se obětoval za pravdy, které hlásal. A zde - ta nádhera!
Může se duše lidská, v okamžiku tak posvátném, vnořit do hloubi svého nitra a zabývat se Bohem Kristem a jeho velikým utrpením, když je oslňována touto velikou nádherou?
Znovu bylo mi smutno nad tím, co křesťanství dnešní, na rozdíl od křesťanství původního, vynáší na povrch a nač klade tak veliký důraz. Vždyť vše to je v úplném rozporu s učením Pána Ježíše Krista, který v chudobě se narodil, v chudobě žil, v chudobě za velikého utrpení zemřel. A právě odpolední pobožnost Velkého Pátku má ve vší prostotě a vážnosti připomenouti všem křesťanům okamžiky Kristova utrpení.
A hle, co se tu dělo!
Když se všechno kněžstvo usadilo a pobožnost začala, ozvaly se rajské tóny hudby Palestriniho, které unášely duši mou do nejvyšších sfér duchovních. Moje soustředění bylo však silně otřeseno, když jsem ke své hrůze zpozoroval, že představitelé církve sami nechápou velikost tohoto okamžiku. Jejich chování, o jehož podrobnostech raději pomlčím, prozrazovalo zjevně, že svoji přítomnost při těchto velkých obřadech nepokládají za víc, než za pouhé plnění své povinnosti.
A tato nevážnost, při nejmenším nezájem deprimoval mne tak, že bych byl nejraději z kostela ihned odešel. Bohužel, seděl jsem však právě na konci lavice, který byl zabedněn, a s druhé strany seděla celá řada lidí, které bych byl svým odchodem musel vyrušovat. Musel jsem zůstat až do konce, abych si uvědomoval, že vše to, co jsem zde viděl, nebylo projevem pravé křesťanské víry a zbožnosti, ani pravé křesťanské pokory, ani pravé křesťanské úcty ke Kristu, ani pravého křesťanského pochopení velkého mysteria Velikého Pátku.
Po této pobožnosti kardinál s jednoho balkonu požehnal lid křížem, v němž jsou ostatky skutečného kříže Kristova, dále pak žehnal lidu plachetkou svaté Veroniky, a tím byl celý obřad ukončen.
Opustil jsem chrám a zamířil k malé kruhové budově s křtitelnicí, ve které byl, krátce před svou smrtí r. 337., pokřtěn císař Konstantin Veliký. Přišel jsem ke křtitelnici právě v okamžiku, kdy její dveře odmykal kněz, a dověděl jsem se, že za malou chvíli budou v této malé, památné budově křtiny jednoho nového italského světoobčánka.
Ale tuto moji radost, že budu mít takto příležitost dostat se dovnitř, zkalila mi nepěkná podívaná na prudký spor kněze, který křtitelnici odmykal s jeho spolubratrem. Nevadilo jim, že stojí na prahu místa tak posvátného, kde se za chvíli měl konati významný obřad křtu, nevadilo jim ani to, že jsou sledováni cizími lidmi, a oba v nejprudší hádce zle si nadávali. Jak mi bylo vysvětleno, celá jejich hádka byla pro klíč od pokoje, který oba společně obývali. Kněz, který měl obřad křtu vykonati, měl klíč v kapse a nechtěl jej vydat svému spolubratru, který chtěl jít domů.
Tak se tedy kněz připravoval na obřad tak posvátný a důležitý, jakým je křest svatý! Jak mají pak k takovýmto obřadům přistupovat věřící, vidí-li, že jsou znesvěcovány samotnými kněžími? Vždyť kněz, který v prvé řadě má býti vzorem mírnosti a lásky, má k takovým obřadům přistupovat vždy vážně a zbožně na ně se připravovat, aby i v očích věřících měl každý tento obřad svou důležitost, ba dokonce i svatost.
Trapný spor těchto dvou kněží přerušen byl příchodem lidí, kteří přinesli děcko ke křtu. Vešel jsem s nimi dovnitř, do této malé svatyňky.

I zde promluvil ke mně můj vnitřní hlas. Ale abych nějak neznehodnotil tento církevní obřad, pomlčím raději o tom, co bylo mi v té chvíli dáno.
Po svátcích velikonočních jsem se věnoval dalšímu hledání pozůstalých stop prvého křesťanství. Navštívil jsem ještě celou řadu dalších starých chrámů, a krom toho shlédl jsem místa památných cirků, kam byli na pospas dravé zvěři házeni první křesťané, a kde tisíce a tisíce diváků přihlíželo tomuto martyriu prvých mučedníků pro víru. Navštívil jsem místa, kde stával Neronův park se sloupy, k nimž byli přivazováni vyznavači křesťanství, a pod nimi zapalována sláma se smolou, aby pronásledovatelé stoupenců Kristových viděli je zde hynout v těžkých mukách jako živé pochodně.
Když jsem pak po prohlédnutí všech památek po prvých křesťanech shledával to, z čeho a jak vznikala církev, tu přišel jsem k poznání, že vlastně od roku 313., kdy křesťanské učení bylo uvolněno Milánským ediktem tolerančním, až do roku 383, kdy se stalo náboženstvím státním, po celých těchto sedmdesát let ono pravé, původní a čisté křesťanství ve skutečnosti pomalu umíralo. Po roce 383., kdy začala se tvořit v podstatě nová církev, bylo z křesťanství učiněno něco, co se velmi různí od pravého, původního křesťanství, které mělo na zřeteli jen čisté učení Kristovo a uctívalo Boha i Krista nejduchovnějším způsobem.
Byl to zase člověk se svými sobeckými sklony, který se tehdy zmocnil učení Ježíše Krista a upravil si toto vznešené náboženství tak, aby se od příslušníků církve co možno nejméně žádalo na skutcích křesťanského milosrdenství, zato však aby byla upevněna vláda společnosti, která upravovala křesťanské učení tak, že místo víry v Krista vyvýšila za největší povinnost každého křesťana víru v dogmata a zařízení církevní, víru v to, co církev k věření předkládá.
Proti tomu se ovšem opřeli mnozí, a ti pak hledali jiné cesty k naplnění křesťanství. Jejich snažení skončilo zase jen v utvoření nových společností, nových církví, které se namnoze staraly zase jen o to, jak a čím by se lišily od církví stávajících, a upadly zase v mrtvé církevnictví. Přitom ovšem vlastní učení Ježíše Krista bylo vždy odsunuto až na druhé místo.
Stopy prvého křesťanství zmizely, nové církve se tvoří a zanikají, a já stanul nad nerozřešenou hádankou, proč existuje dnes tolik křesťanských církví a vyznání, když Pán Ježíš vyslovil přece jasné přání:
»Budiž jen jeden ovčinec s jedním pastýřem.«
Kdyby původní církev byla zachovala čisté učení Ježíše Krista, nebyl by nikdo mohl na tomto učení nic měnit ani opravovati. Pak také nebyly by nikdy mohly vznikati nové, opravné církve reformní, a nebylo by to nikdy došlo tak daleko jako je to dnes, kdy v křesťanských církvích je již opravdu takový zmatek, že se v nich pomalu již nikdo ani nevyzná. Vždyť v samotné Praze napočítal kdosi 63 různých křesťanských společností a církví!
Všechny církve upadají téměř do stejného omylu když tvrdí, že jediné jejich církev je pravá a nejlepší. Může býti jen jediná, pravá a neomylná církev - a to je ta, kterou vybudoval svým Božským učením sám Ježíš Kristus. Všechny odchylky a různosti mezi církvemi a mezi učením Ježíše Krista vybudovali si lidé, vytvořil si je jejich rozum. A protože lidé a rozum lidský nejsou nikdy dokonalí a neomylní, nemohou se nikdy chlubit a pyšnit tím, že oni dovedli z učení Ježíšova uspořádat nejdokonalejší formu církve.
Pod vlivem těchto omylů na místech vedoucích trpí pak i celá výchova církevních příslušníků. Jen ta církev je dokonalá, jejíž příslušníci žijí přesně dle učení Ježíše Krista, a ne přesně dle zařízení církevních.
Kdyby následovníci církve Kristovy a Petrovy, která jediná má svou tradici a svěcením kněžstva přenáší určitou moc z jednoho pokolení na druhé, byli si vždycky a ve všem vědomi svého poslání, kdyby její představitelé sami žili tak, aby dávali lidu příklad a snažili se sami žít vždy a ve všem důsledně dle Ježíše Krista, nemohlo by nikdy dojít k podobnému tříštění církve. A jistě také nebylo by došlo k hromadnému vystupování z církví vůbec.

O dnešních lidech bez vyznání nemůže se paušálně říci, že jsou nevěrci nebo ateisty. Jsou mezi nimi právě lidé nejvíce a nejčistěji věřící, kteří se jen proto osvobodili od vedení lidí církevních, aby mohli sami, bez prostředníků, úžeji se stýkat se svým Bohem a se svým Mistrem a Spasitelem, Ježíšem Kristem, který je tak odlišný od Boha církevního i od Ježíše Krista církvemi tradovaného.
Jak bylo by to krásné, kdyby se zas celé lidstvo spojilo v jedinou církev, vyznávající tak, jako svatý František z Assisi nejčistší, původní křesťanství, jak bylo hlásáno Pánem Ježíšem. Toto ideální spojení všech věřících nemají však v moci věřící sami, nýbrž spočívá pouze v rukách samých představitelů a vedoucích různých církví.
Až oni všichni podřídí se ne svému rozumu, ne svým, někde docela i sobeckým choutkám a žádostem po moci veřejné, a vrátí se od svých tak zvaných pastýřů k jedinému, nejvyššímu pastýři - ke Kristu, pak bude společná církev hladce uskutečněna. Vždyť pro všechny stačí a může být jen jediný ideál - a to je Kristus - Láska.
Tak jako byl jenom jeden Ježíš Kristus, tak také zůstalo zde jen jedno jediné nezkreslené učení Ježíše Krista. A kdo se nehlásí k tomuto učení, nebo kdo si je upravuje ve prospěch svůj nebo ve prospěch určité společnosti, to jest církve, ten - ať náleží pak ke kterékoliv církvi - není pravým představitelem oné neviditelné církve Kristovy. Ten také nemůže o sobě nikdy říci, že je zástupcem Kristovým nebo zástupcem Božím, ba nemůže se zváti ani vyvoleným služebníkem Božím, neboť chybí mu k tomu hlavní legitimace, kterou má být jeho život, do všech nejposlednějších důsledků věrný zásadám a podstatě učení Ježíše Krista.
»Po skutcích jejich poznáte je« - řekl Pán Ježíš.
Ale přizná-li se mi kněz sám, že pokud byl v semináři, že ani on, ani jeho druhové neměli jiné starosti, než aby dobře odbyli si zkoušky a byli vysvěceni, a po dosažení tohoto měli zase jen starost o to, aby nalezli co možno nejvýnosnější místo, kde by působili, přiznává se tím sám, že úřad kněžský je pro něho jen zaopatřovacím prostředkem, ničím víc. Jaké mohou být pak výsledky práce u takového kněze?
Člověku je pak docela trapno zamýšlet se nad tím, jak uboze mohou být duše lidské opatrovány a vedeny takovým knězem, který nevykonává svůj úřad kněžský ze svého nejvyššího přesvědčení a zanícení, z vnitřní touhy pozvedati skutečně duše lidské ze sobectví k láskyplnému, obětavému životu a k pravému pochopení Boha a nejvyšší Lásky Boží - Krista. Užitek z takovéto práce nemůže pak mít ani stádo svěřených mu oveček, ani sama církev, k níž takovýto kněz náleží.
Což vyznělo úplně na plano i všechno to, co i po zmizení pravého, původního křesťanství zanechali zde velcí představitelé církve, kteří pravdu žili životem takovým, jakým žít mají? Jen kdyby se i ostatní představitelé církví, na místě modlení se k těmto vynikajícím svatým a představitelům učení Ježíše Krista, snažili raději podle jejich vzoru žít, pak byla by církev opravdu skalou, na které Pán Ježíš Kristus církev svou budoval a kterou měl na mysli.
Všechno to, co jsem zde uvedl, nevyvěrá z mé duše jako nepřátelství proti církvím, nýbrž jen z opravdové a veliké touhy vidět církev na cestě, která jí byla určena. Pro církve samé bylo by ohromným činem a nekonečnou zásluhou, kdyby všechno nepravé z nich zmizelo tak, aby ani modlářství, ani rozumářství nepřemohlo pravý cit víry, aby všichni představitelé a tak zvaní nástupci Kristovi konečně pochopili svůj úkol a spojili se k vybudování jediné pravé církve křesťanské, ve smyslu té, která byla na počátku.
K tomuto závěru dospěl jsem na své cestě po stopách prvého křesťanství, takový je výsledek mých poznatků, které jsem na této cestě získal.
Věřím, že náš nejvyšší Vůdce - Ježíš Kristus, pomocí působení Ducha Svatého i moci Boží, uspořádá tyto věci jednou tak, že bude zase jen jeden ovčinec s jediným pastýřem.

10. Nový člověk

(Přednáška proslovená 5./XI. 23 v Přívoze.)

Přehlédneme-li celý vývoj lidstva, zejména celou kulturu lidskou, poznáme, že o vytvoření nového člověka usilovali téměř všichni velcí duchové všech věků, a že jejich snahou bylo vždycky vytvořit nového člověka dokonalejšího, než jaký byl člověk dosavadní. Všichni velcí myslitelé a zakladatelé velkých náboženství měli týž cíl před sebou, a všichni podle své nejlepší vůle pracovali k tomu, aby pokolení lidské krok za krokem, od stupně k stupni šlo stále výš, k větší dokonalosti a tak se přibližovalo stále k dokonalosti nejvyšší - to jest Boží.
Všichni představitelé náboženství se snažili přiblížit člověka k Bohu, a to vždy takovým způsobem, jaký byl pro lidstvo v jejich době nejpochopitelnější a nejpřijatelnější.
Všechna náboženství, která byla vybudována jen na nesobecké touze prospět lidstvu a upozornit je na jeho duchovní podstatu, náboženství, která ujasňovala člověku jeho poměr k Bohu a duchovnímu světu, a činila tak jen na podkladě čisté, nezkreslované pravdy, dočkala se svého úspěchu. Jakmile se však náboženských zásad užívalo k účelům sobeckým, k získání blahobytu jen pro určitou třídu lidí, vždycky se náboženství zvrhlo a nepřinášelo již lidstvu žádoucí a pravý užitek.
Ať vezmeme kteréhokoliv ze zakladatelů velkých náboženství, musíme uznat, že každý z nich měl velmi správné představy o novém člověku, o jehož vytvoření usiloval. Každý z nich také svým vlastním životem dával vždy nejlepší příklad ostatním, aby tím ukázal směr, kudy se nový člověk musí ubírat, má-li se přiblížit k dokonalosti.
Všichni tito zakladatelé a velcí budovatelé náboženství, ať jakéhokoliv, byli vyvolenci a vyslanci Božími. Jejich příchod byl vždy projevem veliké Lásky Boha k lidstvu a zároveň i důkazem láskyplné starostlivosti a dobroty našeho Otce nebeského, který se o nás stará, abychom duchovně nezahynuli a co možno nejrychleji se k Němu blížili.
Kdyby se bylo každé náboženství vyvíjelo čistě a důsledně, věrno zásadám svých zakladatelů, bylo by bývalo vždycky dobře, neboť duchovní vývoj lidstva byl by šel nerušeně stále kupředu, vzhůru, a nový člověk nebyl by se musel hledat a tvořit znovu.
Leč nástupci zakladatelů jednotlivých náboženství vytvořili vždy společnosti přesně ohraničené různými předpisy nebo církevními dogmaty, a přitom místo lásky k celku uplatňovali své sobectví a svoji touhu po panství. Základní myšlenky prvního představitele a budovatele nového náboženství byly mnohde dány úplně do pozadí, jím hlásané pravdy všelijak zkresleny a upraveny k různým účelům sobeckým, takže přinášely pak užitek ne celku, nýbrž pouze jen jednotlivcům, a k tomu ještě ne užitek duchovní, nýbrž hmotný, světský, uspokojující především touhu po světské moci. A takovýmto lidem, odklánějícím se od původní svaté pravdy, nemohlo se nikdy podařit vytvoření noého člověka ve smyslu zákonů Božích.
Tito tak zvaní zástupci zakladatele náboženství zapomínají ovšem, jak ohromnou zodpovědnost na sebe béřou, když se tímto způsobem zpronevěřují svému úkolu a poslání, když jako hlasatelé pravdy sami se od ní odchylují. O takových již Pán Ježíš řekl farizeům a zákonníkům, že oni
»sami do království Božího, ač klíče k němu mají, nevstupují a svěřeným jim duším přístup k němu zamezují.«
Pomíjíme-li prozatím všechna ostatní náboženství, a přidržíme-li si pouze křesťanství a toho, z čeho vzniklo, pak musíme si všimnout alespoň dvou pilířů náboženství izraelského, Abrahama a Mojžíše. Oba dva byli Bohem vyvoleni, aby vytvořili nového člověka.
Abraham, který přísně dbal zákonů Božích, byl pravzorem člověka své doby, který měl ukazovat cestu svému národu. U něho se obdivujeme především jeho veliké, neomezené poslušnosti rozkazů Božích. Třebaže žil se svým národem v poměrném blahobytu, uposlechl, když mu bylo rozkázáno, aby opustil všechno a šel tam, kam Bůh mu přikázal. Poslušně se

vydal do neznámých mu krajin, o nichž nevěděl, poskytnou-li příznivé podmínky životní jemu a jeho lidu. Ale duchovní rozkaz Boží byl mu nade všechny úvahy rozumu a šel. Největším důkazem jeho poslušnosti k Bohu bylo ovšem, že i svého vlastního syna byl ochoten obětovati Bohu, když mu to bylo poručeno.
Z příkladu Abrahamova vidíme, že pro nového člověka jest poslušnost k Bohu a jeho přáním velmi důležitou složkou života. Byla to především poslušnost, na níž Bůh budoval všechny své plány s lidstvem. Bez poslušnosti, naprosté a bezpodmínečné, je nemožný vývoj celého lidstva, tedy i nového člověka.
Na otázku: Koho máme poslouchati? nebo: Jak nejlépe můžeme poslouchati Boha? - jest jen jediná odpověď: Musíme být vždycky poslušni svého vnitřního hlasu, svého svědomí.
Abychom dokázali slyšet vnitřní svůj hlas, který je vždycky hlasem Božím, musíme potlačit všechny své rozumové myšlenky, svou pýchu a domýšlivost o své dokonalosti, zapudit ze svého nitra všecko, co naši duši znečišťuje a ke zlému svádí, a v tichu a klidu se soustředit, abychom spojeni s Bohem nepřeslechli ani jediný tón svého vnitřního hlasu, který je hlasem Nejvyššího. Ale potom jest již naší povinností řídit se jím bezpodmínečně a nic na něm neopravovati svými rozumovými názory. Jen s touto bezpodmínečnou, vlastní vůlí neměněnou a rozumem nezkreslenou poslušností budeme schopni jíti rychlými kroky za svou dokonalostí.
Jen tak budeme v neustálé harmonii s Bohem a budeme schopni přijímat všechny duchovní dary Boží, s nimiž pak, jako dokonalí lidé, budeme moci působit pro dobro celku. V harmonii s Bohem získáme mezi jinými dary v prvé řadě lásku a z ní vyvírající víru v nejvyšší moudrost Boží. Tato víra povede nás pak k veliké pokoře, trpělivosti, k pravdě a čistotě správného života.
To jsou vlastnosti, jichž nový člověk nemůže postrádat. Když národ židovský opustil poslušnost ke svému vůdci Abrahamovi a upravil si život tak, jak uznal pro sebe za nejpohodlnější a začal opouštět zákony Boží, tu byl mu dán nový vůdce v osobě Mojžíšově.
Mojžíš již svým předurčením, stát se novým zákonodárcem lidu izraelského, byl schopen co nejdokonaleji poslouchat vnitřní svůj hlas, jímž promlouval k němu sám Bůh. Puzen touto poslušností, naprostou a neomezenou, opustil dům faraonův, v němž se mu tak dobře vedlo a rozhodl se zachránit židovský národ před duchovní zkázou. Na rozkaz Boží odešel na poušť, kde žil několik let v samotě, aby ničím nerušen stal se ještě schopnějším přijímat nejvyšší rozkazy Boží. Pak teprve, po velkém strádání a odříkání se všeho, co lidé nazývají pohodlím a blahobytem, šel jako nejposlušnější beránek plnit neohroženě rozkaz Boží. Vrátil se ke svému národu, aby jej uvedl zpět k pravému Bohu a snažil se vytvořit zase nového člověka.
Svým dlouhým pobytem na poušti se Mojžíš tak dokonale očistil a k Bohu přiblížil, že měl neoblomnou víru v moudrost a všemohoucnost svého Boha. Proto také tak neohroženě vystupoval proti faraonovi a žádal propuštění Židů z Egypta. Když však faraon nesplnil svůj slib a Židy nepropustil, tu Mojžíš ve své víře v moc všemohoucího Boha vyžádal si několik po sobě jdoucích trestů na Egypťany, známé to »rány egyptské«, které byly pravými zázraky, a které konečně donutily faraona ke svolení.
Tehdy Mojžíš mohl konečně začít svoji práci na vytváření nového člověka mezi svým lidem. Historie sama poučuje nás, jak nesnadná byla to práce.
Sotva že se Mojžíš vzdálil na horu Sinai, aby zde přijal od Boha pro svůj lid Desatero nových přikázání, lid izraelský začal proti němu reptat a ulil si hned zlaté tele, aby na místě Bohu pravému začal se znovu klanět tomuto teleti.
Kdyby byl národ izraelský zůstal věren zásadám, které mu dal Mojžíš, nebyl by jistě rozptýlen po celém světě mimo svůj vlastní domov a byl by mohl vládnout celému světu, ne však penězi a mocí hmotnou, jak si svou vládu mylně vykládal, nýbrž jen silou duchovní. Bůh byl by jej jistě provázel svým požehnáním, protože při spravedlivém zachovávání zákonů

Božích byl by celý národ zůstal v neustálé harmonii s Bohem a byl by pak později radostně přijal i učení Ježíše Krista.
Lid izraelský zapomněl však velmi brzy na význam Desatera Božích přikázání. Představitelé a hlasatelé učení Mojžíšova vytvořili si z jeho náboženství zase jen prostředek k získávání hmotného užitku a panství nad lidem.
Proto, aby lidstvo bylo zachráněno před všemi důsledky tohoto velikého zla, Bůh vyslal lidstvu nového učitele, nového budovatele nového člověka, tentokráte svého jednorozeného Syna Ježíše, který od počátku stvoření byl duším lidským přidělen jako vůdce a učitel.
Zjevil-li se tento vyslanec Boží na světě a vzal-li na sebe podobu lidskou, byl to zase jen projev veliké Lásky Boží k nám. Bůh Otec dal nám tím zřejmě najevo, jak velice záleží mu na tom, aby jeho děti zde na zemi nebloudily, aby se mohly novými zákony zdokonalit a tak se pomalu ale jistě přiblížit k Otcovskému domu.
Pro nás jest a zůstane nejvyšším a nejdokonalejším budovatelem nového člověka, který má vytvořit království Boží v sobě i kolem sebe - Pán Ježíš. I on nejen slovy hlásal nejvyšší pravdy, nejen slovy ukazoval nám správnou a jediné účelnou cestu k dosažení dokonalosti, nýbrž také svým vlastním životem dával nejkrásnější příklad nového člověka.
Přišel, ne aby zrušil starý zákon, ale aby jej naplnil láskou. To nejvyšší, co od nás žádal, byla láska k Bohu a účinná láska k bližnímu. Pouze na této účinné lásce k bližnímu má být, může být a musí být vytvořen nový člověk.
Starý člověk, plný sobectví, lží, přetvářky, závisti, nenávisti a smyslnosti musí úplně zmizet. Pokud tento starý člověk nevymizí mezi lidstvem, nevymizí také utrpení, bída, nemoci, bolesti a zoufalství. Všechno utrpení vyvírá nejen z nečistého života smyslného, nýbrž hlavně a především z neposlušnosti daných nám zákonů Božích, které nám tak jasně zjevil Pán Ježíš. Z této neposlušnosti vyrůstá všechna neláska a nevíra, neboť kdo poslouchá - miluje, kdo miluje - věří, a kdo věří, získává všech darů Božích.
Pán Ježíš, chtěje naznačit nejsprávnější cestu nového člověka, pravil:
»Hledejte nejprve království Božího na zemi a spravedlnosti jeho a vše bude vám přidáno.«
Tato slova mají a musí být kredem nového člověka, neboť hledání království Božího na zemi není nic jiného, než poslušnost Nového Zákona a rozsévání lásky všude, kamkoliv vkročí.
Nový člověk musí účinnou láskou pomáhat slabším, účinnou láskou a příkladem poučovat bloudící, účinnou láskou obětovat sebe sama pro dobro jiných, účinnou láskou ve skromnosti a pokoře sebe zapírat a snažit se, aby nikomu neubližoval. Toť hledání království Božího na zemi.
Nový člověk musí je nejprve vytvořit sám v sobě, aby mohl dále účinnou láskou pomáhat budovat je i v srdcích ostatních lidí. Teprve tehdy, když se nový člověk naučí dokonale budovat království Boží v sobě i v jiných, teprve tehdy může se nadít, že všechno ostatní bude mu přidáno, aniž by po tom toužil.
Nový člověk podřídí všechny své žádosti vůli Boží a věří, že vybudoval-li v sobě království Boží, že v tomto království v něm kraluje sám Bůh - Kristus, nejvyšší Láska a s ní i nejvyšší moudrost a moc, které jsou schopny opatřit mu všechno, čeho pro svůj duchovní vývoj, pro své štěstí, spokojenost a blaženost potřebuje.
Nový člověk odkládá všechny své sobecké žádosti. Netouží po tom, aby se dobře vedlo jen jemu. Nezůstává bez zájmu na ostatních a přemýšlí i o tom, zda neubírá někomu jinému na věcech k životu mu potřebných.
Nový člověk jest si vědom toho, že Bůh jest pravda - a proto proti této pravdě nesmí se nikdy prohřešit. Z jeho úst nesmí vyjít nikdy ani jedinké slůvko lži.
Nový člověk nesmí používat žádné přetvářky ani podvodů ke svému obohacení. Svůj denní chléb musí si dobývat jen přímou, poctivou cestou.

Jen tak bude-li jednati ve svém denním životě, zůstane-li při každém kroku věren těmto svým povinnostem, může se nadít velkého požehnání od Boha, které mu přinese větší užitek a zisk než byl by ten, k němuž by si chtěl pomoci nějakou lží nebo podvodem.
Nový člověk spatřuje v každém tvoru, zejména v člověku svého bratra, a v každém bratru-člověku vidí Krista. Tím usnadní si správnost svého jednání s každým a uchrání se všech křivd, kterými by druhému mohl ublížit.
Nový člověk nečiní také rozdíl mezi bratry jiné národnosti nebo jiného náboženství. Musí si uvědomovat, že stejně jako rodina je jenom malou školou lásky k ostatním příslušníkům jeho národa, tak také národ je pro nás malou školou lásky k lidstvu. Pro lásku k vlastnímu národu nesmíme zapomínat na lásku k jiným národům a jeho příslušníkům.
Jen takováto láska ke všemu lidstvu může dáti světu kýžený mír a blahobyt.
Nový člověk se umí radovat, dopracuje-li se jiný národ nějakého úspěchu v duchovním svém snažení, raduje se s ním a s ním i oslavuje jeho duchovní vůdce. Radostí je pro něho i účast a zájem cizích národů na radostech i osudech národa jeho.
Nový člověk respektuje vždy názory druhých lidí. Neodsuzuje nikoho pro jeho přesvědčení. Není zaujat proti vyznavačům jiného náboženství, ani proti těm, kdož vyspěli již tak daleko, že nenáležejí do žádné náboženské společnosti a jdou svou vlastní cestou.
Nový člověk nejen že neodsuzuje, ale když vidí, že někdo bloudí, že ani v Boha nevěří, ujme se svého úkolu poučit laskavě bloudícího, aby mu pomohl dostihnout správné cesty.
Proto jest pro vybudování nového člověka nad jiné důležitá snášenlivost náboženská, stejně jako snášenlivost politická. Nezapomínejme nikdy, že každý člověk stojí na jiném stupni duchovního vývoje, každý má svůj rozum a svůj názor. Tento názor každého jednotlivce, třebas by i nebyl správný, nesmíme nikdy znásilňovat. Naším právem a povinností jest pouze láskou působit tak, aby špatně smýšlející přišel sám k tomu, že jeho názor není správný a opravil jej sám v sobě.
Nový člověk ani nesoudí ani netrestá zlo, které některý z jeho bratrů spáchal.
Ne my, ale Bůh je jediným povolaným soudcem, který ve své moudrosti dovede také nalézt cestu, aby zbloudilou duši uvedl znovu na cestu správnou.
Nový člověk nikdy nepotírá zlo zlem, nýbrž každé zlo proměňuje láskou v dobro.
Nevíme, a náš rozum dosud nepochopil, proč se někteří lidé dopouštějí zla, mnohdy, dokonce i velikého zla. Nemůžeme posoudit, zda právě v jejich duchovním vývoji nebylo nutno, aby právě oni toto zlo páchali, aby tím nabyli o něm zkušeností.
Uvažme také, jaké jsou výsledky lidských trestů, trestajících prohřešení proti lidským zákonům. Zkušenosti za celá tisíciletí dokazují nezvratně, že touto cestou se zlo nikdy nevyplení. Kdybychom však mohli nahlédnout do svědomí onoho člověka, který je lidským soudem souzen a trestán, možná, že bychom žasli nad tím, jak ohromné utrpení a těžká muka působí mu zlo, jím samým spáchané. A toto vnitřní utrpení je daleko větší než to. které lidská spravedlnost dle dnešních lidských zákonů může tomuto člověku přisoudit.
Oč krásnější a také účinnější cestou k vyplenění zla byla by láska!
Opravdová, čistá, bratrská láska najde si a musí si najít vždycky cestu i do srdcí nejzatvrzelejších, nezvrhlejších lidí.
Uvedu zde malý příklad, který mi byl vypravován v jednom moravském městě, a který je nejlepším dokladem přímo zázračných účinků opravdové lásky.
Byla tam jedna sestra, velmi dobrá, dokonalá, naplněná nejčistší láskou, která pochopila velmi dobře moc lásky i nad dušemi zbloudilými, které byly schopny i největšího zla. Ve své sesterské lásce ke všem lidem, i k chybujícím, chodila navštěvovat vězně a nosila jim, krom malých dárků ke zmírnění jejich utrpení, v prvé řadě své srdce na dlani. Rozmlouvala s nimi jako se sobě rovnými a získala si jejich lásku, takže když přicházela jednou a byla vedena přes vězeňský dvůr, tu její průvodce zaslechl, jak z oken vyhlížející vězňově volali radostně:
»Naše maminka už zase jde!«

V jejich hlasech bylo tolik něhy a lásky k této ženě, že to až vzbudilo obdiv.
Víte, co to znamená, když někdo vyřkne to sladké slovo - maminka! Maminka, symbol nejčistší lásky lidské - a oni, tito vyvrženci lidské společnosti použili tohoto svatého jména, aby tím vyjádřili, že i oni jsou přístupni oné lásce, která se rovná lásce mateřské. Dokázali tak, že i v srdcích pobloudilých lidí dříme láska, že i oni čekají, až někdo přijde k nim jako maminka a dotkne se této lásky v jejich srdcích láskou svou, láskou čistou, nezištnou, nesobeckou, tak jak to dovede jenom maminka.
Jen láskou láska se vyvolává.
Nemá-li však lidská společnost, tak jak vypadá dnes, v srdcích lásku k bližnímu, chová-li se cynicky a bez útrpnosti k bratřím, o něž by bylo její povinností se starat, pak je to mnohdy jen ona sama, která svou neláskou a neúčastí dožene některého bratra nebo sestru ke zlému skutku. Pak ale nezaslouží odsouzení ten, kdo se provinil zdánlivě. Zde má být souzena celá lidská společnost, naplněná sobectvím, neláskou a opovržením k vyděděným spolubratřím.
Proto také ve slovníku nového člověka neexistuje trest smrti. Nikdo z lidí nemá té moci, aby dával život jiným. Proto také nemá práva nikomu život brát. Dopustil-li se někdo, ať již z jakýchkoliv pohnutek, a třebas bylo to zase jen vinou společnosti a nesprávné výchovy, takového skutku, na který zákon lidský předpisuje trest smrti, pak rozhodující činitelé měli by dobře uvážit všechny důsledky svého odsouzení.
Nejde tu jen o odstranění lidské společnosti nepohodlného, třebas i nebezpečného člena. I tento vyvrženec je naším bratrem, je také tvorem Božím, který nosí v sobě jiskru Boží a má právo vyžít si svůj život. Ale popravením takového člověka znemožníme mu, aby dle vůle Boží mohl dalším svým životem odčinit svůj hřích, znemožníme mu napravení spáchané chyby, připravíme ho o možnost se zdokonalit a polepšit.
Pohlížíme-li na věc s tohoto stanoviska, jest trest smrti, který je odplatou za velké provinění, novým těžkým hříchem, kterým společnost lidská zatížila své svědomí.
Proto nový člověk přenechá souzení a odsuzování pouze Bohu. Tímto způsobem jednal také svatý František z Assisi, v němž také musíme spatřovat budovatele nového člověka. O jeho životě promluvil jsem již jinde. Zde chtěl bych připomenout jen jeho poměr k chybujícím, hřešícím lidem, a ukázati, jakou on dovedl si vybrati cestu k jejich napravení.
Na svých cestách svatý František přišel do malého kláštera, kde byl za kvardiána ustanoven mladý mnich. Tento kvardián vyprávěl Františkovi, že právě před jeho příchodem vyhnal z kláštera tři loupežníky, kteří v kraji loupili a vraždili každého, kdo jim přišel do cesty.
»Jak se vy, lotříci« - řekl jim - »můžete opovážit přijít sem do kláštera a chtít olupovat nás, chudé bratry, o potravu, kterou jsme si jako almužnu vyprosili? Třebas bylo venku psí počasí, nezasloužíte si, abych vás zde v klášteře ukryl.«
Svatý František vytýkal však kvardiánovi velmi zle tento skutek.
»To nebylo křesťanské!« - pravil. - »Velmi těžce ses prohřešil proti Lásce Kristově! Nevíš, že On přišel právě pro hřešící? Zapomněl jsi na Jeho slova, že zdraví nepotřebují lékaře, ale ne mocní? Proto ti, pro svatou poslušnost rozkazuji: Zde máš raneček chleba a džbánek vína, který jsem vyžebral. Jdi a hledej je, a až je najdeš, klekneš si před nimi a poprosíš je za odpuštění, že jsi se k nim tak hanebně zachoval a nabídneš jim to, co mi lidé z lásky k Bohu darovali.«
A kvardián pro svatou poslušnost musel jít do nečasu, do bouře a deště, a hledat od bran kláštera odehnané lotříky. Konečně je nalezl a poslušen slov Františkových, na kolenou kleče, prosil je za odpuštění. S velkým podivením tito tři lidé přijali chléb a víno, které mnich za nimi do lesa přinesl, a když se posilovali těmito dary, začali uvažovati:
»Kdo asi jest ten otec František, když svého kvardiána k vůli takovým lotrům jako jsme my, vyšle do takové psoty? Jak to, že mu poroučí, aby nás na kolenou odprosil za to, že nás vyhnal a nic nám nedal? Proč všechno, co pro sebe a své bratry v klášteře vyžebral, posílá

nám? To musí být jistě prazvláštní člověk, má-li tolik lásky v sobě! Vždyť my si toho ani nezasluhujeme za všechny své hříchy, za všechno to zlo, které jsme již napáchali!«
Mnich vyzval je, aby chtějí-li, šli s ním k otci Františkovi. Šli. Láskou Františkovou byli tak dotčeni, že kráčeli jako beránkové, a před Františkem ulevili svému svědomí tím, že mu vyprávěli, co všechno až dosud natropili a litovali toho, že došli již tak daleko, že jejich náprava není již možná. Ale František pln lásky, ujišťoval je, že není nikdy pozdě zanechat zla a obrátit se k dobrému životu. Zkroušení hříšníci namítali však, že hříchy jejich jsou již tak veliké, že by nemohli dosáhnout již odpuštění. Ale svatý František upokojil je slovy:
»Nebojte se, bratři. Kdybyste byli ještě tisíckrát víc hřešili, milost Boží a Láska Boží jest tak ohromná, že všechny vaše hříchy dovedla by zakrýt. Bůh přijme vás vždycky s radostí na milost, neboť v Písmě stojí psáno, že nebesa se radují nad jedním hříšníkem pokání činícím více, než nad 99 spravedlivými.«
Tím pohnuti, všichni tři zbloudilí lidé prosili svatého Františka, aby je nechal v klášteře, přijal je mezi ostatní bratry, aby mohli činit pokání a smířit se s Bohem. Otec František svolil a všechny tři v klášteře nechal. Dva z nich za několik let zemřeli, třetí působil dlouhá léta v klášteře, ve veliké svatosti a dokonalosti.
Tento případ, zejména případ posledního z těchto tří hříšníků, dokázal nejen pravdivost slov Františkových, nýbrž i bezměrnou Lásku Boží, která je ochotna odpustit každé bloudící duši ihned, jakmile zanechá zla a přidrží se dobra.
Tady také vidíme, jakou cestou ubíral se svatý František z Assisi a jakými prostředky pracoval na vybudování nového člověka. Jediného prostředku používal tento světec ke svému dílu - a tím byla láska.
Lásky jest nejvíce zapotřebí k vybudování nového člověka. Bude-li láska v nás, budeme i schopni lásku svoji rozdávat i lásku od druhých přijímat.
Není jen sentimentálním heslem dneška, nýbrž smutnou skutečností, že dnešní lidstvo opravdu hyne bolestným nedostatkem lásky. Tento nedostatek lásky v dnešku zakrývá nám radostnější výhled do budoucna, a přitom také zastírá nám pohled do minulosti, kde všichni velcí budovatelé nového člověka zanechali skvělé příklady dokonalosti i pro nás.
Bez lásky nepochopíme ani velikost těch, kteří byli Bohem vysláni na svět rozsévat lásku mezi námi, nepochopíme ani velikost jejich obětí, které hrdinně přinesli pro svůj ideál nového člověka.
I v našem národě nalezneme skutečně vzácné příklady budovatelů nového člověka. Můžeme k nim s pýchou zařadit našeho mistra Jana z Husi, našeho Jana Amose Komenského a z poslední doby i našeho presidenta osvoboditele T. G. Masaryka. V čem a jak tito velcí synové našeho národa budovali nového člověka, jest dostatečně známo všem, proto nemusím zde jejich zásluhy vypočítávat.
I našemu národu povede se dobře a nemusí se starat o svou budoucnost, budou-li si všichni příslušníci jeho vědomi nutnosti svého vlastního přetvoření v nového člověka, který bude mít stále na zřeteli, že jedinou cestou k spokojenosti, štěstí a blahobytu jest daný nám zákon:
»Hledejte nejprve království Božího na zemi a spravedlnosti jeho, a vše ostatní bude vám přidáno.«

11. Katastrofy, zemětřesení a budoucnost lidstva

(Přednáška proslovená 4./XI. 28 v Jablonci n. Nisou.)

Není pochyby o tom, že žijeme dnes v době neobyčejně vážné a pohnuté. Stačí sledovat jen denní tisk, a téměř denně zaznamenána je zpráva o nějakém neštěstí, které bylo zkázou nejen jednotlivce, ale mnohdy celých desítek lidských životů. Vedle těchto zpráv nejsou dnes ani

vzácností zprávy o velikých, tragických katastrofách, ať již zaviněných rukou lidskou nebo živly přírodními, které v jediném okamžiku pohřbí celé stovky, ba i tisíce lidí.
Tyto události, jež se odehrávají na celém světě, stejně jako události let minulých, měly by probudit lidstvo k větší pozornosti k tomu, co se kolem nás děje, a dále i k úvahám, proč se tak děje. Ale, bohužel, lidstvo se o to vše vůbec nestará. Propadá dál svému sobectví a svému nezdravému pachtění po požitcích, blahobytu a penězích, a neuvědomuje si ani, že žijeme v době tak neobyčejně vážné a důležité.
Také jen málokdo ví o tom, že žijeme právě na rozhraní věků, v době o níž je také v Evangeliu psáno. Rokem 1950 končí totiž věk ryb, to jest věk, na jehož počátku přišel Pán Ježíš Kristus, aby dal lidstvu nové zákony. Objevil se právě na počátku věku, který byl určen pro dokončení vývoje člověka rozumového, aby upozornil lidstvo také na jeho duševní a duchovou podstatu a naznačil mu jeho poměr k Otci nebeskému.
Každý věk měl a má vyměřeny své úkoly, a to jak pro život duchovní, tak i pro život hmotný. Předešlý věk, věk býka určen byl s duchovního stanoviska k vyspívání člověka rozumového, a pro život hmotný určen byl k vítězství člověka nad hmotou. Věk ryb určen byl po stránce duchovní k dokončení vývoje člověka rozumového a k přípravě života ve smyslu Kristova učení. Pro život hmotný určen byl k vítězství člověka nad vodou. Příští věk, vodnářský, jehož početí jest již v dohlednu, určen je pro duchovní život k přechodu člověka rozumového do sféry duševní (psychické) a k uskutečnění čistého křesťanství. V životě hmotném přinese člověku vítězství nad vzduchem.
Žádná z těchto sfér není ohraničena žádnou zdí, takže se vždy na konci každé sféry objevují již příznaky doby příští.
Proto se také jako předzvěst blížící se sféry duševní objevil již dnes mezi lidmi velký zájem o věci psychické. Lidstvo hledá již dnes východisko z čistého materialismu, který ho neuspokojuje, do duchovna.
Stejně tak možno předzvěsti příštího věku pozorovat i na poli vědeckém i technickém. V ovládání elektřiny, radiových vln i v letectví byly až dosud učiněny pouhé začátky, z nichž se teprve postupem příštího věku vyvinou dalekosáhlé, překvapující vynálezy, o jakých se dnes ještě ani vědě ani technice nesní.
Po duchovní stránce byl věk ryb určen k přípravě na přijetí zásad křesťanských, vyplývajících z učení Ježíše Krista. Ale hned při jeho příchodu se lidstvo vzpouzelo přijetí nových zákonů. Byli to zejména farizeové a zákonníci, kteří byli největšími odpůrci nových náboženských zásad, a ve svém fanatismu došli tak daleko, že neuznali vůbec Syna Božího a vydali Ho na potupnou smrt na kříži. To byl počátek všech běd a utrpení, která pro nepřijetí Nového Zákona lidstvo muselo až do dnešního dne prožívat. Dále pak z těchto činů lidstvo musí ke konci věku ryb skládati účty.
Jen v menšině zůstali ti, kteří přijali učení Ježíše Krista, ale jejich následovníci nedokázali již zůstat věrni všem zásadám tohoto učení a uplatňovat je do všech důsledků ve svém životě. Ba i nejušlechtilejší, nejčistší zásady Lásky Kristovy přetvořeny byly tak, že z jedné, Kristem samým založené církve, která měla být jedinou rodinou s jediným Otcem, vznikly celé řady křesťanských církví, sekt a společností, které se podobají namnoze jen táborům, bojujícím o moc, zisk a slávu. Některé církve zašly zase do nemožného rozumářství, takže pravý, původní a čistě duchovní podklad Ježíšova učení byl úplně zastíněn.
Příčinou toho všeho byl dojista jen nedokonalý rozum lidský, který chtěl stát výše než moudrost Boží a zasahoval příliš odvážně do hlubokých věcí duchovních, aniž by je správně chápal.
Všeobětavou lásku, která je nejzákladnější složkou křesťanství, zastínilo úplně lidské sobectví, sebeláska a bezohledná touha po moci. Pod vlivem těchto živlů mizelo čím dále tím více požehnání, vyplývající z láskyplného čistého učení Ježíšova, a na jeho místě rostlo zlo, které se přímo katastrofální rychlostí mezi lidem šířilo.

Sobectví, nenávist, závist, zášť, neláska, uhnízdily se mezi lidem tak mocně, že podle vesmírového zákona - stejné přitahuje stejné - se vtělovaly na zemi povětšině jen duše z nižších i nejnižších sfér, libujících si jen ve zlu a ve svádění ostatních ke zlu a špatnostem, kdežto duše z vyšších sfér, které hledají na světě zdokonalení a zušlechtění, neměly možnosti uplatnit se.

Proto také na konci věku ryb vidíme svět tak, jako by zlo mělo v něm již převahu nad dobrem. To však nemůže strpět Bůh a proto přikročil ke zúčtování se zlem a k vytváření nového duchovního ovzduší, které má býti již předzvěstí budoucího věku vodnářského. Tento věk, v němž křesťanské zásady mají se dočkat již dokonalejšího naplňování, uvede lidstvo ze sféry rozumové do sféry psychické.

Tento veliký okamžik přerodu a všeobecného zúčtování se nezadržitelně blíží. Připomínají nám je podivuhodné, ohromující události, která se dějí již dnes, a v nichž lidstvo mělo by spatřovat výstražná znamení, která je upozorňují, že není s ním vše v pořádku. Lidstvo si musí konečně uvědomit, že to nejsou pouhé náhody, které způsobují těžká neštěstí a katastrofy, stejně jako nejsou náhodami ony podivuhodné, mnohdy nadpřirozené zjevy přírodní. Není náhod! Všechny tyto události řídí vyšší moc, která tu zasahuje proto, aby upozornila ničeho nedbající, sobectvím zaslepené lidstvo na jeho úkoly a přiměla je k zodpovědnosti.

Po menších neštěstích železničních, leteckých, námořních, po menších zemětřeseních a katastrofách živelných, které se objevily vždy v celých seriích, aby byly nápadnější, přišla velká katastrofa světové války. Nejen že celé miliony lidí za strašlivých útrap a muk zahynulo, miliony lidí trpělo také v zázemí, a to jednak hladem, jednak strachem o nejdražší bytosti, které byly ve vřavě válečné. Tato katastrofa musela přijíti, aby se lidstvo konečně probudilo.

Víme všichni z vlastní zkušenosti, že se naše duše očišťuje jen velkým utrpením. Proto také miliony mrtvých, které odcházely z tohoto světa za války, očišťovaly své duše velkým utrpením, aby při novém vtělení byly již připraveny pro veliký plán Boží na přerod lidstva. Tyto duše, prošlé tak velkým utrpením, budou již schopny chápat a v příštích životech lépe uplatnit učení Ježíše Krista, které je vybudováno na duchovním podkladě lásky a ne na podkladě materialistického sobectví.

Tato doba blížícího se přerodu jest také soumrakem kultury germánské, která vyvrcholila před světovou válkou a od té doby klesá, aby ponechala vedoucí místo nově vystupující kultuře slovanské. Slovanským národům, jakožto duším nejměkčím, nejcitlivějším, dán jest úkol, aby ony vedly obrodu lidstva k čistému, všelidskému bratrství, a aby také ony, k duchovnímu životu nejzpůsobilejší, ukazovaly ostatním národům cestu k naplnění úkolů křesťanství. A protože mezi slovanskými národy percentuelně nejinteligentnější jest národ český, připadá jemu úloha vedoucí.

Český národ, který se po staletí vyznamenával svou náboženskou i duchovní bádavostí, ve kterém se ne náhodou zrodili velikáni, jako byl Hus a Komenský, a v naší době president T. G. Masaryk, je ovšem poměrně malý na tak velký úkol, aby celému světu ukazoval cestu a bojoval duchem svým pro obrodu celého, lidstva. Proto jest třeba, aby nalezl oporu v největším slovanském národě - u Rusů.

Ruský národ, nám tak milý a drahý, byl za carského režimu velmi nesprávně veden. Na jedné straně inteligence s vědou, uměním a literaturou, omezenou jen pro vrchní desetitisíce a stejně tak na druhé straně vládnoucí, moc mající a vedoucí činitelé, všichni zanedbávali většinu, jádro ruského národa, zejména mužíky. Nedopřáli jim ani, aby se naučili číst a psát, aby se mohli také přiživovat ze studánky kultury a tím duševně rychleji růst.

Tato nespravedlivost a přímo násilí na většině ruského národa páchané, musely být odčiněny, a proto muselo dojít k revoluci. Nastal bolševický převrat, a při něm se dostala k moci odbojná vrstva národa, která se nebála vykonat sice příšernou, namnoze až katovskou práci,

ale jak se ukázalo a budoucnost ještě ukáže, práci očistnou, aby se ruský národ probudil k pravému svému poslání.
Byla to krvavá revoluce, která se tvrdě postavila proti představitelům předcházející moci. Se stanoviska lidskosti i rozumu bylo to bezesporu strašlivé. S hlediska duchovního shledáme však, že řídí-li všechno na světě moudrost a vůle Boží, že řídila i toto dílo, a také jen pro dobro ruského národa. Kdyby lidstvo chápalo dění vesmírové a souvislost příčiny a následku, uznalo by, a snad také jednou uzná, že onen málo záviděníhodný úkol bolševiků-bojovníků, při jehož provádění byli v podstatě také jen nástrojem Božím, byl vlastně dílem ohromným. A ruský národ pln vděčnosti bude stavět bolševikům pomníky za to, co všechno vykonali, třebaže to bylo tak bolestné a kruté.
Tyto strašlivé události, které tento veliký a nám tak drahý ruský národ prožíval, i veliká utrpení, kterými prošel, očistily ho a povzbuzují k novému, lepšímu životu. Revoluční kvas se vybouřil, a tam kde se ničilo, začíná se budovat nové, veliké dílo obrody, které dokáže světu, že oběti nebyly marné. Po vládě tyranů postaví se v čelo ruského národa zase silní jedinci, ale tentokrát s jinými snahami - nesobeckými, kteří budou naplněni sebeobětováním a láskou pro celek.
I otázka náboženství, které v první chvíli revoluce bylo zásadně odmítáno, kostely bourány, církevní památky ničeny, z nenávisti k vykořisťovatelskému panstvu církevnímu - i tady se začíná ruský svět probouzet z revolučního běsnění. Příslovečná zbožnost ruské duše vrací se pomalu k vědomí Boha a jistotě Boží ochrany, a přijde doba, kdy zase bude volný přístup do chrámů Páně - kostelů a nikdo nebude věřícím zakazovat, aby se ke své víře veřejně hlásili.
Podobně i zásady kolektivního hospodářství, které také není bez hlubšího významu, znamenají veliký pokrok ve prospěch celku. Že se začínalo s chybami, je docela přirozené. Ideál komunismu nebyl zprvu dobře chápán a neměl také před sebou žádné vyzkoušené vzory. A k uskutečnění toho nejideálnějšího komunismu, jaký hlásal Pán Ježíš, měli příliš daleko jak vůdci revoluce, z marxismu vycházející, tak i lid sám. Zejména proto, že v touze zbavit se všech pout minulosti, odmítali náboženství a Pána Boha, jako by svým rozumářským popíráním mohli cokoliv změnit na skutečnosti, že Bůh tady existuje a všechno, tedy i jejich počínání řídí.
Tyto dva ohromné momenty - na jedné straně světová válka, na druhé straně bolševismus v Rusku, nejsou jedinými ději, jež se odehrávaly k duchovnímu obrození všech národů na světě. Za nimi přišla světová krise. I ona je velkým dobrodiním pro lidstvo, zneužívající po světové válce svého rozumu k vybičování sobectví, lží, podvodů a podobných neřestí do nejvyšší míry. Při klesající morálce lidské stoupala po válce touha po požívačnosti, která přivedla i massy lidí k životu nad jejich poměry. Po této příčině musel přijít i následek - a tou je světová krise.
Nemalou úlohu hrál zde i falešně chápaný socialismus a komunismus. Kolik dobra vykonal socialismus tím, že z dělníka-otroka udělal sebevědomého člověka, který nemusel otročit, mohl si volně vydechnout a pracovat i na svém duchovním zdokonalování! Ale ideální socialismus zvrhl se v sobectví a nenávist vůči lidem práci poskytujícím, vůči velkým průmyslníkům i proti kapitálu. Pracovalo se na vybičovaném sobectví tak daleko, až jsou střední vrstvy úplně ožebračeny, velkoprůmysl ochromen, a dělnictvo, které tak závistivě a nenávistně protestovalo proti svým zaměstnavatelům, octlo se bez práce, v hladu a bídě.
I tato zkouška musela na lidstvo přijít, i ona náleží do rámce díla Nejvyššího. Jediné utrpením lidstvo může přijíti k poznání, že zášť, nenávist, sobectví, a zloba nepřivede je nikdy do pozemského ráje, který může stvořit na zemi jen harmonie, vzájemná láska, snášenlivost, obětavost a ochota pomáhati si navzájem. Jedině kladný, nikdy ne záporný život je třeba žít, abychom byli v harmonii s nejvyšší Láskou Boží.

Toto vše jsou zatím jen přípravy na ono veliké dění, jehož se snad také i my ještě dočkáme. Žijeme v době, o které je v Evangeliu psáno, o které Pán Ježíš mluvil a kterou nazýval naplněním věku. Na dotaz apoštolů, kdy se tak stane, odpověděl:
»To ví jen nebeský Otec náš,« ale naznačil, kdy se tato doba bude blížit, a to takto: »Až uvidíte různá znamení přírodní, až vzplane na světě bratrovražedný boj, otec proti synu, bratr proti bratru budou stát, až budou zemětřesení a katastrofy, pak přijde doba třídění duší, na pravici a na levici. Pak přijde doba vyplenění všeho zla, aby dobru nepřekáželo již tak intensivně ve vývoji, jako se ukázalo v poslední době. Pak budou dva na loži svém ležeti, a jeden bude vzat a druhý ponechán, dva budou vedle sebe na poli pracovat, a jeden bude vzat a druhý ponechán.«
A tato doba se blíží. Mnoho různých katastrof a neštěstí jsme již zažili, ale zdá se, že lidstvu všeho toho je dosud málo.
Z mnoha případů, z nichž jistě každý měl svou důležitost a vývojový význam, chci tu uvésti alespoň některé.
V Praze Na Poříčí zhroutila se novostavba domu. Dělník, který teprve odpoledne do práce nastoupil, zahynul. Druhý, který tu pracoval od začátku, zachytil se trámu, na němž zůstal viseti a zachránil se.
Příčina katastrofy nehledala se ovšem v duchovnu. Hledal se vinník mezi stavebníky, svádělo se to na špatný materiál. Nikdo nevšiml si ani toho, že za několik dnů na to došlo za týchž okolností k podobným katastrofám ve všech evropských městech, ba i v jiných světadílech zřítily se domy podobně jako v Praze. Když pak berlínské časopisy s uspokojením konstatovaly, že zatím co se všude jinde sesouvají novostavby, u nich v Německu zabraňuje tomu jejich příslovečná přesnost a důkladnost, ještě ani neuschla tiskařská čerň na této novinové zprávě, když se v Berlíně zhroutila veliká novostavba, a to právě za týchž okolností, jako všude jinde. Ale ani tento fakt nebyl nikomu nápadný, ani z toho nikdo nevyvodil důsledků logických, ba ani příčiny toho všeho nikdo nehledal ve sférách vyšších, ve vyšších mocnostech.
Poté se objevila celá serie železničních neštěstí. Svádělo se to na nesprávně postavenou výhybku, a přece se na některých místech zjistilo, že dotyčný výhybkář je jedním z nejspolehlivějších lidí, již celá léta bezvadně službu svou zastávající. Tento výhybkář tvrdil a ujišťoval, že výhybka byla správně postavena - a já tomu také věřím - a přec následkem špatného postavení výhybky došlo ke katastrofě.
Pak se začaly potápět lodě, italské, francouzské, anglické, a to zase bez jakékoliv obvyklé příčiny. Těchto neštěstí byla zase celá serie.
Pak začala serie pouličních výbuchů plynu, letecká neštěstí, celá serie důlních katastrof, pak strašlivé orkány povětrnostní a nakonec výbuchy sopek a katastrofální zemětřesení. Při zemětřesení se někdy také ukázalo, že jeho příčina nevznikla pod zemí, nýbrž nad zemí. To dokázalo zejména zemětřesení v Bulharsku, kde předcházely mu veliké vichřice, prudké bouře a průtrže mračen.
Na těchto událostech potvrzuje se mi to, co mi bylo sděleno duchovní cestou. Příčiny těchto katastrof vyvěrají z neviditelné nám planety, o které hvězdáři velmi dobře vědí, ale o níž se bojí mluvit. Na této planetě shromažďovalo se po celá tisíciletí zlo lidstvem spáchané, a teď, když se tato hvězda k nám přiblížila, vysílá na zemi naši své paprsky a všude tam, kde se její paprsek země dotkne, následuje zkáza.
Mluvil jsem o tom s jedním vynikajícím astronomem, který mi potvrdil existenci této hvězdy a zároveň i hrůzu, která z ní pochází, a proto lépe prý o něčem tak strašlivém ani nemluvit.
I já byl jsem z duchovna upozorněn, abych, když již se někdy o této hvězdě zmíním, prosil vždy Boha, aby nás chránil před zhoubnými následky paprsků této hvězdy.
V krátké době za sebou vyšlo u nás několik románů, z duchovna inspirovaných, které jednají o této hvězdě. Je zřejmo, že toto upozornění z duchovna dáno bylo i jiným, a romány, které na

základě toho vznikly, mají upozornit lidstvo na blížící se katastrofu, kterou prožijeme na přelomu věků.
Vyjimečnost doby v níž žijeme potvrzují také různé pozoruhodné zjevy přírodní, které jsou mnohde v přímém rozporu s od věků platnými zákony přírodními. Jak na příklad vysvětlit si zmizení vod ze všech kanálů v Benátkách, když hladina moře, s nimi související, stála mnohem výše? Co říci pak o zeleném nebo i rudém dešti, který byl hlášen po každé s jiného místa v Italii? Což ani takové zprávy nestojí za úvahu, co všechno se děje a proč asi se tak děje?
Za každou katastrofou, za každým nevysvětlitelným úkazem přírodním, stojí netušený vykřičník, kterým Bůh varuje lidstvo před následky jeho sobeckého života a volá je k obratu. Nechce nic jiného, než abychom se stali hodnými syny a dcerami Jeho, chce, abychom se Jeho veliké Lásce přiblížili svou láskou, abychom Jeho veliké milosti, které nám denně podává, spláceli obětavou láskou k trpícímu bližnímu. Žádá na nás, abychom na místě lží a chytráctví oblékli skutky a myšlenky své do čisté pravdy a konání dobra, krátce, abychom si uvědomovali svou povinnost zachovávat zákony Boží dané nám v učení Ježíše Krista, naučili se milovat Boha nadevšecko a svého bližního jako sebe samého. Co nemáš sám rád, nečiň jinému! - To jsou hlavní zásady, jimiž se má lidstvo řídit, aby se touto cestou vracelo k Otci, odkud vyšlo. Lidstvo musí přestat přeceňovat svůj rozum a uznávat věčnou moudrost Boží, musí se snažit podřídit svou vůli, ovládanou nedokonalým rozumem, nejvyšší vůlí Boží, a pak se stane oním věrným stádem pod vrchním pastýřem Ježíšem Kristem.
Přihlížíte-li dále k různým a různým chorobám a utrpením lidským, které se tak hojně rozšířily dnes mezi námi, snad přece jen začnete uvažovat o tom, co je toho příčinou. Jen my sami jsme vším tím vinni. Jen my sami vytváříme si svůj osud, své štěstí neb neštěstí, radosti neb žaly. Je chybou, jestliže trpící lidstvo naříká, že Bůh je nespravedlivě trestá, nebo dokonce Jeho existenci popírá, protože kdyby prý Bůh byl, nemohl by se na všechno toto utrpení ani dívat. Bůh - nejvyšší Láska - chce jen naše dobro, zdokonalení, návrat k oněm rajským radostem a slastem, kterých ostatně můžeme užívat i zde, neboť i na zemi je ráj! Ale lidstvo, které nechce uznávat věčně platné zákony Boží, které nechce podřídit svoji vůli nejvyšší vůli Boží, které svůj rozum postavilo tak vysoko, že je člověku až úzko z toho, kam až si lidský duch troufá - toto lidstvo nemohlo sklízet nic jiného, než to co sklízí.
Každá příčina má svůj následek. Na to, co přijde teď, kdy lidstvo bude hromadně hynouti, kdy bude odstraňováno zlo, které dobru překáží, na to máme být připraveni poznáváním pravdy a pochopením, že jsme chybili, až dosud nesprávně žili. Máme litovat dosavadního sobeckého života a odevzdat se s největší důvěrou a dětinskou láskou do rukou Božích se slibem, že podle sil svých se vynasnažíme žíti tak, jak Bůh si přeje a staneme se pionýry hlásání nového ušlechtilého života. Musíme zaměnit svůj materialismus, svou touhu po radovánkách a nesprávném ukájení svých vášní za vnitřní život duchovní, a připravovat se již nyní na budoucí sféru psychickou, která nadejde za právě končící sférou rozumovou. Touto sférou má býti rozum osvícen, očištěn od pýchy a domýšlivosti a připraven k poznávání nejvyšší a pravé pravdy.
Přeji vám všem, aby i vás Bůh osvítil svým Duchem Svatým

a naplnil vás svou nejvyšší Láskou, abyste se octli mezi těmi, kteří budou na pravici a ne na levici, abyste při katastrofách byli vždy zachráněni a zůstali mezi těmi, kteří budou ponecháni a ne odstraněni. Snažte se dostati se svými skutky k těm, kteří budou budovati království Boží zde na zemi sami v sobě je majíce.

12. Od smrti k novému životu

(přednáška proslovená 6./VII. 1925 v Mor. Ostravě.)

Každý člověk ví, že se narodil a každý také ví, že musí umřít, ale jen málokdo se stará o to, jak má žít a čím vyplnit dobu mezi svým zrozením a úmrtím, aby splnil úkol jemu pro tento život daný. Ještě méně lidí stará se o to, co se stane s nimi, až opustí toto slzavé údolí. Tato nevědomost o tak důležité samozřejmosti pro každého, naplňuje mnoho lidí strachem před smrtí, ať již vědomým či podvědomým.
My však měli bychom si uvědomit, že vlastně není žádné smrti, neboť naše duše i naše duchovní »já« svým citem, rozumem, smysly, vůlí, vášněmi i nabytými zkušenostmi žijí dále. Pro ně smrt znamená jen odložení hmotného těla, které si duše sama před a po zrození vytvořila, aby se mohla zde, na fysické úrovni projevit a působit.
K ovládání hmotného těla duše potřebuje celou stupnici těl duchovních, a to hlavně tělo kausální, mentální a astrální. V těle astrálním (jemnohmotném), které jest z duchovních těl nejhutnější a jest i jasnovidci viditelé, sídli náš cit, vůle, vědomí, rozum, vášně atd., tedy naše vlastní, nesmrtelné »já«. Toto naše duchovní »já« vniká již do samého zárodku příštího člověka, který v lůně mateřském prodělává v prvých čtyřapůl měsících celou stupnici vývoje od nerostu k rostlině, v podobu zvířecí, až konečně po čtyřapůl měsícícb nabývá podoby člověka. Do tohoto vyspělého již zárodku vtěluje se naše »já« a spojuje se se životem tak zvaným tělem etherickým, které přejímá z etherického těla matčina. Tedy i tímto tělem etherickým jest děcko částí matky a proto je s ní tak úzce spojeno.
Odpoutá-li se při smrti astrální tělo od těla hmotného, zůstává etherické tělo ještě třiapůl dne v těle hmotném a je s vybaveným astrálním tělem spojeno tak zvanou životní páskou. Proto také v těchto třiapůl dnech, než započne rozklad, přenášejí se stále všechny pocity a city těla fysického i etherického na tělo astrální. Tak se stává, že při pohřbu žehem, je-li spálení provedeno dříve než za třiapůl dne, astrální tělo prožívá strašlivá muka ohromného žáru, což duše takto postižené již nejednou sdělily ve svých projevech duchovním společnostem.
Opustí-li náš astrál hmotné tělo, žije dále ve sféře mnohem volnější, než dokud byl sevřen hmotou, a připravoval-li se za svého života na zemi na život po smrti, jest nyní mnohem schopnější, neboť není již odkázán na pouhých pět smyslů. Proto strach před smrtí není nikterak odůvodněný a může znepokojovat jen toho, kdo za svého života nezachovával Zákony Boží, neuznával nad sebou vyšší moc a nepodřizoval svou vůli Vůli Nejvyšší. Kdo žil nesobeckým, mravně čistým a láskyplným životem a snažil se neublížit nikomu na světě, ten se naprosto nemusí smrti bát. Pro toho je smrt osvobozením. Ale pro člověka, který nezachovával Zákony Boží, který lží a podvodem se obohacoval, mnoha lidem nebo jen jednotlivci ublížil, který po celý život jsoucnost Boha a Jeho Zákonů buď popíral, nebo z pohodlnosti nechtělo těchto věcech ani uvažovat, pro toho je ovšem odchod s tohoto světa těžký a vzbuzuje v jeho duši strach.
Jak snadno se hřeší! Jak snadno překročí se Zákon Boží! A jak snadno člověk umrtvuje své svědomí, které mu připomíná jeho nepěkné skutky! Velmi těžké jsou pak poslední hodiny jeho nesprávného života. Mnohdy již tři dny před smrtí vybavuje se jeho duch, tak zvané astrální tělo, a člověk vidí před sebou věci mnohdy docela neznámé. Poslední okamžiky promítnou před jeho zraky celý jeho předešlý život, takže jako v zrcadle vidí všechno, co pěkného i nepěkného za svého života vykonal. Vidí jasně, čím hřešil, v čem chybil, komu ublížil, jaké neštěstí případně způsobil svým nepředloženým jednáním. Jsou známy případy, že mnohý člověk nemůže zemřít, řadu dní se trápí, po stěnách škrábe, zoufale volá osoby, kterým ublížil, aby je mohl odprosit a v posledním okamžiku s nimi se smířiti.
Tyto představy, připomínající umírajícímu v poslední chvíli jeho života celý jeho minulý život, jsou údělem nám všem. Krásně potvrdil to jeden mladý právník, který vyprávěl, jak se jednou na Vyšehradské plovárně dostal pod klády a tonul. Když ztrácel již vědomí, tu v okamžiku přelétly před jeho očima jako v biografu obrazy z celého jeho života, a to tak jasně, že se až divil, do jakých detailů obrazy ty přecházely.

O tom, jak těžký a mučivý bývá skon lidí, kteří zatížili svou duši nějakým hříchem, přesvědčil jsem se sám na několika případech.
Uvedu zde případ ženy, která ošidila svoji neteř, sirotka, o peřiny. Obohatila se jimi sama a celý život jí nenapadlo, aby tuto chybu napravila, ani když se neteř vdávala a peřiny potřebovala. Když se octla na smrtelné posteli, volala stále jméno své neteře. Umírala několik dní, a když se nemohla dočkat příchodu své neteře, ulehčila svému svědomí tím, že alespoň kolemstojícím příbuzným pověděla pravdu, komu peřiny náležejí. Ale příbuzní, lační tohoto dědictví, nechali si peřiny pro sebe a obtížili tím své svědomí. Při jejich smrti vedlo se jim pak podobně.
Podobný případ znám z Karlína, a to případ jednoho obchodníka, který dodal jednomu smíchovskému obchodníku sud oleje. Smíchovský obchodník, jak bylo jeho zvykem a pravidlem, hotově zaplatil, ale protože měl plný krám lidí, nevyžádal si ve spěchu žádnou potvrzenku. Nepoctivý obchodník z Karlína žádal po čase znovu o zaplacení, dokonce i smíchovského obchodníka žaloval a protože nebylo potvrzenky, soud připustil přísahu prodávajícího, který křivě odpřisáhl, že zaplaceno nedostal. Na základě toho smíchovský obchodník byl odsouzen zaplatit po druhé. Po dlouhých letech se karlínský obchodník roznemohl a po dlouhém utrpení umíral. Umíral také několik dní a volal stále jméno onoho smíchovského obchodníka a prosil, aby ho k němu přivedli, že mu musí něco důležitého říci. Když konečně solidní, poctivý obchodník smíchovský přišel, umírající se mu přiznal, že tehdy vědomě křivě přísahal, protože věděl, že zaplaceno dostal. Touto křivou přísahou zatížil však své svědomí, které ho nyní mučí tak, že nemůže umřít. Prosil za odpuštění a nabízel, aby si poškozený obchodník vybral na odškodněnou z jeho majetku cokoliv bude chtít. Smíchovský obchodník, zámožný to člověk, odpustil umírajícímu a vzal si z jeho věcí na památku jednu hůl, která mu, pokud žil, připomínala stále poslední okamžiky nepoctivého obchodníka a udržovala ho v nejpřísnějším zachovávání poctivosti a pravdivosti.
Třetí případ týká se otce, který zanevřel na svého syna, vydědil ho a vyhnal z domova. Jeho syn, ač mohl se nadít bohatého dědictví, odešel z otcovského domu do světa a protloukal se jak mohl. Když nadešla poslední chvíle otcova života, otec poznal, jak svému synu ublížil, a byl by rád chybu svoji napravil. Prosil stále, aby syna zavolali, aby ho mohl odprosit a napravit křivdu, kterou na něm spáchal. Umíral několik dnů, ale syn nepřicházel. Dlel v cizině a nemohl přijít. Napsal však otci, že mu již dávno odpustil a přeje mu, aby mu odpustil i Bůh. Když konečně dopis od syna došel a byl otci přečten, tu teprve otec skonal, odloučil se od svého fysického těla a vešel přes práh do neznáma, aby tam učinil zadost za všechny své skutky, spáchané na tomto světě.
Takovýchto příkladů mohl bych jmenovat celou řadu, protože nikdo nemůže se tomuto konečnému súčtování vyhnouti. Čím lépe člověk dovedl umlčovat své svědomí a omlouvat se sám před sebou za špatnost svých skutků, tím větší je pak jeho strach před posledním okamžikem života.
A proto šťastný člověk, který si tyto poslední okamžiky stále a beze strachu připomíná, který se snaží vésti celý svůj život pod zorným úhlem věčnosti. Usnadní si tím nejen svůj odchod s tohoto světa, nýbrž i všechny těžkosti, které ho po tak zvané smrti očekávají.
Zmínil jsem se o tom, že v posledních, zejména v posledních třech dnech odpoutává se již naše astrální tělo a vidí i bytosti z tak zvané astrální pláně. Jsou to duše, které nás předešly na onen svět a přicházejí k umírajícímu, aby mu buďto ulehčily jeho odchod, nebo jako jeho přátelé byli tu připraveni přivést ho ihned k vědomí posmrtného života a pomohli mu přiblížit se k Světlu.
Před lety umíral jeden vynikající lékař, profesor university, který za svého života popíral jsoucnost života posmrtného, nevěřil v existenci duchovních a astrálních těl, ač jeho ušlechtilá paní byla o těchto věcech velmi dobře poučena. Ba, měla sama i mnoho vlastních zážitků, které utvrzovaly její víru v posmrtný život. Tři dny před smrtí lékař líčil své ženě co vidí a

nabádal ji, aby se všem těm, kteří ho v jeho posledních chvílích s láskou obsluhují, štědře odměnila. Nebyl však u něho nikdo jiný, než jeho žena a občas i ošetřovatelka, a proto nemohlo být o zástupu sloužících ani řeči. Lékařova choť pochopila jasně, co to znamená. Duch nemocného se již odpoutával od těla fysického a proto viděl bytosti z astrální pláně, které mu přišly pomoci. Žena vyložila umírajícímu tuto skutečnost, dohovořila se s ním, a tu pan profesor, alespoň v poslední chvíli svého života nabyl přesvědčení o životě záhrobním a odcházel do astrální pláně již poučen.
Také jiné schopnosti, které za života neznáme, objevují se v posledních okamžicích života.
Na Vinohradech umíral vynikající lékař, ušlechtilý člověk, jakých je věru málo. Když se blížila jeho smrt, mluvil o svém odchodu se svojí chotí. Byl vesel, nebál se odejíti. Celý jeho život byl jen láska a oběť pro druhé. Jeho svědomí bylo naprosto čisté, a proto odcházel s radostí, třebaže nevěděl, co ho za prahem tohoto života očekává. Jeho neméně ušlechtilá žena hledí mu do očí, nepláče, ale hlavou kmitla se jí myšlenka: co bude se mnou, když tebe ztratím? Jaký osud mne čeká? Jak těžko budu se probojovávat dále bez tebe, kterýs byl tak starostlivý a pečlivý o mne! - Nevyslovila nahlas své obavy, ale umírající muž četl přesně její myšlenky a sesmutněl nad tím. Sepjal ruce, jako by prosil, aby mu jeho odchod neztěžovala těmito trudnými starostmi o svoji budoucnost. Žena pochopila hned, oč ji jeho sepjaté ruce prosí, zmužila se a zapudila z mysli své všechen strach. V duchu předsevzala si splnit poslední přání umírajícího - neoplakávat jeho odchodu a podřídit se pokorně Vůli Nejvyššího. Umírající četl v jejích myšlenkách toto statečné odhodlání. Beze slova, vděčen za její porozumění, objal ji, políbil a vydechl naposledy. Tento němý slib, jímž se žena rozloučila se svým milovaným chotěm, také věrně splnila. Nesla statečně tuto zkoušku Boží, nenaříkala, neplakala nad svou opuštěností, neboť tušila zcela správně z posledního okamžiku jeho života, jak těžce by nesl, kdyby si stěžovala na krutost osudu, která ji zasáhla jeho odchodem.
Tak máme se zachovat všichni, a to nejen nad umírajícím, nýbrž i později. Máme si uvědomit, že bytost nám drahá jen z Vůle Boží byla odvolána z tohoto do lepšího života. Máme naopak odcházejícím přáti tuto změnu, neztěžovat jim jejich duchovní život svým nářkem a pláčem, který beztak není ničím jiným než projevem našeho sobectví a nepodřízení se Vůli Boží. Ten kdo naříká a oplakává ztrátu svého drahého, naříká proto, že měl ho rád, že proti jeho vůli byl mu jeho předmět lásky vzat. Zapomíná však přitom, že stavy naší duše přenášejí se telepaticky do astrálního vědomí zemřelého a tomu působí veliký žal. Jednak tím, že propadá tolik svému bolu, jednak tím, že nedovede se podřídit Vůli Boží a nechápe Zákon Bohem daný - že každý, kdo se zrodil, musí zemřít. Nezapomínejte, že odešlá duše miluje vás dále stejně, jako vás milovala předtím, že dlouho ještě, než odejde z astrální pláně, zajímá se o vaše starosti, bolesti i radosti, pomáhá vám a radí. Duch zemřelého, kdykoliv na něj vzpomenete, stojí vždy vedle vás.
Bývají to povětšině ženy, které tak nesmírně želí odchodu svého manžela, že jeho duch přichází velmi často, dotýká se jich a prosí: Neplač už a popřej mi pokoje! Mám teď jiný úkol, potřebuji klid, abych se mohl vzpamatovat a projít cestou očistnou!
Takovéto doteky astrálních těl způsobují různé poruchy v těle nešťastných žen. Zprvu bývají to mírné poruchy nervové, srdeční slabost, nespavost, špatné trávení, nepravidelnosti v rodidlech, a když všechno toto nedostačuje, tu astrál nebožtíkův přimkne se cele k tělu pozůstalé a způsobuje tak ochrnutí údů, tak zvané mrtvice.
Tomu všemu se může uvarovat každý, podřídí-li se Vůli a Zákonu Božímu a usmíří se se ztrátou, která musela nastat, a na níž ani pláč ani nářek nic nezmění.
Co však se děje s duší po odložení fysického těla? Stav duše po smrti odpovídá stavu, v jakém žila na světě. Lidé, nevědoucí nic o nesmrtelnosti své duše a životě v záhrobí, mnohdy ani nechápou, jaká změna se s nimi udála a zůstávají i delší dobu při svém fysickém těle. Mnohé duše, zejména ty, které stály na nižším stupni duchovního vývoje, prodělávají mnohdy i rozklad celého těla. Ježto v astrálním těle, jak již řečeno, sídlí rozum, cit, vůle, vědomí i

vášně, bývá pro ně tento rozklad velmi nepříjemným důsledkem jejich nevědomosti o existenci vlastní duše. Mnohdy, zejména když zemře někdo náhle, třebas někde na cestě do práce přijde k úrazu a jeho bezduché tělo zůstane bez života ležet na zemi, jeho astrál si neuvědomí, co se právě stalo a pokračuje dále ve své cestě. Diví se, že mu nikdo neodpovídá, nikdo ho neposlouchá, až rozhněván opustí své spolupracovníky. Nebo zemře doma mezi svými a jeho duše zůstávává rodině a nemůže pochopit, že jí nikdo neposlouchá, nikdo již mu neslouží. Sebevrahové, zejména utopenci, neuvědomují si také změnu, která se s nimi stala. Cítí veliký chlad, jdou domů, lehnou si do své postele a chtějí se zahřát - ovšem že marně. Lakomci, boháči, kteří zanechali veliké jmění, těžko se s ním loučí, dlouhá léta je hlídají a strašně se rozčilují, když dědici rozebírají si jejich majetek a rozhazují. Majitelé panství, starých zámků a hradů se nemohou rozloučit se svým majetkem a panováním nad ním, a třebas po staletí sedí v pobořených sídlech, a stále se domnívají, že jen oni jsou tu pány. Stalo se již mnohokráte, že jasnovidci viděli v starých hradech takové bytosti, které zde sedí a čekají na Světlo.
Mnohem lépe daří se duši člověka, který žil na tomto světě již s vědomím nesmrtelnosti své duše a je na tento přechod ze života hmotného do života posmrtného docela jinak připraven.
Opouští-li takováto uvědomělá duše své fysické tělo, čekají již na ni její přátelé z astrální pláně a přicházejí uvědomit ji ihned o tom, co se s ní stalo, a vedou ji k duchovním vůdcům, které jsou Bohem k vedení této duše vysláni.
Swedenborg, který vnikl hluboko do tajemství záhrobního života, líčí také velikou Lásku Boží k nám a vypráví, co sám zažil a co viděl v astrální pláni. Jakmile duše přijde k vědomí svého stavu, přicházejí k ní dva andělé z nejvyšších sfér a snaží se uvést ji k lepšímu duchovnímu životu. Duše, které žily až dosud nesprávným životem, nechtějí však ani tady slyšet o ničem jiném, než čemu byly až dosud zvyklé. Popírají i zde všechno lepší, ušlechtilejší a vyšší, a libují si zase ve špatnostech a hříchu. Brzy poznají, že průvodci jim daní nejsou pro ně příjemní a nikterak pohodlní, a raději své průvodce z vyšších sfér opustí. Láska Boží neopustí však takovou duši ani teď a přidělí jí dvě bytosti z duchovní sféry nižší, aby ji vedly na správnou cestu. Když ale ani těm nevede se lépe, duše jim uniká a nechce nic lepšího ani slyšeti, tu konečně přijdou dvě bytosti astrální, aby se i ony pokusily duši vést. Je-li duše příliš nízká, unikne i jim a potom bloudí, bloudí sama, až konečně po dlouhé a dlouhé době přichází sama k cestě očistné. Tato očistná cesta, které církev říká očistec, není nic jiného, než uvědomování si předcházejícího, posledního života. Toto uvědomování děje se právě v opačném směru, to jest od smrti zpátky ke zrození. Duše spatřuje v něm věrné obrazy svých dobrých i zlých skutků. Nic nepomáhá a marna zůstává všechna snaha po umlčení svědomí, vše jeví se neúprosně pravdivé, jak ve skutečnosti bylo. Vedle vykonaných skutků objevují se i jasně důsledky jejich, a to tak jasně, jak jsme je nemohli nikdy za života postřehnouti.
Uvedu zde příklad:
Jeden člověk vyprávěl komusi cosi nepěkného o mladém úředníku. Ať již byla to pravda či nepravda, byla to pomluva, kterou nelze nikdy již vzít zpět, protože se jako lavina dere dál a dál, až svou oběť zdolá. Tak jako se vám nikdy nepodaří sebrat všechna peříčka z peřiny, která jste s vysoké věže rozhodili a větru postoupili, tak také se vám nikdy nepodaří sebrat všechna slova pomluvy, jíž jste jednou vyslovili. Výsledek této pomluvy objevil se velmi brzy. Mladík, o němž pomluva byla vyslovena, ucházel se o místo u jednoho obchodníka. Ten, dříve než ho přijal, ptal se u svého známého, dobrého přítele, zda onoho mladíka nezná. Ten si vzpomněl, co o něm jednou slyšel a řekl to svému příteli. Důsledek toho byl, že mladík místo nedostal. Mladíku vedlo se stále hůř a hůř, až se konečně ze zoufalství a hladu odvážil krádeže. Byl chycen a zavřen, a tak se dostal do společnosti skutečných zločinců, kteří ho vycvičili ve svém řemesle. Když se pak vrátil z vězení, které ho připravilo o poslední kousek cti, kradl dál, až byl znovu zavřen, po propuštění odvážil se i smělých loupeží, až konečně i vraždy, za kterou na šibenici skončil.

Ten, kdo prvý vyslovil pomluvu o něm, nestaral se dále o to, co se s mladíkem dělo. Nemohl a ani nechtěl sledovat následky své pomluvy. Teprve po smrti, na své cestě očistné, spatřil příšerné důsledky svého nepředloženého činu a musel všechno neštěstí i hrůzné stavy svědomí nešťastného mladíka sám prožít. Tyto stavy hříšné duše jsou vlastně oním peklem církevním, kterým církve hrozí.
Mnohé naše činy, které si třebas ani neceníme jako zvlášť dobré skutky, objeví se nám v astrální pláni se všemi důsledky, abychom viděli, jaké dobro jsme vykonali, aniž bychom si toho byli vědomi.
Jako příklad podobného dobrého skutku, který se zdál zcela ničím, a přece měl vzácný účinek, uvedu toto:
Mladý inteligentní muž potkal na silnici otrhaného, starého žebráka. Zastavil se s ním a rozhovořil se s ním jako s přítelem a bratrem. Vyptával se pln zájmu, jak se mu vede, jak snáší svůj osud, jak se smířil s údělem, který mu v jeho stáří připadl, a snad mu i nějakou maličkostí přispěl ke zmírnění jeho bídy. Tato nepatrná příhoda objevila se mu na jeho očistné cestě jako ohromná věc. Dědoušek, když jej mladík opustil, zamyslel se a zaradoval sám nad sebou, že není přece jen tak odstrčený a bídný, když takový pán dovede se s ním zastavit a tak vlídně s ním hovořit. Poznal v sobě lidskou důstojnost, a pocítil přitom i Lásku Boží v člověku, který s ním promluvil a s ním cítí. Od té doby dědoušek byl spokojenější, svůj osud trpělivěji snášel. Toto štěstí a spokojenost dědouškovu prožívala na své cestě očistné duše onoho mladíka a uvědomovala si, jak snadno mohl by se každý dočkat podobných pocitů.
Tyto pocity na očistné cestě jsou počátky blaženosti, a to je to prozatímní nebe, které člověk může prožívat nejen na očistné cestě, nýbrž i zde na zemi.
Když duše projde takto obrazy celého svého minulého života a zamyslí se nad nimi, přichází ke konečnému zúčtování. Přehlíží, zda dobré skutky její převyšují zlé či naopak. Přesahují-li dobré skutky nad zlými, jsou zlé dobrými již odčiněny a duše má dovoleno odejít z pláně astrální do pláně mentální, myšlenkové, kde, v důsledku svých dobrých skutků, prožívá již blažený život.
Duše, jejíž špatné skutky převyšují dobré, přechází také do pláně mentální, ale neprožívá zde podobné blaženství, jako duše prvá. Všechny její špatné skutky, dobrými neodčiněné, zůstávají však pro ni připraveny v pláni astrální, aby až se bude tudy vraceti k dalšímu znovu vtělení, vzala s sebou toto břemeno neodčiněného zla. Účinky tohoto neodčiněného zla objevují se pak při novém zrození jako karmická utrpení, která duše prožívá po celý tento život.
V pláni mentální - myšlenkové - je duším dána příležitost k přemýšlení o tom, jak nesprávně vedly svůj život minulý, a co všechno musí v budoucím životě napravit. Když duše, ať již zbytkem předcházejícího zla zatížená nebo volná, promyslí v této pláni svou minulost a připraví se na budoucnost, přechází do pláně kausální - příčinné. Zde pochopí konečně zákon kausality - příčiny a následků, aby byla pro příští život náležitě připravena, neboť Láska Boží neopustí ani hřešící a nedává jim zahynouti. Popřává i jim tohoto poznání, aby si mohly uvědomit důsledky života ušlechtilého, láskyplného a obětavého, vedle důsledků života sobeckého, hmotařského, nečistého a smyslného.
Po této přípravě duše přechází z pláně kausální na čas do tak zvaného klidu. Ty duše, které toho ke svému zdokonalení potřebují, jsou případně poslány odtud dříve než zpátky na svět i na jinou planetu, aby napřed nasbíraly, zkušenosti zde. Duše, které těchto zkušeností ke svému vývoji nepotřebují, povolány jsou odtud přímo k novému zrození.
Připomínám znovu, že vedle těla astrálního máme i tělo mentání a kausální, která při odchodu z jednotlivých plání jedno po druhém odkládáme. Prožíváme tak postupně smrt těla hmotného, astrálního, mentálního a kausálního. Při svém návratu do těchto plání, duše, která bloudila zatím vesmírem jen jako jiskra Boží, béře na sebe znovu postupně tato těla, to jest v pláni kausální tělo kausální, v pláni mentální tělo mentální, a v pláni astrální tělo astrální.

Duše, která opustila sféru klidu a je připravena k návratu na zem, ocitne se zase nejprve v pláni kausální. Jakmile se k ní přibližuje, vidí již naši zeměkouli, ale nikoliv jako hmotu, hroudu nerostů - vidí ji duchovně. Pociťuje, co ji z této hroudy zemské volá, aby se znovu vtělila. Jsou to její vlastní touhy, které ji k zemi nejsilněji přitahují. Tak umělce vábí další umělecký vývoj, touha po slávě anebo touha po umění samém, jímž chtěl by prospět lidstvu a rozdělit se s ním o onen vzácný dar, jímž Bůh obdařil jeho duši.
Když se pak duše octne již v pláni kausální, má zase dost času přemýšlet o příčinách a následcích, a jest jí tu zjeveno, jaký úkol jest jí dán pro následující život, a jaké povinnosti na sebe béře. Je-li toto duši jasné, odchází do pláně mentální, kde přemýšlí, jak by vykonala to, co jí by!o přikázáno a jak má žít, aby splnila nejen úkol pro nový život jí daný, ale odčinila také všechno zlo svého předcházejícího života.
Teprve po ujasnění těchto povinností duše přechází do pláně astrální, odkud se má vtělit k novému zrození. Zanechaný zde raneček zla, vlastních špatných skutků béře na sebe a rozmýšlí, kde, u koho by se měla vtělit. Vyspělejší duše volí si sama své rodiče a hledá si nejvhodnější prostředí, které by jí usnadnilo splnění všech povinností. Duším z nižší duchovní úrovně určuje rodiče z Vůle Boží jejich duchovní vůdce, který se připojuje k duším před jejich zrozením a je jim radou nápomocen.
V době těhotenství se v matce vyvíjí čtyřiapůl měsíce tělo budoucího člověka a prodělává přitom znovu celý vývoj, který jsme od začátku světa, čili od počátku navracení se k Otci prožili. Nejdříve formu nerostnou, později rostlinnou, pak zvířecí, a teprve po čtyřapůl měsících plod dostává formu lidskou, do níž vtěluje se již čekající duše a začíná tak svůj nový život v lůně mateřském.
Tady začíná znovu kolotoč lidského života. Nepřicházíme však na svět proto, abychom užili, co se užíti dá, nedomnívejme se, že svět je tu jen pro nás a my že jsme tu jen proto, abychom ukájeli své choutky a vášně, a že jediným užitkem našeho života je pouze to, co jsme užili. Každý náš jednotlivý život je určen k našemu zdokonalování. Každý náš život je vývojovým stupněm na žebříčku cesty vzhůru, do Otcovského domu. Dokud nebudeme tak dokonalí, jako náš Otec nebeský dokonalý jest, dokud nezaplatíme posledního haléře, jak sám Pán Ježíš Kristus pravil, nevejdeme do Otcovského domu, do království nebeského.
Marno jest popírat jsoucnost Boží, marno odmítat nesmrtelnost duše, marno se odvracet od zodpovědnosti za vlastní činy. Jen zaslepený člověk může žít neplodný, hmotařský, zlý, smyslný a neuvědomělý život. Kdyby si každý uvědomoval, že každý jeho krok, myšlenka, slovo, skutek, všechno nese mu zasloužené ovoce, ať v dobrém či ve zlém, kdyby si každý uvědomoval, že všecka utrpení, objevující se mezi lidmi, jsou jen výsledkem jejich života a snažení, pak jistě snáze vyhnul by se všemu zlu, kterému tak snadno propadá.
Tak jako zrozením náš život nezačíná, tak také smrtí nekončí. Duše naše jsou tu od počátku světa, a klesaly jen zneužitím své vůle a svého rozumu stále hloub a hlouběji až do hmoty. Nyní, zase miliony let trvajícím vývojem stoupají znovu výš a výše. Máme ještě před sebou dalekou cestu vývoje budoucího, než projdeme zase všemi devíti sférami, kterými jsme sestoupili dolů, opět zpátky nahoru.
K tomuto vzestupu jest potřebí mnoha vtělení, proto musíme se vracet znovu a znovu na fysickou úroveň, abychom se neustále zdokonalovali, neboť naší povinností jest - stát se tak dokonalými, jako Otec náš nebeský dokonalý jest. Nikdo nemůže tvrdit, že by takové dokonalosti mohl dosáhnout jen v jednom pozemském životě, a bylo by velmi smutné pro duši každého z nás, kdyby nynější naší smrtí měl již končit náš vývoj. Je tedy znovuvtělování, inkarnace a reinkarnace zcela odůvodněná a nutná. Vždyť o tom svědčí také celý náš vývoj, kterým jsme až dosud museli projíti.
Popírá-li někdo tato fakta, nic na nich nezmění. Zákon zůstává zákonem, a nic nás od našich úkolů a povinností neosvobodí.
Dále chtěl bych se tu ještě zmínit o tak zvané smrti mystické.

Ušlechtilé duše zachovávají zpravidla již ve svém pozemském životě Zákon lásky a oběti určený nám pro tento život. V důsledku přesného zachovávání tohoto Zákona jest celý jejich život neustálou obětí pro druhé. Chápou velmi dobře svůj úkol na této zemi a proto se snaží podle svých sil pomáhat každému, kdo jen jejich pomoci potřebuje. Celý jejich život jest jen řetězem obětí pro jiné.
Tato jejich snaha obětovat se pro jiné a pomáhat jiným nepřestává ani jejich odchodem z hmotného života. I v duchovních sférách snaží se pomáhat bloudícím a trpícím duším, jakmile se jim k tomu naskytne příležitost. Vidí-li trpící duši, ochotně se k ní připojují a snaží se pomoci jí, aby pochopila Světlo Pravdy a dostala se na správnou cestu, a to mnohdy i za cenu oběti, že se sama ve svém duchovním vývoji zdrží. Takové obětavé duše jdou tak daleko, že i ze svých získaných zásluh přenechávají nedokonalým duším co mohou nejvíce.
Tak se v pravém slova smyslu rozdávají, a rozdávají tak dlouho, až pro ně samé nezbude jim ničeho. To jest oběť ze všech nejkrásnější, nejnesobečtější.
Dojde-li takováto ušlechtilá duše až k tomuto vrcholu, kde jí z jejích zásluh již nezbývá docela nic a zůstává tu jen holá Jiskra Boží, tu Bůh ve Své veliké Milosti dopřává jí dočasné ztráty vědomí, aby si nemohla uvědomit svůj ochuzený stav. Touto ztrátou vědomí duše prožívá tak zvanou mystickou smrt, po níž bloudí vesmírem bez vědomí své existence až do doby, kdy Bůh určí, aby se znovu vrátila k vědomí a připravila se na nové vtělení. V okamžiku, kdy si taková duše počne znovu uvědomovat svou existenci, objeví se kolem ní všechny duše, kterým ona sama rozdávala dříve ze svého duchovního bohatství i ze svých zásluh. Přinášejí jí zpět nejen od ní přijaté duchovní dary lásky, nýbrž i mnohonásobný užitek z nich vyplývající, krátce vše, co nasbíraly a čím se obohatily zásluhou její ušlechtilé oběti. Proto pak taková duše vstupuje do nového života obohacena nejen všemi zásluhami z předcházejícího života, nýbrž i drahocennými plody svých obětí pro jiné.
Tím dostává se duši toho nejkrásnějšího, nejcennějšího, co mohla získati. Čím více rozdala, tím více přijímá. Vykonané dobro se vrací - v míře zmnohonásobené - znovu k ní.
Proto každý člověk měl by si uvědomit velikou Spravedlnost, Milost a Lásku Boží, která odměňuje duše, zachovávající Jeho Zákony. Nemyslete na to, že celá řada vašich dobrých skutků zůstává neodměněna. Nedejte se odradit ani tím, že mnohá vaše oběť nepřinesla snad užitku ani vám ani druhému. Je to vždycky jen zdánlivé, protože dobro, které vykonáte, nikdy se neztratí. Konejte dobro pro dobro samo, a pak se nemusíte bát ani života ani smrti! Odevzdejte se do rukou nejlaskavějšího Otce nebeského, dejte se vést naším nejlepším vůdcem, učitelem a spasitelem Ježíšem Kristem. Pak půjdete životem mnohem snáze a již na tomto světě budete prožívat blaženosti nebeské. Odevzdáni do rukou Božích, naleznete v samotné přírodě a jejím tvorstvu onen vysněný ráj, z něhož první lidé byli symbolicky vyhnáni.
Přeji každému, kdo bude číst a promyslí tato moje slova, aby jeho duše byla osvícena Duchem Svatým a naplněna nejvyšší Láskou Boží, aby vždycky správně a jasně viděl před sebou své povinnosti k Bohu a svému bližnímu.

13. Naše astrální tělo a jeho důležitost pro náš život

(Přednáška proslovená dne 8./12. 28 v Přerově, pro tisk doplněná.)

Naše duše před svým vtělením k novému životu prochází různými sférami a béře z nich na sebe duchovní a jemnohmotná těla. Nejjemnější z nich je tělo kausální, pak mentální, nejhrubší z duchovních těl je tělo astrální (jemnohmotné, zvané také Perisprit, obduší nebo tělo duchovní). Těchto těl duše užívá k ovládnutí svého fysického těla, které jest oživeno tělem etherickým. Tělo etherické nejen oživuje, nýbrž i spojuje všecky buňky tělesné v jeden celek, a již před svým zrozením přejímáme je z etherického těla matčina. Naše astrální tělo, s

nímž, jak již řečeno, spojeno je tělo mentální a kausální, má pro nás zvlášť velkou důležitost, neboť v něm sídlí naše vědomí, rozum, vůle, cit, i naše vášně. Astrální tělo, pokud se nevybaví z těla fysického, přenáší na hmotné tělo všecky pocity, tedy také pocity bolesti, strachu, únavy a pod.
Astrální tělo vybavuje se z našeho těla fysického pravidelně ve spánku, krom toho i při zvláštních duševních stavech našich, jako při velkém rozčilení, v návalu strachu, leknutí, lítosti a jiných význačných pohnutí mysli. Lékařská věda, která před operací uspává pacienta narkosou, nedělá vlastně nic jiného, než že odstraňuje citlivé tělo astrální, aby tělo hmotné se stalo necitlivým.
Vybavování našeho astrálního těla může být však pro nás někdy osudným, neboť nejsme-li »doma«, to jest, není-li náš astrál v našem těle, může se našeho těla hmotného zmocnit snadno cizí astrál duší, bloudících kolem nás. Tento cizí astrál způsobuje pak v našem těle různé chorobné stavy, které lékaři málokdy mohou přesně určit. U postiženého objevují se třebas jen symptomy chorob, leč i ty doléhají mnohdy velmi těžce na jeho hmotné tělo a zbavují ho plného zdraví.

O těchto úkazech zdravotních promluvil jsem již na jiném místě, a proto nemíním se zde znovu o nich šířit. Zde chtěl bych upozornit na jiné, neméně důležité a neméně zajímavé úkazy, týkající se astrálu, zejména pak astrálu vybaveného. O těchto úkazech jest lidem velmi málo známo a proto chtěl bych tu připomenout alespoň to, co by měl vědět každý.
S nejčastějším, docela pravidelným vybavováním astrálního těla se setkáváme ve spánku, neboť ve spaní dostáváme se svým vědomím, rozumem i vůlí do astrální pláně. Je-li naše astrální tělo dobře zapojeno na ústrojí mozkové, máme tak zvané živé sny, které si velmi přesně pamatujeme. V takových případech prožíváme skutečnost obyčejně v astrální pláni, a to s úžasnou rychlostí. Mnohdy ve dvou - třech minutách prožijeme děj, na který podle našeho zdání nestačilo by ani mnoho hodin. Po takovémto živém snu následuje zpravidla rychlé probuzení, a proto si jej dobře pamatujeme a jasně uvědomujeme.
Většinu snů si však nezapamatujeme, protože nejsme vždy ve spaní dokonale zapojeni na mozkový organismus, který prožité děje vnímá a zaznamenává.
V mnoha snech prožijeme obrazy dějů budoucích. Některé sny upozorňují nás přímo na věci, které třebas později prožijeme, které se možná za čas uskuteční. Mnohý sen má nám být výstrahou a varuje nás. Mnohdy také je to náš duchovní vůdce, který předvádí nám symbolické obrazy, zejména z našeho duchovního života, aby nám symbolicky naznačil úsek našeho duchovního vývoje. Jindy dává nám pokyn, jak si zařídit svůj život, zejména v duchovní sféře, anebo poskytuje nám touto cestou možnost duchovního postupu. Ba, lidem pokročilým v duchovních sférách, dostává se takto i duchovního zasvěcení pro veliké úkoly na tomto světě.
Některé duše dostávají se svým astrálním tělem i do vyšších sfér duchovních, aby poznaly odstupňování vývoje duchovního života vyššího, ne každému smrtelníku přístupného.
Avšak nejenom ve spánku, pomocí snů, můžeme prožívat život ve sférách vyšších. Jest mnoho lidí, kteří mají schopnost při koncentraci vybavit své astrální tělo kdykoliv chtějí, a mohou se tak dostávat nejen do pláně astrální, nýbrž i sfér, kde mohou konat svá studia. Vše, co zde zažili, viděli nebo poznali, jsou schopni při návratu do fysického těla věrně popsat a tak přinést ostatním poučení, jakého by se jim jinak nikdy nedostalo.
U nás známe z posledních let neobyčejně nadanou duši Ibingovu, která po velkém utrpení a opravdovém podřízení se Vůli Boží, při velké své pokoře a lásce k bližnímu dosáhla tohoto ohromného daru, že odpoutávala své astrální tělo po koncentracích, kdykoliv sama chtěla. Její vysoký duchovní vůdce prováděl ji po duchovním, pro nás nepřístupném světě, poučoval ji a dal jí možnost, aby všechny zážitky po navrácení do hmoty mohla zapsati. Tak vzniklo několik set ohromně cenných zápisů, které dnes zatím pro pár jednotlivců, ale později i pro

nejširší vrstvy, budou drahocennou studnicí vědění o věcech neznámých a málokomu přístupných.
Druhou osobou, mně dobře známou, je Adrian Santi, žijící mezi námi, osobnost, která je velmi známa jménem svého chotě. Má také schopnost vybavovat při plném vědomí svůj astrál, a při tomto vybavení vidí své vlastní, nehybně ležící tělo. Dostává se rovněž do nejvyšších sfér, a přináší také nejen pro sebe, nýbrž i pro jiné poučení o nejčistších duchovních věcech.
V Americe žil evangelický pastor Levi, který se již od mládí cvičil v koncentraci. Jeho velmi ušlechtilým cílem bylo, dostat se jednou tak vysoko, aby dostihl tak zvané sféry Akaša, kde jsou uloženy knihy života nás všech. Chtěl odtamtud po částkách poznati pravý život Pána Ježíše Krista, po kterém tolik toužil a jemuž tak krásně, čistě a láskyplně sloužil. Ovšem, že tento člověk již od dětství žil čistým náboženským životem, plným víry a lásky, a již v osmnácti letech se stal samostatným pastorem. Protože vedle svého čistého života měl také pevnou vůli dosáhnouti toho, po čem toužil, podařilo se mu plně dostávat se pravidelně až k Akaše. Odtud přinesl nám částečně správný, částečně jím doplněný obraz života Pána Ježíše Krista, který zaznamenal a vydal pak v knize nazvané »Vodnářské Evangelium«. K podání celého života Pána Ježíše podle pravdy nedostal svolení.
Pomocí vybavování astrálního těla pracují rovněž různí jasnovidci, kteří mohou předpovídat věci budoucí. Připomínám hned, že nemají rozhodně nic společného s vykladačkami karet a tak zvanými »jasnovidkami«, které za peníze prorokují každému svým řemeslným způsobem věci budoucí. Skutečný jasnovidec vidí na člověku i jeho choroby, protože při odpoutání těla vidí i skrze hmotu. Může určit, co se děje jinde, neboť - jak bylo zjištěno - vidí do dálky až pěti tisíc kilometrů. Někteří, obzvláště schopní jasnovidci dovedou v takové dálce zakotvit a přehlédnout odtud další, stejně velikou vzdálenost. Mnozí vidí náš budoucí život v obrazech, neboť ve vesmíru je všechno hotovo, pro nás připraveno, a my můžeme účinky osudu svého, který je jasnovidci viditelný, svým životem jen usměrnit. Buď k šťastnějšímu životu, a to jen láskou, dobrotou a zachováváním Zákonů Božích, nebo přispěti ke zhoršení svého osudu nečistým, smyslným a hmotařským životem.

Jest několik druhů jasnovidnosti. Nejušlechtilejší z nich jest vnitřní jasnozření. Jsou i jasnovidci, kteří vidí docela jasně i barvy fluidů, vyzařujících z našich těl, a podle barvy mohou stanovit výši duchovní úrovně jednotlivých lidí, jejich sklony i jejich charakter.
Znám jasnovidku, která při vybavení svého astrálu může se pohybovat všude tam, kam ji pošleme. Přitom zůstává však tak dokonale spojena se svými smysly, že vypravuje hned vše co vidí. Vnímá duchovní pokyny nejvyšších bytostí a reprodukuje jejich vzkazy. Pronáší diagnosy lékařské, určované duchovním lékařem. S její pomocí podařilo se také nalézt starou podzemní chodbu mezi dvěma hrady. Dovedla určit i složení půdy, kterou její astrál procházel a určit, jak jednotlivé vrstvy, zemské jsou tu na sobě uloženy. Tato zvláštní jasnovidka je teprve na počátku svého vývoje a podala nám již velmi cenný materiál k poznání těchto vzácných schopností. Dokazuje, že vybavený astrál má schopnost pohybovati se rychlostí světla, vidět na dálku i do hloubky, do minula i budoucnosti, přenášet se do nejvyšších sfér a přinášet odtamtud zprávy. Dokazuje také, že jasnovidec, aniž by se přitom hnul s místa, má možnost objevit se současně svým astrálním tělem na kterémkoliv místě zeměkoule.
Znám jednu paní v Praze, která doma, na své posteli, a to nikoliv ve spánku, prožila celou tíhu katastrofálního zemětřesení. Netušila vůbec, kde se to ocitá, jakým způsobem se dostala do neznámých končin. Spatřila v dálce moře, a kolem sebe divokou krajinu. Náhle se silně setmělo, ohromné vlny valily se k břehům, a obrovité stromy začaly se kácet, z kořenů vyvrácené padaly přes sebe s divokým praskotem. S úzkostí uskočila před padajícím kmenem, aby se dostala na volnější prostor, kde nebylo stromů. Slyšela podzemní dunění, a v zápětí se před ní objevila hluboká trhlina, která jako nedohledná čára rozpůlila zemi. Těchto trhlin však přibývalo, vzdálenosti mezi nimi stále se zužovaly a příšerný pohled do rozervaných hlubin

sliboval. že každým okamžikem propadne se pod jejíma nohama i poslední ostrůvek pevné půdy, na němž teď stála, a neměla již kam uskočit. Úzkost, strach a hrůza z bezmocnosti byly tak silné, že přivedly ženu k plnému vědomí. Celá rozechvěná, se srdcem tlukoucím se posadila na posteli a uvědomila si, že je doma, ve svém pokoji, v naprostém bezpečí. Ale zažité dojmy byly tak silné a rozčilující, že potřebovala několik hodin, aby se zase uklidnila. Teprve druhý den, když objevily se v novinách zprávy o velkém zemětřesení v San Domingu, pochopila souvislost svého zážitku s touto přírodní katastrofou.
Přišla pak ke mně a vyprávěla mi to. Musel jsem jí potvrdit, že v tomto případě zcela určitě její vybavený astrál byl přítomen zemětřesení, a všechny hrůzy, které se tam odehrály, prožil s sebou.
V Želivě sešel jsem se před lety s mladým doktorem práv z Prahy, který mně vyprávěl také velmi zajímavé zážitky vlastní i zážitky své nevěsty, aniž by věděl o tom, co se s nimi vlastně dělo, neboť v těchto věcech se vůbec nevyznal. Vykládal, jak vešel jednou do pokoje své nevěsty a zastihl ji sedící na pohovce se zavřenýma očima. Na jeho pozdrav pokynula mu rukou, aby jí nevyrušoval a zůstal zticha. Teprve po chvíli otevřela oči a řekla mu, že si právě »pouštěla biograf«. Stačí prý jí sednout si v klidu, zavřít oči, a před ní se míhají rychle nejrůznější obrazy, jako v biografu.
»To nic není,« řekl on, »to já dovedu také, jenomže si vždycky předem sám určím, kde chci být a co chci vidět. Tak na příklad - chci být v Jokohamě. Sotva to domyslím, už se procházím v Jokohamě, vidím vše kolem sebe tak, jako bych tam opravdu byl. Potkávám lidi, sleduji ruch ulic, obdivuji stavby, a když se pak nasytím tohoto pohledu, otvírám oči a vidím zase jen své prostředí.«
Ani prvý, ani druhý z nich nevěděli, co se to s nimi v těchto chvílích vlastně děje. Nevěděli, že když si chvíli v tichu sednou a soustředí se, že se vybaví jejich astrál. Ona viděla jen to, co se v astrální pláni dělo, kdežto on se vyslovenou vůlí dostal tam, kde právě chtěl být, ať to byla Indie, Čína, Amerika, města nebo džungle, podle toho, co si právě přál vidět. Teprve když jsem mu vysvětlil, co se to s ním vlastně děje, vyprávěl mi celou řadu podobných zážitků, které již v životě měl. Poznal jsem z toho, že je to duše neobyčejně vyspělá, neboť jen takovým duším dána jest možnost podobných zážitků.
O vybavování se astrálu i za jiných příležitostí můžeme slyšeti velmi často, ba často i v novinách o něm čísti. Ale málo lidí si dovede vysvětlit podstatu různých, zdánlivě záhadných událostí, které ve skutečnosti možno odůvodnit i vysvětlit pouze vybavením astrálního těla.
»Pestrý týden« přinesl jednou zprávu od lékaře, který jistě nemohl být v podezření, že se zabývá věcmi okultními. Lékař tento líčil, jak se jedné noci ve spánku octl náhle ve Švýcarsku, v krásné krajině. Stál před hotelem, prohlížel si jej a četl jeho jméno. Přitom měl dojem, že v tomto hotelu leží jeho přítelkyně z Prahy, je nemocná a volá k němu o pomoc. Nevěděl však, jak by se ona mohla sem dostat, jak by ho mohla odtud volat, ale její volání bylo tak zřetelné a jasné, až se ho polekal. Leknutím se probudil, totiž - jeho astrál se vrátil do jeho těla. K velkému úžasu svému dostal asi za dva dny pohlednici, na které byl vyobrazen onen hotel, před nímž ve snu stál, s nápisem, který na něm četl, poznal i krajinu, kterou ve snu viděl. Lístek posílala mu jeho přítelkyně, jíž slyšel ve snu volat o pomoc, a která skutečně v tomto hotelu ležela nemocná a litovala, že není jí nablízku on, aby jí pomohl.
Vysvětlení je tu zcela jasné. Ve spánku lékařův vybavený astrál bloudil v astrální pláni. Nemocná přítelkyně vzpomíná a touží po něm, a tento myšlenkový proud přenáší se telepaticky do vědomí astrálního těla, které musí ihned uposlechnout a být okamžitě tam, kde je voláno. To také bylo lékaři touto pohlednicí potvrzeno.
Francouzský učenec Flamarion sebral na tisíce takových případů, ale omezil se pouze na to, že otiskl nebo zaznamenal zaslané nebo sdělené mu příhody různých lidí, ale nikdy nepřipojil žádné vysvětlení, na jakém podkladě se zaznamenané události staly.

Z četných těchto záznamů uvádím tu zajímavý případ dvou kamarádů z Paříže. Jeden z nich byl mladý právník, druhý inženýr, a trávívali pospolu večery. Jednou večer se sešli v zábavní místnosti, odkud po dvanácté hodině šli do kavárny. Právník, snad že byl unaven, nechtěl se již zdržet, kdežto inženýrovi nechtělo se ještě jít domů. Tu se přátelé rozloučili, a právník šel domů, lehl si a ve chvíli usnul. Náhle se mu zdálo, že slyší svého přítele volat o pomoc. Jde po hlase - ovšem že jen ve snu - a přijde na ulici, nedaleko kavárny, kde se s ním rozloučil, a vidí svého přítele s rozpoltěnou lebkou ležet na dlažbě. Hrůzou se probudil. Rozsvítil, zjistil, že jsou dvě hodiny, ale nelehl si již. Oblékl se a do rána zůstal sedět v křesle, maje hrůzný svůj sen stále před očima. V sedm hodin ráno sluha přinesl mu zprávu, že jeho přítel inženýr byl ve dvě hodiny v noci nalezen s rozpoltěnou lebkou ležet na dlažbě.
Celá záhada tohoto případu dá se také vysvětlit jediné vybavením astrálu ve spánku. Přepadený přítel inženýr volal s hrůzou o pomoc přítele právníka, snad v domnění, že není daleko a mohl by ho zachránit. Toto jeho volání přitáhlo odpoutaný astrál spícího právníka, který skutečně viděl na dlažbě ležet přítele se smrtelnou ranou na hlavě. Hrůza tohoto pohledu byla tak mocná, že se jeho astrál vrátil ihned do jeho těla, ale nezmizel vzrušující dojem, který přitom prožil.
Vybavování se astrálu jeví se však v našem životě ještě jiným způsobem. Jsou lidé, jejichž vysoce ušlechtilá a neobyčejně vyspělá duše si již vystavěla tělo tak jemné, že se z něho astrá1 může velmi lehounce vybavovat. Takoví lidé mají pak příležito se dostat i do nejvyšších sfér, do styku s nejvyššími genii. Mají schopnost vnímat hudbu nebeskou ze sféry vesmírové, mají schopnost přijímat, vnímat a zapisovat vzácné dojmy velebné krásy, o jakých se obyčejnému smrtelníku ani nesní. Umělecká díla, která nám takovíto umělci podávají, jsou tak cenná, tak hluboká a dokonalá, že se lidstvo v úžase sklání před nimi a obdivuje v nich genia.
Takovým byl u nás Bedřich Smetana. Byl nejen duší neobyčejně ušlechtilou, Božskou, nýbrž také věrným synem svého národa, s jehož kolektivní duší zůstával spjat stejně úzce, jako s Bohem. Proto jeho umění je tak ryze české. Smetana podává nám ve svých skladbách to, co svou duší, svým astrálem vnímal, co slyšel svým duchovním, astrálním sluchem. Svou hudbou reprodukoval nám to, co mu bylo z duchovna dáno, zapisoval to, co z Vůle Nejvyššího bylo mu touto cestou předáno. Že tomu tak u Smetany skutečně bylo, dokazuje nejlépe bohatství a mohutnost jeho děl, která vytvořil již za úplné hluchoty. Neslyšel, nevnímal hudbu svým sluchem tělesným, nýbrž duchovním, vnitřním, astrálním. Proto také svého sluchu tělesného nepostrádal při další své tvorbě a přijímal dále z duchovna vše, co dále tvořil a pro nás zachoval.
Nezapomenutelný mistr Smetana přijímal však ve svých koncentracích i jiné jevy z duchovní sféry. Leč jeho okolí nechápalo tuto ohromnou schopnost mistrovu, nerozumělo tomu, co se s ním děje a usoudilo, že ubohý mistr patří do blázince. Zde však Smetana, uvědomiv si kde je, zoufal si. Kdyby alespoň někdo byl pochopil tyto abnormální schopnosti mistrovy, nebylo by jistě k tomuto tragickému konci došlo.
I nesmrtelný Beethoven byl obdařen těmito schopnostmi, a proto také mohl o svém díle říci: »Vím a věřím, že má hudba nikdy nezahyne, nikdy nezevšední, neboť vím, odkud tato hudba přišla, odkud byla mi dána.«
Krásně zmiňuje se o Beethovenovi a prameni, z kterého tryskaly myšlenky jeho hlavních děl Goethe, a to ve svých „Dopisech k dítěti“. Cituje tam přímo slova Beethovenova, jimiž paní Bettině naznačoval, co se v něm ve chvílích podobných inspirací děje. - »Cítím, jak jsem zaplavován se všech stran harmonickými vlnami, tryskajícími ze zřídla inspirace. Pokouším se je sledovati a zmocňuji se jich vášnivě; pak znovu vlny ty na mne narážejí a zase mizejí v roztříštěném tom množství, jež mne obklopuje. Brzo vášnivě znovu se zmocňuji inspirace a unášen jí, rozmnožuji všechny modulace, až v posledním okamžiku triumfuje nad první hudební myšlenkou; a nyní vidíte, co je symfonie . . . Musím žít úplně sám pro sebe. Vím

dobře, že Bůh a andělé jsou mi v mém umění bližší než jiným. Obcuji s nimi, a to beze strachu, neboť hudba jest jediným duchovním vchodem do vyšších oblastí inteligence.«
A když složil své nejlíbeznější melodie, říkával: »Byl jsem v extasi.«
Mozart zase v jednom ze svých listů důvěrnému příteli zasvěcuje nás do mysterií hudební inspirace.*)
»Pravíte mi, že byste rád poznal, jakým způsobem skládám a jakou methodou postupuji. Opravdu, nemohu Vám o tom říci více, než co následuje, neboť já sám o tom nic nevím a nedovedu si to vysvětliti.
Když jsem v dobré náladě a úplně sám se procházím, myšlenky hudební hrnou se ke mně v nadbytku. Nevím, odkud přicházejí tyto myšlenky, ani jak ke mně přicházejí. Má vůle nemá na to žádný vliv. . .«
Na sklonku svého života, když již stín smrti rozprostíral se nad ním, v okamžiku klidu a úplné spokojenosti, oslovil jednoho ze svých přátel, jenž se s ním nalézal v jeho pokoji: »Slyším hudbu.« Přítel jeho odpověděl: »Já neslyším nic.«
Ale Mozart unesen, neustále vnímá nebeské harmonie, a jeho klidný obličej se ozařuje. Potom cituje svědectví sv. Jana:
» a slyšel jsem hudbu nebes.«
I náš slavný, dosud žijící mistr Foerster je Bohem omilostněn tak úžasným darem. I on sám přiznal, že nemůže psát, kdy on by chtěl. I jeho ušlechtilá duše prožívá okamžiky, v nichž spojuje se s nejvyšším geniem, který dává mu vnímat rajskou hudbu Boží. Pak prostě musí sednout ke klavíru a přehrát si to, co mu bylo dáno, a potom zapsat, aby svým sestrám a bratřím přinesl kus rajské blaženosti v hudbě Boží. Avšak mistr Foerster je blízek Božským věcem nejen v hudbě, nýbrž i v slově a písmě. Proto musí každou ušlechtilejší duši přímo naplnit zázračným fluidem své lásky i svého genia. Kdo slyšel nebo četl jeho projev novoroční z roku 1934, dá mi jistě za pravdu. To nebyla pouze čtená slova přednášky do radia vyslovená, v nich bylo podáváno nejušlechtilejší srdce velikého umělce, nikoliv rozum, ale cit a duch jeho, neboť i v tomto projevu cítíte dotek nejvyšší sféry duchovní, s níž mistr byl spojen.
A nyní - poznáte z toho všeho - kdo jest hoden tak velikých darů, a jaký život musíte vést, abyste se přiblížili k těmto zdrojům nejvyšší Moudrosti, nejvyšší Lásky? Chápete již, že dnešní materialistický, prázdný život nemůže vás přivést ke zdroji tak ušlechtilému, velikému, z něhož čerpali největší geniové naší i minulé doby?
Pohleďte zpět na geniálního básníka Vrchlického. Ten nemohl psát bez opojení, dokud nebyl omámen spoustou cigaret jako narkosou, neboť jen tak - specielně u něho - vybavoval se astrál. Teprve když se odpoutal od hmoty, mohl se spojit s geniem, který mu diktoval tak krásné verše, na nichž by jinak básník musel dlouho pilovat. Vrchlický psal většinou, jak lidově se praví - z jedné vody na čisto - jako by byl jen sekretářem kohosi, kdo mu vše diktuje a on pouze zapisuje. Ovšem, za svého života Vrchlický nechtěl připustit tuto možnost, když mu ji jeden z jeho kolegů naznačil. Domníval se, že on sám je oním geniem. Teprve konec jeho života mu dokázal, že tomu tak nebylo, že byl jen nástrojem, výborným nástrojem genia, který měl nám co říci. Kdyby byl tento fakt uznal tak skromně a pokorně, jako to dovede a uznává mistr Foerster, byl by jistě také zakončil svůj život jinak, než jak se stalo.
Chcete-li dosáhnout spojení s Nejvyšším, chcete-li nalézt nejcennější dary, kterých je pro vás tolik připraveno, buďte pokorní. Snažte se rozsévat všude mezi lid dobro a lásku, snažte se vše co konáte, konat pro dobro celku, pro dobro samo, nikdy ne pro to, co vám to vynese. Jsme všichni dětmi Božími a jako dětem Božím jsou nám dána ohromná práva, a s nimi také ohromné povinnosti. Jsme a musíme být služebníky Božími, a těmi staneme se jen tehdy, budeme-li chtít obětavě sloužit svým bližním, svému národu, celému lidstvu. Jakmile tuto touhu v sobě pocítíte, dostane se vám od Boha takových darů, jakých bude vám třeba k uskutečnění vaší služby a splnění vašeho úkolu.

*) Vyňato z knihy Lva Denise: V neviditelnu str. 186/7, přeložil M. Weigert, vydal Hejda a Tuček v Praze.

A nyní podívejme se ještě do sféry náboženské. Mluví se velmi často o extasi světců a o zázracích, které se při takových extasích děly. Extase není nic jiného, než vybavení astrálního těla. A protože touha myslí, které se obracejí k Bohu, k Ježíši Kristu, usměrňuje pohyb a vzestup astrálního těla, dostává se astrál tam, kam duše toužila se dostati. Je známo mnoho zážitků sv. Františka z Assisi, sv. Terezičky Ježíškovy, sv. Gemmy Galgany, sv. Kateřiny Sienské, i celé řady jiných světců a mystiků, kteří se ve vytržení, čili správně řečeno při odpoutání se astrálního těla, dostávali do společnosti Ježíše Krista i do oblastí nebeských. I sv. Pavel líčí sám, jak byl vytržen až do třetího nebe.
Švédský učenec Swedenborg, který měl schopnost vybavovat svůj astrál, zanechal nám o tom tolik cenných a vzácných zápisů, tolik vzácných poznatků z duchovního světa, že nemá snad soupeře, který by byl mohl napsat tolik krásného o tom, co sám prožil a sám viděl.
Na tomto místě třeba se zmínit o dosud žijící Tereze Neumannové z Konnersreuthu, která jest sama o sobě zázrakem. Ve chvílích vytržení, odpoutaná od svého hmotného těla, prožívá utrpení Pána Ježíše, která prodělával za svého pozemského života, vidí Ho, mluví s Ním. Její učitelkou a jejím vedoucím duchem je svatá Terezička Ježíškova, s níž také ve chvílích svého vytržení rozmlouvá.
Nakonec chci se zmínit ještě o tom, že se dnes již i nejširší veřejnost začíná zabývat těmito problémy. Mluví sice dosud o záhadách a tajemných zjevech, které by jistě pozbyly vší záhadnosti a tajemnosti, kdyby veřejnosti byla více známa existence astrálního těla a jeho úžasných schopností. Pod názvem „Poselství umírajících a mrtvých“ zaznamenal Polední Expres ze dne 23. března 1934 dva zajímavé případy, jež nejsou ničím jiným, než nezvratným dokladem působnosti astrálu lidského. Pro zajímavost cituji článek ten doslovně:
V těchto dnech měla Zoe hr. Wassilko-Serecká v rakouské společnosti pro psychická bádání přednášku, z níž vyjímáme:
Mezi věci, které lidský rozum nedovede dobře chápati, náležejí zprávy nebo poselství, posílaná umírajícími v posledních okamžicích jejich života blízkým příbuzným nebo milovaným lidem. K ověřeným případům, které se mi zdály obzvláště podivuhodnými, náleží jistě všechny události, seběhnuvší se před smrtí paní Marie Coffé-ové v Rochesteru. Tato roznemohla se těžce ve Westmillingu, ležícím 14 kilometrů od jejího bytu. V poslední den svého života opakovala neustále a houževnatě své přání, spatřiti ještě jednou před smrtí své děti a rozloučiti se s nimi. Jejímu přání nemohlo však býti vyhověno, ježto nikdo nemohl jí děti sem přivésti.
V noci umírající upadla do zvláštního stavu jakéhosi vytržení. Dle zprávy ošetřovatelky, která u ní dlela, ležela ve dvě hodiny v noci s očima dokořán otevřenýma. Jako v bezvědomí hleděla tupě před sebe, sotva dýchajíc. Když se opět vzpamatovala, vyprávěla ošetřovatelce, že byla v Rochesteru podívati se na své děti. Na její námitku, že přece neopustila vůbec ani postele, nemocná odpověděla: »Byla jsem tam ve spánku a viděla své děti.«
Ošetřovatelka, která byla v Rochesteru u dětí, vyprávěla druhého dne, že v noci přišla k nim do pokoje paní Marie Coffe-ová, a že přistoupila až k loži svého nejmladšího děcka a dívala se na ně plná něhy. V tu chvíli právě tloukly dvě hodiny. Ošetřovatelka, která věděla, že paní Coffe-ová je těžce nemocná a leží daleko odtud, celá vyděšená zvolala na zjevení, zapřísahajíc je: »Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého - kdo jsi?«
Tu se zjevení rozplynulo v mlhu a zmizelo.

Zjev ten byl zřejmě vytvořen z jiné substance a počínal si jako náměsíčník, na nějž někdo zavolá.
Tolik psaly noviny. Jediným vysvětlením jest tu silná vůle umírající matky, toužící rozloučit se s dětmi. Silou vůle odpoutaný astrál dostal se tam, kde si přál být, a byl při své návštěvě skutečně ošetřovatelkou spatřen.
Druhý případ, který je v tomto článku zaznamenán, uvádí toto: Strašidlo v pitevním sále.
Kromě takovýchto poselství umírajících působí na lidskou obrazotvornost zvlášť mocně zjevy zemřelých lidí. K takovýmto mimořádným zjevům náleží i případ, který vyprávěl dr. Siinner jako případ, který se přihodil jednomu z jeho nemocničních zřízenců za války.
»Muselo býti již odpoledne, jelikož můj personál odešel z nemocnice domů. Chtěl jsem se podívati ještě jednou do umrlčí komory, abych si udělal tři nutné preparáty dříve, než přijde pan tajný rada. Dále chtěl jsem věděti, nejsou-li tam ještě nějaké nové případy. Sjel jsem zdviží dolů do podzemí a vstoupil jsem do dlouhé chodby, vedoucí ke sklepení. Ze zvyku rozžehl jsem světlo a zahnul za roh do chodby, na jejímž konci byla umrlčí komora. Byl jsem vzdálen již jen asi tři nebo čtyři kroky ode dveří, když jsem se přímo zděsil. Dveře do komory se zvnitřku otevřely a znich vyšel starší muž, oděný pouze dlouhou, vyšívanou košilí. Ani si mne nevšiml, obrátil se a šel mimo mě dále celou chodbou, aniž by pronesl jediného slova. - Jak se dostal tento muž do místností, od kterých měl jsem pouze já v tuto dobu klíče a do kterých nesměl vstoupiti nikdo jiný než můj personál? Je to jistě nějaký pacient, který má silnou horečku, a proto musím ho zjistiti. - Neznámý muž však šel zatím zcela klidně dále chodbou směrem k pitevní síni. Jeho chůze byla však úplně odlišná od chůze normálních lidí. Jeho ramena byla zvednuta vzhůru, paže visely bezvládně podél těla, a jeho krok byl jako dřevěný. Pospíchal jsem za ním a spatřil ještě, jak si otvírá dveře u předsíně k pitevně a jak, zavřev je za sebou, za nimi mizí. - Odkud vzal tento cizí člověk potřebné klíče ke dveřím? Jak to, že se tu tak dobře vyzná?
Ještě větší překvapení mne však čekalo, když jsem shledal, že dveře, kterými prošel, jsou správně uzavřeny na klíč, a já musel si je teprve odmykati. Můj pacient nebyl však nikde k nalezení.
Prohledal jsem všechno kolem dokola, předsíň, pitevní sál, všude se díval, ale neznámý muž nikde. I okna jsem prohlížel, přes to, že na nich byly husté mříže, ale marně. Neznámý zmizel.
Vrátil jsem se proto k umrlčí komoře a shledal, že je vše v nejlepším pořádku, jen u prostřed nalezl jsem nově dodanou mrtvolu. Nadzdvihl jsem prostěradlo, kterým byla přikryta, a div jsem nepadl: zde leží mrtvý muž, chladný a nehybný, byl totožný s mužem, kterého jsem před okamžikem spatřil venku na chodbě. Měl stejnou vyšívanou košili jako ten, kterého jsem sledoval a kterého jsem pokládal za nemocného s vysokou horečkou.
V tomto případě nezdá se, že by se jednalo o nějakou halucinaci. Rozhodně však se doporučuje dáti podobné případy co nejpečlivěji lékařsky prozkoumati.«

Mohu k tomu jen podotknout, že pro toho, kdo věří v existenci našeho astrálního těla a možnost jeho odpoutání od těla fysického, jsou podobné případy zcela jasné i bez vědeckého zkoumání.

Z toho všeho, co tu bylo uvedeno, je zřejmo, jak různorodé jsou zážitky našeho astrálního těla. Mohli bychom jich mít, a to jen ke svému užitku, ještě mnohem více, kdybychom usměrňovali svůj život od hmotařství více k duchovnímu a uvědomovali si konečně, že to

jediné, čím žijeme, v čem žijeme a proč žijeme je jen duchovní a ne pozemský život. Celý náš život řízen je Duchem, všude jen Duch Boží působí. Všude, kde jaký život se objeví, a ten je i v nerostu, rostlině a zvířeti stejně jako ve člověku, všechno, co kolem sebe vidíme, prolnuto je Duchem. Všechno má své astrální tělo - ať to lidé uznávají nebo popírají - nic na tomto duchovním zákoně nezmění. Dnešní doba jest právě na přelomu z rozumářského, hmotařského života do života psychického, duševního.
Kéž jste i vy pochopili svoji podstatu duševní i duchovní a své povinnosti z toho vyplývající!

14. Mystika a Terezie Neumannová z Konnersreuthu

(Přednáška proslovená 7./I. 34 na Kladně.)

Co jest mystika, dá se vyjádřit prostě jedinou větou: mystika je tajuplné spojení s Bohem. Přes tuto naprosto jasnou a přesnou definici tohoto pojmu slýchám přece velmi často, že se slova „mystika“ zneužívá k pojmenování věcí, které s pravou, čistou mystikou nemají pranic společného.
Tajuplného spojení s Bohem může dosíci každý, ovšem, splní-li jednu jedinou základní podmínku: celý jeho život nesmí ani v jediném kroku porušit neustálou harmonii s Bohem a Božími Zákony.
Nelze si představit mystika, v jehož srdci by vedle lásky k Bohu bylo místečka pro nenávist třebas jen vůči jednomu jedinému člověku na světě. Nelze si představit mystika, který by dovedl někomu na světě ublížit, který by svoje sobecké, prospěchářské zájmy stavěl výše než příkazy Boží.
Tuto nejzákladnější podmínku k dosažení opravdového spojení s Bohem mnozí přehlížejí. Domnívají se - ovšem že mylně, že k tomuto spojení postačí jim úplně, když se ve zbožném soustředění vytrhnou na chvíli ze svého všedního života, ať je jakýkoliv.
Takovým lidem, byť by se i v těchto ojedinělých chvílích sebe více k Bohu soustřeďovali, nepodaří se nikdy opravdu se s Bohem spojit, protože všechno to, čím ve svém denním životě harmonii s Bohem porušili, tvoří nepřekonatelnou překážku. Stejně bezúspěšná a marná musí zůstávat jejich námaha, pokoušejí-li se dosáhnout spojení s Bohem cestou umělou. Mnozí provádějí i různá cvičení, jimiž dospívají však ke všemu možnému, jenom ne k opravdové mystice.
Ti, kteří se namáhají vyvolat v sobě různé duchovní síly, aniž by nejprve prošli nejdokonalejším životem evangelickým, tedy životem přesně dle učení Ježíše Krista, dopouštějí se velikého poklesku, protože násilím a nepravou cestou chtějí získat něco, co jim nenáleží, čeho si dosud nezasloužili, a co bylo slíbeno jen těm, kteří uposlechli a věrně následují slov Kristových:
»Kdo ve mne uvěří a za mnou půjde, bude konati tytéž skutky jako já, ba nad to i větší, neboť já jdu k Otci.« a dále:
»Kdo mne miluje, slov mých zachovává, a kdo tak činí, toho Otec miluje, a k tomu přijdeme a příbytek svůj si u něho učiníme.«
Z těchto slov je naprosto jasně zřejmo, kdo jedině může očekávat, že se mu dostane některého z darů Božích, vyrůstajících jen z opravdového, tajuplného spojení s Bohem. Všechny ostatní postranní cesty, které se tomuto zákonu vyhýbají, jsou falešné a lidem velmi škodlivé. Vedou zpravidla buď do blázince, nebo do nemocnice, případně i do kriminálu.
Lidé, kteří chtějí touto falešnou, tak zvanou „mystickou“ cestou vyvolat v sobě nadpřirozené síly, nedokáží zpravidla vůbec nic. Podaří-li se jim však přece vyvolat různými cvičeními síly duchovní, pak tyto síly ovládnou je, neboť se jim nedostává ani síly ani schopností, aby oni zvládli je sami. Výsledek bývá pak velmi smutný a nepravý mystik končívá obyčejně v blázinci.

Znám mnoho takových nešťastných lidí, kteří se stali obětí této falešné cesty, ale neštěstí své zavinili si jen oni sami. U nich nelze mluvit vůbec o mystice, nýbrž spíše o magii, leč i ona jest naprosto nevhodná pro lidi nepřipravené, nežijící čistým křesťanským životem, vyhýbajícím se nepohodlné - ovšem jen zdánlivě nepohodlné cestě náboženské.
Každý, kdo se chce věnovat mystice, musí nejprve vyspět tak daleko, aby celým svým životem a všemi svými skutky dokazoval naprostou čistotu svého srdce i své mysli, neomezenou pokoru svoji a nejvyšší, nesobeckou lásku. Jen ten, kdo dovede sebe sama zapřít, kdo dovede Boha i své bližní nesobecky milovat, kdo dovede říci:
»Pane Bože, ničeho od Tebe nežádám, ale ve všem a vždy jsem ochoten pokorně Tvé svaté vůli se podřídit a z Tvých svatých rukou přijmout jen to, co Ty mi udělíš nebo co se mnou učiníš, ať je to pro mne příjemné nebo nepříjemné -«
Jen ten člověk, který dovede tato slova nejen opakovat, nýbrž skutečně také dle nich žít, jen ten může se ve své pokoře přiblížit Bohu. Jen takový jest schopen Boha v sebe přijmout a v duši své Ho chovat. A pak nemusí konati žádná umělá cvičení, a dostane se mu přec nečekaně vzácných darů duchovních, a to vždy takových, jakých si zasloužil a jaké jsou pro něho určeny.
Kdo chce po takovéto přípravě dosíci tajuplného spojení s Bohem, aby uslyšel hlas svého nitra, kterým sám Bůh k nám mluví, musí se naučit soustřeďovat se v klidu a tichu. Musí umět potlačit všechny světské myšlenky, které stále a stále na mysl naši dorážejí. Tyto chvíle naprostého soustředění, třebas byly krátké, musí se opakovat denně, pravidelně, aby vycvičená vůle dokázala skutečně odvrátit od sebe všechno, co by v tomto soustřeďování rušilo.
V klidu i tichu, zbožnou modlitbou obrátíme se k Bohu a vyslovíme nějakou otázku - ovšem že hlubšího, duchovního významu, kterou bychom měli rádi zodpověděnu. I při zachování naprostého klidu budeme z počátku stále rušeni spoustou myšlenek, které budou na naši mysl doléhat. To je práce inteligence zla, která chce nám znemožnit naše spojení s Bohem. Tyto útoky na mysl naši musíme klidně, bez povšimnutí nechat přejít kolem nás. Jakmile inteligence zla pozná, že její snahy jsou marné, ustane ve vysílání těchto rušivých myšlenek, a nám se konečně podaří dosáhnout touženého klidu. Dovedeme-li ho zachovat a v něm setrvat, pak třebas jen v jediném zlomku vteřiny, jako blesk, projde naší myslí tak obsáhlá odpověď na naši otázku, že bychom mnohdy, kdybychom stačili vše zachytit, mohli napsat o tom celou knihu.
K takovémuto rozjímání se dobře hodí věci náboženské a duchovní, které byly pro nás záhadami. Třebaže se mysl naše těmito otázkami častěji zabývala, nepodařilo se jí záhady tyto rozřešit, a přece takováto chvíle postačí k tomu, aby se nejsložitější problém objevil před našima očima v záři plného světla a naprostého jasu. I pro vědce, kteří nad mnohými problémy dlouho a těžce bádají, byla by tato cesta velkým usnadněním jejich namáhavé práce. Takovýmito začátky musí projít každý, než se mu dostane vyššího vedení duchovního, které nás pak přivede dále, k poznání nejvyšších pravd Božích. Touto cestou museli projít tak všichni velcí, praví mystikové; kteří dosáhli ohromných, přímo zázračných výsledků.
Mystikové středověku se domnívali, ovšem že mylně, že překážkou mystického života jest jejich tělo. Všechny tělesné žádosti i přirozené pudy pokládali za největší škůdce čistého mystického života a proto týrali své tělo a zacházeli s ním tak hanebně, že se předčasně umořili. Jejich předčasný odchod s tohoto světa znemožnil jim pak vykonat všechno to, k čemu byli určeni, a co ve své svatosti mohli konat ještě mnoho let. Přesto, že tito světci zanechali lidstvu zářný příklad svatého života, jejich příklad mohl být ještě mocnější, kdyby jejich pobyt na této zemi nebyl takovýmto násilím zkracován.
Nová mystika, zejména ta, kterou Curtisová ve svých spisech jedinečným způsobem uvádí ve známost, mystika budující na Kristu a jeho učení, chápe již tělo lidské s jiného stanoviska. Vidí v něm nejen vlastní projev duše, nýbrž i nástroj duše, kterým se umožňuje projev

duchovního života ve fysické pláni. Proto také nová mystika věnuje již tělu větší pozornost než mystika středověká, a snaží se silou ducha udržovat tělo v čistotě mravní i čistotě duchovní, aby duch vítězil nad tělem. Přitom nová mystika dokazuje, že i člověk dobře živený, ovšem že střídmě, bez požitkářství žijící, může dosáhnout i nejvyšších darů Božích, které nemusel přivolávat k sobě umělým způsobem.
Velkými vzory, středověké mystiky byli mnozí z těch, které pak církev prohlásila za svaté. Na prvním místě třeba uvést Svatou Terezii, která je nazývána „učitelkou mystiky". Vedle ní pak stačí si připomenout Sv. Jana z Kříže, Sv. Bonaventuru, Sv. Ignáce, Sv. Augustina a konečně i nejvýš dokonalý vzor velikého mystika - Svatého Františka z Assisi.
Tomuto světci se podařilo dostihnout na cestě mystické věcí tak úžasných, že právě na jeho životě můžeme nejlépe pozorovat důsledky i ohromnou moc tohoto tajuplného spojení s Bohem. Svatý František z Assisi přecházel ve své koncentraci do takových extasí, že jeho duch se vybavoval a dospíval až do nejvyšších sfér duchovních. Zde mohl nejen vidět, ale i mluvit se samým Spasitelem Ježíšem Kristem i s Jeho Matkou, mohl nahlédnout i do dějů království nebeského a přinášet si odtamtud nejen posilu duchovní, nýbrž i poučení a pokyny pro život svůj i svých menších bratří.
Jeho jedinými cviky byla pouze vroucí modlitba, láska k Bohu a ke Kristu, a snaha přiblížit se co nejvíce ke svému Mistru, Ježíši Kristu. Jeho snaha přiblížit se našemu Spasiteli byla tak ohromná a opravdová, že si přál prožít i taková utrpení, jaká lidstvo svému Spasiteli připravilo.
Kdo chce vniknout do samotné podstaty mystiky a pochopit správnou cestu mystickou, tomu doporučuji, aby si přečetl knihy, jednající o životě svatého Františka z Assisi, zejména roztomilou knížku zvanou Fioretty (Kvítka) svatého Františka, psanou jeho současníky a spolubratry. Kniha tato naznačuje také, proč svatý František byl na konci svého života poznamenán svatými stigmaty.
Tato znamení ran Kristových nebyla jen znameními Františkovy mystické velikosti. On skutečně prožíval a cítil na svém těle bolest, kterou tyto rány způsobily, na těle Kristově. A právě tímto prožitím Kristova utrpení se mu svatý František z Assisi tak ohromně přiblížil.
Celý život tohoto světce ukazuje nejlépe, že k opravdovým výšinám mystického života přivedla ho jenom jeho bezmezná láska, pokora, trpělivost, obětavost, sebezapírání, poslušnost a obětování se celku. Jen proto mohl vykonat věci pro duše lidské tak ohromné, že ho jeho tajuplné spojení s Bohem - s Kristem - naplňovalo ohromnou duchovní silou, která z něho neustále vyzařovala a působila i na ostatní duše lidské. Účinky této síly pocítili také všichni ti, kdož přišli do sebemenšího styku s ním, ba i ti, kteří se třebas jen z dálky obdivovali jeho bezpříkladnému, čistému křesťanskému životu.
I celá řada menších bratří Františkových dospěla rovněž k vysoké mystické dokonalosti, která jim přinesla takové dary, že mohli mezi lidem konat pravé zázraky. I oni vykonali mnoho pro povznesení duší lidských z prachu všednosti k ušlechtilejšímu, čistšímu a láskyplnějšímu životu.
Z nejvýznamnějších bratří Františkových byl svatý Antonín Paduánský, který svou něžností, láskou, obětavostí a výmluvností dovedl i největší hříšníky obracet na cestu za Kristem.
Vedle tohoto světce mohl bych vyjmenovat ještě celou řadu bratří z družiny Františkovy, kteří, posíleni silou ducha svého vůdce, získali podobným způsobem jako on, mimořádně vzácné dary duchovní, jimiž se stali rovněž velmi prospěšnými lidskému pokolení.
Mimo okruh těchto bratří připomínám tu ještě nad jiné velikou mystičku - svatou Kateřinu Sienskou, která nám ve svých listech, dodnes dochovaných, ukázala jasně, jaká byla její cesta, jak působila a do jakých výšin duchovního života ve své mystice dospěla. .
Není však možno uvádět zde všechny, představitele středověké i pozdější mystiky. Jisto je, že i nová doba, třebaže dnešní svět hledá všechno možné, jenom ne opravdové spojení s Bohem, má své veliké, Bohem omilostněné duchy, o nichž možno bezpečně prohlásit, že jsou

opravdovými mystiky. Nemusíme chodit do ciziny a hledat je jenom tam. V našem básníku Březinovi nebo hlubokém mysliteli - Zeyerovi, najdeme jistě mnohé, co nás přesvědčuje o tom, že i oni dosáhli plně tajuplného spojení s Bohem.
Z cizích představitelů nové mystiky chtěl bych upozornit alespoň na nejvýznačnější zjevy, objevivší se mezi námi v posledních letech.
Je to především svatá Terezička Ježíškova (1873-1897), která svou naprostou čistotou a něžností již od svých dětských let pěstovala nejkrásnější mystiku, aniž o tom věděla. Její „Dějiny duše“, které na rozkaz své představené v klášteře musela napsat, dýchají takovou něhou a krásou, že musí každého člověka, který je jen trochu účasten vyššího duchovního života, rozradostnit na nejvyšší míru.
I ona dovedla sebe zapřít tak, aby mohla co nejvíce milovat všechny své bližní a pro ně se obětovat. I ona měla jednu jedinou touhu - pomoci lidem a osvobodit duše jejich od jha satanského. Toužila z celého srdce stát se misionářkou, aby mohla šířit učení Ježíše Krista tam, kde nebylo ještě známo. Zprvu bylo to její mládí, později pak její nemoc, které jí zabránily věnovat se tomuto velkému úkolu. Její touha pomáhat byla však tak ohromná a tak živelná, že ve chvílích, kdy si uvědomovala, jak ji opouštějí pomalu její životní síly tělesné, pociťovala v sobě, ve svém tajemném, mystickém spojení s Bohem a se svým miláčkem-Ježíšem Kristem, takovou sílu duchovní, že na sklonku svého života mohla říci:
»Když jsem nemohla splnit svou touhu pomoci lidem a očistit duše lidské za svého pozemského života, budu pak, až se odpoutám od hmoty, rozsévati své růže po celém světě.«
A tomuto velikému slibu také dostála. Třebaže svým čistým životem, svým utrpením a svou láskou k Bohu i bližním, byla jistě určena k tomu, aby jako duše vyvolená dostala se do nejvyšších sfér duchovních - do nebeského království - přece ona, z lásky k lidstvu, zřekla se této blaženosti pro ni připravené. Zůstala raději v astrální pláni, nejnižší to sféře duchovní, jen aby zůstala v blízkosti duší, které úpí pod tlakem svého sobectví a nelásky a prožívají veliká utrpení. Zůstala v blízkosti naší proto, aby mohla pomáhat duším lidským k očišťování, aby mohla zbavovat utrpení zejména ty duše, které ještě neztratily nadobro víru v Boha a které jejím zázračným zasáhnutím mohou být uvedeny zpět na cestu k Bohu Otci, připravenou pro nás láskou a obětí Ježíše Krista.
Měl jsem sám příležitost zažít a také vidět a slyšet o zážitcích jiných lidí, kterým právě ona svou láskou pomohla.
Svatá Terezička Ježíškova ukázala nám nejčistší cestu mystickou, kterou poznáme nejlépe z její knihy „Dějiny duše“. Kdyby byla nezemřela tak mladičká, bylo by jí dnes dvaašedesát let. Okolnost, že již tak záhy po své smrti byla církví katolickou prohlášena za svatou, dokazuje jen naprostou výjimečnost zjevu i působení svaté Terezičky.
Jistě že také ne náhodou objevila se mezi námi právě v poslední době, kdy lidstvo, propadlé materialismu a sobectví nejnižšího druhu, toužící jen po radovánkách a požitcích, potřebovalo jí nejvíce. Zrodila se mezi námi, aby její veliká duše, plná lásky a obětavosti upozornila nás, že »nejen samým chlebem živ jest člověk, ale také Slovem Božím.«
Bůh posílá nám proto tak veliké příklady, abychom nikdy nezapomínali na Něho a na Jeho Lásku.
Druhou, téměř v současné době žijící světicí je svatá Gemma Galgany (1878-1903), rovněž význačná mystička, jejíž životopis doporučuji k přečtení všem, kdož se o mystiku zajímají.
V ní shledáváme se zase s duší, která i při velikém utrpení, jež musela prožívati, nalézá veškeren smysl svého života v dokonalém spojení s Bohem a Kristem. Hoří tak velikou a opravdovou láskou ke Spasiteli, že touží i prožívat táž utrpení, jaká musel prožít Pán Ježíš. I ona ve svých extasích po koncentraci, v modlitbě, dostává se do styku s Ježíšem Kristem i Matkou Boží. Toto spojení působilo na ni způsobem tak úžasným, že se jednou její srdce ve chvíli, kdy bylo naplněno Božskou Láskou Ježíšovou, zvětšilo tak ohromně, že nazvedlo i její žebra a vycházel z něho takový žár, že i prádlo na něm ležící bylo spáleno.

Nakonec pak její veliká touha po utrpení, podobném utrpení Pána Ježíše, vyvolala na jejím těle znaky ran Kristových, tak zvaná stigmata.
I tato stigmata, která se na jejím těle objevila za našich dnů, mají rovněž své důležité poslání mezi lidstvem. Lidstvo zapomíná velmi snadno na veliké projevy Boží a holduje raději svým chtíčům, než by si uvědomovalo, že nad námi, s námi i v nás existuje mimo hmotu vyšší Moc a Síla duchovní, která jedině je skutečným, pravým životem, která nám všechno dává, všechen život v celém vesmíru tvoří a vše při životě udržuje. Touto Silou a Mocí žijeme, dýcháme, chápeme, a bez Ní nic nejsme. To jest třeba, abychom si stále uvědomovali.
Proto také vždycky, když se lidstvo nejdále vzdálí od pravé cesty a nejvíce pomíjí vyšší Moc nad sebou, Bůh posílá na svět takové zjevy, jakými se ukázali všichni velcí mystikové dob starých, středověkých i doby dnešní, a také i nejposlednější zjev, dosud mezi námi žijící, jakým je Tereza Neumannová z Konnersreuthu.
Ani ona neprováděla žádná umělá magická cvičení, aby se pomocí těchto cvičení přiblížila Bohu. Žila prostě, čistým, náboženským životem, a jako prostá dělnice v hospodářství nikdy ani nepomyslila na to, že se s ní jednou budou dít věci, které vzbudí obdiv celého světa.
Těmto zázračným jevům předcházelo veliké utrpení a různé choroby, kterými Tereza Neumannová prošla. Když byla v největším nebezpečí života, vzývala svatou Terezičku Ježíškovu, a byla zázračně uzdravena. Od té chvíle přichází i ona do extasí, v nichž přijímá pokyny od své učitelky sv. Terezičky Ježíškovy a začínají se s ní dít zázraky. Její, nepije nic, tedy nepřijímá žádné posilnění pro své hmotné tělo, a přece je živa a zdráva a neztrácí na váze.
V dalším vývoji začínají se objevovat na jejím těle znaky ran Kristových - stigmata, a to na rukou i nohou i rána v prsou, dokonce objevuje se u ní i krvácení z očí a ran na hlavě, která nese stopy trnové koruny. Na Veliký Pátek prožívá tak živě bičování Pána Ježíše, že její tělo prozrazuje i očekávanou ránu důtek, i bolest, kterou mu dopadnutí jich způsobuje, ale to nejzávažnější, po ranách těchto zůstávají na jejích zádech krvavé stopy. Za tohoto bičování jest prostěradlo jejího lůžka, na němž leží, prosáklé krví a přilepeno na její tělo.
Při svém utrpení, které se dostavuje pravidelně v pátek, zejména na Veliký Pátek, líčí podrobně události s ukřižováním Kristovým související, mluví aramejsky a udivuje tak nejen lékaře, nýbrž i theology a filosofy. Všichni, kdož se snažili prozkoumat tajemství jejích zážitků, zůstávají bezradnými a nevědí, jak si to mají vysvětlit.
Nejzajímavější však je to, že Tereza Neumannová, třebaže přitom velice trpí, přece s radostí toto utrpení snáší. Domnívá se, že si to Pán Ježíš sám přeje. Její muka a utrpení, nad nimiž i církev zůstává v rozpacích, má však ohromný duchovní podklad.
Duše Terezy Neumannové byla v předcházejícím životě náhodou vtělena v onoho žoldnéře, který Pána Ježíše Krista bičoval, který vložil na Jeho hlavu trnovou korunu, a který přibíjel tělo Kristovo na kříž. Proto jsou v nynějším podvědomí Terezy Neumannové představy tohoto celého utrpení tak živé, proto také její duše tak ochotně a s láskou je přijímá, protože věří, že stejným utrpením musí očistit svoji duši od všeho zla, které napáchala v předešlém životě.
Protože se se svou zbožností včas ke Kristu obrátila, provází ji sám Pán při jejím utrpení Svou velikou Láskou, a za její utrpení naplňuje ji zázračnou mocí, kterou může i uzdravovati nemocné.
Tereza Neumannová cítí ve svém podvědomí tuto spojitost s Bohem, a proto tak klidně, trpělivě, ba možno říci i s radostí všecko snáší.
Tato duše se musela vrátit na svět právě na konci tohoto věku (Věku ryb), aby si odčinila své hříchy ještě včas, aby při třídění duchů na pravici a levici nezůstala mezi zavrženými. Již
před svým vtělením a zrozením do tohoto života poznala a pochopila, jak ohromně se provinila proti Synu Božímu, a proto toužila po tom, aby v příštím, to jest v tomto svém životě, mohla vše s duše své smýt.

Vědecky se tyto věci vypátrat a odhalit nedají. Stejně vědecky nevysvětlitelné zůstává i to, že Tereza Neumannová nepřijímá žádnou potravu, a přec může být bez jídla živa. Věda nechápe schopnost těla přijímat potřebné látky a síly přímo v etheru.
Ve skutečnosti děje se zde něco podobného jako v Káni Galilejské, kde Kristus proměnil vodu ve víno, nebo když nasytil 5000 lidí pěti chleby a dvěma rybičkami a 4000 mužů krom žen a dětí sedmi chleby a několika rybami. Zjednodušuje se zde prostě proces, jímž normálně hmota béře potřebné síly zase z hmoty, a tímto zjednodušením dociluje toho, že může je brát přímo z etheru.
Církev katolická nezaujala dosud k případu Terezy Neumannové jasné stanovisko. A přece, kdyby její představitelé chápali mystiku alespoň tak, jako ve středověku jejich předchůdcové, museli by uznat, že i toto děje se v Vůle Boží, a také ne bez příčiny.
Pro každého, kdo třebas jen jednou byl přítomen pátečnímu utrpení Terezy Neumannové, kdo na vlastní oči viděl zázraky, které se s ní dějí, pro každého znamená to vytržení z náboženské lhostejnosti a návrat k víře. Ani tisíce nejlepších kázání nemůže zanechat v duších lidských stopy tak hluboké a nesmazatelné, jaké zanechává utrpení této svaté ženy, z lásky k Bohu a Kristu prožívané.
I lidé jiného náboženství, jako na příklad jeden Izraelita, když viděli tento zázrak, okamžitě se obrátili ke křesťanské víře, neboť viděli v tom prst Boží a byli šťastni, že touto cestou byli obráceni k pravé víře.
Leč toto prožívání muk Kristova bičování a ukřižování nejsou jedinými zjevy, nad nimiž je třeba v tomto případě se pozastavit.
Je to zřejmě jen ohromná láska, která ze samého Krista do Terezy Neumannové plyne a v ní působí, která se snaží také následky hříchů jiných lidí na sebe převésti. Tak přebírá za druhé lidi různé jejich těžké nemoce a utrpení jejich sama za ně prožívá.
K tomu uvedu jen něco málo příkladů:
Přišla matka s dítětem těžce nemocným difterií. Děcko se již přímo dusilo, a matka prosila Terezu Neumannovou, aby se u Ježíše Krista přimluvila za jeho uzdravení. Tereza Neumannová prosila Pána, aby nemoc tohoto dítěte přenesl na ni, a to se také stalo. Dítě bylo okamžitě zdrávo, ale Tereza Neumannová prodělávala tři dny velmi těžkou difterii.
Dále převzala na sebe velmi těžký zápal plic, a to od jednoho studenta, který po jejím zásahu byl ihned zdráv, kdežto ona po tři dny trpěla zápalem plic.
Tyto příklady jsou jen důkazem, jak ohromnou, zázračnou moc má láska k bližnímu, vyvrcholená v oběti. Zkuste to jen, zda byste to dovedli vy, obětovat se pro člověka vám cizího natolik, že byste byli ochotni převzít na sebe jeho těžkou chorobu a trpět místo něho! A měli-li byste s tímto utrpením převzít i nebezpečí, že přitom zahynete, myslím, že by se nenašel ani jeden jediný člověk, který by byl ochoten následovat tohoto příkladu.
Na druhé straně je zde patrný důkaz velikosti Moci, Síly a Lásky Boží, že tomu, kdo se tak ochotně chtěl obětovat, zase pomůže k uzdravení. Děje se tak jistě proto, aby veliká láska, v srdci lidském vzniklá, nezanikla hned při prvém nebo druhém případě vzácné obětavosti, ale mohla se projevovat i v dalších případech podobných.
Stalo se i to, že když Tereza Neumannová nemohla splnit svou touhu a jít do kostela a k přijímání, zmizela s oltáře nedaleké kaple hostie, a ona, ležíc na lůžku, přijímá z neviditelných rukou. Ti, kdož byli tomuto „přijímání“ přítomni, hledali, odkud tato hostie pochází, a ukázalo se, že zmizela z monstrance na oltáři v blízké kapli.
To všechno nejsou věci každodenně se přiházející, to nejsou příhody, kterými může se obírat věda jen jako sensacemi. To jsou pro nás pokyny z nejvyšších sfér duchovních, abychom se zamyslili nad tím, jak veliký a mocný je duchovní život mystický.
Všechny takovéto zjevy mají jediný účel: Upozornit lidstvo na existenci něčeho vyššího, třebas neviditelného, na existenci Moci, Moudrosti a Lásky Boží, abychom se konečně již jednou přeljtali klanět jen hmotě a uvědomili si, že vedle našeho všedního života hmotného

nemáme nikdy zapomínat, že hlavním a vyšším životem naším jest život duchovní. Není zapotřebí zavírat se do klášterů, není zapotřebí věnovat se celé dny jen a jen tajemnému spojování s Bohem. Naším úkolem jest žít, pracovat. Ale v tomto svém žití a při své práci všední máme mít stále na mysli nejdůležitější ze svých povinností, to jest, každý svůj skutek, každou myšlenku, každé slovo své naplnit láskou.
Budeme-li spravedlivě a v lásce žít, pak nám stačí, věnujeme-li duši své a jejímu spojení s Bohem třebas jen kratičké chvíle soustředěného odevzdání do rukou Božích. Jen tak se můžeme přiblížit k mystickému životu duchovnímu, a nemusíme k tomu opouštět svůj život všední, který jest naším údělem. Nikdy nesmíme rozumět mystice tak, že nás odvede od všedního života, nýbrž právě naopak mystikou musíme naplnit celý svůj všední život, aby se v každém kroku i činu našem projevilo čisté, mystické, duchovní cítění naše.
Produševňujete-li takto svůj všední život láskou, a sloužíte-li takto Bohu, pak prospějete sobě i lidstvu víc, než kdybyste se zavřeli do kláštera a tam celé dny dleli na modlitbách. Obětavá služba pro bližní - a příležitost k ní naskytá se vám při každém kroku i v každém z povolání lidských - jest a bude vždy nejúčinnější modlitbou, kterou můžete svého Boha a Krista uctít.
Dokážete-li to, pak dostane se vám přímo zázračných sil k tomu, abyste svou vůli a ušlechtilé snahy své mohli také plně uplatnit. Pak se také stanete nejužitečnějšími činiteli lidské společnosti.
Jen s Bohem a Jeho pomocí můžete dokázat všecko. Bez Boha a Jeho pomoci nedokážete ničeho. A dojdete-li již k tomuto poznání, pak také pochopíte pravý význam a cenu mystiky, které je dnes mezi lidem zapotřebí více než kdykoliv jindy.

15. Spiritism špatně chápaný a škody jím způsobené

(Přednáška proslovená 25./9. 29 v Mor. Ostravě.)

Spiritism je dnes již velmi rozšířen, a to nejen mezi prostými lidmi, nýbrž i mezi inteligencí, která však z různých důvodů nepřiznává se ke své příslušnosti k němu. Hlavní příčinou toho, že existuje dnes ještě mnoho lidí, kteří se stydí přiznat se veřejně ke svému zájmu o spiritism, jest jistě to, že jsou si sami vědomi naprosté nedokonalosti, mnohde i pošetilosti způsobu, jakým se v jednotlivých kroužcích spiritism pěstuje. Toho ovšem jsou vinni jediné spiritisti, kteří chápou spiritism jinak než by měli. Různým svým vystupováním na veřejnost, a více ještě tím, co se děje ve skrytu sedánek, zdiskreditovali pravý spiritism, kterým se již v jiných státech evropských zabývá sama věda.
V cizině nalezneme již celou řadu učenců, kteří si vzali za úkol vyjasnit různé záhady spiritismu, které se ostatní vědě zdají nepřijatelné. U nás vystoupil se svými názory na spiritism a vědy okultní také jeden vynikající učenec a profesor Karlovy university, který vydal o těchto věcech dvousvazkové dílo, na vědecké basi budované, ale byl za to svými universitními kolegy téměř zesměšněn.
Přes to všechno nelze spiritismu upřít jeho veliký význam. Jeho úkolem je přesvědčit lidstvo o našem životě posmrtném, tedy o velmi důležité složce našeho bytí vůbec. Tento nesporný fakt, že život náš pokračuje i po smrti, musí jednou zevšeobecnět tak, aby život pozemský byl již ve hmotě řízen zorným úhlem věčnosti, aby se lidstvo naučilo chápat, že význam našeho života jest daleko hlubší a významnější, než jak je chápán v předpokladu, že po smrti nic není, a že máme jen to, co za tohoto života zde užijeme.
Je jistě mnohem pohodlnější nevěřit v nic víc, než v tento život hmotný. Mnohé zlo, které zde lidé páší zdánlivě beztrestně, svádí k následování. Jen tato morálka vnesla tolik sobectví, bezohlednosti, falše a podvodů do života dnešních lidí, kteří se starají jen o to, aby den za dnem proplouvali šikovně mezi úskalími zákona, a necítí pražádné zodpovědnosti za své činy.

Až lidstvo bude poučeno o tom, že existuje posmrtný život, až bude poučeno o tom, co na nás čeká, až se naše duše odpoutá od fysického těla, až si bude vědomo toho, že každý náš skutek, každé naše slovo i každá naše myšlenka vytváří vlastně náš vlastní osud a nese také své ovoce, že všecka utrpení, která nás potkávají, mají svou příčinu právě v našich skutcích, ať v tomto životě nebo v životě předcházejícím spáchaných, pak snad dá si mnohý lepší pozor na své skutky a bude více přemýšlet o tom, co je správné a jak by měl jednat.
S tohoto hlediska spiritism má veliký význam. Nesmí však být zneužíván tak, jak se povětšině dnes děje, k věcem hmotařským, které s duchovní podstatou pravého spiritismu nemají nic společného.
Možno říci, že spiritism je pouze prvým krokem na první stupeň duchovního poznávání. Má nás přivést k přesvědčení, že naše duše existuje již od počátku světa, že musela projít dlouhým vývojem, mnohými reinkarnacemi, že jsme žili zde již v mnoha a mnoha různých životech, ve kterých jsme sbírali vždy nové a nové zkušenosti. Spiritism přesvědčí nás, že toto naše opětné vtělování poskytovalo naší duši příležitost, aby se zušlechťovala a zbavovala různých svých vad a chyb, které jsme na sebe nabrali při svém sestupu z Otcovského domu až do hmoty i na svém vzestupu z této hmoty výše. Tyto naše chyby jsou tak veliké, že se musíme ještě mnohokráte vtělit do hmoty na této zemi, aby naše duše v tomto svém zušlechťování mohla stále pokračovat, než dojdeme mety, která je vymezena slovy Ježíše Krista:
»Buďte tak dokonalí, jako Otec váš v nebesích dokonalý jest.« Spiritism má nám tedy ukázat a potvrdit fakt, že k našemu zdokonalení nestačí pouze jeden život, a že vedle svých životů na této zeměkouli, pokud jsme vtěleni, žijeme v mezidobích svého vtělení nepřetržitě dále ve sférách duchovních, abychom i tam na svém zdokonalování pracovali.
Život hmotný s naším životem duchovním je stále v úzké souvislosti. Nesnažíme-li se za svého vtělení, tedy za života ve hmotě, poznávat své chyby, vady, poklesky, hříchy a své zlé náklonnosti, dostane se nám o tom jasné poučení v životě záhrobním, který je pokračováním našeho hmotného života minulého a zároveň i přípravou k našemu budoucímu životu na této zemi.
Této nepřetržité souvislosti minulého, dnešního i příštího života pozemského nemůže se vyhnout nikdo. Nevyhne se jí ani ten, kdo ji nejpřesvědčivěji popírá jako věc neexistující. Každý bude o tom poučen, až opustí svou tělesnou schránku, a tam také shledá se s důsledky této souvislosti.
Kdo jest poučen o životě posmrtném, kdo věří v reinkarnaci, tomu se nejen snáze žije na této zemi, nýbrž také snadněji prožívá velikou přeměnu ze života hmotného do života posmrtného. Je již připraven na to, co jej čeká, a jeho vývoj následkem toho rychleji pokračuje.
Spiritism vědecký, který má za úkol nejen obohacovat a povznášet, nýbrž i vysvětlovat různé duchovní zjevy, související se životem posmrtným, koná ohromně záslužnou práci. Poučuje nás o tom, že je možno stýkat se s dušemi existujícími mimo tělo. Umožňuje nám někdy spojení s vynikajícími duchy i z vyšších sfér duchovních, od nichž můžeme získat vzácná poučení, mnohdy i taková, jakých by nám oficielní věda nemohla ani poskytnouti.
Takovýto spiritism vědecký jest jedině správný a lidstvu neobyčejně prospěšný a užitečný. Přidržují-li se přívrženci spiritismu tohoto směru, pěstují-li seance s tendencí ušlechtilou, směřující k získání poučení, pak jsou na opravdu správné cestě. Jejich seance se omezují pouze na zbožné soustředění se, a žádají a očekávají příchod svých učitelů, kteří jim přinášejí poučení o věcech, na které se jich ptají. Ať již tato poučení jsou praktická pro náš duchovní život, ať jsou to poučení náboženská nebo z různých oborů vědy, mohou vždycky přinésti lidstvu veliké poklady nových poznatků, přesahujících vědecká bádání. Poznatky tyto dají se pak vždy i vědecky prozkoumat, a tím mohou být přeneseny i do života hmotného.
Rozhodně pochybený je spiritism tenkráte, pořádají-li se seance jen k ukojení zvědavosti spiritistů nebo náhodných jejich hostů. Bohužel, že velká většina spiritistických sedánek nemá

vyšší cíl, než pobavit zvědavé lidi, kteří se pokoušejí volat duchy zemřelých lidí, a jakýkoliv projev media přijímají jako sensaci.
Takovíto nepraví spiritisté jsou na scestí, protože nepochopili správně pravou podstatu spiritismu samého, nepochopili ani správně život záhrobní, třebaže svou příslušností ke spiritistům dokazují, že v něj věří. Dále i způsob, jakým jsou jejich seance vedeny, dokazuje, že neznají ani možnosti, jakých se v seancích mohou dovolávat.
Velikou chybou jest i to, že většina účastníků seancí věří naprosto a nekriticky všemu, co ten který duch ze záhrobí jim povídá a radí. Často se řídí věrně těmito radami, třebaže je tato nekritická víra uvede mnohdy i do velikých škod. Neuvědomují si to, že duchovní bytost lidská, která opustila tělo, nese s sebou do záhrobí všechny své duchovní hodnoty, ať dobré či špatné.
Pouhým odchodem do záhrobí nestane se žádná duchovní bytost lepší, a proto stejně jako mezi lidmi na zemi, tak i mezi duchovními bytostmi v záhrobí jest mnoho zlých, zlomyslných a škodolibých bytostí, které si tropí rády z ostatních blázny. Ty mají pak vždy velkou radost, mohou-li se prostřednictvím nějakého media projevit a poradit přítomným, slepě věřícím něco, co by bylo k jejich škodě.
Na tyto špatné rádce ze záhrobí třeba pamatovat, a proto nutno také o všech radách, tímto způsobem udílených, kriticky uvažovat. I svatý Pavel upozornil na nutnost zkoumání duchů, a totéž naznačil i Pán Ježíš ve slovech:
»Po skutcích jejich poznáte je.«
V oněch prostých sedánkách, jichž jsem mnoho viděl a mnoha byl přítomen, viděl jsem často, že nikomu ani nenapadne rozebírat kriticky to, co ten který duch povídá, k čemu nabádá, nebo aby srovnával, zda jeho slova souhlasí s Evangelickými pravdami.
Všem, nebo alespoň převážné většině stačí, když se takový duch prohlásí za Husa, Komenského, Havlíčka, atd., nebo dokonce když řekne, že je sám Pán Ježíš Kristus. Všichni ho zbožně poslouchají a jed brali by na to, že je to pravda.
Stačí však přítomnost jediného kritického člověka, věci jen trochu znalého, a ten, zasáhne-li zde, ihned odhalí podvod projevujícího se ducha. Mnohdy může svým zákrokem a správným poučením prospět i jemu, a upozornit ho na těžké následky tohoto klamného vydávání se za někoho, kým není.
Jednou byl jsem účasten seance, ve které mladá dívka volala ducha své maminky. Za chvíli medium přicházelo do transu, a hned tu byla bytost, která se prohlásila za maminku oné dívky. Mluvila s ní, odpovídala na její otázky, a všechno se dle mínění dceřina až nápadně shodovalo. Proto také dívka se vší určitostí prohlašovala, že je to jistě duch mamінčin.
Abych nabyl jistoty, že ona bytost mluví pravdu, zasáhl jsem otázkou, kolik měla za svého života dětí. Řekla, že pět - ačkoliv tázající se dívka měla pouze dva sourozence. Žádal jsem dále onu bytost, aby mi řekla jména svých dětí, a tu uvedla hned pět jmen, ale ani jedno nesouhlasilo se jmény dětí oné rodiny, odkud dívka byla. Tak byl ovšem podvod odhalen.
Domluvil jsem oné bytosti, aby nadále již neklamala, že lež je hříchem i v záhrobí. Po mé domluvě bytost přiznala, že chtěla jen klamat.
Nyní však pro účastníky seance zůstala nevysvětlitelnou jiná věc. Jak prý ona bytost mohla vědět něco bližšího o tom, nač se dívka ptala, když krom ní žádný z účastníků seance nebyl do věci zasvěcen.
Tu jsem viděl, jak povrchní jsou znalosti přítomných o duchovních věcech, když není jim známo ani to, že bytost od fysického těla odpoutaná má schopnost čísti myšlenky. To, co bylo v mysli mladé dívky, čím se zabývala před i při rozpravě s domnělou maminkou, to ona bytost vnímala a toho také pro snazší oklamání ihned použila.
Toho by si všichni spiritisté měli být vědomi, že v takové jednoduché seanci nemají možnosti kontrolovat, zda se zde opravdu projevuje ten duch, za kterého se projevená bytost vydává.

Za druhé měli by spiritisté o posmrtném životě vědět také to, že ne vždycky může se k nim volaná bytost dostavit. Vždyť nikomu není známo, co právě volaná bytost prožívá, a zdali dlí dosud v astrální pláni, nejblíže naší zemi, odkud se může nejsnáze projevit.
Dále pak spiritisté měli by bráti v úvahu i to, že přivoláváním některé bytosti mohou jí velmi ublížit, neboť v dobách, kdy je jí určeno prožívat svou cestu očistnou, nemá být vyrušována. V té době má sama se sebou co dělat a my nemáme ani právo do potřebného jí klidu zasahovat.
Má-li taková bytost své rodině nebo svým známým co říci, pak přijde sama, bez volání, projeví se, poradí nebo dá pokyny k tomu, co by se mělo dle její vůle stát.
Projevuje-li se nějaká bytost, která nebyla přivolávána, pak můžeme již s větší pravděpodobností připustit, že je skutečně tou bytostí, za níž se vydává. Ale i v takových případech, kde se hlásí nevolaná bytost, vydávající se za některého významného ducha, musíme být opatrní a její sdělení překontrolovat.
Stalo se jednou v menším městě nedaleko Prahy, že se v tamním kroužku projevoval prostřednictvím media duch, který se vydával za Spasitele Ježíše Krista. Byl jsem tázán, zda tomu věřím a zda je to možné. Vyloučil jsem však tuto možnost úplně, protože duch tak vznešený nesnížil by se natolik, aby se projevoval prostřednictvím media tak nedokonalého, nežijícího ani čistým svatým životem, a aby se projevil ve společnosti, která neprokazovala pražádných vyšších schopností duchovních.
Při následující seanci, když se projevil znovu tento duch, za Ježíše Krista se vydávající, vystoupil jeden z přítomných, rozumných bratří a vyslovil své pochybnosti. Vytkl zároveň projevujícímu se duchu jeho smělost, vydávat se za Syna Božího. Tu bytost ona odpověděla:
»Opovážíš-li se ještě jednou o tom pochybovat, tak ti dám pár facek a vyhodím tě ven!«
Tento výrok sám o sobě postačil, aby přesvědčil bratry, na jaké úrovni je bytost za Syna Božího se vydávající a uvěřili, že byli klamáni.
V jednom moravském městě, kde se scházeli bratři k sedánkám, projevovala se bytost, která přesvědčovala přítomnou vdovu, že si má vzít ženatého, rovněž seanci přítomného muže a odevzdat mu všechny své i synovy peníze. Protože to řekl duch, uvěřili tomu všichni, zejména ti, jichž se rada tato týkala. Muž dal se hned rozvést a oženil se s vdovou, která mu odevzdala své peníze i peníze svého syna, který, takto ožebračen a nespokojen s činem matčiným, skončil pak sebevraždou.
V jiném moravském městě se projevoval duch, který takovéto kuplířství prováděl ve velkém a dokázal, že šest rodin, dříve v míru a klidu žijících, úplně rozvrátil. Manželé se rozváděli, opouštěli své děti a uzavírali nové sňatky, vše dle nařízení duchovní bytosti. Jaké pak byly následky této nepromyšlené, neuvážené poslušnosti, není třeba ani dodávat.
Tato fakta uvádím zde úmyslně, aby bratři spiritisté uvážili, jak nebezpečno jest nekriticky a bezpodmínečně poslouchat duchovní bytosti, mezi nimiž jsou i takové, které nemají jiný cíl před sebou, než působit zlo.
V takovýchto - ovšem že jen v takovýchto případech, má církev naprosto pravdu, že se projevují duchové zlí. Takovéto a mnoho jim podobných věcí zdiskreditují vážnost spiritismu a mnohdy i rozumné lidi odvádějí od správné cesty, takže se pak odvažují nebezpečných, neuvážených a škodlivých podniků.
Do jakého nebezpečí podobné seance mohou uvést, viděl jsem v jedné obci v severních Čechách. Tam se u starosty obce pořádaly sedánky, a když starostův syn byl odveden k vojsku, žádali v seanci se projevivšího ducha o radu, co mají dělat, aby syna dostali zase z vojny. Duch jim poradil, rodina se dle toho zařídila, a syn se skutečně z vojny dostal.
Dle toho však, jakou odměnu si ona bytost za svoji radu vyžádala, byla to zřejmě bytost zlá. Když se totiž syn vrátil domů a účastnil se seance, tu z čista jasna přišel do transu. Ovládla ho patrně táž bytost, která mu poradila, jak se dostat z vojny, a to tak důkladně, že mladík, který

nebyl mediem, se již z transu neprobral. Bytost zůstala v něm a prováděla takové věci, že mladíka museli odvézt do blázince.
Velmi často se zneužívá spiritismu k věcem hmotařským, ba mnohdy ještě nižším. Tak na příklad účastníci seancí se ptají na věci obchodní, jiný chce vědět má-li prodat krávu, nebo má-li si jeho syn namluvit tu a tu dívku, nebo jaký los má si koupit, aby vyhrál, atd. atd. To všechno jsou věci falešného, špatně chápaného spiritismu, a není ani spiritismu důstojno, aby se k těmto výstřelkům lidské hlouposti hlásil.
Další chybou, které se tak zvané kruhy spiritistické dopouštějí jest, že se snaží cestou umělou, tedy téměř násilnou, vyrábět z různých lidí media a jasnovidce, bez ohledu na to, že tito lidé nemají mnohdy k tomu potřebné vlastnosti a jejich život neodpovídá nikterak tomu, aby se mohli stát ušlechtilými nástroji k duchovním projevům. Výsledky těchto nerozvážností bývají obyčejně strašlivé.
Znám jedno místo v severovýchodních Čechách, kde spiritisté prováděli tyto věci ve velkém. Jejich media, jichž používali, nemohla se naprosto prokázat životem ušlechtilým, a proto následkem nízkého stupně svého duchovního vývoje media přitahovala k sobě, dle zákona: stejné přitahuje stejné, zase jen bytosti z nejnižších sfér. Tyto bytosti, když se při seanci nemohly projevit prostřednictvím promlouvajícího tam media, snažily se ovládnout někoho z posluchačů. Vybrali si k tomu člověka hodně sensitivního nebo nervově skleslého a zesláblého, a v těchto lidech pak uvázly, ovládly je a působily jim, třebas nevědomky, strašné útrapy.
V onom městě nalezl jsem osmnáct takových obětí nerozumného jednání tamějších spiritů, a byl jsem rád, že měl jsem také příležitost na místě samém poučit ony bratry a přesvědčit je o zhoubných následcích jejich pochybené práce.
Kolik zbytečného a velikého utrpení způsobí se mnohdy tímto špatně chápaným spiritismem!
A k tomu ke všemu, tito falešní spiritisté propadají veliké pýše a domýšlivosti. Třebaže sami jsou na scestí, pohlížejí na ostatní spolubratry, kteří nechtějí přijmout „jejich“ spiritismus, jako na méněcenné a dosud bloudící duše, a podceňují všechny, kdož se k jejich „posvátné vědě“ dosud nepřiklonili.
Divíte se pak, že církev katolická a po ní i jiné církve absolutně spiritism zamítají jako zlo a otravu mezi lidmi? Nechápete vy, tak zvaní spiritisté, kteří podobné věci, jako byly zde uvedeny, provádíte, že jste vlastně tento názor na spiritism vyvolali vy sami tím, že jste jej zneužili k něčemu tak nízkému? Kdybyste pěstovali správný a vážný spiritism jen pro své poučení, pak by vám ho žádná církev jistě nezakazovala.
Existuje-li v samotné Praze spiritistický kruh vyšších hodnostáři. církevních, pak jest to jen důkazem, že se v církvi spiritism nezavrhuje absolutně. Jeho zákaz je namířen jistě proti těm lidem, kteří by mohli z neporozumění a nepochopení spiritismu zneužít a tím si sami uškodit.
Druhou příčinu, proč církve odmítají spiritism, možno spatřovat v tom, že většina spiritů, jakmile ke spiritismu přikročí, pospíchá hned s vystoupením z církve. Což se mohou domnívat, že tímto vystoupením z církve budou hned lepšími a hodnotnějšími spirity?
Toto vystupování z církve, ať již z kterékoliv, které je odůvodněno jenom tím, že se někdo přihlásil ke spiritům, je docela zbytečné. Naopak, mnohý člověk, který není ještě dostatečně duchovně pokročilý a natolik samostatný, aby se ve věcech náboženských obešel bez vedení církve, velmi tím sám sobě škodí.
Nikomu nemůže škodit, když vedle církevních poznatků, které mu daly základ náboženského života, pozná ještě něco dalšího. Třebas by to církev dle svých dogmat neuznávala, přec nemůže nikomu bránit, aby k takovému poznání vedle církve došel. Znám celou řadu bratří, kteří jsou upřímnými spiritisty a přitom nevystoupili z církve, nebo přihlásili se do církve jiné. Mnozí z nich dokázali však, že se svým ušlechtilejším životem, vyplývajícím z poznání života záhrobního, stali příkladem i ostatním příslušníkům církevním. Jejich faráři chodí nyní s nimi do spiritistických seancí, což považuji za velmi správné.

Právě kněží, mající ušlechtilé cíle před sebou, mohli by při těchto seancích zasáhnout mnohdy ve prospěch přítomných i ve prospěch projevujících se bytostí.
Nepřátelstvím proti spiritistům se stále se šířící spiritism se světa nevyhladí. Naproti tomu usměrněním a zušlechtěním jeho tendence prospělo by se velice celku i náboženskému životu, neboť právě mezi spirity jest velmi mnoho lidí opravdově a čistě věřících.
Pohlížím-li na věc s tohoto stanoviska, pak naprosto nechápu, proč církve opouštějí své ovečky na cestě nového poznávání a nesnaží se jít s duchem času, který od nich přímo žádá, aby se přiklonili ke spiritismu.
Zdá se však, že se v církvi něco děje, zejména v církvi katolické, neboť sám papež nařídil prý biskupům, aby nařídili dále kněžstvu věnovat se studiu okultních věd. To by byl ovšem velmi závažný krok kupředu.
Dalším nebezpečím špatně chápaného spiritismu je na mnoha místech vyvolaná zvědavost po poznání jiných odvětví duchovního života, zejména touha oddat se různým magickým cvičením a úkonům.
Byl jsem již v mnoha a mnoha případech svědkem toho, kam takové spirity přivedla touha využít neznámých duchovních sil. Takoví spirité se stávají zpravidla obětí své zvědavosti, neboť síly ty je ovládnou a přivedou do blázince.
Tvrdí-li někteří lékaři o spiritismu vůbec, že přivádí lidi do blázince, je to tvrzení nesprávné. Spiritism sám o sobě, pravý, správný, ať vědecký nebo pro poučení pěstovaný, nemůže nikdy nikoho do blázince přivést. Faktem však je, že přivádí do blázince lidi takové, kteří překročují meze nám dovolené a chtějí vyniknout nad ostatní zvláštními schopnostmi duchovními, do kterých však ještě nedorostli.
Velikým nemravem ve spiritismu jsou také některá media, která se domnívají, že musí mluvit v každé seanci a za každou cenu. Nemohou-li přijít sami do transu, nebo nemůže-li se jimi žádná bytost projevit, tu namístě, aby pravdivě tuto indisposici přiznali, sahají k podvodu. Zavrou oči, jako by opravdu byli v transu a mluví, mluví. Ovšem, že to také podle toho vypadá.
Prostí, důvěřiví lidé seanci přítomní, nepoznají tento klam a domnívají se, že mluví s nimi opravdu duchovní bytost ze záhrobí. Kdyby však taková media věděla, jakou zodpovědnost tím na sebe béřou, kdyby si uvědomila, jakou karmu si tím připravují, co je za to v záhrobním životě očekává, pak by si to jistě dobře rozmyslela. Tento klam je praobyčejnou lží a podvodem, a to již samo o sobě prozrazuje nízkost duše dotyčného media.
Dále ještě chtěl bych spiritům zdůraznit, že se v jejich kruhu nemůže nikdy projevit žádná bytost z vyšší úrovně, než na jaké úrovni oni v duchovním světě stojí. Přicházejí-li do sedánek lidé neočištění od svých denních hříchů a spáchaného zla, a dovedou-li ještě přede dveřmi, kde se má seance konat, jeden druhého pomlouvat, přicházejí-li plni zášti, nenávisti, závisti a nelásky, pak ovšem nemohou se dovolat bytosti z vyšší úrovně, která by jim přinesla povznášející, zušlechťující pokyny a rady. Takoví spirité udělali by dojista lépe, kdyby se vůbec nescházeli, neboť svými schůzkami pravý spiritism znesvěcují.
Je zapotřebí ještě mnoho a mnoho práce, aby se spiritism očistil a stal se opravdu tím, čím má být.
Velikou zásluhu na tomto poli práce má Radvanické sdružení spiritů se svou „Psychickou revue“, která vychovává skutečně k ideálnímu spiritismu. Nelpí jen a nezastavuje se na pouhých sedánkách, nýbrž věnuje se studiu psychického života ve všech směrech.
Až všichni spiritisté půjdou touto cestou, kterou radvanická „Psychická revue“ naznačuje, pak také všichni spiritisté budou požívat takové úcty, jaké se ve svém okolí těší radvaničtí. Pouze spirité sami mohou se zasloužit o to, aby lidé nepohlíželi na spiritism s úsměškem, ale s patřičným respektem, jako na věc, která nám otvírá studnici nového, tajuplného, pro náš život tak důležitého vědění.

Spiritisté velmi chybují také v tom, že se na své cestě vývojové zastavují a spokojují se s tím, co jim poskytují jen jejich chudé sedánky. Kdo se již jednou přiblíží k záhadám duchovního a záhrobního života, má i dále pokračovat ve svých studiích a hlavně ve své snaze žít čím dále tím ušlechtilejším životem. Nikdy se spiritisté nesmějí domnívat, že všechno ostatní, co je mimo spiritism, jako teosofie, antroposofie, psychická bádání, mystika, rosenkruciánství atd., že vše to je pro ně hodné zavržení.
Vstoupili-li jste již jednou na první stupeň tohoto duchovního poznávání, je vaší povinností připravovat se na vstup na druhý, třetí i další stupeň. Pak jistě naleznete i v teosofii i v antroposofii i v psychickém bádání, v mystice i rosenkruciánství tolik poučného a k lepšímu, ušlechtilejšímu životu vás nabádajícího, že budete jednou všem těmto pramenům vděčni za to, že z vás udělaly nového člověka. Nového člověka nově, jinak myslícího, jinak cítícího, a také jinak, ušlechtileji žijícího.
Kdo má dobrou vůli dát se poučit a kdo je schopen nepředpojatě přistoupit i k těm věcem, které nám podávají církve, může nalézt veliké poučení i v církvi římskokatolické i v církvi českobratrské, československé i v jiných církvích křesťanských. Veliké poučení, snad jemu nejbližší, může nalézt i mezi Unitary, nebo i v nejnověji objevených naukách Bahaismu. Při svém zájmu o tyto věci jistě nikdo nevynechá nauky východní, zejména budhismus, který mezi všemi naukami duchovními celého světa stojí tak vysoko.
Všude, všude a ve všem, zahloubáte-li se nad tím, uvidíte, že všudy kráčel Bůh a všude zanechal stopy své veliké Lásky k nám, kterou podle svých schopností můžeme chápat a nalézat ve všem. Je jen zapotřebí přistupovat ke všemu s čistou myslí a se srdcem plným lásky.
O toto požehnání pro svoji další cestu proste Boha nejen vy, spirité, nýbrž vy všichni, kdož jste se vydali na cestu za nejvyšším Světlem Pravdy.

16. Evangelium a lidský rozum

Přednáška proslovená v Uher. Ostrohu 3./2. 24.)

Svatá Evangelia, stejně jako Starý Zákon, obsahují tolik duchovních pravd a tolik svatého poučení, že nelze přistoupit ke čtení těchto knih bez důkladné přípravy. Obsah Písem skrývá v sobě tolik duchovních tajemství a duchovních záhad, že rozhodně nestačí rozebírat a chápat vše pouhým rozumem. Kdo přistupuje ke čtení Evangelií, aby je rozumem svým zkoumal a svými rozumovými názory rozebíral, nedosáhne nikdy jejich hloubky a čtení toto nepřinese mu pravý užitek.
Podobně hluše a bezúčinně vyznívají rozumové výklady Písma Svatého od kněží a kazatelů, kteří do svých výkladů nevloží více než svůj rozum. Rozum se dotýká zase jen rozumu, a to, co rozum jednotlivcův předkládá, nemůže být přijato rozumem všech posluchačů.
Kdo chce mít užitek ze slov Písma, zejména ti, kdož chtějí nebo ze svého úřadu kněžského či kazatelského mají povinnost vykládat Písmo Svaté, ti musí před jeho čtením především poodložit svůj rozum a potlačit jakékoliv vlastní myšlenky. Musí se umět soustředit tak, aby dosáhli úplného klidu a míru ve svém nitru, a v naprostém tichu snažit se, aby se spojili v dokonalé harmonii s nejvyšším Duchem - Bohem. Jím musí se dát osvěcovat každý při čtení tak vzácné knihy, aby ani smysl slov, ani za slovy skrytý význam nezůstal mu utajen.
Teprve v tomto soustředění, třebas jen v jediném zlomku vteřiny, pocítí dotek Ducha Svatého, který přichází jako blesk, ale přináší poučení a vysvětlení tak obsáhlá, že zachytit tento okamžik osvícení na papíře, znamenalo by mnohdy napsat celou knihu.
Teprve takto přijímané, takto čtené a takto vykládané Písmo Svaté přineslo by pravý užitek, který by se musel objevit ve výsledcích života všech lidí, kteří se Písmem Svatým sami obírají nebo výklady jeho poslouchají. Účinky tohoto správného chápání Písma musel by pocítit celý

svět, protože všichni praví vyznavači Písma působili by mocně svým životem i příkladem na všechny ostatní spolubratry.
Nemyslete si, že to co tu povídám, je pouhou utopií! Nenamítejte, že časy evangelické jsou již tisíce let za námi! Písmo Svaté, zejména Nový Zákon přináší tolik životních pravd, které se nikdy nepřežijí, tolik příkladů, které se dají velmi dobře aplikovat i na dnešní život, a skrývá v sobě takové bohatství poučení a rad pro náš všední život, že každý člověk dneška, a nesporně i člověk budoucnosti nalezne v něm vždycky cestu k šťastnému, spokojenému životu. Jedinou podmínkou k tomu bude vždy správné pochopení Písma Svatého.
Toto tvrdím i přesto, že mnoho a mnoho lidí význam Písma Svatého popírá a pohlíží na ně jen jako na snůšku legendárních příběhů, které s dneškem nemají nic společného. Slyším-li takovýto odmítavý úsudek od laika, který se náboženskými ani duchovními věcmi nikdy nezabýval, neudivuje mne toto nepochopení tolik, jako vysloví-li cosi podobného kněz, jehož úkolem jest vykládat lidu Písmo Svaté a nabádat jej, aby v duchu Písma Svatého také opravdu žili.
Mám na mysli případ evangelického faráře, který napsal a vydal tiskem celou knihu o Písmě Svatém, a v ní mezi jiným vyslovil i obdiv nad tím, jak je to možné, že se tato kniha knih rozšířila po celém světě ve sta milionech exemplářích. K tomuto svému údivu připojuje dále, že tento fakt je tím podivuhodnější, když ani v Starém Zákoně, tím méně pak Novém Zákoně není nic, čeho by se dalo použít v praktickém životě. A aby dokázal pravdivost svého tvrzení, uvádí hned jako doklad toho, co se prý v našem životě praktikovati nedá, několik citátů z Ježíšova kázání na hoře.
Nad tím však zůstávám v údivu já, a se mnou jistě i všichni ti, kdož Písmu Svatému jen trochu lépe porozuměli. Vždyť právě Ježíšovo kázání na hoře pokládám za jednu z nejcennějších statí, která obsahuje celé bohatství pravd a rad, které mají svou nekonečnou cenu právě pro praktický náš život i v dnešní době.
Pohlíží-li sám evangelický kazatel na Písmo Svaté tímto způsobem, jaká pak mohou být jeho kázání? Jakých výsledků může se dočkat u svých posluchačů? Proč vlastně kněz vykládá lidu Evangelium? Jistě jen proto, aby nabádal své lidi k tomu, aby zásady a pokyny v Evangeliu uložené, uplatňoval každý ve svém denním životě. Ale takto, nevěří-li on sám v možnost žít dle Evangelických rad, nepřesvědčí nikdy nikoho, že jest jeho povinností Svatým Evangeliem se řídit.
Jak může kněz účinně působit na duše lidské a přesvědčovat je o pravdách Evangelických, když sám o nich pochybuje? Sám jeden vynikající, velmi učený kněz-theolog, řekl mi přímo do očí, že on v zázraky nevěří. Nevěří-li v zázraky, o nichž je v Evangeliu psáno, o nichž Pán Ježíš jasně řekl, proč je činí a proč je schopen činit je, jak mají pak uvěřit tomu laikové? Přehlížejí-li sami vůdcové církevní prohlášení Pána Ježíše o zázracích, jejichž uskutečňování odůvodnil jasně slovy - »ne já, ale Otec ve mně přebývaje skutky činí« - jak potom mají na tyto zázraky pohlížet obyčejní věřící, kteří právě u svých církevních vůdců hledají posílení své víry.
Na těchto a mnoha jiných příkladech, které bych tu mohl uvést, je jasně zřejmo, že se lidský rozum stal největší překážkou k pochopení pravé podstaty Evangelií i pravého vnitřního života duchovního. Zde také nutno hledat hlavní příčinu toho, že učení Pána Ježíše Krista za celých, bezmála dva tisíce let, nepřineslo u většiny lidí pravého ovoce, po kterém Pán Ježíš toužil. Největší zodpovědnost za to nesou právě různí představitelé církví, kteří mají povinnost Evangelium nejen hlásat, nýbrž také všechny záhady v něm uložené správně duchovně vykládat.
Každou chvíli se setkáváme s námitkami proti Evangelickým pravdám. Někdy jsou docela naivní, mnohdy zas urážlivě zlomyslné, někdy i na docela rozumové basi stavěné, ale po každé jsou jen dokladem nesprávného, nedostatečného, a nejčastěji jen povrchního chápání Písma Svatého.

Tak na příklad o zázraku v Káni Galilejské, kde Pán Ježíš proměnil vodu ve víno, prohlásil jeden, takto velmi inteligentní, duchovního života znalý člověk, který si získal velké zásluhy v naší duchovní společnosti, že v Káni Galilejské se nestalo nic jiného, než že hosté na svatbě byli již tak zpití, že jim Pán Ježíš mohl podat vodu a vsugerovat jim, že pijí nejlepší víno.
Pan přednášející netušil ovšem, jaké zděšení a pohoršení vzbudil v posluchačích, kteří měli alespoň trochu víry ve skutečný zázrak. Byl by jistě zůstal pravdě blíž, kdyby byl přítomným na místě popírání zázraků vyložil, že všechno to, co Pán Ježíš činil a co je za zázrak pokládáno, všechno bylo zcela přirozené, z Božství Ježíšova vyplývající, a že za zázrak bylo to pokládáno jenom proto, že lidský rozum nestačil na pochopení podstaty a vzniku těchto velikých záhad.
Pozorujeme-li dobře to, co se kolem nás děje, musíme uznat, že se denně dějí stále kolem nás zázraky, které, snad právě proto, že se denně opakují, přijímáme s naprostou samozřejmostí.
Třebas bychom si my, ba ani věda sama nedovedla vyložit, jak tyto zázračné věci vznikají, přec jen tyto zázraky nám již tak zevšedněly, že se nad nimi ani nepozastavujeme.
Připomeňme si jen zázraky, které nám předvádí dnes naše technika. Pro nás to již nejsou zázraky, protože náš rozum chápe jejich původ a vznik. Ale kdyby vstali naši otcové a pra-otcové, nad kolika věcmi zůstali by v úžase stát jako nad nemožnými, nevysvětlitelnými zázraky!
Mnohé ze zázraků Pána Ježíše zůstalo dosud záhadou, a jsou i mnohými představiteli církví uznávány za nemožné, ač o svých zázracích Pán Ježíš sám řekl jasně:
»Kdo ve mne uvěří a za mnou půjde, bude konati tytéž věci jako já, ba nad to i větší, neboť já jdu k Otci.«
Tím sám ukázal, že lidstvo nemusí jeho veliké činy pokládat za zázraky, a zároveň také naznačil, že každý, kdo nejen uvěří v Ježíše Krista, nýbrž i zařídí svůj život dle jeho přikázání, bude schopen konati tytéž zázraky.
Jeho apoštolové, učedníci, i jeho pozdější následovníci, kteří dbali těchto slova svým životem se harmonicky připojili blíže k Bohu, činili také skutky, kterým lidé říkali zázraky. A takovéto zázraky měli by dnes konat všichni kněží, kteří se vydávají za nástupce apoštolů a prostředníky mezi lidem a Bohem. protože v prvé řadě oni mají povinnost nejen věřit v Ježíše Krista, nýbrž i celým svým životem Ho následovat.
Leč právě rozumářské chápání Evangelia je kněžím samotným největší překážkou, aby tak zvané zázraky mohli konat. Aby je nikdo od nich neočekával, dokazují, že se dnes již zázraky nedějí, že také dnes není třeba takových zázraků, jaké konal Pán Ježíš a jeho apoštolové. Tehdy bylo prý těchto zázraků zapotřebí proto, aby lidé spíše uvěřili v Ježíše Krista a přistupovali k jeho církvi. Dnes však, když prý je křesťanství rozšířeno již po celém světě, není prý takovýchto prostředků k získávání duší lidských církvím zapotřebí.
To je ovšem velmi pohodlné, a dojista pohodlnější, než se snažit přiblížit se k vnitřnímu, duchovnímu životu, a dávat svým životem příklad těm, které chceme pro učení Ježíše Krista získat, a kterým měli bychom dokázat, že jsme schopni konati zázraky i v dnešní době.
Církve jsou velmi opatrné v uznávání zázraků, které se dějí dnes, i když zázraky tyto konali vynikající lidé k církvím příslušející. Tato opatrnost je velmi jasně zřejmá z církevních spisů, pojednávajících na příklad o zázracích, které se dály za života svatého Františka z Assisi. S podobnou opatrností církev katolická přistupovala i k pozdějším, opravdu svatým lidem, které pak sama za svaté prohlásila.
K prohlášení někoho za svatého musela mít církev vždycky doklady o čistém a láskyplném křesťanském životě dotyčného světce, ale v prvé řadě nad jiné důkladně ověřené důkazy o různých zázracích, které onen světec za svého života konal, nebo které se udály již po jeho smrti.
Zde tedy i církev přiznává, že se děly a dějí ještě dnes zázraky, o nichž chce, aby nejširší křesťanská obec v ně uvěřila a takové svaté za příklad si vzala.

Na jedné straně uznávání nových svatých, na druhé straně popírání nutnosti zázraků v dnešní době, ukazuje na to, že církev jest tu sama se sebou v rozporu. Je to zase jen rozum, který tu převládá a usuzuje, a snad jen z opatrnosti, aby lid nežádal podobné zázraky od dalších představitelů církevních, popírá jejich nutnost.
A přece mají v církvi katolické mezi svými příslušníky mnoho vzorů a krásných vzorů - vzácných jedinců, kteří pochopili správně Písmo Svaté. Krásný vzor člověka zázraky činícího mají i ve svém nejvyšším představiteli, bývalém papeži Lvu XIII., který uzdravil slepé děvčátko vložením ruky na jeho hlavu.
Zázraky, tak zvané zázraky, přestaly by být zázraky, kdyby lidé pochopili správně všemohoucnost Boží a opravdově, z celého srdce v ni věřili. Pak by také přišli k poznání, že čisté, upřímné spojení s Bohem činí z nich vědomé syny Boží, kteří si na svém Bohu-Otci mohou vyprosit i takové věci, které jsou lidmi zvány zázraky.
Rozum lidský nemá však námitek pouze proti zázrakům. Z nepochopení duchovní podstaty Evangelia vytýká i samému Spasiteli nedůslednost.
Tak na příklad slyšel jsem výtku člověka vzdělaného, že prý Pán Ježíš nebyl vždy naplněn láskou k bližním, když dovedl bičem vymrskat obchodníky z chrámu. Abych ho vyvedl z jeho omylu, citoval jsem mu nejdříve XIV. a XV. verš z II. kap. Evangelia svatého Jana, a doporučil jsem mu, aby si dal pozor na každé slovo, jak je tam psáno. Verše ty zní:
XIV. a nalezl ve chrámě prodavače volů a ovec a holubic a peněžoměnce sedicí
XV. a udělav bič z provázků, všecky vyhnal z chrámu, i o v c e a v o l y, a peněžoměncům rozsypal peníze a stoly zpřevracel.«
Z toho znění je přece jasno, že Pán Ježíš upletl si bičík jen na dobytek, aby ho přiměl k odchodu z chrámu a že bičíkem se nedotkl žádného z přítomných lidí.
Tuto scénu krásně vystihl autor filmu Král Králů, při níž Pán Ježíš stojí v chrámě zcela klidně, bičík drží pouze v ruce, ale svým Božským klidem způsobil, že se chrám ve chvíli vyprázdnil.
Podobně falešně lidský rozum chápe slova:
»Chceš-li kdo za mnou jíti, zapřiž sebe sama a vezmi kříž svůj a následuj mne.«
Všeobecně se toto rčení Pána Ježíše vykládá tak, že chceme-li za ním jít, musíme nejen sebe zapřít, nýbrž procházet stálým utrpením a toto utrpení klidně snášet. Jistě že si takto Pán Ježíš nepředstavoval toto následování jeho. Stačí jen připomenout si další slova Pána Ježíše:
»Pojďtež ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.«
Spojíme-li tato dvě rčení, pak snadněji pochopíme jejich význam. Slova ta znamenají, že kdo se rozhodne jíti za Kristem a zapře sebe sama, že může již dosavádní utrpení své, svůj kříž, přinést s důvěrou ke Kristu, a ten mu ulehčení dá. Vždyť ten, kdo za Kristem jde, jde cestou lásky, a láska přivolává zase lásku - žádná utrpení. Právě v následování Krista všechno utrpení pomíjí, neboť On béře náš kříž na sebe, Láskou svou ulehčuje nám život, a tak pomáhá nám přiblížit se k Němu a jít za Ním dále bez utrpení.
Kdyby se následování Krista vykládalo tímto způsobem, pak by bylo jistě více upřímných následovníků Kristových, jistě více než teď, kdy se každému, kdo chce Krista následovat, předkládá, že bude trpět a jen v utrpení že může Krista následovat.
Církve ze svého rozumářského pojetí Písma Svatého nepoznaly také nutnost přerozování se nebo znovuvtělování (reinkarnace), ačkoliv v Písmě citovaná slova Kristova tuto nutnost přímo naznačují.
»Buďte tak dokonalí, jako Otec náš nebeský dokonalý jest« pravil Ježíš Kristus, a dále pak jinde zas řekl: »Pokud nezaplatí kdo posledního haléře, nevejde do království nebeského.«
Což nepozastaví se sám rozum lidský nad tím, jak by bylo možno v jediném životě dospět takové dokonalosti, jakou má sám Bůh, ke kterému všichni spějeme a všichni toužíme jednou přijít? Na dosažení této dokonalosti, kterou Ježíš od nás žádal, je jediný náš pozemský život tuze krátký, a proto musíme se sem znovu vracet pro nové zkušenosti, kterými bychom se zdokonalovali.

Pán Ježíš ve svém učení dává nám poučení, jak si máme zařídit svůj život, abychom šli stále kupředu, stále výš, k větší dokonalosti. Nejvýstižněji řekl nám to ve svém kázání na hoře, nejjasněji vyznačil nám to svými dvěma hlavními přikázáními:
»Milujte Boha svého nade všecko, z celého srdce svého, ze vší mysli své, ze vší síly své, a bližního svého jako sebe samého.«
Toto máme mít stále před sebou, a pokud naše síly stačí, podřizujme svůj rozum více citům lásky! Jen cestou lásky zdokonalujeme se v tomto životě, jen cestou lásky se nejlépe připravujeme na životy příští.
Takoví jedinci, kteří, jako na příklad svatý František z Assisi, dokázali svým životem, že jsou tak dokonalí, že mohou vejíti přímo do království nebeského, ti dokázali svoji dokonalost svým životem posledním, který však nebyl jejich životem prvním. I svatý František, i ostatní dokonalí lidé jemu podobní, než dospěli tak daleko, kdy dosáhli poslední inkarnace, museli prodělat celý postup a vývoj svůj v mnoha předcházejících životech. Že tomu skutečně tak jest, dokázal Pán Ježíš na svatém Janu Křtiteli, o němž řekl:
»A chcete-li přijmouti, on jest Eliáš, který přijíti měl.«
To jest odpověď Ježíšova na otázku apoštolů, kdo jest svatý Jan Křtitel, když byl Pán Ježíš řekl předem:
»Amen, pravím vám, mezi syny ženskými nepovstal větší nad Jana Křtitele, ale kdo jest nejmenší v království nebeském, jestiť větší nežli on.«
Zde jest znovu potvrzena poslední inkarnace Jana Křtitele, kterého Pán Ježíš uznával za největšího syna, nejdokonalejšího člověka, a přece ještě jen nebyl tak daleko, aby v království nebeském předčil toho nejmenšího. Zde také Pán Ježíš poukázal jasně na vývoj duší lidských, jak na pláni pozemské, tak i v duchovních sférách.
I nebeské království je rozděleno na stupně. Stejně jako zde na zemi musíme se zdokonalovat, abychom byli tak dokonalí, jako Otec náš dokonalý jest, tak také pro dosažení této dokonalosti musíme procházet od stupně k stupni i v království nebeském.
A oněm lidem, zejména studovaným, kteří se domnívají, že všecka moudrost světa je jen ve vědě a v našem rozumování o životě, a kteří popírají samozřejmosti, vyplývající z Evangelia, Pán Ježíš pověděl toto:
»Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a opatrnými a zjevil jsi je nemluvňatům.«
Pán Ježíš znal velmi dobře, jak vědecké předsudky a různá naučení z knih, v nichž je obsažena jen lidská moudrost, jsou překážkou k chápání vyšších duchovních pravd. Věděl, že nikdo, kdo se takto něčemu naučil, neopustí rád to, k čemu dospěl tak pracně, a proto také v těchto lidech nehledal, že by byli ochotni zaměnit své lidské vědomosti za Božské, nebo že by dovedli podřídit svůj rozum duchu a moudrosti Boží. Vyvolil si proto první své učedníky z lidí prostých, učeností nezatížených, tedy lidi chudé duchem moudrosti - učenosti lidské.
Čím prostší člověk, tím je schopnější chápat učení Ježíše Krista i všechny záhady v něm obsažené. Jeho víra není zviklána jeho rozumem ani žádnou učeností.
Evangelium je plno podobenství, a tato podobenství jsou odůvodněna tím, že Pán Ježíš mluvil k množství lidí, na různém stupni duchovního vývoje stojících. Předkládal-li lidu různé pravdy v podobenstvích, činil tak proto, aby každý mohl snáze, dle svých schopností, dle stupně svého duchovního vývoje pravdy ty chápati. Pravda jest a zůstane vždycky jen jedna. Jen výklady této pravdy se liší a musí se lišiti dle stupňů vyspělosti jednotlivých lidí. Táž pravda zůstává pravdou, i když ji ve vyšších stupních duchovního života chápeme jinak než v nižších.
Pán Ježíš sám řekl, že mluví v podobenstvích proto, že by plnou pravdu, bez podobenství vyslovenou lid dosud nechápal. Proto i k apoštolům mluví v podobenstvích, a řekl jim:
»- ale až jednou přijde čas - poznáte.«

Příklad toho, kam vede nesprávné, rozumářské, zcela falešné chápání Evangelia, zaznamenaly nedávno noviny, v případě jednoho písmáka, který rozumem svým bral doslovně verše z Evangelia a uťal své ženě ruku. Odvolával se na Evangelium svatého Matouše, na VIII. verš z kapitoly XVIII., který zní:
»Protož, jestli ruka tvá nebo noha tvá pohoršuje tě, utniž ji a vrz od sebe. Lépe jest tobě do života vejít i kulhavému a bezrukému, nežli dvě ruce a nebo dvě nohy majícímu, býti uvržen do ohně věčného.«
Tento verš nenabádá jistě k tomu, abychom své zdravé tělo na této zemi mrzačili. Tento verš ukazuje nad jiné jasněji na zákon reinkarnace, který je velmi nesprávno popírati. Vždyť mluví se zde o vejití do nového života, a jedná se o poznání v životě záhrobním, na cestě očistné. Poznal-li někdo na této cestě očistné, že v minulém jeho životě prohřešila se jeho ruka nebo noha, pak má do nového života vstoupit raději bez ruky nebo bez nohy.
Tím také lze si vysvětlit, že se již některé děti rodí s tělesnými vadami. To jsou výsledky poznání hříchů z předcházejícího života, k němuž duše dojde na své cestě očistné, v době od posledního odchodu svého z těla do nového vtělení k dalšímu životu pozemskému.
Tento názor potvrzuje také spravedlnost Boží, nad kterou lidský rozum se velmi často pozastavuje a ptá se, jak k tomu přijdou lidé, kteří již od svého zrození jsou slepí, hluší, chromí, nebo jiným utrpením postižení, když vedle nich ostatní mají všechny své údy zdravé. Kdyby nám vysvětlení o tom nepodala reinkarnace a s ní spjatý zákon, že všechno neodčiněné zlo jednoho života musí si každý odpykal v životě příštím, pak by snad toto pochybování lidského rozumu o spravedlnosti Boží bylo skorem na místě.
Leč přes to přese všecko církve přecházejí a houževnatě trvají na tom, že existuje pouze jeden jediný život lidský, a po něm pouze nebe, očistec nebo peklo. Dle tohoto názoru nebyl by vůbec možný žádný vývoj duší, a dále pak, nejen spravedlnost a moudrost, nýbrž i Láska Boží byla by tím brána v pochybnost.
Jsme všichni dítkami jednoho Otce, který nás všecky stejně miluje. Pro všecky stejně ustanovil možnost vývoje, pro všechny stejně platí zákon odplaty. Kdyby se lidský rozum tisíckrát vzpíral těmto velikým pravdám, neunikne nikdy důsledkům těchto nezměněných a nezměnitelných zákonů.
Další, co lidský rozum a zejména církve špatně chápou z Evangelia, jsou slova Pána Ježíše:
»Co Bůh spojil, toho člověk nerozlučuj!«
Předně: Dva lidé nejsou spojeni Bohem ani tehdy, když je sňatku jejich požehnáno knězem, ani když jsou oddáni na radnici. Slova »co Bůh spojil« mají hlubší význam. Bůh spojuje jen duše čisté, upřímně a obětavě se milující láskou čistou, ne smyslnou. Takové duše nemá právo nikdo násilím rozdělovat, proti sobě popouzet a jim překážet, aby se spojily nejen duchovně nýbrž i tělesně. Jen tam, kde se najdou těsně k sobě přiléhající, k sobě náležející poloviny duší, které by tvořily pospolu dokonalou jednotu, dokonalý celek, jen tam lze mluvit o spojení Božím, ať již je toto spojení potvrzeno církví nebo úřadem.
Bůh nespojuje však nikdy duše, které se nehledaly, které k sobě nenáležejí, které spojuje buď mamon, nebo je přitahuje tělesná, smyslná láska. Taková dvojice není a nemůže být nikdy spojena Bohem, ani když se jí dostane posvěcení.
Pán Ježíš sám připouští rozdělení manželství pro smilství. Kolik manželství muselo by však být dnes rozděleno pro tento přestupek, kdyby měla být rozloučena všechna manželství, v nichž se jeden nebo druhý prohřešil cizoložstvím! Vždyť dnes se manželství uzavírají takřka na výpověď, a pěstuje se v nich zcela otevřeně volná láska. Lidé se dnes již ani nenamáhají s přemýšlením, zda jsou si povahově, zájmově, duševně blízcí, stačí jim pouhé zalíbení v druhém, a v takovém smyslovém zalíbení, z něhož se vždy velmi rychle vystřízliví, uzavírají hned sňatek. A nabaží-li se smyslných požitků, nemají docela nic, co by je poutalo, a každý pak zase jinam se obrací.

Takové dva lidi byste chtěli, pro falešný výklad slov Kristových »co Bůh spojil, toho člověk nerozlučuj,« nutit, aby tuto prostituci páchali dále a prožívali přitom pravé peklo nesnesitelného soužití? Takové manžele Bůh nikdy nespojil, a také ani nelze takovou dvojici za skutečné manžele pokládat.
Kdyby takovíto lidé žili pospolu úplně volně, bylo by to úplně totéž, jako když k tomuto způsobu života mají posvěceni církevní. Ba toto volné spojení bylo by dojista ještě lepší, neboť církev má zde jistě jiné, vážnější úkoly, než potvrzovat namnoze nemravná manželství.
Proto také církve neměly by tolik želet, že se dnes uzavírá takové množství sňatků na úřadech. Ani tam, ani v kostele nespojuje Bůh dva lidi, kteří duchovně k sobě nenáležejí.
I kněžský celibát je výsledkem rozumářského chápání Evangelia, neboť Pán Ježíš řekl jasně:
»Jsou zajisté panicové, kteří se tak ze života matky zrodili, a jsouť panicové, kteříž panici učiněni jsou od lidí. A jsou panicové, kteří se sami v panictví oddali pro království nebeské. Kdo můžeš pochopiti, pochop!«
Nežádá se tedy na knězi panictví. Kněží jsou tedy oněmi panici, kteří od lidí byli učiněni, neboť chtějí-li se stát knězi, nutí je církev k celibátu. Ale jak se tento celibát zachovává, je všeobecně známo. Může však někdo kněze odsuzovat za to, že celibát porušil a žije jako jiný člověk? Může to být ten nejlepší kněz, nejušlechtilejší člověk, ale on nevyšel jako panic ze života matky své, a také necítí v sobě dosti síly, aby se panictví oddal pro království nebeské. Nemůže za to, že byl lidmi k panictví donucen, a proto, když toto panictví nemůže vždycky dodržet, nese pak po celý život těžké výčitky svědomí.
Je ještě celá řada věcí, které by se daly z Evangelia vyjmout a upozornit na to, jak jsou špatně chápány, ale domnívám se, že věci uvedené již docela stačí.
Jen na konec chtěl bych ještě upozornit na to, jak se lidský rozum staral o zkreslení ukřižování a zmrtvýchvstání Páně.
Někteří dokazovali, že Pán Ježíš nezemřel na kříži, že byl s kříže sňat pouze v mdlobách. Dovozovali to z toho, že při probodení boku Pána Ježíše vytekla krev a voda. Kdyby prý byl mrtvý, nebyla by tekla krev.
Tedy i k těmto nejvyšším mysteriím sahal rozum lidský, aby se zdál velkým, povýšeným nad těmito svatými událostmi. Odpovídat na tyto věci, bylo by dojista pod důstojnost svatého Evangelia.
Jen ještě na jednu věc, související s posledními okamžiky života Pána Ježíše zde na zemi, chtěl bych upozornit - a to jest Jidáš.
Všechny církve bez výjimky odsuzují Jidáše jako člověka zatracení hodného, a přece si toho Jidáš tak zcela nezasluhuje. Vždyť on byl jistě nástrojem vyvoleným k tomu, aby naplněna byla slova Písma, prorokující zrazení a smrt Pána Ježíše Krista.
Již ve Starém Zákoně bylo zjeveno, co se bude dít, a sám Syn Boží, Ježíš Kristus věděl dobře, koho si v Jidáši vyvoluje. Věděl od začátku, že je tím, který je určen k tomu, aby Ho zradil. Také celé působení Jidášovo v kruhu apoštolů je velmi zajímavé. Škoda jen, že se o něm v Evangeliu nepíše více.
Jidáš, stejně jako všichni ostatní apoštolové, byl původně přesvědčen, že se Ježíš stane králem židovským na této zemi, který vysvobodí Izraelity ze jha římského. Nemohl-li nalézt souhlas u ostatních apoštolů, pracoval sám na svůj vrub na přípravách k převratu. Ve skutečnosti chtěl docílit největších oslav pro Pána Ježíše Krista. On to byl, který připravil tak slavnostní vjezd Pána Ježíše do Jerusaléma na Květnou neděli. A proto také jistě nezrazoval Pána Ježíše pro oněch třicet stříbrných, nýbrž spíše proto, aby obelstil nepřátele Ježíšovy a vyvolal vzpouru proti panstvu nad Izraelity.
Jidáš rozhodně počítal s tím a spoléhal na to, že Syn Boží, Ježíš, který tolik zázraků učinil, a který již tolikrát unikl zlobě nepřátel, dokázal stát se neviditelným a zmizet, že učiní tak ze své moci i tentokráte. Ale když pak Jidáš poznal, že jeho výpočty a domněnky byly klamné,

protože byly v poslední chvíli zosnovány Satanem, jak je z Evangelia jasně zřejmo, tu vrátil peníze židovským kněžím a šel sám na sobě vykonat ortel smrti a oběsil se.
Tělo Jidášovo spadlo se skály do strže, kde s vyhřezlými vnitřnostmi zůstalo ležeti. Věru podivuhodné bylo i to, v jaké poloze byl zde Jidáš nalezen. Ležel se zrakem obráceným k slunci, s úsměvem na rtech, jako by mu v posledním okamžiku jeho života bylo andělem nějakým oznámeno, že byl přijat na milost. Snad mu bylo zjeveno, že nemůže být trestán za čin, k němuž byl použit jako pouhý nástroj.
Tuto věc nevyvrací ani slova Pána Ježíše, který řekl, že tomu člověku bylo by bývalo lépe, kdyby se byl ani nenarodil. Svatá, pravda! Vždyť úkol, k němuž byl Jidáš vyvolen, nemusel mu nikdo závidět!
Proto také křesťanská láska měla by nás pohnout spíše k soustrasti s Jidášem než k jeho odsuzování. Nejsme povoláni k tomu, abychom skutky jeho tak příkře soudili!
»Jestiť, kdo ho souditi může -« ale ten je spravedlivý a přitom láskyplný Otec náš, který, aby naplněn byl plán Jeho nejvyšší, určil jej, jak Starý Zákon předpověděl - za zrádce. Spíše byla by na místě. vroucí modlitba za něj, aby, musí-li za své hříchy pykat, Bůh jeho utrpení zmírnil.
Jsem přesvědčen, že sám Pán Ježíš Kristus ve Své veliké Lásce a ve Své veliké moudrosti dávno již mu odpustil. Odpustil mu jistě nejen proto, že Jidáš vzal na sebe úkol tak odporný a těžký, nýbrž především proto, že Jidáš nebyl sám zodpovědn za svůj čin. »Byl to d á b e l , který do něho vstoupil« - tak sám Pán Ježíš Svým apoštolům řekl.
A nyní, konče tuto rozpravu o Svatém Evangeliu a lidském rozumu, doporučuji vám všem, kdož jste čtenáři Písma, a u nás jest jich hodně, pamatujte na slova Kristova, že »litera umrtvuje a duch oživuje«.
Proto přistupujte ke čtení Písma Svatého s duchem a ne s rozumem, a pak budete je lépe chápat. Pak také přinese vám mnohem větší užitek. Bůh vám k tomu pomoz a Duch Svatý vás k tomu osvěť!

17. Obroda veřejného života životem duchovním

(Přednáška proslovená na Smíchově 10./2. 25.)

Život duchovní a život hmotný, tedy i život veřejný, splývá neustále v jedno, takže je úplně mylné se domnívat, že by se v životě hmotném i veřejném dělo něco bez neustálého vlivu života duchovního. Každý náš krok, každý náš čin je řízen a určován světem duchovním. Ať chceme nebo nechceme, jsme pouhými nástroji duchovních sil, které se námi projevují a naším prostřednictvím uskutečňují své plány. Mnohdy přímo cítíme dotek těchto sil, které přicházejí jako různé naléhavé podněty a nutí nás, ba přímo svádějí k provedení různých činů.
Přesto dnešní materialistický svět odmítá a nepřiznává vliv duchovního světa a věří, že všechno řídí a ve svém životě si určuje sám svým rozumem. Nevěřte tomu! I váš rozum stojí pod vlivem duchovního světa, který se vámi projevuje ve světě hmotném.
Nesmíme však nikdy zapomínat, že ve světě duchovním, stejně jako ve světě hmotném, trvá věčný zápas vlivu dobra Ducha Božího, proti vlivu zla - Satana. Tyto dva proudy se neustále prolínají a bojují mezi sebou o získání duší lidských, aby jejich pomocí dosáhly uskutečnění svých plánů.
Člověk se svojí svobodnou vůlí má neustále na vybranou, ke kterému z obou proudů duchovního světa se přikloní, chce-li následovati Ducha Dobra či ducha zla.
Na základě zákona přitažlivosti - stejné přitahuje stejné - člověk ušlechtilý je přístupen neustále vlivům dobra. Jím působí vždycky ušlechtile a spravedlivě jen Bůh. Naproti tomu lidé sobečtí, uznávající za nejvyšší autoritu svůj vlastní rozum, který pracuje jen v jejich vlastní prospěch, stávají se velmi často nástroji ducha zla. Podle toho také celé jejich počínání

vypadá a výsledky jejich skutků se pak objevují i v životě veřejném.
Kdyby lidstvo připustilo vliv duchovního života a bylo si vědomo obou protichůdných vlivů, které na ně odtud neustále doléhají, dovedlo by také mnohem snáze a mnohem přesněji rozlišovat vliv dobra od vlivu zla. Jen popírání a odvracení se od vyššího duchovního života přivedlo lidstvo k oněm smutným koncům, jaké se jeví nejen v životě jednotlivců, nýbrž i v životě celku. Proto také obrodě života veřejného může prospět jen hlubší, opravdové poznání života duchovního, vnitřního.
Rozumový člověk, nepřístupný vyšším popudům duchovním a citovým, projevil a projevuje stále velmi málo schopností k životu etickému, určenému pro dobro všeho lidstva, pro dobro celku. Na místě snahy pracovat ve prospěch celku, stará se každý jen o své sobecké cíle a vlastní prospěch. Mnohdy nevybírá ani prostředky, jakými si k dosažení svých cílů dopomůže. Jeho cesta za sobeckými ideály nezná ohledy k nikomu.
Takový člověk velmi často ublíží těžce všem, kdož mu stoji v cestě. Mnohdy, však ještě nebezpečněji ublíží těm, kteří se přihlásí k jeho stoupencům a následovníkům ve veřejném životě.
Historie nás učí, že byli vždycky, jsou a budou to právě jednotlivci, kteří uplatňují svůj vliv na život veřejný a stávají se vůdci lidu. Takovému vůdci, který vysloví v pravý čas zvučné heslo, podaří se snadno strhnout za sebou celý dav, který slepě, nekriticky, mnohdy i s naprostým fanatismem plní vše, co vůdce tento hlásá a od svých stoupenců vyžaduje, a nikdo neuvažuje, zda je to opravdu správné.
I největší události v historii světa, dalekosáhlé převraty, ohromující vynálezy i zkázonosné rozvraty, vše to bylo vždy vyvoláno v život a uskutečněno pouhými vynikajícími jedinci, kterým z duchovna byla dána schopnost, moc a síla, aby tyto veliké skutky vykonali. Dle toho, co tito jedinci k sobě přitahovali, projevil se jimi buď Duch Dobra nebo duch zla.
Proto je vždycky třeba dát velmi dobrý pozor na to, koho zvolíme svým vůdcem, jaké vlivy se jím projevují. Neoceňujme nikdy žádného vůdce podle počtu jeho stoupenců, nýbrž vždycky jen podle výsledků práce, kterou on a jeho stoupenci společně vykonali.
Lidstvo potřebovalo vždy a bude stále potřebovat vedení, a proto si staví do popředí vždy nové a nové vůdce. Nestačí však, aby tito vůdcové přišli vždy s novými, zdravými, dokonalými hesly. Zdravá, správná a dokonalá musí být i cesta, která má vést k uskutečnění těchto hesel v praktickém životě. I nejsvětější pravda, která ke svému zživotnění používá násilí, i nejvyšší cíl, který se uskutečňuje za cenu cizích obětí, i nejdokonalejší ideál, který byl potřísněn krví a násilím, ztrácí na ceně. Každé zlo, byť bylo i spácháno ve jménu nejvyššího ideálu, zůstává vždycky zlem, které umenšuje nejen zásluhy, nýbrž i cenu vykonaného díla.
Dnešní lidé neuvažují tuze o tom, koho si mají vybrat za svého vůdce a jakými vlivy jest jejich vůdce ovládán. Rozhodnou se nejraději pro toho, kdo je ochoten vést je tak, jak si oni přejí, jak jejich sobeckému životu zdá se nejpohodlnějším. Mnohdy, i když dobře volí, vybéřou si ze zásad svého vůdce jen to, co je jim osobně nejvýhodnější, co se jim zdá, že je pro ně prospěšné a užitečné. K ostatním požadavkům a zásadám svého vůdce, které by vyžadovaly trochu sebezapření, případně i obětí, neznají se vůbec.
Toto polovičaté, nedůsledné následování vyvolených vůdců je dnes nejčastějším zjevem veřejného života.
Objeví-li se již mezi námi člověk Boží, osvícený a nadaný, který má opravdové schopnosti k ušlechtilému vedení lidstva, tu zpravidla vyvstane vždy hned celý zástup těch, kteří se staví proti němu a kteří se snaží drzostí svou vniknout na vlivná místa a dílo onoho člověka překazit třebas i násilím. Bývají to většinou lidé prázdní, bezvýznamní, ovlivnění duchem zla, kteří ničí dílo zástupců dobra a starají se, aby omezili jejich vliv, umenšili jejich moc a znemožnili jim stát se vůdci takovými, jakými jsou schopni být a jakými mají být.
Případy takových vůdců i podobných škůdců známe z historie, ba známe je i z doby dnešní. Budou se opakovat stále, dokud lidstvo ve svém sobectví a nelásce bude propadat vlivu zla.

Nemusím ani uvádět jména a zastavovat se u jednotlivých případů, které by potvrzovaly pravdivost mých slov. Stačí, rozhlédnete-li se sami po minulosti, nebo přehlédnete-li poměry dnešního veřejného života, kde proti vůdcům, a to opravdovým, dokonalým vůdcům, stojí celé hradby nepřátel. Existuje-li ve vás cit pro právo a spravedlnost, dovedete-li odhadovat lidi nikoliv podle velikosti jejich hesel, nýbrž podle výsledků jejich práce, přijdete sami k názoru, který z oněch v popředí stojících nebo do popředí se hrnoucích lidí je vůdcem vyvoleným Bohem, a který z nich je vyvoleným nástrojem Satanovým. Pak také se nikdy nebudete hlásit mezi stoupence těch, kteří toho naprosto nezasluhují.
Číst dnes noviny, znamená dovídat se denně o nových špinavých, přímo odporných aférách, nečestných podvodech a zpronevěrách, kterých se dopouštějí i lidé na vlivných vedoucích místech. Všechna důvěra, která je povolala na jejich vedoucí a zodpovědná místa, ukázala se klamnou, protože tito lidé dali se vést duchem zla, který radami svými hověl nejlépe jejich sobectví. Pod jeho vlivem nedovedli již rozlišovat cizí majetek od vlastního, nebáli se sáhnout po něm k vlastnímu svému obohacení.
Takovéto činy, o nichž se pak veřejnost dovídá, otřásají silně její důvěrou ve vyvolené vůdce, ba otřásají i důvěrou v takové veřejné činitele, kteří si důvěry, této plně zaslouží.
Všichni účastníci veřejného života měli by si vždy v prvé řadě uvědomit to, že jejich osobní zájmy a sobecké touhy po zisku mají a musí ustoupit do pozadí ihned, jakmile se sami octnou na místě veřejného činitele. Jejich povinností je ukázat v prvé řadě, že jsou hodni důvěry, která jim byla svěřenou funkcí projevena. Pak by jistě nikdy nepřipustili, aby se sami obohacovali na účet těch nejmenších v národě, kteří jsou ožebračováni a vháněni do bídy a hladu.
To není a nebude nikdy výsadou demokracie - jak si snad mnohý z veřejně činných lidí představuje - že jeho vedoucí místo dává mu právo naplnit svou kapsu na účet příslušníků státu. Pravá demokracie nepřipouští, aby o osudu národa mohl rozhodovat každý, třebas i neschopný a nepoctivý člověk, v jehož prospěch mluví jen jeho politická legitimace. Demokracie má dávat volnost všem, ale musí být v každém směru mravná, a poctivě, v zájmu celku, v zájmu národa stavět do popředí vždycky jen lidi nejschopnější, v každém ohledu mravné.
Vzpomínám na doby svého dětství, na chvíle, kdy můj rodný okres hledal svého zástupce do Vídně. Volba poslance znamenala vždy najít nejlepšího, nejschopnějšího, nejzpůsobilejšího člověka v kraji. A s jakou úzkostlivostí a jak promyšleně byl tehdy hledán! Musel mít všechny potřebné vlastnosti pro zástupce lidu. aby byl vůdcem opravdu schopným, a proto přicházela v úvahu nejen jeho inteligence, vědomosti a schopnosti, nýbrž hlavně a především jeho bezúhonný, čistý život. A když takovýto poslanec byl zvolen, tu všechno občanstvo, bez rozdílu politické příslušnosti, sklánělo se před ním v nejhlubší úctě, neboť si bylo jisto, že byl-li vyvoleným, je skutečně nejlepším, nejdokonalejším člověkem mezi nimi.
Od těch dob se mnoho a mnoho změnilo. Dnes dávno již ani páni poslanci ani páni senátoři nemají té vážnosti a nedotknutelné úcty, jaká náležela těmto vyvolencům národa doby dřívější. O volbě těchto vůdců rozhodují dnes nikoliv jedinci, nýbrž politické strany, které podle svých záhadných klíčů uplatňují své lidi.
Můžeme však mít ke všem těmto vůdcům důvěru, že budou poctivě a správně hájit naše celostátní zájmy? Neviděli jsme velmi často, že zájmy státní a zájmy národní musely mnohokráte ustupovat zájmům politických stran, někdy dokonce i zájmům jednotlivců?
Zde tedy v prvé řadě bylo by zapotřebí obrody veřejného života životem duchovním, vyvěrajícím z duchovních sfér dobra, nikoliv z duchovních sfér zla.
Myslíte, že by bylo u nás došlo také k tak veliké a těžké krisi hospodářské, kdyby všichni naši veřejní činitelé byli přístupni duchovnímu vlivu dobra?
Měli jsme v popředí znamenitého, nejvýš schopného muže, který s celou energií a z celé duše pracoval pro zájmy státu a zlepšení jeho hospodářských poměrů. Byl to náš první ministr

financí, dr. Rašín. Měl své zásady, a vše co hlásal, plnil v prvé řadě sám. Věděl dobře, co chce, dovedl také své myšlenky uplatnit a s neotřesitelnou, neoblomnou energií hájit. Třebaže celý svět pohlížel na něho jako na genia, víte, jak skončil u nás.
To nebyla jen rána z revolveru jednoho člověka, na jehož bedra se celá vina Rašínovy smrti svezla. To byl výsledek ohromné štvanice proti němu, kterou pozdvihli právě lidé ovládaní zlem, kterým Rašín nejvíce překážel, že si nemohli plnit své kapsy. A onen poslední, vrah, který vypálil svoji zkázonosnou ránu, byl pouhou obětí těchto štvanic, pouhým nástrojem zla, které v tomto prostředí nenávisti nalezlo vhodnou příležitost k svému uplatnění.
Kdyby byl dr. Rašín zůstal, jsem přesvědčen, že by to bylo vypadalo jinak nejen se státními financemi, nýbrž i všeobecně v hospodářských otázkách.
Vzpomínám tu na prorocká slova jednoho známého Američana, který po jmenování doktora Rašína ministrem financí přišel mu blahopřáti a řekl:
»Gratuluji vám, že jste se stal ministrem financí státu tak bohatého, ve kterém můžete dospět tak daleko, že vaši příslušníci nebudou muset platit skorem žádné daně. Ba naopak může přijít doba, kdy stát bude ještě platit svým příslušníkům dividendy.«
Dr. Rašín se tehdy usmál a odpověděl:
»Máte skorem pravdu, příteli, ale nesměl by ten národ ani jeho zástupci chtít tyto dividendy vybírat si hned. Na to si musí počkat, až si všecko uspořádáme tak, aby to bylo možné.«
Bohužel, tento velký státník odešel předčasně, a poměry, jak se utvářily po jeho odchodu, neslibují nikterak naplnění onoho proroctví. Sobectví některých vlivných jedinců a nepravých vůdců zmařilo ideál Rašínův, takže světová krise měla i u nás smutnou žeň, která se tak krvavě zařezávala do těla celého národa.
Skutečná obroda veřejného života životem duchovním nesměla by se omezit pouze jen na politiku a státní zřízení. Musela by nutně proniknout i do menších celků, jako jsou okresy, obce, atd. I zde musely by být veřejné funkce svěřovány lidem opravdu schopným, ne protekčním, ale především poctivým.
Dnes se člověk přímo otřásá hnusem při čtení různých těch nepoctivých afér a podvodů, které ukazují, jak nízké duše, vlivu zla úplně propadlé, zaujímají stále různá místa veřejná. Jaká otrlost, zpronevěřit cizí peníze! Jaký cynismus, sáhnout i na peníze svých chudých kamarádů, obohatit se třebas i ze sirotčích peněz!
Člověku je až úzko nad tím, jakou morálkou je dnes zaplaven svět, který tyto zprávy přijímá již tak nějak sklesle, jako by byly nezbytnou součástkou dnešního života. Tato morálka falešné demokracie zaplavila již veřejný život tak, že lidé opravdu ušlechtilí a schopní, kteří nebyli dosud špičatými lokty a drzými čely z veřejného života vypuzeni, straní se jej raději sami. Hrozí se toho, aby nepřicházeli do bližšího styku se špínou, která se denně na veřejnost provaluje.
Avšak nemyslete si, že tím, když se veřejně vypírá toto špinavé prádlo, pomůžete nějak morálce! Nemyslete si, že lidstvo bude o to lepší, bude-li o všech těch nepravostech do detailu informováno. Zejména žurnalistika měla by si uvědomit, že těmito špatnými příklady a tímto záporným jednáním vyvolává v nízkých duších jen mocnější vlivy zla. I když se tu objevují současně i těžké důsledky onoho zla, přec někteří vidí tu příklad, který jsou ochotni následovat, aby si mohli dovolit také všechno to, co si dovolil a z nepoctivě získaných peněz popřál ten, který byl třebas již i odsouzen.
Obroda veřejného života pomocí žurnalistiky byla by možná jen tehdy, kdyby z novin zmizely všechny zprávy negativní, záporné, zprávy o podvodech, vraždách, krádežích, a na místě nich byly noviny vyplněny samými zprávami kladnými. Bylo by jistě užitečnější předkládat lidu příklady lidí ušlechtilých, nezištných, záslužných pracovníků, plodných umělců a připomínat jejich zásluhy na poli umění, veřejného nebo hospodářského života.
Kdyby duše lidské byly denně naplňovány těmito klady duchovního života, přijímaly by z duchovních sfér také jen kladné, ušlechtilé popudy. Dle zákona - stejné přitahuje stejné -

nemohlo by se dít jinak, a výsledky toho by se nezbytně objevily i v životě veřejném. Pro zlo nebylo by rozhodně místa v duších lidských, které by se zabývaly neustále jen a jen skutky dobra a zásluhami lidí, kteří projevili schopnosti i vůli obětovat se pro celek.
Čte-li však člověk denně samé negativní zprávy, líčící jen zápor života, čte-li stále jen o podvodech, loupežích, vraždách, krádežích a zpronevěrách, tu se duše lidská pohybuje stále v těchto sférách špatnosti a je schopna přitahovat z vesmíru zase jen to, čeho je sama plna.
Nezapomínejme nikdy, že lidská myšlenka je magnetem, který přitahuje a kolem člověka soustřeďuje to, čím se obírá. Dle toho jaké jsou naše myšlenky, získáváme buď pomoc dobrých bytostí, nebo propadáme vlivu bytostí zlých.
Proto žurnalistika, která si tuto skutečnost patrně ani neuvědomuje, působí na mnoho lidí velmi zhoubně, klade-li jim před oči soustavně samé příklady zla a nepravostí, jimiž se myšlenky jejich musí pak zabývat. Třebas by úkol i cíl žurnalistiky ležel právě na opačné straně, přece výsledky její činnosti jeví se u mnoha lidí v tom, že se tím více odvracejí od dobra a kloní ke zlu. Nejedna zpráva z novin dala by se označit jako přímé vychovávání ke zlu a poučování nevědomých o rafinovaných prostředcích zla.
Proto byla by obroda veřejného života životem duchovním právě po této stránce nejvýš potřebná.
Tímto způsobem vychovával by se také v lidu vkus, a i čtenáři knih sahali by jen po knihách ušlechtilých, ze kterých mohou získat pouze kladné ovoce pro svůj život. Netoužili by po literatuře sensační, nervy rozrušující, která nikdy nedopřeje duši čtenáře, aby v ní zvítězil vliv dobra nad zlem. Ve všem, tedy i v umění má být a musí být tendence ušlechtilá, vychovávající k lepšímu, láskyplnějšímu životu.
Působí-li ušlechtilá hudba na duši posluchačů tak, že jsou mnohdy až k slzám dojati, že přímo cítí, jak při poslouchání rajských tónů hudby vniká do jejich duše cosi vyššího, lepšího, ušlechtilejšího, stejnými dojmy má působit na člověka i jiné umění, tedy i kniha. V knize má člověk nalézt to, co duši jeho povznáší a k lepším činům nabádá, a proto všechny publikace, jež se mezi lidmi šíří, měly by vycházet s tendencí zušlechťující, povznášející.
To, co chcete v duších lidských vyvolat, jaké skutky od nich žádáte, jak se mají projevit ve svém denním životě, takové věci jim předkládejte! Budete-li neustále pamětlivi obklopujících nás vlivů duchovního života, postaráte-li se o to, aby vliv dobra byl zdůrazňován na úkor vlivu zla, pak poznáte záhy, jaké krásné výsledky této práce ukáže vám život veřejný.
I dnešní radio mohlo by znamenitě působit na obrodu života veřejného životem duchovním. Mnoho věcí, které nemají mnohdy jiný význam než lehce pobavit, dalo by se snadno zaměnit účinnými výklady a přednáškami, jaké slýcháme s radostí na příklad od prof. dra Kozáka, dra Hromádky, dra Norberta Čapka, dra Emila Svobody nebo z úst nad jiné vynikajícího presidenta České Akademie, dra J. B. Foerstera. I z Brna a Mor. Ostravy ozvaly se podobné, velmi cenné hlasy. Takové přednášky zanechávají v duši lidské hluboký dojem. Takovými slovy rozechvívá se duše jako struny harfy, a je schopna pak vyloudit tak krásné pocity, které budují přímo předsevzetí žít ušlechtilejším, nesobeckým a obětavým životem.
Máme již dnes několik vynikajících pracovníků na poli duchovní obrody veřejného života. Poslouchejme je, ale nejen poslouchejme - řiďme se také jejich slovy! Snažme se uvést jejich ideály do svého všedního života! Velmi brzy pak poznáme, jak krásně a šťastně bude se nám žít.
Obrody veřejného života životem duchovním jest zapotřebí nezbytně také v životě hospodářském. O tomto problému mluvil nedávno velmi krásně v radiu Tomáš Baťa. Dle jeho slov se má v hospodářském životě každý člověk pokládat za služebníka celku. Nemá při každém kroku, při každém podniku a při každé kalkulaci počítat jen na to, co mu to vynese. V první řadě a především má mít na mysli, přinese-li to užitek celku.
»Každý dělník hoden je své mzdy« - řekl Pán Ježíš, ale jen takové mzdy, která mu přísluší, které si zasloužil jako dělník sloužící lidstvu.

Až tato zásada, která je nevyhnutelným požadavkem obrody veřejného života, vnikne do duše každého člověka, ať továrníka, rolníka, živnostníka, řemeslníka nebo dělníka, pak přinese celku nejkrásnější ovoce.
Boží požehnání nemůže přijít nikdy tam, kde rozhoduje jen sobectví, jen touha po vlastním zisku, ukájená třebas i na úkor ostatních spolubližních. Vidíme to na příkladech, kam vedla bezohledná chamtivost a hamižnost. Zašla až k největším podvodům a končila v kriminále.
V žádoucí obrodě veřejného života životem duchovním, a to stejně v hospodářství jako v průmyslu nebo v živnostech, u obchodníků nebo rolníků, všude musí platit příkaz Kristův:
»Hledejte nejprve království Božího na zemi a spravedlnosti jeho, a v š e o s t a t n í b u d e v á m p ř i d á n o .«
Jen takové podniky, které budou vytvořeny pod zorným úhlem tohoto příkazu, mohou se nadít největšího požehnání Božího a tím také neobvyklého úspěchu.
Obrodu veřejného života životem duchovním měly by vlastně začínat již školy, které mají příležitost působit již na nejútlejší mládež. Nestačí, dává-li škola mladým pouze vzdělání. Kdyby i největší učence vychovala, a zanedbala přitom výchovu charakteru, zůstává velký kus její práce nevykonaný.
V duchovní výchově hraje velkou úlohu výchova náboženská. Laická morálka, která se zavádí na místě vyučování náboženství, zůstává bez účinku, protože nebudí respekt u posluchačů a chybí jí pravá autorita. Takové morálce může dát sankci jediné Bůh. Jen před Bohem lidé dovedli mít respekt. Jen pro spravedlnost Boží se vyhýbali více skutkům zlým než dnes, kdy lidu bylo náboženství vzato a nic v náhradu za ně nebylo mu dáno.
Nepociťuje-li člověk nad sebou vyjimečnou autoritu, nemá-li před ní opravdovou úctu, pak se velmi snadno uvolní nejen mravy, nýbrž i jeho zásady morální. Pomyslí si pouze: Morálka, kterou mi lidé hlásají, je od lidí, a ta mne nezavazuje, abych své sobecké choutky neuplatňoval třebas i lží, podvodem, nactiutrháním nebo nemravným životem.
Stejně jako falešně pochopená demokracie, tak i falešně chápaná laická morálka může způsobit veliké škody v životě jednotlivců i v životě celku.
A přece žádnou laickou morálkou, žádnými rozumovými názory ani těch nejpokrokovějších lidí se neodstraní fakt a existence Boha, který všechno řídí a celý vývoj lidstva má v rukách. Je velký rozdíl, vede-li výchova lidu, zejména mládeže, k Bohu, dárci dobra, cestou náboženskou, anebo dává-li se lidu na vůli. aby svého rozumu a své vůle zneužil k přijímání vlivů zla a k působení zla.
Reforma školská, která je v poslední době v proudu, měla by pamatovat na to, aby se ve školách věnovalo více času výchově mravních charakterů. Proto by bylo jistě důležitější, než učení se historických dat různých válek, pro dnešní dobu bezvýznamných, učit mládež znáti veliké charaktery lidí světových dějin, kteří pro celek, pro lidstvo nejvíce vykonali. Mezi těmito příklady velikých mužů, kteří se zasloužili na poli vědeckém, literárním nebo politickém, museli by však být uváděny i příklady těch, kteří usilovali o duchovní povznesení lidstva.
Jsou to vždycky příklady, které táhnou více než pouhá slova. Žádný učitel, stojící mnohdy před více než padesáti žáky, nemůže vědět, nesedí-li před ním právě některý z budoucích vůdců lidu, budoucí vůdce národa, vůdce lidstva. Je-li jeho povinností pracovat na charakteru všech svých žáků, tím větší jest jeho úkol vůči těmto vynikajícím jedincům, kteří ke svému vůdcovskému poslání potřebují dvojnásob vštěpování ušlechtilých zásad, které by zdokonalovaly jeho charakter.
Nezapomínejme, že po celý život člověk nese s sebou reflexy svého mládí, odraz prostředí, ve kterém vyrostl. Vliv rodinného života, který pro každé děcko nebývá vždy blahodárný, může v mnohém a mnohém usměrnit škola. Namítnete, že škola nemá možnosti odstraňovat všechny špatné vlivy, které se žáků dotýkají. A však síla jejího působení má a může dojista jít tak daleko, aby znemožnila účinky těchto špatných vlivů na tolik, aby se v jednání mládeže

neprojevovaly. Při nejmenším musí však škola dát mládeži alespoň tolik, aby mládež byla schopena rozeznat dobro od zla, a podle toho dovedla si vybrat sama svou cestu.
Cesty k obrodě veřejného života životem duchovním jsou různé, avšak cíl všech těchto cest jest jediný. Nejjasněji jej vyslovil president T. G. Masaryk slovy:
»Všechen náš život má býti veden pod zorným úhlem věčnosti.«
Z tohoto vědomí věčnosti vyvěrá jen Boží dobro, láska a spravedlnost. Pro tyto tři složky života - dobro - lásku - spravedlnost - má pracovat všechno lidstvo. K této práci má být již od mládí vychováváno. A bude-li se tak dít, pak se uskuteční nejideálnější obroda veřejného života životem duchovním.

18. Síla lidské myšlenky - telepatie

(Přednáška proslovená v Přerově 6./3. 25.)

Mezi lidmi je dosud málo pochopena síla lidské myšlenky, a proto také, ke škodě všech, jest jí tak málo využíváno. Na druhé straně zas, právě proto, že lidé nechápou, co všechno síla lidské myšlenky zmůže, rozsévají po světě mnoho zla, aniž by o tom věděli. Kdyby si lidé uvědomovali, co všechno mohou myšlenkou svojí způsobit, usměrňovali by vždycky své myšlenky k dobrému a vyhýbali by se všem příležitostem zabývat se myšlenkami špatnými nebo zlými.
Lidská myšlenka je síla přímo tvořivá, která může zejména zase na mysl lidskou působit blahodárně nebo zhoubně. Každá myšlenka naplněná láskou je schopna vytvořit dobro, spokojenost, štěstí, zdraví, a to nejen pro vysílatele myšlenky, nýbrž i pro toho, k němuž je vysílaná, komu náleží, nebo kým se zaměstnává. Stejně tak špatná myšlenka, naplněná nenávistí, závistí, zlobou, může vytvořit zlo, které doléhá zase jen zlem na toho, na nějž ve zlém vzpomínáme. Při nejmenším vzbudí špatnou náladu, a to na obou stranách, mnohdy bývá schopna způsobit i těžká onemocnění.
Cizí myšlenky, které se nás dotýkají, přijímáme vždy cestou duchovní, telepatickou. Přicházejí zvenčí a mohou nám přinést užitečné popudy k našemu konání, k našim podnikům i k našemu vlastnímu uspokojení. Avšak stejně tak mohou nám přinést popudy ke skutkům zlým, svádět nás k hříchu a způsobit i naše onemocnění.
Proto si máme vždycky bedlivě všímati svých myšlenek a přijímat jen dobré. Zlé myšlenky, která se nás dotýkají, máme se vždycky snažit láskou svou přeměňovat v dobré.
Zde jest přímo naší povinností uplatňovat svůj rozum a svou vůli, neboť rozumem svým máme rozpoznávat myšlenky dobré od zlých a vůlí svou přijímat a určovat, že jen dobrými myšlenkami budeme se skutečně zabývat. Jakými myšlenkami z vlastní vůle se zabýváme, takové vlivy k sobě přitahujeme, takové vlivy na nás působí, rozhodují o našem konání a určují celý náš život.
Chceme-li žít klidný, spokojený a šťastný život, pak se musíme bezpodmínečně zabývat jen myšlenkami kladnými a dobrými, nikdy ne myšlenkami zlými a zápornými. To, o čem myslíme, to současně v sobě také vytváříme. Proto optimisté jsou vždycky šťastnější než pesimisté, stejně jako lidé, kteří nemyslí stále jako hypochondři jen na nemoc, jsou vždycky zdravější než ti, kteří svými myšlenkami přitahují z vesmíru jen vlivy škodlivé, které působí vždy zhoubně na naše tělo a přinášejí nám jen samé bolesti.
Střezte proto neustále své myšlenky a vzdejte se všech myšlenek takových, které by vám nebo někomu jinému mohly ublížit. To platí především pro všechny věčně ustarané maminky, které s neustálým strachem myslí na své miláčky, aby se jim nic zlého nestalo, aby nepřišli někde k úrazu, aby snad neonemocněli. Jistě si nejsou vědomy toho, že takovými myšlenkami svým miláčkům samy škodí a někdy i neštěstí samo k nim přivolávají.

Nebojte se o své děti! Každé má svého anděla strážného, a tomu důvěřujte, a pak neponesete samy vinu na tom, když se nějaká nehoda jim stane. Vaše myšlenky usměrní nejlépe základní kameny šťastného života, kterými jsou Víra - Naděje a Láska! Kdo těmito se řídí, poslouží nejlépe sobě, a přitom nikomu neublíží.
Nepodceňujte sílu lidské myšlenky! Domněnka, že si každý může myslet cokoliv, že myšlenky jsou beztrestné, je velmi stará ale naprosto falešná. Pamatujte na to, že se ve vesmíru nic neztrácí, tedy neztratí se v něm ani vaše myšlenka, která, jakožto síla tvořivá, nepatří jen vám. Nikdy nemůžete zabránit tomu, aby myšlenka vaše nepůsobila i mimo vás.
Již radio poučilo nás, že můžeme do vesmíru vysílané zvuky, hudbu, slova, řeči, zachycovat svým radiovým přijímačem, máme-li jej sladěný s aparátem vysílacím. Takovými stanicemi vysílacími a přijímacími jsou duše lidské. Duše s námi sladěná, nebo duše, na níž myslíme, je schopna přijímat naše myšlenky, které k ní vysíláme.
Nejlepšího sladění dvou duší možno docílit láskou. Dovedeme-li vystavět svou láskou most mezi duší svou a duší druhou, můžeme myšlenkami svými působit na ni tak, že nejenom naše myšlenky vnímá, nýbrž může i plnit všechny rozkazy, které jí touto cestou, tak zvanou cestou telepatickou - vysíláme.
Vynikající astronom a profesor pařížské Sorbony C. Flamarion se zabýval dlouhá léta studiem telepatie a shromažďoval ve svém archivu doklady, které zaznamenávaly zážitky různých lidí, vyplývající z telepatie. Mnohé z těchto skvělých příkladů přenášení myšlenek uveřejnil pak ve svých knihách.
Jeden z těchto případů chtěl bych tu uvést k objasnění, jak se přenášení myšlenek - telepatie - dá použít i v praktickém životě, a to velmi užitečně.
Na jednom venkovském dvorci žil syn s matkou ve velmi krásném, harmonickém poměru. Hospodařili spolu, ale syn musel matku neustále vést, protože byla tak nesamostatná, že bez cizího popudu a cizí rady nedovedla sama nic vykonat. Pokud byl syn doma a dával sám impuls k celodenní práci, matčina nesamostatnost se ztrácela a nebyla rozhodující. Pak se stalo, že syn musel asi na čtrnáct dnů někam odjet. Veliké starosti působilo mu pomyšlení, jak se povede hospodářství za jeho nepřítomnosti, jak si maminka ve své nesamostatnosti bude počínat.
Od svých starostí pomohl si tím, že uplatnil dobře svou znalost tajemství telepatie, působení lidských myšlenek na ty, se kterými jsme sladěni. Jeho dobrý poměr k matce, vyplývající ze vzájemné shody a lásky, byl mu zárukou, že matčina duše s duší jeho sladěná, bude schopna přijímat jeho pokyny a rady, které jí bude i na dálku vysílat. Spolehl se proto úplně na to, že bude touto cestou připomínat své matce jednu povinnost za druhou, aby na nic nebylo zapomenuto.
Tak se také stalo. Celých čtrnáct dní, pokud syn byl mimo domov, matka vykonávala všechny práce a udílela rozkazy v tom pořadí, v jakém jí byly synem telepaticky sdělovány. A když se pak syn vrátil, tu podle svých záznamů zjistil, že myšlenkové spojení mezi ním a jeho matkou bylo naprosto dokonalé.
Podobných případů, kde se síla lidské myšlenky osvědčila s naprostou bezpečností, uvádí Flamarion ve své knize celou řadu.
Ve chvíli, kdy jsem seděl a tuto knihu četl, napadlo mne vyzkoušet, zda by se mi podařilo dosáhnout telepatického spojení se svojí ženou, s níž jsem byl také dobře sladěn. Prvý pokus jsem učinil hned nad rozevřenou knihou. Nevěda ani, kde se má žena právě nalézá, teprve později jsem zjistil, že byla až ve třetím pokoji ode mne, požádal jsem ji v duchu, aby přišla hned ke mně, že jí chci něco přečíst. A jak jsem byl tak soustředěn k ní a představoval si její postavu, zjevila se mi před očima sedící u stolu. Před ní ležely dvě hromádky časopisů, jejichž prohlížením se zabývala. V odpověď na moji prosbu, aby přišla ke mne, viděl jsem, že sáhla na pravou hromádku novin a odhadovala, kolik jich má ještě prohlížet. Zřejmě přijala mou myšlenku a odpovídala na ni sama sobě: ještě tohle doprohlížím a pak půjdu.

Trvalo to chvíli a já se znovu soustředil a opakoval v duchu svou žádost. Znovu viděl jsem, v duchu, jak odměřuje zmenšenou již hromádku časopisů k prohlížení a zase si sama určila, že přijde, až to dodělá. Opakoval jsem svou žádost po chvíli znovu, a tu jsem viděl, že zbývají již jen asi tři neprohlédnuté časopisy. Ale to již žena nedodělala, zvedla se a šla za mnou. Na prahu pokoje, v němž jsem seděl, zůstala s tázavým pohledem stát. Ptal jsem se jí, co si přeje.
»Vždyť ty jsi mne volal,« řekla, »chceš mi něco přečíst! Proto jsem přišla.«
Tu jsme se teprve domluvili, co jsem vlastně zkoušel, a žena mi potvrdila, že každý můj myšlenkový pokyn vnímala a skutečně na něj odpovídala tak, jako jsem v duchu slyšel a viděl. Ale ježto si vzala za úkol prohlédnout časopisy, které měla připraveny, odmítala uposlechnout prvých dvou vyzvání, až konečně třetímu přece jen neodolala a přišla.
Rozhovořili jsme se pak spolu o telepatii a potvrdili si vzájemně, jak mnohdy na procházkách, kdy jsme šli mlčky vedle sebe, začínali jsme oba současně hovory o témže předmětě. Oba mysleli jsme v téže chvíli na tutéž věc, a to potvrdilo nám nejen to, že jsme spolu sladěni, nýbrž i sílu našich myšlenek, které na nás oba navzájem působí.
Jednou jsem použil telepatie v případě velmi složitém a sám jsem ani nedoufal, že se dočkám tak naprosto přesného, dokonalého výsledku. Odejel jsem jednou ve dnech dušičkových z Prahy na Moravu a nocoval jsem prvou noc u své sestry v městě, kde jsou pochováni mí rodiče. Chtěl jsem navštívit jejich hrob. V neděli ráno jsem se probudil v sedm hodin, a vzpomněl jsem si, že jsem před svým odjezdem zapomněl říci synovi jednu velmi důležitou věc. Slíbil jsem totiž jedné firmě, která mne žádala o výpomoc, že jí v pondělí dopoledne vyplatím větší obnos, který firma ta potřebovala na úhradu nějaké směnky. Mrzelo mne velmi, že jsem o tomto slibu svém synovi neřekl a nedal mu pokyny, jak se zařídit, protože jsem byl vždy zvyklý svému slibu stůj co stůj dostát.
Protože byla právě neděle, nedalo se ani telefonovat, ani telegrafovat, a tu mne napadlo, abych se pokusil spojit se se synem telepaticky. Soustředil jsem se na syna a za chvíli viděl jsem ho spícího v posteli. Volal jsem ho v duchu.
»Mírku, probuď se, chci ti něco říci!«
Toto volání ho skutečně probudilo. Viděl jsem, jak si protírá oči, a proto jsem se hned ptal:
»Posloucháš mne?«
Když jsem vnímal jeho »ano«, řekl jsem mu, oč se jedná a připojil ještě žádost, aby obnos ten nebral z hotovosti, nýbrž poukázal jej poštovní spořitelnou. Když jsem se pak zase cestou telepatickou ujistil, že mně rozumněl a že vykoná to, co jsem od něho žádal, viděl jsem ho, jak se znovu v posteli obrátil a spí dále.
Za tři dny jsem se vrátil do Prahy. Přišel jsem domů asi o půl jedenácté večer a šel jsem přímo k synovi do jeho pokoje, abych se ho zeptal, co je nového. Syn se začervenal a jaksi rozpačitě mi řekl:
»Tatínku, já jsem něco udělal a nevím, nebudete-li se pro to na mne zlobit. Ale v neděli ráno v sedm hodin jsem se probral ze spaní a slyšel jsem váš hlas, který mi přikazoval, že mám té a té firmě vyplatit obnos, který však nemám brát z hotovosti, ale poukázat jej spořitelnou.. Pak jsem ale zase usnul a spal dál, protože byla neděle a mohl jsem si přiležet. Kdy jsem však v devět hodin vstával, zdálo se mi jako by mi pokyn váš byl znovu opakován, a vybavoval se v mé mysli tak určitě a silně, že jsem se podle tohoto příkazu zachoval.«
Když jsem mu vysvětlil, že jsem mu cestou telepatickou dával tento rozkaz, divil se velmi, ale byl také velmi potěšen tím, že byl schopen rozkaz tento přijmout, vyhovět mému přání, a že to, co učinil, bylo úplně v pořádku.
Oba případy, které jsem zde uvedl, týkaly se členů mé rodiny, tedy subjektů zvlášť vhodných k přenášení myšlenek. Třetí případ, který chci uvést, bylo to zajímavější, že se týkal osoby cizí, a přece se mi naprosto zdařil. Byl to ovšem člověk také se mnou sladěný, což je tu předpokladem, ale přece jen ne tak blízký, jako členové mé rodiny.

Jednou v zimě byl jsem pozván přednášet do malé obce v Orlických Horách. Byl jsem hostem u řídícího učitele, milého mi přítele, a na druhý den měl jsem mít v sousední obci při dopolední pobožnosti baptistické společnosti výklad Evangelia a odpoledne ve dvě hodiny veřejnou přednášku v hostinském sále.
Když jsme se ráno probudili, zjistili jsme, že celou noc padal sníh a že ho napadly takové spousty, že cesta do obce, kde jsem byl očekáván, nedá se vykonati jinak než na lyžích, nebo oklikou po hlavní silnici až ke kladským hranicím na saních. Tu pan řídící rozhodl, že on pojede na lyžích a za hodinu bude na místě, a mně že opatří saně, které mne tam také během dvou hodin dopraví. Ježto počítal s tím, že bude na místě dříve než já, slíbil, že se zatím postará o to, aby na obecní tabuli na hřbitovní zdi u kostela bylo oznámeno, že odpoledne určitě přednáším. S tím jsme se rozešli. On na lyžích, já na saních.
Až ke kladským hranicím dostali jsme se se saněmi dobře. Odtud pak jeli jsme po státní silnici, podél níž se táhla stráň asi 300 metrů hluboká, svažující se k vesničce pod kopcem položené. Náhle však zabořil se náš kůň do závěje až po krk. Lekl se, a přitom přišlápl si zadní nohou přední nohu a zranil se. Sníh přišel mu do rány a kůň zdivočel, začal se vzpínat, couval a couval, stále ke stráni blíž, a za chvíli letěli jsme se saněmi po stráni dolů. Asi v jedné třetině stráně saně narazily na mladý stromek a zastavily se. Nezbývalo než vylézt a děkovat Bohu, že se nám přitom nic nestalo. Vozka vypřáhl koně, vyvedl jej na silnici a pak se vrátil, aby s mojí pomocí vytáhl na silnici i saně. Když jsme byli hotovi, ukázalo se, že pro ohromné závěje nemůžeme rozhodně v cestě pokračovat.
Požádal jsem vozku, aby mne tedy zavezl do malé stanice k vlaku, že se pokusím dostat se do oné obce vlakem. Cestou však jsem uvažoval, že ani tak nedostal bych se již včas na místo, kde jsem byl očekáván, protože od nejbližšího nádraží, kde bych byl z vlaku vystoupil, čekaly mne ještě dvě hodiny cesty, stejně neschůdné, jaká se ukázala zde.
Vozka mne zavezl šťastně na nádraží, a já zatím jsem se smířil již s tím, že budu muset odtud jet přímo do Prahy. Přemýšlel jsem o tom, jak bych to zařídil, abych pana řídícího upozornil na to, že ani dopoledne, ani odpoledne nebudu moci splnit svůj slib, ježto se překážky ukázaly nepřekonatelné. Tu mne napadlo pomoci si zase telepatií, a zpravit jej o tom, v jaké jsem se octl situaci.
Nádražní čekárna byla plná lidí. Jen v koutě u rozpálených kamen bylo ještě místo, a já musel se spokojit tímto „horkým“ kouskem místa, kde bych nebyl rušen. Pak jsem se soustředil a představoval jsem si pana řídícího v prostředí, kde se právě nalézá. Spatřil jsem ho ve školní světnici a před ním bylo již celé baptistické shromáždění. Myšlenkově vnímal jsem i to, co právě v té chvíli povídal. Konstatoval, že bude již skorem deset hodin, takže musím již co nejdříve být mezi nimi, protože jsem vyjel již v osm hodin ráno, a jakmile přijdu, že pobožnost ihned započne.
V tomto hovoru zastavil jsem ho svou myšlenkou:
»Příteli, přestaň na chvíli mluvit a poslechni, co ti povím já!«.
V duchu jsem viděl, že se můj přítel skutečně obrátil ke shromáždění zády, zvedl pravou ruku a držel se za vous. V této posici vyslechl celé mé vyprávění, cestou telepatickou mu vyslané. Teprve když jsem skončil, obrátil se zase ke shromážděným a začal vykládat:
»Tedy mohu vám říci, že bratr nepřijde dnes vůbec. Uvázli nad vesničkou N. v závějích, spadli se saněmi se stráně dolů a museli se vrátit na stanici L., odkud bratr pojede přímo do Prahy.«
Když toto shromážděným oznámil, byl sám nemálo překvapen, jak mohl s takovou určitostí vyprávět podrobnosti, o nichž ani nevěděl, jak k nim přišel. Proto ihned, jakmile byla skončena pobožnost, sedl a napsal mi dopis, ve kterém mi přesně vylíčil, co myšlenkově vnímal a popsal i to, co se před tím a potom ve shromáždění dělo. Na konec ptal se mne, zdali je to vše pravda, a zda skutečně se nám na cestě stala podobná nehoda. Žádal mne, abych mu

ihned napsal, ježto má stále obavy, jestli se mi nestalo něco vážného, když jsem se již neobjevil.
Já jsem se dostal šťastně domů, a druhý den vyprávěl jsem svému příteli A., co mne potkalo, a jak jsem si ve své nesnázi vypomohl telepatií. Přítel můj byl velmi zvědav na to, zda pan řídící skutečně vzkazy moje vnímal, a proto mne žádal, abych p. řídícímu ihned napsal, co se stalo, a zda se opravdu zařídil dle mého telepatického vzkazu. To jsem také učinil a panu řídícímu vypsal jsem všechno, co jsem zažil, kde a za jakých okolností jsem ho v myšlenkách viděl a co jsem mu vzkázal na dálku. Kopii tohoto dopisu nechal jsem si ležet. na stole, a přítel můj slíbil, že se za několik dnů přijde zeptat, jaká byla odpověď.
Byl jsem velmi radostně překvapen, když hned v úterý přišel nedělní dopis pana řídícího, který se cestou křižoval s mým, a já dle něho měl potvrzeno do všech i nejmenších podrobností, že moje telepatické sdělení bylo jím plně přijato a přesně vyřízeno. I můj přítel, který se skutečně přišel zeptat na odpověď pana řídícího, byl v úžase nad tím, když si přečetl oba dopisy, které se cestou křižovaly. I on mohl tu konstatovat, jak úžasně přesně pracuje lidská myšlenka, a co všechno možno dokázat pouhým přenosem lidské myšlenky.
Přesvědčil jsem se také, že telepatie dá se s úspěchem použít i při výchově dětí.
Jednou přišla ke mně matka, stěžující si na svého synka, jaký je to darebák, stále jen po ulicích se toulá a učit se nechce. Vyložil jsem jí, že ho asi ona špatně vede a dle všeho nedovede působit na duši svého synka tak, jak by měla.
»Nezapomínejte,« řekl jsem jí, »že dušička vašeho synka je a chce být samostatná, a že si hájí svůj největší poklad, který Bůh do duše lidské vložil, to jest naprostou svobodu. A jestliže vy jej neustále peskujete, hubujete a do učení honíte, zejména pak, jestli svými myšlenkami plnými zloby a strachu o jeho budoucnost ho obklopujete, pak působíte na jeho duši zcela obráceně a výsledky jsou naprosto opačného rázu, než byste si sama přála. Vy sama přivádíte takto zlé vlivy do duše svého synka a vyvoláváte v něm vzdor. Právě proto, že vy si přejete, aby se synek učil a seděl doma, nechce se podřídit a uplatňuje svoji svobodnou vůli Bohem mu danou, ovšem že k vaší velké žalosti. Změňte tedy svou metodu a řiďte se radou, kterou vám dám: Nezakazujte hochovi nic slovy nahlas pronesenými. V prvé řadě však vypuďte z duše své všechny zlé a nespokojeností nad synem naplněné myšlenky. Najděte si k němu cestu svou čistou láskou, jaké jen matka je schopna. Při nejbližší příležitosti, až uvidíte, že se hoch proti vaší vůli znovu vzdaluje z domova, nezadržujte ho, nepeskujte ho a nic mu nezakazujte. Držte se pouze kladného působení na jeho duši. Až vyjde na ulici, dívejte se za ním a v duchu utvořte si most mezi svou a jeho duší, a to myšlenkami naplněnými láskou. Říkejte si v duchu, jako byste s ním mluvila:
»Jiříčku drahý, já tě mám tak ráda, že bych pro tebe všecko obětovala. Všecko co dělám, dělám pro tebe, jen z lásky k tobě, aby tvá budoucnost byla krásná a ty se stal užitečným členem lidské společnosti.«
»Když takto dosáhnete spojení své duše s jeho, pak vysílejte mu telepaticky svá přání, a řekněte mu na příklad: »Jiříčku, nech toho uličníkování a pojď raději domů, vezmi knížku a uč se něčemu.« Potom se snažte, aby vás váš synek neviděl, že ho pozorujete. Přijme-li váš telepatický pokyn, bude se domnívat, že to napadlo jemu samotnému, aby se vrátil domů a učil se, že tedy z vlastní své vůle a ne na maminčin rozkaz sedne si ke knize. Uvidíte, že přijde domů, ale dá si pozor, aby maminka neviděla, že se jde učit, aby si snad nemyslela, že přišel proto, aby ji poslechl, protože on chce dělat vždycky jen to, co chce on sám.«
Maminka tato poslechla mne a zařídila se dle mé rady. Všechno co následovalo, souhlasilo úplně s tím, co jsem jí předem řekl, a i výsledek byl týž. Za prvé pololetí bylo vysvědčení mládenečkovo na propadnutí a po použití této telepatické metody učil se hoch tak pilně, že na konci roku byl s vyznamenáním.
Na tomto příkladě, milí přátelé, vidíte, jak ohromnou moc má lidská myšlenka, a jak ohromnou silou je lidská myšlenka ve spojení s čistou, upřímnou láskou. Jak docela jinak

vypadaly by výsledky výchovy rodičovské i školské, kdyby se s takovým porozuměním působilo na duše dětské! Nejúčinněji projevuje se tato metoda právě na takových dětech, které jsou samostatnější a proto si nedají sahat na svoji svobodu, která je u nich zcela neuvědomělá. Přesvědčili byste se také, že právě takové děti, zejména chlapci, kteří neradi poslouchají neustálé rozkazy a neradi se podřizují příkazům rodičů nebo předpisům školním, mohou se nejlépe vyvíjet a nejdále dospět, je-li jim ponechána jejich svobodná vůle, usměrněná pouze k užitečným skutkům. Jen takto vedené děti mohou vyspět tak daleko, aby se mohly stát vůdci národa, ať již v kterémkoliv směru, ale vůdci opravdovými, tvořivými, jakých národ náš tolik potřebuje.
Pochopíte-li z těchto několika příkladů pravdivost veliké síly lidské myšlenky a uvěříte-li v ni, pak jistě budete střežit v každé chvíli a za každých okolností každou svou myšlenku. Pak se také jistě vynasnažíte, aby myšlenky vaše byly naplněny jen kladem života - láskou, a nikdy ne záporem života - zlem, sobectvím, závistí a nenávistí.
Jsme všichni zodpovědni za to, co konáme. Všichni sami musíme nésti ovoce svých činů, ať je to pro nás příjemné nebo nepříjemné. A protože všechny naše činy vycházejí z našich myšlenek a odpovídají tomu, čím se v mysli obíráme, máme svůj osud v rukách jen my sami. Proto také jen my sami rozhodujeme o tom, jsme-li spokojeni a šťastni, zdrávi a svěží, a máme-li v životě zdar či neúspěch. Jen myšlenky dobrem naplněné mohou nám zajistit blaženější život zde na zemi.
Komu se zdají tyto věci nepochopitelnými a neuvěřitelnými, tomu doporučuji, aby sám vyzkoušel sílu své vlastní myšlenky na duši s ním dobře sladěné, a věřím, že dojde k témuž výsledku, jako jsem došel já. Mnohému jistě by stačilo, kdyby se jen podíval zpátky do své minulosti a jistě by tam našel nějaký podobný zážitek, který v pouhé neuvědomělosti přešel bez povšimnutí, jako pouhou náhodu nebo shodu okolností. Nyní však nalezne pro tyto „náhody“ jiné vysvětlení a uvědomí si zároveň i sílu své myšlenky, kterou se mu podařilo uplatnit.
Uvědomte si tyto případy ze své minulosti, pokuste se dále na nových případech přesvědčit se znovu o moci a síle myšlenky. Jsem si jist, že z toho vyvodíte pak sami pro sebe důsledky. a celý svůj život dle toho zařídíte. Bůh bude jistě vaším nejlepším pomocníkem ve vašich ušlechtilých snahách.

19. Proč nejsme šťastni

(Přednáška proslovená v Příbrami 29./5. 26.)

Štěstí, jaké to kouzelné slovo, které vábí k sobě všecky lidi všech náboženství i všech ras, a to od dětství až do smrti! Co spisovatelů, básníků i filosofů se snažilo je definovat, aby si ujasnili jeho podstatu a tím snáze se mu přiblížili! A přitom přec štěstí zůstává stále jen vzácnou, více jen vysněnou než skutečnou květinkou, které tak málo lidí na světě dosáhne.
»Proč je tak málo opravdového, skutečného, ničím nezkaleného štěstí?« - ptá se mnohý, a ve svém věčném nářku na nepřízeň osudu a tvrdé podmínky životní nechápe, že štěstí nesmí nikdy hledat nikde jinde, než sám v sobě. Nikdo mu je nepřinese, nikdo mu je nedá, nedovede-li si je sám v sobě stvořit.
Náš Otec nebeský, nejlaskavější dárce všeho dobra, vede nás, všecky k tomu, abychom byli šťastni, ba ukazuje nám i cesty k pravému lidskému štěstí. Proto jen my sami jsme vinni, že toto štěstí, po kterém tolik toužíme, neustále nás míjí. Musí nás míjeti, hledáme-li je ustavičně tam, kde ho není, pouštíme-li se za ním po cestách, které nás od něho nejvíce vzdalují.
Nejvíce vzdaluje nás od štěstí to, že chceme stále uplatňovat svou vlastní vůli proti vůli Boží. Chceme svou vůlí dosáhnout i toho, co nám mnohdy ani nenáleží a co by možná, kdybychom

toho dosáhli, bylo jen naším neštěstím nebo velikou škodou pro naši duši a duchovní náš život.
Kdybychom dovedli být vždy spokojeni s tím, co nám osud udělil, dovedli se při posuzování toho, jak se vede jiným, ohlížet správně po těch, kterým je mnohem hůře než nám, a kdybychom v plánech pro svoji budoucnost dovedli zas pohlížet k nejvyšším metám a měli před očima nejušlechtilejší příklady, pak bylo by nám vždycky dobře. Nikdy bychom nebyli nespokojení, nikdy nešťastní.
Proto řekl bych, že největším omylem dnešních lidí a zároveň i nejtěžší překážkou k dosažení štěstí je názor, že hlavní podmínkou štěstí lidského je blahobyt, majetek, peníze, světská moc a sláva. Nevěřte tomu! Právě mezi bohatými, největším přepychem obklopenými lidmi najdete méně spokojenosti a štěstí, než mezi lidmi prostými, majetkem nezatíženými. Marnými tužbami po majetku se lidé vzdalují nejvíce od Boha, dárce všech nejcennějších darů, které nás mohou učinit opravdu šťastnými.
První a nejzákladnější podmínkou opravdového štěstí je v n i t ř n í s p o k o j e n o s t . Ta se nikdy nezrodí v duši naplněné sobectvím, neláskou, závistí a nenávistí, která touží jen po hmotě!
Nikdy nemůže být spokojen ten, kdo pohlíží se závistí na ty, jímž se snad vede lépe než jemu. Nikdy nemůže být spokojen ten, kdo svoji nenáladu a nelásku k druhým kolem sebe rozsévá, tím méně pak může být spokojen jen, kdo ve svém srdci chová nenávist třebas jen k jedinému člověku.
Vnitřní spokojenost zaručuje vám jediné vaše p r á c e p r o c e l e k užitečná, z jejíchž výsledků můžete se spravedlivě těšit, dále pak d o b r o , kterým, třebas i za cenu vlastních obětí, pomáháte svým bližním, a konečně l á s k a ., láska ke všemu tvorstvu a celému životu, kterou musíte být sami naplněni, abyste ji mohli rozdávat jiným.
Druhou podmínkou štěstí je opravdová s k r o m n o s t , nenáročná ochota spokojit se tím, co nám bylo dáno. Lidé nemohou být šťastni, žádají-li neustále víc, než co jim po zásluze patří, touží-li stále po nemožnostech, kterých nemohou nikdy dosáhnout. Zmenšete své požadavky, uberte ze své náročnosti, a ohlédnete-li se vždy za těmi, kteří nemají ani tolik, kolik bylo dáno vám, budete jistě spokojeni s tím, co vám Bůh ve své lásce a nejvyšší spravedlnosti nabízí.
Třetí podmínkou štěstí je t r p ě l i v o s t , s níž třeba přijímat vše, co se na naši hlavu snese. I ve chvílích, kdy prožíváte největší utrpení, naleznete vždycky příklady těch, kterým je nebo bylo ještě hůř. Naučte se měřit své vlastní utrpení s utrpením druhých, a pak na místě výčitek budete vděčně děkovati Bohu za to, že vás ušetřil zkoušek tak těžkých, jaké uložil druhým.
Krásnou ilustrací této pravdy je vypravování o dvou ženách, které nesly na zádech těžké nůše naplněné travou. Jedna z nich si celou cestu prozpěvovala, jako by břímě své ani necítila. Radovala se z toho, že svým zvířátkům doma nese tolik vydatného krmiva, a neohlížela se ani na svou společnici, která celou cestu jen hubovala na těžkou dřinu, která je jí údělem. Zlobila se na svou družku, která si k takovéto námaze ještě zpívá.
»Copak vás ta nůše netlačí?« - ptala se posléze. »Či máte snad nějaký polštářek pod nůší, který vám zmírňuje její tíhu?«
Ba že mám polštářek,« odpověděla veselá žena, a tím polštářkem je má trpělivost. Osvojte si i vy takový polštářek, a budete si pak místo nadávání zpívat jako já!«
A konečně, chcete-li se vůbec dočkat štěstí, alespoň šťastných chvílí svého života, pak nezbytnou podmínkou jest u m ě t s e r a d o v a t . Vždyť i při vší bídě, neutěšenosti a těžkostech dnešního života je přece na světě tolik krásy! Jen umět si ji najít, umět se na ni zadívat a vpustit ji do své duše, abyste v pohledu na tuto krásu pocítili i radost z ní. Ve chvílích takovéto radosti pocítíte pak doteky opravdového štěstí, které vás vždy znovu vzpruží a posílí k další cestě. Čím jasněji umíte se dívat do života, tím více v něm naleznete. Čím lépe dovedete duši svou sladit s kladnými podmínkami životními, tím radostnější bude celý váš život, tím blíže budete štěstí samotnému.

Člověk propadlý svému mrzoutství a nenáladě, okrádá nejvíce sebe sama. Jde životem slepý, s očima zatíženýma věčnou nespokojeností, kterou všude staví nad všechen klad. Tím odmítá všechno, co život mu nabízí, a proto může pak právem naříkat jen sám na sebe, že žádného štěstí v životě nepoznal.
Vezměte jen prostý, každodenní případ dvou lidí, kráčejících toutéž cestou. Prvý, jdoucí po rozkvetlé louce, vidí jen krásu květů, zalitých sluneční září. Druhý vidí na téže louce jen trní a nečistotu, které zde některé dobytče zanechalo. Prvý se cítí šťasten již tím, že tudy smí kráčet a všechnu tu krásu vnímat. Druhý jde s očima vyhledávajícíma jen trny a bodláky, kterým se chvílemi musí vyhnout.
Buďte vždycky tím prvním, který se umí radovat! A važte si takových chvílí radosti! Třebas i byly kratičké, poznáte v nich, co je to štěstí, štěstí chvílí, kterých můžete prožít vždycky tolik, kolik sami budete chtít. Marno je pouštět se za dalekou bludičkou štěstí, nedovedeme-li využít toho, co nám život sám k našemu obšťastnění nabízí! Všechny daleké cíle a vysoké touhy lidstva musí zůstat nesplněnými utopiemi, nenajde-li si lidstvo správnou cestu, která je skutečně přiblíží k cíli všech - k opravdovému štěstí.
Pozorujme nyní život svůj i životy jiných lidí, vezněme to již od samého dětství, a zamyslíme-li se trochu nad tím, poznáme sami, jak bludné jsou cesty, na nichž lidé zpravidla hledají své štěstí.
Malé dítě jde s maminkou na procházku a zastaví se před hračkářským krámem. Oči přebíhají s jedné hračky na druhou, a tu dětské srdéčko zahoří touhou po určité hračce a hned touhu svou sděluje mamince. Vidíte na něm, a i maminka se domnívá, že učiní děcko své opravdu šťastným, když mu tuto vytouženou hračku opatří. Při nejbližší příležitosti, buď k narozeninám, k svátku, nebo k Štědrému dni matka spěchá, aby splnila přání svého děcka, a sama již v nitru svém pociťuje blaživý pocit, že dítěti učiní hračkou tou velikou radost.
Přijde okamžik, kdy se dítěti konečně splní jeho sen, jeho touha, a hračku dostane. V prvních okamžicích projevuje svým dětským způsobem radost nad dárkem, hračku si ihned přisvojí a začne si s ní hrát, dokonce vezme si ji i do postýlky, když jde spat. Matka pozoruje vše to s pocitem uspokojení, že učinila dítě své šťastným.
Druhý a snad ještě třetí den dítě se k hračce vrací a má jakés takés potěšení z ní, ale za několik dnů hračka ztratí své kouzlo novosti a přestane vábit. Často, zejména u chlapců se stává, že již druhý, třetí den naleznete z hračky jen trosky. Je rozebraná, rozbitá, nepotřebná, a vy vidíte, jakou stálost a jakou cenu takové dětské štěstí vlastně mělo.
A tak to jde celým životem, stále stejně. Děti jdou do školy, a které z nich je jen trochu snaživé, pocítí v sobě touhu vyniknout ve třídě, stát se nejlepším žákem a dosáhnout vyznamenání.
Těší se na vysvědčení, které jim toto vyznamenání potvrdí, hledají v tom své štěstÍ. Ale když dosáhly tohoto cíle, shledají, že ani v tom není pravé štěstí.
Když vyjdou ze školy a přicházejí do praktického života, tu znovu hledají štěstí své ve vyniknutí ve svém oboru. Všichni touží po zodpovědnějším místě, na kterém by mohli vyniknout, neboť v tomto vyniknutí vidí nový předpoklad svého štěstí. A zase, i když se jim to podaří a dosáhnou nejvýznačnějšího místa, zase poznávají, že ani v tom není největšího štěstí, že ani zde nebyl jejich ideál a touha po štěstí splněna.
Nová touha žene je hned zase dál, za novým ideálem, který jim slibuje v jejich představách štěstí. Touha po samostatnosti. Obětují vše, co obětovati mohou, aby své samostatnosti dosáhli, a když se jim to konečně podaří, tu zase vidí, že ani tentokráte nejsou u svého cíle - pravého štěstí.
Nový příslib štěstí žene je nyní zase za slávou světskou, které možno dosáhnout v životě veřejném. Ať již jejich touha jde jakoukoliv cestou, ať je to politika, národní hospodářství, umění neb cokoliv jiného, čím možno získat pozlátko světské slávy, i když toho dosáhnou, shledají zase, že ani v tom není pravého štěstí.

Jako nová bludička štěstí objeví se na jejich obzoru blahobyt, požitkářství, které umožňuje jim jejich postavení, kterého již dosáhli. Ale když se obklopili vším možným přepychem, všemi nejrůznějšími známkami blahobytu, vším, co si za své vydělané peníze mohli opatřit, poznávají, že ještě nejsou šťastni. Chtějí mít ještě víc, aby si mohli popřát ještě větší přepych, touží znásobit své bohatství tak, aby na celém světě neexistovalo nic, čeho by si za svoje peníze nemohli koupit, čeho by si nemohli dopřát.
I to může se člověku podařit. V největším přepychu může žít, celý svět zcestovat, a přec na konec, unaven, přesycen vším, co užil a poznal, dochází k tomu, že nic ho neuspokojilo, neučinilo ho šťastným.
Poznal jsem jeden takový případ velmi zblízka.
Přišla ke mně dáma z nejlepší pražské společnosti. Vyprávěla, že mají milionový majetek, obývají třiadvacet nádherně zařízených pokojů, a patnáctičlenné služebnictvo stará se o pohodlí její a jejího manžela, který byl velmi krásný a zaujímal vynikající postavení ve veřejném životě. Bůh obdařil je roztomilým chlapečkem, a přec tato dáma, která pro svou osobu měla stále k disposici tři automobily a mohla si dopřát vše, po čem jen zatoužila, přišla si po stěžovat ke mně, jak je vnitřně nešťastná, nespokojená. Zde byly jistě všechny podmínky k tomu, aby se v očích světa zdála nejšťastnější ženou, které možno závidět, a přece její duše byla tak rozervaná, že pomýšlela na sebevraždu.
Přišla ke mně, abych jí pověděl, v čem by mohla nalézt uspokojení, v čem vlastně spočívá to pravé lidské štěstí, kterého nepoznala. Chtěla slyšet můj názor, a tu jsem jí musel říci, že její nespokojenost, i to, že se cítí nešťastnou, působí vlastně její veliký majetek, kterého nedovede správně ke svému štěstí využít a kterého se nedovede rozumně zbavovat.
»Chcete-li,« řekl jsem jí, »dosáhnout pravého štěstí, doporučuji vám, abyste začala vyhledávat příbytky nejchudších a nejvíce trpících lidí. Podívejte se na ohromný rozdíl mezi příbytkem vaším a příbytkem takového chudáka, kde se často v jedné místnosti tísní osm i deset lidí. V mnohých takových příbytcích nenajdete ani jedinou postel a všichni spí tam na holé zemi, přikryti pouze hadry, které je chrání před zmrznutím, když v zimě není čím zatopit. Podívejte se na jejich tváře, trpící podvýživou, podívejte se na jejich vychrtlé, chorobně vyhlížející děti a srovnejte všechno to, co v tomto prostředí uvidíte, se svým životem, se svým prostředím pohodlí a přepychu, který vám skýtá váš majetek. Pak snad přijde vám osvícení Bohem dané, abyste poznala, k čemu svěřil vám váš majetek. Navštěvujte takové rodiny s naplněnou tobolkou, ale nepřicházejte do těchto rodin jako bohatá, nad ně se vyvyšující dáma, která přináší malou almužnu chudým. Objevujte se mezi nimi jako jejich dobrá, s nimi cítící sestra, přinášející bližním svým nejen podporu hmotnou, ale hlavně celé své srdce, naplněné obětavou láskou. Až uvidíte, že se vám podařilo setřít láskou svou mnohou slzu s tváře trpících, až uvidíte, že jste bídu těchto vyděděnců pozměnila svým přispěním v život snesitelný, až uvidíte na dětských tvářích úsměv radosti nad projevem vaší lásky, pak snad pocítíte v nitru svém záblesk pravého lidského štěstí. Pak budete jistě již vědět, jakou cestou máte jít dále a co všechno máte dělat, abyste si toto pravé, čisté, nezkalené štěstí uchovala pro celý svůj život. Pak nebudete mít dlouhou chvíli a nebudete mít ani čas myslet na sebevraždu.«
Ona dáma mne vyslechla, dala mi zapravdu a slíbila, že se zachová dle mé rady, za níž mi upřímně děkovala. Když byla již na odchodu, vzpomněla si ještě na něco, co by mi chtěla říci a vrátila se znovu.
»Mám jednu služebnou,« řekla, »velmi hezkou, osmnáctiletou dívku. Je to sirotek, ale přesto budu ji muset nyní propustit, protože je v jiném stavu. Cožpak si mohu nechat ve svém bytě děvče, které bude mít nemanželské dítě? Co by tomu řekli lidé, že ve své domácnosti něco takového trpím? Nemám pravdu? «
»Nemáte, milá paní, nemáte,« řekl jsem jí. »Tady právě máte prvou příležitost začít se svými dobrými skutky. Nehleďte na onu dívku falešnýma očima veřejnosti, ale posuzujte ji lidsky,

křesťansky. Co na tom, že se stane matkou dítěte nemanželského. Hlavní věcí je, že se stane matkou nového člověka. Ne nadarmo se říká o ženě, čekající rodinu, že je v požehnaném stavu. Tento stav je skutečně požehnaným, neboť žena se stává tímto stavem spolutvůrkyní Boží. Ona se obětuje, aby dala alespoň jedné duši zase příležitost, aby se mohla na tomto světě vtělit, zde se zdokonalit a zušlechtit, po případě i veliké věci vykonat. Nepropouštějte tuto dívku ze svých služeb, nevyhánějte ji od sebe. Právě proto, že je sirotkem a nemá kam se obrátit, mohla byste pak mít na svědomí vy, kdyby si dívka ta, falešně uvažující o své „hanbě“, zoufala a skončila sebevraždou, nebo se dopustila vraždy svého dítěte, ať již před nebo po jeho narození. Nemá-li tato dívka vlastní matku, buďte vy jí matkou! Starejte se pečlivě o ni, budiž to vaší radostí! A až se přiblíží její hodina, nepouštějte ji do porodnice, ale dejte jí k disposici jeden ze svých třiadvaceti pokojů a postarejte se o to, aby v její těžké hodině ničeho nepostrádala. Buďte jí ošetřovatelkou, sestrou i matkou, aby poznala, že není na tomto světě opuštěná, a že láska mezi lidmi dosud nevymizela úplně. Pomozte jí starati se o její děcko, jako by to bylo vaše vlastní dítě, a poslechnete-li mne, poznáte, že jste našla zase nové štěstí. Při pomyšlení na to, co jste pro tuto dívku vykonala, bude vám vždycky velmi krásně a budete jí vděčna za to, že vám pomohla najít pravý smysl vašeho života. Poznala jste již, že bohatství, pohodlí, blahobyt, vynikající postavení vašeho muže, ba ani radost z vašeho vlastního dítěte nebyly s to, aby vás učinily plně šťastnou. Ba právě naopak, vše to, co lidé mylně pokládají za štěstí, přivedlo vaši duši téměř až k zoufalství. Proto jděte nyní tou cestou, kterou jsem vám naznačil. Jsem jist, že pak svého štěstí dosáhnete.«

Tak jako někteří hledají vrchol štěstí v bohatství, tak zase jiní hledají jej v učenosti. Celý život starají se jen o to, aby vynikli svou učeností a všechen smysl života věnují jen sbírání nových poznatků, jako by nahromadění moudrosti světské bylo pro ně jediným štěstím, jehož mohou dosáhnouti.

Znal jsem také jednoho profesora, který šel za touto bludičkou štěstí. Byl filologem, a ve svém oboru úplný fenomen. Znal třináct jazyků, mezi nimi i arabštinu, perštinu, japonštinu, ale pro samá studia, ve kterých dosáhl veliké dokonalosti, nedostal se ani k tomu, aby výsledky své práce zpracoval tak, aby z toho veřejnost, ostatní lidstvo, mělo nějaký užitek. Celý svůj život proseděl jen u knih. Neznal, co je to procházka, nedopřál si prázdnin, odmítal i nejušlechtilejší zábavy jako je divadlo, koncerty. Znal jen svou práci, svá věčná nekonečná studia, nad nimiž zapomínal úplně na sebe i na všechen život kolem.

Teprve když se následkem nesprávné životosprávy těžce rozstonal, zavolal mne k sobě. Chtěl alespoň poslední dny svého života věnovat dokončení svých prací, aby byly připraveny pro tisk. Seděl jsem chvíli u jeho postele, když přišla jeho stařičká matka, kterou jsem uctivě pozdravil a chtěl jí políbit ruku. Tu mne tento přeučený pán překvapil slovy, přímo zdrcujícími.

»Nelíbej jí ruku - vždyť ona je k. . ..« a užil jméno, kterého nevzdělaný lid používá pro nejnižší prodejné ženy. »Ta si nezaslouží, abys ji uctíval!«

Zarazil jsem ho, aby ustal a více nehřešil, protože stojí před ním jeho vlastní matka, která má mu být světicí, takovou světicí, jakou byla na příklad moje matka pro mne. Marno bylo však namáhat se umlčet jeho nenávist. Začal si trpce stěžovat, jak mu matka nerada v nemoci slouží, že prý mu říká, že již dávilo měl pojít a ne ji obtěžovat.

Měl jsem tedy jakés takés vysvětlení pro to, že nebylo v člověku tom lásky ani úcty k matce, ale jednu věc jsem přece nemohl pochopit, a také jsem mu to upřímně řekl. Jak je to možné, aby člověk s akademickým vzděláním, který tolik učeností nasbíral, mohl být tak surový a hrubý k vlastní matce, a zeptal jsem se ho přímo:

»To jsi ve všech knihách, které jsi prostudoval za celá ta léta, a ve vší učenosti, kterou jsi získal, nenalezl ani trochu ušlechtilosti, ba ani žádného popudu k ušlechtilejšímu jednání? Já se vždycky díval na vzdělaného, zejména učeného člověka s velikou úctou, protože jsem

předpokládal, že vzděláním i charakter se zušlechťuje. Ale právě na tobě vidím, že ani v učenosti není vždy ušlechtilosti, a že ani v učenosti člověk nenalézá plné štěstí.«
To, co jsem v této rodině viděl, co se přede mnou odehrálo, ukázalo mi nad slunce jasněji, že ani on, který hledal štěstí v učenosti, ani jeho matka, která hledala štěstí své ve stálém očekávání, že se její syn stane profesorem university, se žádného štěstí nedočkali. Matka, když viděla, že chimera jejího štěstí nikdy se neuskuteční, zanevřela na svého syna, stejně jako dříve již zanevřel na něj jeho zemřelý otec, který výraz své úcty a lásky k synovi našel v tom, že jej nazval „študovaným volem".
Všichni tři z této rodiny hledali štěstí v tom, v čem ho nalézt nemohli, protože všichni tři přímo šlapali po pravém ideálu štěstí - to jest po lásce.
Další případ, který chci tu uvést, je oproti předešlému pravým kontrastem, a přece i na něm poznáte, jak si mnohdy lidé postaví ideál svého štěstí na nešťastných základech.
Mám na mysli případ rodičů velmi vzácných a ušlechtilých, kteří měli dva syny. Oba dva byli nadanými umělci, a celé snažení rodičů směřovalo jen k tomu, aby synům svým opatřili všechno, co by ke svému uměleckému vývoji potřebovali. Zhlíželi se přímo ve svých dětech, a vyvrcholení svého štěstí viděli právě v tom, až jednou jejich synové dokončí svá studia a vstoupí do veřejného života. Spoléhali na neobyčejné nadání svých synů a věřili v jejich úspěch a slávu, která proslaví pak i je.
Dočkali se konečně toho, že starší syn absolvoval akademii a získal všecky první ceny. Rodiče, kteří již několik dní před tím odjeli ven, čekali toužebně syna s posledním vysvědčením i s důkazy jeho umělecké zdatnosti. Syn zastrčil vysvědčení do kapsy, a protože do odjezdu vlaku měl ještě asi tři hodiny času, šel se koupat. Za chvíli nato vytáhli jeho utopené tělo z řeky, a rodiče na místě syna se slávou očekávaného, dočkali se zprávy o jeho smrti, která je úplně zdrtila. S milovaným synem pohřbili i své vysněné štěstí, které jim měla dát jeho sláva.
Druhý jejich syn je rovněž vynikajícím umělcem, a ten již velmi mlád, pochopil, v čem lze hledat pravé lidské štěstí.
Jednou přišli k němu z jakéhosi kabaretu, aby u něho objednali návrh na reklamní plakát. Měl být rázu velmi pikantního, a přesto, že mu tehdy nabízeli dva tisíce korun honoráře, duše umělcova vzepřela se práci takovéhoto rázu, a malíř odmítl tuto nabídku. Odpoledne nato přišli k němu zástupci spolku, starajícího se o slepce, a žádali na něm také návrh na plakát. Svolil ihned, slíbil udělati jej a to úplně zdarma, a nabídl sám, že vypracuje plakát přímo na litografický kámen.
Jeho otec vyprávěl mi o těchto příhodách a shledával v nich nepraktičnost svého syna, který ze svého umění nedovede dostatečně těžit. Ujistil jsem však stěžujícího si otce, že jeho syn našel právě onu pravou praktičnost, neboť je jisto, bude-li takto jednat, že získá si to největší - požehnání Boží. Toto dá mu pak vše, co bude pro svůj život potřebovat, takže bude mít vždycky i na hmotných prostředcích tolik, aby mohl být živ spokojeněji a šťastněji, než tak zvaní lidé praktičtí, kteří nehledí na to co vykonají, nýbrž vždycky jen na to, co za to dostanou.
Tento umělec našel svou pravou cestu za ideálem skutečného štěstí.
Překážkou k dosažení pravého štěstí mohou být i různá zaměstnání. Některá z nich již proto, že se v zásadě nekryjí se Zákony Božími, některá z nich proto, že jsou nesprávně chápána. Stává se totiž velmi často, že služba celku, která je hlavním a nejdůležitějším úkolem každého zaměstnání, ustupuje službě vlastní kapse. Takovéto zneužívání osobní moci pro vlastní, mnohdy až nepřípustný zisk, který není nikterak úměrný vykonané práci, nemůže nikomu pomoci ke štěstí. I když se takovému člověku podaří nahromadit majetek, přijde jistě zas s jiné strany něco rušícího, mnohdy třebas i velmi bolestného, neboť takto nabytého blahobytu nemůže nikdo v klidu a spokojenosti užívat.

Nejméně štěstí mohou přinést ona zaměstnání, která žijí přímo z neštěstí druhých. Ti, kteří bez citu a lásky dovedou vykořisťovat nešťastníky a na jejich účet se obohacovat, jsou podobni hyenám, a svým strašlivým sobectvím jsou nejdále od Boha a také od štěstí.
Leč všechno neštěstí a zoufalství, které oni svou chamtivostí připravili jiným, stejně se jim vrátí. Sami na sobě musí je vyzkoušet, sami s ohromným utrpením v sobě prožít, aby alespoň části odčinili křivdy, které na druhých páchali.
Stejně tak nemůže být šťasten nikdo z těch, který jinému nic dobrého nepřeje anebo dokonce kletbou svou na jiného zlo a neštěstí svolává, protože to, co přeje druhému, sám na sebe přivolává. Zde platí staré a pravdivé přísloví: »Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá,« nebo: »Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.«
Proto pamatujme na to, že závist, nenávist, neláska, msta, zloba a sobectví jsou největšími překážkami na cestě ku štěstí. K jeho nalezení jest jen jeden klíč, a ten nám zanechal Pán Ježíš Kristus ve slovech:
»Hledejte nejprve království Božího zde na zemi a spravedlnosti jeho, a vše ostatní bude vám přidáno.«
Vy všichni, kdož se chcete vydati na cestu za svým štěstím. vykročte do života tak, abyste hned na prvém kroku začali d á v a t . D á v a t - n i k o l i v b r á t - musí se stát heslem každého člověka, který chce být šťasten.

20. Meditace V přírodě

(Přednáška proslovená v Mor. Ostravě 5./7. 25.)

Za krásného letního dne šel jsem lesem. Ponořen v hloubku jeho ticha, meditoval jsem o životě v přírodě, které i my jsme součástkou. Cesta přivedla mne ke starému smrku, do jehož kůry někdo nožem vyřezal obrázek srdce a v něm dvě písmeny, patrně počáteční písmeny jmen dvou milujících se lidí.
Podivný to symbol lásky! Zadíval jsem se na něj pozorněji, a tu jsem spatřil, jak z ran nožem v kůře způsobených, vytéká hojně pryskyřice. V téže chvíli jsem pocítil, jako by se bolest zraněného stromu dotkla mé duše. V soucítění položil jsem ruku na jeho ránu a promlouvám k němu:
»Bratře smrku, kdo pak ti udělal tak velkou bolest, že tak mocně krvácíš? Je mi tě líto, a přeji ti, aby se ti rány tvé brzy zahojily.«
A hle, smrk mi ihned odpovídá:
»Tady, bratříčku, vidíš důkaz špatně chápané lásky. Dva milující se lidé - tak si to alespoň říkají - chtěli zvěčnit svou lásku symbolem, který mladík vyřezal do mé kůry. Ale jaká to byla láska, když necítila bolest, kterou mně tím působí? Duše lidská, která je naplněna čistou, pravou Láskou Boží, ta nebyla by schopna zapomenout, že i my jsme vašimi bratry, že i my žijeme jako vy, že i my máme duši, srdce, cévy, krev, že i my máme cit, kterým dovede dobře vnímat lásku i nelásku svých lidských bratří. Jen láska sobecká, na sebe pouze myslící, neohlíží se na to, zda při provádění svého záměru, třebas i lásku symbolisujícího, nepůsobí bratru svému bolest. Jdi a řekni to svým bratřím, aby nás více šetřili a nám neubližovali.« .
Držel jsem dosud ruku na kmeni. Cítil jsem, jak duše má s duší tohoto stromu se prostupuje a podivná síla z něho do mne přechází.

Posečená louka

Při zapadajícím slunci kráčel jsem v tichu večerním kolem posečené louky. Omamná vůně šířila se všude kolem a činila vlahý ten večer zvláště krásným a důvěrným, takže ve svém

osamocení necítil jsem se přece jen sám. Ve svém soustředění zamyslel jsem se nad dohasínajícím životem zkosených rostlin, které - umírajíce - vydávají v posledním svém dechu tak ohromnou, záhadnou vůni.
Do ticha večera ozval se hlas, kterým umírající květiny ke mně promluvily.
»Podívej se, bratře, jak my dovedeme odměnit sobeckého člověka, který pro svůj zisk zničil miliony našich životů. Nedopřál nám ani, abychom dokončily svůj úkol životní a zanechaly po sobě dozrálý život svých dětí, naše to seménka. S jakou láskou jsme je ošetřovaly, s jakou láskou otvíraly jsme své kalíšky vstříc k dozrání! A teď byly jsme předčasně zkoseny, dříve, než jsme naplnily úkol svěřený nám Tvůrcem věčným. Ale přesto přece nezlořečíme člověku, který smrt nám přinesl! My, umírajíce, šíříme dechem svým vůni, která člověka může nejen oblažit, nýbrž i posílit. Toť projev nejvyšší lásky - odměníme-li se dobrem za zlo nám prokázané. A pamatuj si, že tato láska i do duší našich byla nám vložena naším společným Tvůrcem a Otcem, který dlí nejen v nebesích, ale i mezi námi všude. I vy, lidé, měli byste si vzít z toho pro sebe příklad! Každému spolubratru, který vám ublíží, splácejte láskou a dobrem, ne mstou, záští a nenávisti. I vaše láska šířila by se pak do srdcí lidských jako vůně našeho posledního dechu a působila by na ně tak, jako náš projev posmrtný působil na duši tvou!«

Pramen živé vody

Procházel jsem týmž údolím a pozoroval pramen živé vody, proměňující se v bystřinu, skákající po balvanech s velikým neklidem.
Provázel jsem v duchu tento živý proud vody a došel s ním až do údolí, kde se proměnil v tichý potok, který pak různými oklikami a záhyby, rovinami i skalinami, probíhal dál, až dospěl k nejbližší řece, se kterou klidně splynul. Odtud společnou cestou vproudil do veliké řeky, v jejímž mohutném toku jeho individualita vlastní, jeho čistota i síla živého pramene, se ztrácela, ale nezanikala. Trpěla s proudem veletoku, přijímajíc v sebe všechen kal a nečistotu, kusy dřev, hnijící trávu a listí, a s jeho vodami spěla k ohromnému moři, do jehož mohutnosti vplynula.
Moře, do jehož nekonečných vod všechen kal řek míří, provádí na všech těchto sloučených vodách očistu ode všeho, co s sebou přinesly. Nic takového moře v sebe nepřijímá a všechnu nečistotu vyvrhuje na břeh, aby vody jeho zůstaly stále a stále jen průhledně čisté, jasné, nezkalené.
Při tomto sledování postupu vod od pramene až k moři, slyším hlas, který mi praví:
»Tento obraz živé vody, ztrácející se až v moři, je podoben životu lidskému - životu vašemu. Z počátku, v mládí, prožíváte radostné, bezstarostné chvíle. Jako bystřina poskakujete vesele s balvanu na balvan a zůstáváte přitom stále ještě čisti, nedotčeni zlobou a neřestí života pozdějšího. Přicházíte-li pak již do údolí svého klidnějšího života, ztrácíte svou bezstarostnost a radost. Jdete klidněji sice, ale mnohdy velmi klikatou cestou, než se uplatníte jako samostatnější již pracovníci v životě veřejném. Tento veřejný život strhne vás do svého proudu, z něhož sbíráte cestou také mnoho duchovního kalu a špíny. Ba, ulpí na vás mnohdy i nečistota ze špatné společnosti, která vás obklopuje. Ale ať jakékoliv jsou cesty, kudy proud života vás nese, každý z vás dočká se chvíle, kdy neodvratně vplyne jednou do velebného oceánu života neviditelného, věčného. A jestliže jste se neočistili již cestou od svých špatností, zlých skutků a nečistoty mravní, očistí vás život záhrobní, ovšem že ne bez bolesti a strádání, neboť do života věčného nemůžete a nesmíte přinést s sebou nic, co by vašemu dalšímu duchovnímu životu překáželo.«
A je tomu skutečně tak.

Doposlouchal jsem hlas neviditelného mluvčího, hlas svého nitra, který mne donutil, abych i já sledoval svůj život od zrození až do přítomné chvíle, která mne našla u bystřiny, přecházející v klidnější potůček. Tanulo mi na mysli, co všechno jsem ještě zanedbal ze svých povinností k celku, co všechno zbývá mi ještě vykonat, v čem se musím snažit svůj život obohatit, abych se stal nejen platnou jednotkou celku, nýbrž i duchovně sebe sama očistil tak, abych každým dnem byl připraven na přechod do života neviditelného.
Mezi jinými naskytla se tu i otázka, zda nehřeším již tím, že tu v kráse přírody po celoroční práci klidně odpočívám v nečinnosti a vydávám za své zotavení peníze, které by mnoha sestrám a bratřím pomohly alespoň na chvíli z největší bídy.
»Mám na to právo či nemám?« ptal jsem se, a hlas z neviditelna mi ihned odpověděl.
»Nebuď tak úzkostlivý! Nezapomínej nikdy na ty, jimž můžeš. a dle sil svých máš i povinnost pomáhat, ale neboj se také užívat darů, které ti Bůh v odměnu za tvoji práci uděluje! Každý do pracuje, má právo oddechu, a musí si jej dopřát, aby načerpal nových sil k další práci. Chceš vědět, na kolik máš v životě nárok? Podívej se vzhůru a posuď, co tam uvidíš! «
Pohlédl jsem nahoru do skalnaté stráně, odkud bystřina stékala. Bohaté vodopády, jiskřící se v slunečním jasu, tvořily překrásný obrázek. Zadíval jsem se pozorněji po proudu bystřiny, a tu asi ve dvou třetinách stráně jsem spatřil nahého muže, ležícího ve vodě na balvanech. Přes jeho tělo sklouzaly drobné vlny živé vody, které, aniž se daly jím zadržet, spěchaly hned zase dál, aby oblažovaly svým měkkým, jemným dotekem balvany, láskou proudící vody již ohlazené.
K tomuto obrázku hlas z neviditelna dodával:
»Vidíš, ty užíváš svého majetku podobně jako onen bratr tam nahoře používá dobrodiní živé vody. Nezadržuje její proud jenom pro sebe, aby nahromadil veliké množství vody, které by ho nakonec zničilo. Nezadržuje nic, používá ke svému zotavení pouze to, co nutně potřebuje, a vše ostatní přenechává jiným, aby i oni mohli tohoto daru Božího použít. Ani ty nehromadíš majetek sobecky jen pro sebe, nýbrž používáš pro sebe a své zdraví pouze toho, co nejnutněji potřebuješ, a ostatní přijímané dáváš hned zase dále.«
Toto přirovnání, které mi hlas z neviditelna postavil před oči, bylo mi zároveň i poučením, že nemáme nikdy hromadit majetek sobecky jen pro sebe a na úkor druhých, protože tento majetek nemůže nám být požehnán, nikdy nemůže nám přinést radost ze života, ani spokojenost, ani štěstí.

Skály na pobřeží mořském

Kráčeje po břehu moře, meditoval jsem o kráse skal podél mořského břehu se táhnoucích. V duchu jsem se tázal, kolik tisíců a tisíců rukou bylo by třeba sezvat k práci, a jakého úžasného talentu a hlubokého smyslu pro umění a krásu muselo by být použito k tomu, aby bylo vytvořeno tolik krásy, kolik jí skrývá pohled na toto pobřeží, omývané vlnami mořskými.
»Sestřičky skály, ptám se vás, kdo pak vás tak překrásně vytvořil a s takovým ladem zde srovnal?« .
Skály mi odpovídají:
»Byl to náš společný Tvůrce, a jeho nástrojem byly vlny mořské.
Pohleděl jsem na vlnky, měkce dorážející na nejnižší skalní útesy, a mluvím k vlnkám.
»Sestřičky vlnky, jak jste dokázaly vy, které jen tak jemně líbáte kraje skalních útesů, že jste vytvořily tak podivuhodné skalní útvary, jaké tu vidím?«
A vlnky odpovídají:
»Všechno to vytvořila naše láska, která se jeví v naší měkkosti a něžnosti, s níž omýváme své nižší bratry, abychom je láskou svou zdokonalovaly a zkrášlovaly. A divíš-li se dnes, jak jsme

to dokázaly, když líbáme klidně jen okraje skal, přijď se na naše dílo podívat zítra, až budeme v plné práci.
Přišel jsem druhý den v táž místa, a zastihl jsem moře rozbouřené. Jeho vlny prudce dorážejí na skály, prodírají se dravě jejich průrvami, a různými otvory vracejí se zpět do moře, aby se s novou vlnou znovu spojily a znovu zas do skal se opřely.
Tu zeptal jsem se vln:
»Poslyšte, milé sestřičky, jsou tyto prudké údery vaše také projevy lásky, o které jste mluvily včera?«
»Zajisté!« - odpovídají mi hned vzápětí. »Představ si umělce, tvořícího s velikou láskou veliké dílo umělecké. I on musí užít ostrého dláta a silné rány, aby všechno zbytečné, co překáží pohledu na dokonalý výtvor, otesal, a jako rušivou přítěž odstranil. Narážíme sice prudce na skály, v nichž tvoříme, ale vždy s láskou a něhou, majíce stále na zřeteli úkol, k němuž jsme byly určeny. A stejně tak i vy, lidé, vychováváte-li nižší, hrubší duši k dokonalejšímu, lepšímu životu, musíte mnohdy použít i ostřejšího slova. Ale přitom nezapomeňte nikdy, že i toto ostřejší slovo musí být naplněno láskou, neboť láska musí vše naplňovat a vším pronikat, má-li se zdařit dílo opravdu veliké a krásné.«

Cypřiš

Poděkoval jsem vlnám za poučení, které mi daly, a kráčel jsem dále. Došel jsem k velkému, starému cypřiši. Osamocen vypínal se hrdě do výšky, štíhlý a věrný své touze dostihnout co nejvýše. Jen jedna větev se odkláněla od přímého kmene stromu a rušila tak harmonii jeho štíhlé linie. Zastavil jsem se u tohoto stromu s otázkou:
»Bratříčku, proč pak máš jednu ze svých větví tak daleko odkloněnu? Podívej se na své kamarády, jak jsou uhlazení, štíhlí, a jak rostou, jako ukazováčky slávy Tvůrce svého, přímo vzhůru!«
Cypřiš mi odpovídá.
»Srovnej si mne a můj růst se společností lidskou! Kmen můj může být symbolem Krista, jenž svým vrcholem ukazuje k našemu společnému Tvůrci a Otci. Všechny moje větve, které jsou v harmonii s mými snahami spět vzhůru, jsou jako členové společnosti lidské, snažící se přimknout se ke Kristu a žít v harmonii s Ním. A ona jediná větev, která se odklonila od mého kmene, je obrazem bloudícího člověka, nežijícího v harmonii ani se svým Tvůrcem, ani se svým vůdcem, a uplatňuje dle svého nedokonalého rozumu svou vůli, která se od dobra kloní ke zlu. Taková duše, podobně jako moje odkloněná větev, ruší harmonii celku. A přece i takováto disharmonie dá se napravit láskou. Přijde-li ke mně laskavý zahradník, neodsekne od mého kmene odkloněné větve, protože zbyla by v mé štíhlé koruně nepěkná mezera. Najde již místo, kde odkloněnou větev zachytit a přiváže ji k mému kmeni, aby porušená linie byla napravena. Větev, přimknutá láskou ke svému kmeni, poroste dále již jistě tak, aby krásu a jednotu celku doplnila. - Ale mezi lidmi není vždy laskavý zahradník! Lidská společnost není ochotna pobloudilou duši, která se od Krista odklonila a ke zlému přilnula, přivést láskou a vlídným poučením zpět ke Kristu! A neujme-li se svého díla s láskou, pak se jí nikdy nepodaří usměrnit odklánějící se duši tak, aby doplňovala harmonicky linii celku. U vás se stává velmi často, že takovou pobloudilou duši prostě odstraníte, ba někdy i na šibenici pověsíte, a tím předčasně zbavujete ji možnosti dalšího vývoje. Přeříznete-li nit jejího života, znemožníte jí, aby se ještě za tohoto života napravila a vrátila se ke Kristu. Přemýšlej, bratře, o tom, co ti tu povídám, a pak jistě uznáš, že každá disharmonie, každé zlo dá se odstranit mnohem lépe a snadněji láskou, než pomstou, zlobou a trestem. Co duší lidských bylo by

zachráněno, kdyby alespoň po svém poklesku našly v lidské společnosti trochu shovívavosti, trochu lásky a trpělivosti, na místě trestu, který na duši lidskou musí vždy zhoubně působit. Jakou zhoubou jest pro bloudící duše jen společnost samých nešťastníků podobně zbloudilých, kteří jsou nuceni trávit dlouhou dobu pospolu, aniž by se postaral někdo o to, aby je s láskou vyvedl na cestu dobra.«

Déšť

Stávalo se velmi často, že hosté přímořského města velmi zle naříkali na špatné počasí, zejména na déšť, který jim znemožňoval vycházky a uskutečňování plánů a programů jejich radovánek.
Přemýšlím o tom, jak člověk je sobecký. Zde ty nářky, a na druhé straně zas je tolik lidí, kteří toužebně čekají déšť, který jim přináší záruku bezstarostnějšího života a zajišťuje jim výsledek jejich práce. Tak docházím k meditaci, jak se vlastně tvoří déšť. Znovu přichází mi na mysl srovnání tohoto dění přírodního s projevy duše lidské.
Na veliké plochy chladných vod musí působit teplé paprsky sluneční, zdroj to života i symbol lásky. Ten svými paprsky, svými projevy lásky, proměňuje hutnější vodu, odkázanou na blízkost hmoty, v páru, a tak duchovní podstata vody vznáší se vzhůru, blíž ke svému Tvůrci. Zachvátí-li tyto jemné páry ve vyšších polohách chlad, proměňují se v kapky vodní, a jen v kapky vodní, protože pára sama v sobě, naplněná slunečním teplem - láskou, nepřipustí další klesnutí až k ledu. A tato pára, v kapky vody proměněná, se snáší opět k zemi a přináší jí požehnání své vláhy, kterou z lásky vydává. Ztratí-li však tato pára svoji vlastní teplotu a přijde-li na mrazivý vzduch, postrádající paprsků slunečních - lásky, proměňuje se v led a padá jako krupobití na povrch zemský, kde způsobí mnohdy hrozné spousty.
Podobně jest tomu i s duší lidskou. Je-li naplněna láskou, zvedá se v duchovním životě svém stále výš. Přijde-li do styku s lidmi chladnými, kteří mají v sobě méně lásky, dovede svá slova a skutky proměnit v úrodný déšť poučení a dávání krásného příkladu, takže svým bratrům, ve vývoji níže stojícím, je obrozující a k životu povzbuzující vláhou. Ale chce-li sobecká duše stoupat do duchovních sfér, aniž by nesla s sebou dostatek lásky, chce-li se stát vůdcem lidí jen proto, aby získala si slávu nebo osobní prospěch, pak její slova dopadají na duše jejích spolubratří jako kusy ledu, jako zhoubné kroupy. Těm se nepodaří nikdy duše povznášet, protože dovedou svou ledovou tíhou pouze ubíjet. Kolik takových samozvaných kritiků dovedlo již svými ledovými kritikami bezcitně ubít celé řady mladých, nadějných talentů! Bez zájmu, bez lásky, jen studeným chladem odmítání znechutili a mnohdy docela i znemožnili práci těm, kteří mohli být ozdobou i prospěchem svého národa. Ale pod tíhou ledové tříště nezodpovědné kritiky klesli, ztratili sebedůvěru, a lidská společnost byla ochuzena o další jejich tvorbu.
Docela jinak musela by působit slova naplněná láskou! I když nevyspělý dosud talent není tak dokonalý, jak by si ho kritika přála mít, jakou vzpruhou byla by pro něj alespoň slova uznání, důvěra v jeho talent, který se postupem času k dokonalosti dopracuje. Takováto kritika, s láskou vyslovená, byla by vpravdě úrodným deštěm, který by posiloval mladou duši k vykonání díla, k jehož vytvoření kritika uznala jej schopným a které od něho očekává.
I zde je jasně zřejmo, kolik dobra mohla by všude a ve všem vytvořit láska, láska jednoho bratra ke druhému. Ale na místě této lásky vidíme stále a stále jen důkazy zla, které vytváří naše neláska a naše domýšlivé povyšování se jeden nad druhého.
To byl výsledek mé meditace o dešti a srovnání jeho s duší lidskou.

Stará jabloň

Starý kmen. Vrásčitá kůra na něm nestačí ani přikrýt všechny jizvy času, které obnažují holou dřeň. Bezlisté větve jako rozpřažená náruč vztahují se k nebi. V okolní zeleni smutný je pohled na strom, který se letos po prvé zapomněl zazelenat.
»Co že jsi, jabloni stará, odolala příchodu letošního jara, které všechno kolem tebe tak radostně oživilo? Stojíš tu tak smutně. že je mi žalno na tebe pohledět.«
»Nevyčítej mi, bratře!« - šeptají suché větve jabloně. »Pokud jsem mohla, pokud síly mé stačily, napájela jsem se každoročně tvořivou silou nového jara, abych stačila plnit svůj úkol. Víš přece, jaký byl můj život! Víš jistě, jaký úkol jsem na sebe vzala! - Dávat - dávat - dávat - to bylo do posledního dechu mou touhou. A dávala jsem ráda! Těšili jste se z vůně mých květů, odpočívali ve stínu mých větví, sklízeli jste mé plody, které jsem až do plného uzrání vždy s námahou na svých větvích nesla. Tak to šlo stále a stále, po celá dlouhá léta mého života, stále stejně. Všechno bylo jen pro vás... Teď ještě čekám, že přijdou podetnout můj kmen, vykopat kořeny, aby i to mé prohnilé tělo posloužilo jim k zahřátí... Takový je můj konec, konec mého života, který jen dával, dával, dával. Nevyčítám! Byl to můj úděl, pro nějž jsem žila! Ale teď také nevyčítej ty mně, že dále již dávat nemohu! Došla mi síla. Nejsem schopna již dávat, proto jsem také letošnímu jaru nic nevzala. Všechno to, co mi jaro chtělo dát, postoupila jsem druhým. A to také vyřiď jako můj vzkaz svým bratrům! Aby nezapomněli nikdy na to, že jejich povinností je dávat, dávat, dávat! A nejsou-li schopni dávat, aby alespoň sami nebrali na úkor druhých! Všechno co dostáváme, dostali jsme jen pro to, abychom mohli dávat - dávat - dávat.

Choďte přírodou naplněni láskou! Alespoň na chvíli, ve volné přírodě, osvoboďte svoji duši ode všech trampot a starostí světských, a zaposlouchejte se do mohutného dění života v přírodě. Poznáte, že mluví k vám každý kámen, každá rostlinka, každý strom, voda, zvířata - neboť ve všem je Duch Boží, všechno vytvořila Boží Láska. Ta mluví jasnou řečí ke každému, kdo láskou naplněn, žije v harmonii s Láskou Boží. Tomu je pak dáno, aby mohl mluvit se všemi výtvory Božími, ten také vnímá tajemný hlas přírody a rozumí její velebné řeči.
Budete-li takto chodit přírodou, poznáte v ní ohromnou knihu nehynoucí moudrosti, která je nám proto tak nekonečně blízká, že je naplněna jednotícím Duchem tvůrčím, který prostupuje i nás.

PRÁH MEZI SVĚTY
díl II.

SBÍRKA PAVLOVÝCH ROZPRAV
o věcech pozemských i věčných

svazek: 21 - 40

OBSAH

Úvod 3
21. O duši ..... - 4 -
22. Putování duší s duchovními bytostmi ..... - 7 -
23. Lidé, kteří ztratili duši svou ..... - 15 -
24. Život ..... - 19 -
25. Cíl naší životní cesty ..... - 27 -
26. Láska je nedělitelná ..... - 34 -
27. Věčný zákon odplaty – karma ..... - 41 -
28. Kající Magdalena ..... - 47 -
29. Duch svatý ..... - 53 -
30. Vliv duchovního světa na svět hmotný ..... - 60 -
31. Stupně na cestě duchovního vývoje ..... - 64 -
32. O spiritismu ..... - 71 -
33. O spiritismu II ..... - 78 -
34. O jasnovidnosti ..... - 85 -
35. Nebe a země pominou, ale Slova Má zůstanou na věky ..... - 93 -
36. Dříve než svět byl, byl Jsem ..... - 100 -
Posmrtná sláva ..... - 105 -
37. Všecko se rozpadá a přece žije dále ..... - 108 -
Hrst myšlenek z knihy - Verunčina tři světla ..... - 113 -
38. Dokonáno jest ..... - 116 -
39. Vzkříšení ..... - 120 -
40. Nanebevstoupení Páně ..... - 125 -

Úvod

(* Pro ty, kteří nemají prvou řadu Pavlových rozprav, opakuji to, co jsem řekl na počátku celé sbírky)

Po létech přemýšlení a hledání Věčné Pravdy dočkal jsem se chvílí, kdy soustředěné ticho kolem mne a klid ve mně rozhrnoval přede mnou oponu tajemna. V těchto chvílích, stoje na prahu mezi světy, nacházel jsem spojení mezi životem hmotným a duchovním, dnešním i posmrtným pozemským i věčným.
To, co jsem dovedl z tohoto spojení vytěžiti, to, co jsem dovedl z něho zachytiti,odhodlal jsem se po dlouhém uvažování napsati a vydati ve sbírce: »Práh mezi světy«.
Tak vznikly tyto rozpravy, v nichž nikdo nehledej vědeckých poznatků. Přijímej je jako projevy srdce, chápej je každý jen svým citem, který je také diktoval. Nejsou to úvahy rozumářské. Jsou to pouhé poznatky duchovní, odposlouchané tóny vnitřního hlasu. Mnohé z nich vynořily se jako netušené inspirace na samotném podiu přednáškovém.
Mají jediný úkol: probuditi duše lidské ze spánku hmotařského života k jitřnímu Svítání poznání Pravdy Věčné a k životu duchovnímu, vybudovanému na lásce.
Neříkejte – ne – dokud jste nečtli. Nemusíte říkati ani – ano – až přečtete. Přemýšlejte. Miliony cest vedou k poznání jediné Pravdy nade vším.
Byla to moje předrahá matka, která položila v mé duši první základy k poznání p r a v é h o B o h a – B o h a l á s k y . Proto také její památce věnuji tyto své rozpravy.

Pavel.

21. O duši

Když Bůh vydechl do vesmíru život, ze kterého seskupování atomů se začal utvářeti život individuelní, život jedinců, dal těmto jedincům také Své zákony, jimiž se mají říditi. Aby těmto zákonům lépe porozuměli a snáze je plnili, dal jim na cestu životem vzácného pomocníka jiskru Své veliké Lásky – duši.
Každý jedinec ve vesmíru, tedy každý individuelní život má svou duši, která provází svého svěřence na všech cestách jeho života, a to na všech stupních jeho vývoje. Každého z nás provázela naše duše po celou dobu našeho sestupu od zhora dolů až do hmoty, a také s námi počala stoupat a provází nás na našem vzestupu od hmoty, to jest od říše nerostné přes říši rostlinnou i zvířecí do sféry lidské, nejdokonalejšího to života na zeměkouli. Duše naše bude nás provázeti i na další naší cestě, až k úplné naší dokonalosti a neopustí nás nikdy, protože právě ona má za úkol vésti nás, vychovávati, poučovati i varovati před zlými skutky. Ona, jako nástroj ducha, má bdíti nad tím, abychom dané nám zákony Boží poznávali a zachovávali. Od ní přicházejí populy a impulsy k správnému jednání, které ve svém nitru pociťujeme, a proto máme je přijímati, poslouchati, k čemu nám hlas naší duše radí. Nikdy nemáme jí svým rozumářstvím a svou vůlí překážeti v plnění jejího důležitějšího úkolu.
Naše duše je naší nejlepší přítelkyní, chůvou, vychovatelkou i učitelkou. Její snahou je vždy zprostředkovati nám spojení s naším duchem, který nám umožňuje dále naše spojení se samým Bohem-Kristem, naším Stvořitelem.
Naše duše, jako nástroj ducha, snaží se přivésti nás tak daleko, abychom byli schopni přijímati také dary Ducha svatého, které nás přibližují ke zdroji všeho vědění, k získání cenných poznání a zkušeností, potřebných nám k našemu duchovnímu vývoji, a tím usnadňuje nám také cestu k dokonalosti.
Čím budeme dokonalejší, tím rychleji a snadněji se budeme blížiti k Bohu, tím jistěji půjdeme správnou cestou svého návratu do Otcovského domu, odkud jsme vyšli a kam se musíme všichni vrátit.
Proto naše duše jest pro nás tak ohromně důležitá. Proto také jest naší povinností vážiti si jí a snažiti se žíti tak, abychom byli stále schopni naslouchati jejím pokynům. Nejdůležitější podmínkou k tomu jest – dosáhnouti potřebného a blahodárného klidu svého nitra, abychom mohli hlas duše své opravdu slyšeti. Naše všední starosti, honba za hmotu, hledání rozptýlení v pochybných zábavách, to vše jsou ve skutečnosti nejtěžší překážky, které hlas duše stále jen přehlušují a znemožňují nám žití dle jejích pokynů. Tímto násilným přehlušováním nikdy nedosáhneme toho, že by se klid usídlil trvale v našem nitru.
A přece tento klid vlastního nitra, ve kterém bychom se dovedli zaposlouchat do harmonických tónů své duše, zbavil by nás mnohých a docela i zbytečných starostí, které nás tíží, ba pomohl by nám i od mnoha utrpení, která si nejčastěji připravujeme sami tím, že na úkor přehlušovaných pokynů své duše uplatňujeme příliš svou vlastní vůli a svůj vlastní rozum. Poslušni pokynů své duše, měli bychom mnohem snažší cestu životem, protože bychom poznali, jak krásný je život, který prožíváme ve stálém spojení se svým duchem, protože žíti ve stálém spojení s vlastním duchem, znamená také žíti ve stálém a zcela vědomém spojení s Bohem.
Duše, která je nepostradatelným, stálým pomocníkem pro člověka, jest stejně důležitým pomocníkem i pro všecko tvorstvo ostatní, ve kterém podstata života je úplně táž, jako podstata, života našeho. Proto také duše všeho ostatního tvorstva má tutéž hodnotu i tentýž Božský původ, jako duše naše. Je to vždy táž jiskra Boží, čistá, zářná, která má stále týž úkol, ať již provází život nerostný, rostlinný, zvířecí nebo lidský. Naprosto mylná je domněnka, že nerosty, rostlinstvo a zvířata nemají duši, že má ji pouze člověk.
Připomeňme si jen, že i my museli jsme projíti všemi stupni vývoje od nerostu počínaje, než

jsme dospěli formy života lidského. Naše duše provázela nás po celou dobu tohoto vývoje na všech cestách našich, a jen její zásluhou jsme se dostávali stále výše ve svém vývoji. Proto také musíme přiznati všem svým spolubratrům v koloběhu světa, že i oni, třebaže jsou ve svém vývoji ještě za námi, mají táž práva vývojová, jakých jsme používali ve svém vývoji my. Musíme věřiti , že Spravedlnost Boží byla jest a bude stále stejná ke všem tvorům celého vesmíru, stejně jako Láska Boží, která všem tvorům na všech stupních poskytla rovnocenného pomocníka – to jest duši, která byla dána všem a všemu.

Dalším a důležitým úkolem duše jest – zprostředkovati nám dorozumění i s tvory nižší úrovně, než je naše úroveň dnešní. Zkuste to někdy, třebas u stromu. Přibližte se k některému staršímu stromu s čistou, bratrskou láskou, položte ruku na jeho kmen a pokuste se dohovořit se s ním. Dejte mu nějakou otázku a poznáte, budete-li v klidu a soustředění, že vám strom bude odpovídati. Bude to jeho duše, která k vám bude promlouvati, a prostředníkem vaším, který vám umožní rozuměti mu, bude vaše duše. Vaše láska k tomuto stromu uskutečnila spojení s ním, a váš klid a soustředěnost umožnila vám, že můžete svým nitrem naslouchati hlasu své duše, která vám tlumočí odpověď duše stromu. Podobně můžete rozumět i mluvě zvířecí, ale zase jen tehdy, přiblížíte-li se k onomu zvířeti s čistou láskou a klidem v nitru podaří-li se vám dosíci takovéhoto spojení, pak teprve pochopíte správně celý život v přírodě a pocítíte onu velikou, úžasnou jednotu ve všem, co kolem vás existuje pak poznáte také, že k této jednotě náležíte i vy. Pak budete moci říci sobě:

Jsem já, jsem Bůh a přece nejsem Bůh. Jsem jen projev Jeho. Jsem – li projev Jeho, láska jsem, jsem – li láska, mír jsem, a jsem – li mír, se vším jedno se cítím!

Až budete cítit svoji jednotu se vším, pak teprve pochopíte pravou podstatu všeho života na světě. Pak ale pochopíte také správně svůj vlastní život a všecko své jednání a konání zařídíte dle toho. Začnete konati všechno jen pod zorným úhlem věčnosti, jak nás k tomu i náš president Osvoboditel nabádal.

Pochopíme-li správně svoji jednotu se vším a se všemi lidmi na světě, pochopíme také své povinnosti k celku i ke svému národu, k němuž nás poutá kolektivní duše národa. Všecky národy mají své kolektivní duše, které jsou vyhraněnými jednotkami v ohromné duši vesmírové, stejně jako my se svojí duší jsme vyhraněnými individualitami v kolektivní duši našeho národa. Z této kolektivní duše národa našeho napájeli se naši nejčeštější umělci, jako na příklad Smetana, Mánes, Aleš, kteří byli nejdokonaleji spojeni svojí duší s kolektivní duší českého národa.

Tak jako každý národ má svou vlastní společnou duši, tak také má společného ducha. Tímto duchem liší se ve svém charakteru, ve své mentalitě, svými zvláštními vlastnostmi a zvyky, i svým vzděláním osobitým od všech národů ostatních. Přitom však tvoří a má tvořiti nejdokonalejší harmonii s ostatními národy, neboť všechny národy pojí opět v jeden celek veliká duše vesmírová se svým, všem společným duchem vesmírovým, který spojuje nás všecky s Duchem Božím.

Proto máme všichni tvořiti vědomě harmonickou jednotu, navzájem se milovati, přáti všem jejich úspěchy ve vývoji, zejména ve vývoji duchovním, kulturním. Z úspěchů na poli kulturním máme se stejně radovati, ať je to úspěch národa našeho nebo jiného, a vždycky dle svých možností pomáhati k rychlejšímu dosažení úspěchu kultury, ať naší nebo cizí. Tím bychom nejlépe dokázali, že jsme správně pochopili svoji příslušnost k onomu velikému celku, jehož částí jsme i my. Pak by se život na celém světě vyvíjel opravdu harmonicky, tak jak Bůh si přeje, a všem lidem žilo by se krásně na celém světě.

Tak jako existují kolektivní duše jednotlivých národů, tak také existují kolektivní duše všech nižších tvorů. Jsou tu kolektivní duše odrud u nerostů a rostlin, u zvířat kolektivní duše ras.

Vracejí-li se dnes některé národy k rasismu, je to věru podivné a mylné, protože se tím sami snižují na úroveň nižší, to jest zvířecí, ve které vládne znovu kolektivní duše zvířecí, a

vymykají se kolektivní duši národa, která by je nutně vedla ke snášenlivosti s ostatními národy.
V kolektivní duši zvířecí platí zákon o moci a vládě silnějšího, neboť zvířata nejsou dosud schopna uvědomovati si zákony Boží o lásce, které jsou obsaženy v učení Pána Ježíše. Proto by se také národy, které by se vracely ke kolektivní duši ras, odvracely od křesťanství jako od náboženství, které nepřipouští žádné násilí a hlásá svobodu všem. Takto šly by tyto národy ve svém duchovním vývoji zpět a dokazovaly by tím, že jejich kultura ohromně klesla. Bylo by to také důkazem, že jsou dnes vedeni ne Duchem Božím, nýbrž inteligencí zla, a proto nemohly by spoléhati na požehnání Boží a řítily by se proto přímo do zkázy. Jen dobro, láska a pravda vítězí vždy a všude. Tam, kde se z nenávisti sahá ke lži a násilnostem, musí následovati neúspěch a po něm zkáza. Sebe větší moc světská nevyrovná se nikdy všeovládající moci Boží, která všechno řídí a vše k dobrému vede.
Dějiny samy poučují nás nejlépe o tom, že vždycky zvítězila na konec pravda a dobro, a podle spravedlivých zákonů Božích všechno zlo vymstilo se vždy na tom, kdo je páchal.
Náš národ, který je veden svou kolektivní duší a poslouchá její pokyn, je ve stálém spojení s Bohem. Proto také kyne mu nejkrásnější budoucnost a největší rozkvět své kultury má před sebou.
S námi je Bůh, největší Moc, Síla a Láska, a proto se nemusíme bát žádného násilí. Naše utrpení minulá, naše třistaletá poroba očistila a zocelila nás tak, že jsme se stali schopnými poslouchati nejen svou kolektivní duši národa, nýbrž i poslouchati a říditi se pokyny svých velikých vůdců, kteří nás sice opustili tělesně, ale duch jejich je neustále s námi a pomáhá nám ke konečnému vítězství.
Proto – dávejme vždy dobrý pozor na pokyny své duše, aychom byli platnými a pevnými články onoho řetězu, který nás všechny pojí v kolektivní duši našeho národa v jeden pevný, nerozborný celek. Pokud budeme svorně pracovat na velikém díle našeho národního rozkvětu a zachovávati vždy zákony Boží, pokud se budeme vždy a všude říditi láskou a pravdou, potud se nám naše dílo bude dařit.
A nyní ještě něco o různých nesprávných výkladech podstaty duše, které vedly tak daleko, že mnozí existenci její docela i popírají.
Z ustáleného názoru, že duše je v nás, vzniklo mylné zaměňování naší duše s naším »já«, které ke svým projevům používá našeho těla hmotného, a to pomocí našeho těla duchovního – astrálního. Toto astrální tělo může a má zprostředkovati nám spojení s naší duší, která je mimo nás.
Naše duše, která je – jak bylo již řečeno – naprosto čistá, zářná, protože je jiskrou Boží – je stále stejná. Nemohou na ni působiti nijak naše činy, kterými tak různě projevujeme svůj život. Na duši lidské nemohou proto také nikdy ulpěti následky našich špatných skutků, kterým církve říkají hříchy. Tyto následky zůstávají vždy jen spjaty s naším nižším »já«, které v souhrnu představuje naše astrální tělo. Naše duše zůstává však nedotčena nikdy není zatížena našemi, tak zvanými hříchy.
Proto je nesprávné, modlíme-li se za »duše« odešlé z našeho prostředí, tedy z hmotného života, a tím nesprávnější jest modliti se za duše v očistci, který vypadá docela jinak, než jak jej líčí církev. I kdyby takový očistec existoval, nemohla by do něho přijíti žádná duše, protože duše žádné očisty nepotřebuje. Ona je věčně stejná, čistá, bez jakékoliv úhony.
Na očistnou cestu můžeme a musíme se dostati jednou my všichni, a to i ti, kteří již od nás odešli. Ale tuto cestu očistnou nastoupí jen naše nižší »já«, naše astrální tělo s naším vědomím, rozumem, vůlí, s našimi pocity i vášněmi, ale vždy bez naší duše, která je stále mimo nás, třebaže nás neopustí ani za hrobem. I tam snaží se stále uplatňovati svůj vliv na naše nitro, a to vždy v dobrém a ušlechtilém smyslu, ale nikdy nenese zodpovědnost za naše zlé skutky, kterých se navzdory jejím pokynům dopouštíme. Ona také nikdy netrpí s námi za tyto skutky, za ně zodpovídáme si vždy jen my sami.

Modlíte-li se za odešlé, ať již za vaše známé a nejbližší, nebo za ty, na které si nikdo nevzpomene, za které se nikdo nemodlí, pak říkejte, že prosíte za odešlé bytosti,zejména za bytosti, které prodělávají právě svou očistnou cestu, ale nikdy neříkejte, že se modlíte za »duše« zemřelých nebo za »duše« v očistci.
Uráželi byste tím především svou vlastní duši, neboť byste ji degradovali na nízký stupeň, na kterém stojí jen naše »já«, které je ve vývoji. Přičítali byste tím duši vlastnosti, které ve skutečnosti nemá, protože naše duše není schopna hříchu. Ona, která z Boha vyšla,je čistá a zářná a zůstane takovou na věky, vždycky bez poskvrny.
Svými špatnými skutky a neposloucháním pokynů, kterými nás duše nabádá vždy jen k lepšímu, můžeme ji jen zarmoutiti, ale nikdy ani stín našich špatných skutků nemůže ji poskvrniti.
Až vyspějete tak daleko, že budete moci svou vlastní duši spatřiti, až budete moci s ní rozmlouvati, přesvědčíte se, jak je krásná, čistá, světlem zářící a velikou Láskou Boží naplněná. Pak budete jistě litovati, že jste tak málo o ni dbali, tak často odmítali její důležité pokyny, tak málo sluchu dopřáli jejímu láskyplnému hlasu.
Snažte se proto nyní alespoň z části dohoniti to, co jste dosud zanedbali, hledejte častěji potřebný klid, zbavujte se všeho, co vás rozptyluje a co vám překáží tento klid nalézti, protože teprve v tomto klidu stává se vaše nitro schopným naslouchati hlasu vaší vlastní duše, která k nám mluví jen citem a myšlenkami.
Podaří-li se vám alespoň jednou nalézti onen klid, ze kterého by k vám promluvil hlas vaší duše, pak budete již dále hledati sami další podobné a vzácné okamžiky, abyste byli schopni naslouchati co nejčastěji onomu sladkému tónu harmonie, kterým k vám promluví vaše nejlepší přítelkyně, vychovatelka,učitelka i ošetřovatelka – vaše duše. Pak také poznáte, jak ohromnou cenu má pro vás, pro váš život i celý váš duchovní vývoj vaše čistá duše.
Duše je pro nás poslem Božím. Milujme ji, poslouchejme ji z lásky k ní i k sobě, řiďme se vždy jejími pokyny!
K tomu nám dopomáhej Bůh!

22. Putování duší s duchovními bytostmi

Úvodem k této přednášce musím se odvolati na předcházející přednášku »O duši«, kde jsem již podrobně naznačil základní omyl, který se k pojmu duše pojí zcela tradičně a přece nesprávně.
Duše, jako čistá neposkvrněná jiskra Boží, která je pro nás nerozlučným průvodcem a rádcem na všech cestách našeho života hmotného i duchovního, pozemského i posmrtného, nežije v nás. Zůstává stále mimo naše tělo, mimo naši bytost duchovní, nemůže být nikdy hříšná, nemůže propadnout pokušení ani zlobě. Jejím úkolem jest provázet nás na všech cestách našeho duchovní vývoje a přitom nikdy, byť bytost, kterou ona provází, klesla sebe hlouběji, ona nikdy neztrácí na své zářné čistotě, zůstává stále neposkvrněnou jiskrou Boží.
Chci mluviti dnes o putování duší. Proč tedy putují tyto duše, jsou-li tak dokonale čisté? Protože byly Bohem určeny k věčnému doprovázení duchovních bytostí, aby jim svojí zářnou čistotou svítily na cestu.
Toto připomínám dnes zejména pro ty, kteří nečetli nebo neslyšeli přednášku »O duši«, aby snad nebyli překvapeni tím, že všude tam, kde by oni zcela právem očekávali slovo »duše« - najdou zcela úmyslně volené a správnější označení »bytost« - duchovní bytost – duchovní individualita – naše »já«.
Duše lidská, provázející naši bytost duchovní, tedy i duše naše, je podobna poutníku, a to poutníku velmi starému, který prošel již mnoha cestami, protože již miliony a miliony let

putovala s naší duchovní bytostí za naším duchovním vývojem.
Nechci dnes líčiti počátek tohoto putování, tedy onu smutnou dobu, kdy naše duše nastoupila smutnou cestu, aby naši duchovní bytost provázela na cestě od Otce dolů, do hmoty, do které se dostala naše bytost jen proto, že se nedovedla ve všem podříditi Vůli Boží, že zneužívala svého rozumu a své vlastní vůle proti Vůli a Moudrosti Boží. Domnívala se, že se jí půjde pohodlněji, půjde-li tak, jak sama si přála, za hlasem svého rozumu, ale zatím jen klesala od stupně k stupni, prošla všemi devíti stupni vývojovými a na každém z těchto stupňů ztratila část z oněch velikých darů, kterými ji Bůh při jejím vzniku obdařil, až konečně, zbavena všech darů, octla se ve hmotě. Dlouho a dlouho procházela touto říší, dlouho a dlouho z ní se dobývala, než zase učinila první krok ve svém vývoji vzhůru, ve svém navracení se k Otci začala tvořiti nové formy života, a první takovouto formou byla mořská řasa, počátek to sféry rostlinné.
Od těchto počátků šel celý vývoj naší bytosti provázené duší velmi pomalým tempem dále k dalšímu zdokonalování. Za miliony let dalšího vývoje přešla naše bytost ze sféry nerostné do rostlinné, miliony dalších let bylo třeba, aby postoupila dále do sféry zvířecí, a odtud zase dlouhým putování z formy do formy zdokonalovala si formu tuto, až se objevil na zemi první člověk primitivní.
Z tohoto primitiva vytvořila si naše bytost dalším svým dlouhým putováním a přeměňováním formy další formy nové, až došla k cíli první etapy dokonalosti života zde na zemi, to jest k člověku, jak se nám nyní jeví, a který prožívá právě svoji pátou sféru, sféru rozumovou.
Ne každá bytost putovala stejně rychle, protože ne každý člověk stejně chápe, co Bůh vložil do jeho nitra.
Duchovní bytost lidská prodělávala při svém putování mnoho podivných věcí. Zejména její přechod ze zvířete do člověka byl mnohdy provázen velikým utrpení a strašlivými událostmi i těžkými zkušenostmi. To všechno vyžadoval vývoj, to všechno bylo nezbytné k vlastnímu zdokonalení. Dnes ovšem málo kdo ví, jak se ona proměna stala. Málo kdo se také o to stará, ač každý z nás musel toto putování své duchovní bytosti prodělati a projíti všemi proměnami, než se dostal k formě těla lidského a než ve svém duchovním vývoji dospěl k tomu stupni, na jakém se ocitá dnes. Každý se domnívá, že mu stačí pouze věděti, že nerost je nerostem, rostlina rostlinou a zvíře zvířetem, a neuvědomuje si ani, že jsou to formy života kterými i on musel projíti, a že právě tyto formy života tvoří nerozbornou jednotu s jeho vlastním životem. Neuvědomuje si ani to, že i vše, po čem šlape, ať je to písek, hlína, kámen, vše je prostoupeno životem, a že život tento usměrňují právě takové duše, jako je duše naše, a i na ně čeká týž vývoj, jaký jsme prodělali my.
Každý nerost čeká na svůj postup, na svůj rozpad, na svoji přeměnu z nerostu do rostliny. Proto se obětuje vyšší formě rostlinné, ve které se ztrácí, aby v ní novým životem znovu žil dále. I zde je umírání a po něm následuje vzkříšení k novému, ušlechtilejšímu životu.
Proto - ani kámen není mrtvá hmota. Skládá se z atomů, stejně jako naše tělo, z atomů složena je i naše duše, i naše tělo astrální. Všechno se skládá z atomů, ve kterých se elektrony pohybují kolem protonů, a to ve všem vždy stejnou energií elektromagnetickou, kterou udržují život ve všech formách a na všech stupních duševního života. Rozdíl jest jen v rychlosti pohybu elektronů kolem protonů. Čím rychlejší je tento pohyb, tím hustší a tvrdší jeví se nám forma hmoty. Čím pomalejší jest pohyb elektronů klem protonů, tím je hmota jemnější, prostupnější, až se nám stává neviditelnou, jako naše duchovní tělo astrální. Ale to je ještě mnohem hutnější, než těla vyšších bytostí duchovních, neboť čím výše se vývojem dostaneme, tím klidnější a pomalejší jest oběh elektronů kolem protonů v atomech, protože Nejvyšší Zdroj všeho v celém vesmíru – Bůh - Kristus – je klid sám, ale přitom největší síla a energie.
Zajímavé jest, že takový kámen, o kterém se mnozí domnívají, že je to mrtvá hmota, má lepší zrak než my, ba vidí do jisté míry duchovně i astrální bytosti, ba i bytosti duchovní i věci,

které se kol něho dějí. Takový kámen mohl by nám vyprávěti celou historii svého vývoje nerostného, kdyby měl pro nás a naše smysly vhodné sdělovací prostředky, nebo – lépe řečeno – kdybychom my měli schopnosti rozuměti jeho řeči a jeho projevy chápáti.
Ale nechme kámen a jeho, ještě nedokonalý, nevyvinutý život v nerostu, a podívejme se raději, jak jsme se vlastně dostali za sféry zvířecí do sféry člověka primitivního.
Nebylo to tak snadné, protože každý vzestup od nižšího k vyššímu stupni musí se vykupovat obětí a utrpením. To jsou ty cesty, které nám tak zdůraznil Pán Ježíš Svým učením. První - cesta lásky a oběti, a komu se tato cesta zdá neschůdnou, pak nezbývá mu jiná než cesta druhá – to je cesta utrpení.
Nikde a u nikoho nesmí se vývoj zastaviti. Každý z nás musí jíti kupředu, a proto musíme přinésti nějakou oběť. Podobně i zvířata jen obětí a utrpením postupují na cestě svého pokroku.
Právě nedávno byl nám z duchovna předveden zajímavý případ přerodu, který se před námi odehrával v obrazech jako ve zvukovém filmu. Tento případ měl nám znázorniti, jak duchovní bytost provázena duší přechází ze sféry zvířecí do sféry lidské. Příkladem byla tygřice, která nestačila nasytiti svá hladová mláďata svým mlékem. Mláďata byla tak lačná, že ssála tak dlouho, až ve své chtivosti rozdrásala do krve zdroje mateřského mléka, a když z nich vytryskla krev, ssála hladově matčinu krev, až s poslední kapkou krve vyssála z matky i život. Duchovní podstata tygřice rozloučila se při této veliké oběti se životem a vešla v neznámo. Nejprve byla ve tmě a neviděla nic. Neuvědomila si ani, co se s ní děje, jen to cítila, že se s ní stala nějaká změna, že je jiná, že již není tygřicí. Poznávala dále, že se mění její vědomí, že se v ní probouzí nový pocit, dosud jí neznámý. Byl to prvý pocit sobectví. Jako tygřice znala jen zákon práva silnějšího, neznala však tento pocit nový, který se vkrádal do jejího vědomí a který nebyl nic jiného, než lidské sobectví.
Tak duchovní bytost tygřice poznala změnu, která se s ní stala, ale ani v této chvíli netušila ještě, že touto změnou ohlašuje se nový život, že pokročila ve svém vývoji do vyšší sféry.
A nyní přistoupil k ní Někdo a přinesl jí světlo. Tma rázem zmizela a ona v tom světle vidí, že jsou kolem ní shromážděny družky jí podobné, které, podobně jako ona, byly právě osvobozeny ze sféry zvířecí. Jejich družnost přiměla ji k otázce:»Vy jste se také probudily k novému životu? Řekněte, čím jste byly dříve?«
V odpověď zaznělo jako jeden hlas: »Já byla lvem. - Já zase byla krahujcem.- Já byla medvědem. -«A tak jedna za druhou přiznávala svou minulou podobu.
Tu vstoupil mezi ně jasný Duch – snad to byl sám Pán – a ukázal jim cestu, která na ně nyní čeká, cestu nových obětí lásky nebo cestu utrpení, a zároveň naznačil jim, jak se zbaví sobectví, toho pocitu, který tygřici při probouzení se k novému životu tolik polekal, protože byl to pocit pro ni úplně nový, ale také hned od počátku ne příjemný.
Takovouto proměnu prodělali jsme i my. Všichni museli jsme projíti všemi sférami, nerostnou, rostlinnou i zvířecí, než jsme dostali svoji nynější podobu, než jsme byli stvořeni k obrazu Božímu a dosáhli tak vysokého stupně podoby člověka, nejvyššího to stupně, jakého můžeme dosáhnouti na této planetě – zemi. Neboť člověk jest nejvyšším cílem života na zemi.
Nebuďme pyšni na svoji krásu! Buďme vždy pokorní a vděční nejvyššímu Tvůrci za to, že nám propůjčil tak ušlechtilý vzhled, který nás povznáší nad ostatní tvory.
Formy těla i jeho vzhled dostali jsme pouze z milosti Boží, a stvořeni jsme tak, jak si zasluhujeme. Nemáme proto ani právo opravovati dílo Tvůrcovo, předělávati umělými přípravky svůj vzhled. To platí především ženám! Nemalujte si obličej, rty, obočí, řasy, nepřebarvujte své vlasy, nehty, nepudrujte svůj obličej, chcete-li, aby vaše tvář zachovala si trvale mladý vzhled, abyste zůstaly takové, jaké vás Bůh stvořil a jaké máte zůstati. Neničte svou přirozenou pleť umělými líčidly a přípravky, které snad na okamžik zdánlivě zkrášlí váš zevnějšek, ale ve skutečnosti trvale jej ničí. Vším tím umělým přebarvováním docílíte

pravého opaku, protože vaše snaha po dosažení krásy a zachování mládí volila prostředky nepřirozené, nesprávné. Tím vším jen připravujete a urychlujete předčasné stárnutí.
Každý přirozený a zdravě smýšlející člověk musí tyto věci stejně posuzovati i odsouditi. Každý, kdo miluje pravdu, miluje ji také v přirozeném vzhledu tváře, která ve své přirozenosti je vždy krásnější, než kdyby ji sebe lépe namalovali, protože nikdo nepřekoná toho největšího umělce na světě. Tvůrce všeho. Přebarvené a nalíčené nezalíbíte se nikdy nikomu, kdo jde za pravdou a skutečnou krásou a snaží se žíti pravý duchovní život. Takový člověk bude hledati u vás a ve vás něco docela jiného, než barvičky a náhražky krásy, kterými se zalíbíte toliko mělkým, povrchním lidem, na jejichž úsudku a mínění může vám nejméně záležeti. A záleží-li vám jen na takových lidech, kteří vás posuzují podle vašeho zevnějšku, pak si samy připravujete špatnou budoucnost.
Zejména vy, mladé dívky, které se chcete vdáti, vidíte všude kolem sebe, jak vypadají taková manželství, která byla založena na povrchnosti a přebarvené skutečnosti, kdyby také muži při vybírání své družky nehleděli tolik na zevnějšek a hledali spíše duši harmonující s duší jejich, pak by se nikdy nemohli mýliti a jejich manželství byla by trvalejší a šťastnější než ta, jaká se dnes v takovém množství objevují.
Každá lež zle se vymstí, a falšováním pravdy na svém zevnějšku sloužíte špatně své duši. Špatně jí pomáháte, aby vás mohla vésti na cestě pokroku, která na vás čeká a kterou musíte ještě projíti. Svým nepochopením a svou falešnou touhou po nepravé, a k tomu ještě velmi pomíjející kráse tělesné, překážíte své vlastní duši i sobě, abyste se mohli rozvíjeti v plné své kráse. Znemožňujete sami sobě, svému svědomí, svému rozumu i vůli, tedy svému vlastnímu já přiblížiti se ke své duši, která – vámi odstrčena – daleko od vás pláče nad vámi a smutně čeká, až se umoudříte. Čeká, až potlačíte své žádosti tělesné, své povrchní touhy a vrátíte se zase k ní a nebudete jí již překážeti, aby se mohla vámi projeviti.
Duše naše putuje s námi po tomto světě tak dlouho, dokud se naše já nestane tak dokonalým, jako Otec Nebeský dokonalý jest. Proto za svého putování s námi prožívá různé životy, přechází s námi ze života hmotného do duchovního, a když se znovu zrozujeme do nového života hmotného, abychom se v něm dále zdokonalovali, znovu jde s námi jako náš věrný strážce, aby nás vedla. Proto je cesta putování naší duše s námi tak dlouhá, ale záleží na nás, na naší vůli, jak dlouhé bude její trvání. Dle toho, jak zachováváme zákony Boží, můžeme trvání této cesty své buď zkrátiti nebo také prodloužiti.
V této době pokročili jsme již tak daleko, že většina lidí prožívá již konce sféry rozumové, to jest pátý stupeň duchovního vývoje. Tato sféra, jak již bylo řečeno, končí rokem 1950, zároveň s ukončením Věku Ryb.
Putování naší duše s námi bude však pokračovati dále, a bude trvati ještě velmi dlouho, než duše naše dojde s námi k našemu konečnému cíli. Musíme projíti ještě sférou šestou – psychickou, dále sedmou – spirituelní, po ní pak osmou – Kristovskou, a pak teprve dojdeme do sféry deváté – do Království Nebeského, čili – jak někteří nesprávně říkají – dojdeme splynutí s Bohem.
Ale ani zde putování naše a duše naší neskončí. Naše přiblížení se k otcovskému domu nezbavuje duši povinnosti putovati dále s námi a pomáhati nám ve zdokonalování se v našem duchovním vývoji. Čeká na nás nových devět stupňů, devět chorů andělských. Těmi všemi musíme se svou duší projíti, a náš život na zeměkouli jest jen přípravou k tomu, co nás čeká pak, až dospějeme k prvému období deváté sféry.
Pravdivost tohoto postupu vyplývá ze Slov Pánových, která pronesl apoštolům o Janu Křtiteli: »Chcete-li, je to duše Eliášova« - čímž sám Pán potvrdil reinkarnaci. A další Jeho Slova: »Není větší duše, která se zrodila ze ženy na pozemské pláni, nad duši Jana Křtitele, ale ten nejmenší v Království Nebeském stojí výše než duše jeho.«
Takový rozdíl byl tu již tehdy. Duše, správně řečeno duchovní bytost Jana Křtitele došla konečně po svém, miliony let trvajícím putování, ke své poslední inkarnaci zde na zemi, po

které se již nemusela vraceti do hmotného života pozemského, ale přece nedosáhla ještě té duchovní výše, na jaké stál již i ten nejmenší v Království Nebeském.
Víme tedy, co na nás čeká. Musíme si však uvědomiti i to, že všechny potřebné zkušenosti pro tuto cestu nesbíráme pouze za svého života ve svém těle hmotném a jen na pozemské pláni. Naše duchovní bytost po opuštění hmotného těla sbírá zkušenosti i v říši duchovní a může je také, dle stupně svého vývoje, na který již dospěla, získávati i na jiných planetách, zejména těch, které patří do planetární soustavy našeho slunce. Odtud, o mnohé zkušenosti obohacena,vrací se zpět do sféry pozemské, k prožívání nového života ve hmotě.
Astrologové nemluví proto planě a nevykládají žádné pohádky tvrdí-li, že ten či onen člověk se zrodil na Slunci nebo na Marsu či jiné planetě. V každé astrologické knize najdete o tom zmínku, ba dokonce bývá tam uvedeno, jak se od sebe liší lidé na různých planetách zrození, jaké přirozenosti jsou, buď horké či studené, vlhké či suché, a toto rozlišení děje se jen na základě toho, odkud ze které planety dotyčný člověk přichází, odkud se jeho duchovní bytost vrací k novému zrození zde na zemi.
Říká se také, že se někdo narodil na nešťastné planetě. I toto velmi důkladně astrologie vykládá. Každá planeta má na naši zemi jiný vliv, a kdo se zrodí v době, kdy naši zeměkouli ovládá nejsilněji vliv nějaké nepříznivé planety, podléhá vlivu této nepřízně. Kdo se zrodí v době vlivů příznivých, nese s sebou odraz této přízně. Proto se dle toho, která planeta má právě nejsilnější vliv ve chvíli, kdy se jedinec zrodí, říká o lidech, že se narodili buď na Slunci, nebo na Marsu a pod.
Naše bytost, která sbírala zkušenosti na některé planetě, zrodí se právě v té chvíli, kdy se její vliv na zemi nejsilněji uplatňuje. Probírati však podrobnosti, zavedlo by nás příliš daleko do astrologie, a to není naším cílem.
Jisto je, že putování našeho já a naší duší je pro nás stále ještě záhadou. Nikdo z nás neví nic ze svých předcházejících životů, a to, co bývá někomu sděleno ve spiritistických kroužkách, i o tom možno pochybovati, protože to nelze nikdy ničím podepříti a nijak kontrolovati.
Jsou ovšem jednotlivci, kteří prožívají snad již poslední svou inkarnaci a dosáhli již vyššího stupně dokonalosti, takže mají schopnost viděti zpět do svých předcházejících životů, ale těch je velmi málo.
Jedním z nich je Krišnamurti, kterého Besantová nesprávně prohlašovala za následovníka, nebo dokonce nového Krista. Chtěla z něho udělati nového Spasitele, až konečně on sám vystoupil z té společnosti, kterou ona kolem něho sdružila.
Krišnamurti přednášel velmi krásně a podrobně o putování své duše se svojí duchovní bytostí, a vylíčil ji jako poutníka, putujícího po cestě života, který při každém stupni svého znovuzrození musel se učiti odkládati jednu chybu po druhé, musel se zbavovati svých nedokonalostí, než dosáhl té dokonalosti, na jaké se ocitá dnes, za své – snad již poslední inkarnace.
A všechno to, co Krišnamurti o sobě pověděl, chápala Besantová tak, že chtěla z něho učiniti nového Krista, chtěla založiti novou církev, vybudovati nový chrám, ale Krišnamurti vše to odmítl a prohlásil jasně při jednom shromáždění svých ctitelů, kterých bylo tehdy již na 3.000, že nejen Besantová, nýbrž všichni, kteří jej poslouchají, se mýlí, protože jej nepochopili a nerozumí mu. Nikdo z nich nemůže jíti touž cestou, kterou on šel a jde, protože každý z nich má svou cestu, každý z nich stojí na jiném stupni svého duchovního vývoje. Pro každou duši putující po této zemi se svým svěřencem, je určena zvláštní cesta, a jen ten je šťastný, kdo dovede jíti tak, jak jemu bylo určeno a neodbočovati se své cesty ani vpravo ani vlevo. To znamená – jíti tou cestou, kterou nám ukázal Pán Ježíš.
Každý musíme jíti svou cestou vlastní. Proto je nám v prvé řadě třeba sebepoznání, aby každý zůstal svůj, sobě věren, a s vědomím svých nedostatků a chyb snažil se sebe opravovat, svůj život podřizovat zákonům Božím a krásnému, výsostnému učení Pána Ježíše.
»Já jsem ta Cesta, Pravda a Život,« řekl Pán.

Jeho učení přineslo nám nejvíce světla, aby každá lidská bytost na své životní pouti mohla prohlédnouti a najíti svou pravou cestu, tu, kterou Bůh jí určil, a kterou také Krišnamurti všemi svými předcházejícími životy tak užitečně prošel.
Nechtějte proto nikdy napodobovat, kopírovat život takového velikána duchovního, ale snažte se vždy usměrniti svůj život dle učení Pána Ježíše tak, abyste se sami svou cestou přiblížili téže dokonalosti, jaké dosáhl na příklad Krišnamurti.
Mluvil-li se svými přáteli nebo přednášel-li veřejně o putování své duše v minulých životech, nečinil tak proto, aby ho lidé uctívali a chtěli jej prostě napodobiti a jako jeho nohsledi za ním jíti. Činil tak dojista jen proto, abychom všichni, kdož toužíme jíti cestou duchovní, dovedli si z jeho zkušeností udělati obraz o tom, jak daleko musíme dojíti, než se nám veliké tajemství našeho putování s naší duší odhalí tak, aby nám bylo přístupné a jasné a my mohli konečně poznati i to, čím naše bytost již prošla a co všechno s námi již naše duše proputovala.
Při tomto putování stává se často, že duchovní bytost zemřelého člena rodiny vrátí se znovu do téhož rodinného kruhu, znám dva takové případy, kde se dalo s naprostou jistotou konstatovati, že v nově zrozeném děcku vrací se bytost odtud odešlá, v jednom případě to dokonce bytost sama před svým odchodem předpověděla.
V rodině mého přítele A. zrodil se chlapeček, který zemřel, když mu byla dvě léta. Celý jeho kratičký život prožíval však způsobem velmi zvláštním, což budilo podiv i v celém jeho okolí, neustále si hrál s někým neviditelným, povídal si s ním, co by konečně bylo zcela pochopitelné, uvážíme-li, že každé dítě do šesti let je jasnovidné. Avšak duchovní bytost tohoto dítěte musela být zvlášť pokročilá, posuzujeme-li její vývin podle hovorů, které toto děcko vedlo. Hošík předpokládal, že jeho rodiče vidí také ony bytosti duchovní, které jej obklopovaly, ač ve skutečnosti byla to jen jeho neobyčejně vyspělá bytost, která mu dovolovala tak živý styk s nimi. Bytost takto vyspělá předstihla svým vývinem vývin orgánů tělesných, zejména vývin mozku, a proto bylo jasné, že tento hošík musí záhy opustit svůj život pozemský, aby se sem znovu co nejdříve vrátil.
Avšak nejpodivuhodnější na tomto případě jest to, že hošík sám věděl i to, že musí odejít, i to, že se sem v jiné podobě musí vrátit. Krátce před svojí smrtí ptal se své maminky:
»Plakala bys moc, kdybych ti odešel, kdybych umřel, jak vy to říkáte?«
»To víš, že bych moc plakala, že bych tě nerada ztratila, « řekla mu maminka.
Hošík zesmutněl, odešel do svého koutečka, a bylo na něm vidět, jak vážně přemýšlí. Za chvíli se vrátil k matce s novu otázkou:
»Chtěla bys, abych, až se vrátím přišel k tobě zase jako chlapeček nebo jako holčička?«
»To víš, že bych chtěla raději chlapečka,« řekla maminka, »vždyť ty jsi chlapeček. Ale nejlépe uděláš, když u mne zůstaneš.«
Dítě ale vědělo, že se příště musí vtěliti jako žena.
Krátce nato chlapeček zemřel. Usnul jako andílek k velkému žalu svých rodičů, kterým se však brzy dostalo poučení, že nemají lkáti nad jeho odchodem, že se jim brzy vrátí.
A také se vrátil, tak jak předpověděl. Holčička, která se jim za rok narodila, měla nejen věrnou podobu i oči odešlého chlapečka, nýbrž i všecky projevy a pohyby tohoto dítěte byly do nejmenších podrobností shodné s projevy děcka předešlého.
Rodiče pochopili sice, že jest to táž bytost, že se k nim skutečně vrátila, ale nepřestávali želeti odchodu prvého dítěte. Byla to veliká milost od Boha, že táž bytost znovu k nim se vrátila, ale po Jeho Vůli odešla jim i jejich holčička, také ve stáří dvou let.
Jiný případ znám z jihočeského města. Žije tam jedna ušlechtilá duše, také sestřička naše, které zemřela maminka. Jednou byla na návštěvě u své sestry, a to právě v době, kdy se v rodině jejího ženatého syna očekávala radostná událost. Tehdy měla podivný sen, kterým byla upozorněna na to, že v očekávaném děcku vrátí se maminčina bytost. A skutečně, narozené děcko, holčička, měla všechny znaky a podobu oné maminky, tedy své babičky.
Při jedné pozdější návštěvě v této rodině měla ona sestřička sen, ve kterém viděla svoji

maminku, jak vychází ze dveří ke schodišti a má v ruce svázaný uzlíček. I ptá se jí:
»Kam pak jdete maminko?« A maminka odpovídá: »Já zde nezůstanu. Přišla jsem k nim, ale mně se tu nelíbí, já půjdu raději k vám – do J.H.«
A ona holčička, sotva tři čtvrti roku stará, zemřela. Měla babiččiny oči, byla jí velmi podobná, a její odchod byl pro naši sestřičku jen vysvětlením obou snů, které potvrzovaly, že v oné holčičce se znovu vtělila bytost maminčina.
Za nějaký čas druhý bratr naší sestřičky, který žil s ní také v J.H., dělal si veliké starosti s tím, že do jeho rodiny, kde jsou již čtyři děti, má přibýti další – páté. Ale co Bůh řídí, dobře řídí! Všecky děti dělají jim jen radost, dobře se učí ve škole jsou s vyznamenáním, a tak, když jsem tam přijel a slyšel jejich nářky, připomněl jsem jim, jak velikou milostí Bůh odměňuje, dopřává-li jim takto se z dětí radovat, a proto je zbytečno strachovat se budoucnosti. Jak praví přísloví: »Dál-li Bůh zajíčka, bude pro něj i travička«. A dá-li jim Bůh nový přírůstek do rodiny, dá jím také větší požehnání, takže ani nepocítí, že takový malý drobeček jim přibyl.
A naše sestřička měla zase sen, v němž jí bylo oznámeno, že do tohoto dítěte se vtělila bytost její milované maminky, a když pak dítě přišlo na svět, byla to zase holčička, a k radosti všech shledali se u ní zase s maminčinýma očima a pozorovali zvláštní vyspělost tohoto dítěte. I já jsem byl velmi překvapen jeho vyspělostí, když jsem je po prvé viděl. Bylo ještě v peřince, když jsem jeho rodičům vykládal cosi z duchovních věcí.Po celou dobu mého výkladu děcko napiatě poslouchalo, a třebaže se rozprava tato protáhla na čtyři hodiny, ani se neozvalo. Měl jsem sám dojem, že mne to nemluvně poslouchá, že dokonce vnímá a rozumí tomu, co povídám – krátce – vyspělá bytost.
To jsou dva, naprosto zjištěné doklady o putování duší. Tyto bytosti si vyprosily svolení, aby se směly vtělit u svých rodin dřívějších, ale bytost oné babičky, která se vtělila nejprve v rodině syna její dcery, odešla odtamtud, když poznala, že není tam upřímné víry v Boha, nelíbilo se jí tam a proto odešla, aby se vtělila přímo u svého syna, kde nalezla v jednom rodinném kruhu spolu s ním žijící i svoji dceru, a tak se konečně octla v prostředí, které jí vyhovovalo, v rodině v každém směru ušlechtilé, upřímně věřící, čestné a láskyplné.
Takové jest putování duší, a proto, drazí přátelé, máte-li vedle sebe někoho, uvědomujte si vždy, že v něm žije pro vás neviditelná, ale mnohdy již mnoha zkušenostmi prošlá bytost. A máte-li vedle sebe děcko, nemyslete si, že je to jen vaše dítě, že jenom vy máte na ně právo, nebo že musí státi duševně níže než vy. Nemyslete si, že máte lepší rozum než to dítě, ale přemýšlejte o tom, jaká je to asi bytost, která se k vám přiblížila. Dost možná, že bytost vašeho dítěte stojí mnohem výš než vy, dost možné, že vás v mnohém předhoní, až jeho mozek vyspěje a pak jeho bytost bude vám moci dokázati, co dovede a bude moci projeviti se v plné své kráse a v plně vyvinutých schopnostech. Pak teprve budete moci posoudit, kým ona bytost je, a kdo jste vedle ní vy.
Proto také vy, páni učitelé a profesoři ve školách, neměli byste přehlížeti tuto důležitou okolnost a posuzovati žactvo jako stejnorodý materiál, který se dá a dle předpisů snad také musí stejně zpracovati. Nelze však souditi všechno podle jedné šablony, nelze vecpati všechno do jedné škatulky.
Stává se často, že žák stojí duchovně výš než pan profesor, ve svých pravých vědomostech je dál než on, vnímá víc než to, co se mu vnucuje, a přece bývá svými někdy až příliš pedantickými profesory odsuzován a špatně kvalifikován. Mnohdy jen proto, že neuměl doslovně odříkávati odstavce z knihy, nebo odpovídal na otázky jinak, než jak si to pan profesor přál a na žáku vynucoval. Výsledek je pak špatné vysvědčení, které však nebývá vždy pravým obrazem schopností žáka.
Když pak takovýto duchovně pokročilý žák přijde do života a může své schopnosti svobodně rozvíjeti, pak teprve, i s nejšpatnějším vysvědčením ukáže, co ve skutečnosti umí. A velmi často se z takovýchto, dle úsudku profesorů špatných žáků, stávají vůdcové lidu, kteří ukazují druhým pravou cestu ke svobodnému rozvíjení individuality. Byla to bytost, která se nechtěla

dáti spoutat a zotročit.
Proto je tak žádoucí, aby na našich školách byla výchova individuelní, ale k tomu je především zapotřebí, aby učitelé a profesoři nebyli přetěžováni tak velikým počtem žáků. Dnešní přeplněné třídy znemožňují i nejlepším a nejschopnějším pedagogům, aby si všímali zvláštních schopností jednotlivců a nemohou dělati nic jiného, než držeti se přesně dané osnovy a vyučovati paušálně všecky žáky stejně. Tím ovšem je žactvo o mnoho připraveno a trpí tím i budoucnost celého národa, neboť mnohá bytost, takto deptaná, nemůže rozvinouti své schopnosti k užitku celku, jak by měla a mohla, kdyby jí výchova byla jen trochu nápomocna.
Nespoutávejte nikdy bytost lidskou, zejména ne dětskou! Pamatujte vždy na to, že jest to možná bytost vzácných kvalit duchovních, ze které, správnou a dobrou výchovou může vyrůsti někdo neobyčejně veliký a vzácný, jako na příklad náš první president – osvoboditel Masaryk, osobnost téměř božská.
Nechtějte nikdy zotročit dítě tak, aby dělalo všecko jen podle vašeho přání, aby se ve všem podřizovalo vaší vůli. Mějte na zřeteli i vůli jeho, kterou máte vy svým dobrým příkladem jen usměrňovati, nikdy ne zotročovati. Chovejte se k dítěti jako rovný k rovnému, jako přítel k příteli, jako kamarád, a nikdy nedávejte mu najevo, že jste nebo se cítíte výše než ono. Neurážejte dítě ponižováním, protože nikdy nemůžete sami odhadnouti, kdo z vás – zda vy či děcko – stojí výš. V každém případě jest to však dítě Boží, vám pouze svěřené, a vaším úkolem jest umožniti této bytosti další vývoj, další zdokonalování. A podle toho, jak si při výchově vedete, bytosti té buď prospějete tím, že urychlíte její vývoj, nebo jí uškodíte tím, že jí zatarasujete cestu k jejímu pokroku, a pak béřete na sebe velikou zodpovědnost za to, že jste ji na cestě vývoje zdrželi.
Proto je výchova dítěte tak ohromně důležitá. Jest to to největší umění ze všech umění na světě, a přece se tomuto umění, tak velikému a důležitému, věnuje tak málo péče a pozornosti. Kdo z rodičů se stará o to, aby se poučil o správné výchově? Kdo se ptá, jak a kde by se tomuto umění naučil? Kdo se snaží přečísti si alespoň některé dobré knihy, které jsou výchově dětí věnovány? Vzpomeňte tu Komenského! Ten pochopil nejlépe, co jest to dítě a jeho svět, a to, co nám o výchově pověděl, jsou pravé poklady vychovatelského umění. Celý svět uznává jej za nejlepšího učitele. Proč tedy matky nevezmou si jeho knihy, aby se z nich poučily o svých vychovatelských povinnostech? Sotva bychom dnes našli takové matky!
Každý švec, který chce udělat pořádnou botu, musí se tomu nejdříve naučiti, stejně jako každý jiný řemeslník musí svoje řemeslo znát, chce-li je provozovat. Jen tomu nejdůležitějšímu, největšímu umění a nejkrásnějšímu poslání člověka, to jest výchově svěřené mu bytosti, tomu nevěnuje se žádná nebo jen nepatrná pozornost.
Nestačí přivésti dítě na svět a postarati se o jeho potřeby hmotné. S příchodem děcka přichází též velmi vážná povinnost starati se poctivě o jeho bytost duchovní, Bohem nám svěřenou, zejména o její výchovu duchovní, o její zdokonalování, aby z dětí našich vyrůstali svobodní lidé, nikoliv otroci nebo duševní mrzáci. Stejně neodpustitelné jest,zůstává-li dítě ponecháno sobě samému, aby rostlo jako dříví v lese.
Rodiče mají velikou zodpovědnost, a proto vy, budoucí matky, nezapomínejte nikdy na tato slova, kterými se k vám obracím. Je vždycky třeba, abyste věděly již předem, jak uvítati onu bytost, která k vám přijde a u vás se vtělí. Uvažujte o tom, že máte své děcko opatrovati již v době před jeho zrozením. Výchova dítěte musí proto začíti již od prvého okamžiku jeho početí. Musíte si býti vědomy toho, že ta bytost, která čeká na vstup do vašeho plodu, který se uskutečňuje již v polovici těhotenství, tato bytost přijímá již v sebe všechny stavy vaší duchovní bytosti a všechno, co děláte, nač myslíte, tuto bytost ovlivňuje. Jste-li zlé, závistivé, nelaskavé, lakotné, nemravné, všechno to vstupuje do duchovní bytosti vašeho budoucího dítěte.
Chcete-li býti dobrou matkou a svědomitou vychovatelkou svých dětí, přejete-li si, aby

svěřené vám bytosti byly ušlechtilé a šly rychleji za svým správným vývoje, pak se musíte snažit, abyste od prvého okamžiku početí dítěte žila nejčistším a nejušlechtilejším, láskyplným životem. Musíte býti naplněna obětavou láskou nejen k očekávanému dítěti samému, nýbrž ke všemu ve svém okolí. Nikdy však nesmíte být naplněna smyslností, oddávati se svému muži jen k ukojení svých vášní. Buďte si vždy vědoma svého svatého poslání, neboť mateřství činí z vás spolutvůrkyni Boží. Dáváte život novému člověku, dáváte tím také příležitost nové bytosti, kterou Bůh vám svěřuje, aby se zde na zemi pod vaším dohledem zdokonalovala.
Budete-li dbáti naznačených úkolů a žádný z nich nezanedbáte, pak můžete s radostí očekávat zrození pravého andílka, a i nad svým dítětem budete moci říci: »Narodil se Kristu Pán,« protože v každém novorozeněti jest Kristus, a v každém může zůstati, je-li matka naplněna láskou a čistotou, která nezná nenávist, zlobu a nemravnost.
Vám, mladé dívky a budoucí matky, naznačil jsem, co na vás čeká, jak krásný a vznešený úkol byl vám určen v mateřství, jímž se stáváte pomocnicí Boží, spolutvůrkyní života.
Naplníte-li tento úkol dle Vůle Nejvyšší, bude ve vás i ve vašem plodu stále přebývati Kristus, což je odměna tak ohromná, že jistě zasluhuje, abyste se na mateřství připravily jinak, než jak se to dnes většinou děje.
Zrození dítěte jest významná část putování duše s bytostí lidskou, ale jest to jen jedna z episod na cestě k životu věčnému, na které vtělená bytost, provázena svou duší, má se opět povznésti k dalšímu zdokonalení svému. Až všecky matky budou si toho vědomy a dají si pozor, aby svými vlivy nepůsobily škodlivě na bytost svého dítěte a ovlivňovaly je hned od počátku jen čistou láskou, pak nebude na světě tolik sobectví, nenávisti, závisti, pak také nebude válek. Matky mají v rukou budoucnost národa, a ba i celého lidstva. Ony mohou uskutečniti sblížení národů a svojí láskou obklopovati nejen své děti, nýbrž i všecky ostatní lidi a svým láskyplným jednáním připomínati ostatním stále, že všichni jsme dětmi Božími. Touto příkladnou láskou mohou uskutečniti vytoužený zázrak na zemi: Sbratření všeho lidstva.
Pracujme proto svorně všichni na tom, aby všecky matky na celém světě došly k opravdovému pochopení svého úkolu a vychovávaly své děti tak, aby ani ony netoužily nikdy po ničem jiném, než po pravých pokladech duchovních a byly spokojeny s tím, co z hmotných věcí Bůh jim dá, a aby se snažily vždy plniti všecky své povinosti ke společnosti lidské, vždy poctivě, svědomitě a s láskou. Tak budou plniti úkol jim daný. Bude-li každý spokojen na tom místě, kam Bůh jej postavil, bude-li spokojen s tím, co má, pak vymizí mnoho nezdravého sobectví a panovačnosti a po celém světě zavládne klid a mír. Pak naplní se nejvyšší úkol každé putující bytosti, jejímž cílem je:
»Království Boží zde na zemi.«
Dej Bůh, aby se to stalo co nejdříve!

23. Lidé, kteří ztratili duši svou

Mnozí z vás budou se jistě ptáti, je-li vůbec možno ztratiti svou duši, a existují-li vůbec lidé, kteří ji ztratili. Mnohý pochybuje, mnohý považuje to za zcela nemožné.
A přece sám Pán Ježíš řekl: »Kdybyste získali všecky poklady světa a duši svou ztratili, nic vám to neprospěje.«
Podle těchto slov, která jsou tak vážná, že se přímo hluboko zařezávají do lidské duše, vidíte, jak důležité je starati se o svoji duši, abychom ji neztratili. A přece potkáte se s mnoha lidmi, kteří svým životem jsou velmi daleko od své duše, kteří svou duši mnohdy na dlouhý čas ztratili. Takových lidí je na světě miliony. Jsou to lidé, kteří někdy ani nevědí, co jest to duše,

a proto také ani neuvažují o tom, jaké jsou jejich povinnosti k ní, zejména se stanoviska duchovního života.
První skupina z oněch lidí, jež ztratili svou duši jest ta nejubožejší. Jsou to ti, kteří popírají vůbec jsoucnost Boha a v důsledku toho i jsoucnost své vlastní duše. Tím popírají sami sebe, své vlastní já, neboť toto naše já bez duše a ducha nemohlo by vůbec správně žíti. Náš život je udržován Dechem Božím, vyvěrá z Boha a působí na nás duchem, a právě s ním spojuje nás naše duše, která myšlenkou a citem má a chce ovlivňovat náš rozum a naši vůli, abychom žili správným životem.
Popíráme-li Boha, zříkáme se tím i své vlastní duše a ztrácíme své spojení s duchem. Tím pak stáváme se mrtvými pro duchovní život věčný.
Druhá skupina lidí popírá jsoucnost duše a duchovního života vůbec. Tvrdí, že to, co oživuje hmotu, je pouhá přírodní energie, která působí i v našem těle dle zákonů přírodních. Uznávají tedy jen síly přírodní, a všechno, co se kolem nich i v nich samých děje, za pouhé projevy této přírodní energie. Tito lidé ztratili již dávno svoji duši a nesnaží se ani znovu ji nalézti, protože by museli přiznati, že duše je součástkou Boha a tím také celého vesmíru, i té přírody, kterou oni uznávají.
Jejich ubohé, odstrkované duše pláčí, že nemohou splniti svůj úkol, jak zákon Boží káže, neboť tito lidé staví svůj rozum výše než Moudrost Boží. Popřeli svou duši, poněvadž staví příliš vysoko své naučené vědomosti, svou učenost, ve které právě tak mnohý člověk ztrácí svou duši. Snad přečtli mnoho knih, prošli střední školou, snad dokonce absolvovali i celou universitu, a proto si myslí, že tyto vědomosti, získané školou, studiem a četbou, jsou již vším, čeho je jim třeba znáti. Domnívají se, že to, čemu se naučili z knih nebo přednášek, to že je celá učenost světa, všechno vědění, a to, co v oněch knihách nenalezli a sami nestudovali, že prostě neexistuje.
Tito lidé ztratili svou duši a s ní všecko to, co jim duše mohla prostřednictvím jejich nitra pověděti. Znají jen to, co povídali a věděli jiní a čemu se od nich naučili, nic víc. I když mají dobrou paměť, která všechny jejich vědomosti střeží, jsou to všechno jen tak zvané duševní poklady světa, které přes svoji vysokou hodnotu málo pro ně znamenají. To proto, že všechno to jest a zůstává vždy jen malým zlomkem všeho vědění, a oni pak z tohoto torsa vědomostí mohou ve svém životě upotřebiti zase jen malou část.
Právě ti lidé, kteří nemají velkých vědomostí, kteří si s sebou do života neodnesli mnoho ani ze škol, tedy tak zvaní polovzdělanci, ti bývají na své vědomosti nejdomýšlivější. Domnívají se, že mají-li jakés takés, dle platných předpisů ucelené vzdělání, mají-li doklady o vykonaných zkouškách, tím již absolvovali celou moudrost světa, a dle toho pak se zpravidla chovají i ve společnosti. Mluví-li se pak před nimi o věcech, o kterých nebylo jednáno v jejich učebnicích, tu zpravidla velmi sebevědomě vystoupí a počnou tvrditi, že také věci prostě neexistují. A jedná-li se třebas o věci duchovní, nazvou to dokonce nesmyslem.
Oni jsou od své vlastní duše tak daleko, že jsou schopni tvrditi o každém člověku, který ví více než oni, že je to hlupák, a to jen proto, že se onen člověk opovážil jíti za hranice vědění tohoto »nadčlověka«, který se domnívá, že ví všecko.
S touto falešnou pýchou na nic, na vlastní prázdnotu, setkáváme se velmi často, a člověku je až líto takového jedince, který ztratil svou duši a je ve svých vědomostech tak omezený, že to ani nechápe, a dovede k tomu ještě svou prázdnotu a nevědomost vnucovati druhým, jako svatou pravdu.
Takoví lidé jsou velmi nebezpeční tam, kde je jim svěřena výchova mládeže. Mládež nemá ještě potřebný rozhled jako člověk dospělý, aby v takovém nedoukovi neviděla často autoritu, kterou se snaží třebas i napodobiti. Tato okolnost svádí pak často onoho »vychovatele« mládeže k domněnce, že touto autoritou bude i mezi dospělými lidmi, a proto vystupuje tak, jako by jedině on všechno a nejlépe věděl. Nejčastěji vzbuzuje takový povýšený domýšlivec ve společnosti jen útrpnost, mnohdy i posměch.

Ovšem, jsou to jedinci, kteří takto jednají. Pravý vychovatel mládeže, stejně jako každý jiný člověk, který neztratil svou duši, jest si vědom toho, že jeho vědomosti nabyté školním vzděláním jsou nedostatečné a potřebují stále dalšího doplňování. Proto se také snaží dále vzdělávati, a slyší-li o nových, jemu dosud neznámých věcech, neřekne nikdy, že něco takového neexistuje, nebo že je to nesmysl, ale snaží se naopak do věci hlouběji vniknouti a rád přijme poučení od druhého. Tak káže mu jeho duše, kterou neztratil.
Člověk, který ztratil svou duši, vždycky bloudí. Dá se vésti svým, dosud neosvíceným rozumem, a rozum lidský je podivuhodný poutník, který mnohdy zavádí člověka na různá scestí, ba i do tmy nevědomosti, a bývá také největší překážkou duchovního života.
Rozum nebyl člověku dán proto, aby se člověk domníval, že všechno ví a to co ví, že mu postačí, nýbrž rozum byl nám dán proto, abychom jím dobře chápali to, co nám naše duše zprostředkuje ve spojení s duchem, a čím nám umožňuje dosáhnouti toho pravého vědění a plného spojení s Bohem.
Člověk , který ztratil svou duši, ztratil i své spojení s Bohem, a bez tohoto spojení podoben je třtině větrem se klátící. Je vydán všem nepříznivým vlivům života. Chybí mu ona nejsilnější opora, jakou může nalézti jen v pravém spojení s Bohem. A právě tito jedinci, bez duše a Boha, tvoří řady oněch zoufalých, duševně rozervaných a nešťastných lidí, kteří nenalézají nikde klidu. Všude vidíte ten nezdravý chvat, honbu za prací a hlavně mamonem, a za nimi přichází protiváha marné hledání odpočinku a rozptýlení v různých a často pochybných radovánkách. Ale ani překotný spěch práce, ani usilovné hledání zábav a rozptýlení nepřinesou takovému člověku uklidnění. Klid pro ně neexistuje v ničem, a nenajdou jej nikde, dokud nezačnou upřímně hledat svou ztracenou duši, která jediná může jim navrátiti vnitřní klid a mír. Jediná ona povede je zase klidným životem ke spokojenosti a štěstí.
Co je platna člověku všechna jeho honba za hmotou! Upachtiti, udříti se může ve stálém honu, ale nic mu to neprospěje, jestliže se přitom vzdaluje své duši. Duše hlásí se ke svému právu, ale rozum takového člověka nechce to připustiti. Bojuje proti ní svými argumenty, brání se zoufale, a z toho vzniká onen urputný boj v nitru člověka, který nese s sebou disharmonii, neklid,nespokojenost, rozervanost a zoufalství. A toto nekonečné vybíjení stálého neklidu nutí člověka hledati různé prostředky, kterými by svůj neklid potlačil nebo rozptýlil. Zkouší to všelijak, léčit se ze svého neklidu, ať již má to být biograf, tanec, sport či cokoliv jiného, všechny druhy zábav, ať ušlechtilé či méně ušlechtilé, žádná nepřinese mu toužebné uklidnění. Ba právě naopak, tím vším jen ještě více se ubíjí a od vlastní duše oddaluje, až ji konečně ztratí úplně. A pak, po marném hledání klidu dostavuje se mnohdy to největší zoufalství, které nutí člověka i k sebevraždě.
Tito lidé jdou za něčím a nevědí za čím, protože ztratili nejdůležitější oporu svého života – svou vlastní duši. Ztratili možnost a schopnost přijímati popudy své duše, pro náš život tak nezbytné, ztratili také klid a mír své duše, který jest jediným zdrojem, ze kterého vyvěrá pravé lidské štěstí. Ztratili možnost zíkávati onu nejcennější sílu a energii životní z nejvyššího pramene Božího, ztratili Boha samého, který nám může všechno dáti, a je také vždy ochoten nám dávati. V Něm jediném je síla, moudrost, energie, láska, vědění, všecko, čeho člověk potřebuje. Ale především – je v Bohu Božský klid a mír, a o ten se lidé připravují, ztrácejí-li svou duši pro marné hledání bezcenných pokladů světských. Zapomínají, že náš nejvyšší Vůdce a Učitel řekl:
»Marnost nad marnost! Kdybys všechny poklady světa získal a přitom duši svou ztratil, nic ti to neprospěje.«
Proč se honit za chimerou, bludičkou, za kterou se upachtění, ustaraní lidé ženou, až padají únavou, plni nespokojenosti, s mnoha bolestmi, nemocemi a utrpením? Proč? Vždyť je tu jen jedna jediná cesta, kterou máme jíti, abychom nalezli klid, mír a spokojenost, a to je cesta, kterou nás chce vésti naše duše. Proto ji nesmíme ztratiti, a jestliže jsme ji již ztratili, musíme ji znovu nalézti. Proto také je nejvyšší čas, aby všichni ti, kteří se octli na cestě, která je od

jejich duše oddaluje, kteří svou duši ztrácejí, rychle obrátili.
Naše duše je jiskrou Boží. Čistá a zářivá, je pro nás ohromně cenným majetkem, a proto všichni lidé měli by se o ni starati více a upřímněji. Jak může vypadati život těch, kteří ani nevědí, že mají duši? Co může pro ně znamenati, když si nevšímají jejího vedení a vésti se nedají?
Ale i mezi těmi, kteří věří ve svoji duši, kteří věří, či alespoň říkají, že věří v Boha i Ježíše Krista a chodí do kostela a modlí se, i mezi těmi je mnoho těch, kteří duši ztratili. Jsou to především ti, kteří slepě věří všemu, co jim někdo jiný k věření předkládá nebo co jim povídá, ale neposlouchají to, co jim povídá jejich duše. Podle toho vypadá pak i celé jejich náboženství, a dle tohoto chápání náboženství pak i celý jejich život.
Žádná duše nemůže existovati bez náboženství, protože náboženství je pro duši vzduchem, který nutně musí vdechovati, aby žila. Ale jak vypadá po většině dnešní náboženství? Co v něm nalezne duše opravdu zbožná?
Takové náboženství, s jakým se setkáváte dnes u většiny lidí, může stačiti a vyhovovati jen nesamostatným a pohodlným lidem, kteří mnoho nemyslí a neuvažují o podstatě pravého náboženství. Spolehnou se prostě a věří slepě tomu, že musí míti stále někoho druhého, kdo by je vedl, podpíral a zároveň jim zprostředkoval jejich spojení s Bohem. Domnívají se, že takový prostředník je nutný, že jej potřebují, jako chromý berlí, a to také jen proto, že ztratili svou duši, která je jediným a pravým prostředníkem naším mezi námi a Otcem Nebeským.
Kdyby však naslouchali hlasu svého nitra, hlasu své duše a tomuto hlasu věřili více než člověku, kterým se dávají vésti, pak by jistě nalezli sami správnou cestu života i pravé spojení s Bohem a pochopili by také, že k tomu nepotřebují žádného prostředníka, neboť Bůh jest i v nich.
Jediné, co nás může udržeti ve stálém spojení s Bohem jest jen účinná láska, čistá, veliká, nesobecká láska k Bohu a k bližnímu. A osvojíte-li si k tomu ještě mravní sílu, budete žíti v tom pravém náboženství, které bude pro vaši duši potřebným vzduchem, aby byla schopna žíti stále ve spojení s vámi. Pak duši svou nikdy neztratíte, nikdy také neporušíte své spojení s Bohem.
Každý člověk má býti tak samostatný, jako je jeho duše, a má si býti stále vědom toho, že jeho duše je součástkou Boha, který je všude a ve všem přítomný, tedy i v nás. Záleží proto jen na nás, na naší vůli, abychom si toto pravé spojení s Bohem našli a pomocí své duše dovedli si je trvale udržeti.
Potřebuje-li však někdo učitele, ať jej hledá jedině v Pánu Ježíši. Poslouchá-li však někoho jiného, kdo Jeho svaté učení vykládá, nechť vždycky dává dobrý pozor na hlas své duše, jak ona tyto výklady přijímá, neboť ona dobře pozná, jsou-li správné.
Kdo chce opravdu žíti plným životem, to jest duchovním i hmotným, kdo chce dosáhnouti plné harmonie svého hmotného života s životem duchovním, ten nikdy nemůže postrádati své duše. Ona jest naší nejlepší učitelkou, opatrovatelkou, vychovatelkou, i nejněžnější ošetřovatelkou za všech okolností našeho života, a proto se máme snažiti udržovati s ní stálý a nejužší styk. Nikdy nesmíme ji ztratiti.
Je třeba uvědomiti si, že ona nás vedla celým naším vývojem, od našeho nejprimitivnějšího života v nerostu, rostlinách i zvířatech, až po dnešní stupeň naší vyspělosti rozumové, a že nás povede zase i v našem dalším vývoji, psychickém spirituelním i Kristovském, až po náš návrat k Otci, odkud jsme vyšli. Proto jí nikdy nesmíme překážeti sami svou, nesprávně používanou vůlí a svým omezeným rozumem, chceme-li, aby naše »já« a naše vědomí bylo ve stálém spojení s duší a duchem. Jen tak jsme ucelení, jen tak můžeme žíti úplný a správný život a jen tak stáváme se podobní obrazu Božímu.
Všechno to chybí člověku, který ztratil svou duši. Její ztrátou je ochuzen tak, že vlastně ani nežije a je také jedním z těch mrtvých, o nichž mluvil Pán, když pravil jednomu ze svých učedníků, který chtěl jíti na pohřeb svého otce:

»Nech nechť mrtví pochovávají mrtvé své, ale ty zůstaň!« Tato výzva – zůstaň! - platila a platí člověku, který již nalezl svou duši, probudil se k životu věčnému a poznal pravdu učení Pánova.
Kdo chce žíti radostný, šťastný a spokojený život, musí se snažiti nalézti svou ztracenou duši a k ní se přiblížiti. Dosáhnete toho jen tehdy, dáte-li svůj rozum i svou vůli do služeb své duše, budete-li jí pozorně naslouchati, neboť ona vás uvede v soulad s Vůlí Nejvyšší.
Neopouštějte tedy nikdy duši svou, a ztratíte-li ji, snažte se ji co nejdříve nalézti! Nečekejte, až vás k tomu donutí veliké utrpení, které muselo přijíti u tolika lidí, aby je probudilo k pravému životu. Nalézti svoji ztracenou duši můžete i bez utrpení, naplníte-li svůj život láskou, a to láskou k Bohu i účinnou láskou ke svým bližním. Tak naleznete zase ztracenou duši, a ona povede vás ochotně zase dál, k dalšímu pokroku vašeho duchovního vývoje.
Bůh vám k tomu pomoz!

24. Život

Pán:»Život člověka je nejkrásnějším tvůrčím činem, ve kterém on působí.«

Co učenců se již nabádalo a bádá dosud, jak vznikl první život na naší zeměkouli, a přece žádný z nich nedošel dosud k základní pravdě, na které by se dalo stavět. Vznik života zůstává stále nejasný, a třebaže je tu celá řada teorií více či méně pravděpodobných, jsou to všechno samé dohady, a na jejich základě nemohou se učenci sjednotiti tak, aby došli k positivním výsledkům svého usilovného bádání. Hlavní příčinou těchto nezdarů jest především jejich nedůvěra k pravdám duchovním, které se bojí přijmouti.
A přece – je to tak jednoduché. Stačí všimnouti si pozorněji Písma Svatého, Starého Zákona, promysleti niterně jeho obsah, při čemž ovšem rozum se svými starými předsudky nesmí mít vůdčí slovo.
Zdroj všeho života je v Bohu. On vydechl život do celého vesmíru na počátku Svého tvoření, a tento život jest duchovní podstaty. Teprve různým formování a seskupováním těchto neviditelných částeček duchovních počínala se tvořiti hmota různé hustoty. Tato hmota obsahovala v sobě od prvopočátku nejen zárodek života, nýbrž i život sám. Dalším vývojem, miliony, ba snad biliony let trvajícím, zformoval se svět až do dnešních forem, a to za přímého působení života, který od počátku přijímá neustále svoji sílu přímo ze zdroje všeho života – Stvořitele, Jemuž jsme se naučili říkat Bůh, ač správněji by se mělo říkati – Kristus.
Zdroj životní síly prostupující všechno je elektřina, která svojí energií elektro-magnetickou uvádí v pohyb elektrony, kroužící kolem protonů v každém atomu, z atomů vznikají buňky, tvořící hmotu. A jedna buňka, která je tak nepatrná, že ji nelze pouhým okem spatřit, obsahuje v sobě tisíce atomů, a v každém atomu pohybuje se zase tisíce elektronů kolem protonů. A těchto buněk – jak věda zjistila – má prý lidské tělo asi 64 miliard.
Seskupováním buněk tvořily se různé formy hmoty a v každé buňce byl a je obsažen již život sám, a tento život řízen jest duší a duchem, duše a duch vedeni jsou přímo Prapříčinou všeho života – Bohem-Kristem.
Rychlostí pohybu elektronů kolem protonů různila se hustota hmoty – plyn, pára, voda, nerost.
Celý vývoj tvoření děl se nejprve shora dolů, od nejjemnějších forem neviditelných až k nejhustší hmotě nerostu, a pak zase opačně, od nerostu k rostlinám, od rostlin ke zvířatům, od zvířat ke člověku, a dále bude pokračovati vývoj tak daleko, až zase vše hmotné zduchovní a vrátí se do původních forem neviditelných, vrátí se tam, odkud všechno pochází, tedy k Prapříčině všeho života – k Bohu – ke Kristu – svému Stvořiteli.

První viditelná forma života, třebaže pouhým okem nerozeznatelná, byla buňka. Z buněk vytvořeny jsou všechny formy všeho života v celém vesmíru. Tedy i my nosíme ve viditelné formě svého těla neviditelný život, který pomocí ducha je veden naší duší a projevuje se ve všem našem konání.
Bohatství a různost forem hmotného života vidíme všude kolem sebe. Ve všem je život, ve všem žijí buňky se svým kolotavým pohybem protonů a elektronů. Čím rychlejší pohyb v ní, tím hustší hmota. Nejrychlejší pohyb, který lze ve hmotě zjistit, hledejte v nejtvrdším kameni – diamantu. Čím vyspělejší hmota, tím jemnější, a pohyb v jejích atomech pomalejší. Zjemnění hmoty znamená úbytek její viditelnosti, až konečně neviditelná forma přichází ke svému původnímu zdroji, k Prapříčině všeho života a v Její blízkosti zastavuje se oběh elektronů kolem protonů, protože Prapříčina všeho života – Bůh – Kristus, je naprostý, věčný klid. Proto také chceme-li se k Němu za svého života přiblížiti, můžeme spojení s Ním dosáhnouti jen v naprostém klidu svého nitra.
Čím ušlechtilejší – duchovnější člověk, čím výše duchovně vyspívá, tím jemnější, ba dokonce průsvitné tělo má. Takový člověk je naplněn stálým klidem, který je ostatním lidem až nápadný. V takovém klidu může na nás bez překážek působiti naše duše,která ve spojení s duchem může nám dávati popudy ke všemu našemu konání.
Abychom toho dosáhli, je třeba učit se – klidu. Není to tak snadné a proto je třeba mnohdy dlouhých cvičení, abychom opravdu dokázali zbavit se všech myšlenek, které v nás víří a nezabývat se žádnou, ani tou nejdotěrnější, která se vrací a přichází nás rušit. Tato cvičení se v klidu uskutečňují pomalejší pohyb v atomech našich buněk, a kdybychom dovedli zachovati klid tak dokonale, jak to dovedl Pán Ježíš, snadno bychom se mohli státi také neviditelnými, tak jak to častěji dokázal On.
To je cesta klidu k duchovnímu životu. Podaří-li se vám potlačiti všecky na vás dotírající myšlenky, dokážete-li nezabývat se jimi, aby váš klid nebyl ničím rušen, pak stačí třebas jen zlomek vteřiny, a vy ve svém nitru můžete uslyšeti hlas Boží, protože jste ve svém klidu dosáhli pravého spojení s Bohem Otcem nebo Tvůrcem, svým Kristem. Toto spojení umožnila vám ve vašem klidu vaše duše pomocí ducha.
Pod dojmem takových okamžiků pochopíte správně celý život a přiblížíte se k původnímu a věčném prameni všeho života v celém vesmíru. Pochopíte také, že celý vesmír je prostoupen tímto životem a že ve všem, co vidíte, i ve všem, po čem šlapete, je právě takový život, jako je ve vás, život neviditelný. A s tímto životem, který se jeví v celém vesmíru, máte se cítit za jedno. Jen v této jednotě můžete se cítiti syny Božími, vědomými dětmi Božími, protože není možné, když s e v š í m z a j e d n o s e c í t í t e, abyste byli sobci, aby nebylo ve vás lásky, aby se vámi neprojevovala spravedlnost, pokora a čistota. Všechny dobré vlastnosti v nás budou, bude v nás i sám Bůh. To všechno je v nás a bude v nás, vynasnažíme-li se dosáhnouti klidu, ve kterém bychom dovedli přijímati osvícení Duchem Svatým, mluvu samého Otce a nastoupiti tak cestu ticha, aby v našem nitru mohl se projeviti Ten, který je nám tak blízko a který nás tolik miluje – Kristus.
Jak se život projevuje a jak jej máme správně chápati, vyjádřil správně Trine slovy: Věci viditelné jsou neskutečné, věci neviditelné jsou skutečné.
A je tomu opravdu tak, protože věci viditelné jsou dočasné, pomíjivé, jejich forma se rozpadá, i buňky se rozpadnou v atomy, ale neviditelný život v nich, ta podivuhodná energie, prohánějící elektrony kolem protonů, ta trvá a zůstává nezměněna, na věky. Tedy život věčný je – skutečný.
Forma se mění a život v ní utváří nové formy životní.
Ne každý pochopí tuto pravdu. Já sám musím přiznati, že když jsem četl po prvé Trineho knihu Ráj srdce, udělal jsem si u tohoto odstavce otazník. Bylo mi tehdy divné, že by věci viditelné byly neskutečné a naopak zase věci neviditelné byly skutečné. A přece postupem času přišel jsem k tomu, že je tomu tak. Naše duše je také neviditelná a přece tak skutečná, že

nepřekážíme-li jí svým rozumem a svou vůlí, ovlivňuje celý život každého jednotlivce i všech tvorů na světě a pomáhá nám uskutečňovati náš vývoj v každém dočasném, a tedy i ve věčném životě. Kdežto naše tělo viditelné představuje jen skupinu určitého počtu buněk, které tvoří dočasně formu našeho těla, které je pomíjející. A když tělo doslouží své duši, rozpadne se, duše je opustí, nepřestává žít. Ale i v tom rozpadávajícím se těle trvá dále život jednotlivých buněk, život neviditelný, ale přece věčný, od věků do věků trvající.
Dlouhá byla cesta sestupu od Otce, ze sfér nejduchovnějších dolů do hmoty, všude všemi sférami prošla s námi naše duše, táž jiskra Boží provázela nás sférou nerostnou, rostlinnou a zvířecí, než jsme se vývojem dostali až k formě člověka a musí nás každého vésti k dalšímu zdokonalování tak dlouho, až budeme tak dokonalí, jako Otec náš Nebeský dokonalý jest, abychom se mohli k Němu navrátiti. Proto museli jsme prožíti mnoho životů v různých sférách a mnoha životy musíme ještě projíti, než dosáhneme té dokonalosti, ke které všichni musíme jednou dospěti. To je smysl našeho života.
Znám jednu ženu, která prohlásila, že ke svému otci nemá žádné vztahy, že jej nemusí mít ráda, protože prý se neprosila o to, aby ji zplodil. K tomuto názoru přivedl ji její rozum, naplněný obsahem různých knih, které si přečtla, ale kterým asi dobře neporozuměla. Svým falešným filosofováním vzdalovala se své vlastní duši a nechápala, jak veliké vděčnosti zasluhuje si její otec i matka, a to pouze za to, že ji zplodili a tím dali jí novu příležitost k dalšímu zdokonalování se. Ona nechápala ještě život tak, jak jej chápeme my. Nevěděla nic o životě věčném, o cestě, kterou hledala její duše k zdokonalování, nevěděla, že vyšla od Otce, k Němuž se musí zase vrátit. Nevěděla také nic o tom, co musela prodělati ve svém vývoji za miliony let, nechápala, jak její duše toužila přijíti ke konečnému cíli všeho života zde na zemi- k formě nejdokonalejší, kterou je č l o v ě k. Zapomněla, jak před svým zrozením toužila nalézti rodiče, kteří by jí dali formu života, do které by se mohla vtěliti a pomocí své duše se zdokonalovati.
Nevěděla také nic o životě posmrtném, nic o životě, který se přerozuje a stále mění, nevěděla nic o znovuzrození, reinkarnaci, což má být známo každému člověku bez rozdílu.
Všichni si máme býti vědomi toho, že každý z nás musí se znovu a znovu vraceti do hmotného života, a že se sem musí navrátiti tolikrát, kolikrát toho bude zapotřebí k jeho zdokonalení. Proto je nutné vésti takový život, abychom byli schopni přijímati impulsy své duše, která nás k této dokonalosti chce vésti cestou jediné správnou. Ona jediná jest naší přímou prostřednicí mezi námi a naším duchem a pomocí jeho i Bohem-Kristem.To je účel našeho života, na který nemáme nikdy zapomínat.
Mnohý člověk si myslí, že neexistuje již žádný jiný život mimo ten, který právě neuvědoměle prožívá. Proto se domnívá, že cenu má jen to, co zde na zemi užije a nevěří v hlubší účel života a jeho trvání i po smrti. I církve brání víře v reinkarnaci – převtělování. Věří pouze, že duše je nesmrtelná a dosti nejasně a někdy i nesprávně vykládají o posmrtném životě, ale o tom, že se musíme zase vracet do pozemského života k dalšímu zdokonalování svému, o tom církve nechtí nic vědět.
A přece Pán řekl:» Buďte tak dokonalí, jako Otec váš Nebeský dokonalý jest.« - a jindy zase: »Kdo nezplatí posledního haléře nevejde do Království Nebeského.«
Uvážíme-li rozumně stav své nynější dokonalosti a porovnáme-li ji s Dokonalostí Boží, musíme přece uznati, jak k ní máme ještě daleko. Musíme uznati také, že náš jediný život nemůže postačit k tomu, abychom tak ohromné dokonalosti mohli v něm dosáhnouti, a proto je nutno školu života opakovati a v ní pomalu od stupně ke stupni stoupati, tak, jak to žádá každá škola. Kdo neprojde všechny stupně a na každém z nich neodloží část svých nedokonalostí, aby je postupně všechny odložil – dokud tedy nesplatí poslední haléř, nebude tak dokonalý, jako Otec náš Nebeský dokonalý jest, a proto také nevejde do Království Nebeského. To je neúprosný Zákon Boží pro všecky stejně platný, a proto se mu nikdo nemůže beztrestně vyhnouti. Kdo nejde správnou cestou, kdo se nesnaží sebe sama

zdokonalovati dobrovolně, z vlastní své vůle, ten bývá k tomu přiváděn různým utrpením, nemocemi, neštěstími, nezdary, které jej provázejí tak dlouho, dokud nepochopí, že to všechno jsou jen důsledky překročení Zákonů Božích, následky toho, že si neuvědomil správně své poslání v tomto životě, ani své povinnosti k němu. Svou pýchou, pýchou svého neosvíceného rozumu vytvořil si tato utrpení a nemůže z nich vyváznouti proto, že nechce uznati své chyby, kterých se dopustil především tím, že se na celé své životní cestě vyhýbal vstoupení na tu cestu, kterou nám ukázal Pán Ježíš.
Lidé, kteří se vyhýbají této cestě, slouží vlastně Satanu, který je za to odměňuje dary, kterými on vládne a disponuje, a to zlem, utrpením, bídou, bolestmi, hladem, nespokojeností a všemi ostatními strastmi, které musí člověk prožívat, nechce-li chápati život a své povinnosti k němu tak, jak Zákon Boží předpisuje.
Jsou lidé, kteří by chtěli býti středem všeho, co se kolem nich děje, a ve všem chtěli by uplatňovati svoji vůli. To jsou ti nejnešťastnější. Jsou to ti největší sobci, kteří mají na mysli jen své vlastní štěstí a svůj prospěch, a to jediné jest cílem a účelem jejich života. Nechápou, že žijí vlastně život naprosto falešný, neplodný, že svým životem neprospějí nikomu, ba ani sobě samým, protože takový život nemůže je nikdy přivésti ke spokojenosti a štěstí.
Oč šťastnější je člověk, který pochopil svůj život tak, že se dovede podříditi Zákonům Božím a Vůli Boží a snaží se ve všem následovati Krista. Kdo dovede mysleti více na celek než na sebe sama, kdo dovede svoji vůli uvésti do harmonie s Vůlí Boží, ten je vždy šťastný a spokojený. Dovede z rukou Božích přijímati všecko, co život s sebou přináší s pokorou a vděčností, protože ví a věří,že všecko, co z rukou Božích přichází, je pro dobro jeho i jeho duše, užitečné pro jeho věčný život duchovní, a proto je stále spokojen. Naučil se přijímati život tak jako počasí – bez protestů, a je stejně šťastný a spokojený ať prší nebo svítí slunce, ať mrzne nebo je teplo. A má-li hlad, dovede poděkovat Bohu i za tuto zkušenost, která mu dala poznati, co je to hlad, aby dovedl ve chvílích sytosti oceniti dobrodiní a Lásku Boží, která mu dopřává tak bohatých darů. A protože je stále se vším spokojen, je také šťasten.
To je člověk, který pochopil správně svůj život. Umí podřizovat se stále a ve všem Vůli Boží, nic ho nepřivede z rovnováhy, je stále klidný, spokojený, duševně vyrovnaný, krátce – šťastný. Jediné toto je pravé štěstí.
Jinak štěstí není a nemůže být trvalé, věčné. Mnozí lidé si jeho podstatu neuvědomují a proto je také špatně chápou. To, čemu v běžném slova smyslu se štěstí říkává, to jsou jen prchavé záblesky radosti, přeludy, bludičky šťastných chvílí, které nás na chvíli navštíví a zase zmizí, ale takové štěstí není pravým a trvalým štěstím, a proto mnohdy zcela zbytečně se lidé za ním ženou. Dosáhnou jej, a ono se jim rozplyne v rukách.
Co tedy má dělati člověk v tomto životě, aby dosáhl trvalého štěstí, nebo aby alespoň zažil co možno nejvíce šťastných okamžiků?
Musí v prvé řadě usilovati o dosažení štěstí trvalého, vyvěrající z vnitřního klidu a míru vlastní duše, z absolutní čisté a nesobecké lásky, která je vždy ochotna k obětem pro druhé, pro celek. Přestaňte žít pro sebe, přestaňte shánět šťastné chvíle do svého života přidejte trochu radosti do života druhých. Pak budete sloužit Bohu, svým bližním i sobě, poznáte, co je to opravdové štěstí.
Jen tak dosáhneme trvalé harmonie s Bohem a všech darů Božích, které nás mohou učinit šťastnými a spokojenými
Mnoho je však těch, kteří nedosáhli této trvalé harmonie s Bohem a v důsledku toho nepoznali také toto štěstí trvalé. Pro ty je velmi důležité, aby uměli ve svém životě zachycovati všechny okamžiky, které měly pro ně alespoň přísvit štěstí, a bude-li přitom jejich snahou žít nesobecky, pak takové okamžiky štěstí mohou naplňovati celý jejich život.
Dovedeme-li takové okamžiky štěstí správně procítiti a jasně si je uvědomiti, pak zůstávají žít v našich vzpomínkách, a i tyto blažené vzpomínky budou pro nás štěstím.
Není však mnoho těch, kteří to opravdu dovedou, protože nedovedli pochopit správně svůj

životní úkol a život vůbec. Nepochopili, že život náš je věčný, popírají existenci života posmrtného, a potom se jako lodičky bez kormidla potácejí na rozbouřeném moři lidského života. Nedovedou si v ničem sami poradit, jejich rozum – jakoby zatemnělý – vypovídá jim službu, a když se jim nedaří vše tak, jak oni si přejí, jsou nešťastní, nespokojení a v bezradnosti své odhodlají se třebas i k sebevraždě, protože se domnívají, že tím učiní konec všemu. Tak mohou jednati ovšem jen oni chudáci, kteří tento svůj život pozemský považují za první a poslední. Zapomněli, co všechno přinesli si již s sebou do tohoto života, nevědí, co všechno vezmou s sebou do života posmrtného. Nevěří, že skončením pozemského života svůj život neskončí, protože život je věčný, nezničitelný, existuje dále, stále všude a ve všem, obklopuje a naplňuje nás, a my jsme jen nepatrnou částečkou jeho, pojící se k životu celku. Nechápou, že život nedali jsme si my sami, nýbrž, že dal nám jej náš Otec nebeský, a proto nemáme právo nakládati s ním podle své vůle. Jen On má právo říci:
»Skončil jsi zase jeden úsek svého života, naplnil jsi úkol svého nynějšího pozemského života, který ti byl uložen, a proto můžeš odejíti do života nového. Žil-li jsi takovým životem, že jsi sešel s cesty tobě určené, pak se musíš znovu vrátiti do hmoty, abys znovu začal pracovati na svém zdokonalování se, a to budeš opakovati tak dlouho, dokud nedosáhneš dokonalosti úplné.«
Sebevrah, který odešel ze své vůle, pozná teprve dodatečně, co vlastně učinil. Chtěl se vyhnouti utrpení, které jej mělo vésti na správnou cestu, ale zatím uvedl se do utrpení nového a ještě těžšího, protože utrpení v záhrobí může býti tisíckrát horší a bolestnější než utrpení pozemské. Zde přihlásí se především výčitky svědomí, které pronásledují jej zde za to, že se dopustil tak těžkého provinění proti Vůli Nejvyššího. Tyto výčitky nedají mu klid a mír, a proto pak mnohdy v zoufalství novém hledá pomoc u svých pozemských přátel, kteří ho měli za jeho pozemského života rádi, vstupuje do jejich těl a tím své přátele někdy úplně ovládá a svým ovládání zmrzačí. Působí v jejich tělech tak hrozné změny, že oni trpí těžkými chorobami, jako na příklad je občasné ochrnutí, mrtvice, padoucnice, asthmatické záchvaty, migreny, srdeční vady apod. Tyto choroby ovládnutím vzniklé jsou proto tak nebezpečné, že u nich lékaři nemohou najíti pravou příčinu jejich vzniku.
U mnohých lidí měl jsem příležitost zjistit, že je ovládá někdo z příbuzných nebo dobrých přátel, kdo skončil sebevraždou a nemá v záhrobí klid. Když byla taková duchovní bytost poučena, že tímto svým přimknutím se k tomu, koho měla dříve tak ráda, velmi těžce ubližuje, a když je požádána, aby opustila tělo, které jí nepatří, poslechne ihned a odejde, zejména slíbí-li se jí, že ten přítel její, kterého dosud ovládala, bude se za ni modliti. A když tato bytost odejde, je pacient ihned zdráv.
Lidé, kteří byli podobnému ozdravění přítomni, řekli často, že je to zázrak, ale žádný zázrak to ve skutečnosti není. Je to věc zcela přirozená, a to pro každého, kdo zná život člověka hlouběji a zná ze života více, než jen jeho viditelnou formu.
Člověk, který zná a správně chápe život věčně trvající a je přesvědčen o nesmrtelnosti duše i v záhrobí, ten ví, že život nekončí odchodem s tohoto světa, odloučením se našeho astrálu od těla hmotného, a ví také, že odešlá duchovní bytost může se vrátiti mezi vtělené ať přátele či nepřátele a prostupovati jejich těla.Taková ovládající bytost musí býti vždy poučena, že dělá něco nesprávného, že tím těžce ubližuje tomu, koho ovládá, ale že také velmi škodí sama sobě, protože si tím zamezuje cestu ke svému duchovnímu pokroku i k věčné blaženosti.
To tedy připomínám jako doklad života věčného, jehož skutečnost měli by dnes již konečně pochopiti všichni a dle toho svůj život vésti.
A nyní – jak vypadá život lidí dnes? A proč vlastně žijeme?
Nejsme tu rozhodně jen proto, abychom užívali a užívali toho, co nám svět podává a co si tu můžeme pro sebe urvat. Každý z nás má svůj vyšší úkol, který si přinesl s sebou již při svém zrození. Naším úkolem není jen se zde zdokonalovati a učiti se lásce, kterou celým svým životem a všemi skutky máme vždy a za každých okolností dávati najevo. Nad tímto úkolem

stojí ještě úkol další, úkol každému jednotlivému zvlášť daný, který musí každý naplniti, aby vykonal něco cenného pro celek, pro své bližní, pro celou lidskou společnost. Tento úkol byl nám dán samým Bohem a k jeho vykonání vede nás naše duše. Proto máme dobře poslouchati její popudy ve svém nitru, abychom správně konali to, co nám bylo uloženo, abychom nepromarnili svůj život, který velmi rychle utíká.
Bohužel, mnoho je těch, kteří vedou život prázdný, sobecký, a nestarají se vůbec o plnění svého úkolu, o své povinnosti k celku, k lidstvu. Všechno co konají, konají jen s jediným předpokladem a zájmem – co jim to vynese a pracují jen na tom, co jim vynáší, a i při tom mnohdy nepracují poctivě a svědomitě. Pro celek, nezištně, nedovedou udělat nic. Takoví lidé nenaplní svůj úkol Otcem Nebeským jim daný, nesplní své vyšší poslání, a při tom jsou stále nespokojení, neklidní. Cítí, že jim něco schází, ale sami nevědí co, a proto hledají rozptýlení a domnívají se, že jejich životní prázdnotu nahradí jim různé zábavy a radovánky, mnohdy i velmi pochybné ceny. Ale své svědomí tím neumlčí a své duši nezabrání, aby jim stále nepřipomínala jejich vyšší úkol životní. Takto nenaleznou nikdy cestu ke svému zdokonalování a svůj poměrně krátký život promarňují a připravují se sami o blažený pocit, který by jim poskytl život vedený tak, aby jím plnili správně daný jim úkol.
Vedle těchto lidí, jejichž život není užitečný ani pro celek, ani pro ně samé, najdete však mnoho takových, kteří celý svůj život naplňují svojí obětavou prací pro celek. Každý svůj skutek, každý svůj čin konají v zorném úhlu věčnosti, všechno své jednání podpírají a naplňují láskou a třeba si ani neuvědomují, že všechno to, co konají pro celek, konají v prvé řadě pro sebe, protože jen jim bude přičteno všechno to dobro, které po světě rozsívali. Jsou věrni úkolu, který Bůh jim určil pro tento úsek života, jdou správně za svým cílem, rostou duchovně, neboť takto nejlépe pracují na své dokonalosti a tak se přibližují Bohu. To přináší jim již za tohoto života vnitřní spokojenost a blaženost, jakou může člověku poskytnouti jen život správně vedený.
Proto všichni se máme starati o to, abychom každý den vykonali alespoň jeden dobrý skutek, alespoň něco pro dobro celku a přitom byli vždy svou láskou a svými, láskou naplněnými skutky, příkladem ostatním, kteří potřebují, aby jim bylo ukázáno, že náš život není tak všední, jak jim se zdá, že nikdo tu nežije pouze sám pro sebe, beze všech povinností k celku. Je třeba přesvědčovati skutky, že falešná zásada, tolik rozšířená, hlásající: po mně potopa – že tato zásada je velmi nebezpečná. Přijde-li ona potopa, ať již bude v jakékoliv formě, pak tito sobci budou mezi prvními, kdož budou smeteni.
Náš život není tak jednoduchý. Mnoho jsme již prodělali, mnoho nás ještě čeká dále, a proto nejšťastnější ten, který pochopí svůj úkol a přidrží se správné a nejkratší cesty, aby rychle, bez zbytečných oklik a velkých útrap mohl se dostati výše. Tím lépe pro něj, pochopí-li také, že proto přišel náš Spasitel, aby nám objasnil náš poměr k Otci Nebeskému a správnou cestu k Němu nám ukázal. On přišel nás poučiti o našich povinnostech k životu, ukázati nám, jak jej užitečně naplniti, On přišel uvésti nás do života věčného, abychom se pro tento život věčný skutečně probudili a nezůstávali v něm mrtvými.
Všichni musíme konečně pochopiti, že člověk, který se nestará o nic jiného, než aby se dobře najedl, napil a pobavil, nic užitečného nevykonal a duchovní život věčný si ani neuvědomuje, takový člověk je vlastně pro život stále mrtvý, a to tak dlouho, než konečně přijde chvíle jeho vzkříšení k plnému vědomí života věčného.
To vyplývá také ze slov Pána Ježíše k učedníkovi, který chtěl jíti na pohřeb svému otci. Pán řekl mu:
»Nechť **mrtvý** pochovávají mrtvé své, ale ty zůstaň.« To znamená: ty ses již probudil k životu věčnému a poznal jsi již nejvyšší pravdu o Životě, a proto jsi již živ, ale ti druzí, kteří ještě tuto pravdu nepoznali, to jsou ti mrtví, a ti ať jdou pochovávati své mrtvé.
Není mrtvých, stejně jako není smrti, protože ve všem je život věčný, i v tom těle, které opustila duše, trvá život dále, třebaže zase v jiné formě. Kdo si neuvědomuje tuto pravdu

anebo nechce v ni věřiti, ten se dosud neprobudil k životu věčnému a je pokládán za mrtvého – mrtvého duchem.
Nechtějte proto býti takovými mrtvými, snažte se o to všichni, abyste se probudili, a vy, kteří jste již probuzeni, šiřte tuto milost i na ostatní své bližní, kteří jsou dosud v temnotách nevědomosti a nevědí nic o životě věčném.
Rozšiřujte toto vědění a získáte si veliké zásluhy před Spasitelem i Otcem Nebeským. Budete Mu nápomocni tím, že budete přiváděti Jeho vlastní ovečky – dítky do toho ovčince, do kterého svolává Své stádo náš nejvyšší Pastýř Pán Ježíš. Z tohoto ovčince mají pak již blízko k Otci, neboť tam naučí se více milovati Boha-Otce i Krista a pro Ně i všecko tvorstvo ostatní, s nímž jedno se cítí. Účinnější než všechna slova jsou vždycky příklady. Těmi snažte se působit na ty, kdož nechápou podstatu věčného života a proto se starají jen o své pohodlí, blahobyt, přepych, radovánky a zábavy světské, a milovat dovedou pouze mamon a světskou slávu. K čemu tíhne naše srdce, tam zakotví také náš rozum, naše mysl, naše vůle. Milujete-li více věci světské, je vaše srdce při nich, a pak zůstává daleko od Boha. Máte-li rádi mamon – hmotu, jste daleko od duchovního života vzdalujete se tak i od své duše, která jediná vás může dovésti na správnou cestu k Bohu.
Správně řekl Pán: »Spíše projde velbloud uchem jehly, než bohatec branou nebeskou.« To znamená, že do Království Nebeského dostane se snáze ten, kdo miluje chudobu, než ten, jehož srdce lpí jen na mamonu. Slovo »velbloud« neznamená v tomto výroku zvíře, nýbrž silné lodní lano, kterým námořníci přivazují lodě v přístavu, tedy lano hodně silné, které by uchem jehly neprošlo.
Vzpomínám na jednu vídeňskou milionářku, velmi ušlechtilou dámu, která se nad tímto výrokem Pánovým velmi trápila. Byla to evangelička, a kdykoliv si připomenula tato slova v souvislosti se svým ohromným majetkem, vždy si připadala vyřazená z možnosti dosáhnouti Království Nebeského. Ona však, která svého jmění používala ke konání dobra a pomáhala ochotně, kde toho bylo třeba – měla jistě obavy zbytečné, a proto také jsem se snažil jí je vyvrátiti.
Pán Ježíš neřekl, že by žádný bohatec do Království Nebeského nemohl se dostati. Jeho Slova spíše naznačovala velikou lásku většiny boháčů k jejich majetku, která bývá tak silná, že se nedovedou od něj odpoutati a lakotí, na místě aby peněz svých použili ke konání dobra. Pro ty byla určena Slova Pánova, ne pro ty boháče – dobrodince, kteří dovedou pamatovati na druhé.
Zbavujte se rozumně svého majetku, který vám Bůh svěřil, dělte se o svůj majetek s těmi chudáky, kteří nemají mnohdy ani to nejpotřebnější, a naplníte tak Zákon Boží i přání Spasitelovo, který řekl:
»Rozdejte co máte chudým, abyste lehčeji vešli do Království Nebeského.«
Ne bez příčiny je lidem svěřován majetek, vždyť nic na světě se neděje bez Vůle Boží. I majetek je dán člověku z Vůle Boží, a to hlavně proto, aby Bůh vyzkoušel člověka, kterému majetek svěřuje, jak s ním bude zacházeti a jak jej bude užívati. Je to zkouška, jak takový bohatě obdařený člověk dovede plniti Zákony Boží a dovede-li vědomě a z vlastní vůle rozumně se tohoto majetku zbavovati. Takový člověk má si vždy uvědomovati, že jsou zde miliony lidí trpících bídou a že jest jeho povinností – má-li sám všeho nadbytek – tuto bídu mírniti a děliti se.
Nezapomínejme, že dáváme-li chudému bratru nebo sestře, dáváme tím nejvíce sami sobě. I takový dvacetihaléř daný žebrákovi, který nemá pro něj valné ceny, uvážíme-li, jak tím snižujeme jeho lidskou důstojnost, má spíše cenu pro nás, pro klid našeho svědomí. Ale takovou almužnou není pomoženo nikomu. Tady by byla na místě vydatná pomoc zámožných, aby nikdo nemusel o takovou almužnu žebrat, protože Bůh dává nám všem dohromady tolik, aby pro všechny bylo dostatek, a jen lidské sobectví hromadí na jedné straně vše pro sebe, zatím co na druhé straně celé zástupy hladoví a nemají ani to nejpotřebnější. Rozumně mírniti bídu – to je ušlechtilý projev lásky, a dělíme-li se o svůj majetek, neztratíme

nikdy tolik, kolik na druhé straně získáme pro svou duši. To je to nejprospěšnější, co můžeme udělati vůbec.
Připomeňte si slova Pánova:
»Nestřádejte si pokladů zde na zemi, které mol a rez kazí a zloděj může ukradnouti, ale střádejte si trvalé poklady pro Království Nebeské, které vám nemůže nikdo vzíti, nic je nemůže zkaziti a které přinesou vám v budoucnu, ano i v přítomnosti jen blažený život.« A těmito poklady jsou dobré skutky křesťanského milosrdenství. Takový majetek je nejcennější, protože tan zajistí vám trvalou blaženost.
To je pravé pochopení života i odpověď na otázku – jak žíti, abychom byli stále spokojení, šťastní, blažení a žili radostný a veselý život.
To je hlavní přání našeho Otce Nebeského. Proto postavil prvního člověka do ráje. Ukázal nám tím, jak nás miluje a jak nám přeje, abychom žili šťastný a radostný života, ale záleží jen na nás, abychom se učili tomu pravému umění vybudovati takový život.
Radostný život neudělají peníze a blahobyt. V honbě za štěstím mohli byste procestovati celý svět a nesešli byste se s ním. Své štěstí nenajdete ani ve vědě nebo v umění, i kdyby se z vás stali velcí učenci a umělci, protože opravdové štěstí možno najíti jen v klidu a míru své duše, ve svém nitru. A ve vašem nitru může se klid a mír usídliti jen tenkráte, budete-li si plně vědomi toho, že svým opravdovým lidstvím plníte jako člověk všechny své povinnosti, že jste jako platný člen lidské společnosti vykonali také něco pro ni, ve prospěch celku.
Šťastný a spokojený může býti vždycky jen ten, kdo zachovává plně Slova Pánova:
»Milujte se vespolek, jako Já miloval jsem vás!«
Pomáhejte si navzájem, pracujte pro celek, a uvidíte, jaké budou se díti zázraky, budou-li takto jednati všichni. Budou to zázraky podobné tomu, kdy 5.000 lidí bylo nasyceno 5 chleby a 2 rybičkami – ovšem ne tak, jak je to uvedeno v Evangeliu, nýbrž uvede-li se vše dle skutečnosti.
Z lásky k Pánovi byl tento zázrak přikrášlen a tím zkreslen tak, že se pro lid stal nepochopitelným a proto také nepřinesl žádný užitek. To, co se tehdy stalo, byl právě zázrak lásky dítěte, a ten měl vyvolati u křesťanů hojné následování. V Evangeliu je správně řečeno, že bylo tehdy přes 5.000 posluchačů Pána Ježíše, pravda je také, že mnozí z nich přišli až z daleka, ale všichni nepřišli bez potravin, někteří poutníci byli zásobení dostatečně. Ti, kteří neměli s sebou nic, přišli k apoštolům pro radu, kde a jak by si mohli něco opatřiti. V osamělém místě nebylo to tak snadné, a proto apoštolové byli sami bezradní a šli se poraditi s Pánem. Řekli Pánovi,že se tu sešlo veliké množství lidí, kteří nemají co jíst, a že kdyby nakoupili i chleba za 200 peněz, že by to ještě nestačilo. Již dle uvedeného obnosu »200 peněz« je zřejmo, že se tu nejednalo o všech 5000 účastníku, ale jen o určitou část z nich.
Při tomto rozhovoru apoštolů s Pánem stál na blízku malý chlapec, který měl ve své mošničc od maminky na cestu 5 přesných chlebů, to jest 5 tenkých placek podobných našim vdolkům, jak se na venkově pekou, a k nim ještě dvě sušené rybičky.
Tento chlapec, který vyslechl pozorně Pánovo kázání, pochopil správně Slova Páně a z nich vyplývající povinnost člověka ve všedním a každodenním životě. Uvědomil si, že v jeho mošničce je více než kolik pro tento okamžik právě potřebuje, a že proto dle Slov Pánových jest jeho povinností se rozdělit s těmi, kteří nemají nic.
Přistoupil tedy k Pánovi a nabídl mu celý svůj majetek k rozdělení. Pán dojat obětavostí tohoto dítěte, přijal těchto 5 chlebů a 2 rybičky a celému zástupu ukázal, jak správně pochopil tento chlapec Jeho učení a jak je dovedl hned uvésti ve skutek. Vyzvedl chlapcovu lásku a obětavost jako zářný příklad pro všechny přítomné, kteří mají s sebou zásoby potravin, aby i oni, po příkladu tohoto dítěte, učinili stejně. A tento krásný příklad nesobecké lásky a obětavosti k bližnímu vyvolal ten zázrak, že se pak všichni ti, kdož byli zásobeni, dělili s těmi, kteří tu byli hladoví. Tak bylo nasyceno všech 5.000 lidí, a ještě se nasbíralo pak 12 košů drobtů. A po skončení toho všeho řekli si apoštolové mezi sebou:

»To byl zázrak, jak Slova Pánova a příklad tohoto chlapce působily na všechny účastníky.«
O tomto zázraku se vyprávělo dále, ti, kteří o něm slyšeli, povídali o něm zase svým známým, a tak se tradoval tento zázrak nasycení ve své podstatě zkreslený. A pisatelé Evangelií, aby nebrali lidem ilusi a nemenšili zázračnou moc Pánovu, zachovali tuto zkreslenou tradici, ač intencím Pánovým nijak neposloužili, protože účel tohoto krásného příkladu zmizel a tím bylo křesťanství ochuzeno. Zmizel příklad, který měl býti výzvou pro každého člověka, aby ve svém denním životě následoval příklad malého chlapce, a na místě tohoto příkladu zůstal tu jen zaznamenán zázrak, který napodobiti nemůže nikdo z nás.
A jako dodatek chtěl bych uvésti ještě, co se přihodilo mně samému při rozjímání o tomto zázraku. Ve své přednášce: Evangelium a lidský rozum uvedl jsem před časem, jak se asi mohl státi tento zázrak podle vylíčení v Evangeliu, a teprve nyní dostal jsem poučení, jak to vlastně skutečně bylo. Otázal jsem se proto svého duchovního vůdce, proč jsem toto poučení nedostal dříve, nežli ona zmíněná přednáška vyšla tiskem. Na to bylo mi řečeno:
»Chceš-li se dostat do čtvrtého patra, musíš kráčeti po schodech, po stupních, a musíš projít všemi stupni zdola až nahoru, tedy od prvního až k poslednímu. Proto jsi dostal nejdříve to, jak to mohlo být, abys přesvědčil nevěřící lidi, kteří se Evangeliu posmívají, že i to bylo v moci Pánově, že mohlo se tak státi. Pro další stupeň, pro ty již věřící, musel jsi dostati vylíčení dle pravdy, jak to ve skutečnosti bylo.«
Tak je to se vším v našem životě. Jsme stále jako ve škole vždy se nám dostane jen takového poučení, jaké svými schopnostmi jsme s to, abychom přijali a pochopili.
Těch 5.000 lidí, kteří poslouchali Pána Ježíše, měli to štěstí, že Ho slyšeli a viděli, a činem onoho dítěte byli spaseni. Dostalo se jim praktického příkladu, jaký se může a má v životě uskutečňovati. Nejen hlásat a mluvit o tom, ale ukazovat skutky, jaký náš život opravdu je, neboť Pán řekl:
»Po skutcích poznáte je!«
Kdo probudil tu duši dítěte k věčnému životu? Byl to Pán a proto máme si vážiti každého Jeho Slova, přemýšleti o něm a dle Jeho Slov svůj život celý vésti. Slova Pánova jsou přímo od Boha-Otce nám seslaná, Otec Sám vkládal Mu je do úst, aby nás jimi přesvědčil, jak nás miluje, aby nás naučil pochopiti náš životní úkol- spláceti Mu Jeho velikou Lásku svou láskou k bližnímu. Tak máme chápati život, to jest Ten pravý náš život věčný.
A k tomuto pravému životu věčnému abyste všichni dospěli, přeji vám vroucně: »Bůh vám k tomu pomáhej.«

25. Cíl naší životní cesty

Všichni jsem poutníky na této zemi, i cíl naší cesty je společný nám všem, toliko cestu vyhledává si každý jinou, dle vlastní své vůle. Každý poutník má však znáti konečný cíl své pouti, aby si dle toho připravil dobře také plán své cesty, která jej má k tomu cíli dovésti. Na tomto plánu, a zejména na jeho správném dodržování záleží velmi mnoho, neboť dle toho, jaký byl plán a jak dalece byl zachováván, dopadne celá naše životní pouť a její výsledky. Buď půjdeme cílevědomě přímo, a pak prožijeme svoji pouť životem radostně a šťastně, nebo budeme blouditi a zažijeme na své cestě mnoho útrap, starostí a bolestí.
Proto je velmi důležité znáti dobře konečný cíl své cesty a vědomě usilovati o to, abychom se k němu přiblížili co možno nejpřímější, tedy nejsprávnější cestou.
Cíl jest nám dán, cestu k němu si však volíme sami, a to svým rozumem a svobodnou vůlí. Vedle nich máme však také každý svého duchovního vůdce a ochránce, aby nás, náš rozum nezavedl na nesprávnou cestu, a proto máme tohoto vůdce poslouchati.
Velmi něžnou a jemnou pomocnicí naší na cestě životem je také naše duše, která – jsme-li tiši

a v klidu – mluví k nám v našem nitru a pomáhá nám i myšlenkami, abychom nezbloudili. Ona se stará o naše sblížení s Duchem, který má býti náš rozum osvícen, aby nás nezavedl na špatnou cestu. Naše cesta životem bude tehdy správná, uvědomíme-li si, že život náš je nejkrásnějším tvůrčím činem, jehož my sami jsme účastni, a proto první naší povinností jest – naučiti se milovati život. Z lásky k životu vypučí vždy ty nejkrásnější květy, život provázející, a to: moudrost – dovednost – mírumilovnost – snášenlivost a síla.
Nezapomínejme také nikdy, že žijeme duší a pracujeme rozumem a že žíti a pracovati znamená tolik, jako býti pánem všeho.
S tímto vědomím dojdeme pak jistě a nejsprávnější cestou svého konečného cíle.
A jaký jest tento konečný cíl našeho života?
Absolutní cíl naší životní cesty jest navrácení se tam, odkud jsme přišli, tedy k Bohu. Na této cestě jsou však různé stupně, různé etapy, kterých musíme dosáhnouti dříve, než dojdeme k cíli konečnému.
Bližší cíl pro nás je – dospěti do Království nebeského. Nejbližším cílem naším, pokud žijeme na pozemské pláni, jest – vybudovati ve svém nitru ono toužebné království Boží, v němž by mohl trvale sídliti a kralovati sám Kristus – Bůh – Láska.
Kdo však z dnešních lidí se stará o to, aby touto cestou dospěl svého spasení? Dnešní člověk stará se o všechno možné, co těsně souvisí s hmotou. Stará se o to, aby se jeho tělo mělo dobře, aby žil v blahobytu, zábavách a prázdných radovánkách, ale na duši svou a na celý život věčný zapomíná úplně. A stejně zapomíná na něj i ten, který celý svůj životní zájem věnuje jen práci, existenčním starostem, neb dokonce boji s chudobou a nedostatkem. Nikdo dnes, v tom překotném tempu života, nenalézá klid pro svoji duši, a marně hledá uspokojení, protože celý život jeho jest jen přehlušováním, potlačování vlastního svědomí. Ba, dnešní člověk se ani nesnaží o to, aby se v tichu a klidu zaposlouchal do hlasu svého nitra, aby dolehl k němu jemný hlas jeho vlastní duše, která se neustále snaží přivésti jej na správnou cestu.
Bezdechý životní spěch za hmotou maří všechno ušlechtilé snažení duše přivésti člověka k jediné správnému a šťastnému životu, kterého může dosáhnouti jen tehdy, bude-li přede vším ostatním usilovati o to, aby vybudoval v sobě Království Boží.
To je tedy naše první etapa, náš prvý stupeň, na nějž musíme vystoupiti. Toto vybudování Království Božího v sobě, to jest to nejmenší, co Otec náš Nebeský od nás žádá, a čeho musíme dosáhnouti všichni, kdož chceme ještě v tomto životě, na této pozemské pláni, navrátiti se do onoho ráje, pro nás dočasně zašlého, ze kterého se člověk sám vyhnal, když opustil svou duši a hnal se za hmotou.
Lidé, kteří chtějí nalézti nejvyšší blaženost, štěstí a plnou spokojenost i zdraví v tomto životě, nemohou se vyhnouti jediné správné cestě, která vede k uskutečnění onoho Království Božího v nich, a která by jim ulehčila později i dosažení Království Nebeského.
Největší překážkou na této cestě jest pro každého rozum, neřídící se Moudrostí Boží, neposlouchající hlas duchovního vůdce a ignorující jemný hlas duše v nitru svém. Rozum, spoléhající jen na sebe, bývá velmi pochybným vůdce člověku, neboť vyvolává různé touhy, svádějící člověka s pravé cesty. Jsou to jednak touhy po mamonu, slávě a nadvládě nad jinými, nebo svádí k jiným nectnostem, jako je sobectví, sebeláska, nenávist, mstivost, které pak člověka zbavují klidu a přivádějí jej do různých utrpení, jimž by se mohl jinak vyhnouti.
A přece naše duše volá nás stále k pokoře, skromnosti a hlavně k lásce, která jediná by stačila k tomu, aby vyvedla dnešní lidstvo z onoho pekla, do kterého je uvedlo sobectví neosvíceného rozumu, jeho pýcha a jeho nesprávné touhy.
Tolik jsem již mluvil o lásce, jak je důležitá a žádoucí, a nyní setkáváme se s ní zde zase jako s východiskem naší cesty za naším cílem.
Bez lásky nedostane se nikdo na cestu za dokonalostí, a nemůže nikdy dojíti tak daleko, aby v sobě vytvořil Království Boží a připravil si cestu do Království Nebeského.
Sobectví - pravý opak lásky, vyvěrá stejně jako láska z našeho podvědomí, a my máme svou

vůlí a svým rozumem rozhodovati mezi oběma – láskou a sobectvím.
Náš rozum a naše vůle jsou nástroji, které mají sloužiti naší duši v její snaze přivésti nás na tu cestu, po níž máme jíti, a která nás má spojiti s Duchem a přiblížiti ke Kristu – k Bohu.
Duše sama, čistá jiskra Boží mimo nás působící, žádá od nás jen to, abychom jí nepřekáželi v jejích snahách svými špatnými skutky, sobectvím, neláskou, závistí, nenávistí, mravní nečistotou atd., vlivy to Satanovými, kteréhož mnohdy posloucháme raději, než svou vlastní duši. Vzdalujeme se od ní, místo abychom se snažili stále více a více se s ní sbližovati. Klademe jí překážky, místo abychom jí sami účinně pomáhali v jejích snahách, pro nás tak prospěšných. Jsme raději poslušni svodů inteligence zla, než dobrých pokynů své duše.
Od duše své vzdalujeme se také proto, že milujeme něco jiného než to, co ona nám doporučuje. Milujeme nadmíru hmotu, tedy ty poklady, které nám každý zloděj může ukrásti, poklady, jež zkazí rez, zničí mol, ale nemilujeme ty poklady, které mají trvalou cenu pro věčnost, které nám nikdo vzíti nemůže. K vlastní své škodě nemilujeme ty věci, které nás mohou učiniti trvale šťastnými a blaženými.
Duše naše, vyšlá z rukou Božích, jest stále dokonalá, čistá a stále se snaží vésti člověka jak v jeho vývoji života hmotného, tak i ve vývinu života duchovního, aby oba tyto životy byly v neustálém souhlase a harmonickém souladu. Proto neustále působí na nitro člověka, aby jej nabádala ke správné cestě. Ale člověk, jakmile mu byla dána svobodná vůle a rozum, vzdaluje se od své duše, neposlouchá ji, nechce uznati, že ona jest mu nejlepší přítelkyní, a tím znemožňuje jí, aby ho spojila s Duchem, aby mohla udržeti jeho trvalé spojení s jeho duchovním vůdcem.
Mnohý se dokonce domnívá, že je moudřejší než jeho duchovní rádci, ba, chtěl by býti moudřejší samého Boha. Zaslepen pýchou svého rozumu, neuznával Jeho moudrost, lásku a spravedlnost, a snažil se žíti na svůj vrub, dle svého rozumu, a když ve svém životě uplatňoval jen svoji vůli, nevedlo se mu vždy šťastně.
Touto falešnou cestou dostal se člověk se svým vědomím, vůli a rozumem na scestí, které ho nepřivádí k Bohu, na cestu, která vede k našemu konečnému životnímu cíli, nýbrž právě naopak odvrací jej od přímé cesty a zdržuje jej ve vývoji a pokroku k dokonalosti.
Pán Ježíš za Svého pobytu na této zemi ukázal nám ony velké pravdy, které nás mají očistiti a duši lidské usnadniti práci s usměrněním našeho rozumu i naší vůle na správnou cestu. On ukázal nám tu nejsprávnější cestu, kudy a jak se dostaneme tam, kam naše duše touží, to jest - aby se spojila s Duchem a nalezla trvalé spojení s ním, aby v tomto spojení náš rozum, Duchem osvícený, řídil správně svou vůli žíti jen podle Moudrosti Boží. A bude-li se říditi vždy jen Moudrostí Boží, bude vždy jednati spravedlivě, poctivě a láskyplně, a vždy půjde za pravdou.
Jen tak můžeme pomáhati své vlastní duši k správnému našemu vývoji a jen tak můžeme dosáhnouti nejvyššího cíle své životní pouti. Jen tak se člověk navrátí zase zpět do téhož ráje, ze kterého se sám vyhnal. Vždyť tento ráj je stále zde, kolem nás jsou tytéž krásy jako dříve, všechno je takové jako bývalo, i Láska Boží, Moudrost, Spravedlnost, Milosrdnost Jeho. Všechno je stejné, ba snad ještě krásnější a dokonalejší, poněvadž Bůh je neměnitelný, jen naše duchovní podstata se změnila. Šla od stupně k stupni stále níž a níž, až se z duchovní sféry dostala do hmoty, a teď zase miliony let trvá náš vývoj, abychom se znovu vrátili tam, odkud jsme vyšli. Proto musíme pochopiti, že ta cesta, kterou jsme šli vedeni svým rozumem a svojí vůlí, že ta cesta nebyla správná, a že musíme jíti cestou jinou, kterou nám ukazuje naše duše – to jest cestou lásky, pokory, čistoty, bez sobectví a nenávisti ke svým bližním. Krátce – musíme jíti tou cestou, kterou nám ukázal Pán Ježíš, a která vede k navrácení se k životu duchovnímu, životu věčnému.
Člověk, který žil v ráji, to nebyl pouze prvý člověk, to nebyl samotný, jediný Adam, to jsme byli my všichni. Tím Adamem jsme byli všichni, kteří jsme se dostali do vesmíru, když Bůh Dechem Svým vydechl do vesmíru naše duše, tedy první život. Tvořili jsme skupiny, vedené

nadrozumovými dušemi, připojili jsme se k nim, a ony nás vedly podle svého rozumu. Ale všichni, spojeni takto v různé skupiny a jednoty, šli jsme špatnou cestou. Opustili jsme ráj duchovního života a klesli jsme až do hmoty, a tím do různých utrpení.
Miliony let trval tento vývoj, který jsme museli prodělati. Miliony let to trvalo, než jsme se dostali ze sféry nerostné do rostlinné, ze sféry rostlinné do sféry zvířecí, ze sféry zvířecí do sféry člověka rozumového, ve které dnešní lidstvo žije. A nyní čeká nás v příštím věku Vodnářském nová – šestá sféra – a tou jest sféra psychická – duševní. Konečně tedy – duševní, ve které se má uplatniti naše duše.
Jest to zase jeden stupeň na naší cestě k dosažení našeho cíle konečného. Ale zase je zapotřebí, abychom my sami, z vlastní své vůle a rozumem svým uznali, že naše cesta dosavadní nebyla správná, a že cesta k našemu životnímu cíli jest jinak určena a jinak stanovena, než jak my jsme si mysleli, tedy ne podle našeho rozumu, nýbrž podle Moudrosti Boží.
Láska Boží jest tak ohromná, že nedá zahynouti žádnému z nás, neopustí žádnou duši, ani když bloudíme a od duše své se odvracíme. Tisíckrát snadněji opustí člověk člověka, tisíckrát snadněji opustí člověk Boha samého, než by se jedinkráte mohlo státi, že by Bůh opustil nás.
Na toto Boží milosrdenství snad tolik lidí hřeší. Spoléhají se na ně a myslí si, že mají na své duchovní povinnosti k sobě i k Bohu ještě dost času. Užívají hmotného života plnými doušky a utišují svůj vnitřní hlas tím, že si říkají, že je ještě dosti času mysleti na poslední věci člověka. Ale mysleti na svoji duši a na pravý životní svůj cíl, to není poslední věcí člověka, nýbrž právě naopak – má to býti věcí prvou, a to nejdůležitější ze všeho ostatního.
Láska Boží stále se snaží vniknouti do našeho nitra, stále se dotýká nejcitlivější struny naší duše, abychom se probudili k životu věčnému. Stále ukazuje nám tu nejsprávnější cestu a naším svědomím upozorňuje nás velmi často, že nejdeme cestou správnou, že naše skutky neodpovídají zákonům Božím. Škoda jen, že tato její snaha je většinou marná.
Co činí člověk? Jak odpovídá na Lásku Boží? Jak si všímá pokynů Božích?
Člověk se především všemožně snaží utlumiti své svědomí, potlačuje toto upozorňování Boží, které ho může a chce také zastaviti na cestě ke zkáze, nedbá svého vnitřního hlasu, ani jemných pokynů své duše. Chce býti volný, aby mohl dělati co sám chce, ale zatím stává se největším otrokem Satanovým, a ten jej, za jeho poslušnost k sobě, odmění utrpením, bolestí, zoufalstvím, nespokojeností a duševním neklidem.
Nejubožejší jsou ti, kteří popírají jsoucnost duše vůbec, čímž zároveň popírají i existenci ducha. Nevěří, že existuje Bůh a zákony Boží, kterým všichni podléháme a neuznávají je v domnění, že když oni je neuznávají, že pro ně neplatí.
A přece by mohli viděti, jak tento zákon platí pro každého bez výjimky, a to na spoustě utrpení, které lidstvo prožívá. Mohou to viděti i na celých národech, kdyby si dobře všímali toho, jakými cestami ten který národ jde a k čemu spěje, jaké ovoce na této cestě sklízí a bude ještě sklízeti. Viděl by, jak bratr vraždí bratra ve vlastním národě, ničí si své vlastní umělecké památky i svůj vlastní majetek hmotný, a to vše jen proto, že neznají konečný cíl své životní cesty, neuznávají vyšších zákonů, zákonů Božích.
Kdyby si uvědomovali spravedlnost Boží a platnost zákonů Božích, nikdy by se nemohli dopouštěti takových zvěrstev a zločinů. Chybí jim Láska. Jest to jen velké sobectví, které je vedlo k boji, sobectví, které je také vede jen ke zkáze, ať zvítězí, nebo podlehnou.
Kdyby měli jen trochu lásky v sobě, milovali by se navzájem, měli by dostatek porozumění pro druhého, respektovali by odlišný názor svého bližního, neboť i on, stejně jako my, každý musí jíti svou vlastní cestou, kterou nám zákon Boží ustanovil. Pochopili by, že musíme býti navzájem snášenliví, protože zákon Boží platí pro nás pro všechny stejně, právě tak jako Jeho Láska a Jeho Spravedlnost.
Jak se dostati k uvědomění si toho, co jest naší povinností, jaký jest náš konečný cíl, kam až musíme dojíti a jak máme žíti, abychom se dostali ke svému konečnému cíli, to nám ukázal

velmi jasně a krásně Pán Ježíš.
Byl to také člověk jako my, pokud žil zde na zemi, jen s tím rozdílem, že Jeho Božská duše byla neustále dokonale spojena s Duchem a tím i s Otcem Nebeským. Proto Jeho vědomí lidské, Jeho rozum i vůle byly stále osvícené, čisté, prosté všeho sobectví, a byly naplněny touhou žíti jen a jen láskou.
On již jako dítě miloval ze všeho nejvíce Lásku, a protože ji tolik miloval, byl neustále v tak dokonalém spojení s Otcem Svým, že mohl říci: »Já a Otec jedno jsme.« To ale neřekl proto, aby nám snad ukazoval, že ON má nějakou zvláštní přednost před námi, že má nějakou výhradu, nebo že pro Něj platí snad něco jiného, než pro nás.
Jako Syn člověka musel prodělávati všecko, tak jako každý z nás, ale Jeho vůle a Jeho osvícený rozum vedl Jeho život jiným směrem a jinou cestou, než jdou ostatní lidé.
Otec Nebeský poslal HO na zem proto, aby nám ukázal vzor správného života, abychom viděli, že i v tomto životě hmotném možno docíliti té dokonalosti, která by nám zajistila šťastný, radostný a spokojený život. Pán Ježíš ukazoval nám, jaký jest život, je-li naplněn láskou, shovívavostí k bližnímu a prostý sobectví. Učil nás pravdomluvnosti a poctivosti, nabádal nás, abychom každému přáli vše to nejlepší a milovali i své nepřátele, a všem, kdož nám ublížili, vždy upřímně a bez výhrady odpouštěli.
Tyto ohromné zásady a nejvyšší pravdy uvésti v život, v jejich duchu řešiti otázky běžného denního života - znamenalo by vysvoboditi člověka z oněch strašných běd, utrpení a bolestí, které na člověka doléhají.
Je nutno, aby lid pochopil, že Otec náš Nebeský poslal nám zářný vzor lidského života jen ze Své Lásky k nám, abychom, příkladem tímto poučeni, snáze poznali a pochopili svůj konečný cíl, který nám zaručuje věčné blaženství.
I v tomto slzavém údolí pozemském máme všichni právo i povinnost hledati ten ráj, po němž každý touží.
Bůh si nepřeje, abychom trpěli, naše utrpení jsou proti Jeho Vůli, protože On chce míti Své děti šťastné. Proto se o nás tak pečlivě stará a chce, abychom byli stále spokojeni a žili radostný život plný štěstí. Chce nás viděti v tom ráji, z něhož jsme se sami vyhnali. Přeje si, abychom si všichni uvědomili, že ráj máme kolem sebe, a že jen na nás záleží, pochopíme-li, že i pro nás je onen ráj dosažitelný, a budeme-li chtíti, že můžeme na své cestě k dokonalosti, i při své dosavadní nedokonalosti, dosáhnouti určitého stupně blaženosti.
Kdyby nás nemiloval Láskou tak velkou, nedával by nám také ty velké vzory a učitele, kteří nám hlásali tak veliké pravdy a dali tolik cenných pokynů k ulehčení našeho života. Bez této veliké Lásky Bůh nedával by také k a ž d é m u zvlášť jeho duchovního vůdce, který má za úkol vésti nás po cestě, kterou nám naznačil náš největší učitel, Pán Ježíš.
Náš Otec Nebeský věnuje nám stále tolik Lásky – ale jak nevděčně macešsky chováme se my ke všemu tomu, co On nám nabízí a poskytuje! Jakým nevděkem odplácíme Mu Jeho dary stále nám podávané! Co žádá náš Otec Nebeský od nás za to vše? Nechce od nás nic jiného, než zase lásku, tu velikou, kterou tak ohromně dokumentoval Pán Ježíš Svou velikou obětí na kříži za nás za všechny. Nežádá nic víc, než zachovávati Jeho nejvyšší přikázání lásky, která nám zde zanechal Pán Ježíš: »Milovati Boha nade vše a bližního svého jako sebe samého.«
Nechce, abychom žili v odloučenosti od lidí, abychom vedli život asketický, odříkali se všeho, co máme rádi a stále se jen modlili. To rozhodně není Jeho přáním. Otec Nebeský chce jen naše vlastní štěstí, blaženost a spokojenost při zdravém, přirozeném, to jest střídmém životě.
A jak tohoto štěstí dosáhneme? To nám naznačil Pán Ježíš velmi jednoduše slovy: »Milujte se vespolek, jako Já jsem miloval vás.« - A v těchto slovech spočívá základ všeho štěstí, celá nauka o tom, co by osvobodilo svět od útrap. V nich najdeme jediné správného ukazovatele na své cestě ke konečnému cíli životnímu.
Svou upřímnou láskou ke všemu, tedy i ke svému vlastnímu životu, dosáhneme nejrychleji a

nejjistěji nejen království Božího ještě zde na zemi a ráje kolem sebe, nýbrž její pomocí docílíme také toho, že po skončení své pozemské pouti nebudeme se již museti vraceti sem a zůstaneme tam, kde je věčná blaženost to jest v Království Nebeském.
Tedy tak málo žádá od nás Pán, a za toto málo tolik nám slibuje. A to samo o sobě již jistě zaslouží, abychom se nad tím zamysleli a uvážili, čeho je potřebí k tomu, abychom dovedli milovat, a jaké jsou překážky, které nám brání dosáhnouti toho.
Mnohému člověku chybí často jen jediné, a to – poznání sebe sama. Dokud člověk sám o sobě nic neví, sebe nepozná, své nitro nezkouší a nepřemýšlí o tom, čím je a jaký je, nemůže se nikdy dostati na správnou cestu, která vede k věčnému blaženství.
Proto snaž se každý poznati dokonale sebe sama, neboť teprve tehdy, když poznáš sebe, poznáš také Boha.
Ano, poznáš-li sebe, poznáš svoji duši, a poznáš-li duši svou, poznáš i ducha svého a tím i svého Boha, toho Boha, o němž lidé říkají, že Jej nikdo neviděl a nikdy neuvidí, nikdo nepochopil a nikdo nepochopí.
To ovšem není pravda, neboť pro každého z nás je určena ta milost, že můžeme dosáhnouti toho nejvyššího – to jest - alespoň jednou za svého života viděti a poznati Otce svého. Můžeme však denně, každý okamžik žíti s Ním cele, hlavně však můžeme Jej stále nositi ve svém nitru, naučíme-li se opravdově milovati.
Přemýšlejte, přátelé, o tom, jaké jest ta vaše láska, a jak se snažíte tuto svou lásku uplatňovati. Nemyslete si, že láska ženy k muži nebo muže k ženě, matky a otce k dítěti. Láska dětí k rodičům, to že je láska již postačitelná, že v ní jest již všechno zahrnuto. Nikoliv. To je jen malička část lásky, omezená na úzký kruh našich bližních, a k tomu jest to ještě z devadesáti devíti procent láska sobecká, která před Bohem nemá velké ceny. Láska v rodině jest jen školou pro lásku absolutní, která je nedělitelná. Ta nám ukazuje jen v malém, jak se máme vespolek milovati, a ještě najdete mnohé rodiny, kde ani tato rodinná láska neexistuje. A na takových rodinách poznáte nejlépe, jak málo je dnes upřímné lásky mezi lidmi.
Miluje vždy muž svoji ženu? Miluje žena vždy svého muže? Miluje i matka vždycky své dítky a děti své rodiče? Mnohdy bývá to zcela naopak, a proto spěje vše ke zkáze. Nikdo neujde za to zaslouženému trestu, i kdyby se tisíckráte zpovídal a prosil Boha za odpuštění svých hříchů. Nebudou mu odpuštěny, zůstane-li dále ve službách Satanových, nezmění-li se , nenaučí-li se opravdu milovati a nepřinese-li čistých obětí své lásky.
Není to tak snadné odsunouti tyto povinnosti a domnívati se, že jejich hříšné neplnění bude nám odpuštěno, když se z těchto hříchů vyzpovídáme. Naše karma, kterou si tvoříme každou svou myšlenkou, každým svým slovem a každým svým skutkem, který ve svém životě vykonáme, je neúprosná. Touto karmou tvoříme si sami svůj osud, ona zase na nás samých se vybíjí dle platných ustanovení zákonů Božích. Platí tu zákon odplaty, zákon příčin a následků, aby se lidé sami vychovávali a dovedli sami posouditi, jdou-li cestou správnou či nesprávnou, aby viděli, že dopustí-li se něčeho proti zákonům Božím, že musí za to trpěti, neuvědomují-li si své chyby a nesnaží-li se vyhnouti se jim.
Lidská utrpení nejsou nic jiného, než výsledky karmy, neúprosný osud a zároveň i upozornění, že jsme chybili.
Proto při každém utrpení máme přemýšleti o tom, čím jsme si je zasloužili, a ne jen planě naříkati, že Bůh nás trestá.
Bůh je nejvyšší Láska, a proto netrestá nikoho. On ustanovil zákony pro naše dobro, abychom poznali, jak máme jíti ve svém duchovním vývoji stále kupředu a tím se přibližovati stále ke svému konečnému cíli, k věčné blaženosti, po které každý má toužiti.
Překročí-li někdo ze své vůle zákon Boží, následuje za to trest – utrpení, a toto utrpení má nás zase jen vésti na správnou cestu, se které jsme zbloudili. Proto máme každé utrpení přijímati pokorně a s vděčností, a přemýšleti o své chybě, kterou jsme si toto utrpení přivodili, abychom se dovedli v budoucnu, po nabytých již zkušenostech, mnohdy i velmi trpkých, téže

chyby vystříhati.
Jest mnoho různých utrpení. Nejsou to jen choroby a bolesti fysické, ty nejsou ještě tím nejhorším. Bolesti a strasti duševní jsou utrpením mnohem krutějším. Jedním z největších utrpení jest to, které nám může připraviti naše svědomí, není-li čisté. Jen se zahloubejte do svých niter, posuzujte sebe sami, poslouchejte hlas vlastního svědomí, a uslyšíte, co vám bude povídati.
Nesnažte se nikdy potlačovati a umlčovati své svědomí hledáním různých omluv za zlé skutky, které jste spáchali. Nesnažte se také hledati umlčení vlastního svědomí v různých prázdných zábavách, neboť bude to vždy marné. Udělejte raději to, že denně najdete si pět – deset minut klidu, kdy si v tichu sednete a budete přemýšleti o tom, co jste vykonali. Poslouchejte pozorně hlas svého nitra, hlas svého svědomí a uvidíte, že byste museli býti velmi špatní, kdybyste nakonec přece jen neposlechli hlasu svého nitra, který vám dobře radí a varuje vás, abyste nesetrvali na cestě zla, ale šli jedinou správnou cestou, tou, kterou nám ukázal Pán Ježíš.
Toho je dvojnásob třeba dnes, kdy žijeme na přelomu věků, a kdy dojde ke všeobecnému súčtování.
Ne nadarmo Otec Nebeský vysílá světu řadu učitelů, hlasatelů a kazatelů, kteří hlásají povinnost každého jíti správnou cestou, kterou nám ukázal Pán Ježíš, a poučují lid, jak se na tuto cestu dostanou. Je to zase projev veliké Lásky Boží k nám, důkaz toho, jak velice záleží Otci Nebeskému na tom, abychom zůstali uchráněni všech utrpení, která při tomto všeobecném účtování nastanou pro ty, kteří se včas neobrátí a nebudou připraveni na nový příchod Páně.
Jak jsem již řekl, žijeme na přelomu věků, dokončujeme věk Ryb, a roku 1950 přejdeme do věku Vodnářského. Tedy za dobu necelých jedenácti let vejdeme do nové sféry, a tou bude sféra psychická, duševní, nastupující po dokončení naší sféry rozumové, a proto bude veliké účtování,jak kdo se svou hřivnou hospodařil.
Do nové sféry, která má býti také naplněním učení Kristova, nesmí vstoupiti nikdo, kdo nebude připraven a kdo nebude míti opravdovou a upřímnou vůli jíti tou cestou, která jest určena pro nový věk, aby nepřekážel dalšímu duchovnímu pokroku.
A proto lidé zatvrzelí, kteří nechtí slyšeti nic o své povinnosti ke své duši a ke svému duchu, budou navštíveni různým utrpením, těžkými nemocemi a strašlivými katastrofami. Miliony lidí bude mříti najednou, nebo v krátkém čase po sobě. Doufejme, že se my toho všeho dočkáme, vždyť jsme ještě mladí, a tak tohoto roku 1950 se dožijeme, a pak uvidíme, co všechno lidstvo čeká, jakým strašným způsobem bude umírati.
Jedna taková choroba, která bude kositi miliony lidí, jest již na obzoru. Je to rakovina krve, která v malém měřítku se již dnes vyskytuje, a které bude těžko čeliti, protože lékařská věda nenalezne proti ní léku.
Kdo bude stižen takovým utrpením, nebo podobnými ranami jinými, nikdo z nich nebude zachráněn, nenajde-li do té doby jiný způsob života, nevěnuje-li alespoň trochu volného času ke klidným úvahám o svém vlastním životě a o svých povinnostech jak k sobě samému, tak i k celku. Nikomu nebude pomoci, kdo nepochopí, že musí jíti určenou cestou za svým nejvyšším cílem, jímž je jeho dokonalost a dosažení života věčného. Jen ti budou uchráněni velkého utrpení, kteří budou míti dostatek dobré vůle a budou chtíti státi se lepšími a budou se starati o svůj duchovní i duševní život, budou se snažiti usměrniti své svědomí, rozum a svoji vůli tak, aby svoji duši nezatěžovali svými špatnými skutky, ale naopak pomohli jí, aby mohla působiti nerušeně v jejich nitru. Pak jejich duše bude moci uskutečniti dokonale opravdové spojení s duchem, po němž touží každá duše, protože to je jediná cesta, která člověka trvale spojí s Bohem.
Ti, kteří nebudou připraveni, odejdou.
V Evangeliu jest psáno, že se apoštolové ptali Pána Ježíše, kdy nastanou všechny ty

předpovídané události, kdy bratr bude vražditi bratra, kdy zhynou miliony lidí na různé choroby a různými katastrofami. Kdy dva budou na poli pracovati a jeden bude vzat a druhý ponechán, kdy dva budou na loži svém ležeti, a jeden bude vzat a druhý ponechán. A Pán jim odpověděl:
»Všechny tyto věci, které jsem předpověděl, stanou se, až se naplní věk.«
Měl na mysli věk Ryb, na jehož počátku přišel, a který byl určen jen k přípravám křesťanského života a k tomu, aby člověk dokončil svou sféru rozumovou a zvítězil nad vodou.
Příští věk Vodnářský určen je k naplnění křesťanství a k vývoji života duševního – psychického – k poznání duše, aby se lidstvo přiblížilo zase o krok ke své dokonalosti, než přijde sféra další.
Sféra psychická potrvá zase dva věky, tedy asi čtyři tisíce let. Tak dlouhou dobu dává Bůh lidstvu, aby se mohlo zdokonalovati, aby každou svou sféru mohlo důkladně prožíti a dokonale se připraviti na další svůj postup ve svém duchovním vývoji.
Pak teprve přijde sféra spirituelní - duchovní, která umožní lidem dokonalé poznání ducha, a ve spojení s duší a duchem i dokonalejší žití.
A za touto sférou následovati bude sféra Kristovská, kdy každý člověk bude již naplněn Láskou a Bohem, takže nebude již rozdílu mezi lidmi. Všichni budou žíti svorně a blaženě ve vysněném ráji, jako jsme žili dříve, než jsme odešli z Otcovského domu.
Nyní máme ještě všichni dost času se obrátiti a připraviti dokonale na příští události. Vy, kteří navštěvujete duchovní přednášky a vytrváte ve svém zájmu o věci duchovní, vy budete dobře připraveni, neboť jste pochopili již dnes, jak důležitá jest pro vás tato cesta, kterou jste nastoupili. Ale vyplývá z toho pro vás také určitá povinnost – a tou je láska k bližnímu, kterou můžete nejlépe projevovati tím, že budete poučovati své známé, kteří dosud bloudí a upozorňovati je na blížící se účtování. Nevynecháte jediné příležitosti, abyste méně zasvěceným poradili, jak se i oni mají připraviti na příští události i na cíl naší životní pouti, který jsem vám právě naznačil.
Pro nikoho není výjimek, všichni musí dojíti, a proto ten, kdo získá třebas jen jednu jedinou duši a zachrání ji pro Otce Nebeského, má velkou zásluhu a rychlejšími kroky může se dostati kupředu na své životní dráze za svým konečným cílem, jímž jest On, náš nejvyšší, nejlaskavější a nejspravedlivější Tvůrce všeho.
Abyste všichni mohli konati tuto křesťanskou povinnost, kterou sám Pán Ježíš určil již svým apoštolům, abyste i vy, tak jako oni, mohli hlásati Evangelium, abyste byli schopni zachraňovati tímto způsobem bloudící lidi, k tomu přeji vám, aby sám Otec Nebeský naplnil nitra vaše Svou nejsvětější, velikou Láskou a osvítil vás Svým Duchem Svatým, tak, abyste byli Jeho hodnými služebníky, spolupracovníky a spolutvůrci.
Dejž nám všem Bůh sílu k tomu!

26. Láska je nedělitelná

Ve svých přednáškách nahovořil jsem se již tolik o lásce, že by někdo mohl říci, že toto téma jest již tak všední a s tolika hledisek probrané, že není rozhodně nutno hovořiti o něm znovu. A přece problém lásky je tak složitý a obsáhlý, že kdybychom o něm stokrát hovořili, nikdy nebudeme s ním hotovi úplně.
Před vánočními svátky vykládal jsem o tom, jak při slunovratu zimním prostupuje Láska Boží celou přírodu, tedy hmotu, rostliny, zvířata a lidi, a naším úkolem bylo vynasnažiti se, aby tato Láska, prostupující i nás, zůstala v nás trvale a my vědomě v jejím duchu působili na své okolí.

Ale tato Láska, která prostupuje všecko všude najednou, není tak jednoduchá. Jen málo lidí dovede užívati tak cenného ovoce, jaké dává Láska Boží. Svou vlastní vinou se lidé o ni připravují, ač je něčím tak ohromným, že bychom měli před ní kleknouti, klaněti se jí a toužiti vroucně po tom, aby nás účinně zasáhla a v nás zakotvila tak, abychom ji dovedli nejen spláceti, nýbrž sami ji rozsévati.
Představte si lásku jako elektřinu, zatím jen kladnou, která se sama o sobě neprojevuje jako síla dávající světlo, teplo, poháněj ící stroje. Těchto vlastností nabývá kladná elektřina teprve ve spojení s elektřinou zápornou. Obě musí spolupůsobit – a tak je tomu i s láskou.
Náš Otec Nebeský vysílá na celou zem, na všechno tvorstvo, na všecky Své děti kladnou sílu Své Lásky, která všechno oživuje a působí všude tam, kde sídlí nebo v čem se nalézá ona druhá láska, naše, řekněme tedy – záporná.
Pán Ježíš nabádal nás, abychom se neustále snažili vysílati všude svoji protilásku, která spojena s paprsky Lásky Boží je schopna pravých zázraků. Proto prvým Jeho přikázáním bylo milovati Boha svého nadevšecko, z celého srdce svého, ze vší mysli své i ze vší síly své, a k tomu, jako druhé přikázání uložil nám: »Miluj svého bližní jako sebe samého.«
Tato naše láska k bližnímu je oním záporným – negativním proudem lásky, který, spojen s kladnou silou Lásky Boží, tvoří tu ohromnou jednotu životodárné síly a uskutečňuje naše trvalé spojení s Bohem-Kristem.
Chceme-li dosáhnouti tohoto spojení, pak naše láska musí být nedělitelná, tedy všeobecná, a ten, kdo nedovede vysílati svoji lásku nedělitelně, nemá také nic z Lásky Boží, protože u něho nenastalo to pravé spojení, které tvoří sílu, a není-li této síly, člověk trpí.
Proto se naše láska nesmí dělit, omezovat jen na někoho nebo na něco. Jakmile si láska začne vybírat, chybí jí nutná soudržnost a musí se při nejbližším otřesu rozsypat. Řekne-li na příklad někdo:
»Miluji všecky lidi na světě, jen toho nebo onoho milovat nemohu, protože mi příliš ublížil« - nebo něco podobného, tak již porušil nedělitelnost lásky a ztratil nezbytné spojení s Láskou Otce Nebeského. Jeho láska omezená a dělená nemůže býti spojena v jednu lásku nedělitelnou a ztrácí na své účinnosti. Proto také takováto láska nemůže přinést žádný užitek nikomu. A ten, který takto lásku dělil, postavil sám sobě jednu překážku na své cestě k Otci a nemůže proto dosáhnouti žádného spojení s Ním.
Jiný řekne zase: »Já miluji všechny lidi na světě, ale nemohu přece milovat také všechna zvířata, ta přece nemají s člověkem nic společného.«
I ten, kdo dělá tuto výjimku a odpírá lásku zvířatům, která jsou také tvory Božími, mají také svou duši a postupným vývojem také dospějí jednou na úroveň duše lidské a vtělí se do ušlechtilejší formy těla lidského, i ten vyřazuje se sám z dosažitelného spojení s Otcem Nebeským , protože v koloběhu světa musíme i zvířata považovati za své bratry, za své bližní.
Budeme-li v každém zvířeti viděti svého bratra, budeme-li i všechny zjevy v přírodě pokládati za zjevy bratrské a budeme-li toto všechno dohromady milovati neomezeně a nedělitelně za všech okolností svého života, tak jak to činil sv. František z Assisi, náš nejlepší vzor a příklad, pak můžeme říci, že milujeme Boha nade vše, ze vší síly své, z celého srdce svého a ze vší mysli své. Jen taková láska, která nemá přehrad a nezná rozdílů je láskou nedělitelnou, která jediná dochází k samému Bohu. Jen takovou láskou plníme zákon Boží, který nám dal Pán Ježíš.
Miluje Boha, ten, kdo nemiluje toho, koho miluje Bůh? Nemůžeme, nesmíme ze své lásky nikoho vyjmouti. O nikom nemůžeme a nesmíme říci, že si naší lásky nezaslouží. Ani největšího zločince nemůžeme vyjmouti, protože nemáme práva sami rozsuzovati, zda si naší lásky zaslouží či nezaslouží. Právo soudit musíme ponechati jediné Bohu, a ten je vždy spravedlivý a miluje i takové zbloudilé duše. Miluje i je – protože Jeho Láska je nedělitelná.
Velmi se mýlí ten, kdo se domnívá, že snad zločinec nebo člověk zlý, dle našeho úsudku zlý, nemá v sobě lásky. Možná, že má v sobě více lásky než my, kteří mu ji upíráme. Proč ji

nedává najevo? Protože jest mnoho bratrů a sester, kteří jím opovrhují, kteří nedovedou lásku v jeho srdci probuditi. Mnohdy ji v něm sami potlačují a svým vlastním chováním vyvolávají v něm pravý opak lásky. Proto takový zavrhovaný člověk se snadno dopouští něčeho zlého.
Velmi často bývá to sama lidská společnost, která v takových lidech zlo sama vyvolává, a toto zlo se zase na společnost lidskou vrací, dle věčného zákona odplaty i dle zákona – stejné přitahuje stejné, nebo stejné vyvolává stejné.
Zkuste to věnovati lásku i takovému zavrhovanému člověku, nikoho nevyjímejte, a přesvědčíte se jistě sami, že i v něm lásku vyvoláte, probudíte, a dost možné, že tím i zachráníte jeho duši od dalšího zla.
I člověk chybující zůstává stále dítkem božím, které Láska Boží stejně prozařuje, neboť prostupuje všechny stejně. A chceme-li někoho z této Lásky vyjímati, nečiníme nikdy dobře, škodíme sobě i druhým.
Mnoho jsem o těchto věcech v poslední době přemýšlel a přišel jsem k zajímavým závěrům. Říkáme, že sobectví je pravý opak lásky, ale není tomu tak. Sobectví je právě projev veliké lásky, ale lásky k sobě samému, tedy lásky rozdělené, omezené na vlastní osobu. Takový člověk, který miluje jen sebe a z lásky k sobě vše pro sebe jen žádá, ten mívá zpravidla této lásky v sobě více než mnohý jiný, který svoji nedělitelnou lásku vysílá přímo k Otci a ke všem svým bližním. A kdyby jej na této cestě nezastavila žádná překážka a všecko svou láskou překonával, přece necítí tuto lásku tak mocně, jako ji cítí a uplatňuje sobec.
Proto Pán Ježíš přidal ke Svému zákonu: Miluj Boha nadevšecko i druhý zákon lásky: »Miluj bližního svého jako sebe samého, « protože dobře věděl, že každý z nás má nejraději sebe. Ale běda nám, kdybychom měli rádi j e n o m s e b e . To bychom byli s láskou velmi brzy hotovi. Celá naše láska projevovala by se jen ve velmi malém a omezené okruhu kol nás, nešla by dále a také nikdy by nedošla spojení s Láskou Boží, nedošla by k Otci Nebeskému.
Sobec, který miluje jen sebe nebo jen své nejdražší, nemůže nikdy říci, že miluje Boha, protože kdyby Jej miloval, nikdy by se byl nespoutal kruhem sebelásky, který z něj dělá sobce.
Podívejme se do kruhů rodinných. Jsou maminky, které říkají:»Já mám všechny děti stejně ráda« - ale když ji pozorujete v kruhu jejích dětí blíže, tu zjistíte často, že některé z dětí je maminčiným mazlíčkem, některé zase nemá maminka v příliš velké lásce, a mnohdy ani ona sama nedovede říci, proč druhému děcku nedovede ani věnovat tolik lásky, jako svému mazlíčkovi.
To není láska dokonalá. To je zase láska dělená, láska, ve které se matka, či duše matčina rozdrobila, rozsypala, tedy láska, která není kompaktní, pevná, která se nespojuje s láskou positivní. Není také přímočará, aby mohla dospěti až nahoru a vyzařovati světlo, dávati dětem životní sílu, aby dovedly zdolati všechno, co je v životě čeká.
Není větší síly nad sílu Lásky Boží spojené s láskou naší. Positivní s negativní, kladná se zápornou spojená láska všechno snáší, všechno překonává, s její pomocí všechno se dokáže.
Proč řekl Pán Ježíš? »Milujte i své nepřátele a za zlé dobrým odplácejte«?
A mnohý vám řekne: Jak mohu milovat svého nepřítele? - A přece ten, kdo takto soudí, jest již na scestí, protože nepochopil správně lásku. Milovat své nepřátele – v tom je veliká hloubka životní pravdy, a plnění tohoto příkazu má veliký význam pro náš pokrok i v našem duchovním životě. Dokázat to, ale ne pouze slovy – jak to mnozí činí – znamená naplnit nejvyšší zákon Boží.
Uvažme, že člověk, který je schopen ublížiti nám, je vlastně člověkem velmi ubohým, který zasluhuje naše politování a soucit, protože stojí ve svém vývoji ještě tak nízko, že může druhým ubližovat. Takový člověk potřebuje nutně naší pomoci a dvojnásobné lásky , aby jeho duše byla posilována a očišťována. Je ubohý především proto, že v nikom nevidí svého bratra, v tom, komu ublížil nevidí Boha-Krista, Lásku Boží. Proto je naší povinností zachrániti jej a přivésti tohoto zbloudilého bratra zpět k Otci, který nás všecky stejně miluje.

Proč takový bratr měl by býti vyřazen z Lásky Boží? Proč nemá i on pochopiti, jak velikou moc, sílu a blaženost může mu přinésti veliká, nedělitelná láska, je-li opětovaná.
Milování našich nepřátel odhaluje nám také hluboký význam přímočarosti naší lásky. Jakmile se naučíme milovati své nepřátele, přesvědčíme se, že pro nás žádný nepřítel neexistuje. Chce-li někdo být mým nepřítelem a dává mi najevo své nepřátelství, jest jeho práce, jeho námaha marná, jestliže já jeho projevy nepřijímám jako projevy nepřítele, nepovažuji jej za svého nepřítele a jako k nepříteli k němu se nechovám.
Co učiní dále on, to jest již pouze jeho věcí, jen on sám musí si odpykati neplnění zákona Božího, zákona Lásky. Mne se to již netýká, ale ani zde nepřísluší mi právo souditi jej a chovati se k němu jako k nepříteli.
»Jsi můj přítel – řeknu si – můj bližní, můj bratr, který chce dělati mého nepřítele, a proto potřebuješ dvojnásob mé lásky.«
Říkám si to jen v duchu a touto myšlenkou, která z mého nitra vychází naplněná upřímnou láskou, působím na jeho duši, která tento projev ihned ucítí a musí ucítiti. To by onen člověk musel být z kamene, aby tento mocný proud lásky neucítil, protože v tom okamžiku uskutečňuje se spojení Lásky Boží s láskou mojí a tvoří spolu tu ohromnou sílu, které nic neodolá. Moje Láska spojuje se s jiskrou Lásky Boží, která prozařuje mého zdánlivého nepřítele a vytváří most přátelského cítění mezi mnou a jím.
Vysíláme-li na takového bloudícího bratra, který nám chce ubližovati, svou upřímnou lásku, lásku plnou a nedělitelnou, pak touto láskou naplňujeme i jeho duši, která se tím osvobozuje, očišťuje, a člověk ten stává se lepším až z nepřítele se stane přítel.
To není žádná pohádka. To je veliká pravda. Vyzkoušel jsem to nejen já sám se svými nepřáteli, nýbrž i mnoho jiných zachovalo se podobně dle mé rady, a vždy se tak stalo s naprostým úspěchem.
Tak na příklad při nevěře manželské, kdy postižená žena projevovala přímo chorobnou nenávist vůči té, za kterou její muž dočasně chodil, poradil jsem jí, aby svou nenávist a zášť zaměnila za lásku. »Odpusťte oběma, svému muži i té, která vám jej odvádí, milujte je oba. Svou láskou očistíte a přeměníte duši svého muže tak, že světlem poznání osvícen pochopí, že chybuje a vrátí se k vám. A budete-li svou lásku vysílat i k oné ženě, kterou jste dosud tak nenáviděla, uvidíte, že účinek bude tak ohromný, že i ona přijde k poznání, že nejednala správně. Záští, nenávistí nic nedocílíte, protože ztrácíte pomoc Boží. Vyvolejte ve svém nitru lásku tak velikou, tak upřímnou a opravdovou, aby se dotkla obou bloudících duší, a budete-li mít poctivou vůli k tomu, Bůh vám jistě pomůže. Ovšem – není to tak snadné, protože to vyžaduje velkého sebezapření a nezlomné vůle, ale vytrváte-li, půjde to.«
»To je moc těžká věc« - řekla mi ona žena.
»Ano, je to velmi těžká věc, ale chcete-li svého muže získat zpět, pak vám nic jiného nezbývá, než udělat to, co vám radím. Trvá to dlouho a je to proto tak těžké, protože to znamená převrátit celou svou duši, posílit ji a naplnit láskou, a to naplnit ji láskou tak dokonalou, aby byla schopna spojiti se s Láskou Boží, připnouti se k tomuto proudu nekonečné síly Lásky, který má vykonat tak ohromný převrat v duších lidí, kteří vám ubližují. Nejprve musíte očistiti od zla nenávisti sebe sama, svoji duši, aby se v ní usídlila láska. Ale tato láska musí být tak silná a musí jí býti tolik, aby dále vyzařovala a působila účinně tam, kam ji vysíláte.«
Podařilo se mi přesvědčiti tuto ženu, že nic jiného nemůže udělat - a byl jsem velmi potěšen, když jsem se asi po šesti týdnech dověděl výsledek. Té ženě se to podařilo – zvítězila. Trvalo to týdny, ale pak přece jen její muž přišel, klekl před ní a prosil za odpuštění. Omlouval se, že ani sám neví, co se s ním dělo, že byl jako omámen, jeho duše bloudila a on zapomněl na ni, na to, jak ji má rád, jak se mívali rádi dříve, a teď jenom prosí, aby mu odpustila.
Těžká zkouška lásky, kterou tato žena prodělala, byla jí dobrou školou, a proto s otevřenou náručí manžela přijala. Láska vykonala zde pravý zázrak, a oba manželé byli jím přímo

udiveni. Psali mi oba a děkovali s přiznáním, že teprve nyní poznali, co je to pravá láska. To, co je poutalo před tím, to nebyla čistá, pravá láska, to byla láska smyslná, tělesná, a teprve nyní poznali, co je to chápat jeden druhého, rozumět duše duši, poznali, co je to pravá čistá láska duchovní, přicházející od Boha, láska, která duši očišťuje, naplňuje a činí ji silnou tak, že může milovat i své nepřátele, tedy milovat i ženu, která sváděla jejího muže. To je ta láska nedělitelná, jejíž moc je tak veliká, že dokáže všecko a za všech okolností.

I jiný případ mohu uvésti otec rodiny zanevřel najednou na své dvě dcery, které měly již před vdáváním, a v návalu zlosti vyhodil jednou oba ženichy z domu a dcerám zakázal s nimi mluviti, ač k tomu neměl žádný vážný důvod. Ničil tak dvě čisté lásky a udělal čtyři lidi nešťastné. I jeho choť se proto velmi trápila a ptala se mne na radu, co mají dělat, aby se vše zase napravilo. Její obsáhlý dopis, ve kterém mi líčila rodinné poměry, byl jen samé stížnosti na to, co její muž v rodině provádí, a bylo jasné, že dopis byl diktován zlobou a nenávistí.

Vrátil jsem jí tento dopis a napsal:

Musíte nyní postupovat zcela obráceně. Musíte přestat žalovat, nenávidět, vyčítat a litovat toho, co udělal on. Litujte toho, co jste udělala vy a vaše dcery. Neděláte dobře, stěžujete-li si na svého chotě svým přátelům, známým, nebo i mně, člověku docela cizímu, protože vaše stesky, vaše nespokojenost s ním, projev to vaší nelásky k němu, odráží se v jeho duši a vyvolává v něm zase jen nové zlo, které se pak vybíjí zase na vás. Řekněte si raději: To, co dělá náš tatínek, to nedělá ze sebe. K tomu byl sveden něčím nebo někým, byl ovládán, a všechno to přišlo jen proto, aby nás Bůh vyzkoušel, jak veliká je naše láska k našemu otci. A jak se zdá, vaše láska v této zkoušce neobstála, zhroutila se při první nepříjemnosti, a to je vaše veliká chyba. Zapomněly jste, že ho máte milovati jako manžela a otce, že ho máte milovati ať je jakýkoliv na to neměly zapomenout zejména vaše dcery, neboť láska k otci je příkaz Zákona Božího. Jeho chyby, které byly tím jediným, co jste na něm viděly, vyvolávaly vaši nelibost vůči němu a tím se jen stupňovalo zlo v něm. Vy sami jste je sílily a rozdmychovaly k síle ještě větší, poněvadž ve vás našla dobré pomocníky inteligence zla.

Proto v prvé řadě – odpusťte tatínkovi všecko, čím vám ublížil a nepříjemnosti, které vám způsobil. A potom – vysílejte na něj jen lásku. Nemějte ve svém nitru žádnou hořkost nad tím, co se již stalo, přijměte všechno jako zkoušku, která na vás byla poslána z Vůle Boží, a alespoň v duchu odproste tatínka, že jste se k němu tak nehezky zachovaly. Pak svoji lásku k němu zdvojnásobte a uvidíte, jak se všechno rychle změní.

A také se změnilo, protože mne poslechly, pochopily, co je to odpouštět svým nepřátelům, co přikazuje láska dcer k otci. Můj dopis dostala paní ve čtvrtek a začala hned dle mé rady působiti. A již v sobotu přišel otec domů jako vyměněný, omlouval se , že byl tak ošklivý k rodině, snad to byl jen následek rozčilení v továrně, že byl tak rozezlený a bez příčiny oba ženichy vyhnal. Prosil své dcery za odpuštění, žádal, aby jej u nich omluvily a přivedly je znovu, že se jim omluví sám.

Byl to jen účinek k němu vysílané lásky, která v něm zapůsobila, že jeho nenávist náhle umlkla a nenávistné prostředí rodiny změnilo se v láskyplnou harmonii. Satan, který v rodině té vládl, musel ustoupit, jakmile se dcery spolu s matkou připojily svojí láskou k veliké Lásce Boží, jejich láska stala se nedělitelnou, účinnou, a Bůh pomohl, že se tento zázrak uskutečnil.

Takovou moc má každý projev naší lásky, která se spojuje přímo s Bohem, protože proud lásky lidské spojený s proudem Lásky Boží je tak mocný, že žádná duše bez výjimky síle této neodolá.

Přišla ke mně jednou dívka asi dvacetiletá a mezi jiným řekla: »Dnes musím jít zase do kriminálu.«

»Co tam děláte?« ptal jsem se.

»Mám tam tatínka« - a na vysvětlenou dodala: »Můj otec zabil maminku, proto tam je, ale já ho jdu navštíviti a chodím tam často, protože ho mám přese všecko ráda.«

»Necítíte nikdy nelibost, trpkost, nebo výčitky proti němu, když vám zabil maminku?« ptal

jsem se dále.
»Měla jsem maminku také moc ráda, ale tatínka také. A i když tatínek chybil, tatínkem mým zůstal, a já ho mám ráda stále. A nyní miluji ho dvojnásob v jeho neštěstí. Byl odsouzen doživotně do žaláře a nemá nikoho jen mne a trochu té mé lásky.«
To byla láska absolutní, přímočará, s Božskou Láskou dokonale spjatá. Této dobré duši nepřekáželo ani to, že její otec v jakémsi návalu zlosti zabil její vlastní matku, kterou tolik milovala, nesoudí a neodsuzuje, ale miluje jej i nyní, kdy žije v žaláři, a stále vidí v něm svého otce, nedělí svou lásku, stále jí má pro něj dost.
Věřím, že tato láska dcery vysvobodí nešťastnou duši otcovu, očistí ji a přinese jí spasení.
Má-li chybující vedle sebe tak velikou lásku, mohl by Otec Nebeský na něj zapomenou, zanevřít? Mohl by se od něho odvrátit On, když toto nedokonalé lidské dítě tolik svého otce miluje? Láska Boží je nekonečně větší, nezměrná. Přikryje všechny naše hříchy, i nejtěžší zločiny našich bratrů. Odpustí všecko, přiznáme-li se ke své vině a skutků svých upřímně litujeme, protože Láska Boží jest Láska nejvyšší – všemocná.
Mohl bych uvésti celou řadu dalších případů podobných, ze kterých byste poznali mocné účinky síly, která je skryta v čisté veliké a nedělitelné lásce. Zatím stačí to, co jsem pověděl.
S láskou je třeba obracet se nejen k lidem, nýbrž i ke zvířatům. Zkuste to, domníváte-li se, že zvíře nic nechápe a ničemu nerozumí, zkuste to, přiblížit se k němu s láskou. Uvidíte hned, a zvíře dá vám to jasně najevo, že dobře chápe vaše city, že dobře rozumí oné mezinárodní, jedinečné řeči beze slov - řeči lásky, a bude vám vděčno a podle svého zvyku, svých schopností se vám odmění. Vždyť je to tichá mluva celého vesmíru, která všude stejně působí.
Nedomnívejte se, že zvířata jsou na tak nízkém stupni, že s nimi nemáme nic společného. Jsme s nimi spojeni právě tou velikou Láskou Boží. Ne nadarmo byl vždy a ve všech náboženstvích beránek, který snímal hříchy světa. Není to jen u křesťanů, i pohané znali cosi podobného, i pro ně byla zvířata, která snímala hříchy lidské. To věděl i náš praotec, že obklopí-li se zvířaty, je zbavován zlých vlivů a všeho zla kolem nás nakupeného. Člověk stojí ve svém duchovním pokroku výše než zvíře, a proto podle zákona stejné přitahuje stejné, přitahuje všechny nižší vlivy, tedy i zlo a zbavuje tím člověka nepříznivých vlivů, které by jinak působily na něj a jeho duši. Takto zvíře ve skutečnosti chrání nás nevědomky od nečistoty duchovní a snímá s nás to, co by nás zatěžovalo, očišťuje nás.
Proto je naší povinností chovati se vlídně a láskyplně i ke zvířatům, abychom jim svojí láskou a vděčností spláceli to, co pro nás činí. Naše láska k nim očišťuje zase je od vlivů, které z našeho okolí nabrala, a tím pomáháme zvířeti k jeho duchovnímu pokroku, zušlechťujeme je.
Když Jan Křtitel řekl o Pánu Ježíši: »Ejhle Beránek Boží, který snímá hříchy světa« - pak symbolicky nevyjádřil tím nic jiného, než starou zkušenost.
Pán Ježíš byl symbolem beránka, který snímal hříchy světa, a to za lidi, zvířata, rostliny i nerosty, se všeho, čím prostupuje Láska Boží – Kristus, a proto prostoupil svou Láskou i všechno lidstvo a tím přinesl nám spásu.
Co přináší nám dítě?
Při jeho zrození zrodí se v něm znovu Láska Boží, to jest Kristus. Tato nedělitelná Láska je v dítěti neposkvrněná, proto také dítě má všecky stejně rádo, protože samo v sobě nese paprsek Lásky Boží. Dítě činí nás lepšími, ježto je lepší než jsme my dospělí, a my přijímáme a béřeme z něho reflex oné lásky, kterou na nás vysílá. Tím také očišťujeme a zušlechťujeme svoji duchovní bytost.
Všecko je spjato s nedělitelnou Láskou Boží. Dítě přináší do rodiny lásku, vyvolává lásku v srdci matčině i u ostatních členů rodiny a tím všechny zušlechťuje. Proto šťastná je rodina, která má hodně dětí. Dvakrát šťastná rodina, kde vedle dětí žijí i zvířata a je s nimi dobře zacházeno. V takové rodině velmi zřídka najdete člověka špatného, a vyskytne-li se přece, pak jen proto, že láska k dětem i ke zvířatům nebyla opravdová. Jinak není to možné, protože láska probouzí zase lásku a přicházejí-li k nám vlivy zlé, béře je vždycky zvíře na sebe.

Budete-li sami naplněni láskou tak, že budete neustále spojeni s Otcem Nebeským, stanete se rozsévači bacilu lásky a nakazíte touto láskou každého, s kým přijdete do bližšího styku. Stanete se apoštoly lásky a naplněni čistou, nedělitelnou láskou, která jediná je schopna spojiti se s positivní Láskou Boží, poznáte sami, že tuto lásku všude kolem sebe rozséváte. Není možno, aby se dělo něco jiného, protože láska je duchovní síla, která působí všude a neviditelně na duše lidské.
Znáte chvíle příjemných, radostných nálad, o kterých nevíte ani, odkud přišly. To o vás někdo pěkně mluví, a třebas byste neviděli vypravěče, vlídnost jeho slov způsobila vaši blaženou náladu. Znáte také zachmuřené chvíle plné zloby a zatrpklosti, které si také můžete vysvětlit jenom tím, že o vás někdo právě ošklivě mluví, pomlouvá vás a jeho zloba způsobuje vaši nenáladu. To je účinek cizích myšlenek, které se vás dotýkají, ať jsou to myšlenky lásky či nenávisti.
Uvedu jednu, docela prostou věc ze života docela běžného, a každý ji může sám na sobě vyzkoušeti, jestli ji již nezkusil.
Malé spropitné číšníkovi, který vás v restauraci obsluhoval. Odbudete jej třebas dvacetihaléřem, a on třebas jen v myšlenkách, aniž by dal něco najevo, odhadne vaši lakotnost. Myslíte si, že vám na jeho úsudku nezáleží, ale jeho myšlenka, se kterou se s vámi loučil, doprovází vás na odchodu a jde s vámi dále. Zmocní se vás špatná nálada, nespokojenost, a vy si ani neuvědomujete, co je toho příčinou. To jsou vlivy zlé myšlenky na vás vyslané.
A teď to vezměte obráceně. Člověk, který nelpí tolik na penězích a dá přiměřenou odměnu, vidí na rozloučenou úsměv a za ním skrytou radost, která pak štědrého hosta provází i domů. Oba spokojení rozcházejí se v dobré míře, odkud by se tu brala nějaká nenálada?
I žebrák, kterého přehlédnete nebo odbudete nepatrnou almužničkou, nemůže za vámi vysílat myšlenky jiné než takové, které nepříznivě působí na vaši duši, protože ve vašem konání chyběla láska. A i když málo dáte, dejte k tomu alespoň úsměv, aby obdarovaný viděl, že dáváte z mála, ale z lásky. Mnohdy i nepatrný dárek, doprovázený láskou a přívětivým slovem, má větší cenu než sebe větší dar, který je dáván s povýšeným gestem, kterým bohatý dárce dává někdy až urážlivě najevo, že je obtěžován.
Je ovšem také třeba vědět, komu dávat. Zejména v poslední době jsme často varováni před řemeslnými žebráky, kteří mají v kapsách a případně i ve spořitelnách více než ten, od kterého almužnu žádají. Lidem skutečně potřebným nemáme však nikdy odepřít příspěvek, třebas byl i nepatrný. Mnohdy chudá žena dovede dát víc než boháč, vezoucí se kolem žebráka v autu, který nedá nic.
Řemeslná žebrota je velkým prohřešením proti milosrdenství Božímu, a ti, kteří se tohoto hříchu dopouštějí, pletou na sebe velký bič, protože se svým podvodem vyřazují sami z okruhu působení Lásky Boží.
Obyčejně tam, kde je opravdová bída a nouze, zůstává před světem skryta, a ti, kteří by nejvíce pomoci potřebovali, nevystavují ji na odiv. Když pak nahlédneme do takové bídy, pak je naší povinností osvědčiti svoji bratrskou lásku a přijíti s upřímnou vůlí a citem, pomoci, jak nejlépe můžeme. Najdeme-li jednoho takového chudáka, se kterým se rozdělíme jako bratr s bratrem, pak si nemusíme ani vyčítat, že jsme deset předešlých žebráků vynechali.
Ale nikdy nesmíme dávati svou lásku jako almužnu, naše almužna nesmí být nikdy dávána bez lásky, beze slova, protože mnohem větší cenu než darovaný kov má laskavé slovo, soucítění a projev duchovní lásky k bratru.
Toho je však schopna zase jen láska nedělitelná, ta, která se stále spojuje s Otcem a s Ním zůstává ve spojení trvalém. Jako proud kladný a záporný, jako síla positivní a negativní spojuje se v mohutnou sílu a nepřekonatelnou energii, která i těm nižším, nemilujícím duším svítí na cestu, aby i ony mohly a naučily se milovat.
Naučme se tomu všichni. Láska není problém tak jednoduchý, jak se mnohým zdá. Její cesta

není tak snadná, aby na ní nebylo překážek, výjimek, které by někoho vylučovaly, jiného přespříliš zahrnovaly, ale je třeba všechny tyto překážky překonati,všecky stejně milovati. Všecky a všechno, vždy a všude, za všech okolností prostupujte láskou, tak jako Láska Boží všecko prostupuje. Tak musí působit i naše láska.
Pak bude ve vás žít a z vás vyzařovat ta pravá, čistá a veliká láska nedělitelná.

27. Věčný zákon odplaty – karma

Zákon odplaty není v podstatě nic jiného, než jinými slovy definovaný starý zákon - »zub za zub, oko za oko«. Je ovšem třeba tomuto zákonu »zub za zub« správně rozuměti. Chybně vykládali si jej židé, když se domnívali, že se musí mstíti za každé příkoří a zlo proti nim spáchané, a odplatiti je stejným způsobem, tedy zase zlem. Za ránu – ránu, a to byl velký omyl.
Zákon »zub za zub« neznamená žádné oprávnění k naší mstivosti, nýbrž vyjadřuje pouze věčný zákon spravedlnosti Boží. Nedovoluje nám, abychom sami viníka trestali, nýbrž upozorňuje nás na věčný zákon odplaty, který hodnotí naše skutky a stejné stejným odplácí.
Zákon »zub za zub, oko za oko« dal by se vyjádřiti i slovy: »Stejné přitahuje stejné«. Zlo přitahuje zase zlo, dobro zase jen dobro - čili, jak praví lidové přísloví – jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.
Ať konáme cokoliv, všechno má své důsledky, a proto jest tak důležité, aby tento zákon odplaty pochopili všichni, a v důsledku správného chápání snažili se převychovati sebe k ušlechtilému životu. Ušlechtilý život nezná msty, neboť se řídí především zákonem: »Co nechceš, aby ti jiní činili, nečiň jinému.«
Věčný zákon odplaty zahrnuje v sobě také poučení o příčinách a následcích, a proto máme mít stále na paměti, že si svou karmu, svůj osud sami tvoříme, a to nejen svými skutky, nýbrž i každým svým slovem, každou myšlenkou. Každý je tvůrcem svého štěstí a proto nikdo nemá práva naříkati na svůj osud, nebo příčiny svého utrpení sváděti na někoho jiného, nebo dokonce naříkati na nespravedlnost Boží.
Každé naše utrpení, i každá nepříjemnost, která nás v našem životě potká, je vždycky důsledkem nějakého nesprávného činu našeho, a my máme pak jen jedinou povinnost, jediné právo, a to jest – přemýšleti o tom, čím jsme si toto utrpení přivodili, nebo čím jsme si je zavinili.
Kdybychom tak činili v každém případě, a dovedli jít až do nejzazších důsledků spravedlivého posuzování sebe samých, přišli bychom sami k názoru, že každé naše utrpení je pro nás užitečným obohacením a nejlepším výchovným prostředkem, který nás převychová k lepšímu a ušlechtilejšímu životu. Rosteme jenom zkušenostmi, zdokonalujeme se poznáním vlastních chyb, a našich chyb bude ubývat, jakmile si budeme uvědomovat jejich následky. Jen tak se dostaneme na správnou cestu, abychom se v duchovním vývoji dostali co nejdříve a nejdále kupředu.
Proto je zákon věčné odplaty pro nás velmi užitečný a znamená pro nás vždy jen dobro. Existuje od věčnosti, a existovati bude věčně. Znal jej i Starý Zákon, který jej vyjádřil slovy »zub za zub, oko za oko«, jenomže mu bylo špatně rozuměno. A proto přišel Pán Ježíš, aby tento špatně pochopený zákon správně lidstvu vyložil a láskou naplnil. Velmi výstižně je tento výklad podán v Jeho kázání na hoře.
Ale i přes to najdete ještě dnes mnoho lidí, kteří neuznávají tento zákon odplaty, nechtí jej uznati, a v důsledku toho zdá se jim, že je na světě mnoho nespravedlnosti.
Zdá se jim, že je příliš mnoho toho utrpení, které oni prožívají a které si ani nezasluhují, protože jsou sami o sobě přesvědčeni, že žijí zcela správně. Přitom velmi rádi poukazují na

jiné, kteří se dopouštějí mnoha hříchů, mnoho zla již napáchali, a přece – jak jim se to zdá – vede se jim dobře a netrpí.
Tak ovšem soudí lidé, kteří neznají zákon karmy a celý život posuzují jen z malého, jejich obzoru dostupného úseku života. Ti nevědí nic o veliké Lásce Boží k nám, o ohromné shovívavosti Otce Nebeského, který dává nám každému dost času na to, abychom přišli k poznání, že náš život není správný, a obrátili se k lepšímu. Každému z nás dává On příležitost, aby mohl uposlechnouti popudů vlastní duše, která nás chce vésti jen k dobru. Každému dal i vlastní svědomí, které nás včas a vždy správně upozorňuje na naše chyby, a tím byla nám dána i možnost poznati námi spáchané zlo, a poznáme-li je již, pro příště se mu vyhnuli. A konečně, každému byla dána i možnost litovati spáchaných chyb, a touto upřímnou lítostí zbaviti se následků vykonaného zla, abychom za ně nemuseli trpět.
Proto také trest nepřichází vždy hned v zápětí po činu. Ale i když dá na sebe dlouho čekat, přece jen mu nikdo neunikne. Zákon věčné odplaty je spravedlivý a přísný, a neodpykáme-li si zasloužený trest již v tomto našem životě, pak objeví se důsledky naší karmy v našem životě příštím. A to, co jsme si ze svých špatných skutků neodčinili již v životě předcházejícím, musíme si odčiniti a odtrpěti v životě nynějším. To jest Zákon věčné odplaty, a kdo jej nezná, kdo jej nechápe, ten vidí kolem sebe stále tolik zdánlivé nespravedlnosti.
Jako příklad věčného nářku nad nespravedlností osudu uvedu svoji zkušenost z návštěvy u jedné těžce nemocné Rusky. Vyslechl jsem její nářky a stesky, a dovolil jsem si poznamenati, že nic na světě není bez příčiny, a tedy i její utrpení dnešní je důsledkem nějakého provinění z doby dřívější, a trpí-li nyní, odčiní si tím alespoň něco pro svůj budoucí život v záhrobí. Na tuto moji poznámku dáma začala hned velmi zprudka a rozhořčeně vypočítávat, že trpí již od narození, jedno neštěstí že jde za druhým. Matku ztratila v Rusku, manžel jí zemřel, děti ztratila, a teď ještě ke všemu je tak nemocná, že nemůže ani chodit. Když byla konečně hotova s výpočtem všech neštěstí, která se jako řetěz táhla celým jejím životem a představovala celou horu utrpení, musel jsem znovu jen opakovati, že tento osud si ona sama svým životem připravila. To však nechtěla připustit a hájila se tím, že žila vždy jen správným a nábožným životem, což bylo ovšem tvrzení poněkud smělé. Připomenul jsem jí, že však nemůže vědět dnes, jak žila ve svém životě předcházejícím a kolik neodčiněného zla přinesla si s sebou do svého nynějšího života. I to její doznání, že trpí již od narození, nasvědčuje tomu, že nyní si odčiňuje hříchy minulého života. Poučil jsem ji o karmě i o tom, že ona sama určila si tyto tresty a zkoušky před svým novým zrozením, aby se tímto životem očistila od všeho zla, které spáchala ve svém životě minulém. Proto také nemůže zde rozhodovati dnešní její život, žije-li jej opravdu zcela správně, jak sama tvrdí.
»Ale i o této naprosté správnosti vašeho dnešního života« - řekl jsem dále,»dalo by se pochybovat, protože není dost jisto, zda není to pouhá pýcha vašeho rozumu, která vám překáží přiznati alespoň sobě samé, že jste v mnohém chybovala i v tomto nynějším životě, který jen mylně pokládáte za zcela správný.«
Tu se Ruska ihned pokřižovala, a to několikráte, jak mají pravoslavní ve zvyku, jako by tímto křižováním chtěla zažehnati následky svých hříchů.
»Domníváte se, či dokonce věříte, že tímto pokřižováním se můžete něco napraviti? Myslíte, že se snad tím přibližujete Kristu?«
Neodpověděla mi, ale její mlčení bylo přesto velmi výmluvné.
»Vidíte tedy, jaký byl a jaký je celý váš život. Stejně povrchní, jako to vaše mnohonásobné dělání kříže. Svou povinnost k Bohu brala jste stejně povrchně, jako zpytování vlastního svědomí, a zhřešila-li jste, pak vám stačilo jen se pokřižovat, abyste hřích svůj odčinila, protože jste se mylně domnívala, že tímto pokřižováním bude již s vás sňat. Ve své povrchnosti neuvažovala jste ani o tom, že jste svými hříšnými skutky urážela a popírala Pána Ježíše i Krista, a zároveň podceňovala všechny zákony, které On nám dal. Proto také vaše nynější utrpení dává vám jasně cítiti, jak ohromně jste se mýlila. Všechny církevní formality,

tak povrchně konané, nebyly vám nic platny a nemohly vám prospěti, protože jste sama nechtěla přiznati svoji vinu, nesnažila jste se zbavovati se jí upřímným přiznáním a upřímnou lítostí, doprovázenou dokonalým pokáním, jak nás tomu učil Pán Ježíš.«
Nad těmito slovy dala se znovu do pláče. Snad se v ní hnulo svědomí, snad slyšela v mých slovech příliš mnoho pravdivosti a uvědomila si pravou hodnotu svého života, kterou dosud v povrchním posuzování nikdy nespatřila. Doporučil jsem jí, aby velmi pozorně a poctivě zpytovala svědomí, a že pak snad sama přijde k poznání, že trpí zcela zaslouženě a to v důsledku věčného zákona odplaty, který je ke všem stejně spravedlivý a nikdy nikoho nevynechá.
Případ této ženy uvádím jako případ jednoho člověka z celé veliké řady těch, kteří pochybují o věčné spravedlnosti a nepřipustí, že si svá utrpení sami připravili.
Před několika léty měl jsem příležitost přednášeti v babtistické společnosti, kde byli přítomni také žáci jejich semináře a jeden jejich profesor. Na rozdíl od svých žáků byl tento profesor velmi rozumný a přístupný novým poznáním. Ve své přednášce zmínil jsem se tehdy o karmě, a tu studenti hned shodně a velmi zprudka začali mi oponovat a tvrdit, že jejich církev naprosto nepřipouští věření v podobné věci, zejména věření v reinkarnaci, tedy ve vrácení se do pozemského života, a velmi energicky odmítali, že by se duše lidské mohly vraceti na zem a v novém svém životě trpěti za skutky svého minulého života. Jejich víra upírala se v oběť Pána Ježíše na kříži, který svou obětí vykoupil všechen lid a tak nás očistil od všech hříchů a spasil nás.
Nechal jsem je vymluviti, a když byli hotovi se svými argumenty, tázal jsem se jich:
»Bratři, co myslíte, je Bůh spravedlivý? Věříte ve spravedlnost Boží?«
Všichni jednohlasně: »Věříme, musíme věřit.«
»Dobře tedy. Věříte-li v tuto spravedlnost, pak mi vysvětlete, jaká je to spravedlnost, když se v jedné rodině narodí dítě zdravé krásné, prospívá na duchu i na těle, dělá rodičům jen radost, a hned vedle, třebas u souseda narodí se dítě- mrzák, slepé nebo chromé, hrbaté nebo jinak znetvořené. Jak k tomu přijde toto zmrzačené dítě samo, jak k tomu přijdou jeho rodiče? Kde naleznete vy, dle své víry, onu spravedlnost Boží, když vedle takového zdravého, čiperného dítěte vidíte druhé, tak těžce poznamenané? Jak srovnáte tuto skutečnost se spravedlností Boží? Dle vašeho názoru a vaší víry - je tato spravedlnost vůbec myslitelná? Jak by tedy vypadala tato spravedlnost, kdyby připustila tyto nesrovnalosti a křivdy na malých, nevinných dětech? V těchto úvahách musela by se zhroutit i ta vaše veliká víra ve spravedlnost Boží, a to se nesmí stát. Naopak, vy právě v této své víře musíte hledati hlubší příčiny tohoto různého údělu oněch dvou dětí, o nichž jsem mluvil.«
Žádný z hochů nehlásil se však ke slovu, ani když je pan profesor vybízel, aby pokračovali v debatě a výměně názorů. Přitom poznamenal velmi příhodně, že je to pro ně nejvýš zdravé, zvláště pro ty mládence, kteří se pokoušejí hlavou zeď prorazit. Když však viděl, že žádný z nich se ke slovu nehlásí, prosil mne, abych pokračoval a vysvětlil jim to trochu blíže, což jsem udělal velmi rád. A když jsem skončil a shromáždění se měli rozejíti, přihlásilo se ke mně mnoho žáků, a to velmi přátelsky, a prosili mne, abych je poučil dále i o jiných věcech duchovních, o kterých jejich církev nikde nemluví.
Právě uvedený příklad dvou dětí jest nejlepším dokladem toho, že skutečně existuje věčný zákon odplaty – karma, a jak se uplatňuje. Jedno děcko přijde na svět s duší čistou, nezatíženou hříchy minulého života, a proto může prospívati na duchu i na těle. Druhé však přichází na svět s duší zatíženou neodčiněnými hříchy, spáchanými v minulém životě, a jejich následky projevují se nyní různými vadami tělesnými nebo duševními.
Po tak zvané smrti zjeví se každé duši její skutky z minulého života, i se všemi důsledky těchto skutků, aby duše byla poučena o tom, čeho se má pro příště vystříhati a co musí v příštím svém životě odčiniti. Duše pak sama rozhodne a určí, jak si chce odtrpěti své činy svého minulého života, a je to její vlastní rozhodnutí, chce-li následující svůj život prožíti v

těle zmrzačeném. Nejen tato duše dítěte, nýbrž i rodiče, u kterých se tato duše vtělila, museli přijmouti toto utrpení, neboť i oni potřebovali očistit svou duši od nějakých svých hříchů.
Nedávno viděl jsem dvě dívky z velmi vážené a spořádané rodiny, a obě byly mrzáky. Jedna z nich byla chromá, druhá hluchoněmá. Dovedete si jistě představit, jak rodiče jejich byli nešťastní. Nedovedli si vysvětlit, proč právě oni mají býti postiženi tímto neštěstím, když oba žijí náboženský život, zachovávají všechny předpisy své církve a jak se domnívali, nikomu neublížili. Neštěstí celé této rodiny není možno vysvětliti ničím jiným než neodvratností spravedlivého zákona odplaty, který žádá odčinění všech zlých činů. Svěřil-li Bůh těmto rodičům tyto dvě duše, pak se to stalo také jen proto, aby duše tyto nalezly u nich prostředí, ve kterém by svoji očistu mohly snadněji uskutečniti. Rodiče získávají si svojí péčí o takové děti veliké zásluhy, kterými odčiňují si také hříchy své, a tím pomáhají i sobě k rychlejšímu postupu ve svém duchovním vývoji.
Takováto utrpení nemusí však býti trvalá. Mohou zmizeti, jakmile je odstraněna nebo odčiněna příčina, která je způsobovala, a to se ukázalo právě v tomto případě.
U onoho hluchoněmého děvčátka stačilo jen odstraniti bytost, která je ovládala a poprositi Pána, aby děvče uzdravil. A Pán vyslyšel prosbu mou. Děvčátko ihned slyšelo a také mluvilo, a já jsem hned přitom mohl zjistit, proč jeho matka musela protrpěti vše to, co od narození tohoto děcka prožívala.
Když jsem skončil léčení u tohoto děvčátka, chtěl jsem hned vyzkoušeti, zda slyší, a pustil jsem za ní na zem svazek klíčů. Dívka se ihned obrátila, by zjistila, co to klaplo, což bylo pro mne neklamným znamením, že opravdu slyší. Ale matka tomu nevěřila a tvrdila, že se dívka ohlédla jen proto, že ucítila za sebou náraz a otřes země. A v té chvíli se stalo něco, co bylo překvapením pro všechny. Dívka se obrátila k matce a po prvé promluvila: .»Ne, maminko, není to pravda, co ty říkáš, já opravdu slyším.«
Učinil tedy Pán před očima nevěřící matky takový zázrak, a ona ještě nevěřila, a musela být vlastním dítětem poučena o tom, jak malá jest její víra. Pro mne však bylo nyní jasné, proč tato matka musela trpět.
Domluvil jsem jí a vysvětlil jí, co je to pravá víra, co je to opravdově věřit, a ne spokojovat se pouhým povídáním: jsem dobrá katolička, jsem dobrá evangelička jak se to zpravidla děje, neboť sama příslušnost k jakékoliv církvi není ještě dokladem hlubší náboženské víry, která je důležitější než všechno ostatní. Je nutno potlačit v sobě nesprávnou pýchu svého rozumu, a vidím-li již důkaz Lásky Boží, pak musíme k němu vděčně přistoupiti a přijati jej tak, jak se nám jeví, a ne se snažit všelijakými nápady svého rozumu jej měnit nebo překrucovat a příčinu jeho hledat jinde, než ve skutečnosti je. Nesmíme tedy nikdy pochybovati o možnostech všemohoucnosti Boží.
Další případ, který tu uvádím, je také působení karmy, ne však z minulého života. Poznal jsem je u jiného hluchoněmého děcka, které jsem také léčil, a u něhož i mé opětované působení zůstávalo bez výsledku. Ptal jsem se proto Mistra na tento případ, a bylo mi vysvětleno, že tady není příčina v hluchoněmém chlapci samém, nýbrž v jeho rodině. Oznámil jsem to matce, ale ta mi neodpověděla žádným vysvětlením, které by mi tuto věc objasnilo. Za to však stěžovala si po čase osobě, mně velmi milé a vážené, že moje působení u jejího synka nemělo žádný výsledek. A tato milá mi osoba matčinu stížnost mi sdělila, a já jsem jí vyložil příčinu tohoto nezdaru a požádal ji, aby – může-li – působila sama na matku, aby se především ona postarala o to, aby odstranila nejprve příčinu, aby pak mohl být odstraněn i následek. A tak došlo k tomu, že se konečně matka po důkladné domluvě přiznala, že když otěhotněla, proklela se za to. A to bylo příčinou, že se jí narodilo děcko hluchoněmé, a takovým zůstane tak dlouho, dokud si matka sama svou vinu neuvědomí, nebude jí upřímně litovat a nevynasnaží se, aby spáchanou vinu napravila.
***
Před léty přednášel jsem v jednom severovýchodním městě Čech a mezi jiným mluvil jsem

tam také o karmě. Po mé přednášce přihlásil se k slovu pan učitel a prohlásil, že všechno bylo moc pěkné, se vším by souhlasil, jen jediné nemůže přijmout – a to je můj názor na karmu, který prý se mu nezdá správný.
»Nemohu pochopit,« řekl, »jaká by v tom byla spravedlnost, abych já nyní trpěl za někoho, kdo žil již kdo ví jak dávno přede mnou a koho tedy ani neznám.«
Musel jsem mu vysvětliti, že to nebyl pro něj žádný cizí člověk, nýbrž on sám, táž bytost, jenomže v jiném těle, které je pomíjející. I duše naše ve své duchovní podstatě je stále táž a prodělává s námi všechny proměny a různé životy, kterými musíme projíti na cestě svého zdokonalování. Tedy naše duše je tady od počátku světa a provází stále naši individualitu, které to naše »já« jest zodpovědno za všechny své činy, ať je vykonalo v kterémkoliv životě, a dokud si toto naše »já« je neodčiní, zůstávají na něm lpěti a přenášejí se z jednoho života i do života druhého, následujícího. Pokud nebudeme očištění od všeho spáchaného zla, pokud neodčiníme všechny zlé skutky, nebo jak řekl Pán - »pokud nezaplatíme posledního haléře, jejž dluhujeme, nevejdeme do království nebeského«, to jest , nedojdeme své dokonalosti. Musíme tedy v každém svém životě postupně odstraňovati všecky své nedokonalosti, které jsme si přisvojili na své cestě sestupu shora dolů, z Otcovského domu dolů do hmoty, odkud zase směřujeme zpátky vzhůru, k dokonalosti. K tomuto očišťování a zdokonalování je třeba zase celé řady životů, protože opravdové dokonalosti nemůžeme dosáhnouti prožitím jediného života. Dopouští-li se někdo chyb v životě právě prožívaném, zatěžuje znovu své »já« a musí pak, v důsledku věčného zákona odplaty, i za ně trpěti. Tak vytváří si svůj osud, úděl nebo karmu, která se přenáší někdy i do života příštího, stejně jako bývá z minulého života přenesena do života nynějšího.
Dokončil jsem tento výklad, ale pan učitel neměl ani čas, aby mi na to odpověděl, protože v té chvíli zvedla se jedna žena prostřednice, která přišla právě do transu. Bytost, která se jejím prostřednictvím projevila, pravila:
»Co tu bylo řečeno o karmě, je zcela správné. Ukáži vám příklad, který bude nejlepším potvrzením. Zde vedle mne sedí slepá žena. Její duše v předcházejícím životě byla vtělena v zámožného a mocného velmože, který páchal mnoho zla. Jeden jeho sluha dovolil si jednou připomenouti mu jeho špatné skutky, na které prý už nelze se dívat, a varoval jej, že jednou sám shledá se s následky svého špatného života, velmož rozezlen smělostí svého sluhy, odpověděl mu, že když se na to nemůže už dívat, že se dívat opravdu nemusí – a dal mu vypáliti obě oči. Takto zmrzačeného člověka dal pak uvězniti. Za tento hrozný čin čekala jej odplata v následujícím životě. Zrodil se slepý, a slepcem tím je tato žena, která vedle mne sedí.«
Tato slova působila tak mocně, že postačila všem přítomným, i panu učiteli, aby již dále o karmě nepochybovali.
Zároveň však tento příklad může být dobrou výstrahou pro všecky, zejména spirity, aby nikdy nepátrali po tom, čím byli v minulém svém životě. Mohlo by se státi, že by se takto dověděli věci tak strašné, že by toto odhalení minulosti dovedlo jim otráviti celý jejich život nynější.
Máme jen jednu povinnost v tomto svém životě, a to jest - snažiti se stále žíti ušlechtilým a láskyplným životem, jak nás tomu učil Pán Ježíš.
Máme se snažiti, aby naše skutky budovaly naši karmu takovou, abychom se nemuseli bát žádného trestu, žádného utrpení. A půjdeme-li v životě svém za Kristem, tedy cestou lásky, pak si budeme odčiňovati i všechny své dřívější hříchy a poklesky a nebudeme museti za ně trpět.
Tak se budeme pomalu sice, ale jistě, zbavovati jedné své nedokonalosti za druhou, až konečně, po projití mnoha životy, budeme očištěni úplně a staneme se dokonalými tak, jako Otec náš nebeský dokonalý jest. To jest náš konečný cíl, cíl našeho putování všemi životy, které jsme prožili a ještě prožijeme.
Očišťování naše od nedokonalostí je krásně znázorněno v této historce.

Do velkých lomů kararského mramoru přišel jednou vynikající sochař, a aniž se prohlásil kdo je, prohlížel si různé balvany mramoru a přeměřoval si je. Přistoupil k němu dozorce a ptal se ho, co tu hledá, a sochař odpověděl: »Svatého Pavla«. Dozorce se domníval, že má před sebou blázna, a proto ho ujišťoval, že zde marně hledá, protože jsou tu pouze mramorové lomy. Sochař se však nedal rušit a řekl klidně: »Já tu přece najdu to, co hledám, a myslím, že jsem již hledaného Svatého Pavla našel v tomto kvádru. Ten si koupím.«
Překvapený dozorce ptal se dále, jak to ví, že v tomto kvádru je sv. Pavel, a dostal odpověď velmi určitou:
»To je zcela jednoduché. Říkám vám, že v tomto kvádru je skutečně Svatý Pavel. Je jen třeba odstraniti s něho dlátem všechno to zbytečné, co jej přikrývá. Až to odsekám, budete moci i vy, stejně jako všichni ostatní, toho Svatého Pavla spatřiti.«
A tak je to i s duší lidskou – jiskrou Boží, provázející naše »já«. Až se toto naše »já« očistí od všech těch nánosů, které na sebe nabralo a na sobě nashromáždilo za svého sestupu od Otce Nebeského dolů do hmoty, bude tu státi zase čisté a dokonalé, tak jak je Bůh ke svému obrazu stvořil pak bude schopno navrátiti se k Němu do Otcovského domu, do věčné blaženosti. Ne dříve, dokud nebude úplně očištěno, ne dříve, dokud nezaplatí posledního haléře.
K dosažení toho pomáhá nám právě věčný zákon odplaty, který nás nutí pracovati stále na svém očišťování, abychom jako onen sochař, v každém svém životě shodili se sebe alespoň části toho zbytečného, překážejícího nánosu, svých nedokonalostí. A naším dlátem, naším nejúčinnějším nástrojem při očišťování sebe samých je láska, a to nejen láska k Bohu, ke Kristu, k Tvůrci, nýbrž i láska k našim bližním, ke všemu, co stvořil Bůh.
Všichni tvorové světa mají jednu povinnost, a v té jsou si rovni. Všichni jsme vyšli od Boha, jednoho Otce, a všichni se musíme k Němu zase navrátiti. Všichni máme stejný úděl, pro nás pro všechny stejně platí zákony Boží. Jsme dětmi jednoho Otce, všichni navzájem bratři, ať se ocitáme na kterémkoliv stupni svého duchovního vývoje, a proto se máme navzájem milovati a žíti v Duchu a v Pravdě.
Pravda nás osvobodí. Láska a Duch osvítí, abychom pak dovedli vědomě pociťovat sílu a účinky nejvyšší Lásky Boží.
Budeme-li v duchu těchto přikázání žít, pak naše karma nebude znát utrpení, neboť půjdeme životem pravou cestou – cestou lásky.
A ten, kdo neplní zákon lásky a nejde touto cestou za Kristem, ten se pak nikdy nevyhne následkům věčného zákona – odplaty a trpěti bude, trpěti musí.
Chce-li si někdo své utrpení ulehčit, pak si musí především přiznat, že si své utrpení sám připravil, a dále pak upřímně hledat, čím si je zavinil. Ujme-li se tohoto úkolu opravdu poctivě, pak jistě najde svoji chybu, kterou porušil zákon Boží tak, že takto musí trpět. A bude-li dále opravdově a upřímně litovat svých špatných skutků, a dá-li sám sobě pro budoucnost závazný slib, že se vynasnaží podobnému zlu se vyhnouti, pak jeho utrpení jistě přestane, anebo se značně zmírní.
To jest jediná možnost, jak zmírniti mnohdy tak těžké následky věčného zákona odplaty – karmy. Prožité utrpení je však pro náš duchovní život velikým bohatstvím, protože poznáním pravé příčiny utrpení duchovně rosteme a jdeme rychlejším krokem kupředu na cestě svého vývoje.
Ten, kdo dospěje již tak daleko, že pro něj utrpení není utrpením nýbrž radostí, bolest není bolestí nýbrž štěstím, ten dosáhl již té dokonalosti, že je spasen, a až opustí svůj pozemský život,nemusí se již znovu v něj vracet.
Vede-li se vám špatně, trpíte-li - nenaříkejte! Uvědomte si vždy věčný zákon odplaty, a bude vám vždy lehčeji. Hned budete spokojenější, ba šťastnější. Pamatujte, že nikdy nezáleží tolik na tom, co nás potká, jako na tom, jak to dovedeme přijmout, jaké stanovisko zaujmeme k tomu, co nás potkalo.
Můžete často pozorovat, že podobné neštěstí potká dva různé lidi, a každý z nich jinak je

přijme. Jeden je úplně zdrcen, přiveden až k zoufalství, kdežto druhý přijímá totéž neštěstí s klidem, dovede být i vesel. Tento druhý je z těch, kteří již zvítězili nad bolestí a dosáhli již nejvyššího možného stupně duchovního života zde na pozemské pláni.
K tomu napomáhá a vede jen pokora, čistota a láska.
Nechť vás všechny provázejí tyto veliké ctnosti celým vaším životem. Pak nebude vám nikdy obtížno smířiti se s neodvratností věčného zákona odplaty. Vaše karma bude vždy příznivá.

28. Kající Magdalena

Kající Magdalena může býti pro nás pro všechny ohromně cenným poučením, a to s různých hledisek. Nemělo by smyslu odvraceti se od špatného příkladu s opovržením, které by nám znemožnilo příklad její domysleti do všech důsledků.
Magdalena byla ženou bloudící, která ve svém životě hromadila hřích na hřích. Prodejná, lehká ženština, každý jí opovrhoval jako vyvrhelem lidské společnosti, a všichni muži, kteří v temnu noci ji vyhledávali, styděli se za ni ve dne a nehlásili se k ní.
Myslíte, že tato veliká hříšnice, zapadající stále hlouběji a hlouběji do bahna, neřesti a špíny, celým světem zavržená, byla také úplně opuštěna Otcem Nebeským? Myslíte, že ani u Něho nenalézala lásku a pochopení pro svoji bídu?
Ne! I tuto hříšnici miloval Bůh, protože i duše této hříšnice byla jiskrou Boží , součástkou Jeho tvorby, jedním z Jeho dítek, které zbloudilo. Byla to taková zbloudilá ovečka,v trní uvázlá a zraněná, která potřebovala vyproštění a ošetření, jak to Pán Ježíš o zbloudilých duších řekl.
A proto i ona měla býti vysvobozena ze svého hříšného života a uvedena znovu na správnou cestu.
Jistě ne náhodou slyšela Magdalena mluviti Pána. Jeho učení Jeho svatá Slova působila na duši této mravně kleslé ženy tak mocně, že špatná skořápka, věznící její duši, jako by se rozloupla, a ona v té chvíli přišla k poznání. Dostalo se jí vnitřního světla, a v jeho záři začala upřímně uvažovat o sobě samé, o svém dosavadním životě. Probudila se v ní ohromná lítost nad spáchanými hříchy, a s touto lítostí přišlo i rozhodnutí činiti pokání.
Tak se stalo, že Magdalena využila příležitosti, kdy Pán Ježíš byl pozván do domu zámožného farizea Šimona, přestavitele židovského náboženství, aby s ním pojedl. Jakmile Pán vešel do jeho domu a usedl ke stolu, přišla k Němu Magdalena, vylila vonný olej na Jeho hlavu, nohy Jeho smáčela slzami a vlasy svými je otírala. Plakala nad svými hříchy a projevovala Pánovi tak velkou úctu a lásku, až to všechny přítomné zaráželo.
I Šimon byl překvapen jejím počínáním a v duchu si pravil: »Byť toto prorok byl, věděl by, která a jaká jest to žena, která se ho dotýká, neb hříšnice to je.«
Pán Ježíš četl jeho myšlenky a hned mu odpověděl. Poučil jej podobenstvím o dvou dlužnících, kterým mu naznačil, jak nesprávně smýšlí. Obrátil se k hříšné ženě a pravil Šimonovi:
»Odpuštěni jsou jí hříchové mnozí, neboť milovala mnoho. Komuť se pak málo odpouští, málo miluje.« a Magdaleně řekl: »Oduštěni jsou tobě hříchové. Víra tvá tebe ke spasení přivedla. Jdi v pokoji!«
To vše vzbudilo nevoli mezi přítomnými a podivovali se tomu, jak On může někomu odpouštěti jeho hříchy.
Ubozí farizeové, ubozí představitelé židovského náboženství, ubozí lidé, kteří nepochopili Pána, kteří nepochopili ani to, že On nemohl odsouditi tuto duši, kterou právě probudil Svým svatým učením, ze tmy ke světlu ji doprovodil a přivedl ji na cestu novou, na cestu správnou,vedoucí k Otci.

Magdalena může nám všem býti vzorem i příkladem, co máme činiti my – hříšníci. Mnohý hřeší, a je ve svém hříšném životě již tak zaprodán, tak hluboko kleslý, že se domnívá, že se již ani nemůže napraviti. Myslí si, že vše jest již marné, marná snaha chtít se polepšit, cítí-li sám, jak hluboko klesl a malomocně se domnívá, že se již nemůže vzpamatovati, že pro sebe nikdy nedosáhne odpuštění.
A právě pro takové zbloudilce může býti krásným příkladem Magdalena. Stejně jako pro ni není nikdy pro nikoho pozdě, aby sám sebe poznal, uznal své chyby, obrátil se na cestu jinou a snažil se státi se lepším, než jakým byl dosud.
Proto přiklad Magdaleny jest příkladem pro nás pro všechny. Všichni jsme hříšníci, mnohdy i těžce chybující, a mnozí, i když si uvědomují svou nesprávnou cestu, nemají dosti síly, aby svůj život změnili. Přes všechnu vůli jíti kupředu cestou lepší, strhují jej staré zvyky, svody společnosti i Satan sám, takže mnohdy i proti jejich vůli k polepšení nedochází. Bojují stále, bezmocní a zoufalí nad sebou samými. Tento stav věčného zápasu může se vystupňovati v úplné nervové zhroucení, onemocnění, třebas i šílenství, a to vše jen proto, že jejich vůli po nápravě chybí pravá víra v Lásku Boží, která pomáhá a uzdravuje. Správné jsou jejich výčitky, které si činí, nesprávně jsou jejich domněnky, že odpuštění již dosáhnouti nemohou. Proto mnozí, i s plným vědomím své hříšnosti, setrvávají v ní, až právě příklad Magdaleny má býti pro ně světlým bodem naděje na vysvobození z následků jejich hříchů pro budoucnost.
Je to právě Magdalena, která je pro nás nejlepším důkazem veliké, bezměrné Lásky Boží k nám všem, bez vyjímky. Všichni jsme Jeho dítkami, a protože jsme dosud nedokonalí, dopouštíme se stále různých omylů, přestupků proti zákonům Božím, tak zvaných hříchů.
Proto jsme se museli vtěliti do hmoty pozemské pláně, kde máme jeden veliký úkol – to jest zdokonalovati se, postupně zbavovati se všech nedokonalostí, hříchů, starých zlozvyků a náklonnosti ke hříchu i zlu, abychom konečně odložili vše, co nám dosud v našem duchovním životě překáželo.
Budeme-li míti upřímnou snahu dokázati to, pak máme vždy zajištěnu pomoc Boží, protože Bůh nás neustále provází Svou Láskou, a to i tehdy, kdy se domníváme, že Jeho Lásky nejsme ani hodni.
Vždyť nad jediným hříšníkem pokání činícím radují se Nebesa více, než nad 99 spravedlivými! To znamená, že těch 99 došlo již ve svém vývoji tak daleko, že již nehřeší, protože vyspěli svými zkušenostmi získanými v předchozích životech a dosáhli vyššího stupně své dokonalosti. Dosáhli již dříve té milosti Boží, že přišli k poznání dobra i zla, poznali sami sebe a proto nechtí-li, nemusí býti otroky Satanovými. Ti jdou již mnohem pevnějším krokem po cestě svého vývoje, po cestě, kterou nám ukázal Pán Ježíš. Proto těch 99 spravedlivých nemůže způsobiti v nebesích tolik radosti, jako ten jeden jediný hříšník, který se dal na pokání. Je to radost nad jednou znovu se probudivší duší, radost nad znovu nalezenou ztracenou ovečkou, která byla navrácena do stáda Božího. U oněch 99 spravedlivých, kteří třebas byli v minulosti také velikými hříšníky, byl však tento proces navrácení se k Bohu odbyt již dříve, a nad nimi radovala se Nebesa ve chvíli jejich návratu.
Dále připomeňme si ty, kteří své pokání ještě neučinili, kteří si dosud ani neuvědomili nesprávnost a hříšnost svého života.
Pro nás platí vždy příkaz, abychom takového bratra nebo sestru pro jejich hříšnost nikdy sami neodsuzovali. Nechceme-li býti souzeni, nesuďme jiné. Spíše je politujme, že jsou dosud na tak nízkém stupni, že tolik hřeší. Snažte se, pokud můžete, poučiti je – zejména poučiti příkladem ukázati jim správnou cestu a připomeňte jim také Zákon Boží, podle kterého si musí každý odčiniti všecky své hříchy, odčiniti třebas i velikým utrpením.
Domníváme-li se však, že sami stojíme výše než oni, můžeme se velmi často mýlit, ale i kdyby tomu skutečně tak bylo, nikdy nemáme být na to pyšni. Musíme vždy jen děkovati Pánu za tu milost, že nás Svým svatým vedením přivedl již tak daleko, že jsme svým životem blíže Jemu a dále od Satana.

Kající Magdalena ukázala nám také svým pokáním, jak mocně působila Slova Pánova na hříšníky. Ona chápala tato Slova jinak, než přeučení a domýšliví kněží židovští a farizeové. Jim nebylo nic platno, že poslouchali Slova Páně, přikazující neodsuzovati nikoho, milovati své nepřátele a také i hříšníky. Jim nebylo nic platno, že byli přímými posluchači tohoto svatého učení, a kající Magdalena je toho nejlepším dokladem. Pomlouvali ji a odsuzovali v přítomnosti Pána Ježíše, a o Něm samém nehodně smýšleli jen proto, že s takovou hříšníci vůbec jednal. A v důsledku toho dovolili si hned pochybovati o jeho Božském původu, o Jeho svatosti, čistotě a moci. Proč? Protože nevěděli nic o bezměrné Lásce Boží, která i k hříšníků se sklání a i nejtěžší hříchy dovede odpouštěti.
A přece On jako Syn Člověka, tak prostý a skromný, ukázal právě na tomto příkladě Svou Božskou duši. Dal nám nejlepší příklad, jak se máme k takovým hříšníkům chovati, jak se obraceti k bloudícím duším, jakou byla kající Magdalena, k duším, které nejvíce hříchů napáchaly, a právě proto potřebují také nejvíce naší lásky.
Nikdy nemáme právo odsuzovati, vždyť ani Pán Ježíš neodsoudil nikoho, ani hříšnou Magdalenu. Nemáme právo odsuzovati ani takového člověka, který se dopustil nejtěžších hříchů, ba ani vraha, který byl za svůj čin k smrti odsouzen. Právo soudit nepřísluší nám. Právo soudit je právo Boží.
Naše soudy světské jsou vykonavateli světské spravedlnosti. Tato vychází z daných zákonů a každému provinilci odměřuje, nakolik se zpronevěřil všeobecně platným zákonům, které hájí majetek, svobodu a práva jednotlivců, aby byl zachován určitý řád a pořádek mezi lidmi. Proto naše justice jest pouhou vykonavatelkou práva, ochranitelkou spravedlnosti, která odstraňuje někdy trvale, jindy jen dočasně nebezpečná individua, zneškodňuje působení takových jednotlivců, kteří propadli zlu. Soudit je může však jedině Bůh.
Nikdy nevíme, zda již ve chvíli, kdy je nad zločinným člověkem pronášen soud, není již tento zločinec člověkem docela jiným, který, podoben kající Magdaleně, byl již Pánem přijat na milost a dosáhl již odpuštění. V okamžiku rozsudku mohla se sním státi i ta ohromná změna, že lituje svého činu, činí pokání, takže Kristus sám vstoupil do něho, aby jej proměnil – podobně jako kající Magdalenu – v nového, lepšího člověka.
Kolik lidských životů bylo by zachráněno, kdyby soud lidský byl v harmonii se soudem Božím!
Mnozí soudcové dali mi v této věci úplně za pravdu. Mnozí mezi nimi uvědomují si jasně rozdíl mezi soudem světským a soudem Božím. Tito soudcové při svém posuzování a souzení přestupků a zločinů nehledají vždy jen podrobnosti zákona, na jehož základě by mohli provinilce odsouditi, nýbrž jejich ušlechtilou snahou jest najíti takové paragrafy, které by jim umožnily chybujícího člověka buď osvoboditi anebo alespoň jeho trest co možno nejvíce zmírniti.
To jsou praví následovníci Kristovi, duše ušlechtilé, které poznaly a dobře pochopily čisté učení Pána Ježíše, vžily se v ně, jsou jím naplněny a nemohou proto jinak jednati, než projevovati dobro svého nitra při každé příležitosti.
Jak soudil Pán a s jakou láskou jednal s hříšníky, ukazuje i jiný přiklad cizoložné ženy, který je zaznamenán v evangeliu sv. Jana.
Židé přivedli jednou před Pána Ježíše ženu, kterou přistihli při cizoložství a proto podle jejich zákona měla být ukamenována.
»Co pravíš Ty?« ptali se Pána.
Pán Ježíš seděl skloněn a psal na zemi a na jejich dotazy neodpovídal. Když však nepřestali na Něj naléhat, řekl:
»Kdo jest bez viny, hoď na ni první kamenem.«
Tato slova účinkovala tak mocně, že všichni rozhořčení soudci, připravení kamenovat hříšnou ženu, zalekli se vlastního svědomí, které každému připomnělo jeho vlastní hříšnost. A tak se pozdvižené k ráně připravené ruce sklonily a jeden za druhým tiše odcházel. Za chvíli zůstal

tu Pán Ježíš s onou ženou o samotě.
Řekl jí:
»Ženo, kde jsou ti, kteří na tebe žalovali? Žádný tě neodsoudil?«
»Žádný ,Pane!«
I řekl Pán Ježíš: »Aniž Já tebe odsuzuji. Jdi a nehřeš více.«
Tento příklad mějme vždy na paměti. Obrazí se v něm probuzené svědomí žalujících židů, kteří se přiznávali k zákonu Mojžíšovu, který jim dával právo souditi jiné. Zapomínali však souditi sami sebe, nezpytovali svoje svědomí, aby dovedli posouditi, nejsou-li oni možná ještě daleko horší než tato cizoložnice. Za to, že byla přistižena při činu, chtěli ji ihned odsouditi a ukamenovati, ale neuvědomovali si, že i oni sami cizoložili v skrytu, tajně, aby je nikdo neviděl a proto také nikdo nemohl na ně žalovati. Teprve Slova Pána Ježíše probudila jejich svědomí, ve kterém i hříchy tajné před světem skryté, zůstávají vždy jen hříchy – a proto zahanbeni odešli.
Kdyby si každý člověk, dříve než začne někoho odsuzovati nebo pomlouvati, uvědomil, jaký jest on sám, není-li snad ještě horší než ten, o němž chce nepěkné věci povídati a kterého odsuzuje jako špatného člověka, pak by hned bylo lépe na světě.
Zmizelo by tolik zbytečných pomluv a nespravedlivých odsouzení, že by tu odpadly i příčiny mnoha sporů, hádek a nenávisti. Kdyby lidé zpytovali vždy nejdříve své vlastní svědomí a snažili se napravovati své vlastní chyby, pak by jim ani nezbyl čas na hledání a posuzování chyb svých bližních. Celý svět byl by pak lepší, protože lidé stávali by se lepšími a dokonalejšími a celá společnost lidská by tím ohromně získala.
Proto je nejvýš správné přikázání: » Poznej, člověče, sebe sama - « a dodatek k němu: » Poznáš-li sebe, poznal jsi Boha.« A poznal-li jsi Boha, pak budeš věděti, co je tvou svatou povinností a jak máš žíti, abys byl v harmonii s ostatními. Pak poznáš také a pochopíš, v čem byla ti příkladem kající Magdalena.
My všichni, kteří jsme si dobře vědomi, že jsme ve všem odkázáni na milost Boží, my všichni, kteří toužíme po správném pochopení Slov Pána Ježíše, která jsou schopna osvoboditi nás od všeho zlého, řekneme si dnes:
Ode dneška chci jíti tou cestou, kterou Jsi mi Ty, Pane, ukázal! Ode dneška nebudu již nikoho odsuzovati, dám dobrý pozor i na to, abych nikoho ani nepomlouval. Nepomlouvati, stejně jako nelhati, jest velmi těžká věc, a nezpronevěřiti se nikdy těmto příkazům, předpokládá již člověka značně vyspělého, ušlechtilého, dokonalého. A býti takovými – musí být snahou nás všech.
Pokusme se o to, třebas hned zítřejším ránem počínaje. Po celý den dejme si na sebe dobrý pozor, abychom nikoho nepomlouvali, o nikom nic špatného nepovídali – i kdyby to byla pravda, a dále – dokážeme-li to, nepromluviti za celý ten den ani jediné lživé slovo. Nikomu se s tím nemusíme svěřovati, nikomu nemusíme povídati výsledek své zkoušky, jen sami u sebe vše promysleme. Ujišťuji vás, že provedete-li takovou zkoušku, velmi si posloužíte.
Dáte-li si na sebe dobrý pozor, pak shledáte, kolikrát za den jste nemluvili pravdu. Kolikrát za den jste promluvili nepříznivě o svých bližních, tedy pomlouvali a odsuzovali. A jakmile se přistihnete při něčem podobném, pak si musíte přiznat, že jste při zkoušce neobstáli, a že je vám třeba ještě dále se cvičiti v sebeovládání. Ale již toto přiznání svých poklesků je samo o sobě velmi užitečné, protože jest to začátek, první krok na cestě k našemu zdokonalování se. Jest to první projev naší kajícnosti.
Proč bylo odpuštěno kající Magdaleně? V prvé řadě proto, že přišla sama k poznání svých hříchů. Za druhé proto, že litovala upřímně všeho, čeho se dopustila ve špatnosti svého dosavadního života,a za třetí pak byla při ní polehčující okolnost, kterou Pán vyjádřil slovy:
»Odpouštějí se jí hříchové mnozí, neboť mnoho milovala.«
Tím dostala Magdalena, hříchům propadlá žena, nejlepší vysvědčení před všemi lidmi, kteří byli účastníky oné hostiny.- Mnoho milovala!

Byla to tedy její láska, kterou tolikráte projevovala jiným, a dále její víra v Pána, které jí pomohly k odpuštění tolika hříchů.
Z toho vidíme, že nikdo z nás, ani ten největší hříšník nemusí zoufati nad svými hříchy, protože stačí dobrá vůle upustiti od zla a obrátiti se k dobrému, jíti za Kristem. To znamená, uvěřiti v Něj a říditi se ve všem Jeho svatým učením. Kdo tak učiní, naučí se více milovati, a bude-li více milovati a lásku svou ve svém jednání uplatňovati, pak mu jeho dosavadní poklesky budou odpuštěny a nebude muset za ně trpět.
Příklad Magdaleny dokazuje, že je docela možné dosáhnouti toho. Jí dostalo se dokonce i toho velkého vyznamenání, že právě ona byla mezi prvními ženami, které viděly Pána hned po Jeho vzkříšení, v Jeho duchovní podstatě. A nebylo mnoho těch, kteří byli tímto pohledem vyznamenáni. Bylo to jen několik lidí z kruhu Jeho nejbližších, několik učedníků Jeho, Matka Marie, Miriam a Magdalena. Tak vysoko povznesl Pán tuto kající ženu pro její lásku a víru v Něj, že jí dovolil vstoupiti do kruhu Jemu nejbližších a nejmilejších bytostí.
Této milosti může se dostati každému z nás. Naučme se přiblížiti se k Němu pokorně a upřímně, z celého srdce vyjádřiti lásku a víru v Něj ve formě prosby:
»Ó, Pane náš, Ty víš, že jsem ještě nedokonalý člověk, a proto jsem se ve svém duchovním vývoji nedostal ještě tak daleko, abych plně pochopil Tvé svaté učení, dovedl se vždy a ve všem dle něho říditi, dle něho žíti a jednati. Bez Tvé svaté pomoci nemám k tomu ani potřebné síly. Vím, že jsem přišel na tento svět jen proto, abych se zdokonaloval, a věřím, že se může tak díti jen tehdy, budu-li následovati Tebe, zachovávati Tvá přikázání. K tomu potřebuji však nevyhnutelně Tvé svaté pomoci, o kterou Tě vroucně prosím. A dopustím-li se přece nějakého poklesku nebo přestupku proti zákonům Božím, pak prosím, buď ke mně shovívavý a milosrdný. Promiň mi mé nedokonalosti a dej mi vždycky včas poznati vykonané zlo, abych mohl svých špatných skutků upřímně litovati a v budoucnu se již jich vystříhati.«
Kdo si bude takto počínati, toho Pán vyslyší. Takovému člověku, který pozná své poklesky a upřímně lituje, že se jich dopustil, a s touto lítostí projeví i snahu polepšiti se a jíti dále správnou cestou, kterou nám Pán Ježíš ukázal, takovému člověku dostane se nejen odpuštění jeho hříchů, za které již nemusí trpěti, nýbrž dostane se mu síly a pomoci Boží, aby ve svých předsevzetích opravdu vytrval.
Při této příležitosti chci vás ještě upozorniti na jeden, málo známý zákon, který je důležitý zejména pro ty, kteří se chtějí přiblížiti k pravému duchovnímu životu. V neznalosti tohoto zákona často si sami překážejí ve svém duchovním postupu a mnohdy si i velmi škodí.
Zákon ten je vyjádřen Slovy Pánovými:
»Jste-li za pluhem a ořete brázdu, neohlížejte se nikdy zpět!«
To znamená, že i když jste zhřešili, poznali spáchané zlo a v lítosti nad ním učinili předsevzetí, že se v budoucnosti podobného skutku vystříháte, nemáte se již nikdy po tomto vykonaném pokání ke svým starým hříchům vraceti. Vaše víra v odpuštění onoho hříchu musí býti tak pevná, že se již nesmíte svým dřívějším proviněním obírati.
Ořete-li novou brázdu, neobracejte se nikdy zpátky na to, co jste již vyorali. Nepřipomínejte si ani to špatné, čím jste zhřešili. Dívejte se vždy jen kupředu na to, co před vámi leží, na to, co užitečného můžete a máte vykonat.
Slib, který jste si ve chvíli pokání dali, snažte se vždy co nejsvědomitěji plniti, tedy-nehřešiti znovu. Jinak musí pro nás existovati jen přítomnost zasvěcená budoucnosti. Musíme viděti před sebou jen cíl svého budoucího života, a tím dosáhneme té dokonalosti, které nás učil Pán a která znamená pro nás nejrychlejší cestu, kterou se budeme vraceti tam, odkud jsme vyšli – k Otci. Proto se nemáme zdržovati věcmi již odbytými, událostmi, které jsou již za námi, proto se nemáme za pluhem obraceti zpět, na brázdu již vyoranou.
Obírati se stále zlem, třebas i v minulosti spáchaným, které uvádí nás stále znovu do sféry zla, je pro nás velmi nebezpečné. Zejména proto, že dle zákona – stejné přitahuje stejné – přivolávali bychom svými myšlenkami zase staré zlo k sobě zpátky. Čím se ve své mysli

obírám, do toho se sám uvádím. Myslím-li stále na zlo, překážím tím své duši, aby nás mohla svými dobrými impulsy a popudy vésti dále k dobru, k naší dokonalosti. Proto nevracejme se zbytečně k dřívějším poklesům!
Můžeme-li je napraviti, napravme je, a prosme Boha za odpuštění svých hříchů. Uvědomujme si stále velikou Lásku Kristovu, a za září této Lásky jděme jako za majákem, který nám ukazuje cestu jediné správnou. Tou cestou pokračujme dále – bez ohlížení na minulé. Pak půjdeme ve svém duchovním životě mnohem rychleji kupředu, protože nás nebude zdržovati ani ohrožovati nebezpečí, které nás přivádělo znovu ke zlu.
Dnes vidíme tolik utrpení mezi lidmi, a to především proto, že nikdo nehledá příčinu utrpení, neptá se, zač trpí a nepřizná si, že všechno své utrpení sám si připravil. Prostě řečeno, dnešní lidé dělají pravý opak toho, co udělala kající Magdalena.
Žádné utrpení není bez příčiny a neděje se bez Vůle Boží. Každé utrpení jest v podstatě projev nejvyšší Lásky Boží k nám, protože tímto utrpením máme býti upozorněni na chyby nebo hřích, kterého jsme se dopustili a dosud jsme si jej ani neuvědomili, a proto v něm setrváváme nebo možná jej i opakujeme. Proto muselo přijíti toto utrpení, aby nás probudilo k uvědomění svých hříchů, abychom jich mohli litovat, činiti pokání a napraviti se.
Jen tak můžeme duchovně růst a vyvíjet se. Proto největšího pokroku svého vývoje dosáhneme právě jen utrpením.
Kdo takto pochopí utrpení, správně je pochopí. Přijímejme každé utrpení s otázkou: Kde jsem chybil? - a přiznáme-li si svoji vinu a projevíme lítost, budeme rychle zbaveni svého utrpení, protože naše poklesky budou nám odpuštěny, tak jako bylo odpuštěno kající Magdaleně.
Jsou mnozí lidé, kteří vyspěli již tak daleko, že zvítězili nad bolestí, a utrpení není pro ně již utrpením, nýbrž radostí. To jest již dokladem jejich veliké dokonalosti duchovní.
Znám jednu sestřičku, která vždycky, kdykoliv přijdou nějaké bolesti a utrpení, řekne si odevzdaně:
»Jen víc, ještě víc, ó Pane, neboť ráda snáším tyto bolesti pro Tebe. Vždyť Ty jsi trpěl mnohem více za nás a bez Své viny, kdežto já jsem si svou bolest jistě zasloužila přestoupením zákona Božího.«
A po tomto upřímném doznání, které se nevzpírá nadešlé utrpení přijmouti, zpravidla přestanou všechny její bolesti. Nikdy však nezapomene také hned poděkovati Pánovi za tuto velikou milost, kterou ji v okamžiku úlevy prokázal.
Je to velmi ušlechtilá duše, katolička, ač říká, že je mojí žákyní, a já mohu říci, že velmi dobrou. Zůstává stále katoličkou, ale dovede se dnes již dívati na různé náboženské otázky zcela jinak než dříve. Naučila se viděti v každém člověku bratra a dovede milovat i ty chybující a odpouštěti i těm, kteří jí ublížili. Má pro ně jen lásku a odpuštění a nikdy nikoho neodsuzuje. Omlouvá chyby svých bližních tím, že snad byli ke svým zlým činům svedeni, protože nikdo z nás nemůže nikdy věděti, co je vlastně k páchání zla přivedlo.
Tak měli by smýšleti všichni, a podobně jako ona chovati se stejně vlídně a shovívavě ke všem, kteří ve svém vývoji nedospěli ještě tak daleko, aby mohli následovati kající Magdalenu.
Uvádím vám příklad této sestřičky proto, že celý její život ukazuje, jak krásně a radostně žije ten, kdo správně pochopil učení Pána Ježíše. Všichni musíme usilovati o to, abychom toho rovněž dosáhli. Kdo učení Pána Ježíše správně pochopí, půjde ve svém životě jistě také za Ním, a bude-li jeho život naplněn láskou, nebude v něm utrpení.
Máme svůj rozum a svoji vůli. Máme možnost vybrati si dle své vůle, kterou cestou chceme jít za svým duševním i duchovním pokrokem, za svým zdokonalováním se. Můžeme dobrovolně voliti cestu lásky nebo cestu utrpení. Komu se zdá neschůdnou cesta lásky, nevyhne se utrpení, protože se na své cestě vývojové zastaviti nemůžeme a nesmíme.
Vám, kteří trpíte, přeji upřímně, aby vám Bůh pomohl ve vašich těžkostech, aby vám ulehčil cestu k poznání, především k poznání sebe sama a svých chyb, neboť tím odvrátí od vás další

utrpení. A vám, kteří trpíte nad ztrátou někoho ze svých drahých a nosíte smutek po nich, vám radím, abyste smutek odložili, protože jest jen důkazem toho, že jste nepochopili dobře Pána, nedovedete se dobře podříditi Vůli Nejvyššího.
Vždyť tak zvaná smrt není smrtí, ale vzkříšením k novému životu, vysvobozením z tohoto vězení tělesného, osvobozením duše, aby se mohla snadněji spojiti s duchem a přiblížiti se rychleji k Bohu.
Přejme každému jeho odchod z hmotného života, radujme se nad ním. Na místě smutečního šatu oblečte raději barvy veselé, abyste tak ukázali světu, že jste pochopili správně vážnou přeměnu života, že nejste sobci, kteří by si pro svoji osobní radost raději přáli, aby se jich miláčkovi nedostalo této milosti vzkříšení k novému životu. Jestliže jste upřímně milovali toho, kdo vám odešel, pak jeho odchodu nelitujte a uvědomte si, že Bůh miloval jej ještě více než vy, a proto jej odvolal ze života hmotného do života duchovního.
On skončil svůj úkol, který mu byl zde na pozemské pláni určen, a proto byl vysvobozen. Odešel-li od vás, nepřestal vás milovati, a proto neztěžujte mu svým zármutkem jeho život nynější, protože stavy duše vaší přenášejí se do duše jeho. Dokažte mu svou lásku tím, že ho budete posilovat svou modlitbou, že budete s láskou vzpomínati na všecky krásné okamžiky, které jste s ním prožili, ale nikdy neplačte.
Ulehčíte tím velmi odešlému, zmírníte své utrpení. Jest to jedno z těch utrpení, které si člověk sám připravuje, a to jen tím, že nepochopil správně, co vlastně takovýto odchod člověka z pozemského života znamená.
Toto utrpení, které si lidé sami připravují, mohou také sami se sebe sejmouti. Oni sami je vytvořili, proto také sami mohou se jej zbaviti. Ostatních utrpení nelze se však zbaviti jinak, než jak nám ukázala kající Magdalena, to jest: Poznáním spáchaného zla, upřímnou lítostí, pokáním a pevnou vírou v milost a Lásku Pánovu.

29. Duch svatý

Velmi často slýcháte o Duchu svatém. Nejčastěji slyšíte o něm v chrámech, od kněží, kteří zejména před svými kázáními vzývají Ducha svatého, aby jim přispěl ku pomoci. Přesto však jen málo kdo si uvědomuje skutečnou podstatu a moc Ducha svatého. Většinou se lidé ani nenamáhají rozluštiti záhadu, kdo vlastně je onen Duch svatý, jak ve skutečnosti působí a jak by mohl působiti ještě dále, kdyby si lidé Jeho působení uvědomovali a ve chvílích potřeby o Jeho pomoc správně žádali a hlavně – v tuto pomoc Jeho opravdově věřili.
V Evangeliích naleznete slova Pána Ježíše, kterými učedníkům Svým předpověděl, že jim pošle Utěšitele – Ducha svatého, který zůstane s nimi na věky. A toto přislíbení Pán také splnil. Do shromáždění učedníků Pánových po Jeho odchodu skutečně sestoupil Duch svatý a objevil se v podobě ohnivých jazyků nad hlavami apoštolů. Tímto objevením se Ducha svatého dostalo se apoštolům zázračné schopnosti, že dovedli náhle mluviti různými jazyky. Tím dostalo se jim zároveň i zvláštního posvěcení k vykonávání jejich apoštolského poslání, neboť posvěceni, posíleni Duchem svatým stali se schopnými hlásati Evangelium všemu lidu, všem národům, ve všech jazycích.
Evangelium nepodává žádné bližší vysvětlení o působení Ducha svatého, a proto Jeho objevení se mezi lidmi zůstalo bez užitku pro ostatní lidstvo i pro mnohé kněze a kazatele. Nepochopili a ani se nesnažili pochopit správně ono tajuplné působení Ducha svatého. Proto také tak málo lidí používá této milosti, kterou nám Pán přislíbil a také poskytl sesláním Ducha svatého mezi nás.
Duch svatý jest vlastně naším Spasitelem, neboť jen člověk osvícený Duchem svatým může býti spasen. Jen takový člověk, který dovede přijímati dary Ducha svatého, je ve stálém

spojení s Ním, je schopen naslouchati vnitřnímu hlasu své duše, která je nástrojem ducha našeho, a tento jediný umožňuje nám spojení s Bohem samým. A kdo dosáhl tohoto spojení, je schopen přijímati také dary Ducha svatého, je schopen žíti podle zákonů Božích, a kdo podle nich žije a poslouchá popudy své duše, ten stal se účastným života věčného. Do života věčného uvedlo jej jediné působení Ducha svatého, který prostřednictvím našeho ducha a pomocí naší duše usměrňuje náš život k takové dokonalosti, která nám zajišťuje naši spásu. Proto zcela právem možno říci, že Duch svatý Svým působením stává se naším Spasitelem.
Máme-li dosáhnouti svého spasení, musíme si proto v prvé řadě ujasniti, jak Duch svatý působí a dále – věřiti Mu absolutně. Bez této víry v Něj nemůžeme dosáhnouti spojení s Ním a nemůžeme také nikdy získati ony cenné dary, které nám Duch svatý může poskytnouti, a které je také ochoten vždy nám poskytnouti z veliké lásky k nám.
Škoda, věčná škoda těchto darů, které zůstávají nevyužity z pouhého nepochopení, zatím co by mohly vykonati pravé zázraky. Škoda, že i církev sama tak nedostatečně pochopila a tak nedokonale věří v sílu pomoci Ducha svatého. Vidíme, jak se kněží připravují na svoje kázání, jak si je předem píší a učí se jim zpaměti. A přece – podle slov Pána Ježíše – měli by se na svoje kázání jinak připravovat. Měli by si uvědomiti slova z Evangelia:
»Nestarejte se, co budete mluvit, až budete potřebovat, Pán vám dá.«
A kdyby měli dostatek víry, že Pán opravdu dá, Duch svatý by je nikdy neopustil. Taková kázání byla by pak skutečným výkladem Evangelia, opravdovým hlásáním Slova Božího, protože pak by se ozval z nich hlas Ducha svatého, nikoliv hlas kazatelova rozumu. Taková kázání mluvila by také přímo z duše k duši a jejich účinek byl by nekonečně mocnější, než účinek studených výkladů rozumových.
Nechci snad tvrdit, že by se mezi kazateli církevními nenašli opravdoví hlasatelé Slova Božího, kteří pochopili a uvěřili v sílu pomoci Ducha svatého, ale je jich – žel Bohu, příliš málo.Velká většina jich věří více svému rozumu než Duchu svatému.
A podobně jak myslí a nedokonale věří mnozí kněží, tak myslí či lépe řečeno nemyslí většina tak zvaných věřících příslušníků křesťanských církví.
Řekl-li Pán, že nám pošle Utěšitele – Ducha svatého, který zůstane s námi na věky, znamenalo to, že Duch svatý nepřišel jen zapůsobiti na apoštoly, nýbrž že Duch svatý jest pro nás pro všecky nejcennější duchovní pomocí, naším Utěšitelem v časté naší bezradnosti a Svým vlivem a působením na nás také naším pravým Spasitelem.
Jen lidé sami překážejí Mu svým rozumem, někdy dokonce i pýchou svého rozumu, aby nemohl působiti v nich tak, jak si náš Pán přál, a tím se sami ochuzují o vzácné bohatství darů Ducha svatého.
Duch svatý je stále s námi a bude s námi na věky. Tuto velikou milost vykoupil pro nás Pán Ježíš Svou velikou a bolestnou obětí na kříži. Velikost této oběti měli by si uvědomovati všichni, aby si dovedli lépe vážiti její ceny, protože ve skutečnosti dovedou jen povrchně žádati o pomoc Ducha svatého, zachovávají pouze formu této žádosti, nic víc. Je třeba opravdově a pevně věřiti v onu velkou a cennou pomoc, a pak se také naučíme používati jí s upřímnou odevzdaností ve všech případech svého života.
Jako malý úsek takových možností chci vám dnes uvésti jen několik příkladů, jak mohou pomoci Ducha svatého používati studenti, zejména ti, kteří se připravují k nějaké zkoušce, ať již mezi rokem nebo na konci roku či k maturitě nebo státní zkoušce na vysokých školách.
Úspěšné výsledky této pomoci Ducha svatého mohli by na sobě poznati všichni studenti. Každý mohl by využíti tohoto vzácného daru, který jim Duch svatý nabízí, a není třeba ničeho jiného, než v Něj a v Jeho pomoc uvěřiti a pokorně, upřímně o pomoc tuto poprositi.
O úspěchu podobné upřímné prosby mám několik důkazů.
Před časem přišla ke mně jedna kandidátka filosofie, z rodiny velmi vážené a ušlechtilé, a naříkala si, že dostala ke státní zkoušce z češtiny vypracovat takový úkol, že si s tím vůbec neví rady. Proto přichází ke mně, abych jí vyprosil pomoc Ducha svatého. Vyhověl jsem

jejímu přání. Položil jsem své ruce na její hlavu a prosil jsem za ni, aby jí Bůh seslal na pomoc Ducha svatého a svaté inspirátory, aby její nitro naplnil Svou Láskou a Svým Božským klidem a mírem, aby se stala schopnou přijímati inspirace nejvyšších pomocníků, kteří by jako prostředníci přenesli z Božského vševědomí do vědomí jejího vše, co k zodpovězení dané otázky potřebuje. A v duchu dodal jsem, že věřím ve vyslyšení své prosby, protože věřím v působení a sílu Ducha svatého.
Při tom se tato filosofka vroucně modlila. Když jsem skončil svoji prosbu, vstala, poděkovala mi a odcházela. Když však došla ke dveří, vykřikla náhle celá rozradostněná: »Už to mám! Teď mi to právě přišlo, ale já musím teď honem utíkat domů, abych si to mohla rychle zapsat, než to zapomenu.«
A když přiběhla domů a začala psát, psala tak rychle, jako by jí to někdo diktoval, a práce dopadla tak dobře, že byla odměněna výbornou.
Druhý podobný příklad týkal se absolventa obchodní akademie, který se připravoval k maturitě. Byl to žák velmi svědomitý a několik dnů před maturitou se nervově úplně zhroutil prohlásil otci, že k maturitě nepůjde, protože na něj padá taková tréma, takový strach, že by jistě u zkoušky neobstál.
Otec byl zoufalý, protože měl již pro hocha zajištěné místo, ale podmínkou bylo maturitní vysvědčení s dobrým prospěchem. Otec viděl, že se synem sám nic nesvede, a proto přišel ke mně a syna přivedl s sebou. Posílil jsem nejprve studentovi ochromené nervy a pak provedl jsem s ním totéž, co s onou filosofkou. Radil jsem mu, aby soustředěně, upřímně poprosil Boha o pomoc a seslání ducha svatého a před zkouškou samou aby si řekl: Věřím v pomoc Ducha svatého, věřím ve svatá slova: »Nestarejte se, co budete mluvit, až budete potřebovat, Pán vám dá,« a přidal k tomu ještě: »A já věřím, že Pán mi dá.«
To bylo v úterý a hoch měl zkoušku dělat ve čtvrtek. Po odchodu ode mne řekl však otci, že do čtvrtka čekat nebude, protože nyní je si tak jist, že půjde a přihlásí se hned zítra dobrovolně, aby posila, kterou ode mne ke zkoušce získal, nebyla zase něčím oslabena. Udělal tak, jak se rozhodl, a maturita dopadla znamenitě.
Další, přímo klasický příklad je případ jednoho technika, syna vynikajícího pražského lékaře. Měl dělati státní zkoušku z pěti předmětů, a přepadl jej strašný strach. Ke mně přivedla jej jeho matka s prosbou, abych mu domluvil, poradil a svou přímluvou nějak pomohl. Vyhověl jsem jako v případech předešlých, učinil co bylo třeba a dal mu potřebné rady. Odešel ode mne uklidněn a ke zkouškám šel s plnou vírou, že je udělá.
Před zkouškou zachoval se přesně tak, jak jsem mu poradil a výsledek byl překvapující. Z prvých čtyř předmětů dopadly zkoušky vesměs výborně. Pak byla přestávka, které studenti použili k tomu, že vyšli na chodbu a rokovali o výsledcích právě odbytých zkoušek. K našemu studentovi přišli kolegové a gratulovali mu k tak skvělému výsledku a přidali:
»Což pak tobě je hej, když už to máš ze čtyř předmětů výborné, tak ten pátý půjde ti také.«
To co následovalo, nemělo se stát. Student přiznal kolegům, že je si jist dobrým výsledkem i poslední zkoušky, protože věří, že mu pomáhá Bůh. Tato odpověď vynesla mu však ohromný posměch všech ostatních, kteří v nevázané bujnosti dávali najevo své pohrdání.
»Podívejte se na toho idiota, on věří ještě na Pána Boha!«
Takové a podobné výkřiky, nadávky a posměch hrnuly se na něj se všech stran, až zahanben kamarády, dal se zviklati ve své víře a začal jim přizvukovat, s nimi souhlasit, jen aby nezůstal mezi nevěřícími vysmívaným věřícím. Nevzpomněl při tom na Slova Páně: »Blahoslaveni, kteří pro Mne blázni budou.« Zapřel v tom okamžiku Pána i Boha i Ducha svatého, a takto nepřipraven, oloupen o svoji víru, šel ke zkoušce z pátého předmětu. A tady prohrál úplně. Nic mu nebylo platné, že předešlé čtyři předměty odbyl výborně, nepustili ho a musel za půl roku dělati znovu celou zkoušku ze všech pěti předmětů.
Uvádím tento příklad jako výstrahu všem studentům, která jim má být zároveň i poučením že v tak vážných věcech, které souvisí přímo s pomocí Ducha svatého, nesmí jednati tak

lehkomyslně, jako jednal tento student.

Právě před ukončením minulého školního roku přišli ke mně dva studenti a jedna studentka, kteří měli před zkouškami, jeden z nich před maturitou. Tento maturant byl však po celých sedm let na reálce velmi lehkomyslným žákem a před maturitou měl dělat postupné zkoušky ze čtyř předmětů, aby jej vůbec k maturitě připustili. Těmto třem studentům věnoval jsem jedno celé nedělní odpoledne a vykládal jsem jim o nutnosti čisté víry v Boha a neochvějné víry v pomoc Ducha svatého. Když jsem je takto připravil, vzal jsem si jednoho po druhém, vložil jim ruce na hlavu a prosil jsem za jejich ozáření Duchem svatým, o posílení jejich paměti i jejich víry v pomoc Boží.
Dva z nich, a to ona dívka a její bratr, brali vše velmi vážně, všecko důležité, co si měli opakovat, zejména ony prosby o pomoc Boží a vzývání Ducha svatého, i ona slova: Nestarejte se, co budete mluvit, až budete potřebovat, Pán vám dá – podrobně si zapsali, aby na nic nezapomněli. S tím odešli.
První z této trojice dělala zkoušky ona dívka, a to z češtiny a dějepisu, a udělala je velmi dobře. Vyprávěla mi o tom, že sama ani neví, jak tu zkoušku udělala, že to z ní plynulo tak, že sotva stačila mluvit, co jí na mysl přicházelo, že povídala víc, než čemu se naučila, věděla víc, než bylo ve školní učebnici, takže paní profesorka prohlásila, že ji její žákyně úplně překonala.
Tento její úspěch byl dobrým posílením víry u jejího bratra, a proto beze strachu dělal jednu postupnou zkoušku za druhou a k překvapení všech profesorů, kteří o něm velmi pochybovali, udělal postupné zkoušky všecky a k maturitě byl připuštěn.
Před maturitou ještě v den této zkoušky přišel ke mně znovu a prosil mne o novou posilu a přímluvu za osvícení Duchem svatým. Rád jsem jeho prosbě vyhověl a slíbil jsem mu, že ve tři hodiny odpoledne, kdy zkouška začne, budu ještě jednou za něj prosit, aby byl schopen přijímat vzácné dary Ducha svatého, a pomocí jeho fotografie novou posilu budu mu vysílati.
Právě ve tři hodiny začala zkouška z matematiky, ve které byl tento žák nejslabší, ale s pomocí Boží, ve kterou pevně věřil, udělal zkoušku tuto velmi dobře, a i z ostatních předmětů dařilo se mu všechno tak, že prošel s dobrým výsledkem. Jeho upřímná víra v pomoc Ducha svatého osvědčila se u něho tak dokonale, že s touto vírou půjde tento hoch i dál. Je si sám dobře vědom toho, že bez této pomoci sotva by byl obstál, a přiběhl také hned po zkoušce ke mně, aby mi poděkoval za moji posilu a hlavně za to, že jsem ho probudil k opravdové víře.
Těchto několik uvedených příkladů dokazuje, že Duch svatý nepřišel pomáhati toliko apoštolům pro jejich úkoly, ale že působí mezi námi stále, a působil by jistě ještě mnohem častěji, kdyby lidé častěji a s opravdovou vírou upřímně se k Němu obraceli a o Jeho vzácné dary prosili.
A nyní ještě si povíme, jak se vlastní působení Ducha svatého uskutečňuje. Duch svatý je vlastně representantem či představitelem Božského vševědomí, v němž jsou obsaženy všechny vědomosti všech oborů lidského vědění i všeho toho, co lidstvo ještě neví a co dostává pouze po částečkách, podle své vyspělosti a podle svých zásluh.
Toto všeobsáhlé vševědění, tato Vševědoucnost Boží jest nám všem přístupna prostřednictvím Ducha svatého, který pomocí našeho ducha zprostředkuje každé duši to, co právě potřebuje, a naše duše přenáší to ochotně do našeho nitra, do našeho vědomí, které tak dostane to, co si nutně přejeme věděti. Proto je pro nás vždy důležité, abychom dovedli v naprostém klidu poslouchati v nitru svém svoji duši, která uskuteční naše spojení s naším duchem, ten zprostředkuje nám spojení s Božským vševědomím a opatřuje nám potřebné vědomosti právě z těch oborů, které v daném okamžiku pro svou práci, ke svým zkouškám nebo přednáškám právě potřebujeme. To jest působení Ducha svatého.
Jen touto cestou získávají učenci rozuzlení svých vědeckých bádání, vynálezci myšlenky ke

svým vynálezům, spisovatelé látku pro své knihy, umělci popudy ke svým výtvorům. Jen také výtvory, které vyšly z Ducha svatého, mají trvalou cenu. Nikdy se jim nevyrovnají výtvory pouhého rozumu, který bez pomoci Ducha svatého není osvícen, a proto také práce tohoto druhu nemají valné ceny a zůstávají vždy jen pouhými jepicemi v lidské tvorbě.
Na konec chtěl bych se ještě zmíniti o oněch ohnivých jazycích, které se objevily nad hlavami apoštolů a které je uschopnily mluviti jazyky dříve jim neznámými. Ani tato vzácná schopnost nebyla určena jen pro apoštoly a sám na sobě jsem se přesvědčil, že se objevuje ještě i dnes.
Za svého pobytu v Abazii byl jsem jednou pozván do společnosti, kde byli přitomni příslušníci různých duchovních společností ze šesti různých národů. Měl jsem zde přednášeti. Odmítal jsem zprvu, neboť krom němčiny neznám jiný cizí jazyk, odmítal jsem i dále, když žádali, abych mluvil německy, že prý každý z nich trochu rozumí. Namítal jsem, že ani němčinu neovládám tak dokonale, abych mohl v tomto jazyce přednésti odbornou přednášku, ale nic mi to nepomohlo.
Jeden z účastníků obrátil se na mne s otázkou, zda se na své české přednášky připravuji, nebo ponechávám-li vůli Ducha svatého a svým inspirátorům, aby oni vkládali mi svá slova do mysli. Když jsem potvrdil, že přednáším vždy bez přípravy, protože věřím v pomoc a sílu Ducha svatého, prohlásil: Rozkazuji ti tedy, abys s toutéž vírou, s jakou začínáš své přednášky české, začal mluviti nyní německy, protože stejnou pomoc, jakou dostáváš k přednáškám jiným, dostaneš i dnes. A tak jsem s pomocí Boží začal.
Mluvil jsem čtyři a čtvrt hodiny, a ke svému velkému překvapení mluvil jsem čistou, literární němčinou, užíval odborných výrazů, které jsem sám nikdy ani neslyšel ani nikde nečetl, a přece jsem nikdy německy tolik neuměl. Myslíte, že to byl zázrak ?
Ale ještě větší zázrak konstatoval jsem po této přednášce, která byla přijata s velkým nadšením všichni mi rozuměli, ač nebyl mezi nimi ani jeden Němec, a každý z nich znal jen velmi nedokonale německy, jak předem prohlašovali.
Ze všeho nejvíce však udivilo mne to, že od této chvíle začal jsem sám německy korespondovati, což jsem dříve nikdy nedovedl, a tato schopnost mi již zůstala.
Tedy je jasné, že byl mi tu dán obsah přednášky, který také nebyl z mého vědomí, protože by mé vědomosti nikdy nebyly dostačily na to, abych tak dlouhou a ještě k tomu odbornou přednášku mohl prosloviti bez vší přípravy česky. K tomuto obsahu přednášky byla mi dána i schopnost mluvit jazykem, který jsem nikdy před tím dostatečně neovládal.
Bylo to jen působení Ducha svatého, které mne v tomto případě tak posílilo a potvrdilo pravdivost svatých slov:
»Nestarejte se, co budete mluvit, až budete potřebovat, Pán vám dá!«
Jak snadno by se pracovalo vědcům, kdyby znali tuto možnost! Co námahy a velikého vypětí energie by ušetřili, kdyby věřili v působení Ducha svatého a dovedli se před i při práci soustřediti a uklidniti tak, aby mohli ve svém nitru přijímati na své otázky cenné odpovědi, podávané jim jejich vlastní duší, čerpající z největší studnice všeho vědění, z onoho Božského vševědění, které nám může zprostředkovati jen Duch svatý.
Nezapomínejte nikdy na tuto vzácnou možnost, kterou máte všichni na dosah ruky a používejte častěji těchto cenných darů Ducha svatého při vší své práci, zejména při práci duchovní.
A vy, kteří máte děti ve školách a na studiích, snažte se ulehčit jim jejich práci, upozorněte je na tyto možnosti, které jsem vám dnes sdělil vyobrazeny ve skutečných příkladech, aby moje přednáška přinesla užitek nejen vám, nýbrž i vašim dětem. Vychovávejte své děti k upřímné, pevné a neotřesitelné víře v Ducha svatého, naučte je obraceti se k němu s opravdovou vírou, aby i jejich prosby o pomoc Ducha svatého byly něčím víc, než pouhou bezmyšlenkovitě opakovanou frází. Pomůžete jim tak k jejich spáse.
Bůh vám k tomu pomáhej!

MEDITACE*

(*vyňato z knihy Curtisová: Cesta ticha, kterou redigovala a vlastním nákladem vydala Jarmila Kroftová-Kočová v Praze XV. Zátiší, pošta Bráník)

(Žalm 46,11.)[1] (1-Verš v bibli Kralické zní: „Upokojtež se, a vězte, žeť jsem já Bůh.“Upokojiti se, znamená: Stišiti se, sklidniti svou mysl, umlčeti své myšlenky a pocity, aby netěkaly a se nerozbíhaly všemi směry, tak abychom se mohli plně soustřediti na předmět své meditace.)

Co jest Bůh? Ježíš označil Boha jako Ducha, jako Ducha Pravdy, jako Ducha Otce, přebývajícího v nitru. »Nebuďtež pečliví, kterak aneb co byste mluvili; … neboť ne vy jste, kterýž mluvíte, ale Duch Otce vašeho, kterýž mluví ve vás.«(Mat. 10, 20.) »Slova, kteráž já mluvím vám, sám od sebe nemluvím, ale Otec, ve mně přebývaje, onť činí skutky.« (Jan 14,10.) Tento Duch Pravdy, tento Dech Boha tkví v nás. Ježíš učil, že Duch nepřichází zvenčí, že k Bohu se nedostaneme nějakou vnější cestou, ani změníme-li své smýšlení ani na základě zkušenosti dřívějších; jen tehdy, vzdáme-li se všeho, odkryjeme v nitru oblast vědomí, která jest Bohem, Duchem, Královstvím nebeským.
Proto vyjádřemež to takto:
Stiš se a poznávej, že Já jsem Bůh,
Duch Pravdy v tobě.
Má-li tento Dech Boha, tento Duch Pravdy, »mluviti«, tj. Sám se v člověku vyjadřovati, neběží zde o nějaký případ nápadného zmocnění se nebo obsednutí, v němž bylo by člověka používáno jako nějakého nástroje nebo stroje. Takové účinky by asi sotva odpovídaly nejvyšší Inteligenci. Dech Boha, vniká-li do bytosti člověka, naplňuje jej pravými myšlenkami a pravými pocity, takže lze mu pak vyjadřovati slova Pravdy. Z toho vysvítá, jak je nesprávné, tvoříme-li si své myšlenky podle zkušeností lidských a neposloucháme-li božského vnuknutí, jež vytváří v nás nový druh myšlení.
Stiš se a poznávej, že Já jsem Bůh,
Duch Pravdy v tobě.

KLID
[2]) (Mlčení)
(2-Slovo klid (orig. Silence) – jež lze nahraditi též posvátnou hláskou sanskrtskou O m, která je symbolem stišení duše a vnitřní harmonie – znamená v tomto a ve všech, v knize této dále uvedených případech, že se máme na chvíli stišiti, sklidniti se, umlknouti, to jest uvésti se na určitou dobu do stavu naprostého ticha (mlčení), v němž necháme životní Princip v nás působiti, aby nás inspiroval a přetvářel naše osobní vědomí duchovní čili božské. - Proto se zvou tato cvičení »Cestou ticha« nebo »Školou mlčení«. (pozn. překl.)
Vzpomeň si na prorocká slova, pojednávající o účinku tohoto Ducha, této Inspirace: »Člověk, na němž spočine Duch Hospodinův, Duch moudrosti a rozumnosti, Ducha rady a síly, Duch poznání a bázně Hospodinovy, nebude souditi podle vidění očí svých, ani trestati podle slyšení uší svých, ale souditi bude podle spravedlnosti.«(Izaiáš 11,2-4.)
Vnuknutí Ducha Pravdy oživí a oduševní náš rozum, takže již nebudeme podléhati klamům smyslů. Naše domněnky a úsudky nebudou se již říditi podle toho, co vidíme a slyšíme. Svět jevů je zatemňován hříchem, utrpením, nemocí a smrtí. Tyto zážitky nepřicházejí k nám z Ducha, z Pravdy. Nějaký čas budeme je ještě pociťovati, ale nepřijmeme je do sebe; naučíme se přijímati jen to, co nám dá náš »Otec«. A přestaneme-li tyto zjevy věřením v ně živiti a podkládati jim skutečnost, zmizí a učiní místo zážitkům zcela novým. Budeme-li prodchnuti pocitem Pravdy, pak žádný blud nás již nepodělí.
Stiš se a poznávej, že Já jsem Bůh,

Duch Pravdy v tobě.
Já ti propůjčuji »ducha rozumnosti«, takže nebudeš souditi dle vidění očí svých, ani trestati, kárati a odsuzovati podle slyšení uší svých, ale souditi budeš podle mé spravedlnosti.
Odvrať se ode všeho, co je osobní a co se ti jeví tak skutečné; oddej se mi zcela, tak abych mohl prodchnouti tvou bytost, tvou mysl, tvou duši i smysly své . Já tebe oživuji, abys mne mohl poznávati, milovati, mysliti, cítiti, viděti, a slyšeti. Buď klidný a věz, že Já jsem Bůh.
KLID. (Mlčení)
Dechu boží! Ty jsi má inspirace.
Zde máš další rozvedení téže myšlenky se zvláštním zřetelem na tělo. Naše fysické dýchání budiž nám symbolem božské inspirace. Domníváme se, že žijeme vzduchem, který vdechujeme. Tento »přirozený názor« zaměňme v názor duchovní, podle kterého nám náš život přitéká přímo od Otce. - Dechu božského vědomí! Ty jsi má inspirace. - Je to meditace ze všech nejpochopitelnější, mající nejzázračnější účinky. Nijaká námaha, jen nevýslovné blaho tkví v ní; ona sejme s tebe tíhu fysického těla a naplní tě pocitem neskonalé volnosti a nehynoucího míru.
KLID. (Mlčení)
Mnohým, kteří cvičí tuto meditaci poprvé, bude se zdáti snad podivnou. Myšlenková spojitost se slovy Písma (I. Mojž. 2,7) usnadní nám její pochopení. »I učinil Hospodin Bůh člověka z prachu země a vdechl v chřípě jeho dech života, i stal se člověk duší živou.« Tvůrčí princip vytváří a buduje nás denně z prvků země (ze vzduchu, jejž vdechujeme a z potravy, kterou požíváme), vdechuje do nás z nitra vědomí života a tím činí z nás duše živé. Proto, dýcháme-li, představujeme si, že náš dech proudí k nám z nitra. Dech života je cosi ryze duchovního a svou povahou nemá nic společného s prvky země. Vzduch, procházející plícemi, není naším pravým dechem. To, co nám propůjčuje vědomí života, co podněcuje tělo k životu, že se naše prsa dmou, naše plíce plní a co vysílá záchvěv Pravdy do světa – je vlastně duch boží nebo Dech duše. Prožiješ a poznáš, že nedýcháš ze sebe, nýbrž že tvůj dech je ti vdechován tvým Bohem, tvým Kristem čili božským Já v tobě. V tomto cvičení netkví nic, co by tě nutilo k nepřirozenému dýchání, naopak, ono vyžaduje, aby i tvé tělo se mu plně oddalo, tak aby Dech boží mohl do tebe vnikati a tebou procházeti.
Zdá-li se nám slovo »dech« neduchovním, je to znamením, že nutno ho používati ve smyslu jiném, až si jeho pravý význam plně uvědomíme; neb tento nesprávný pocit je známkou, že pohlížíme na tělo jako na kus hmoty.
Dobrým cvičením je, spojíš-li toto slovo s božskými kvalitami: Dechu života! Tys má duchovní Podstata. Dechu síly! Ty mne plně pronikáš. Dechu zdraví ! Ty jsi má Substance. Dechu dobroty! Ty naplňuješ celou moji bytost. - Vědomí tvé životnosti závisí od tvého dýchání. Na tomto podkladě začni pracovati na svém obrození. Tvé dýchání a Dech života či Duch Pravdy v tobě, buďtež ti jedno a totéž. Toto cvičení je tak jednoduché, že většina lidí nevěnuje mu pozornosti v domnění, že v něm ničeho není; ale je v něm všecko. Pro ty, kdož mají očí k vidění, obsahuje celé nebeské království a jeho spravedlnost. - Duchu života! Ty jsi má inspirace. - Cvič slova ta, až každý tvůj dech stane se ti novým vnuknutím poznání, radosti, lásky a svatosti.
Dechu boží! Ty jsi má jediná Podstata (Substance).
KLID. (Mlčení)
Dechu Míru!
Zaměníme-li svůj přirozený názor o dýchání v názor duchovní, bude to míti vliv na naši řeč, a to nejen ve volbě slov, nýbrž také ve zvukovém zbarvení hlasu. Prožijeme-li v meditaci mír, naplňující duši i tělo, nebude nám možno podržeti dřívější zvuk a spád řeči a také ne starý způsob vyjadřování se. Orientálci praví, že meditace propůjčuje každému krásný hlas. Na zvuku hlasu poznáváme bezpečně kvalitu inteligence, a z pravidla lidé drsného hlasu neprojevují o meditaci zájem. Leč vývojem vědomí se každý hlas mění. Býti prodchnut

myšlenkou niterného míru znamená v duchu míru také mysliti,cíititi a mluviti. Dech míru nemá s pocity blaha nic společného. Býti prodchnut duchem Míru neznamená mluviti mírumilovně tam, kde míru není, to neznačí obalování zkrášlování věcí, kterým z obavy před nelíbením se nebo nepříjemnostmi rádi bychom se vyhnuli. Mír znamená totéž co volnost, moudrost a pravda. Mluvíš-li jsa prodchnut vševědoucím Mírem, činíš to beze vší bázně; ale nebude ti vždy mluviti věci příjemné. Slova, mající nám přinésti mír, plodí často velké nepříjemnosti, a blaze nám, že je tomu tak. Mír jest moudrost, v bludu není míru. Mír jest síla, v slabosti není míru. Mír jest volnost, v otroctví není míru. A přes to se zdá, že život otroka je klidný a prost starostí. Býti veden jinými, podléhati cizím vlivům, plouti s proudem času, ničemu se nebráně, ničeho neodmítaje – jak zdá se toto mnohým cestou míru. To je však mír smrti. Skutečný mír jest oživujícím dechem božské rozumnosti, je náplní života.-
Dechu Míru, Ty jsi má jediná Podstata (Substance)
Tebou chci být veden, i když mne to z počátku zavede do zdánlivých zmatků. Neb prvé účinky principu Míru nepřivodí snad blaho, jež očekáváme; vylučování starých, zapomenutých bludů a chyb dostaví se snad dočasné poruchy, jež musí býti zhojeny, než poznáme Mír boží.
Vědomé spojování našeho dechu s Duchem Pravdy změní náš spánek. Na místě, aby byl nevyužitou dobou, sloužící jen k obnovení sil tělesných, stane se nám spánek životním činitelem v našem vývoji; vlivem bezděčného vdechování niterného Míru naše podvědomá bytost oživne a vzpruží se. Vytrvalým a trpělivým cvikem dnem i nocí změní se naše tělesné vědomí. Naše tělo bude volně a lehce dýchati, že tíhy jeho ani neucítíme. Dřívější pocity hrubohmotnosti, únavy a nevolnosti zmizí a my poznáme, že jsme bytostí duchovou.
Cvičíme tuto meditaci, kdykoli se nám k tomu naskytne volná chvíle, abychom seznali, do jaké míry lze nám své tělesné vědomí změniti, když spojujeme svůj dech s Duchem božím a uskutečňujeme, že dech nekonečnosti, slovo, myšlenka boží se námi vyjadřuje. Náš dech bude pak svědectvím přítomnosti Boha v nás, nechť se nacházíme kdekoliv.

30. Vliv duchovního světa na svět hmotný

Mnoho lidí nevěří ještě ani dnes v existenci své duše, a proto tím méně věří tomu, že on sám, i všecko jeho konání je ovlivňováno nebo vedeno přímo duchovním světem. A přece každý z nás má svého duchovního vůdce a jeho vedení i jeho popudy působí na všecky naše snahy, myšlenky i činy. I naše vlastní duše snaží se sama neustále usměrňovati celý náš život k lepšímu, a to hlasem našeho nitra, který ozývá se v nás stále, a záleží jen na nás, chceme-li a dovedeme-li mu správně naslouchati.
Celý náš život ve své podstatě jest životem duchovním, protože naše myšlení, cítění, vůle, vášně i náš rozum, v nichž se individualita našeho života projevuje, jsou čistě duchovní, nikoliv hmotné. Proto se také nemůžeme v ničem a nijak ubrániti vlivům duchovního světa, které působí na nás, zejména pak vlivům své duše a svého ducha nikdy se neubráníme.
Víme-li, že Otec náš Nebeský, od Něhož jsme všichni vyšli, jest nejvyšším a nejdokonalejším Duchem, víme-li, že bez Jeho Vůle nic se nestane a také státi nemůže, pak pochopíme snadno, proč celý život náš a vše kolem nás je ovlivňováno duchovním světem.
Je mnoho lidí, kteří již měli ve svém životě příležitost poznati sami na sobě vlivy duchovního světa, ale většina z nich nevěnuje tomu vždy náležitou pozornost. Je to především největší škoda pro ně samé. Oni však těmto vlivům prostě nevěří.
Proč se lidé tak brání víře v duchovní síly, které nás obklopují? Proč i některé církve zakazují věřiti v ně a odsuzují ty, kteří v duchovní svět věří? Proč víru v tento svět odsuzují jako nedovolené čáry a pověry?

Především proto, že nevěří. A jejich nevíra vychází z přílišného materialismu, který ovládá celý jejich životní názor. Je jim rozhodně pohodlnější žiti ze dne na den a nemysleti o svém životě hlouběji. Kdyby však o něm přemýšleli, museli by ze svých poznatků vyvoditi i důsledky, což by znamenalo změniti od základu celý svůj život, mnohdy až příliš prázdný, a na to jsou tuze pohodlní.
A právě tito lidé dovolávají se nejvíce pomoci u duchovních bytostí. Chodí do kostela, klekají před sochami svatých, Matky Boží, Pána Ježíše i před sochami jiných světců, jako je sv. Antonín Paduánský, sv. Terezička Ježíškova, sv. Václav, sv. Jan Nepomucký atd. Prosí je o pomoc, o přímluvu, o jejich účast na svých všedních záležitostech. Přitom však nevěří v duchovní síly a v jejich vliv na nás. Stačí jim však, že vidí před sebou onu sochu, ať ze dřeva či z kamene, a k té vysílají své modlitby. Často věří v zázračnou moc právě jen té sochy, ke které se modlí a od které žádají, aby ona jim pomohla v jejich záležitostech. Tím dokazují jen to, jak strašně povrchně myslí, nebo – lépe řečeno – nemyslí vůbec. Modlí se k Panně Marii Svatohorské, Staroboleslavské, Vambeřické nebo Lurdské a domnívají se, nebo snad dokonce i věří, že právě tato socha, právě na tomto místě se nalézající vyobrazení Panny Marie, může jim pomoci. Nejdou však hlouběji a nepřemýšlejí o tom, že existuje jen jedna jediná Matka Boží, a ta že není v té soše, kterou oni uctívají, k níž se modlí a kterou o pomoc prosí.
Matka Boží jest duchovní bytostí, a to bytostí tak mocnou, že ve Své nezměrné lásce k nám všem může opravdu činiti zázraky, ale vyslyší naše prosby na kterémkoliv místě. Proto je úplně lhostejné, kde svoji prosbu vyslovíme, jen když je tato prosba rozumná, upřímná, zbožná, procítěna v duchu a pravdě a my absolutně věříme v Lásku a moc Matky Boží a věříme, že prosba naše bude vyslyšena, pak se dočkáme jejího splnění. Chybí-li však naší modlitbě tyto nutné předpoklady, pak naše prosba nemůže býti vyslyšena, ať ji vyslovíme na místě sebe zázračnější pověstí opředeném. Matka Boží působí vždycky jen Svým vlivem duchovním, a přece ti, kteří před Jejím obrazem klečí, těmto duchovním vlivům nevěří.
Jeden umírající člověk viděl Matku Boží. Byl to katolík, který teprve tímto viděním přišel k jasnému poznání, že mu nestačí to, co mu dala církev katolická, aby se jeho duše naplnila tím klidem a mírem, jaký poskytuje učení Pána Ježíše. Teprve při svém vidění poznal, jak ohromnou moc mají na duši lidskou a na celý život lidský i nejjemnější vlivy světa duchovního. Tento člověk, teprve ve chvíli umírání přišel milostí Matky Boží ke svému probuzení se k pravému duchovnímu životu. Promeškal však celý svůj právě končící život.
Zázraky, o nichž se mluví a které se mohou díti a také dějí, nesmí si však nikdo mylně vysvětlovati tak, jako by tyto zázraky činila ze své vůle a sama o sobě tato, tak zvaná »zázračná« Panna Maria. Je to pouze pověra, a je v tom i mnoho modlářství, které je hříchem.
O zázraky, které se staly v některých poutních místech, nemá však zásluhu dotyčná socha nebo obraz. Zázraky tyto vyvolala upřímná víra tisíců lidí, kteří v těchto místech zanechali duchovní sílu a fluid své víry. Tato víra utvořila v tomto prostředí duchovní ovzduší, které může býti tak silné, že přijde-li někdo v ovzduší toto se stejnou vírou a prosí o něco, ovzduší to posiluje víru jeho tak, že se jeho přání uskutečňuje a splní.
Je to tedy zase jen víra a to absolutní víra v duchovní moc, v duchovní síly, která uskutečňuje tyto zázraky. Tedy nikdy nejsou to ony sochy nebo obrazy, ale vždy jen ona duchovní bytost, kterou vzýváme. Jen její moc a její duchovní vliv uskutečňuje svou láskou splnění naší prosby o pomoc. A toto splnění jest zase jen důkazem toho, že bytosti duchovní zasáhly do našeho života hmotného.
Všímáme-li si dobře a pozorně života kolem sebe, poznáme častěji působení duchovního světa mezi námi a jeho vliv i na nás. Myšlenky, popudy, okamžité nápady, nadšení, inspirace, a to vše jsou zjevy způsobené duchovními bytostmi, tedy vlivy duchovního světa na náš svět hmotný. Všechno vyvěrá z Ducha Božího, proto všechno kolem nás i náš život vlastní je projevem duchovním.
Oba tyto světy, duchovní a hmotný, jsou proto nerozlučitelnými, a protože duchovní život je

vyšší než hmotný, jest tento ovlivňován stále světem duchovním. Jest tomu tak i tam, kde to ani nepozorujeme, nebo kde si to ani neuvědomujeme.
Náš národní život dnešní pomáhají nám utvořiti všichni naši velikáni z dob předcházejících, kteří ovlivňují zase dnešní schopné pracovníky pro národ a stát. Vedou je zase na rozkaz vyšší k výkonům prospěšným pro celek a vyvolávají v nás často opravdové nadšení, které pro ideál národa nebo lidstva je schopno přinésti i nejtěžší oběti.
Umělci, ať jsou to hudební skladatelé nebo hudebníci výkonní, zpěváci, herci, výtvarní umělci i literáti, všichni pracují jen z popudu a pod vlivem světa duchovního. Proto i kdyby nechtěli musí pracovati, a musí pracovati co nejlépe, protože jejich snaha po vyniknutí, zase vliv světa duchovního, nutí je k výkonům co možno nejdokonalejší. Jedině tím si můžeme vysvětliti neúnavnost, obětavost a přímo nadlidské úsilí, kterého jsou při své tvořivé práci schopni. Musí pracovati z vnitřního popudu jsou k tomu nabádáni, aby viděli uskutečnění svého uměleckého díla. Je v tom zase patrný jen obdivuhodný vliv duchovního světa na náš život.
To, co vykonali naši legionáři, mohli uskutečniti také jen proto, že byli vedeni našimi duchovními přáteli, kteří spolu s našimi osvoboditeli pracovali na osvobození českého národa. Oni ovládali srdce našich legionářů, vlévali do nich nadšení, které dávalo jim sílu, statečnost a odvahu, kterou vítězili. Bez ovlivnění ze světa duchovního nebylo by se uskutečnilo tak ohromné a obdivuhodné dílo.
A tak se děje i ve všem ostatním. Všechen náš život, všechno dění, které kolem sebe vidíme, všechno je ovlivňováno Duchem, bez Něhož jest život úplně nemožný.
Ale duchovní svět ovlivňuje ne vždy jen v dobrém smyslu, ale někdy také, bohužel i ve zlém. Ve světě panuje vedle dobra a Lásky Boží také zlo – kníže tohoto světa – Satan. Ten ve své smutné povinnosti svádí lidi ke zlému, a poslechneme-li ho, ihned nás za to také potrestá.
Působení zla a účinek jeho vlivu na lidský život jeví se různým způsobem. Jeho vlivu podlehnou někteří lidé, že je přivede k zoufalství. To jsou nejčastěji lidé slabších povah, kteří se nedovedou pevně upnouti ke svému duchovnímu vůdci a na místě jeho radám naslouchají hlasu Satana. Ve chvílích bezradnosti, kdy si ve svém životním boji nedovede sám poraditi, naslouchá našeptávaným výzvám ke skončení svého života sebevraždou.
A nyní nastává zase nový boj další pro ubohého slabocha. Má se rád a bojí se smrti, ale život zdá se mu nesnesitelný, a proto kolísá. V jeho nitru ozývají se stále dva hlasy. Jeden svádí jej k tomu, aby učinil rázem konec svému životu, druhý jej varuje, aby tak nečinil, až konečně v tomto pekle rozporů oslabí se jeho přirozená vůle k životu a on podlehne. Má-li v tomto boji zvítěziti, musí to býti vždy jen vítězství jeho duchovního vůdce, který alespoň v poslední chvíli přezněl v jeho nitru hlas Satanův. A stačí někdy maličkost, dobré slovo, které by proniklo hlouběji do rozervaného nitra, a člověk je zachráněn.
U takových lidí je vliv duchovního světa, a to obou směrů – dobra i zla – nejvíce patrný.
Jsou lidé, kteří dokonce i slyší hlasy neviditelných bytostí, kterými jsou sváděni k různým špatným činům, nebo hlasy, které jim brání v pobožnosti, nadávají nejsvětějším bytostem. I tyto vlivy duchovního světa jsou pro některé lidi velmi nebezpečné, protože u některých lidí dochází k ovládnutí těla cizím astrálem, který pak ohrožuje jejich zdraví.
Další nepříjemné vlivy duchovního světa jeví se na příklad ve svádění jedinců k nemírnému pití, k manželské nevěře, k nepoctivosti, ke krádežím, podvodům i vraždám, a není-li člověk proti těmto svodům tak odolný, aby na místě těmto svodům naslouchal hlasu svého svědomí, pak se octne na šikmé ploše, po které se nezadržitelně řítí do propasti zla.
Takoví lidé zaslouží si spíše našeho politování než příkrého odsouzení, protože jsou to slaboši, stojící dosud na nižší úrovni svého duchovního vývoje, a proto tak snadno podléhají vlivům zla ze světa duchovního.
Ale ani toto působení duchovního světa není bezúčelné, protože má velmi cennou tendenci výchovnou. Chce takového člověka přivésti k poznání zla z bezprostřední blízkosti. Chce mu zlo zoškliviti a přiměti jej, aby pro příště byl opatrnější a podobného zla se již nedopouštěl. A

to se také velmi často stane, zejména tam, kde po činu následuje trest – utrpení. Ten člověka vzpamatuje a vrátí na správnou cestu.
Toto máme míti vždy na mysli a nikoho neodsuzovati. I ten největší zločinec jest pod ochranou Pána, který ho nikdy neopustí a stále snaží se přivésti jej na správnou cestu a my Jemu v Jeho díle překážíme, vysíláme-li zlé a nenávistné myšlenky na onoho nešťastného bratra, který podlehl vlivům zla. Pánovu snahu podpoříme, budeme-li na duši tohoto bratra vysílati myšlenky láskyplné, zbavené vší nenávisti, protože tím oslabujeme moc zla a pomáháme vítěziti dobru.
Nejhmatatelnější vliv duchovního světa na svět hmotný můžeme pozorovati na lidech nemocných, ovládnutých bloudícími bytostmi, tedy cizími astrálními těly. Jsou to šílení, ochrnutí na celém těle, asthmaikové, hluchoněmí, lidé stižení padoucnicí, ranění mrtvicí, lidé trpící cukrovkou nebo žloutenkou atd. a že právě tyto choroby působí lékařům největší starosti a že je nemohou zdolati, to jest proto, že jim nebyla dána příležitost, aby se poučili o základních příčinách těchto chorob, nevědí o vlivech duchovního světa na nemocné a nevěří v ně.
A jsou to přece beze sporu vlivy duchovního světa na jednotlivce. Duchovní svět však nezapomíná ani na větší celky lidské společnosti, ani na celé národy. I náš národ je stále ovlivňován duchovním světem.
300 let byl pod těžkým jhem nepřátelským a byly doby, že se již ani nevěřilo, že by se mohl ještě vzkřísiti k novému životu. Nikdy však nebyl náš národ opuštěn od svých duchovních vůdců, našich velikánů. Oni působili stále, prostřednictvím vynikajících jedinců na vzkříšení a obrození národa. Byl to zejména Hus, Komenský, Žižka i svatý Václav. Pracovali všichni svorně k tomu, aby věci národa byly zase vráceny do vlastních rukou národa svobodného. Byl to duch Komenského, který ovlivňoval zejména našeho nezapomenutelného presidenta osvoboditele Masaryka. Hus ovlivňoval naše Legie silou mravní, Žižka naplňoval je statečností a sv. Václav velikou vírou ve vítězství spravedlivé věci. To si naši legionáři ani neuvědomovali a ani se neptali na to, kde se v nich vzalo tolik nadšení a obětavosti a síly k obětování i svých vlastních životů pro věc národa a jeho samostatnost.
Nedomnívejte se, že by člověk byl schopen takových skutků, jaké dokázali naši první legionáři, kdyby nezapůsobilo něco vyššího, duchovního, kdyby se tu nebyly uplatnily nejsilnější vlivy světa duchovního. Tyto vlivy probudily v nich onu sílu, která z nich vytvořila legii blanických rytířů. A blaničtí rytíři jsou vlastně symbolem duchovního probuzení naší duše národní, a jen vlivy duchovního světa dokázaly, že náš hymnus národního života mohl vyzníti a vyzněl tak vítězně.
Veliký heroismus, jaký se objevil v našich Legiích, dokazuje také nejlépe onen veliký a mocný vliv duchovního světa, který v duších jednotlivých legionářů tak, že i kdyby snad byli sami nechtěli, museli uposlechnouti vnitřní hlas svého nitra a museli se podrobiti naléhajícím, mocným vlivům světa duchovního. Proto měly naše Legie tak krásný výsledek a veliký úspěch. A Komenský, který znal dobře sílu a moc vlivů duchovního světa na lidské duše, mohl proto s takovou určitostí prorokovati, že věci národa našeho se vrátí zase do rukou jeho.
Tyto síly ovládají nás tedy stále a ve všech činech našeho života. Žádají však na nás svornost, vzájemnou lásku jednoho ke druhému, snášenlivost a obětavost pro celek, tedy to, co nám naši samostatnost zpět vydobylo. A to také nám naši samostatnost udrží i do budoucna. Svět duchovní snaží se stále dokázati nám svým dalším působením mezi námi, že nás nikdy neopustí, a bude-li naše láska k národu a k sobě navzájem tak velká, jako je láska našich duchovních vůdců, pak nám nikdo naši těžce vydobytou samostatnost nevyrve. Budeme silni duchem, ovládáni Husem, Komenským, Žižkou i svatým Václavem. Budeme-li je poslouchati, máme svou budoucnost zajištěnu a vykonáme snadno úkol Bohem nám daný pro budoucnost, v níž máme se státi vůdci plně se rozvinuvší kultury slovanské.
Naplní se i to, že i s ostatními slovanskými národy povedeme duchovně celý svět k

vybudování pravého bratrství na celém světě. Tím také dobudujeme pravé Království Boží zde na zemi a naučíme všecko lidstvo znáti pravé, čisté křesťanství, které nám tu zanechal náš Spasitel Pán Ježíš.
Takové jsou vlivy duchovního světa na svět hmotný. Přemýšlejte o tom sami dále a snažte se přijímati popudy z duchovního světa. Popudy nejkrásnější, naplněné láskou, obětavostí, pravdou, čistotou a upřímností. Tak si vybudujete a zachráníte každý svou šťastnou, klidnou a spokojenou budoucnost.
K tomu pomoz nám všem náš Otec Nebeský, který nás tolik miluje, že posílá nám tolik našich přátel z duchovního světa, aby nám pomáhali a v našich dobrých snahách stále posilovali.

31. Stupně na cestě duchovního vývoje

Duchovní život je tak obsáhlý, představuje tak ohromnou studnici vědomostí a chová v sobě tak bohaté zdroje poučení, že nelze do duchovního života vstoupiti bez přípravy. Nelze také vstoupiti a přiřaditi se hned k nějakému vyššímu stupni a základní stupně duchovního života prostě vynechati, přeskočiti. Každý musí začíti vždycky od začátku a prodělávati pozvolna jeden stupeň za druhým, tak jako školák, kterému jsou určena léta k učení a poznávání, než po předepsaných stupních dojde od prvé třídy až do třídy poslední.
Stejně jest tomu i na cestě duchovní. Vstupní brána na cestu duchovní jest pro každého otevřena a každému přístupna. Je však mnoho těch, kteří i při své dobré vůli dostati se na tuto cestu sami to nedovedou, ale ještě více je těch, kteří se o to vůbec nestarají a nepřemýšlejí o tom, jak by se na tuto cestu dostali.
Láska Boží k nám je tak veliká, že Otec Nebeský ve Své Moudrosti nenechá bez pomoci žádnou duši, která touží po vědění a vniknutí do duchovního života. Usnadňuje každému tuto cestu k duchovnímu vývoji tím, že na každém stupni duchovního vývoje otevřel každému přístupnou studánku s čistým pramenem vědění a pravdy.
Jsou to studánky připravené pro poutníky na cestě duchovní, aby se na každém stupni mohli napojiti věděním a posilniti se na cestu další, po které mají dále pokračovati. Uškodí si každý, kdo zůstane státi již u prvé studánky a netouží dostati se k další, protože jeho vědění zůstává omezené, a on sám nedojde nikdy k cíli, který má každý viděti před sebou teprve na konci oné dlouhé cesty, kterou má před sebou.
Ještě více škodí si však ten, který se u první studánky vůbec nezastavil nebo jen povrchně z počátečních studánek čerpal, počátky duchovního vědění jen ledabyle prodělal a pospíchá hned dále. Spěšně přechází na druhý, třetí stupeň a myslí si, že to, co odtud přehlédne, že je celé vědění duchovní, nezná a nechce znát nic jiného, dokonce zavrhuje i všechno to, co měl vlastně prodělati předem i to, co měl poznati ještě potom. Tím spaluje sám svůj žebřík k vyššímu poznání, na kterém uprostřed uvázl, a zůstal viseti v prázdnotě a bez opory.
Mnoho takovýchto případů najdeme mezi příslušníky kruhů theosofických. Mnozí theosofové se domnívají, že theosofie jest jediná úplná nauka duchovní a všechno ostatní zavrhují. Odmítají i to, co měli poznati dříve, než se stali žáky theosofie, i to, co by měli ještě poznati a prodělati, až své učení v theosofii skončí. Jsou i takoví, kteří prošli spiritismem, ovšem zase jen ledabyle, a zavrhují jej proto, že si o sobě myslí, že jsou něčím víc, jsou-li žáky theosofie. Proto nepřipustí, že by mohlo existovati něco vyššího než theosofie, ač ji mnohdy ani sami dobře nepochopili. Mnoho je také těch, kteří o sobě hrdě prohlašují, že jsou theosofy, ač ve skutečnosti jsou pouhými nedokonalými žáky této nauky.
Podobné zjevy jako tyto najdete téměř ve všech společnostech duchovních, ve všech sdruženích, která se duchovními věcmi zabývají. Toto nezdravé kastovnictví svádí pak k tomu, že si jednotlivci o sobě myslí, že každý z nich je ten pravý, jediné oni jsou na správné

cestě a ve své domýšlivosti dělají ze sebe povýšence, vynikající nad všechny ostatní bratry a sestry, kteří nejsou právě v jejich společnosti. Ve skutečnosti zasluhují právě tito domnělí velikáni největšího politování, ježto ustrnuli na jediném bodu a sami si zamezují cestu k dalšímu poznávání i ostatních pramenů duchovního vědění.
Proto je třeba si uvědomit, že všecky ty různé nauky duchovní jsou vlastně jen jednou jedinou cestou, na které jsou pouze různé stupně, a všechny tyto stupně jsou prolnuty a jako zlatou nití spojeny jediným zákonem, který vyžaduje ode všech základní snahu po pravém a čistém náboženském životě. A pravým náboženství jest jen m r a v n í s í l a a v e l i k á , č i s t á l á s k a , b e z o b ř a d ů , b e z z á z r a k ů , b e z p ř í k r a s . Toto pravé náboženství má býti cílem všech těch duchovních stupňů, to jest všech těch duchovních společností, které tu existují.
Všechny mají své oprávnění a každá z nich má svůj vyhraněný úkol prodělati se svými žáky svědomitě a důkladně všechno, co právě na tom či onom stupni každý žák má poznati. Přitom však učitelé nemají nikdy zatajovati nebo dokonce zavrhovati to, co tomuto stupni mělo předcházeti, nebo co po tomto stupni má ještě následovati.
Stejně jako na našich školách, kde každá třída má svůj vyměřený program, svou učebnou osnovu, stejně tak musí ji míti i každá duchovní společnost.
První stupeň k duchovnímu životu je s p i r i t i s m u s .
Člověk, který neví nic o duchovních věcech a okultních vědách, přichází zpravidla ke spiritismu pod vlivem nějaké bolestné ztráty, úmrtím někoho jemu velmi drahého. Začíná uvažovati o posmrtném životě a zdá se mu, že není možné, aby všechno to, čím člověk ten žil, co za svého života nasbíral nebo vykonal, najednou tak úplně zaniklo. Proto hledá, kde by se poučil a dověděl něco o tom, zda přece jen neexistuje něco ještě po skončení života pozemského, kdy duše opustí tělo, zda a jaký život existuje dále, existuje-li vůbec duše. To jsou první touhy po poznání něčeho, co existuje mimo život hmotný.
Těmto začátečníkům v hledání životních záhad prokazuje spiritismus ohromné služby tím, že jim dokazuje, že život nepřestává s odumření těla hmotného, ale pokračuje i dále v záhrobí, nejdříve v říši astrální, a každý že si nese s sebou do tohoto tajemného života posmrtného všecko, co za svého právě skončeného života pozemského získal na zkušenostech, i to, co vykonal dobrého i zlého. Každý nese si svůj raneček zásluh, hříchů nebo těžkých provinění, ze kterých musí pak klásti účty, a dle nich pak upravuje se také jeho život, buď blažený nebo plný utrpení. To jsou stavy duše, které musí každý bez výjimky prodělati.
Ale nemyslete si přitom, jak si mnozí spiritisté myslí, že právě spiritismus je tou »svatou vědou«, jak často slýcháme. Není to žádná věda. Spiritismus není vědou, nýbrž pouhou naukou, vybudovanou na víře, citu a srdci. Je to první krok na první stupeň duchovního poznávání, který má však velikou důležitost pro ostatní duchovní stupně, tedy i pro ostatní duchovní společnosti, protože se zabývá nejdříve d u š í l i d s k o u .
Nemohu si představiti dnes, když znám úkoly a učení všech duchovních společností, jak by se mohl příslušník některé z nich obejít bez základních poznatků, které podává nauka spiritistická. Jak by se mohl obejíti bez víry v posmrtný života a bez víry v reinkarnaci, kterou spiritismus hlásá.
Spiritismus je proto velmi důležitou p ř í p r a v o u , na které však se spiritisté nesmí zastaviti. I když přečtli nějakou knihu o spiritismu, nesmí se domnívati, že jsou již dost učení v oné »svaté vědě spiritie« - jak ji nazývají, a že proto nemusí již čísti nic více ani o spiritismu, ani o jiných naukách duchovních.
Je rozhodně chybné ustrnouti na spiritismu a především – spokojiti se jen těmi sedánkami – a nedostati se dále. Je třeba v započaté cestě pokračovati, ale také třeba věděti jak. Zbytečno přeskočiti od spiritismu hned k černé magii a věnovati se jí v domnění, že jen ona je správným pokračováním a cestou pokroku. Zpravidla bývá to jen nejjistější cesta do blázince nebo do nemocnice. To jsou věci, které právě naopak – odvádějí lidi od pravé cesty duchovní,

kterou nám ukázal Pán Ježíš, a ještě k tomu velmi škodí duši samé.
Duchovní život je něco docela jiného než magie nebo hypnotismus, třebaže jsou i při nich účastny duchovní bytosti, protože je vždy třeba dbáti na to, jakého druhu a z jakých sfér tyto bytosti jsou. Co následuje pak, když se takovým pobloudilým lidem podaří vyvolati tyto neznámé síly, které pak nedovedou sami ovládnouti, bývá pro podobné odvážlivce vždy tragické. Proto pozor! Nevstupujte nikdy na cesty nedovolené!
Mezi spiritismem a ostatními duchovními naukami tvoří nejsprávnější přechod – ba možno přímo říci most - »Společnost pro psychická badání«, která má své odbočky po celém světě. Tato společnost vzala si za úkol prozkoumati nejen všecky záhady duševna, nýbrž i duchovna a připraviti tak důkladně své členy skutečným poznáním, ne pouze slepou vírou, na další cestu k duchovnímu životu. V základě tato společnost vychází také ze spiritismu, ale právě proto, že spiritismus hlásá mnoho věcí, které jsou mnohdy velkými záhadami a pro mnohé zdají se nedokazatelnými a nepravdivými, proto se snaží shromažďovati důkazy o skutečných zjevech, studuje je a vykládá dle pravdy. Jejím cílem je jasné poznání všech podobných záhad, aby vše bylo srozumitelné a vysvětlitelné a nebylo třeba spoléhati pouze na slepou víru. Tím prokazuje tato společnost ohromnou službu lidstvu, zejména těm, kteří jsou schopni jen malé víry, protože pomáhá jim a sama poctivě hledá pravdu ve všem, i v těch nejzáhadnějších věcech, týkajících se duše i ducha.
»Společnost pro psychická bádání«, budující nikoliv na slepé víře, ale na poznaných faktech, přivádí lidi ke skutečnému vědění. Ke členství k této společnosti, která má svůj generální sekretariát v Ženevě, hlásí se vynikající vědátoři všech národností, řada universitních profesorů v Londýně, Paříži, v Římě i jinde, a všichni se zabývají bádáním, zkoumáním, poznáváním a dokazováním různých záhad, které spiritismus hlásá, aby objevili a dokázali jejich pravdivost.
Jen u nás, až na malé výjimky, jsme v tomto ohledu pozadu. Mnohé veliké státy mají již na svých universitách zvláštní fakulty pro duchovní vědy, protože jim není lhostejný duchovní život a protože uznávají důležitost vědeckého poznání všeho, co existuje vedle života hmotného.
Proto ten, kdo prošel spiritismem nijak nehřeší, přistoupí-li ke Společnosti pro psychická badání či studia, ba právě naopak, může si tím velmi prospěti, neboť má zde příležitost nastřádati nové vědomosti, nová poučení a s nimi i podepříti svou víru a upevniti své přesvědčení fakty.
Po této společnosti jako třetí stupeň zařadil bych theosofii. Ta se zabývá již více duchovním životem, ale všímá si především nauk východních, odkud k nám doléhají vlastně nejsilnější vlivy, vedoucí nás k duchovnímu životu. Hlavními a u nás dobře známými propagátorkami theosofických nauk byly Blavatská a Besantová. Obě omezovaly se výhradně jen na nauku theosofickou, jako jediné správnou cestu duchovní a mnohé z ostatních zavrhovaly. Nechtěly uznati již ani to, co této cestě předcházelo, ani to, co by mělo následovati.
Znám celou řadu příslušníků theosofie – sám jsem svého času mezi ně patřil. Jsem vděčen společnosti této za mnohé, co mi pro můj duchovní vývoj poskytla, ale většina jejích členů nechce ani slyšeti o ničem jiném, než jen a jen o theosofii, kterou považují za jedinou a správnou cestu. A tak i oni ustrnuli na jedné nauce, stále jen v ní hledají, ale to pravé nalézti nemohu, protože se přidržují jen jednoho úseku z celého rozsáhlého duchovního vědění.
Jako každý stupeň duchovního poznávání, tak i theosofie jest pramenem nového vědění a přináší mnoho cenného. Odtud možno čerpati mnohé i pro zvláštní, specielní cestu, pro kterou se někteří rozhodnou. Já sám našel jsem v theosofii mnoho prospěšného poučení, ale protože jsem našel pro sebe mnoho i na stupních předcházejících, i na stupních dalších, nic nezavrhuji, všechno, co pro moji cestu je důležité, přijímám a jsem vděčen všem za všecka ta poučení, která mi byla takto poskytnuta.

Každý člověk má svou vlastní cestu, po které jest mu určeno jíti, každý má určenou cestu jinou. Vy nemůžete jíti cestou mojí, já zase nemohu jíti cestou vaší, ale ujišťuji vás, že ve všech stupních dalších, o nichž budu ještě mluvit, každý z vás najde pro sebe něco, co pro svoji cestu potřebuje a také pro sebe přijme. Nikdo nemůže říci, že by pro něj theosofie byla zbytečná, ale po právu uzná, že i pro něj byla užitečná, tak jako jsem to uznal já. Ale nezastavil jsem se jen na tom, co hlásá theosofie, šel jsem dále, abych se napil i z ostatních studánek duchovního vědění, z ostatních pramenů Pravdy Boží.
Proto pokročil jsem na další stupeň, a tím je a n t r o p o s o f i e , která je theosofii hodně blízká, ale na rozdíl od ní se snaží vniknouti do duchovního života a jeho zjevů hlouběji a důkladněji. Její snahou je vniknouti do nitra a do základů duchovního života. Odhaluje nejjemnější záchvěvy nitra člověka a uvádí nás do všech záhad neznámého světa duchovního, který svým způsobem, velmi ušlechtilým, osvětluje. Nevyhýbá se ani těm největším hlubinám záhad a snaží se z nich vynésti na povrch vše, co může lidstvu prospěti.
Největší zásluhu v tomto směru získal si svými spisy Dr. Steiner, který byl jistě také člověk Boží, mající veliké poslání a toto své poslání neobyčejně krásně splnil. Jeho cenné spisy jsou již mnohé přístupné i našemu čtenářstvu a proto je všem vřele doporučuji.
Málo kdo a snad i málo který z příslušníků antroposofie ví, že Dr. Steiner byl prorokem Božím. Byl jím zcela jistě. Byl poslán mezi nás, aby poučil lidi zejména o vnitřním životě duchovním a přivedl je k poznání blaženějšího života. Přišel poučit svět o věcech, o kterých se lidem dříve ani nezdálo. Zanechal nám spoustu cenných spisů a krásných přednášek, z nichž mnohé bylo již vydáno tiskem, avšak mnohé, zejména věci hlubší a vzácnější, dosud nejsou každému přístupny. Jsou to pravé perly, o nichž lze právem užíti Slov Pánových, uvedených v Evangeliu.
Zdejší odbočka antroposofická má velikou zásluhu o šíření nauk Drem Steinerem hlásaných, ač dlouho se skrývala, jako by se bála jít na veřejnost. Snad proto, že se obávala, aby se jejich nauky nešířily příliš mezi lid, ale v poslední době jsou již i její přednášky veřejně oznamovány a přístupny. U nás jsou tři společnosti, jedna česká, jedna německá a jedna česko-německá, a všechny tři velmi úspěšně pracují.
Ke společnosti antroposofické pojí se také obec křesťanská, zvláštní to církev, která dovedla všechny své obřady tak zduchovniti, že přítomnost při těchto obřadech dovede opravdu každou duši uvésti do vyšších oblastí duchovních, takže každý, je-li opravdu soustředěn v upřímné nábožnosti, musí pocítiti, že i v jeho nitru sídlí Bůh.
Proto je mi antroposofie velmi milá, podobně jako theosofie, a velmi lituji, že nemám tolik času, abych se mohl účastniti jejich shromáždění a přednášek.
Každý, kdo chce vniknouti hlouběji do antroposofie, může navštěvovati přednášky této společnosti, mnohé získá také z četných publikací, které společnost sama vydala. Věřím, že vás bude jen těšit, najdete-li takto další cestu k prohloubení svého duchovní života a ke svému zdokonalování se.
Dále přijde na řadu další stupeň – a to m y s t i k a - to jest tajuplné spojení s Bohem. Mystika není novinkou ani v křesťanství, protože již v nejstarších dobách křesťanských byla pěstována. Mystiku znala i doba pohanská, a i tato pohanská mystika je velmi zajímavá. Zabývaly se jí vyspělejší náboženské kruhy a byla známa pod jménem Orficismus. Jejím význačným příslušníkem, který studoval všechny tehdejší náboženské nauky do velké hloubky, byl nám tak dobře známý svatý Pavel.
Sv. Pavel jen proto, že byl pohanským mystikem a Orficismus tak dobře znal, znal již z tohoto učení Boha spásy, kterého nazývali Pán, a když pak hledal pravé jméno pro našeho Spasitele a Pána Ježíše, kterému lidé říkali Kristus, rozhodl, že nejpřiléhavější pojmenování pro Něj jest Pán. V tomto rozhodnutí utvrdilo jej jeho vystoupení až do třetího Nebe, kde se octl na cestě do Damašku.
Stalo se to milostí Pána, že při odpoutání se jeho duchovního těla poznal, kdo byl Ježíš a kým

byl Kristus a pochopil, že jména Pán nelze užíti pro Otce Nebeského. Poznal také, že jména Pán možno správně použíti jen pro Krista, Stvořitele všeho, Boha – Spasitele. On byl také první, kdo tohoto jména v křesťanství použil, a jméno toto zapustilo své kořeny tak hluboko do křesťanství, že se jej používá dodnes.
Pohanská mystika byla velmi cenná a pro sv. Pavla velmi důležitá, protože on, se svého stanoviska Orficismu, sledoval a studoval všechna tehdejší velká náboženství. Nemohl při tom ovšem vynechati náboženství židovské, o němž dal se poučovati vynikajícím rabínem, a snad tato okolnost způsobila, že byl považován za žida.
Nebyl židem, ale helenistou a stal se křesťanem, jakmile toto náboženství důkladně prostudoval. Pak se přimkl cele a upřímně k učení Pána Ježíše a možno říci, že on byl zakladatelem a prvním očisťovatelem církve, pro kterou tolik vykonal. Nejvíce užitku máme z jeho písemných památek, které se dochovaly až po naše časy, jen škoda, že právě to nejcennější, co nám zde zanechal o životě Pána Ježíše, není dnes přístupno lidu křesťanskému, a to jen proto, že to nesouhlasilo s tradicemi a učením církevním. To byly důvody, které vedly tak daleko. Že se popřela pravost jeho rukopisu a rukopis Pavlův byl dobře uschován. Doufejme však, že tento drahocenný odkaz Pavlův bude v dohledné době vysvobozen z uzavřené schrány, aby se konečně ukázalo, kdo byl svatý Pavel, jak vysoko stál, kam až jej přivedla mystika pohanská a jaký veliký mystik křesťanský se z něho stal.
Mystika křesťanská byla v rozkvětu zejména ve středověku. Od sv. Terezie, kterou církev pokládá za zakladatelku křesťanské mystiky, až po nejmladší mystičku, sv. Terezii Ježíškovu, nacházíme v různých obdobích vzácné zjevy dokonalých mystiků. Byli to sv. Jan z Kříže, sv. Augustin, sv. Kateřina Sienská, sv. František z Assisi a mnoho a mnoho i jiných světců, kteří nám zanechali také hodně památek písemných, které jsou i v českých překladech každému přístupné.
Pravou a čistou mystikou křesťanskou dýše zejména prostá a nad jiné vynikající kniha sv. Terezičky Ježíškovy » Dějiny duše«, kterou vám vřele doporučuji k přečtení. Zaradujete se upřímně nad touto knihou, která vám dá poznati, co jest to duše čistá a krásná, jemná a ušlechtilá, opravdu nábožensky cítící a upřímně, cele milující Krista, která Ho skutečně v sobě pociťovala, s Ním hovořila, neboť se jí zjevoval. Proto také tolik milovala všecky své bratry a sestry v Kristu i všecko tvorstvo na světě.
Vedle »Dějin duše« od sv. Terezičky Ježíškovy připomínám tu druhou, stejně milou a prostou knihu sv. Františka z Assisi, »Kvítka sv. Františka«. Z této knihy poznáte, že není zapotřebí žádných zázraků a nedostupných předpokladů k mystickému životu, pochopíte, jak to všechno je prosté a jednoduché.
Středověká mystika měla však také své vady a dopouštěla se některých omylů. Křesťanští mystikové se mylně domnívali, že tělo lidské je hlavní překážkou duchovního života a že musí proto, chtějí-li se dostati duchovně výš, své tělo potlačovati ba i trýzniti, aby snáze spoutali všecky přirozené pudy tělesné. Mnozí došli tak daleko, že své tělo nejen zanedbávali, nýbrž přímo je mučili, mořili hladem, a v tom viděli – ovšem mylně – správnou cestu ke svému duchovnímu životu.
To ovšem nebylo správné. Uznal to i sv. František z Assisi, který si svou přísnou askesí připravil předčasný hrob. Na smrtelném lůžku litoval své chyby a v posledním okamžiku svého života odprošoval své tělo slovy: »Bratře tělo, prosím tě za odpuštění, že jsem s tebou po celý život svůj tak hanebně zacházel.«
Týráním svého těla a hladověním nedostal se výše. Byla to jiná cesta, která jej vedla vzhůru a do takových výšin. Byla to především jeho bezměrná láska ke všemu tvorstvu, a dále jeho pokora, čistota, trpělivost, obětavost a láska k chudobě. Těmito svými ctnostmi dostal se tak vysoko, že se mu dostalo stigmat.
Když se již zmiňuji o stigmatech, chci – ač to sem vlastně nepatří – upozorniti na jednu zajímavou věc. Stigmatisovaní mají vždy rány na rukou prostřed dlaní. Víme však, že Pán

Ježíš nebyl přibit na kříž dlaněmi, že Mu tedy nebyly proraženy dlaně, nýbrž zápěstí. Proč tedy stigmata nesouhlasí s tím? Protože tato stigmata nejsou znaky ukřižování, nýbrž jen znaky určitého stupně duchovní úrovně, neboť se v nich projevilo uskutečnění mocné touhy stigmatizovaného prožíti taková utrpení, jaká snášel pro nás Pán Ježíš, a jak si je, dle známé již tradice živě představovali, tak se také stigmata tato na jejich tělech objevila.
Stigmata dostali také někteří z těch zasvěcenců, kteří o svých duchovních zážitcích nedovedli mlčet, a proto museli trpět. Konečně bylo tak mnoho těch, kteří dostali stigma proto, aby byl lidem malověrným a pochybujícím o existenci vyššího duchovního života, podán viditelný důkaz o něm.
Všichni stigmatisovaní bez rozdílu svými ranami velmi trpěli, a jestliže dovedli snášeti své utrpení bez reptání, pak již to samo o sobě jest důkazem jejich velké duchovní vyspělosti.
Uvedené detaily křesťanské mystiky středověké ukazují se nám i dnes v nové obměně u Terezy Neumannové z Konnersreuthu. K jejímu případu nelze podati jiné vysvětlení, než je výše uvedené. V základě však dnešní mystika byla již oproštěna od dřívějšího omylu, který chybně slučoval mystiku s askesí.
Německý mystik Eckehard a později i Kerning askesi nezdůrazňují. Zejména Kerning, který napsal celou řadu knih uvádějících nás do mystika, ukazuje nám jinou cestu k duchovnímu životu, než je askese. Po této stránce najdete v jeho spisech mnoho cenného. Avšak nejnápadnější pokrok, který je znatelný ve všem na světě, tedy i v mystice, uplatňuje se nyní v úplně novém směru mystiky, do kterého nás uvádí anglická spisovatelka A. Curtisová svými neobyčejně cennými spisy »Nová Mystika«, »Cesta ticha« a »Meditace a zdraví«.
Curtisová je vzácná žena, žijící v ústranní, pravá duchovní světice, čistá duše, žijící mezi námi, aby nám ukázala pravou cestu k jediné správné mystice. Na rozdíl od středověké mystiky zdůrazňuje, že ke svému mystickému životu potřebujeme nutně zdravé a silné tělo, které je nástrojem duše a bez kterého by duše nemohla nic dokázati v pozemském životě. Proto je naší povinností starati se pečlivě o to, aby naše tělo bylo zdravé, svěží a silné duchovními silami. Curtisová ukazuje nám krásnou cestu k pravému mystickému životu bez zázraků vnějších, zato ale plnou duchovních blažeností, ke kterým může nás přivést jen to, co je skutečně pravou mystikou.
Mystika je tajuplné spojení s Bohem, a k tomuto spojení vede nás Curtisová bez askese, na kterou středověká mystika kladla takový důraz. To je hlavní rozdíl mezi mystikou novodobou a středověkou, který Curtisová tak jasně vystihla ve své knize »Nová Mystika«. Druhá její kniha, »Cesta ticha«, uvádí meditace, které mohou uvést člověka ke správnému vnitřnímu životu, k jasnému poznání Boha v nás, to jest k tajuplnému spojení s Bohem.
Tato kniha je nevyčerpatelnou studnicí popudů k duchovnímu životu vnitřnímu, a všechno je tu podáno tak prostě a jednoduše, že každý může snadno prožívati sám tyto mystické stavy duše i svého nitra a na celý život mu postačí, protože nemůže býti s nimi nikdy hotov.
Třetí kniha Curtisové »Meditace a zdraví « uvádí meditace, které vedou k ozdravování těla cestou duchovní. Jsou zde vědecké popisy celého lidského těla i funkce jednotlivých orgánů, ale vše objasněno s hlediska duchovního.
Avšak ani mystika není konečným stupněm duchovního života. Po ní přichází na řadu »Bratrstvo Růže a Kříže«, zvané »Rosenkrucianství « - »Pansofie«. Velikým přestavitelem a vynikajícím členem tohoto bratrstva byl náš nezapomenutelný Jan Amos Komenský.
»Bratrstvo Růže a Kříže« existuje hlavně v duchovním světě a zde na zemi žije jen několik málo vyvolených jedinců, žáků jmenovaného Bratrství. Žijí zde, chodí po světě, a sami dlouho nevědí, že patří k tomuto vznešenému Bratrství, že jsou pansofisty. Ač celý jejich život k tomu směřuje, jest jim to dlouho utajováno, a to až do doby, kdy nadejde chvíle jejich zralosti. Pak se najednou ve své samotě setkají s člověkem, který je osloví »Bratře« - řekne jim několik slov, kterými je uvede k poznání, kým vlastně jsou, a objeviví se člověk zase náhle zmizí. To byl posel z duchovna, vyslaný člen »Bratrstva«, který přišel dotyčnému bratru

sejmouti s očí pásku, aby konečně mohl pochopiti, že se celým svým životem dostal již tak daleko, že se stal vědomým Rosenkrucianem a členem tohoto vznešeného Bratrstva, ze kterého se volí rytíři sv. Grálu.
Svatý Grál jest symbolická miska, do které byla zachycena krev Pána Ježíše, která každý rok na Velký pátek oživuje, aby život v celém vesmíru trval dále. Tato miska je uložena ve »Hradě sv. Grálu«, který hlídá a opatruje 12 rytířů v říši duchovní, a tito duchovní rytíři mají 12 sobě rovných zde na zemi. Můžeme býti hrdi na to, že i my jsme měli jednoho rytíře sv. Grálu a byl jím Karel IV., třebaže v historii o tom není psáno.
Karel IV. Postavil a zařídil Karlův Týn jako stánek symbolu sv. Grálu. Hrad stavěl Matyaš z Arassu, který stavěl také původní stánek sv. Grálu zde na zemi, a to v Arassu. V historii nevěnovala se této okolnosti ani zmínka, jen farář křesťanské obce při antroposofické společnosti, dvojctihodný pan Král studoval důkladně všechny podrobnosti a upozornil na to krásnou přenáškou. Když bedlivě prozkoumal Karlův Týn, poznal s určitostí, že byl vystavěn jako symbol hradu sv. Grálu a všechny místnosti i schodiště, chodby, vše bylo upraveno tak, aby sloužilo obřadům a účelů rytířstva sv. Grálu.
Když vejdete do hlavní kaple, vidíte nahoře nad zábradlím, tedy nad přepažením kaple, vyseti šňůry, na kterých visely původně drahokamy. Mezi nimi uprostřed visel veliký, uměle broušený démant a proti němu na oltáři byla miska sv. Grálu. Krystal démantu byl umístěn tak, aby okny, která byla k tomu zvlášť přizpůsobena, vstupující paprsky sluneční procházely démantem a svítily přímo na misku sv. Grálu. Jen takto směl se paprsek sluneční dotknouti symbolického sv. Grálu, tedy jen odrazem z nejdrahocennějšího kamene-démantu. I ostatní drahokamy v této kapli zavěšené nebyly pouhou ozdobou, ale každý z nich měl svůj zvláštní význam.
Proč se Karel IV. Na Veliký pátek uzavíral do malé kaple a nikoho k sobě nepouštěl? Proč tam po celý den se v samotě postil a setrvával v modlitbách? To vše jistě jen proto, že byl členem »Bratrstva Růže a Kříže«, jedním z rytířů sv. Grálu, a jako takový byl povinen vykonávati na Veliký pátek předepsané mu pobožnosti.
O tom všem historie mlčí, stejně jako o Komenském není nikde jasně řečeno, že byl vlastně spiritistou, mystikem, pansofistou – tedy rosenkruciánem, velikým duchem, který přímo obcoval s Duchem svatým, a jedině proto se stal učitelem všech národů světa.
Zajímavé jest, že pořadatelé a překladatelé spisů Komenského, jakmile přijdou na zmínky o těchto věcech duchovních, ve kterých byl Komenský největší, řeknou si – to vynecháme – v tom se Komenský mýlil! To je ovšem diktováno lidským rozumem, který je velmi často největší překážkou k poznání pravého života, života duchovního, a také jen rozum znemožňuje mnohým, aby správně pochopili, kdo vlastně Komenský byl.
Mohl Komenský prorokovati národu českému, že se jeho věci vrátí zase do jeho rukou, kdyby nebyl nejdokonalejším jasnovidcem? Kšaft umírající matky nemohl psáti nikdo jiný než ten, kdo měl nejdokonalejší spojení s Bohem a nejvyšší oblasti duchovní. Krátce – on byl vyvoleným člověkem Božím, který byl poslán českému národu, aby mu pomohl uskutečniti přípravy na veliký úkol národa českého, který jej v budoucnosti čeká, a který se právě nyní na přelomu věků již přiblížil.
Celý svět bude obdivovati náš národ a vynikající osobnosti všech národů budou putovati k nám, aby se u nás poučili. Budou s obdivem hledět na náš národ jako na národ vyvolený, ze kterého vyšlo nové světlo, pronikající do celého světa, jako kdysi světlo života Husova, Komenského a za nimi i Masaryka. I Masaryk, jako Hus a Komenský, byl člověkem Božím, který byl nám od Boha poslán, aby se naplnilo proroctví Komenského, a tvrzení, že Masaryk byl vlastně duchem Komenského, to jest jeho novým vtělením, není daleko od pravdy. ---
O společnosti rosenkrucianů lze se poučiti z různých spisů, zejména z knihy »Pansofie hermetického bratrstva Růže a Kříže – zdroje niterného života«. Výbornou pomůckou k dosažení duchovní výše pro každého, kdo chce bezpečně dojíti dokonalého života, je kniha

Adriana Santi-ho »Životní normy nové rasy«.
Po této společnosti rosenkruciánů přichází poslední »Bílé Bratrstvo Lásky«. Jest to také bratrstvo, které existuje v říši duchovní a jest vedeno velikým mistrem Azraelem. I toto bratrstvo volí si samo své příslušníky a pomocníky mezi lidmi žijícími zde na zemi. Volá je ke spolupráci a jeho vyvolení jsou zasvěcenci, kteří mají za úkol podporovati zde na zemi vznešené snahy Bílého Bratrstva Lásky, to jest šířiti po světě čistou nesobeckou lásku a budovati tak Království Boží na zemi. Pomocí těchto vyvolených, kterým jsou dána slova, jež mají hlásati na zemi a jimi ukazovati lidstvu cestu do Království Božího, má se šířiti to nejdůležitější pro lidstvo – to jest – láska. To je ten nejvyšší ideál pro lidstvo žijící zde na zemi, to jest také nejvyšší stupeň, kterého člověk v pozemském životě může dosáhnouti na své cestě duchovního vývoje.
Kdo chceš, jdi touto cestou. Je pro každého schůdná, ale vyžaduje opravdovou a upřímnou snahu, trpělivost, pokoru a bezmeznou lásku. Kdo láskou obrněn, pokorou naplněn, trpělivostí vyzbrojen, ten dojde cíle, a pak bude prožívati ten pravý život, který od nás žádá náš Pán a Spasitel i náš Otec Nebeský.
Otče náš, osvěť všecky duše, které se vydají na tuto cestu duchovní, shlédni na své dítky, které touží k Tobě se přiblížiti. Prosím za všecky, pomoz jim, posilni je a přibliž všecky k Sobě Svou velikou Láskou a Svou Mocí, aby všichni našli tu správnou cestu a na ní všechny studánky, které Jsi Ty dal nám všem k posile a poučení. Osvěť je všecky Svým Duchem Svatým, aby se naučili z těchto studánek čerpati čistý pramen věčné Pravdy a došli do věčné blaženosti, do Tvé Otcovské náruči. Amen – staň se!

32. O spiritismu

Byl jsem požádán, abych mluvil o spiritismu. Mohu vám říci, že tak činím velmi rád, protože spiritismus, tak jak sem jej poznal já, přirostl mně k srdci a přivedl mne na docela jinou cestu, než byla ta, které jsem se přidržoval dříve.
Co je spiritismus? Slyšíte často o něm, slova kritická i nekritická, posudky příznivé i nepříznivé, ale co si z nich vybrati? Jisto je, že dnes, na přelomu věků, z věku ryb ve věk vodnářský, je spiritismus velmi důležitý a jeho význam veliký. Proto také se šíří přímo lavinovitě mezi lidem jemu přístupným. A přece je mnoho těch, kteří se spiritismu vysmívají, protože nevědí, co vlastně spiritismus jest, a protože neměli ani příležitost poznati, co všechno ze spiritismu vyplývá, jaký jest jeho úkol, a jaký užitek duchovní získali by z něho i oni pro svůj vlastní život.
I katolická církev, která byla neustále proti spiritismu, změnila své stanovisko v poslední době. Jistě i vás potěší zpráva, že církev vydala o spiritismu zvláštní leták, který šíří ve všech kostelích. Opravuje v něm svůj dřívější názor na spiritismus a přiznává nejen to, že existuje život záhrobní, nýbrž přiznává i možnost mluviti s odešlými »mrtvými«, ba dokonce připouští i to, že v ušlechtilých kroužcích mohou se přihlásiti a promlouvati i vysoké bytosti duchovní, které přinášejí cenná a krásná poučení. Ovšem – neodpustila si přitom poznamenati, že to jsou jen výjimečné případy ve zvláště výjimečných kroužcích, ale hlavní věc, přiznává, že tomu tak jest.
Toto stanovisko církve má veliký význam i pro onu část lidu katolického, který přes odmítavé stanovisko své církve za spiritismem šel, i pro onu část věřících, kteří se až dosud báli přistoupiti k němu proto, že to jejich církev zakazovala. Církev zakazovala to ze dvou důvodů:
1. z vážného ohledu na lid sám, protože se bála a bojí dosud, aby se spiritismu nezneužívalo k různým kejklům a všelikým záležitostem hmotným, což se namnoze skutečně děje,

2. z ohledu pro církev velmi důležitých. Církev se totiž obává, aby bytosti, projevující se právě v těchto ušlechtilých kroužcích, nepoučovaly bratry a sestry o pravdách, které církev hlásá mnohde jinak, než jak ve skutečnosti jsou.
Z těchto důvodů, které jsem tu jen naznačil, jest a může býti církev proti spiritismu, a proto musíme spatřovati veliký pokrok již v tom, když církev uznává alespoň hlavní zásady spiritismu. I tím jest mu již užitečná a prospívá mu.
Jaký má vlastně spiritismus úkol?
Úkol tento jest mnohem vyšší, než se mu všeobecně přiznává, a přece jest to jen prvý krok na prvý stupeň duchovního poznávání duše a duševna. Spiritismus má především přivésti lid k poznání, že náš skutečný život nekončí tak zvanou smrtí hmotného těla, ale že právě naopak, náš pravý život je životem duchovním, který nekončí nikdy a trvá dále i po odložení hmotného těla. Jakmile přijde lid k poznání života nekonečného, pochopí také, že jest třeba svůj život hmotný tomuto životu přizpůsobiti a dle toho žíti. To platí zejména pro lidi, kteří se příliš a snad výhradně věnují jen hmotě a svému praktickému životu, a zapomínají přitom na svoji duši i na veškeré povinnosti duchovního života.
Staráme-li se o své tělo tak důkladně, že pracujeme horečně 6-7 dnů v týdnu jen pro ně, namáháme-li se tak do krajnosti jen pro udržení svého těla a zaopatření všech životních potřeb, pak jistě není správné, že opomíjíme svou duši, pro níž jsme po pravdě povinni udělati víc než pro tělo, neboť naše duše jest – přes všechno zanedbávání – nejdůležitějším činitelem našeho života zde na zemi.
Ale kolik lidí tak žije? Kolik lidí přemýšlí o své duši a o svém bytí a poslání svém na zemi? Vždyť je mnoho těch, kteří ani nevěří v existenci duše – jak by se tedy mohli o ni starati? To mohou činiti jen ti, kteří věří nejen tomu, že duše existuje a je nesmrtelná, nýbrž i tomu, že jejich život, který nyní prožívají, není ani prvním ani snad ještě posledním životem na této zemi. Musí věřiti, že tu již byli v mnoha předcházejících životech, v různých obměnách, než se dlouhým vývojem duše dostali k tomu stupni, na kterém se právě ocitají. Musí také pochopiti, jaký úkol mají v dalším svém duchovním vývoji, a proto nezapomínati nikdy na to, že jejich duše existuje stále a má i v budoucnu další své povinnosti ve světě duchovním i v pozdějších příštích životech.
O všem tom poučovati – jest úkolem spiritismu.
Druhý úkol spiritismu, úkol neméně důležitý jest vychovávati lid k tomu, aby si stále připomínal poslední věci člověka na tomto světě.
Většina lidí zapomíná na svůj odchod, a nechce ani mysleti na tak zvanou smrt, která ovšem smrtí není. I hovořiti o tom – bývá lidem nepříjemné a bojí se toho, že by měli s tohoto světa odejíti, své tělo odevzdati zemi nebo ohni. Bojí se mrtvého těla, bojí se smrti mnohdy jen proto, že smrt znemožní jim užívání světa, jakému přivykli, bojí se krátce – ztráty požitků. Přitom však nemyslí vůbec na svoji duši.
Jsou sice výjimky, a to dosti časté. Objevují se hlavně u těch lidí, kterých se smrt zblízka dotkne, odchází-li někdo z jejich drahých, nebo odchází-li někdo z vynikajících jedinců, kteří vykonali veliké věci ve veřejném životě, ať již v umění, vědě nebo v politice. Nad odchodem takovýchto jedinců zamyslí se mnozí a uvažují – zda jest to možné, aby všechno to vědění, umění, celá ta inteligence, krátce vše, čím duše odcházejícího obohacovala své současníky, aby vše to přestalo rázem existovati, aby všechno to cenné a vzácné rozplynulo se v ničem, trouchnivělo v zemi.
Tyto úvahy přivedou nakonec mnoho lidí k víře, že život musí existovati i po smrti, a oni pak snaží se poznati to, co jest za hrobem.
Také rodiče, kteří ztratili děcko, nebo děti, kteří ztratí otce nebo matku, nemohou pochopiti a uvěřiti, že by ona láska, která existovala mezi nimi za života a poutala je k drahým bytostem, mohla tímto okamžikem zaniknouti, ztratiti se a dále neexistovati. - Není to možné – říkají si a začínají věřiti v její trvání další. A tak mnozí z těch, kteří ztratili milovanou bytost, hledají

příležitost, aby se s ní mohli spojiti, dokonce s ní mluviti, prostě přijíti do styku s ní a dorozuměti se s ní. To je nejčastější příčina, která přivádí lidi ke spiritismu.
Také ti lidé, kteří končí svůj život, ve kterém dost již pracovali a přicházejí do let, kdy zbytek jejich života jest vypočten na hodiny, také oni uvažují teď o tom, co bude po smrti. A nejsou to jen malí, obyčejní lidé, kteří se ke konci svého života touto otázkou obírají. I náš milovaný, velký president osvoboditel uzavíral se poslední léta před svým odchodem každý den do klidu a přemýšlel o posmrtných věcech.
Tak jak byl, vážný a pravdivý po celý svůj život, tak bohatý na práci a oběti pro celek, tak jako celý život konal vše jen pod zorným úhlem věčnosti, tak i zbytek svého plodného života končil svědomitě – a já věřím, že on, tak veliký duh, našel své spojení s duchovním světem, který mu umožnil dověděti se hodně o tom, co bude po smrti i s ním, co očekává právě jeho velikou, geniální duši za onou branou přechodu z dočasnosti hmotného života do věčnosti života duchovního.
On však žil ve věčnosti neustále, protože si byl dobře vědom toho, že jeho dočasný život jest jednou částí celého života věčného.
Podobně jako tento velký člověk, který byl nástrojem Božím, aby národ svůj osvobodil ze staletého jařma, tak i velký myslitel a apoštol Tolstoj myslil na život posmrtný. V dopise Dru Škarvanovi napsal: »Jak jsem Ti nesmírně vděčen za to, co jsi mi napsal o životě věčném, o smrti. Tvůj názor o věčném životě mne rozradostnil, za to Ti tisknu ruku a líbám Tě vděčně ---«
Tento druhý úkol spiritismu – bdíti nad tím, aby si lidé uvědomovali svůj život posmrtný – má veliký význam a potřebuje, aby nejen několik lidí, hrstka jich, nebo jen několik tisíc lidí o tyto věci se zajímalo, nýbrž zde je třeba, aby se o to zajímali všichni bez výjimky, protože spiritismus dokazuje, že z poznání duševního i duchovního života pramení celý náš život od základu.
Ví-li spiritista, že odejde-li s tohoto světa, žije dále, že jeho skutky budou mu na jeho cestě očistné zjeveny, že musí odčiniti, případně i odtrpěti si vše, co nesprávného za svého hmotného života udělal, a ví-li také, že naopak čeká jej radostný život v záhrobí za vše dobré, co za svého života vykonal – pak důsledky z tohoto vědomí plynoucí mluví nejlépe pro spiritismus a dokazují jeho důležitost ve výchově lidu.
Spiritismus – ovšem spiritismus pravý, který nesmíme zaměňovati s neplodným duchařením, má býti vždycky zdrojem přemítání o všech otázkách duše lidské. Každý spiritista, který je pravým a opravdovým spiritistou, dá si dobrý pozor, aby svými skutky nepřekročil zákon Boží. On ví, že se sem musí zase vraceti a své špatné skutky v tomto životě spáchané a obětavou láskou nebo utrpením neodčiněné, musí odčiniti v životě příštím, a to nejčastěji velikým utrpením.
Spiritista nevěří, že to, co v tomto životě prožije, zůstane bez reflexu v životě příštím, protože věří, že celý vývoj naší duše, od chvíle, kdy vyšla od Otce Nebeského až do té doby, než se bude moci k němu zase vrátiti, že celý tento vývoj musí prodělati každá duše, že tedy všichni musíme splniti úkol Bohem nám daný. A neplníme-li jej poctivě, jestliže sešli jsme s určené nám cesty, dopouštíme se tím omylu, či jak církev říká – hříchu, a tento omyl musíme zase jen my sami napraviti. Váháme-li příliš dlouho s nápravou, jsme k tomu donucováni utrpením, které trvá tak dlouho, pokud si svoji povinnost k nápravě neuvědomíme a z tohoto uvědomění nevyvodíme důsledky. Neučiníme-li tak v tomto životě, musíme tak učiniti v životě příštím, neboť zákon vývojový, to jest zákon příčiny a následku, jest neúprosný a pro každého stejně platný. To jest ten zákon: »Zub za zub a oko za oko.«
Není tedy správné, táže-li se někdo, jak k tomu přijde, že trpí dnes za věci, které spáchal někdo jiný, v jiném životě, a toto své dnešní utrpení pociťuje jako nespravedlivost.
Tohoto pocitu nespravedlnosti zbaví se každý a ihned, jakmile uvěří ve věčnost života lidské duše, jakmile pochopí, že duše je táž, a že jen pokračuje různými životy ve svém vývoji,

pracuje na svém zdokonalování.
Kdo si toto uvědomí a toto cítí, ten také stává se způsobilým odčiniti své dřívější skutky, a trpí-li, utrpení své trpělivě snášeti.
Proto pravá výchova spiritismu poučuje lidi nejen o existenci záhrobního života a o tom, co se děje s duší lidskou v životě záhrobním, nýbrž poučuje také o věčném zákonu karmy, o důsledku všech příčin, to jest o zákonu, kterému se musí podříditi každá duše. Největší milosrdenství, Láska boží, která nás vede k dobrému, nemůže změniti tento zákon, neboť my musíme odčiniti všechno to, co zlého jsme učinili.
Spiritismus učí také, že vlastně my teď, dle toho jak žijeme, každým svým skutkem, každým svým slovem i každou myšlenkou svou tvoříme si karmu. Odčiníme-li si ji v tomto životě nebo v příštím, nebo v záhrobí, není rozhodujícím, ale v každém případě musíme odčiniti vše, protože se musíme podříditi bezpodmínečně platnému zákonu karmy, který platí pro nás pro všechny, ať tento zákon uznáváme či nikoliv.
Učí-li toto spiritismus – má proto velkou zásluhu.
Celé Písmo svaté je vybudováno na spiritismu, stejně jako celé učení Pána Ježíše je vybudováno na základech spiritistických nauk, z nichž vychází i celý Nový Zákon, všechna Evangelia, všechny dopisy Pavlovy, Epištoly Jakubovy, Petrovy, Janovy a Judovy, i všechny skutky svatých apoštolů, ano i Zjevení Janovo.
Divím se proto, že právě představitelé církve se tolik bojí spiritismu a zavrhují jej. Nechť si vezmou k ruce dopisy Pavlovy a přečtou si, jak radí nám, abychom dobře rozeznávali duchy, kteří k nám promlouvají.
Jak vzniklo Písmo Svaté? Jen zjeveními, která byla poskytnuta prorokům, vynikajícím lidem duchovním, mediím, jasnovidcům, a těm všem bylo duchovní cestou dáno a uloženo vše, co mají napsati pro poučení lidu. Tak se za tisíciletí nahromadila různá proroctví a duchovní poučení, která byla získána od různých vynikajících duchů, božských bytostí i samého Boha. Byly to tedy projevy duchů prostřednictvím lidí k tomu vyvolených, medií, proroků a jasnovidců, jak již výše řečeno.
Má-li celé Písmo Svaté i celý Nový Zákon podklad duchovní jak se nemáme snažiti my, abychom do tohoto velkého tajemství sami také nevnikli? Jak nemáme vyhledávati každou příležitost, kde by se i nám dostalo poučení z duchovního světa pomocí našich medií, když tohoto poučení nemůžeme dosáhnouti ze žádných knih?
Nikdo ze žijících lidí nemůže býti tak dokonalý a na tak vysokém stupni duchovní úrovně, aby nám mohl zjeviti nejsvětější pravdy toho pravého, nejvyššího duchovního života. To se může státi jen prostřednictvím velkých učitelů duchovních, kteří se již dostali tam, odkud ona nejvyšší a nejčistší pravda vyvěrá. Jim byla již tato pravda zjevena, a oni mají úkol tuto Božskou Pravdu o největších tajemstvích duchovních sděliti nám, pozemským lidem, a pověděti nám ji způsobem a formou pro nás přístupnou.
O to se ušlechtilý spiritismus opravdu stará, a proto má velikou zásluhu o výchovu lidí, alespoň těch, kteří jsou připraveni přijímati do svých niter tato vzácná poznání, která mají pro ně a pro jejich duše nesmírnou cenu a jsou pro ně neocenitelným pokladem.
Zjevení jako byla Zjevení starozákonní, pokračovala i po příchodu Pána Ježíše a existují ještě dnes. O tom se přesvědčíte v dohledné době sami. Existují dnes jako včera a jako před tisíci lety, neboť jsou nanejvýše nutná pro vývoj celého lidstva. A protože v celém vesmíru jde vývoj ve všem stále kupředu, proto jest již dnes mnoho ze starých Zjevení překonáno a mnohé již dávno uskutečněno, a k dalšímu vývoji a pokroku lidstva je třeba zjevení dalších, kterými by se lidstvu dostávalo nových poučení, vysvětlení starých, nesrozumitelných věcí a hlavně oprav všeho toho, co nesprávného se dostalo do Nového Zákona, ať již vinou pisatelů Evangelií, kteří z lásky k Pánu Ježíši mnohé události přikrašlovali, z prostinkých událostí zázraky činili, čímž pravdu zkreslovali, anebo vinou těch, kteří zachované nám pravdy upravovali tak, jak jim se právě hodilo. Proto dostává se lidstvu poučení novými zjeveními,

která budou dána lidem do rukou co nejdříve.
Věříme-li starým Zjevením, musíme věřiti i zjevením novým, nechceme-li se zastaviti na cestě svého vývoje, který má nás dovésti k takové dokonalosti, abychom se zase alespoň o krok přiblížili k bohu Otci, od Něhož jsme vyšli. A k tomu právě může nám pomoci spiritismus a zážitky i poznatky z ušlechtilých kroužků spiritistických, kde se dává plná volnost duchovním projevům a nevolají se jen různí duchové.
Postup mnoha spiritistických kroužků je často úplně nesprávný a zdiskredituje pravý spiritismus. Sejdou-li se lidé, kteří jsou na nižším stupni, kteří jsou obklopeni sobectvím a sami jsou ještě sobeckými, a dle toho touží více po věcech hmotných, než po duchovním poučení, ptají se ve spiritistických kroužcích mnohdy na věci, které přímo urážejí cit, pak ovšem v takových kroužcích se nemůže nikdy projeviti žádná vyšší bytost. Takové kroužky nemívají také ani media – prostředníky – na takové výši, aby se jimi mohla projeviti nějaká bytost vyšší.
Mluvil jsem zde jednou asi o deseti našich mediích a o jejich schopnostech, a víte tedy, jak se schopnosti medií různí, a jak snadno se pozná, jakým způsobem se bytosti duchovní projevují, i když se způsoby tyto tak různí.
Nejvyšší úroveň mají ty kroužky, kde se nevolají duchové známých nebo členů rodiny, dětí, matky, otce, aby se s nimi pozůstalí dorozuměli, kde neruší klid těch, kteří odešli, kde se však účastníci scházejí jen proto, aby nabyli poučení, a s pokorou a čistou duší prosí vyšší učitele, aby přišli a podali posluchačům to, co stačí pochopiti a co potřebují věděti o duchovním světě a životě v něm. V takovýchto kroužcích duchovní vývoj spěje krok za krokem k povznesení a pokroku.
Do takového kroužku, který má svého duchovního vůdce, jenž případně sám přivolává různé bytosti, do takového kroužku přicházejí stále noví učitelé, kteří mohou nás vésti od stupně k stupni výš a výše k našemu zdokonalování.
Spiritismus v počátcích, kdy se zkouší dosáhnouti spojení s duševnem pomocí stolečku nebo planšety, získává obyčejně projevy ještě nedokonalé, ale jest to užitečný začátek spiritismu, jest to prvý krok duchovního, lépe řečeno duševního poznávání, tedy ne ještě poznání. Teprve v pravém, čistém spiritismu možno dosáhnouti projevů ušlechtilých a poučných, a ty pak pokračují od stupně k stupni výše, jako ve škole.
Pokračuje-li se správně, za pomoci vedoucího ducha, mohou se u účastníků objeviti také schopnosti, jimiž mohou pak tito prospěti, ano i sloužiti druhým k dobrému.
Neodsuzujte nikoho, kdo se dosud spiritismem nezabývá, a nepovažujte se nikdy za něco vyššího proto, že jste snad přesvědčenými spirity. A také nikdy se nevynášejte proto, že jste pochopili ušlechtilý spiritismus lépe než ostatní, ale poučte každého, kdo dosud nepochopil anebo ještě nevěří v posmrtný život, i když je dnes nakloněn jen k posměchu.
Posměchem nebo zamítavým gestem nic se nespraví, stejně jako nelze posměchem vyvrátiti žádnou pravdu ani existenci spiritismu. Ten je tak starý jako lidstvo. Ani člověk primitivní neobešel se bez spiritismu a přemýšlel o záhadách duše. Činili tak jednotlivci, šířili svoje úvahy dále, až se konečně spiritismus rozšířil tak daleko, jak jej nacházíme dnes.
Staří Slované uznávali ve svém náboženství a věřili již v to, co je dnes stěžejní zásadou spiritismu. Věřili v posmrtný život, věřili, že život v záhrobí jest uspořádán tak, že se žijící na zemi mohou spojiti s odešlými, ale žijícími na onom světě. Věřili, že jejich otec – praotec (starosta) - vůdce kmene nebo rodu je neopustil, a že je vede dále a dovede se s nimi spojovati. Jejich kněží byli většinou ušlechtilí lidé, dosáhnuvší různých duchovních darů vnitřního života, a ti mívali častá spojení s duchovnem. Proto také mohli ušlechtilým způsobem poučovati svěřené jim duše a vésti je více k duchovnímu životu. Proto také bylo tehdy mezi lidem více poctivosti a pravdy než dnes.
Když se začalo šířiti křesťanství u našich předků, naráželo na odpor jednak proto, že šiřitelé křesťanství u nás byli ponejvíce Němci, hlavně však proto, že křesťanství popíralo posmrtný

život v té formě, v jaké si jej staří Slované představovali a jak byli o něm dle svého náboženství přesvědčeni. A protože hlasatelé křesťanství popírali možnost styků s duchovním světem, ač naši praotcové byli o nich z vlastních zkušeností přesvědčeni, proto odpírali přijetí tohoto nového náboženství, které – jak se jim zdálo – chce jim vzíti všechno to, co již na své duchovní cestě získali. Přijetí křesťanství se bránili především slovanští kněží, kteří svým životem dostali se mnohdy i do nejvyšších sfér duchovních, tedy tam, kam tehdejší šiřitelé křesťanství se nedostali snad nikdy.
Do vyšších a snad i nejvyšších sfér duchovních může se dostati každý člověk, který pochopí svůj vlastní duchovní život, nezapomíná na svoji duši a své povinnosti k ní, a jest si dobře vědom toho, že naše duše jest základem našeho života a jen ona udržuje naše nutné spojení s Duchem – Bohem. Takový člověk pak věří také v nesmrtelnost duše, věří v život věčný, věří, že jeho duše prošla již mnoha tisíci životů, že prošla celým vývojem od nerostu k rostlině, od rostliny ke zvířeti, od zvířete k člověku primitivnímu a od tohoto k člověku rozumovému, a že dalším vývojem, ve kterém jest mu určeno znovu do nových životů se vtělovati, musí se zdokonalovati neustále, aby se víc a více blížil Bohu. Kdo pochopil to všechno, pochopí také, že má-li se jeho »já« vrátiti tam, odkud vyšlo, tedy k Bohu, musí býti tak dokonalé, jako Otec Nebeský dokonalý jest.
Proto musíme projíti mnoha životy, a v každém máme vědomě žíti život duchovní v naprosté harmonii se životem hmotným, a tedy – konati všechno, jak správně řekl náš první president osvoboditel – pod zorným úhlem věčnosti. Jsme tu od věčnosti a budeme tu do věčnosti, náš život duchovní je věčný. A proto tento duchovní, věčný život náš má větší cenu a hlubší význam, nežli náš dočasný život hmotný, žijeme-li jej bez uvědomování se života duchovního. Nesmíme nikdy z ohledů na život hmotný zanedbávati svou duši. Úkolem naším jest – snažiti se vniknouti stále hlouběji a hlouběji do tajemství duševna a duchovna – a právě do nich uvádí nás nejbezpečněji spiritismus.
To je největší zásluha spiritismu. Umožňuje lidem cestu k poznání onoho tajemného a přece tak důležitého života a přivádí je ke světlu pravdy.
Volám všechny spiritisty k této veliké povinnosti. Nezpronevěřujte se tomuto úkolu spiritismu a neshromažďujte se jen k sedánkám, majícím ukojiti vaši zvědavost, nebo jen k tomu, abyste volali duchy svých známých. Vždyť voláte-li někoho ze záhrobí, nemůžete si nikdy být jisti, že nejste klamáni nějakou duší zlomyslnou. Nelze nikdy tvrditi, že se dostavila ona bytost, kterou jste volali, nebo že se přivolaná bytost nevydává za někoho jiného, než kým ve skutečnosti je.
Ve spiritismu je možný častý klam, ale těchto klamů se může dočkati zase jen člověk neušlechtilý, jdoucí do seancí jen za sensací , ze zvědavosti nebo pro zábavu, ale ne pro vážné poučení o duševním životě.
Takové kroužky, kde se ptají na to, mají-li vsaditi do loterie, aby vyhráli, má-li si to neb ono děvče vzíti toho či onoho mladíka, má-li se koupit nabízená kráva a tak podobně, takové kroužky nemohou se nikdy dočkati ušlechtilých výsledků.
Takoví spiritisté svými otázkami urážejí sami duchovní život a diskreditují tím pravý, ušlechtilý spiritismus.
Jsou však kroužky, které mají svého duchovního vůdce, který je vede jako děti ve škole a poučuje je postupně o záhadách a tajemstvích duševního i duchovního života. Do takových kroužků se nedostane žádná bytost, která by chtěla shromážděné klamati. Proto se máme snažiti dosáhnouti takového vedení, abychom mohli věřiti, že projevující se bytosti jsou vyšší nás, že jsou to skuteční naši učitelé, kteří k nám mluví svatou pravdu.
Tyto bytosti se nikdy neohlašují jménem, neříkají – já jsem ten neb onen – právě to jsou ti praví pracovníci, služebníci Boží a následovníci Kristovi. Jsou bezejmenní, prostě a s láskou se obětují pro druhé, a jejich »já« je přitom docela vedlejší.
Kdo se hlásívá jako Hus, Komenský, Havlíček apod., to je obyčejně – devadesát a devět

desetin procenta klamu. A stejně klamné mohou býti projevy hlásících se domnělých příbuzných, jako matky, otce, sestry, přítelkyně apod., a proto je nutno vše to bráti s reservou a kriticky.
Bytost tak vysoká jako Hus – projeví-li se již někde – nikdy se nechlubí svým jménem. On, pokorný a skromný za svého života, pravý to služebník Boží, nedokázal by ani, aby se projevil a chlubil svým jménem.
Sám, byl jsem účasten toho, že do seance přišly opravdu vyšší bytosti, na příklad sv. Pavel, sv. František z Assisi, sv. Václav, ale nikdy se žádný z nich neuváděl svým jménem. Teprve z jejich slov poučení, a dále pak, zvláště vyvinutým citem v soustředění a klidu lze poznati, kdo jest přítomen. Kdybychom hned za jeho projevu se odvážili vyříknouti jeho jméno, dostane se nám ihned pokárání, a mnohdy slyšíme slova: »Čím jsem byl tenkráte, nejsem dnes«. Ale svou duší zůstává tím, čím byl tenkráte, tím jest i dnes a bude i dále, jenomže má teď úkol v duchovním světě přinášeti nám poučení, aniž by se hlásil, kdo jest. Je prostě jedním z mnohých služebníků Božích, poslaný k nám, aby nás vedl jistější cestou za Kristem, nemůžeme-li ji sami nalézti.
Rozhodně není spiritismus tak špatný, jak mnozí lidé o něm hlásají. Jest pouze třeba, aby vedoucí lidé byli ušlechtilí, dobře věci znalí a nechtěli také příliš uplatňovati svou osobu z vlastní ješitnosti a touhy po upozorňování na svoji osobnost. Tací lidé již mnoho poškodili spiritismus, zejména když nadměrná domýšlivost sahá tak daleko, že sebe sami považují za papeže a jen oni chtějí býti jediní vůdci celého hnutí spiritistického, a právě proto, že dosud existují podobní lidé, nepodařilo se dosud sjednotiti spiritisty do jednoho tábora s jediným vůdcem.
Až přestanou tyto nezdravé poměry a spolky spiritistické se svými kroužky budou se věnovati jen pravému a ušlechtilému spiritismu a budou vychovávati lid k duchovnímu poznávání, pak teprve se spiritismus dočká zaslouženého respektu mezi lidem a splní tím své důležité poslání. Pak i církve křesťanské, zejména i katolická přestane se stavěti proti spiritismu, a tím rozmnoží se počet přívržencu spiritismu tak, jak si to upřímně – přejeme. Dnes však je veliký počet spiritistů, kteří dle svého vlastního mínění jsou povolaní, ale málo jich mezi nimi je vyvolených. Jsou to povětšině jen začátečníci, kteří do svých kroužků přivábí jen mnoho zvědavých lidí, kteří očekávají, že se tu hned dohovoří se svými drahými, ale činí chybu, že je vůbec sami volají. Musí býti trpěliví, a pak se snad mohou dočkati, že jejich drazí, kteří odešli do záhrobí, že budou-li chtíti a směti něco jim říci, je poučiti, jim poraditi, že pak přijdou a projeví se sami – bez jejich volání. Takové projevy můžete pak vzíti opravdu vážně, jako věrné a pravdivé.
Voláme-li však my sami, nemusí se nám vždy projeviti ten, koho voláme, a tak dožijeme se jen klamu.
Kdo chce dosáhnouti úspěchu bez klamu, najíti žádané poučení, nechť přichází do kroužku s čistou duší, s vírou, se zbožností, pokorou a láskou, a nechá za dveřmi všechnu starost hmotnou, všecko nepřátelství i zášť k lidem, a přichází sem s plným vědomím, že miluje všechno tvorstvo na světě. Že na světě není i pro něj nikoho, komu by nemohl upřímně říci »bratře«, koho by nemohl obejmouti jako bratra a věnovati mu svou největší lásku, upřímnou, čistou a srdečnou. Přijdete-li do shromáždění všichni takto naplněni láskou, pak jistě sám Pán Ježíš Kristus bude vám vysílati své pomocníky, aby vás, Své milé dítky, vedl rychlejší cestou k našemu Nejvyššímu Otci Nebeskému.
Tak si představuji spiritismus i já.
Kdo půjde touto cestou, dosáhne klidu, spokojenosti a toho pravého štěstí, které vyvěrá jen z klidu a míru duše. Mohu vám to potvrditi ze své vlastní zkušenosti, neboť došel jsem již tak daleko na této cestě, že bolest přestala býti pro mne bolestí, utrpení utrpením, takže bolest jest pro mne radostí a utrpení štěstím. Za toto vše vděčím duchovnímu vedení, které jediné je sto, aby nás přivedlo až na nejvyšší stupeň dokonalosti.

Věřím pro sebe, že Láska Boží provází mne celým mým životem, a že všechno, co Bůh mi udělí, nebo co se mnou učiní, ať je to pro mne příjemné či nepříjemné, že všechno bude jen pro dobro mé duše a užitečné pro můj život věčný. S tohoto hlediska mohu říci, že jsem dosáhl takového blaženství, že bych je za žádné miliony s nikým neproměnil.
Naučte se přijímati utrpení jako upozornění duchovní, že jste v něčem překročili Zákon Boží, a snažte se poznati příčinu svého utrpení, hledejte ve svém svědomí, čím jste zhřešili a čím jste si tedy sami toto utrpení přivodili, abyste pro příště se toho vyvarovali. Budete-li svých přestupků upřímně litovati, pak toto upozornění splnilo svůj úkol, to jest – přišli jste k poznání vykonaného zla, litujete, že jste tak učinili, a pro budoucnost jste si slíbili zlo toto neopakovati. To jest vaše zpověď, lítost i pokání, a tím jsou vaše hříchy a přestupky odpuštěny, a vaše utrpení okamžitě mizí.
Nebuďte nikdy sobeckými, závistivými, mstivými, nikoho nesuďte a nepomlouvejte, ale milujte všecko tvorstvo čistou, velikou a upřímnou láskou. Buďte ve všem poctiví, pravdiví, spravedliví a ochotní pomoci každému, kdo pomoci vaší potřebuje, a zachovejte vždy mravní svou čistotu. Pak budete uchráněni před každým utrpením.
Kdo žije se všemi lidmi v lásce a harmonii, dosáhne touto láskou a harmonií bližšího spojení s Bohem a bude vědomě účasten i Jeho Lásky, bude cítiti ve svém nitru Jeho neustálou přítomnost. Snažte se toho dosáhnouti a uvidíte, že vám to dá tolik blaženosti, že budete rádi utíkati od hmoty a světských radovánek, které tak mnozí mylně považují za štěstí a blahobyt.
Teprve pak poznáte, že není žádného štěstí pro toho, kdo nepoznal to nejvyšší blaho – to jest klid duše, naplněné Bohem, Láskou Boží – Kristem. To jest ta nejkrásnější cesta, a k tomuto poznání abyste došli na cestě za spiritismem, přeji vám vroucně pomoc Boží.

33. O spiritismu II

Jako dodatek k předchozí přednášce o úkolech spiritismu a o tom, proč církev spiritismus zamítá, chci říci ještě něco o tom, jak sama církev katolická přiznává projevy bytostí ze záhrobí.
V katolickém věstníku »Neděle« byl uveřejněn krásný článek o tom, jak se vliv zemřelých projevuje a působí na lidi žijící. Článek ten vypráví historii jedné dívky v Indii, které se zjevovala sv. Terezička Ježíškova a vychovávala ji k křesťanskému životu. Když se tato zjevení opakovala již delší dobu, dívka došla do katolického kostela a řekla knězi, že se jí zjevuje mladá žena, která jí vykládá o křesťanství. Misionář se nejprve domníval, že jest to sama Matka Boží Marie, a proto jí ukázal Její obraz. Leč dívka nepoznala v této podobě tvář oné bytosti, která se jí zjevovala, a proto jí kněz předložil řadu obrazů různých svatých. Všechny tváře byly jí zcela neznámé, teprve když spatřila obrázek sv. Terezičky Ježíškovy, prohlásila s určitostí, že to jest ona.
Svatá Terezička Ježíškova byla také člověk jako my, a kdyby byla zůstala na živu, bylo by jí dnes 66 let. Narodila se roku 1873 a zemřela již ve svém 25. roce. A přes to ji církev prohlásila za svatou, a to jistě zcela právem, neboť byla to duše čistá, velmi ušlechtilá, která byla přímo vyvolena k tomu, aby přiváděla duše lidské ke Kristu, což činí i dnes, po své tělesné smrti.
Nejen sama zpráva o těchto zjeveních, nýbrž především skutečnost, že zpráva tato byla otištěna v katolickém listě je pro nás velmi potěšující.
Může-li se sv. Terezička – nedávno zemřelá, projevovati již dnes, kdy její duchovní tělo opustilo tělo fysické teprve před krátkou dobou, pak mohou se projevovati také i jiné duše nižší i vyšší, ba i bytosti nejvyšší, což se také stále děje.
Uvedl jsem to zde proto, abych ukázal bratrům katolíkům, že ani jim nevadí, chodí-li do

spiritistických spolků.
Předešle jsem ukázal, jaký úkol má spiritismus v lidské společnosti. Plní-li se tento úkol nebo neplní, to jest věcí jednotlivců, a nikdy nesmíme nesprávnosti v něm někde nebo někým páchané přičítati celku. Příslušníci dokonalí i nedokonalí jsou stejně ve spiritismu, jako ve všech lidských společnostech vůbec. Kdykoliv jsem přednášel ve spiritistických kroužcích, vždycky jsem mluvil proti spiritismu, pěstujícímu pouhé neplodné sedánkařství, které tolik ubližuje skutečnému poslání spiritismu a jej zdiskredituje. Jsem věřící spiritista a považuji spiritismus za velmi důležitý pro duševní vývoj člověka i pro jeho cestu duchovní.
Způsob, jakým se duchovní bytosti na pozemské pláni projevují je různý, ba, je nespočetně způsobů, jimiž se duchovní bytosti projevují, ať již prostřednictvím medií, nebo různými znameními, jimiž nám dávají najevo svou přítomnost. Záleží mnoho na tom, komu jsou ona znamení dávána, záleží i na mediích, která mají nám projevy zprostředkovati. Vždyť i zde platí zákon – stejné přitahuje stejné - .Čím dokonalejší a ušlechtilejší medium, tím vyšší a cennější projevy z duchovna nebo i z duševna.
Záhrobní bytosti nepřicházejí vždy jen proto, aby nás poučily a nám tak prospěly a pomáhaly. Mohou nás také klamati, ano i ublížiti nám.
Vždyť stejně jako mezi žijícími lidmi je mnoho lidí zlých zlomyslných a nevědomých, tak i mezi bytostmi odešlých z pozemského života je mnoho bytostí zlých, neboť duchovní bytosti odnášejí si s sebou do záhrobí všecky své vlastnosti, dobré i špatné, a projevují-li se nám, jsou většinou takové, jaké byly ve svém dřívějším životě hmotném. Proto je nutno býti při přijímání projevů velmi opatrným a vždy kritickým, abychom ihned poznali pravdu od klamu. Toho je třeba zejména u bytostí v d u š e v n í oblasti, tedy u bytostí z astrální sféry, neboť tam jsou mnohé bytosti, které nám mohou ublížit i tělesně, ježto bývají někdy i mstivé, a mají dokonce, dle svého názoru, i příčinu, pro kterou se nám mstí.
Hledáme-li spojení jen s bytostmi d u c h o v n í m i z vyšších sfér, pak ovšem není třeba této opatrnosti. Proto se máme vždycky s nábožnou a čistou myslí připraviti na každé zasedání, a nemáme nikdy volati duchy zemřelých osob nám známých pro nějaké malichernosti, nebo snad jen proto, abychom se s nimi dohovořili. Naše spojení s duševnem i s duchovnem jest něco tak vážného, že si toho máme býti vždy vědomi a tyto vzácné, mnohdy i povznesené okamžiky neprofanovati nedůstojným žádostmi a mnohdy i hloupostmi.
Možností, jak dosáhnouti spojení s duchovními bytostmi je mnoho, a také prostředky k tomu žívané jsou různé.
Nejjednodušší a velmi často používaný způsob jest lehký, třínohý stoleček, jehož se nejprve užívá pro dorozumění se s duchy, ale musí býti přítomen vždy někdo, kdo je alespoň částečně obdařen medijními schopnostmi, nebo kdo upřímně věří v možnost spojení se záhrobím.
Používání stolečku se vysmívá mnoho lidí nevěřících, a přece, ač je to jeden z nejprimitivnějších způsobů dorozumívání se s duchovním či duševním světem, přece i při své primitivnosti a zdlouhavém způsobu má zásluhu o to, že mnoho lidí touto cestou přišlo k poznání záhrobního života, a že z těchto hostů kolem stolečku vyrostli vážní spiritisté, kteří založili zase nové spiritistické kroužky.
Účastníci seance sednou si v kruhu kolem stolečku a všichni položí ruce na stoleček tak, aby se ruce vzájemně dotýkaly. Tak utvoří magnetický kruh. Vedoucí kroužku požádá pak o projev některé bytosti, anebo čeká, zda se neprojeví někdo sám. Když se bytost dostaví, začne se stoleček pohybovati nebo nakláněti, a přivolaná bytost odpovídá pak na dané otázky buď klepáním nebo nakláněním stolečku. Výsledek je vždy závislý na tom, jaká společnost se tu sešla, a s jakými úmysly. Přijdou-li všichni s upřímnou vírou, s čistou myslí a ušlechtilými snahami bez jakékoliv skepse, pak mohu dosáhnouti skvělých výsledků. Přijde-li však do takové společnosti někdo s představou, že vše to je pouhá hračka nebo zábava pro ukojení zvědavosti, pak se stává často, že projevující se bytost sama na něj upozorní a požádá o jeho vyloučení z kruhu.

Znám zajímavý případ z takové stolečkové seance, která dokonce zachránila život jednomu zoufalci. Byl to člověk, který za světové války byl vynikajícím německým letcem, ale po válce, třebaže měl všeho dost a mohl si dopřáti všeho, po čem toužil, ztratil zájem o všechen život, nikde a v ničem nenacházel uklidnění a radost. Ztratil úplně víru v Boha, nechápal smysl života a jeho myšlenky neustále jej znepokojovaly tak, že se rozhodl ukončiti svůj život násilnou smrtí. S těmito sebevražednými úmysly přijel také do Švýcarska, kde se sešel s jedním inženýrem, zabývajícím se spiritismem, který s ním mnoho debatoval a snažil se ho přesvědčiti o svých poznatcích a tím změnit jeho falešné názory. Když se mu nepodařilo zlomiti jeho nevíru a skepsi, pozval jej do kroužku velmi vybrané společnosti, ve které onen inženýr zavedl dorozumívání se s duchy pomocí stolečku. Dlouho to trvalo, než si zoufající letec dal říci a takové seance se zúčastnil.
Jakmile se stoleček pohnul, projevil se duch jednoho z nejlepších přátel tohoto skeptika a vyprávěl mu z minulého života tolik podrobností, tolik společných zážitků a detailů z doby, kterou společně prožili, že skeptik nejprve ohromen údivem, musel konečně uvěřiti v život věčný, o jehož existenci nedal se zprvu přesvědčiti nikým. Nyní však přišel k jasnému poznání, že sebevraždou by svůj život nezakončil, že klid nenalezl by ani tam, a proto od té chvíle začal studovati duchovní život, aby vnikl hlouběji do všech tajemství života vůbec, a tak poznal konečně smysl života.
A tento člověk, který byl odhodlán k sebevraždě, přiveden byl k novému životu, a velebil pak onoho inženýra, který jej uvedl do spiritismu a zároveň dopomohl mu i k dorozumění se s přítelem dávno odešlým.
Další způsob dorozumívání se s bytostmi duchovními jest tak zvaná »abeceda«. Je to větší arch papíru, na němž jsou napsána dobře čitelná písmena a čísla, umístěná v dolejší polovině archu. Nad písmeny je černý kruh asi 5-7cm v průměru, a vedle něho vpravo i vlevo různá slova, stručné to odpovědi, jako : ano – ne – pozor – chyba – a podobně. Na onen černý bod položí se dnem vzhůru malá miska, na které je nakreslena šipka. Na misku položí prsty dva přítomní, alespoň trochu medijně založení, a čekají. Někde volají bytost, se kterou se chtějí dorozuměti, a jakmile je tato přítomna, počne se miska pohybovati. Pak je možno dávati otázky, na které bytost odpovídá tím, že miskou pohybuje od písmene k písmeni, ta se zaznamenávají, a tak vzniká jasná odpověď. Tam kde má kroužek svého duchovního vůdce, tam vůdce kruhu požádá o projev, poučení nebo i odpověď na dané u otázky. Někdy je pohyb misky tak rychlý, že přítomní musí velmi pozorně tyto pohyby sledovat, aby zachycovali hned celá slova jim sdělovaná. A zapisují-li se tato slova, tu přítomní mohou pak dobře oceniti, jak vzácných, pro ně velmi potřebných poučení dostane se jim často touto cestou.
Tento způsob volání duchů viděl jsem již před léty u jedné své dcery. Bylo to v době , kdy jsem se ještě nezabýval spiritismem, a tehdy jsem to dceři velmi ostře vytýkal, že volá odešlé bytosti a nedá pokoje mrtvým. A opakuji tyto výtky i dnes, kdy mi spiritismu opravdu přirostli k srdci, protože nikdy není správně duchy vyvolávati. Máme vždycky nechati na vůli těm, kdož k nám přijít chtějí, vyslechnouti ty, kdož nám mají co pověděti. Nanejvýše můžeme poprositi Boha Otce nebo našeho Pána a Spasitele, aby nám poslal naše učitele, a pak jistě dostaneme, čeho potřebujeme.
Třetí způsob jest tak zvané medijní psaní. Kdo má medijní dar, dostane najednou popud, musí sednouti ke psaní a cizí duch používá jeho ruky jako nástroje ku psaní vlastních myšlenek. To je nejjednodušší způsob duchovního spojení pro jednotlivce bez kroužku. Píšící mnohdy ani sám neví, co jeho ruka píše, třebas se zaměstnává i myšlenkami jinými. Podobným způsobem media i kreslí.
Bohužel, že mezi spiritisty takto obdařenými není ještě dost lidí, kteří by měli také dostatek autokritiky, a tak se stává velmi často, že své počáteční práce, které jsou ještě velmi povrchní a nehodnotné, považují za věci ohromné, dokonce i za díla umělecká. To pak vyvolává u soudných lidí jen útrpný úsměv a věci samé velmi škodí. Jest sice krásné, když si někdo může

tímto způsobem kresliti a malovati obrazy, ale nemá tyto věci předkládati ještě širší veřejnosti, protože to jsou práce jen pro něj, mnohdy jsou jen přípravou, aby bytost jím se projevující, naučila jej – medium, správně ovládati materiál ke kreslení potřebný a vycvičiti si v něm nástroj ke svým projevům nezbytný. Je to prostě výchova media k uschopnění jeho ruky k další, dokonalejší práci, a proto se takové věci nemají vystavovati dříve, dokud nejsou dokonalé.
Naše kreslící media jsou však často velmi domýšlivá na své »umění«, a proto zůstávají většinou státi na té úrovni, která se jim zdá již vrcholná a dále nepokračují.
Měl jsem příležitost viděti při práci jednoho kreslícího bratra, který dosáhl již ohromné schopnosti a překvapil veřejnost svou vlastní výstavou, na které předložil na 100 opravdu uměleckých výtvorů veliké ceny. Ale tento velmi skromný bratr předložil mi také na sta prací dřívějších, od samých počátků až do své dokonalosti. A z těchto obrázků bylo viděti, jak si duch vynikajícího malíře připravoval svého prostředníka, který nikdy neuměl kresliti. Začínal pouhými primitivními kresbičkami a pokračoval systematicky stále složitějšími obrázky tužkovými, až přikročil k jednoduchým obrázkům barevným, a teprve, když se jeho žák naučil ovládati i barevný materiál, přikročil k vážným a opravdu uměleckým obrazům, které si pak kreslíř dovolil vystaviti.
Podobně jako u něj, měl by býti tento postupný vývoj zachován ve všech případech medijního kreslení. Pak bylo by dosaženo toho, čeho chtějí duchovní bytosti dosáhnouti mezi námi – to jest - přesvědčiti nás o tom, že duchovní bytosti mohu se námi projevovati i po stránce umělecké.
O obrazech zmíněného kreslíře vyjádřil se jeden umělec, že každý čtverečný centimetr každého z oněch obrazů stačil by na tisíce vzorů pro dnešní moderní dekorativní umění, a jeden universitní profesor, nadšen hudbou barev a tónů, které z obrazů těchto k němu mluvily, poznamenal dále velmi výstižně, že připomínají duši lidské všecky bolesti našeho života, pocházející z našich nedokonalostí.
Tento příklad jest jen dokladem toho, že na veřejnost má se choditi jen s nejdokonalejšími výtvory medijního kreslení, a pak se jistě nebude moci nikdo tomuto způsobu tvoření posmívati.
Opravdové spojení s duchy nebývá však u všech medijních kreslířů. Jsou mnozí, kteří se domnívají, že je vede duch, ale zatím kreslí jen ze svého podvědomí. To se však dá snadno kontrolovati. Je-li obraz malován hlavou nahoru, je to obraz vzniklý z podvědomí malíře – snad v předcházejícím životě měl zálibu v malování a přinesl si ji s sebou i do tohoto života. - Je-li obraz malován obráceně, tedy hlavou dolů, pak jest to vždy projev duchovní. Bytost, kreslící rukou media, stojí pravidelně proti mediu, které je jeho nástrojem, a pak duchovní bytost kreslí se své strany obraz správně, ale kreslícímu dopadne vždy obráceně. To je důkaz pravého duchovního spojení a čistého projevu duchovní bytosti.
Vedle těchto projevů jsou ještě ústní projevy medijní, a získání těchto projevů není tak snadné. Velmi se různí i způsob, jakým je media získávají, a také dle toho, na jaké výši duchovní vyspělosti medium stojí, dle toho dopadne i obsah projevu. Každá duchovní bytost je na jiném stupni, jinak duchovně vyspělá, a nedivte se proto, že některý projev je méně cenný, jiný zase hlubší, některý dokonce vysoce duchovní. Proto také se vám některý projev líbí, proti některému třebas reptáte. Za to nemůže vždycky medium, nýbrž jen jeho stupeň duchovní úrovně.
Čím ušlechtilejší medium a čím čistší jest jeho všední život, tím dokonalejší bytosti mohu se jím projevovati. I vy, kdož sedáváte při těchto projevech, máte buď vinu na nižším projevu, nebo zásluhu o to, že projev je dokonalejší a přináší vám cenná poučení.
Sejdou-li se lidé stejného, názoru, stejné víry, s duševní harmonií, upřímní a čistí, mají-li touhu po vzdělání a poučení, tak se jim dostane toho, po čem touží. Přijdou-li však do shromáždění jen ze zvědavosti neb snad jen pro zábavu, aby se měli venku čemu posmívati,

pak se jim dostane projevů nevelké ceny, namnoze i klamných.
Media, různící se svou vyspělostí, různí se také tím, do jakých vibrací mohu uvésti své astrální tělo.
Za nejideálnější spojení s duševnem považují se mezi spirity obyčejně projevy bytostí, které jsou dosud v astrální pláni, a které ovládnou uvolněné tělo media přímo.
Po vybavení astrálního těla media, může jiné astrální tělo, tedy astrál projevující se bytosti, vniknouti úplně do těla media a prostřednictvím tohoto těla mluviti, ba i charakteristickými pohyby svoji řeč doprovázeti.
To jest nejobyčejnější případ, který se ve spiritistických sedánkách nejčastěji vyskytuje, a který postačí lidem, mající obyčejné, jednoduché požadavky – domluviti se s někým ze zemřelých, kteří jsou ještě v astrální pláni.
I zde se takové případy vyskytly. Přitom máme zde jednu velkou výhodu a to v tom, že projevuje-li se zde bytost cele vniklá do media a plně ji ovládající, že se zde projevují i z astrální pláně bytosti vždycky ušlechtilé, až na malé výjimky těch nešťastníků, kteří potřebují pomoci od nás a jsou k nám také k tomu účelu vysláni. To můžeme pozorovati vždy u bratra K., a proto můžeme bez nejmenších pochyb plně věřiti, že jím se projevuje skutečně astrální bytost duchovní. On se plně odpoutává, a to ne dost snadno, a pak zase do něho plně vstupuje bytost duchovní. Byly zde krom jiných i projevy našich vynikajících lidí, jako Prof. Th., Prof. H., Dr. R., a jiných vzácných, zasloužilých lidí, kteří mají možnost plně se projeviti tělem bratra K. U něho trvá to déle, než přijde do transu a vybaví se, a to je proto, že jeho srdce není zcela v pořádku. Je to tedy jeho tělesná indisposice, ale ukázalo se, že, je-li někým z nás posilován, lehčeji se vybaví a lehčeji přijme duchovní bytost.
Jsou media, která podávají také projevy vyšších bytostí duchovních, ale to právě vyžaduje ušlechtilost a čistotu media. Čím vyšší bytost, tím jsou vibrace elektronů kolem protonů v jejich tělech duchovních pomalejší. Čím blíže ke hmotě, tím je vibrace rychlejší, to jest, větší počet vibrací i v atomech našeho astrálního těla. A tyto vibrace se musí vyrovnávati, aby projev byl možný.
Když medium vybaví svůj astrál, musí docíliti svými schopnostmi, aby snížilo počet svých vibrací a tak se dostalo co možno nejvýše. Musí snížit vibraci svého astrálu alespoň na polovinu, a tak dostati se alespoň na poloviční cestu k té bytosti, jež se má projeviti. Ona bytost pak musí zase přinésti oběť nám a zvýšiti počet svých vibrací, musí se zhustiti, čili učiniti své jemné tělo duchovní hmotnější, aby se mohla přiblížiti k astrálnímu tělu media.
Je-li na příklad 1000 vibrací dole a nahoře jen 100, musí s obou stran nastati sblížení asi na 500 vibrací, a teprve pak je možný projev oné vyšší bytosti.
V takových případech se však vyšší bytost nevtěluje do těla media, ale medium přejímá pouze její myšlenky, které svými duchovními smysly vnímá z vědomí jejího, přenáší je do svých smyslů tělesných a z těch nám podává, co nahoře přijalo. To je tedy vyšší způsob projevů našich medií.
Znám jedno medium, které považuji za vrchol všeho, co jsem dosud poznal. Během tří let se toto medium vyvinulo tak, že se dostává až do nejvyšších sfér. Jeho prostřednictvím nemůže se projeviti žádná bytost, zejména ne Bytost Nejvyšší. Proto není pravda, tvrdí-li někdo, že prostřednictvím obyčejného media projevuje se buď Pán Ježíš nebo Matka Boží Maria, nebo některý jiný z velikých Mistrů nadzemských. Je možno pouze přijímati jejich myšlenky a nám je předávati.
Zmíněné medium jest duše ušlechtilá, a je obdařena takovou milostí, že se může po odpoutání ze svého těla hmotného dostati až nahoru a viděti tam ty nejvyšší bytosti, a slyšeti, co nám má sděliti. Pak hlásá, kdo přichází a reprodukuje, co říká. Ona tedy vidí a slyší mluvící bytosti, a přitom je tak spojena se svým tělem hmotným, že reaguje na každý náš dotaz a kontroluje přesně, zda je správně napsáno to, co ona pro nás přijala a svými ústy nám pověděla. Máme velmi cenné záznamy od nejvyšších bytostí, a až tyto záznamy bude možno uveřejniti, pak

veřejnost užasne nad tím, jak jsme Bohem milováni, a co všecko nejvyšší bytosti pro nás činí, abychom poznali pravdu a uvědomili si své povinnosti pro budoucnost. Někdy vidí jen světlo a slyší vycházející z něho hlas, ale ke všemu tomu dospěla pomalu a postupně, od nižšího až k nejvyššímu, a to jen milostí Boží, které se dosáhne jen čistým a ušlechtilým životem.
To jsou tedy různé možnosti projevů bytostí záhrobních až k dosažení spojení s bytostmi Nejvyššími. Ušlechtilé a na vyšším stupni duchovním stojící medium jest schopno přijmouti i tak čisté duše, jako jest sv. František z Assisi, sv. Pavel, sv. Václav, sv. Terezička Ježíškova apod. Ale tito nehlásí se nikdy, kdo jsou, nehlásí své jméno, nýbrž přijdou pokorně a skromně poučiti nás a ponechávají nám samotným, abychom dle obsahu jejich projevu poznali nebo vycítili, kdo k nám mluví. Jsou-li účastníci kruhu také na žádoucí výši a jsou-li správně soustředěni, poznají vždy snadno, kdo byl přítomen. Velmi často bývá v jejich slovech nějaká poznámka, zmínka nebo narážka na něco, podle čeho se dá určiti, kdo se právě projevuje.
Tak na příklad sv. Terezička Ježíškova přinesla při jednom svém projevu růže, svůj znak, růže, kterých tolik rozsévá po světě v formě pomoci trpícím, aby přiváděla duše lidské k poznávání nejvyšší pravdy a lásky Boží, a pomáhala lidem toužícím po pravdě, aby vzrostla jejich láska a jim mohlo býti odpuštěno to, proč trpí. Tímto svým působením a zbavováním lidí utrpení, přivádí duše lidské k Pánu Ježíši. To jest její úkol, a proto se také projevuje.
Není proto žádný hřích, snažíme-li se vniknouti hlouběji do těchto spiritistických tajů a toužíme-li po tom dávati se poučovati podle Vůle Nejvyššího, pomocí svých duchovních vůdců. Kdyby spiritismus byl něco hříšného, jak se snaží dokazovati a jak hlásají některé církve, neprojevovaly by se nám tak čisté a svaté bytosti, dokonce i bytosti církví samou za svaté prohlášené.
Nikdo z nás nemůže říci, že by snad byl vyloučen z toho štěstí a z té milosti, aby směl přijímati duchovní dary, které sám otec Nebeský má pro nás připraveny, a které nám prostřednictvím Svých svatých služebníků je vždy ochoten podávati, budeme-li jen upřímně chtíti a čistě po nich toužiti. Jen ten se dostane správně na tuto cestu všem nám otevřenou a pro nás všechny připravenou, kdo sám čistý, čistě a poctivě po poučení a poznání touží – a první stupněm této cesty je právě spiritismus. Kdo jednou učiní jen první krok na tento první stupeň, jest již duchovními silami veden dále. Musí však býti pozorným žákem a poslouchati vedení vnitřního hlasu, aby nezbloudil vlastní svou vinou. A kdo jde touto cestou pozorně, ten již nezbloudí a nezapadne již nikdy do těžších hříchů, neztratí Milost Boží, a Láska Boží bude jej provázeti na všech cestách jeho života. A vždycky bude mu ukazovati, oč snadněji dostane se touto cestou přímo k Němu – to jest do Otcovského domu, z něhož vyšel. Naučí jej hledati v sobě to království Boží a připraviti si tak zde na zemi cestu do Království Nebeského, do něhož touží se dostati, až skončí svou pozemskou pouť. Věčného blaženství může však dosáhnouti každý již zde na zemi za svého pozemského života, tedy ne až po smrti, ale k tomu je třeba čistého a láskyplného života, pravdy, smyslu pro povinnost, poslušnosti a pokory. K tomu všemu má vychovávati a vychovává spiritismus.
Nikdo, zejména ne medium, nesmí se nikdy odvážiti klamati své bližní, nikdo nesmí nikdy vydávati za duchovní projevy to, co jest jeho vlastní povídání, neboť klamy se velmi těžce trestají.
V jednom kroužku, kde zasedalo více inteligentních lidí, dovolilo si medium několikráte vydávati svá vlastní slova za projev duchovní. Zjistil jsem to a chtěl již na to společnost upozorniti, když tu náhle medium přišlo do opravdového transu a projevila se jím jedna bývalá známá prostřednice, která této klamající sestře přinesla zajímavé poučení. Mezi jiným řekla také mně: »Až budeš ve společnosti, kde jsem působila jako prostřednice, vyřiď všem sestrám a bratrům, zejména mediím, aby si nemyslela, že jsou-li obdařena darem medijním, přijdou rovnýma nohama do nebe. Já za svého působení mezi spirity, ve své nerozumné pýše jsem se domnívala, že jsem nejdokonalejší osobou celého shromáždění. Když jsem ale přišla do záhrobí, teprve jsem se přesvědčila, že to nebylo pravda. Mnoho jsem musela vytrpěti a

stále jsem musela procházeti spoustou cestiček plných vody a bažin, až mne nohy zábly. A jednou potkala jsem bytost jasnější mne, a té jsem se ptala, proč musím tolik trpěti. Bytost mi odpověděla: »To máš za to, že jsi zneužívala svého daru, a že když se ti nedostávalo duchovního projevu, podváděla jsi posluchače a mluvila sama ze svého vědomí a předstírala přitom, že jsi v transu.«
Proto varuji vás, všechna media, střežte se takových podvodů, neboť v záhrobí museli byste za ně těžce trpěti!«
A tato sestra prosila mne pak o to, abych se za ni modlil, a já se od té doby modlím denně, aby jí Bůh odpustil její těžké provinění na lidech věřících. Asi za půl roku nato projevila se mi tato sestra znovu a poděkovala mi za moji pomoc, neboť má modlitba ji vysvobodila z trestu, a zároveň sdělila mi, že od dnešního dne Dušiček, kdy se otevírá 6 bran duchovní říše, dostala dovolení projíti branou do vyšší sféry, a proto mně přišla poděkovati a zároveň také se rozloučiti, neboť od té chvíle se nebude moci již mezi námi projevovati.
Přešla tedy z astrální pláně do mentální, a později přejde i do kausální, z níž se již nemůže volně projevovati, leda že by dostala k tomu výslovné svolení.
Tento projev, přiznávající tíhu trestu za klamání věřících je nejvýš výmluvný, a výstraha tato platí pro všecky a platila zejména pro tu sestru, která nám měla zprostředkovati spojení s duchovními bytostmi.
Pro toho, kdo nežil správně a nestavěl svůj život na lásce a pravdě, pro toho, kdo klamal své bližní, není radosti za hrobem. Žádné potěšení nečeká jej na jeho cestě očistné. Proto k nám přicházejí ze záhrobí bytosti, aby nám sdělovaly své zkušenosti a poučily nás o strastech, jaké nyní prožívají.
Nevolány, přijdou samy a nejlépe nás poučí.
Tím, že ve svých sezeních sami nevoláme žádné duchy, dosahujeme krásných úspěchů. Proto také je často přítomen i sám Pán, který nám žehná, abychom na čisté duchovní cestě setrvali a stávali se den od dne lepšími, než jsme dnes. K tomu nám dopomáhej Bůh!

A. Santi: OTČENÁŠ

MODLENÍ OTČENÁŠE
tj. modlitby Páně, kterou nám doporučil největší učitel lidstva J e ž í š K r i s t u s, děje-li se bez nutné pozornosti, bez zahloubání se do smyslu každé jednotlivé věty, je horší, než kdyby nebylo výkonu této vznešené, dokonalé modlitby, jež v několika slovech obsahuje podstatné známky celé křesťanské nauky; jinak by se rovnala mechanickému odříkávání na gramofonu!
OTČE NÁŠ!
Samojediný, skutečný Otče a Stvořiteli všeobsáhlého Veškerenstva! Přistupujeme k Tobě plni důvěry. Ty víš i bez naší modlitby, čeho jest nám třeba, ale chceme Tobě, Nejvyšší Všemohoucnosti, osvědčiti svou neochvějnou věrnost, svou neomezenou pokoru, úctu a vděčnost.
KTERÝ JSI V NEBESÍCH!
Ty jsi současně všude, v éteru, v monadách, v pratělese, jakož i v mikro- i makrokosmu.
POSVĚŤ SE JMÉNO TVÉ;
Buď pochválen, posvěcen, veleben celým lidským pokolením, veškerými národy všech kmenů, všemi národnostmi a všemi náboženstvími!
Chvála budiž vzdána nevyzpytatelnému Nejvyššímu Duchu. Věčné Moudrosti, samojediné Pravdě, jaká bude odevždy, jest a bude ve věčnosti.
PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ;
Usilujeme o Tvoji dokonalost. Ty, jen Ty máš panovati v nás! Sídleti mají v nás jen dobrota a všechno vznešené.
Přijď království Tvé, království duchovní; ne opak – království hmoty; království neomezené

lásky, neomezené dobroty a snášelivosti; království povznesení stále stoupajícího až k nejvyšším sférám. Duchovní pokrok uveď nás na cesty, označené vznešenými vůdci lidstva.
BUĎ VŮLE TVÁ JAKO V NEBI TAK I NA ZEMI,
Všude! A každá jiná vůle buď jen správným reflexem Tvé vůle Nejvyšší!
Bezpodmínečné podrobení se, pokora, odevzdanost ve všech zkouškách a trestech všeho druhu, jež je nám neodvratně snášeti nebo odpykati za naše provinění.
Žádné naivní vzpírání, nýbrž vždy jen život, přizpůsobený božským přírodním zákonům.
CHLÉB NÁŠ VEZDEJŠÍ DEJŽ NÁM DNES;
Zvláště však potravu pro našeho ducha a naši duši; hluboké a přesné pochopení Pravdy a porozumění božským zákonům, jakož i správné pochopení a porozumění okultních sil v nás; nedávej nám také zbytečných, rušivých a tísnících pokladů a bohatství, nýbrž poctivě vydělaný chléb pro nás i naše potomky.
Dej nám dále vědomí a plné přesvědčení o velkolepé a netušené síle myšlenky, o vznešeném účinku prohloubené meditace, o mocné síle vůle, která nám však má sloužiti jen ke konání dobra.
ODPUSŤ NÁM NAŠE VINY;
Otče náš! plni důvěry odvažujeme se vyprositi si u Tebe odpuštění a shovění a v upřímné lítosti jsme rozníceni nejlepší vůlí, neupadati již do předešlých chyb, rouhání Bohu a urážek našeho Otce a našich bratří. Propůjč nám milost, abychom v sobě vypěstovali absolutní sílu vůle k duchovnímu povznesení, ke své spáse a ke vzdalování se od veškerého zla, tak abychom při nejbližším přechodu (smrti), úplně připraveni pro věčnost, mohli vejíti do světlých sfér a ne do temnoty.
JAKOŽ I MY ODPOUŠTÍME SVÝM VINNÍKŮM!
Je nám velmi za těžko, ovládnouti naše já, stlumiti naši podrážděnost, přemoci a potlačiti zlost, závist, jakož i pomstychtivost, ač jsme přesvědčeni, že naši záchranu lze najíti jen v pravé a nezištné lásce k bližnímu.
Jen tím, že svému bližnímu přispějeme a jemu pomůžeme, že ho milujeme a jsme shovívaví k jeho slabostem, budeme se moci povznésti.
Dej nám dále nebeskou moudrost, milost, abychom byli s to vypěstovati v sobě tuto absolutní sílu vůle, které chceme použíti jen ke konání dobra, k přemáhání zlého a k potlačení nejen všech zlých myšlenek a úmyslů vůči bližnímu, nýbrž i k probuzení v nás vznešeného altruistického ducha a spravedlivé dobroty.
Ne my jsme povoláni souditi bližního a tím méně se mu mstíti.
NEUVOĎ NÁS V POKUŠENÍ;
Nebuďme vrtkaví ve víře v samojedinou Pravdu! Vzdaluj od nás každé pokušení těla, mamonu zlata nebo směšně pošetilé pozemské slávy a propůjč nám velkou sílu vůle, abychom vždy zapudili každou nečistou žádost, abychom osvítili své myšlenky a vymýtili z kořene všechno zlo.
ALE ZBAV NÁS OD ZLÉHO;
Zbav nás všeho špatného styku, nešlechetných vlivů, zlých , osudných, protivných proudů.
Zbav nás každé bázně a úzkosti,vyjma strachu před hříchem.
Zapuď vše, co by mohlo škoditi našemu duchu a naší duši.
AMEN.
To je naše pokorná prosba! To je naše vroucí touha! V tom smyslu chceme vésti svůj život!
Posilni, ó nebeský Otče, tuto naši dobrou vůli!

34. O jasnovidnosti

Mluvil-li jsem o úkolech spiritismu a o různých zjevech ve spiritismu se objevujících, musím se zmíniti také o jasnovidnosti anebo o jasnozření, která bývají obyčejně zařazována do spiritismu, ačkoliv tam plně nenáležejí.
Jasnovidnost je zvláštní dar, daný od Boha jen málo jednotlivcům, a to těm, kteří dosáhli již té výše, že se u nich probudil již také šestý smysl. Není však jasnovidcem každý, kdo se za něj vydává. Je mnoho různých způsobů, jimiž se jasnovidnost projevuje, avšak všechny tyto projevy vycházejí pouze ze dvou, od sebe se lišících zdrojů.
1. Jsou jasnovidci, kteří po vybavení astrálního těla mohou svým tělem astrálním viděti věci, které jsou našim tělesným zrakům neviditelné, tedy i astrální i duchovní bytosti, a mohou se také svým astrálním tělem dostati všude tam, kam upnou svou myšlenku a podávati odtud ostatním žádané zprávy.
2. Jest vyšší jasnovidnost či jasnozření vnitřní, kterého docílí jen opravdu dokonalí jedinci při úplném soustředění se, aniž by museli přitom vybavovati své astrální tělo.
Prvý a nejčastější způsob jasnovidnosti, který se uskutečňuje vybavováním astrálního těla, slouží lidstvu různým způsobem, ale, bohužel, se jej někdy zneužívá. Nejčastěji děje se tak, když lidé chtějí znáti svou budoucnost, která má nám zůstati, podle Vůle Boží, utajena. Takoví tak zvaní »jasnovidci«, kteří předpovídají budoucnost třeba i z karet, nebo jiným podobným způsobem, nejsou žádnými jasnovidci. Jsou to pouzí hadači, a ty, prosím, neztotožňujte s těmi pravými jasnovidci, kteří mají vyšší úkol.
Ze známých velikých jasnovidců jmenuji na prvém místě slavného učence Swedenborga, který měl schopnost vybaviti své astrální tělo kdykoliv chtěl. Byl z nejdokonalejších lidí na zemi žijících, vynikající učenec, znamenitý technik a vynálezce. Při vší své vědecké činnosti měl ještě tolik času, že napsal a zanechal lidstvu velkou řadu spisů, jejichž obsah je čerpán vesměs z duchovní říše.
Swedenborg, snad jako prvý nám známý člověk, měl příležitost poznati všechny stupně duchovního světa a stavu duší v posmrtném životě, a to peklem počínaje až po nebe. On prožíval tyto věci tak dokonale a vědomě, že když se vrátil svým astrálním tělem do těla fysického, mohl všechno prožité a viděné popsati. A protože i svatá poesie se dotýkala jeho ducha a na něj působila, napsal všechno tak krásně a ušlechtile, způsobem tak dokonalým, že zanechal lidstvu pravé poklady duchovního vědění. I dnes stále ještě obdivujeme se jeho velikosti a při tom i veliké lásce Boží k nám, která nám dovolila nahlédnouti do těchto tajemství.
Na druhém místě uvádím velikou a vyspělou jasnovidku – Kateřinu Emerichovou, která měla své poslání jako přísná katolička, a také v duchu církve katolické působila. Když odpoutala své astrální tělo od těla fysického, viděla svým astrálním zrakem i duchovní svět nejen v přítomnosti, nýbrž měla schopnost dostati se i do minulosti. Tak byly jí zjeveny věci, které se udály před tísícem i dvěma tisíci léty. Měla příležitost viděti příbytek i život rodičů Matky Boží, Joachyma a Anny, samotné Marie, a to od jejího zrození, i život Pána Ježíše. Tyto zážitky její jsou zachovány dle jejího vyprávění ve spisech,v nich jsou uvedeny zajímavé detaily, neboť ona viděla nejen osoby, nýbrž i jejich příbytky, pohybovala se mezi nimi, v jejich prostředí, jako by to bylo v přítomnosti, a přitom zůstávala neviděna i se svým duchovní průvodcem, který ji vedl a na různé věci upozorňoval. Bohem byla jí dána schopnost přinášeti nám z dob pro nás neznámých nejkrásnější vzpomínky, které byly u ní vyvolávány obyčejně o zasvěcených církevních svátcích Mariánských i jiných.
Jako u všech jasnovidců, shledáváme ovšem i u Kateřina Emerichové, že obrazy, které se jí zjevovaly i dojmy, které vnímala, mnohdy svým vlastním podvědomím přibarvovala a svými doplňky i zkreslovala. I ze spisů Swedenbergových vidíme, že všechno co píše, vyvěrá z jeho přesvědčení, to jest přesvědčení věřícího evangelíka, kterým Swedenberg byl. Kateřina Emerichová byla však přísnou katoličkou, a dané jí obrazy, které se objevovaly o církevních svátcích katolických, doplnila a uchovala svým podvědomím tak, aby to souhlasilo s učením

církve, k níž náležela. Je zcela možné, že tyto doplňky přičinil sám zapisovatel jejího vypravování, který byl katolickým knězem. Přes to však musíme býti vděčni za to, že svými jasnovideckými schopnostmi podali a zachovali nám tolik vzácných věcí, o kterých bychom se jinak nedověděli.
Vedle těchto jasnovidců jsou i jednotlivci, kteří mají schopnost viděti auru člověka, a dle jejího zbarvení určiti, na jakém stupni ten či onen člověk stojí.
Aura jest to, co obklopuje naše duchovní tělo, co vyzařuje z našeho těla astrálního. Není to fluid, který vyzařuje z těla hmotného.
U každého člověka jest aura jinak zbarvená, a to podle stupně naší duchovní úrovně. Jedna anglická jasnovidka viděla zcela jasně zbarvenou auru u každého člověka a dovedla ji popsati. Dle ní odhadla a zcela přesně určila, zejména u velkých anglických, amerických a francouzských myslitelů, vynikajících politiků, učenců i umělců, na jakém stupni duchovní úrovně jest jejich duše.
Jsou i jasnovidci, kteří vidí do těla lidského, vidí přesně choroby, novotvary, nádory, rakovinu atd., a tímto způsobem mohou lékařům pomáhati při určování diagnosy i při operačních zákrocích. Může tedy jasnovidec velmi prospěšně zasáhnouti tam, kde nedostačuje lékařská věda.
Měl jsem příležitost setkati se s takovými jasnovidci a přesvědčiti se osobně, jak mnohdy zachránili nemocného před operací, která mohla míti za následek i smrt.
Já sám nebyl jsem dosud jasnovidcem, to jest, nemám stálé schopnosti viděti pomocí astrálu, ale přece se mi podařilo několikráte, při dokonalém soustředění, viděti vnitřním zrakem do lidského těla. Viděl jsem již mnoho žaludečních vředů, přesně místa, která byla jimi zasažena i jak jsou zabarvena, viděl jsem, kde je rakovina a jak je rozvětvena, kde jsou nádory nebo popraskané sliznice žaludeční a i jiné věci, které nevídám vždycky, nýbrž jen někdy.
Jen jednou v životě, bylo to 17. listopadu 1934, viděl jsem astrální tělo, které vyšlo z ovládnuté ženy. Mělo nahnědlou barvu a bylo průhledné. Přešlo přes celý pokoj k oknu, ťuklo na okno a oknem odešlo.
Jest to jen náhodné vidění, a může se objeviti i u vás. Stává se, že prostý člověk vidí náhle před sebou známého zemřelého člověka a lekne se. Nemusí se však lekati. Zjeví-li se vám taková bytost, nechce vám ublížiti, proto nemějte strach! Vždyť i my sami jsme duchové, samá těla astrální, jen dočasně obléknutá do fysického, hmotného těla, které odložíme při tak zvané smrti, a ze všech nás budou duchové, před kterými lidé mají zcela zbytečný strach. Uvítejte takové zjevení vždy s láskou a jménem Pána Ježíše, a nic se vám nestane. Jasnovidci vidí takové zjevy a nikdy se nebojí.
Nedávno měl jsem příležitost v malém kroužku pozorovati jasnovidce, který měl určiti pobyt vraha, o němž se tehdy mnoho psalo v novinách. Byl to případ vraždy u Benátské Vrutice. Jasnovidec zjistil, že vrah se již nezdržuje u nás, nýbrž že je za hranicemi, v cizině. Viděl přesně obraz místa, kde se vrah nalézá, viděl jasně jeho podobu, takže ukázaná fotografie vrahova potvrdila mu, že je to skutečně on. Ten, kdo tuto věc vyšetřoval, prosil jasnovidce, aby řekl, kde tedy, v kterém místě vrah je. A tu se jasnovidci ukázalo nad místem vrahova pobytu velké písmeno K, a když chtěl tazatel věděti více, uslyšel jen to, že i ten vrah je pod ochranou Pána a jasnovidec nesmí ho prozraditi.
Je tedy jasné, že daru jasnovideckého nesmí býti zneužíváno k tomu, aby byl někdo uvržen do žaláře, neboť to bylo by proti zákonům Božím. »Nesuďte, abyste nebyli souzeni,« - a my máme také dle přikázání Božího jen vězně vysvobozovati, ale ne někoho do vězení uvrhnouti.
Jasnovidci mohou také nalézti zmizelého člověka. Znám jeden případ, kdy jasnovidka našla hledaného člověka utopeného u Měchovic, a přesně popsala místo, kde leží. Tam jej také skutečně našli.
Jasnovidců možno použíti i k vědeckému badání. Znám osobně případ, kdy bylo použito velmi vyspělé jasnovidky k tomu, aby svým vybaveným astrálním tělem prostoupila půdu na

určitém místě, kam byla poslána, a popsala jednotlivé vrstvy půdy tak, jak za sebou následují. To se jí plně podařilo a přitom našla v dolejších vrstvách i písek smíšený se zlatými zrny.
Jindy zase našla podzemní chodbu, vycházející z jednoho zámku do kraje k bývalému hradišti. Určila přesně, kde dnes ta chodba na obou koncích vyúsťuje, a její určení bylo správné. Tato jasnovidka vykonala mnoho cenných služeb pro vědecká badání.
Tací jasnovidci mají vyšší poslání, a to zejména ti, kteří jsou již tak dokonalí a stojí již na takovém stupni duchovní úrovně, že prožívají již poslední svou inkarnaci v pozemském životě. Když v klidu se soustředí, takový jasnovidec přichází do zvláštního stavu, ve kterém má možnost viděti scény z minulého života, třeba velkých světců, ano i ze života samého Pána i Matky Boží, a přitom vidí a slyší vše, co se děje kolem něho to je ovšem to nejvyšší, čeho může jasnovidec dosáhnouti, a to jest také to nejvyšší, co jsem poznal.
V takových případech jasnovidec smí pověděti dále z oněch věcí, které viděl a zažil, jen to, co mu bylo výslovně dovoleno, a také svolení dostane od svého duchovního vůdce vždy, kdykoliv se jedná o prospěch lidstva, o výchovu lidí k lásce a čistému duchovnímu životu a jeho poznávání – krátce – vše to, co lidské společnosti může prospěti ve smyslu duchovním.
Nikdy však jasnovidec nesmí prozraditi nic, čím by mohl někomu ublížiti, byť by se jednalo o sebe větší provinilce. Kdo se zpronevěří tomuto předpisu, ztratí svůj dar jasnovidnosti a nese pak těžké následky toho, že zavinil utrpení někoho jiného.
Jasnovidci musí si také uvědomiti, že jimi viděné obrazy mají popisovati tak, jak je skutečně vidí, a že nesmějí nic zkreslovati a zejména, když vidí nejasně, nesmějí si obraz doplňovati a dokreslovati dle svého vědomí, neboť tím se dopouštějí velké chyby. Takto si pomáhající jasnovidec může pak podati něco naprosto opačného tomu, co mělo býti daným mu obrazem pověděno.
To stává se, bohužel, velmi často u nedokonalých jasnovidců, kteří jsou příliš domýšliví na svoji dosud nevyspělou jasnovidnost a chtějí se chlubiti svým »darem« za každou cenu. Takoví se se svým uměním nikdy daleko nedostanou, a také nikdy nebudou opravdovými a dokonalými jasnovidci.
Máme ještě celou řadu jiných jasnovidců s různými schopnostmi, které se také projevují různými způsoby. Tak na příklad jsou lidé, kteří po vybavení svého astrálního těla mohou toto tak zhmotniti, že jsou viditelní ostatním lidem a mohou tímto svým dvojníkem navštíviti místa, která si přejí, i mluviti s přáteli, jak jim libo. Toho ovšem dosáhne jen málo kdo, jen velkou milostí Boží.
Takový případ známe z Prahy. Na Vinohradech jest jedna dáma, která má tu schopnost, že se její dvojník může volně pohybovati po Praze, aniž by se ona hnula s místa. Jeden lékař a jeden známý spisovatel udělali s ní zkoušku. Požádali ji, aby se vybavila, astrál svůj zhmotnila a došla na pražskou radnici, kde úřadoval její ženich, ukázala se mu a smluvila si s ním schůzku. Stalo se. Ona šla, lidé ji potkávali, zdravili, ona děkovala. Když došla na radnici zjistila, že její ženich odešel někam na komisi. Požádala tedy jeho kolegy, aby mu vyřídili, že tam byla, což oni slíbili učiniti. Dáma tato ráda se hezky oblékala, a proto než se její astrál zhmotnil, řekla si, že si oblékne – to jest na své zhmotnělé tělo vezme své nové šaty, aby v nich ženicha překvapila a skutečně také v nich na radnici přišla.
Když se ženich vrátil z komise, vyprávěli mu jeho kolegové, kdo jej byl navštíviti. Nechtěl tomu věřiti, a proto se ptal, co měla ona dáma na sobě. Popsali mu její šaty, ale on tvrdil, že jeho nevěsta takové šaty vůbec nemá. Aby přesvědčil své kolegy, že mu povídají nepravdu,vyzval jednoho z nich, aby šel s ním na Vinohrady k jeho nevěstě, aby ji poznal. A když se octli až před ní, kolega poznal touž dámu, která byla u nich na radnici, jenomže měla nyní jiné šaty.
Lékař spolu s oním spisovatelem, kteří pokus prováděli, zůstali u bezvědomého těla po celou dobu, než se zase vrátila ze své pouti po Praze, a přesvědčili se tak jasně o možnosti vybavení se astrálního dvojníka. Ženich oné dámy pak uvěřil, že jeho nevěsta byla u něho v kanceláři,

zejména když mu nevěsta ukázala své nové šaty, kterými ho chtěla překvapiti. Tehdy poznali všichni, že je možno jedné osobě objeviti se současně a na dvou různých místech. Jednou - s tělem zatím nehybným – zůstati pod kontrolou dvou svědků na Vinohradech – po druhé – jako zhmotnělý dvojník – objeviti se na radnici a jednati jako plně živá bytost.
Jasnovidectví lze užíti i v různých nepatrných věcech, ve kterých to můžete i sami zkusiti.
Jednou, za mého pobytu v Abbazii, stěžovala si mi paní pokladní pensionátu, že se jí ztratil osmistránkový dopis, který napsala, a že už všechno prohledala, ale dopis nemůže najít. Řekl jsem jí, že prvou podmínkou při hledání jest – zachovati naprostý klid, jinak, v neklidu, nic se nenajde. Ona však sobě nedůvěřovala, že by to dokázala, a proto prosila mne, abych se tedy soustředil sám, zda-li by se mi nepodařilo zjistiti, kde onen dopis je. Soustředil jsem se, a tu najednou vidím před sebou proutění rámeček, jen vršek koše z koleček, jako vršek košíku na papír, za tímto vrškem košíku vidím zmačkané noviny, a pod nimi onen dopis. Ptám se: Máte koš na papír s kroužkovými ozdobami na okraji? - A když přisvědčila, šli jsme hned do její kanceláře, a tam skutečně v košíku pod zmačkanými novinami ležel hledaný dopis.
Po roce, když jsem byl zase v Abbazii, přišla ke mně táž dáma zase s novou bolestí. Vyprávěla mi, že se jí ztratil úplně nový deštník, že prohledala již všechny pokoje,ve kterých byla letos umístěna, ale všechno hledání marné, deštník nenašla. Ptal jsem se jí, proč s tím přichází ke mně, a ona hned: Cožpak se nepamatujete, jak jste mi loni našel ten ztracený dopis? Jistě se vám podaří letos nalézti můj deštník!
Soustředil jsem se zase, a za chvíli objevila se přede mnou asi dvacet centimetrů vysoká osmička, jakoby tužkou nakreslená z čar asi dva centimetry širokých. Ta začala pomalu blednouti, a za ní viděl jsem dvě nožičky od skříně, a za nimi spatřil jsem deštník se zvláštním držadlem. Když jsem jí popsal co vidím a jaké má viděný deštník držadlo, nemusel jsem ji ani vybízet, aby se rozběhla do pokoje číslo osm, a tam za skříní a podlaze našla skutečně marně hledaný deštník.
Nejsem jasnovidcem, ale podařilo se mi již několikráte viděti takové věci. Takovouto občasnou jasnovidnost může míti mnohý člověk, ale málokdy si to uvědomí.
Když se vám něco ztratí, pak v prvé řadě se uklidněte. Potom se soustřeďte na onu věc, nepřemýšlejte ani o tom, kde asi ztracená věc může býti, a za chvíli se vám v myšlenkách objeví, kde máte hledati, nebo se vám přímo ukáže, kde ta věc leží. Každý má jiné schopnosti. Někdo přijímá pokyny cestou duchovní nebo inspirací, jiný vnímá pokyny nebo i obrazy svou vnitřní schopností a pokyny ty pomohou mu hledané nalézti. I ve všedním svém životě můžete takových pokynů použíti s prospěchem.
Tím jsem snad zatím vyčerpal všecky, alespoň mně známé druhy jasnovidnosti a způsoby, jak jich lze užíti.
Jasnovidnost, jako mediumita, jako jasnozření, jasnoslyšení i přijímání inspirací, jsou velké dary Boží. A jak získáme těchto darů? Jak toho dosáhnouti, abychom získanými dary byli užitečnými svým bližním?
Jen tehdy můžeme některé z těchto darů získati, jsme-li v naprosté harmonii s Otcem Nebeským, a do této harmonie nepřivede vás nic jiného, než čistá, veliká a upřímná láska. Jen láskou ke všem tvorům Božím a velikou úctou láskou k Bohu a k Ježíši Kristu, nabudete takového spojení s duchovním světem, že to, co máte získati a co z darů Božích je pro vás připraveno a pro vás určeno, to také skutečně získáte.
K tomu vám vroucně přeji, by vedl vás každého váš duchovní vůdce, abyste pospolu s ním našli cestu, kterou nám všem tak krásně ukázal sám Pán Ježíš Kristus. On neřekl nadarmo slova: Kdo ve Mne věří a za Mnou půjde, bude činiti tytéž skutky jako Já, ba nad to i větší, neboť Já jdu k Otci.
Jděte tedy tou cestou – bránu k ní máte otevřenou.

V ZAHRADĚ DUCHŮ.*(*Z I. Kapitoly knihy Manfreda Kybra, Verunčina tři světla)

Byla to zahrada duchů, ve které Verunka seděla a hrála si. Ale nesmíte si mysliti, že zahrada ta byla nějaká zvláštní zahrada. Docela ne. Bylo v ní mnoho zelených stromů, jaké lze viděti i všude jinde, brambory, kapusta a ředkvičky seděly pořádně vedle sebe v řadách a růže a lilie zářily rudě a bíle ve slunci raného léta. Byla to velká zahrada a byla zcela ohražena vysokou, polorozpadlou a mechem porostlou zdí – tichý svět pro sebe, jako jím jsou všechny staré zahrady. Na jednom konci stál, ukrytý za kvetoucími keři, zahradní domek v barokovém slohu. Zde bydlel strýc Jan. Na druhém konci byla velká šedá budova z velmi staré doby, a v ní byla domovem Verunka. To byl dům stínů. Ale o tom mohu vyprávěti teprve později neboť dnes nežila v něm Verunka ještě ani dost vědomě. Dnes žila Verunka ještě, zcela v zahradě duchů, a i když to byla, jak jsem vám řekl, docela obyčejná zahrada – Verunka ji viděla vnitřníma očima, které si přinesla ještě s nebe, a pro takové oči je každá zahrada zahradou duchů a celý svět mořem života a světla. Všichni jsme takto jednou viděli zemi, když jsme byli dětmi, ale pak přišel veliký soumrak, nebeské oči usnuly, a my jsme na to vše zapomněli. Ale chci vám připomenouti, nač jste zapomněli, jako i já sám jsem si vzpomněl z temna a soumraku.

Hleď do života a do světla, Verunko, než půjdou nebeské oči spát. Pak máš něco, nač si můžeš vzpomenouti, až nadejde soumrak a setmí se kolem tebe. Setmíť se kolem každého z nás, tak aby si každý bolestně sebe uvědomil a našel sama sebe v temnotě – sama sebe a Boha. Ale to je dlouhá cesta, Verunko! Je těžko, že ji musíme jíti všichni.

Dětská lopatička a plechové vědérko, na kterém byl namalován veselý červený zajíček, ležely nečinně před překopaným záhonkem, do kterého Verunka chtěla nasázeti prapodivných věcí. Ale teď seděla tiše a hleděla rozevřenýma očima do zahrady. Vždyť její oči byly dosud nebeské oči a zcela všední zahrada byla zahrada duchů. Co tu všechno bylo lze zříti i slyšeti!

»Nechtěla by ses podívati na můj letohrádek, Verunko?« ptal se veliký brouk, sedící před ní, a učinil vemlouvavý pohyb tykadlem.

»Hleď, jak bělostné jsou naše květy,« říkali duchové lilií, »tak čistá a bílá je nebeská košilka, kterou jsi druhdy nosila«.

»Všimla sis, jak dovedně se již umí stočit moje děťátka?« ptala se ježčí matka, sedící se svou rodinou v pohodlné díře ve zdi, porostlé mechem.

»Hleď, jak jsou rudé naše kalichy,« mluvily duše růží, »tak čistý a rudý je kalich Grálu, po kterém jsi kdysi rozpínala náruč. Teď již na to nemyslíš, ale vzpomeneš si zase, až se na tebe snese soumrak, Verunko!«

»Nezdá se ti, že moje mláďátka umí podivuhodně lítat?« ptal se kos, nadzdvihuje žlutí zobák s jakousi vyzývavostí, »jak dovedně přistanou opět na okraji hnízda. A při tom se ani necvičili příliš dlouho, ne, to se nemůže vlastně říci. Viděla jsi už někdy takovou zručnost?«

Listy kapustové šustily a motýli houpali se nad nimi.

»Jsi jako my, Verunko, jsi housenka a budeš motýlem. Zapředeš se, až nastane soumrak.«

Ředkvičky strkaly do sebe lístky a smály se. Vyprávěly si nějakou povídku, která byla směšná. Ale Verunka povídky neslyšela, což bylo dobře, neboť to jistě nebyla povídka pro děti. Ředkvičky jsou vůbec velmi prostořeké a trochu štiplavé.

Nebylo také ani možno slyšet a vidět všechno v zahradě, bylo tu příliš mnoho hlasů a obrazů, a všechno bylo ponořeno v život a ve světlo, které se neustále pohybovalo. Verunce se zdálo, jako by se všechno točilo dokola kolem ní. Ale byl to pestrý a veselý rej a stálo za to dívati se do něho.

Ach, Verunko, kdybys věděla, jak brzo nadejde soumrak, nemohla by ses ani dosyta nadívati a naposlouchati a bylo by ti, jako bys měla všechny ty obrazy a všechny hlasy v zahradě duchů vdechnouti hluboko do duše, aby v ní zůstaly navždy. Je potom všechno tak temné, zavrou-li se nebeské oči.

Jak jasné a průhledné jevilo se teď všechno, jako by slunce prosvětlovalo zemi a všechno bylo

utkáno z jemnější látky. Celá zahrada byla plná postav. Tančily ve vzduchu a nahlédl-li kdo do stromů, viděl v nich státi víly a kynouti rukama. Šumělo a hučelo to ze všech koutů, ba i pestré oblázky pohybovaly se, jako by si to spolu hráli svišti. A do toho všeho zářícího života hodila pojednou rusalka pramene s tichým smíchem své stříbrné vodní koule, až se ve chvějícím se vzduchu rozprášily v jemné pršce. Mohla tak učiniti zcela prostě, jen když stříkla rukou. Stačí viděti to jen jednou, vypadá to kupodivu pěkně.
»Chceš si hrát s mými lesklými míčky, Verunko?« volala rusalka. »Chceš diamanty na šatečky, jako je má královská dcera v pohádce? Všechno to můžeš míti, pohádka je zde vždyť jsme v zahradě duchů!«
Verunka zachytila jeden z lesklých míčků, ale rozplynul se jí v ruce. To proto, že zahrada duchů ležela u domu stínů, proto všechny stříbrné pohádkové míče musí popraskat, neboť jsou příliš blízko soumraku. Ale toho Verunka dosud nevěděla.
Teď si však povšimla, že jí něco zašimralo na nahé nožce. Přejelo přes ni jemné tykadlo, jako by jí chtělo připomenouti cosi.
»Neměla bys teď čas prohlédnouti si můj letohrádek? « ptal se brouk a v jeho slabém hlásku byl zřejmý tón nevole. »Jsem jistě trpělivý, ale nestalo se mi dosud něco takového aby tu někdo seděl a zíral do prázdna, když je vyzván prohlédnout si letohrádek. Myslíš, že to je obyčejný venovský dům? Neřekneš to, až ho uvidíš.«
»Promiň, prosím,« řekla Verunka, »ale lze tu tolik slyšet i vidět. Motá se mi hlava z toho a je to přec všechno tak překrásné«
»Ovšem, je to zcela pěkné,« pravil brouk, »ale nemůže se to nijak přirovnat k mému letohrádku. Pojď jen konečně se mnou, je to zcela blízko odtud, jen pár set kroků.«
»Pár set kroků není tak blízko,« mínila Verunka, »je ti jistě třeba drahné chvíle, než se tam doškrábeš. Mně to jde ovšem rychleji.«
»Pár set kroků pro moje nohy,« řekl brouk, »měřeno dle mých noh. Měřím všechno dle svých noh, jako to dělá každý, kdo si dává na sobě záležet. Vlastní nohy jsou právě to, nač se lze nejlépe spolehnouti.«
»právě jsem myslela na své nohy a ne na tvoje,« řekla Verunka, »a musím se vůbec teprve zeptati Muciho, smím-li se podívati na tvůj letohrádek. Nedělám nic bez Muciho.«
Kocour Muci byl Verunčin důvěrník a byl vždy v její blízkosti. Plížil se na sametových tlapkách mezi růžemi a liliemi, posuzoval kapustu a dohlížel na ředkvičky – měl v každém ohledu dozor, je-li vše v pořádku. Mezitím si hrál s oblázky. Byly-li hezky kulaté nemohl přejíti kolem nich. Bavil se s nimi.
»Muci!« zavolala Verunka, »prosím, pojď sem.«
Kocour Muci nepřicházel jinak nikdy, když byl volán. Není třeba, aby si lidé na tom zakládali, myslel si. Jen když ho chtěla Verunka, přicházel neodkladně. Prosilať ho vždy zdořile, a kromě toho byl přesvědčen, že ho potřebuje a nemůže nic podniknouti bez jeho rady. Cítil za ni zodpovědnost, a to bylo skutečně v mnohém docela případné. Dosud nelitoval nikdo, kdo se spolehnul na někoho takového, jakým byl kocour Muci.
Svými krásnými měkce plíživými pohyby Muci otíral se o nohy Verunčiny a slunce vrhalo blýskavá světélka na jeho měkkou srst. Byl šedě pruhovaný a měl slavnostní bílou vestu a bílé rukavičky na předních tlapkách. Vždy znovu připomínala si Verunka, jak neobyčejný a velkomožný pán je kocour Muci, a hladila ho něžně rukama.
»Máš to pěkné známosti, Verunko!« křičel kos z hnízda, klapaje rozčileně zobákem. »Fuj – to bych si nebyl pomyslil o tobě, žes taková osoba!«
»Drž zobák!« pravil Muci
»Muci,« řekla Verunka, »ten brouk zde by mi rád ukázal svůj letohrádek. Myslíš, že se sním na něj podívat?«
Muci shlížel pohrdavě na brouka.
»Je to neškodný a zcela nepatrný tvor,« mínil, »nemyslím ani, že by stálo za to viděti jeho

letohrádek. Ale baví-li tě to, můžeš tak klidně učiniti. Nemám právě času, abych tě sám zaměstnal, musím obhlížeti, je-li vše v pořádku.«
Kocour Muci zmizel mezi ředkvičkami. Vytrhl jednu drápkem a očichával ji, aby zkusil, vyvíjí-li se také zde všechno v pořádku.
Brouk odstoupil poněkud stranou, když se objevil Muci Teď se opět přiblížil.
»Vzdálil jsem se poněkud,« vysvětloval, »nepotkávám se tuze rád s Mucim.«
»Muci ti nic neudělá,« řekla Verunka uraženě.
»Ne, ne, jistě ne,« tvrdil brouk, »neříkám také nic proti Mucimu, protože je ti blízký a je tvým důvěrníkem. Ale má při sobě něco tak hravého a nestojím o to, aby mnou někdo strkal sem i tam, byť jen žertem. Kdo pak to má ostatně rád? Kromě toho mám velmi křehké nohy.«
»Ano, ty jsou křehké« řekla Verunka, »to chápu.«
»Chtěla by sis teď prohlédnout můj letohrádek?« zeptal se brouk.
»Ano,« řekla Verunka. »Muci to dovolí.«
»Je to zde dole u kmene stromu,« vysvětloval brouk, »je to velmi krásný letohrádek. Je ovšem stavěn poněkud lehce, ale vždyť je jenom pro léto. Viď, že ti to nebylo daleko? Říkal jsem hned, že to nebude cesta namáhavá.«
Verunce bylo třeba udělati jen jediný krok a byla tam hned.
»Ale to přece není vůbec žádná cesta,« smála se, »vždyť je to hned vedle!«
»Nedělej se tak velkou!« řekl brouk. »Putoval jsem pár set kroků, nemusíš tedy přehánět. Tady je vchod,« vykládal, »pak přijde malá předsíň, jen tak, potom má jídelna, kde chovám také své zásoby, a zde stranou je moje ložnice. Taje zvlášť pečlivě stavěna. Lože v ní je z nejlepšího mechu, nenajdeš hned tak něčeho podobného! Tento umělý otvor ve stropě je k tomu, aby propouštěl slunce. Rád si odpoledne pohovím, a mám nade všecko rád, svítí-li mi při tom slunce na záda. To přichází právě tímto otvorem a nikdo mne při tom nevidí ani nemůže vyrušovati. Je to kromobyčejné zařízení a pokud vím, je to po prvé, kdy letohrádek má něco podobného. Jistě nemáš doma nic takového?«
»Ne,« řekla Verunka, »ležím-li v postýlce, nemůže mi slunce svítit na záda. Ale to je jedno, protože beztak neležím na žaludku.«
»Nechceš mi přec namluviti, že ležíš na zádech? Leží-li tak kdo, třepe nohama a nemůže vstáti. Prohlédni si raději pozorněji ložnici a vejdi do ní správně. Ale buď, prosím tě opatrná a nepřevrhni mi mou žaludovou misku, která tam stojí. Zachycuji do ni rosu a myji si jí ráno obličej a tykadla.«
»Mohu se do ní dívati dobře svýma očima,« řekla Verunka, »ale nemohu prolézti vchodem, to vše je přec příliš malé pro mne.«
»Nenaparuj se tak,« pravil brouk, »mohlo by se myslet, že je ti svět příliš malý, ale svět je velmi velký, Verunko.«
»Ba jistě, to je,« řekla Verunka.
»Sahá dokonce až k velké zdi,kde je tolik mechu,« vykládal brouk, »ale tak daleko jsi snad ani nebyla nikdy?«
»Byla jsem již mnohem dále,« pravila Verunka, »a ještě i za zdí je mnoho věcí – to je zase jiný svět.«
»To jsou domněnky,« řekl brouk, »spolehnouti lze se jen na to, co víme jistě. Víly stromů vypravují ovšem, že zde v zahradě je velký most, který vede do jiného světa. Ale neviděl jsem takového mostu. Mám ta to, že je u pramene, který protéká zahradou. Ale vyhýbám se vodě a žiji vůbec opatrně a v ústraní. Jsou na světě nebezpečí a všelijaké broučí starosti.«
Brouk si vzdychl a přejel si starostlivě hlavu tykadlem.
»Mohu si to pomysliti,« mínila Verunka plna účasti, neboť brouk jí připadal přes svůj povýšený způsob mluvy dosti bezradným. »Domníváš se na příklad, že by tě mohl sníst kos, který mne právě oslovil?«
»Ano, myslel jsem při tom na takové hrozné věci,« pravil brouk, »ale nemluv o kosu. Je to

hanebný tvor. Nevěděl jsem, že máš takové špatné známosti. Snad bych ti ani nebyl jinak ukázal svůj letohrádek.«
»Znám kosa jen zcela povrchně,« omlouvala se Verunka, »a on mne také jn plísnil, že jsem spřátelena s Mucim, a teď plísníš ty mne, že znám kosa. Co si myslíte vlastně při tom všichni?«
»Neříkám nic proti Mucimu,« pravil brouk, »ale kos je nebezpečná osoba. Jen se zeptej žížal, jsou stejného názoru a jsou to přec jistě zkušení tvorové.«
»Jsou tu také žížaly?« ptala se Verunka, ohlížejíc se. »Štítím se trochu žížal, jsou tak dlouhé a holé. Myslím, že nemají vůbec nic na sobě.«
»Jsou to příjemní a tiší sousedé,« děl brouk. »Chtěl bych, aby všichni byli takoví. Bohužel není tomu tak. Je to k neuvěření, ale mám stěží ve vlastním letohrádku potřebný klid. Nechci se vysloviti jinak nepříznivě o duchách, kteří mají na starosti vzrůst rostlin. Jsou sice velmi neklidní a stále v usilovné činnosti – přehnané, dle mého názoru – ale nutno uznati, že pracují neslyšně a s velkým ohledem na jiné. Jen jednou mi rostl kořen přímo do mé předsíně, ale shodli jsme se konečně, že se trochu rozšíří, a použil jsem ho jako visuté rohože. Ale když se zahledíš hlouběji do země, je nutno se opravdu velmi zlobit. Snáším špatně zlost, bolí mne z ní hned hlava. Tam dole sedí ti praví rušitelé míru. Jsou to černí a bílí mužíčkové, podobně utvoření jako ty, jen mnohem ošklivější. Nevěřila bys, jak se ti mužíčkové spolu vadí. Slyším to v noci často až nahoru do své ložnice. Je to šeredná společnost, měla bys to jednou viděti!«
»Ráda bych to viděla,« řekla Verunka, »byla bych ti velmi vděčná, kdybys mi to chtěl ukázat. Vypadá to jistě velmi směšně, když se ti mužíčkové vadí. A proč pak se vadí? Není přec možno vadit se neustále! Vadím se také někdy s Petříčkem, když si spolu hrajeme, ale smíříme se vždycky hned zas. Petr je syn zahradníkův, to přece snad víš, jeho otec upravuje zde celou zahradu.«
»Nesmysl,« řekl brouk, »nikdo neupravuje zahrady. Roste zde všechno samo a bylo tu vůbec vždy.«
»Nevíš tedy proč se mužíčkové vadí?« ptala se Verunka. Zdálo se jí bez účelným vysvětlovati broukovi, kdo je zahradník.
»slyšel jsem to jednou, ale zapomněl jsem to zas,« řekl brouk.
»Rozbolí mne vždy hlava, když na to myslím. Rozbolela by tě také – nech toho raději a nestarej se o to.«
»Nemám nikdy bolestí v hlavě,« mínila Verunka, »bolení hlavy mají jen velcí a pak jsou protivní a nesmí se jich nikdo na nic ptát. Mně také není nic po tom, když se mužíčkové vadí. Co je mi po tom? Je mi jedno. Chci to jen jednou vědět, protože je to as žertovné.«

35. Nebe a země pominou, ale Slova Má zůstanou na věky

Ke Slovům našeho Pána a Spasitele, která jsou v čele dnešní přednášky, musíme ještě přidati další Slova Pánova: »Dřív než svět byl, byl Jsem« - a dále ještě začátek Janova Evangelia: »Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo« - a konečně »-a to Slovo přebývalo mezi námi.«
Ze všech těchto citátů vysvítá, že jedná se o jediné Slovo, ve kterém je obsaženo všechno, tedy i Slova Zákona Božího, která byla již na počátku světa a neobjevila se na světě teprve v příchodu Pána Ježíše. Tato Slova byla dána na počátku světa samým Stvořitelem, jímž byl sám Kristus, a to hned při vydechnutí života byly do vesmíru vydechnuty i duše nás všech, tedy život individuelní, a pro tento život jedinců, pro život našich duší musel být dán také nějaký řád, zákon, který také Stvořitel – Kristus zjevil všem duším Svým Slovem, které bylo u něho a kterým byl On sám.

My, kteří jsme byli vydechnuti do vesmíru jako počátek života, byli jsme mnohem dokonalejší, než jsme dnes. Byly jsme obdařeni mnohými dary duchovními, o kterých se nám dnes ani nesní. Jedním z nejcennějších mezi těmito dary bylo také ono Slovo Pánovo – Kristovo, které jako Zákon Boží bylo vloženo do našich duší. Bohužel, Zákon tento nebyl námi zachováván, užívali jsme nesprávně své vůle i svého rozumu, a proto klesali jsme ve své výše od stupně k stupni stále níž, až do té hmoty. Naše individuality provázely na této cestě stále naše duše, které s námi prodělávaly všecky stupně sestupu našeho zhůry až dolů.
Nedbali jsme toho, že nám naše duše stále připomínají to věčné Slovo, jímž se máme říditi. V našem klesání do hlubin hmoty nezadrželo nás ani připomínání, že na každém stupni ztrácíme něco ze svých darů, kterými nás Kristus – Stvořitel při našem stvoření obdařil.
Naše pýcha rozumová oslepila nás tak, že jsme ani neviděli, že se stáváme stále méně cennějšími ve své individualitě, až konečně naše »já« kleslo na nejnižší stupeň duchovní úrovně - do hmoty.
Ale to věčné Slovo z naší duše nevymizelo. Naše duše nepřestala nám Je připomínati, a její připomínky byly tak vytrvalé, že jsme konečně přece pocítili v sobě touhu dobýti si zpět alespoň něco z oněch darů, kterými nás Stvořitel náš obdaroval, a o něž jsme se sami připravili, abychom se mohli vrátiti tam, odkud jsme vyšli, tedy k němu, ke svému Otci Nebeskému, jako ten marnotratný, ztracený syn.
Jak pracně a pomalu dostávali jsme se vzhůru, o tom jsme si pověděli již dříve. Ze sféry hmotné do sféry rostlinné, z této pak do sféry zvířecí, a dlouho, dlouho to trvalo, než jsme se dostali tak daleko, že jsme mohli vzíti na sebe tělo k obrazu Božímu stvořené, tělo člověka, který je vrcholem v pozemském životě.
Tento stupeň vývoje umožňuje nám, abychom se stále zdokonalovali pomocí své duše, která nám stále připomíná to věčné Slovo a pomáhá nám, abychom svou vůlí a svým rozumem pochopili Slova Pánova, která nikdy nepominou a věčně zůstanou v platnosti, abychom Slov těch vždy uposlechli a ve svém životě vždy se Jimi řídili.
Slova, která Pán připomenul ve Svém výroku: Nebe a země pominou, ale Slova Má zůstanou na věky – byla od věčnosti a budou a zůstanou do věčnosti, neboť jsou věčným Zákonem Božím, který platí pro všecko tvorstvo, pro všechen život v celém vesmíru, ať se tento život ocitá na kterémkoliv stupni vývoje, a to stejně ve světě hmotném jako ve světě duchovním.
Nebe, kterého je v těchto Slovech vzpomenuto, představuje naši oblohu s miliony a miliony hvězd, tedy všechny ty různé, od nás tak vzdálené světy. To tedy jest to jedno nebe, které si představujeme a které skrývá pro nás tajemství oněch milionů hvězd, podobných naší zemi, které stejně jako naše zem – všechny pominou. Vše se musí zduchovniti, všechno hmotné musí zmizeti, tedy všechno pomine, ale Slova Pánova nepominou.
Příchod Pánův na svět byl pro nás nezbytný. Byl to projev veliké Lásky našeho Otce nebeského k nám, i projev veliké Lásky Krista samého, který se k nám tak snížil, že vzal na Sebe podobu lidskou, aby nám osobně připomenul Slova od věčnosti platná a objasnil nám všecky Zákony Boží, abychom věděli, jak se máme oním věčným Slovem ve svém životě říditi. Pán přišel proto, aby nám pomohl urychliti náš duchovní vývoj a ulehčiti nám náš návrat tam, odkud jsme vyšli, abychom na zpáteční cestě své k Otci nabývali na každém stupni svého vzestupu opět těch darů duchovních , kterých jsme při svém sestupování do hmoty pozbyli.
Příchodem našeho Pána nebyla nám tato věčně trvající Slova teprve zjevena, nýbrž Jeho příchodem byla nám znovu důrazně připomenuta, abychom se jimi konečně řídili. Miliony let trvajícím vývojem naším všude nás ta Slova provázela, bez ohledu na prostředí, sféru i stupeň vývoje, všude a stále nám je naše duše připomínala.
Proto také nikdy, ani ve chvíli zrození prvého člověka, nezůstávala žádná bytost, žádný tvor bez vyšší pomoci, bez rady. Všem, a zejména lidem byli neustále vysíláni na pomoc jednotlivci, kteří to Slovo věčné mu připomínali, Slovo Boží šířili, aby lidské »já« nezahynulo

ve tmě nevědomosti. Stále dostávalo se člověku světla poznání, kterého je mu třeba k duchovnímu vyvíjení, aby mohl pokračovati na cestě návratu ke svému Otci.
Můžeme proto také říci, že to, co Pán Ježíš hlásal, nebylo nic nového. Bylo to jen zdůraznění a připomenutí toho, co bylo od prvopočátku světa pro nás pro všecky zákonem a zákonem také pro všecky na věky zůstane. Rozdíl byl jen v tom, jak byla Slova ta chápána, přijímána, jak si je jednotlivci nebo celé náboženské sekty vysvětlovali a jak se jimi řídili.
Křesťanské nauky a zákony, které Pán Ježíš hlásal, žádající pravé bratrství a čistou, velikou lásku, ten pravý křesťanský komunismus – to nebylo nové. Jejich počátek nedatuje se teprve od okamžiku, kdy přišel Pán Ježíš hlásati své učení, tedy od okamžiku, kdy nám přišel znovu připomenouti věčné Slovo Své.
Již 1500 let před Jeho příchodem byl již na zemi člověk, který hlásal v podstatě totéž a který se již tehdy pokoušel založiti takový stát, ve kterém všichni lidé by si byli rovni, v němž by panovalo opravdové bratrství mezi lidmi, jaké hlásal ve Svém učení Pán Ježíš, a o jaké usilovali ušlechtilí lidé všech věků i všech národů. I náš »Tábor« z dob husitských je toho dokladem. Nejen tedy po působení Pána Ježíše, ale již 1500 let před Jeho příchodem toužilo lidstvo po sbratření, a to jest nám dokladem, že věčné Slovo Kristovo volající po lásce, jest a bylo lidstvu stále připomínáno, že Slovo to čekalo jen na to, aby se Jej někdo ujal a hlásal Je jasně a pravdivě ostatním bratrům a sestrám.
Jedním z nejstarších hlasatelů tohoto Slova, o němž se nám dochovaly zprávy, byl 1500 let před příchodem Páně žijící egyptský faraón, tchán známého faraóna Tutanchamona (Tut-anch-Amon), který založil na zkoušku samostatné město, dle jehož vzoru měl pak vyrůsti celý stát. V něm nebylo žádných poddaných a pánů, všichni občané byli si rovni jako bratři a všechny měla spojiti jen čistá láska, která měla býti šířena jako nejvyšší ideál, který přišel později znovu hlásati Pán Ježíš.
Ale protože v takovém státě stali by se kněží zcela zbytečnými vyvolal tento idealismu velké nepřátelství všech kněží, zejména když zakladatel tohoto nového státu zakládal i nové náboženství, a to v podobném duchu a smyslu, jak si Pán Ježíš představoval novou církev, která na základě Jeho učení vznikne. Toto nové náboženství, které Pán Ježíš měl na mysli a o němž vykládal také Samaritánce u studně, bylo ovšem míněno jinak, než jak se utvářelo dnešní křesťanství. Vždyť Pán Ježíš řekl oné ženě, že přijde doba, kdy se lidé nebudou modliti ani v Jerusalemě (v chrámě izraelském), ani na hoře (kde Samaritáni svým způsobem uctívali Boha), ale budou se modliti jen v Duchu a Pravdě. Poznáte, že váš Bůh je ve vás, a že ke spojení s Ním nebudete potřebovati žádných kněží ani chrámů. Budete si každý sám svým knězem.
Takové asi bylo ono náboženství, které měl na mysli zmíněný tchán Tutanchamonův, a proto popudil proti sobě všechno kněžstvo, které se postaralo o jeho odstranění. Byl jim nepohodlný a nebezpečný, protože dobře viděl, jak kněžstvo zneužívá své moci nad lidem, jak jej pod rouškou náboženství vyssává a v důsledku toho nezasluhuje nic víc, než aby jeho moc byla zrušena.
Podobně vedlo se lidu za dob Pána Ježíše. On, který přinesl zotročenému lidu Světlo poznání, které oslabilo kněžskou moc, pobouřil proti sobě farizejce stejně jako tchán Tutanchamonův, který byl také předčasnou smrtí odstraněn, aby na jeho místo nastoupil jeho zeť Tutanchamon, který byl kněžím příznivě nakloněn. Byl ještě mlád, bylo mu 18 let, když nastoupil po svém tchánovi, a proto také byl poddajnějším, než jeho zkušený a osvícený předchůdce, který věděl co chce a energicky své ideály uskutečňoval. Jeho ideály vyvěraly také z toho věčného Slova, hlásaly tutéž morálku a tytéž zásady, jaké hlásal Pán Ježíš.
Byl nejvyšší čas, že Pán Ježíš přišel připomenouti lidstvu ono věčné Slovo, věčně platný Zákon Boží, protože život lidský byl zvrácen tak, že místo lásky panovalo sobectví, místo pravého náboženství šířilo se farizejství, místo upřímnosti faleš, místo práva a spravedlnosti rozmáhalo se násilí, a mnozí lidé ve své nesmyslné pýše kladli svůj rozum nad Moudrost

Boží. Zákony Boží upravovali si ke svému prospěchu a lid, který špatnými vůdci veden, nebyl jimi vychováván tak, aby žil dle Zákonů Božích, pustl a klesal stále hlouběji do velikých utrpení. Takto byl by lid mravně úplně zahynul, kdyby se nebyl na světě objevil sám Bůh – Kristus, náš Stvořitel.
Přišel, aby nám znovu připomněl Zákony, kterými se máme říditi a které musíme zachovávati, neboť jen ony mohu nám zajistiti, již zde na zemi radostný a šťastný život a přivésti nás k pravé blaženosti. Přišel, aby nám znovu ohlásil to věčné Slovo, které jediné může nás i za nynějšího života uvésti do onoho pravého a čistého ráje.
To Slovo Pánovo znělo tisíciletí již ve Starém Zákoně, celý Starý Zákon, tak zvaná Biblí Svatá, není z větší části nic jiného, než opakovaná Slova Stvořitele, daná lidstvu různou formou Zákonů Božích,vyslovených prostřednictví jednotlivců – proroků, jasnovidců a jinak schopných lidí. Tito přijímali intuicí, inspirací nebo jako media projevy vyšších duchovních bytostí. Někteří také odpoutáním se svého duchovního těla přicházeli do přímého styku s posly Božími, kteří jim přinášeli proroctví nebo pokyny, které měly býti lidstvu sděleny. Takto získaná poselství zapisovali tito vyvolení, a z těchto zápisů uchovaly se mnohé až po naše časy. Mnoho jich bylo však zničeno a ztraceno, a to zejména při pronásledování židů. To, co zůstalo zachráněno, z těchto zachovaných zbytků zápisů byla později sestavena tak zvaná Biblí Svatá.
Není druhé knihy na světě, která by byla tak rozšířena ve všech možných jazycích, ve všech zemích po celém světě, jako Bible. V ní jsou také uložena Slova, která z velké části také nepominou.
Třebaže máme dne již Nový Zákon, zůstává tento Starý Zákon podkladem k Zákonu Novému, kterému snáze uvěříme, srovnáme-li předpovědi Zákona Starého s tím, co v Novém zákoně bylo naplněno. Starý Zákon předpověděl příchod Mesiáše, našeho Pána a Spasitele, který svým příchodem na zem měl vysvoboditi lid z utrpení a přivésti jej Svým svatým učením, to jest opakováním toho věčného Slova, ke světlu poznání Pravdy.
Biblí Svatá, Starý Zákon i Nový Zákon, je dnes přeložen do více než 400 různých řečí a přes 400 milionů výtisků je mezi lidmi po celém světě. Představte si, že více než 400 milionů lidí má dnes v rukou Slova Pánova, která nikdy nepominou, mají možnost čísti alespoň část z toho, co bylo napsáno o tom, co se dělo již tisíce let předtím, než Pán přišel mezi nás. Mají možnost čísti nebo slyšeti slova, která jsou pro dnešního člověka tak důležitá, že by bez nich sotva pochopil a správně poznal Zákona Nový, jehož Slova jsou pro nás nejdůležitější.
Co znamená Biblí Svatá pro oněch 400 milionů lidí, kteří mohou Písmo svaté svobodně číst! Představme si ale, co znamenala pro ty, kteří ji museli skrývati, kterým bylo zakázáno čísti v ní. Jakou ohromnou útěchu skýtala a skýtá dodnes těm, kterým se – ať skutečně nebo jen zdánlivě – náboženství béře.
Když v Německu došlo nedávno k pronásledování křesťanských církví, ne tedy náboženství samého, jak se mylně tvrdí, kupovali si lidé Bibli v takovém úžasném množství, že to udivovalo. Tam došlo k pronásledování církví jen proto, že se církve nechtěly podříditi novému režimu, nehleděly si své první a jediné povinnosti – to jest vychovávati lid k pravému křesťanskému, ušlechtilému a náboženskému životu, a na místě toho pletly se do politiky a staraly se více o záležitosti světské. A protože neuznávaly nacionální Hitlerovské krédo, sáhla vláda k obraně, aby se ubránila rostoucímu protitlaku.
V Německu není možno bojovati proti náboženství, ale je možno bojovati proti církvím. Není možno vzíti někomu jeho náboženství, vzíti mu jeho víru, jak to právě dokazují v poslední době poměry v Německu. Jak církev katolická tak i církev evangelická jsou tu pronásledovány, ale těm lidem, kteří opravdu věří, ať jsou to katolíci nebo evangelíci, těm lidem nikdo víru nevezme a také vzíti nemůže, protože víra je zakořeněna hluboko v duši, v nitru každého člověka. Věřícímu nelze vzíti náboženství, protože náboženství je pro každou duši vzduchem, bez něhož žádná duše nemůže dýchati – to jest žíti. Ale musí to býti to pravé,

čisté náboženství, jaké hlásal Pán Ježíš, a ne náboženství všelijak zkreslené a upravované, které slouží jen pro dobro a užitek nějaké společnosti, byť by si tato společnost říkala, že je společností náboženskou.
V Německu dokázali věřící, a to i oni vlažní příslušníci jak katolické tak i evangelické církve, že ve chvíli, kdy se jim začala bourati jejich církev a různá její zřízení, že začali hledati oporu v Písmu Svatém a probudili se k novému poznání. Tlak na zřízení církevní vzbudil jen protitlak a vyburcoval i ty dříve vlažné, kteří se otázkou církve a víry příliš nezaměstnávali, že nyní hledají zase svoji oporu a posilu v Bibli. Zejména evangelíci vracejí se tak horlivě k Písmu Svatému, a proto se v poslední době žádá a kupuje Bible více než kdy jindy.
A řekněme si – zase je to jen řízení Boží. Na jedné straně se pronásleduje církev a její zřízení se bortí, takže v důsledku toho církevníci hlásají, že se jim béře náboženství. Na druhé straně však se tímto bojem proti církvím probouzí lid, a i ten, který dříve byl jen slabě věřícím, touží dnes po tom Slově, které zůstává na věky. Lid se vrací k tomu věčnému Slovu, hledá je v Písmě Svatém, hledá v něm svoji posilu, útěchu a poučení, aby v té vřavě, která se kolem něho odehrává, našel pravou cestu ke své spáse.
Naše shromáždění není politické, a proto také nemíním zde uvažovati o tom, bylo-li či nebylo jednání rozhodujících činitelů správné či ne. My tedy musíme hleděti na všechno, co se kolem nás děje s jiného stanoviska než se stanoviska politického. My musíme posuzovati vše spíše s hlediska duchovního, a s této stránky vypadají mnohé věci docela jinak. Kdo zná Starý Zákon i Nový Zákon, zná i proroctví, vyslovená před 3.500 léty. Dle těchto proroctví mají se židé shromážditi ve své zaslíbené zemi, a znáte-li tato proroctví, pak vás nemůže udiviti to, co se právě děje.
Musíme vycházeti z pevného předpokladu, že nic se neděje bez Vůle Boží, že bez Vůle Jeho ani vlas s hlavy nám nespadne. Vždy, všude a ve všem se uplatňuje Jeho Vůle, neboť věčně platí ta Slova, o nichž Pán mluvil a která nikdy nepominou.
Věříme-li absolutně v tuto pravdu a posuzujeme-li události s tohoto stanoviska, pak musíme vidět, že i ti vůdcové lidu, kteří dnes stojí v popředí politického dění světa, jsou vyvolenými nástroji Božími. K čemu byli vyvoleni, to ukáže budoucnost.
Dostali úkol, a jak jej plní, jest jejich věcí. Něco ze svého úkolu pochopili správně, a to jest to, co teď čeká na přelomu věků, co očekává lidstvo během nejbližších 12-13 let. To je to všeobecné účtování, přehlížení účtů, kdo a jak se řídil věčným Slovem, které Pán nám připomněl, jak se řídil těmi Slovy, která nikdy nepominou. A k tomuto zúčtování patří také to, co se začíná díti v Německu a co se odehrálo v Rusku -tedy potírání církví, které svůj úkol nesprávně prováděly.
Církve, které pochopí správně svůj úkol a přidrží se poctivě těch Slov, která nikdy nepominou, takové církve rovněž nepominou. Ale musí dle pravdy a přesně zachovávati to, co v oněch Slovech Pánem připomenutých jest obsaženo. Bude-li se však některá církev zdráhati přijmouti pravá, věčně trvající Slova a nebude se jimi říditi, pak čeká ji osud, jaký stihl všecky předchozí náboženské společnosti. Musí zmizeti s povrchu zemského, aby nepřekážela v novém uspořádání světa, aby nezdržovala dále žádnou duši v pochopení a přijetí čisté pravdy Slova věčného.
V příštím věku, kdy se bude budovati pravé křesťanství, nemůže existovati žádná náboženská společnost, která by svými nesprávnými výklady překážela věřícím v pochopení pravé podstaty učení Pána Ježíše a v pochopení pravé cesty, kterou musí jíti každý, kdo chce býti, zůstati a vytrvati jako pravý křesťan, následovník Pána, žijící věrně podle Slov věčně trvajících.
Každá církev má na vybranou, a není těch křesťanských církví a společností málo. V samotné Praze napočítal jich někdo 62. Co znamená těchto 62 různých křesťanských společností v Praze? Co znamenají takové společnosti jinde? Nic jiného, než pouhou různost názorů na ona věčná Slova, která nikdy nepominou a která zůstávají stále stejná. Však tyto různící se názory,

které se s pravdou nekryjí, ty musí pominouti. Proto špatně a nesprávně se různé církve domnívají, že jenom jejich učení jest to nejsprávnější, nebo říká-li o sobě, že jest církví vybudovanou na skále, a proto ani brány pekel ji nepřemohou. To je mylná domněnka. Jen to vytrvá a jen to je na skále vybudováno, co bylo nebo bude vystavěno na věčně platných Slovech, Zákonech Božích, které jsou platné od počátku světa, od prvého vydechnutí života a duší našich Bohem do vesmíru, a které budou platiti i po posledním zmizení či zničení všeho hmotného ve vesmíru.
Proto jen jediná církev přetrvá věky. Ta, o které mluvil Pán Ježíš, a to je ta pravá a jediná Církev duchovní, ve které věčně kraluje sám Kristus-Stvořitel, který tuto církev vybudoval. Ta je vybudována skutečně na skále, na skále Pravdy a Lásky.
Proto nezáleží na tom, ke které světské církvi kdo náleží, nebo není-li snad příslušníkem žádné z těchto mnoha církví na zemi. Záleží jen na tom, aby každý svými slovy, skutky i myšlenkami patřil k té jediné duchovní církvi a přidružil se tím ke stádu toho ovčince, v němž je jen jediný pastýř, a tím je Kristus.
Pro budoucí věk budou platiti zase táž Slova věčná, ale budou tu lidé, a doufejme, že i my mezi nimi, kteří se toho dočkají, že budeme jinak věčná Slova Pánova chápati a budeme pomáhati šířiti to čisté Slovo věčné Pravdy, která přetrvá nebe i zemi. Mnozí z nás se mohou dočkati i chvíle, kdy před druhým příchodem Páně nastane veliké účtování, a z tohoto plynoucí třídění na pravici a na levici. Na pravici budou ti, kteří se řádně na příchod Páně připravili, kteří jdou správně za věčným Slovem, a na levici zůstanou vyřazeni nevěřící nebo ti, kteří úmyslně špatně vykládali Slovo Boží a kteří na sebe vzali velikou zodpovědnost za všechny ty věřící, kteří byli jimi nesprávnou cestou vedeni, zejména činili-li tak hlavně proto, aby z toho měli vlastní užitek, nebo získali větší moc nad svěřeným stádem. Kdo zanedbal svou povinnost a nepracoval pro povznesení duchovního života svěřených mu oveček, nehlásal pravdu o věčném Slově a nestaral se svědomitě o očištění Slova od zakořeněných bludů a nepravd, kdo se nesnažil správně ujasňovati ostatním podstatu a význam Slova věčného, ten bude s těmi na levici odstraněn i se svými mylnými názory, aby nepřekážel dále šíření oné čisté Pravdy, která ve Slově Božím je obsažena.
Ale nebude tu jen třídění na pravici a na levici. Přitom dojde také k celkovému účtování, při kterém může býti odstraněno třebas i hromadně miliony a miliony lidí, kteří nebudou na druhý příchod Páně připraveni a proto také nebudou schopni vejíti do nového věku. Byli by také jen překážkou dalšího duchovního vývoje a šíření Pravdy věčného Slova. Všichni tito nepřipravení budou na konci tohoto věku Ryb – věku rozumového, odstraněni, protože neuznali za vhodné, osvojiti si za dlouhou dobu svého života Pravdu Slova věčného a dle něho žíti. Neprojevili ani tolik dobré vůle, aby potlačili svůj rozum a pýchu svého rozumu a uvěřili, že i pro ně platí to věčné Slovo, věčná Pravda, věčně platný Zákon Boží. Neuvědomili si ani to, že této Božské Pravdě musí se podříditi i náš rozum, který, není-li osvícen Duchem Svatým, zavádí nás mnohdy na scestí, jako špatný průvodce zavádí poutníka, a který jest u mnohých lidí největší překážkou pro jejich vlastní duchovní vývoj a celý jejich duchovní život.
Proto – chceme-li se dostati na cestu jediné správnou, kterou nám ukázal náš Pán a Spasitel, chceme-li se vyhnouti jakémukoliv utrpení, pak musíme se vždy a ve všem podříditi Vůli Nejvyššího a upřímně věřiti, že Slova věčná, která od počátku světa existují a do skonání světa vytrvají, jsou jediná správná Slova věčné Pravdy, že jsou to Zákony Boží.
Pro nikoho nebude omluvou jeho nevědomost, špatné chápání nebo nesprávné výklady, kterými se spokojoval. Nic nebude platno takto se vymlouvati, a nejmenší cenu budou mít tyto výmluvy pro ty, kteří měli dostatek příležitosti, aby vnikli do duchovního života. Každý z nás má svobodnou vůli a rozum k pochopení, a k tomu byla ještě každému z nás přidána výborná učitelka a něžná to ošetřovatelka, která jest zároveň naší vůdkyní, vedoucí nás a neustále nám připomínající, jakou cestou máme jíti – a tou je naše duše.

Každý z nás má možnost v nitru svém duši naslouchati a jejími pokyny se říditi, ale lidé ve věčném shonu denních starostí nemají ani čas zabývati se sami sebou, naslouchati hlasu svého nitra. Každý měl by si uložiti jako přísnou a neodložitelnou povinnost najíti denně alespoň chvíli ke klidnému soustředění, aby v této chvíli ticha mohl naslouchati hlasu své duše, své nejlepší přítelkyně, která se snaží stále vésti nás správnou cestou. Protože, je, jako jiskra Boží, naplněna silou a Láskou boží, a snaží se také spojiti nás s naším duchem, který přináší do našeho nitra světlo, které osvítí i náš rozum. Najíti a udržovati stálé spojení s vlastní duší a býti poslušen jejích popudů – jest dosažitelné pro každého. Proto se pak nikdo nebude moci vymlouvat na to, že nevěděl, jak se dostati na pravou, jemu prospěšnou cestu, která by ho uvedla do společnosti těch, kteří zůstanou na pravici, mezi vyvolené Páně.
Tito vyvolení Páně zůstanou při blížících se katastrofách na přelomu věků, bez pohromy. Budou uchráněni všech utrpení a nebezpečenství, i kdyby se octli v dešti pum a granátů, v záplavě otravných plynů, kdyby se dívali na to, jak kolem nich, před jejich očima hynou miliony lidí.
Tito připravení věřící, tito odhodlaní bojovníci za Pravdu Boží a věčné Slovo zůstanou bez pohromy, nic se jim nestane, protože uvěřili a klidně naslouchali hlasu své duše a řídili se přesně tím věčný Slovem, které od věků do věků potrvá.
Toto nesmíme nikdy pustiti e zřetele.
Roztřídění duší na přelomu věků je nutné, aby se konečně naplnilo Slovo Boží a uskutečnilo to, po čem toužil Pán Ježíš – totiž onen jeden ovčinec, v němž bude jen jediný Pastýř. A tohoto Pastýře musíme se naučiti dobře znát, protože On povede jednotně všechny. Nebude již takových rozdílů ve hlásání Slova Božího, nebude tolik různých a tolik se navzájem odlišujících církví a náboženských společností. Bude jen jediná církev, která vyroste z oné církve duchovní, ke které přísluší každý člověk ať je dnes náboženství jeho a vyznání jakékoliv. Všichni lidé na světě budou pak uznávati jen to jediné a správné náboženství, kterým je:
M r a v n í s í l a a č i s t á , v e l i k á l á s k a , b e z o b ř a d ů , b e z z á z r a k ů a b e z p ř í k r a s . Pak se bude hlásati jen čisté a nefalšované Slovo, které nám Pán dává znovu k úvaze a poslušnosti, ve kterém jsou obsaženy všechny pro nás platné Zákony Boží.
Toto nové náboženství, které je vlastně základnou všech dosud existujících náboženství na světě, sblíží všecky národy celého světa v jeden celek, a v jedno stádo a uvede je do jednoho ovčince, protože všichni lidé poznají konečně čistou Pravdu Slova Božího a pochopí , že všecky rozdíly náboženské a všecky zbytečné přídavky, které různé společnosti náboženské k němu navěsily, jsou pouhým výmyslem lidským. Jen proto byly vymyšleny, aby se jednotlivé církve od sebe odlišovaly a každá z nich mohla používati náboženství jen ke svým sobeckým cílům, k udržení své moci a získání hmotných prostředků k vlastnímu svému užitku.
Je přirozené, že tyto zájmy byly vždy na úkor věřících, kteří byli tímto způsobem odváděni od pravého náboženství i od čisté a věčné Pravdy Slova Božího. Ale ta Pravda Boží, ta Slova věčně platná zůstávají stále a zůstanou i nadále nedotčena jako základna všech náboženství, platná stejně pro všecky věřící všech vyznání. A na této základně, u Slova věčně platného spojí se všechen lid v jedinou církev a všichni budou věřiti v téhož Krista Stvořitele, uznávati věčný Zákon, věčné, nepomíjející Slovo, které zůstane na věky.
Šťastný člověk, který bude účasten tohoto veliké přerodu a zůstane zde jako budoucí bojovník pro tuto novou náboženskou éru, pro toto nové náboženství, od kterého se lidstvo tak daleko vzdálilo.
Toto staré a jediné správné náboženství se objeví obnovené a očištěné. Jako meteor zazáří na našem nebi a ti, kteří přežijí blíží se katastrofy, budou moci pracovati pro toto nové náboženství celým svým srdcem, celou svou duší i nitrem, jako noví služebníci Boží, jako noví služebníci velikého učitele, našeho Spasitele Ježíše – Krista.
Přeji vám, přátelé, abyste se všichni stali těmito služebníky. Není to sice tak snadné, státi se

služebníkem Božím, ale kdo má dobrou vůli a snahu prospět sobě i celku, může toho s pomocí Boží dosáhnouti. Proto proste a modlete se každý den:
»Otče náš Nebeský, vroucně Tě prosím, přijmi mne za Svého, třebas jen zatím maličkého služebníka. Chci Ti pokorně sloužiti dle svých sil, chci Tě ve všem poslouchati, chci to věčné Slovo Tvé, které od prvopočátku světa je nám dáno a které do skonání věků zůstane v platnosti, chci je plně zachovávati a účinně je šířiti mezi svými bratry a sestrami.«
Budete-li mít opravdovou vůli a bude-li vaše prosba i snaha státi se tímto služebníkem Božím upřímná, pak se jím stanete, protože za těchto okolností budete míti na své straně nejmocnějšího pomocníka, samého Boha-Krista. Bůh – pro Něhož správnější pojmenování je Kristus, neboť On jest naším Stvořitelem a dárcem všeho, co máme a přijímáme, přijme vás rád za Svého služebníka a dá vám úkol docela jasný a pochopitelný. Řekne vám, co máte vykonati a jak si máte počínati, abyste se stali hodnými služebníky Jeho. Pak pochopíte také správně Slova Pána Ježíše, jehož duší byl Kristus sám a proto mohl říci:
»Nebe a země pominou, ale Slova Má zůstávají na věky.«
Pamatujte na to, drazí přátelé! Nyní prosím za vás za všecky i za sebe:
»Otče, dej nám sílu i schopnost, abychom se stali dobrými Tvými služebníky, dej nám schopnost, abychom dovedli pro Tvé věčné Slovo získati i ostatní své bratry a sestry, abychom mohli na věky zůstati Tvými oddanými dětmi. Osvěť nás Svým Duchem Svatým, aby nám na věky zůstalo jasno, co znamenají Tvá Slova věčně trvající. Amen.«

36. Dříve než svět byl, byl Jsem

Výrok Pána Ježíše: »Dříve než svět byl, byl Jsem« - jest Jeho nejdůležitějším prohlášením o Jeho Božském původu. Nikdo, ani žádný z Jeho učedníků nevěděl, že Pán pochází z nejvyšších sfér duchovních, ze samého Božství. Věděla o tom jedině Jeho Matka, později i Josef, ale Matka mlčela o tom a Josef musel mlčeti též.
Nejlepším dokladem toho, že učedníci Pána Ježíše nevěděli nic o Jeho Božském původu, jsou slova Jeho, kterými odpověděl apoštolům na jejich přání, aby jim ukázal Otce, aby mohli uvěřiti: »Tak dlouho Jsem s vámi, a ještě jste Mne nepoznali. Kdo Mne vidí, Otce vidí.«
V těchto slovech byla ohromná pravda.
Jak vznikl božský původ Pánův, není dnes ještě všeobecně lidem známo. Jen několika málo vyvoleným byla zjevena tato pravda, a snad je to pro nás, přátelé, velmi významné, že smím z této veliké pravdy pověděti vám alespoň část. Slyšte tedy!
Před stvořením světa byl jen On, Nejvyšší, Bezejmenný, Ten, z Něhož všechno vyšlo a Jehož jméno nesmí vysloviti nikdo z lidí, kterým nebylo dáno. Toto jméno také není známo nikomu. Pán sdělil je jen několika vyvoleným apoštolů, které vysílal do světa, aby hlásali svaté Evangelium a mohli při tom ve Jménu tom konati zázraky takové, jaké činil On Sám.
Ten Nejmenovaný, pro nás Bezejmenný, ten Prapramen všeho, Prapříčina všeho, co jest v celém vesmíru, Ten vydechl na počátku do celého vesmíru nejprve Lásku, a tato Láska se Zroditelem zrodila Stvořitele, nesoucího jméno Kristus.
Tak všechen život v celém vesmíru dostal Otce i Matku, z nichž vyšel Stvořitel všeho, co v celém vesmíru existuje.
Obracíte-li se dnes ve svých modlitbách k Otci Nebeskému, není to Ten Velký, Bezejmenný, z Něhož na počátku všecko vyšlo, nýbrž jest to Ten Otec, Zroditel, který ovládl Lásku, Nejvyšší, Lásku Boží, Zroditelku, Matku všeho života na celém světě a spolu s Ní stvořil Krista, Stvořitele.
To je pravá Božská Trojice Nebeská: Otec, Matka a Syn, a tato Trojice jest v jednom, a tím jest On – Bezejmenný – Nejvyšší. To jest ta inteligence, síla a láska, tvořící jednotu, kterou

jest On.
Svatá Trojice, jak Ji církev uvádí, Otec, Syn a Duch Svatý – není uváděna ve správném pojetí. Ona nejvyšší, nejsvětější Trojice vytvořila Svým Stvořitelem, Kristem duše lidské, duše obdařené všemi duchovními dary Božími, a duším dány byly ve Slově věčně platném zákony, jimiž se měly říditi. Každá duše, čistá to jiskra Boží, ovládala individuelní život, kterému byla dána svobodná vůle, rozum a vědomí. Protože však tento individuelní život našeho »já« zneužil své vůle a svého rozumu a neuposlechl daných mu Zákonů Božích, klesal od stupně k stupni shora dolů až do hmoty, nerostu, a na každém stupni ztrácel něco ze svých duchovních darů, jimiž byl Stvořitelem obdařen.
Naše »já « neuposlechlo nejen Zákonů Božích, nýbrž neposlouchalo také ani popudy své vlastní duše a hledalo dle své vůle a dle svého rozumu na vlastní pěst nové poznání, nové skutečnosti a to v mylném předpokladu, že tak bude pro ně lépe. Ukázalo se však, že tím sobě velmi ublížilo, neboť klesalo čím dále tím hlouběji a připravovalo se tím jednak o cenné dary duchovní, dané mu z Lásky Stvořitele, a dále pak se vzdalovalo stále víc a více od svého Otcovského domova.
Ale náš Stvořitel-Kristus provází nás, dítky Své Svou Láskou neustále, na všech cestách našeho života. Provázel nás i za našeho sestupu, ve všech sférách, kterými jsme prošli od shora dolů, a provází nás i nyní, když zase pomalu vystupujeme ze hmoty, od nerostu vzhůru. Svou Láskou pomáhá nám nyní při našem vzestupu, abychom se mohli zase vrátiti k Otci, od Něhož jsme se tak vzdálili.
Protože lidstvo sešlo s pravé cesty své, protože ti, kteří měli býti nejdokonalejšími tvory na světě – lidé, neznali nebo nechtěli znát Zákonů Božích, a protože ti, kteří byli určeni k tomu, aby vedli duše jim svěřená k poznání těchto Zákonů, sami se svému úkolu zpronevěřili a hlásali tyto zákony všelijak zkreslené a upravené k jejich vlastnímu prospěchu a užitku, proto se rozhodl On – Nejvyšší, poslati na svět Stvořitele-Krista, aby sestoupil mezi Své dítky na zem a znovu jim opakoval a připomenul věčné Slovo, věčně platný zákon, o němž jsem minule mluvil.
Kdyby bylo lidstvo poznalo plnou pravdu nejen o Božském původu Pána Ježíše, nýbrž i o všem ostatním, co s jeho Božskou osobností a Jeho svatým učením i s celým Jeho životem souvisí, bylo by snad lépe plnilo Jeho svatá přikázání, bylo by možná také vážněji přijímalo Jeho učení celé.
Byl to veliký projev Lásky Boží k nám, byla to veliká milost pro nás, že sám Kristus snížil se pro nás tak hluboko, že vzal na Sebe lidskou podobu, a to jenom proto, aby nám ukázal pravzor lidského života, abychom se, vedeni Jeho příkladem, naučili žít tak, jak si otec Nebeský přeje. On ukázal nám nejsprávnější cestu, vedoucí nás zpět k Otci, aby nám pomohl státi se co nejdříve takovými, jakými mají býti všichni ti, kteří chtějí býti podobni obrazu Božímu, jakými jsme byli původně na počátku své pouti a jak si nás Otec Nebeský i náš Stvořitel Kristus představoval.
Snad tu byl přece jen vážný důvod, proč bylo lidstvu zamlčeno veliké tajemství o původu a zrodu Pána Ježíše. Snad lidstvo nebylo ani dosti vyspělé a zralé k přijetí oněch hlubokých tajemství, a proto mělo jen pomalým tempem jíti ve svém zdokonalování a blížiti se postupným vývojem k pravému poznání pravdy. Vždyť – co znamená 1000-2000 let ve věčnosti? Ve věčnosti jest to doba velmi krátká, tolik co pouhá vteřina, a náš Stvořitel-Kristus a Ježíš, náš Spasitel věděl dobře, že lidstvo musí býti napřed připraveno k přijetí takového tajemství, a proto musí napřed prodělati a prožíti své bolesti, žaly, trápení a utrpení, aby jimi vyrostlo k vyššímu poznání. Věděl, že je třeba, aby nejprve došlo k poznání sebe sama, aby pak mohlo poznati v sobě Toho, Jemuž dalo jméno Bůh, třebaže ani nevědělo, jak toto jméno vzniklo, kdo je vymyslel. Zatím si každý představuje pod tímto jménem toho Nejvyššího, Jehož jméno nesmíme vysloviti, ale nyní měl by již každý věděti, že správnějším pojmenováním Toho, jehož si pod slovem Bůh představujeme, bylo by a jest jméno Kristus.

On tvoří jednotu s Tím Nevyslovitelným, jehož jméno vysloviti nesmíme, a k Němuž se nedostaneme ani tenkrát když dospějeme až do Království Nebeského. Vždyť odtamtud jest ještě daleká a daleká cesta k onomu Otci a k oné Matce všeho bytí na světě, neboť Oni jsou na rozhraní mezi Nejvyšším a mezi Kristem, který kraluje v Království Nebeském.
Vidíte, přátelé, jak daleko máme ještě dojíti. Ale nám všem, kteří chceme dojíti, pomáhá Kristus, náš nejvyšší prostředník, který se k nám snížil a přišel mezi nás, aby nás tak krásně poučoval a stále více přibližoval k našemu konečnému cíli.
Pro lidstvo je velkou škodou, že celé Jeho učení není dosud lidstvu známo cele a pravdivě. Co z něho známe, jsou jen úryvky, pouhé zlomky, malé a nepatrné, a i ty jsou mnohdy zkresleny. Jest to jen malý, přebraný a upravený výbor, ze kterého si lidstvo může učiniti jen nejasný pojem o tom, co se vlastně ve skutečnosti dělo a co nám zde Pán Ježíš zanechal. Proto lidstvo tak bloudilo a bloudí a bude blouditi až do té doby – ne již daleké, kdy přijde Kristus znovu a ve vší slávě Své se zjeví nám – jak bylo předpověděno.
To bude druhý příchod Jeho, který přinese lidstvu začátek nového života, začátek nové éry, éry psychické, duševní, ve které rozum lidský, který byl převládajícím činitelem zejména na konci naplňujícího se věku Ryb a ukázal se mnohde jako špatný vůdce člověka, bude nyní ve své domýšlivosti potlačen a nahražen větší vírou v duchovní život a větší láskou k Tomu, kdo nás stvořil a nás postavil do tohoto světa.
V tomto novém období máme přijíti k novému poznání a pochopiti, že naše duše, která je neustále osvícena Duchem Kristovým, jest Jeho jiskrou, není opuštěna, ale že naše nižší »já« potřebuje lepšího vůdce, než jakým byl nám rozum, často překážející duši, aby ona nás vedla, aby ona mohla nám svěřovati své popudy, promlouvati k nám v našem nitru a takto vésti nás jediné správnou cestou. Byl to mnohdy rozum, který překážel našemu duševnímu i duchovnímu životu a znemožňoval nám žíti tak, jak bylo naší povinností žít,v duchu učení Pána Ježíše, abychom mohli dojíti své spásy a navrátiti se znovu do ztraceného ráje.
K tomu je určen budoucí věk Vodnářský. V tomto budoucím věku, který bude zase trvati asi 2000 let, projeví lidstvo opravdovou snahu o uskutečňování pravého křesťanství a bude pokračovati ve svém duševním vývoji, ale ne již rozumem neosvíceným ani různými strnulými formami náboženskými a neplodným obřadnictvím, nýbrž oduševnělým plněním všech Zákonů Božích, které nám Pán Ježíš přišel znovu připomenouti. Nyní teprve nadejde doba, kdy pochopíme Jeho učení v Duchu a Pravdě.
Ale ani to nebude ještě konec lidského pokroku či vývoje. V období tomto dosáhneme jen toho, že se naše duše v našem životě bude více uplatňovati. Člověk pocítí ve svém nitru lépe nebo dokonaleji impulsy své duše, naučí se jim lépe naslouchat a uvědomí si, že není jen hmotou, ale že celý jeho život je ve své podstatě především životem duchovním. Uvědomí si, že celé dění života kol nás i v nás jest oduševnělé, prodchnuté Duchem Božím, Kristem, který jest přítomen všude, tedy i v nás všech, a že trvale může v nás býti jen tehdy, když Jej ze sebe, ze svého nitra nevyháníme svou neláskou, svými špatnými skutky, sobectvím, nenávistí ke svému bližnímu, nečistými myšlenkami a lhaním.
Zbaviti se těchto špatných vlastností, které zejména v poslední době tak převládaly a nám samým nejvíce škodily, pomůže nám právě duše, která je ve stálém spojení s Kristem, který jest ve stálé jednotě s Otcem Nebeským, s Otcem nás všech, který nás tolik miluje, třebaže tak málo lidí se k němu opravdu hlásí a Jej znají.
Čeká nás tedy to, že se v příštím věku máme všichni polepšiti. Nevíme kdo z nás a kolik bude těch, kteří z nás se dožijí toho okamžiku, kdy se bude na této zeměkouli odehrávati tento veliký a pro mnohé strašný přerod. Kdo se dočká oné doby a přečká její dění, které bude velikým zúčtováním na přelomu věků, ten dočká se chvíle, kdy se nám zjeví druhý příchod našeho Spasitele a zároveň pozná Ježíše i našeho Spasitele-Krista v plné slávě.
Toto zjevení bude určeno jen pro vyvolené. Jen ten z nás bude tak šťastným, že bude této velké slávy účasten, kdo bude připraven, a to dobře připraven. Jen ten uvidí a uslyší!

A na ony nebožáky , kteří celý svůj dočasný život Boha zapírali, nechtěli znát Krista, neuznávali, že i oni jako všichni ostatní jsou také dětmi jediného Otce na Nebesích, na ty čeká strašný osud, těžký trest, a to bude jejich bolestné odstranění z tohoto života. Na ně také čeká pravý soud, který přichází na konci každého věku, soud, o kterém mluvil Pán ke Svým učedníkům, o němž v Evangeliu jest psáno:
»Zvlášť pak budou roztříděni ti nepřipravení popírači Boha na levici a ti připravení na pravici.« - A k těm na levici nebude se Pán znáti, i kdyby říkali, že se mu třebas klaněli, ale Jeho Slov nezachovávali. Vždyť Pán řekl:
»Ne ten, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do Království Nebeského, ale ten, kdo plní vůli Otce Mého Nebeského, má právo tam přijíti.« - A ten tam také vejde.
Proto jen ti vyvolení na pravici budou moci vstoupiti do Království Nebeského. Trpký bude osud těch, kdož na levici budou, protože jim jest určeno zůstati pozadu a prodělávati znovu a znovu těžký osud nedokonalého člověka, nebo budou muset se uchýlit na jinou planetu, kde se budou připravovati tak dlouho, dokud nedospějí tak daleko, aby směli přijíti mezi vyvolené, kteří mají budovati Království Boží zde na zemi.
Všichni máme ještě chvilku času na nutnou přípravu, ale přece ne tolik, abychom mohli odkládat. Přelom věků se rychle blíží, i když podle našeho počtu budeme na něj ještě několik let čekati. Mnoho lidí má proto stále ještě příležitost k tomu, aby se ještě včas obrátili, zpytovali své svědomí, aby tak poznali sebe sama i podstatu pravého života, který nám byl svěřen Nejvyšší Matkou a Nejvyšším otcem, a k němuž jsme byli stvořeni naším Stvořitelem – Kristem.
Všichni bez výjimky máme právo na tuto milost, nikoho Pán z této milosti nevyjmul, a jest jen na nás, chceme-li se dostati k Němu blíž, chceme-li se snažit o vybudování Království Božího především v nás samých, abychom pak dovedli je budovati a šířiti i ve světě, ve společnosti lidské, ve které žijeme a jsme-li ochotni všechno to, co jsme se sami dověděli, co nám bylo dáno o duchovním životě, šířiti i dále a předávati to i těm, kteří dosud neměli příležitost poznati jeho hodnoty a poučiti se o něm. Jest to povinností všech, kdož přišli již k vyššímu poznání, děliti se o ně se všemi bližními, se kterými přijdeme do styku, aby oněch vyvolených dětí otce Nebeského, které budou při všeobecném účtování postaveny na pravici, bylo více než jich je dnes, aby velké utrpení, které čeká na neobrácené a nepřipravené, zažilo jen málo lidí.
Přičiňte se tedy i vy, aby bylo více těch, kteří se naučí opravdu milovat Boha – Krista, neboť Láska, která vznikla první v tvorbě Nejvyššího, jest také základem všeho ušlechtilého života a zároveň i základem a podkladem všeho života vůbec. Kdo se vzdaluje této Lásky a vyhýbá se povinnostem z této Lásky plynoucím, odsuzuje se sám, neboť řekl Pán:
»Nepřišel Jsem souditi, ale ti, kteří nevěří, již se odsoudili.«
A přece je dnes ještě tolik lidí, kteří, jakmile s nimi začnete hovořiti o duchovních věcech, přímo se vám vysmějí. Mnohý z nich řekne o vás, že jste blázni a v blázinci skončíte. Takoví lidé staví ovšem všecko na svém rozumu, možná i na své učenosti, ale takto budují celý svůj život jen na písku, a všechno, co na takovýchto základech je zbudováno, musí se zhroutit. A oni při tom duchovně zahynou, nebo budou muset prodělat těžké zkoušky velkého utrpení, než přijdou konečně k poznání, že jejich cesta životem nebyla správná, že jejich cesta na rozumu vybudovaná, jejich pýcha rozumu i planá učenost byly jim vůdce špatným, který je přivedl na scestí. Pozdě, ale přece jen poznají, že všecko jejich snažení bylo marné a pro ně neužitečné, protože žili prázdný život bez lásky a víry, bez spojení se svou vlastní duší, se svým duchem a tím i bez spojení s Bohem – Kristem.
Jen láska a pokora může nás přivésti k pravému poznání. Musíme si pokorně říci.
»Vím, Pane, že bez Tebe nic nejsem, bez Tebe nemohu nic učiniti, ale s Tebou, s Tvojí pomocí a láskou mohu všechno!«
Ne učenost, ne rozum, ne naše vůle, ale Vůle Nejvyššího nechť platí vždy, ve všem a všude, a

pak povede se nám všem dobře, protože pak vymizí mezi lidem sobectví,vymizí touha po moci a vládě, nebude nadvlády jedněch nad druhými, vymizí závist a nenávist, chamtivost i touha po cizím majetku. Pak bude panovati jen láska, účinná, plodná láska k bližnímu, ale především veliká láska a úcta k Bohu, který nás stvořil, ke Kristu, který nás tolik miluje a všechno potřebné nám dává, aniž bychom museli někdy o to prosit.
Nemusíme se domnívati, že bychom se bez kostelů, chrámů a kněží nedostali na cestu duchovní a nedovedli bez nich postupovati kupředu ve svém duchovním vývoji. Vzpomeňme slov Pána Ježíše k Samaritánce u studně:
»Přijde doba, kdy nebudete se modliti ani v Jerusalémě (v chrámě izraelském) ani na hoře, na které se modlí Samaritáni, přijde doba, kdy nebudete potřebovati ani chrámů ani kněží, neboť budete nositi chrám Boží v sobě a každý budete sám sobě knězem.«
A tato doba se blíží. Musíme však býti připraveni, abychom mohli býti sobě dobrými, dokonalými knězi, a těmi můžeme se státi jen na podkladě čisté, nezištné, obětavé a účinné lásky a mravní síly. To jest první a základní zákon, který k tomu položil pro nás Pán, a v tomto zákoně projevilo se cele Božství Pána Ježíše i Jeho veliká Láska k nám. Nebyl tu nikdo před Ním, a nevím, bude-li někdy někdo po Něm, kdo by dovedl působiti láskou tak, jak působil Pán Ježíš a Kristus v Něm a ukázati nám tak, jak ukázal nám On, čeho je láska schopna, co láska předpisuje, co od nás žádá.
Kdyby to lidstvo znalo dnes, a kdyby se k tomu přiznávali i ti nejvyšší představitelé náboženských společností, nebylo by na světě tolik zla, nebylo by tolik vražd, tolik lupičů a vrahů, zlodějů, nebylo by také žádných válek.
Všechno toto zlo, které vidíme kolem sebe, je dílo Satanovo. On svádí lidi k chamtivosti, sobectví, k touze po hmotě, penězích, zlatě, a ubozí lidé, kteří se uzavřeli ušlechtilým popudům své vlastní duše, poslouchají pak jen svádění Satana. Jaké následky nese takový neuvědomělý život pro lidi cenící si více hmotu a zlato než svou vlastní duši, klanící se dodnes zlatému teleti s větší pobožností než Kristu – svému Stvořiteli, to vidíte stále kolem sebe, a to v podobě velkých utrpení, která tito ubožáci prožívají. A přece mohli by získati vše co potřebují snadno a bez utrpení, jen kdyby poslouchali popudy své duše a řídili se přesně učením Pána Ježíše.
Každý kdo pozorně sleduje svůj dosavadní život zpátky, musí přijíti k poznání, že i když se nesplnila všechna jeho přání, i když Bůh nevyslyšel všechny jeho prosby, přece jen měl vždycky tolik, co potřeboval, aby mohl splniti úkol, který mu byl dán. A za tyto mnohdy velké dary Pán nežádal nikdy, aby se obdarovaný cítil vůči Němu poníženým otrokem nebo aby přinášel nějaké zvláštní oběti. Vždy žádal jen a žádá jen lásku, zejména účinnou lásku k našim bližním. A u proseb nevyslyšených musíme si uvědomiti, že mnohdy prosíme o věci, které by nám mohly ublížiti nebo uškoditi nám v našem duchovním životě, nebo také nám nepatří to, oč prosíme, a proto Bůh jistě dobře činí, když nám splnění takových proseb odepře.
Každý z nás, i když trpí, musí přiznati, že Kristus, ona Nejvyšší Láska Boží, neopustil nás ani v tom největším utrpení a že Láska Boží stále nás provází.
Buďte proto spokojeni se svým údělem. Uvědomujte si stále, že si každý svým vlastním životem vytváří svou karmu, svůj osud.
Nepřekážejme ani své duši, ani svému duchu, aby v nás a námi se projevovaly, nepřekážejme svými špatnými skutky, nezabraňujme jimi Kristu, aby v nás mohl sídliti, a pak můžeme žíti volně, bez těžkých starostí, jako ptáče nebeské.
Musíme pouze vždy a za všech okolností plniti poctivě své povinnosti, vždy na tom místě, na které jsme byli z Vůle boží postaveni, a o nic jiného se nestarati než o to, jak bychom prospěli celku. Pak všechny naše starosti odpadnou, a jakýkoliv strach bude v našem životě úplnou zbytečností.
Právě v těchto dnech řekl jsem jedné sestře, která si mně stěžovala na svůj strastiplný život.
»Milá sestro, jsi již tak daleko v duchovním životě, že bys mohla již vědět, že ten, kdo

opravdu věří v Krista, ve svého Tvůrce, věří v Otce Nebeského i Jeho velikou Lásku k nám, nemůže a nemusí míti žádné starosti ani žádný strach, protože ten, kdo věří, odevzdá se plně do jeho nejsvětější Vůle, podřídí se všemu, co On chce, a nechce nikdy svou vůlí vlastní a svým rozumem měniti to, co jest od věčnosti platnými zákony božími stanoveno.«
Proč se starati, proč se báti? Vždyť Pán sám řekl:
»Nestarejte se o zítřek, nestarejte se, co budete jísti a čím se budete odívati, pohleďte na ptactvo nebeské, které ani neseje ani nesklízí a přece jest živo z rukou Božích. A což tedy vy, kteří jste již výše, než ten nepatrný ptáček: vy, kterým určil Bůh již vyšší dráhu, vznešenější, domnívali byste se ve své malověrnosti, že by vás Otec Nebeský opustil?«
Nikdy! Proto buďte poslušni každého Slova, které vyslovil Pán, přijímejte každé Jeho Slovo jako nejsvětější pravdu, vybudovanou na nejpevnější skále, která se nikdy nezhroutí,neboť tato pravda vždycky zvítězí, ať se děje cokoliv.
To jsou pravdy, které nás mají uvésti do lepšího života, pravdy, které – budeme-li se jimi říditi – uvedou nás do pravé blaženosti, a tak se budeme cítiti zde na zemi, ať v prostředí jakémkoliv, jako v ráji. Pak se budeme podobati tomu prvnímu člověku do ráje postavenému, obdařenému všemi dary Božskými, kterými byl podoben obrazu Božímu.
Pak budeme také jasně věděti i věřiti, že Otec Nebeský nikdy nás neopustí, ani tehdy ne, když my opustíme Jeho.
Tisíckrát snadněji opustí člověk člověka, tisíckrát snadněji dovede člověk opustiti Boha, než by Bůh opustil člověka.
A když toto víme, můžeme býti upokojeni. Můžeme žíti bez starostí a strachu, i bez falešného toužení, a musíme věřit, že všecko co potřebujeme, dá nám Náš Otec Nebeský, náš Stvořitel-Kristus.
Přeji vám, přátelé, abyste si z dnešní přednášky odnesli onen Boží klid a mír v duši, který jsem vám přál hned s počátku. Tento klid a mír nechť provází vás celým vaším životem. Klid a mír ve vašem nitru nechť činí vás schopnými přijímati popudy vaší duše, která jest vaší nejlepší vůdkyní , ošetřovatelkou, vychovatelkou a dobroditelkou, protože vás chce a musí vždy vésti ke Kristu, k tomu nejvyššímu našemu Stvořiteli.
Aby se vám to podařilo, přeji vám, aby sám Otec Nebeský seslal vám posilu, aby nám všem seslal Světlo věčné Pravdy i Svou nejvyšší Lásku. Amen.

Posmrtná sláva

* (*Výňatek z knihy Manfreda Kybra, Nové povídky o zvířatech.)

Smuteční slavnost u rakve slovutného anatoma a ředitele fysiologického ústavu staroslavné university vyvrcholila v úchvatném holdu akademických kruhů zásluhám velkého zesnulého. Katafalk ověšen byl věnci a hedvábnými stuhami,zastřen vavříny a květinami, kolem něho hořely voskové svíce a před ním rozloženy byly na sametových polštářích četné řády, jež učený badatel s oprávněnou hrdostí nosil. Po obou stranách katafalku stáli předsedové studentských sdružení s vytasenými kordy a vedle příbuzných seděl v plném lesku universitní senát, veškeří profesoři vysokých škol a zástupci úřadů. Kněz skončil právě svou řeč, která se hluboce dotkla všech srdcí.
»Byl vzorný člověk a vynikající učenec,« končil, »byl prvým, protože byl druhým, neboť být velkým badatelem znamená být velkým člověkem. Stojíme u rakve velikána se zármutkem v duši, že nám byl vzat. Ale neměli bychom truchliti a naříkati, neboť tento veliký mrtvý není mrtev, žije dále a stojí nyní před trůnem Božím v plné slávě svého celého, na práci bohatého života, jak je psáno v Písmě: odpočinou od své práce a jejich skutky půjdou za nimi! «
Všichni mlčeli dojati a nikomu nenapadlo, že kněz zdánlivě zapomněl na maličkost, totiž, že

velký mrtvý, který měl státi před trůnem božím, po celý život hájil přesvědčení, že není žádného Boha. Ale na takové maličkosti se při pohřebních řečech zapomíná.
Na to povstal rektor university se zlatým řetězem kolem krku a mluvil pohnutým hlasem vřelá slova za svým slavným kolegou.
»Byl vždy ozdobou naší staré Alma mater a okrasou vědy, které zasvětil celý život. Byl vzorem nám a všem, kdo po nás přijdou, neboť na věky bude se stkvíti jeho jméno zlatými písmenami na mramorových deskách lidské kultury. Mohu v tomto vážném a slavnostním okamžiku jen málo vytýčiti z bohatosti jeho ducha, jen naznačiti, jak neúnavně hromadil nesčetnými pokusy na zvířatech důkaz na důkaz. Nelze domysleti, jaké neslýchané perspektivy otvírají se těmito zcela novými medicinskými fakty vědě i trpícímu lidstvu. Můžeme jen v horlivosti následovati mocného badatele který nám ukázal tyto cesty a u jeho popele chceme slíbiti, my, i jeho ctitelka, akademická mládež, které byl vůdcem k pravému lidství, že budeme pokračovati v jeho životním díle ku slávě a spáse evropské vědy a ke cti naší milované vlasti. Našemu velkému mrtvému nechybělo hojného uznání, jak můžeme vděčně konstatovati. I s nejvyššího místa dostalo se mu čestných projevů přízně,« - a při těch slovech všechny zraky obracely se s podivem na sametové polštáře s řády, vážícími několik liber - »by krátce před smrtí dostalo se mu radosti, že byl jmenován skutečným tajným radou s titulem excelence, kteroužto poctu sdílela s ním celá naše vysoká škola. Ale, jakkoli bohatou byla jeho sláva vezdejší, ještě bohatší bude jeho sláva posmrtná po všechny časy, a my, kteří za ním truchlíme, přejeme mu jeho zasloužený odpočinek. Kéž prochází se na Asfodelově louce s velikými duchy všech dob! A tak smím i já končiti slovy svého předchozího duchovního řečníka: a skutkové jejich jdou za nimi!...«
Všichni byli plni zbožnosti, jednak před evropskou vědou, jednak před predikátem excelence. Rektor magnificus opomenul jen maličkost, že evropská věda jmenuje Asfodelovou louku bajkou a o veleduchách minulosti tvrdí, že se proměnili v chemické substance. Ale to jsou maličkosti, a je výsadou dnešního běžného vzdělání, užívati řeckého slova pro něco, při čemž se již na nic nemyslí. Kdyby kdo chtěl vůbec myslet – milý bože, kam bychom to přišli při dnešní civilisaci a evropské vědě!
Pak přišel na řadu zástupce státu, který prohlásil, že zemřelý byl sloupem moderního státnictví,zástupce města pak řekl, že městská rada usnesla se jednomyslně pojmenovati některou ulici jménem velkého mrtvého. Kostelní sbor zapěl píseň, byla to stará píseň ze staré doby; tuto píseň složili jiní lidé, jiného smýšlení a vyjímala se podivně po zvučných slovech dneška. Tichounce a nadzemsky neslo se prostorem jako cizími hlasy: »Jak nám bude, až vejdeme v Jeruzalém,v město zlatých bran...«
Potom klesla rakev do hlubin.
*

Mrtvý byl po celou dobu přítomen. Bylo mu, jako by se vlastně nebylo mnoho změnilo. Pamatoval si jen, že spatřil velmi světlý lesk, pak bylo vše znovu jako dříve a on sotva si uvědomil, že zemřel. Jen lehčí bylo vše na něm, žádné tíhy již nebylo, žádné hrubé hmotnosti. Zmocnil se ho velký úžas; trval tedy život i po smrti? Tedy snad přece stará věda měla pravdu a nová nepravdu! Bylo to však takto krásnější a uspokojovalo ho to, ač s počátku bylo cosi mučivého v tom, že nemohl s nikým již mluviti, že žádný z jeho příbuzných ani kolegů netušil, jak je jim na blízku. Nicméně bylo mu útěchou, slyšel-li, jak ho oslavovali a že tak důvěřivě mluvili o božím trůnu a o Afodelově louce. Ovšem tituly a řády mu chyběly, nebyly již v jeho dosahu. Ale což nebyl dosud stále týmž velkým učencem, slavným badatelem? Neznělo tu: a jejich skutky půjdou za nimi?
Byl nyní sám, obrysy všeho ztemněly a rozplynuly se v prostoru. Bylo veliké ticho, jen zcela v dáli doznívala stará píseň, sotva slyšitelná: až vejdeme v Jeruzalém, v město zlatých bran …
To as nyní bude snad hned. Byl ve velkém napětí, ale do tohoto napětí mísilo se trochu

úzkosti, cosi nevýslovného, velká tísnivá otázka, která ho zcela naplňovala. Také se tak setmělo, že nebylo ničeho viděti.
Pak se rozsvětlilo a před ním stála velmi světlá bytost. Asi anděl. I to tedy bylo! Potom je však také Bůh a ti četní mrtví, kteří byli živi, i duchovní Jeruzalém. Jak to vše bylo krásné! Ale anděl hleděl vážně a velmi smutně.
»Kam chceš?« ptal se.
»Do ráje.«
»Pojď,« řekl anděl.
Neslyšně otevřela se velká temná vrata a vešli do prostoru velmi pronikavě osvětleného. Stěny byly krvavě rudé a na zemi svíjela se nesčetná zmrzačená zvířata a kňučela. Natahoval zkomolené údy po mrtvém a hleděla na něj vypálenýma a vyhaslýma očima. Dál a dále do nedohledna dloužila se jejich řada.
»Zde jsou psí matky, jimž jsi za živa vyřezával z těla mláďata. Což jsi neměl dětí, které jsi miloval? Až tvé děti zemrou a budou hledati otce v ráji, najdou tě zde. Je to ráj, který jsi si vytvořil. Zde jsou kočky, jimž jsi za hrozných muk zničil sluch. Bůh jim dal tak jemný sluch, že je to div stvoření. Neuslyšíš, než jejich sten. Zde jsou opice a králíci, jimž jsi odejmul světlo očí. Bůh jim je dal, aby viděli slunce, nevídal jsi také slunce po celý život? Neuvidíš nyní jiného, než tyto vypálené a vyhaslé oči. Mám tě vésti dále? Je to dlouhá, dlouhá řada.«
»To je hrozné,« pravil mrtvý.
»To je,« řekl anděl.
»Což žijí všechna tato zvířata dále?« ptal se mrtvý.
»Všechna tato zvířata žijí u Boha,« pravil anděl,» ty, nemůžeš k Němu, protože stojí před Ním a žalují mu na tebe. Nepropustí tě. Co zde vidíš, jsou jejich bývalé obrazy; jsou to tvoje skutky a zůstávají u tebe. Až se znovu zrodíš na zemi, abys odpykal, zakusíš všechna jejich muka na sobě. Je to dlouhá a smutná cesta. Ale nebudou tvými jedinými soudruhy, podívej se, kdo před tebou stojí uprostřed všech tvých skutků!«
Mrtvý vzhlédl a spatřil ohyzdné strašidlo s lidskou tváří, v šatě, plné kalu a krve, a s nožem v ruce.
»To je nejodpornější, co jsem kdy viděl!« řekl mrtvý a zmocnila se ho hrůza, jaké nikdy dosud nezažil. »Kdo je ten netvor? Musím i na to stále hledět?«
»To jsi ty,« řekl anděl.
»Ale což věda?« ptal se mrtvý úzkostně, »nesloužil jsem jí? Nepatřím k velkým duchům, i když jsem spáchal ty činy?«
»Velcí duchové byli zvířatům bratry a ne katy,« řekl anděl.
»Ale nedostaneš se ani do jejich blízkosti. Byl jsi nulou a žádným velkým duchem. Tys to také věděl, že jsi byl nulou, věděl jsi, že by ti nic nenapadlo, a proto jsi z ješitnosti páchal všechny ty ukrutnosti, v naději, že ti náhoda odhalí něco z tajů přírody, když ji mučíš. K tomu se připojila vražedná choutka, panovačnost malých duší. Vidíš to vše? Můžeš to zřejmě vidět na svém obraze, kde jsou věrně nakresleny všechny tvé rysy. Zůstaň u něho, myj jeho krvavý a špinavý šat, až zbělí jako sníh. Může to trvati sta let, snad i déle. Zůstaň u něho, neboť mu nemůžeš uniknouti. Je to tvůj soudruh, a tito zmrzačení tvorové boží jsou tvůj ráj.«
»To je všechno pravda,« pravil mrtvý, »ale i když jsem tak myslel a činil, což jsem neusiloval o poznání? Nemluví za mne věda?«
»Poznání pomocí zločinu?« ptal se anděl. »Mívala věda poznání, dokud byla chrámem. Ukáži ti, jak dnes vypadá vaše věda.«
Zablesklo ošklivé žluté světlo a mrtvý uzřel blázna, který krvavými rukama stavěl domky z karet. Poryv větru je porazil, ale blázen stavěl vždy dále.
»Je to vše?« ptal se mrtvý a chytal se v úzkosti roucha andělova.
»To je vše,« řekl anděl. »Neučí-li vaše věda též, že není Boha, žádné odplaty a žádného života po smrti? Musím nyní jíti. Zůstaň ve svém ráji.«

Mrtvý zůstal ve svém ráji a měl vše před očima hodinu za hodinou, den za dnem a rok za rokem. Nelze toho již měřiti časem, aspoň ne vědecky, a to je přece to jediné směrodatné, či ne? Z veliké dálky zněla stará píseň ze staré doby, sotva již slyšitelná a doznívající: jak nám bude, jak nám bude,až vejdeme v Jeruzalém, město zlatých bran.
Snad tato píseň přece něco znamená; nemusíme-li všichni jednou zemříti? Ale kdo dnes na to myslí, ve věku osvícené evropské vědy?
Noviny přinesly dlouhé sloupce posmrtných vzpomínek na slavného velkého badatele a učence, Jeho Excelenci skutečného tajného zdravotního radu, jehož smrt znamená pro vědu nenahraditelnou ztrátu, jehož jméno však zůstane pro všechny věky listem slávy v dějinách lidstva nádherným znamením naší pokrokové kultury a pomníkem pro všechny pokolení příští. Čest velkým mrtvým!

37. Všecko se rozpadá a přece žije dále

Předposlední přednáška byla na Slova Pánova: »Nebe a země pominou, ale Slova Má zůstanou na věky«, poslední přednáška na Slova Pánova: »Dříve než svět byl, byl Jsem«, a dnešní téma je doplňkem obou předešlých.
Jest tu ještě něco, co trvá věčně, co od věků jest a do věků vytrvá, a to je život. Život, který v celém vesmíru se neustále obnovuje, neustále se mění, v různých projevech neustále se připomíná, i ve hmotě stále se rozpadávající trvá, protože trvá stále, nikdy nezaniká.
Tvůrce do vesmíru vydechnuté duše a vydechnutá podstata duchovního života nikdy nepřestane žít,nikdy nezanikne. Béře na sebe pouze jiné formy a v těchto formách se pouze mění. A všechny tyto změny, pro nás viditelné, jsou jen nepatrnou částí všeho toho, co se děje ve vesmíru, neboť onen skutečný život, ona podstata života je čistě duchovní, a proto zůstává pro nás neviditelná a nehmatatelná.
Tento neviditelný život působí neustále svou energií na seskupování se atomů v různé formy, a tak vznikají i ohromná tělesa nebeská, podobná naší zemi. Tato tělesa po vykonání svého úkolu ve vesmíru se zase rozpadají, život celku přestává, ale trvá dále v jeho částech. Tyto částečky rozpadávajících se velikánů dostávají se z vesmíru často i na naši zemi v podobě meteorů. Ale ani tento prach z těles vemírových, ať jakkoliv utvářený a z čehokoliv složený, není mrtvou hmotou. I v každé sebe menší částečce tohoto nebeského prachu je skryt onen věčný život, i v něm jsou buňky, složené z atomů, v nichž se velikou rychlostí pohybují elektrony kolem protonů, poháněné energií elektromagnetickou.
Uvědomíme-li si, že i tato ohromná tělesa vesmírová mohou se rozpadnouti a přece zůstává v jejich částečkách život dále, pak musíme také uznati, že totéž platí i o všem ostatním, co vidíme kolem sebe, i o takovém balvanu. I ten se rozpadá v prach nebo písek, a přece, i když se úplně rozpadne, jest jeho prach nebo písek stále pln života, protože každé zrnko tohoto prachu nebo písku skládá se z buněk a tyto zase z atomů, v nichž je život udržovaný obíhajícími elektrony kolem protonů. A tento oběh jich udržuje ona věčná energie elektromagnetická, na jejímž základě je vybudován život v celém vesmíru, tedy i celý život náš.
Někdo si myslí, že naše tělo jest jenom hmota, hromádka prachu, neboť se říká: »Prach jsi a v prach se obrátíš.« Ano, jednotlivé částečky našeho těla, z nichž je forma našeho těla utvořena, se jednou rozpadnou, ale život našich buněk v atomech nikdy nepřestává, zůstává trvale dále na věky.
Řekl -li Pán Ježíš, že nebe i země pominou, ale Slova Jeho že zůstanou na věky, můžeme k tomu přidati, že On jest nejen Tvůrcem Slova, nýbrž i Tvůrcem všeho života, Tvůrce všeho, co existuje ve vesmíru, a protože On jest věčný, jsou věčná nejen Jeho Slova, nýbrž i život z Něho vyšlý, věčný život v Něm.

Kolik lidí si však uvědomuje tuto věčnost života?
Převážná většina lidí se domnívá, že jejich rozum jest již tak vyspělý, že jim postačí již k ovládnutí jejich tělesné schránky. Ta je pro ně nejdůležitější, a proto spokojují se tím, že se starají o svůj poloviční život, jen o svou hmotu, která má jen dočasné trvání a je odsouzena se rozpadnouti. Nestarají se však o to nejdůležitější a hlavní, to jest o věci duchovní, o to, co jejich hmotu udržuje, co v ní je nejcennějšího – o vlastní život a jeho pravou duchovní podstatu. Tito lidé jsou vlastně mrtví již za svého života, protože nežijí životem plným, nesnaží se usměrniti svůj život hmotný se životem duchovním, s životem věčným.
Pán Ježíš přišel nám ukázati, co jest to onen život věčný, který přetrvá všechnu hmotu v té formě, kterou dnes vidíme, který přetrvá i život v ní.
Podle učení Pána Ježíše se máme starati o to, abychom se připojili k tomuto věčnému životu, aby i ve chvíli, kdy se naše hmota rozpadne a promění ve formu jinou, naše já s naší duší spojené, zůstalo věčně živo, abychom tak zůstali vědomě stále ve spojení s naším Tvůrcem Kristem.
Jen tak můžeme býti stále posilováni Jeho Láskou i Láskou Otce, který se o nás neustále stará a všecko potřebné nám dává, nač oni sami myslí, je pro ně nejdůležitější, to, oč sami usilují, je pro ně nejpotřebnější. Tak se štvou za hmotou, mamonem, přepychem a jinými bezcennými věcmi a zapomínají přitom právě na to nejdůležitější, na život duchovní, a život věčný.
Leč to nejdůležitější přehlížet nezůstává bez následků. Okruh života hmotného, který vylučuje smysl pro duchovní podstatu života věčného, je plný zklamání. I když lidé získali to, po čem toužili, rozpadne se jim to v rukách. I to, na čem stavěli všechny naděje na dosažení vlastního štěstí, které je přivede k blaženému životu, všechno se rozplyne, zmizí jako bludička, až konečně přece jen poznají, že všechno to, po čem tolik bažili, nemá pražádnou cenu. Všechno jim uniká pod rukama a oni zůstávají duchovně prázdní, duševně chudí, jako duchovní žebráci, protože nenašli tu pravou cestu k životu věčnému. Nejsou šťastni, a šťastni nemohou být nikdy.
Jsou lidé, kteří baží po slávě, po vynikajícím společenském postavení. Podnikají vše možné, aby se dostali na význačná místa, protože doufají, že budou-li lidé o nich vědět, bude-li se často o nich veřejně mluvit a psát, že budou slavní, naplněni pýchou nad touto slávou zapomínají i na prostou lidovou moudrost, vyjádřenou příslovím: »Světská sláva, polní tráva.« Vzpomeňte Karla Havlíčka, který velmi dobře naznačil proměnlivost veřejného soudu a kritiky: »Dnes tě prohlašují za svatého a zítra jsi u nich sviňák.«
Svatá pravda! Každý veřejný pracovník, byť i vykonal pro celek dílo sebe záslužnější, musí vždy počítat s kritikou i lidí nepovolaných. Ti už pak najdou na něm chybu, něco nesprávného, co neodpovídá jejich názorům a přesvědčení, a je po slávě, ovšem zase jen mezi takovými lidmi, kteří dovedou jen povrchně a bezmyšlenkovitě vzplanouti pro něco nebo pro někoho jako sláma, ale po chvíli marného nadýmání oheň v nich zase uhasne. A proto každé dílo, které nemělo jiný podklad ani jiný cíl než slávu, musí se zhroutit.
Všecko se rozpadne v niveč, protože všecko je pomíjející.
Tato pomíjejíčnost neplatí jen pro jednotlivce, nežije jen v maličkostech. Celé národy, říše, státy, vše je pomíjející. Starší členové dnešní generace pamatují na slova hymny, kterou jsme museli zpívat: »«Říš rakouská nepomine»« - a dnes, třebaže byla to říše mocná a veliká, a mnozí občané zpívali hymnu tuto s radostí a v pevné víře, že říše jejich skutečně nepomine, přečkali její konec. Co znamenala a jakou cenu měla pýcha oněch upřímných Rakušanů, kteří se domnívali, že říši svoji udrží na věky, protože oni ji podpírají, třebas i násilím na jiných národech páchaným? Nic nepomohla, nic neznamenala pýcha tato, protože Spravedlnost Boží jako vždy byla silnější, a proto se celá tato říše rozpadla, a konečně zmizela úplně z mapy Evropy. Mnoho z jejích bývalých občanů žije dále, někteří v plné svobodě a jiní, zejména ti, kteří s takovou pýchou a radostí zpívali hymnu říše, která nepomine, úpí dnes v otroctví. Otroctví této minulé říše plní zase dnes pýchou mnohé z těch, kterým se splnil jejich ideál

velké, mocné říše německé.
Pravda vítězí, a s pravdou nerozlučně vázána je poctivost, a jen tato poctivost zvítězí. Nadevším panuje láska, láska, která je nejmocnější silou, která vše dohromady tmelí, a to i prvky, o kterých by se člověk domníval, že k sobě nenáležejí.
Tak se v budoucnu stane, že se ke slovanským národům, které jsou dnes tak rozděleny a názorově tolik se liší, a přece se nakonec spojí v nerozbornou jednotu, že se k nim připojí ještě jiný stát neslovanský, a to jen proto, že idea Slovanstva, idea čisté demokracie duchovní, tak účinně hlásaná naším presidentem Osvoboditelem Masarykem, zláká i ostatní. Přijdou za námi a půjdou s námi, a proto se nemusíme bát o budoucnost naší republiky. Naše republika vydobyla si již uznání celého světa a je pokládána za nejspořádanější stát dnešního světa. Proč? Protože její veliký president Osvoboditel Masaryk kladl základní kámen k naší republice s ideou konati všechno v zorném úhlu věčnosti, to jest, pamatovati při všem na život věčný a méně na jeho pomíjející složky.
Národ a stát jako je náš, který je veden touto ideou, nemůže nikdy zahynouti, protože za námi stojí Bůh, a když Bůh je s námi, náš národ nezahyne. Vždyť národ náš má veliký úkol pro budoucnost. Má ostatním ukázati světlo věčného života duchovního i cestu, jak lze ve státě dosíci takového pořádku,aby celý národ i všichni příslušníci jiných národností mohli v jeho rámci žíti navzájem klidně, spokojeně a dosáhli tak pravé blaženosti i plného štěstí.
Nám se nemůže státi nic zlého. Víme dobře, že právě nyní na přelomu věků všecko lidstvo dočká se velikých změn, a všechny tyto proměny v kulturním životě národů, které již nastaly anebo teprve přijdou, všechny přinesou našemu národu veliký rozvoj i vzestup k nejvyšším možným metám.
Tak jako ustoupila kultura římská a řecká nové kultuře románské a jiné, tak zase tyto kultury postoupí na počátku nového věku svoje žezlo nové kultuře, a to kultuře slovanské, a dále bude to slovanská kultura, která co nejdříve nastoupí v čelo, aby vedla dále celý svět k novým hodnotám kulturním, které budou naplněny více duchem čistého křesťanství, mravní silou a čistou, velikou láskou.
Vždyť přece Slované jsou nejcitovějším národem, nejpřístupnějším duchovním věcem. Jejich příslovečně měkká povaha je proto nejzpůsobilejší k účinným projevům lásky k bližnímu. Slované mají také v sobě nejvíce ušlechtilého ducha náboženského, nejvíce schopností k prohlubování náboženského života. Proto také Slovanům připadá v budoucnosti úkol, aby v příštím věku , ve kterém se rozvine plně jejich kultura, pomáhali ostatním národům k poznání a pochopení pravého náboženství, ze kterého může vyrůstati také pravý a jediné správný život duchovní, ke kterému Slovanstvo spěje.
Protože národ český je mezi Slovany národem nejinteligentnějším, jest mu dán úkol velmi významný: má býti vůdcem všech slovanských národů. Protože je ale početně malý, proto je mu dán na pomoc největší kolos mezi slovanskými národy, největší slovanský stát -Rusko. S jeho pomocí a posilován i ostatními Slovany, půjde stát česko-slovenský k velkému vítězství, národ náš čím dále tím většího rozmachu se domůže. Ale tak, jak tomu bylo v minulosti, tak i v budoucnosti nebude naše vítězství vítězstvím zbraní nad hmotou a pro hmotu, pro statky světské. Bude to vítězství ducha českého národa, který zvítězí dokonale, protože jeho ušlechtilé snahy provází Bůh Svým požehnáním a Svou mocnou pomocí. Vzpomeňme slov Palackého: »Kdykoliv jsme vítězili, bylo to vždycky převahou ducha, nikdy ne zbraní.«
Ať přijdou změny jakékoliv, ať se kol nás rozpadne cokoliv, i kdyby se rozpadly nebo ztratily celé státy – a ty se také ztratí, protože celé kusy území zmizí pod vodou a propadnou se do moře – my budeme státi pevně na svém místě, protože Bohem nám daný úkol pro budoucnost nám to zaručuje.
Dnešní veliké a mocné státy, které zapomínají na zákony Boží, státy, ve kterých panuje dnes ještě tolik sobectví, na ty čeká velmi smutný osud. My musíme je pouze litovat – ne nenávidět. Uvědomujme si, že občané oněch států jsou také našimi bratry, které musíme

milovat, a protože je milujeme, nemůžeme je odsuzovat, nýbrž jen litovat. Litovat jich, že jsou tak pozadu, že všechno své štěstí vidí jen ve hmotě, v moci světské a v tom, po čem tak nesprávně baží a zapomínají přitom na to, co trvá věčně a nikdy se nerozpadne, to jest na život věčný.
Ta veliká bytost, která dnes přišla mezi nás a ohlásila se velmi jasně, zasluhovala by, aby se jí poklonili všichni. Přinesla nám potvrzení, že náš národ a naše republika budou zachovány třeba dočasně v menším měřítku a půjdou k tomu velikému a krásnému vítězství, o kterém mluvil Komenský – Masaryk. Řekli jsme si již o něm, že to nebyl pouhý obyčejný člověk. On byl Božskou bytostí, vtělenou u nás proto, aby s jejím příchodem uskutečnil se počátek vítězství slovanské kultury.
Zatím nemohu pověděti mnoho, ale až uvidíte, co všechno se bude dít, kdo všechno půjde s námi, pak budete mít ohromnou radost a budete se divit, že se vše to mohlo právě tak uskutečniti. Zejména jeden stát neslovanský – bude se moci připojiti k našemu bloku. Bude to veliká milost jemu prokázaná, a musí nejprve sám leccos doma změniti, aby se z polovičního nepřítele stal naším přítelem a velikým posilovatelem našich snah. Tento stát doplní sílu slovanských národů a ten také dokoná dodatečně i to, co vykonati dosud opomenul.
Národy a celé státy neukazují svým životem nic jiného než to, co vidíme v přírodě, v životě všeho. Všechno se proměňuje, rozpadá a zase v jiné formě vstupuje v život.
A ještě jest tu něco velmi důležitého, co také podléhá zákonům božím, tedy i ohromným změnám, případně i rozpadu a úplnému zmizení s povrchu zemského. Jsou to křesťanské církve, které měly převzíti dědictví po apoštolech a prvních křesťanech a měly vésti své příslušníky za Kristem k životu věčnému. Církve, které zanedbaly tento úkol a nevychovávaly svůj lid k poznání věčného života, nevychovaly jej ani k ušlechtilému životu podle učení Pána Ježíše, a proto jest jim určeno, že se rozpadnou budou vyhlazeny se země stejně jako všecko, co na světě neodpovídá pravdě, co neplní svoji povinnost Bohem danou.
Křesťanské církve, které na přelomu věku pochopí správně svoji povinnost, pochopí svůj úkol, učiní podle toho vše potřebné, aby se změnily a napravily. Budou-li ochotny a schopny plniti daný jim úkol, který jim osvětlí nově poznané pravdy, přebudují-li svoje základy podle pravých a nezkreslených zákonů Božích, pak tady zůstanou a nezaniknou. Zachovány zůstanou jen ty církve, které se vzdají všech doposud nesprávně hlásaných zásad a zkresleného učení Páně, které bylo upraveno tak, aby pro církev bylo prostředkem k zaopatření si hmotných prostředků a získání moci. Náboženství nesmí být nikdy pro církev nástrojem k ovládání velikých mas lidu, nad kterým by mohla vládnout a panovat, na místo aby mu sloužila, protože taková církev, takto vedená, nemůže dáti milionům svých věřících to nejdůležitější, co Pán na ní žádal.
Jsou a byli to zbloudilí vůdcové mezi vedoucími různých církví, kteří se daleko odklonili od svého pravého úkolu a poslání. Ale i v nich musíme vidět své bratry a nesmíme je pro jejich omyl nenávidět. Naopak, tím více musíme je milovat, a při tom také i litovat.
Ve všech církvích najdeme jednotlivé kněze, kteří správně pochopili svůj úkol apoštolský a věrně jej plní. Ti uznávají i to, že dosavadní vedení duší lidských nebylo vždy správné, dlouho potřebovali, než pochopili příčinu, proč jim z jejich stáda odpadávají stále svěřené jim ovečky. Po těchto jednotlivých snad si uvědomí i všichni ostatní kněží, že hlavní příčina pomalého ale jistého rozkladu církví byla v tom, že se lidu vykládalo učení Páně ne vždy správně, a že se věnovalo zbytečně mnoho času učení církevnímu a obřadnictví, které křesťany od sebe odděluje, místo aby je spojovalo v jednotu, a jen velmi málo času věnovalo se pravé výchově ke křesťanskému životu. Tak nastal pomalý rozklad a z balvanu církevního odlupuje se písek za písečkem, až celý balvan se rozpadne.
Mnozí z církevních vůdců se domnívali, nebo alespoň to hlásali, že tyto drobečky od církevního celku oddrobené zahynou ve věčném zatracení, ale v tom se mýlili, protože právě ty drobečky oddrobily se hlavně proto, že lépe pochopily život věčný a svoji jednotu s

Bohem. Pochopily, že nikdo je nemůže odloučiti od Otce, právě tak jako nikdo jiný mimo nás nemůže nás s Bohem spojiti, tedy ani žádný prostředník, který by se třebas za něho vydával a schopnosti prostředníka si připisoval.
Jen my sami, jen naše nitro, jen naše skutky, slova a myšlenky, jsou-li ušlechtilé a řízené jen pravdou učení Pána Ježíše, mohou nás pojiti s Bohem. Vždyť Pán řekl:
»Podle skutků poznáte je.«
Každý člověk, který svými slovy, skutky a myšlenkami plní Vůli Otce Nebeského, žije pravý život věčný, a třebas by nenáležel k žádné světské církvi křesťanské, náleží poctivě a spravedlivě k oné jediné, neviditelné a veliké církvi, kterou vytvořil Pán Ježíš, a ve které Kristus jest jediným Pánem a Králem, volajícím nás všecky k Sobě do Království Nebeského. Nikdo nám nezabrání, abychom se přes všecky, i sebe těžší překážky, které by nám do cesty stavěl, nedostali k Němu.
Nešlo-li to pomocí církve, ve které jsme se zrodili, musíme hledati jinou cestu duchovní. Musíme hledati pravdu tam, kde ji můžeme nálezti, a k této cestě za pravdou nabádá nás naše vlastní duše a vytrvati na ní pomáhá nám náš duchovní vůdce. Kdo chceš jíti za Pánem, jdi tou cestou, kterou On naznačil, neboť On byl sám tou Cestou, Pravdou i Životem. A kdo chce jíti za Ním, musí se snažiti, aby Jej následoval svou pravdou, aby svůj život usměrnil s Jeho životem, aby se jeho cesta rovnala cestě Pána Ježíše.
Kdo půjde touto cestou, nemusí se báti, že zabloudí, že bude ztracen. I kdyby byl sebe menším drobečkem, který se odloupl od sebe většího balvanu, přece jako jedinec zůstává posílen Otcem, naplněn Kristem, a nikdo nikdy nedonutí jej, aby se vrátil na cestu falešnou, zpět do tmy.
Při své poslední návštěvě v Římě byl jsem se svými dvěma přáteli se mnou stejně smýšlejícími v Petrském chrámě. Když jsme tam stáli pod jedním mohutným sloupem, přišel k nám jeden účastník katolické výpravy z Čech. Poplácal rukou na sloup a řekl:
»To je síla, co? To je mohutnost a pevnost, a stejně pevná a silná jest i naše církev.«
A já jsem se podíval vzhůru po onom sloupu a viděl jsem na něm na mnoha místech veliké trhliny, někde až na dva prsty široké. Upozornil jsem na ně onoho horlivce a dodal jsem:
»Přirovnáváte-li církev k tomuto sloupu, pak by nebyla tak pevná, jak se vám zdá. Má-li takové trhliny, jako tento sloup, pak nevytrvá na věky, protože tak jako tento sloup se pomalu rozpadá, rozpadá se dle vašeho přirovnání i vaše církev. I ta církev je tu dočasně, ale něco tu zůstane přece věčně, a to jest Slovo Kristovo, Jeho pravé náboženství, Jeho církev duchovní, která má svůj počátek u Boha, v Království Nebeském a končí v srdcích dobrých křesťanů, věřících v Jeho velikou Lásku, Moc a Pravdu.«
Jak řekl Pán:
»Ne ten, kdo se holedbá, já jsem silný, mne nikdo nepřemůže, mluví vždy pravdu.«
I ta nejsilnější církev může podlehnouti, neplní-li Vůli Otce Nebeského, a musela by se důkladně přeorientovati, kdyby chtěla zůstati i nadále, po přelomu věků.
I pro ni platí zákon: Pravda vítězí! Jen to, co jest vybudováno na pravdě, poctivosti, upřímné lásce a mravní síle, jen to, co provází čistá víra a ne pověra, jen to přetrvá věky. Všechno ostatní musí ustoupiti, musí zmizeti, jako zmizelo již mnoho věcí jiných, i mnoho různých náboženství, o který se také kdysi domnívali lidé, že potrvají na věky.
My všichni jsme také jako odpadlí drobečkové, ale kdo z nás má své nitro naplněné vírou v Krista, Láskou Kristovou, ten, kdyby byl ještě menší, ještě chudší než nyní, jest přece jen ohromným boháčem a mocným tvorem na tomto světě, protože jej nikdo na světě nepřemůže, jsme-li sami v sobě poctiví, věříme-li upřímně a dovedeme-li milovat vše, co kolem sebe máme, pak nás tato láska spojuje s tou nejvyšší Láskou. A kdo jest pak více než my, jsme-li naplněni tak velkou Mocí, Silou a Láskou Toho, který všechno stvořil, všechno proměňuje, ale stále také všecko při životě udržuje, takže život zůstává věčným, tak věčným, jako Jeho věčná Slova.

Držme se jich a buďme přitom svorni a pevni ve svých předsevzetích k dobru. Plňme poctivě své povinnosti, každý na svém místě, na které byl postaven, a prospějeme tak nejlépe i celku, celému lidstvu, i svému národu.
»Budeme-li každý z kamene, bude celý národ z kvádru,« řekl krásně Jan Neruda.
Mnohý z nás věří, miluje a jde za Kristem, čím nás bude více, čím více budeme v této jednotě spiati, tím spíše podaří se nám vytvořiti také v náboženství celek tak nerozborný, církev tak jednotnou, že bude jako z kvádru, protože Síla a Moc Boží bude v nás a nikdo nás nepřemůže, nerozdělí. Tato jednota musí přecházeti z rodiny do rodiny, z pokolení na pokolení, a nebude tu žádného mizení, nýbrž jen změna pouhé formy, zatímco idea zůstane nezměněna. A tato idea musí nás všecky pojiti dohromady tak, že z nás učiní silný předvoj nejsilnějšího vojska Kristova, které dobude celého světa v duchu jediné myšlenky: budování Království Božího na zemi.
Bůh posilni nás všechny k tomuto velikému dílu. Děkujme Jemu, děkujme všichni za Jeho velikou milost, že právě nás vyvolil k tomu, abychom se stali pro budoucí věk takovými vojáky a tím i Jeho služebníky.
Bůh buď trvale s námi!

Hrst myšlenek z knihy - Verunčina tři světla

od Manfreda Kybera. - Přeložila Pavla Moudrá
MANFRED KYBER, který se v roce 1933 rozloučil se světem, zanechal po sobě nesmrtelnou památku. Jeho dílo rozdává právě to, čeho je dnešnímu člověku nejvíce třeba: vnitřní mír a klid. Nevěříte-li již ničemu lidsky pomíjivému ‚jste-li unaveni bezmocností svého zápasu proti neutěšeným poměrům dnešní doby, chcete-li věnovati svůj obdiv nejvzácnějšímu dílu, jež vás nikdy nezklame, obraťte se s Manfredem Kyberem k přírodě. Pod vlivem prosté, ale sugestivní filosofie Kyberovy pocítíte, že Verunčina tři světla mohou svítiti i vám na zmatenou cestu dnešního života.
Malé výňatky, které vám tu předkládáme, napoví vám, kolik hloubky a velikosti najdete v knize samé, po jejímž přečtení jistě pak zatoužíte.
Celý svět je mořem života a světla. Všichni jsme takto jednou viděli, když jsme byli dětmi, ale pak přišel veliký soumrak, nebeské oči usnuly a my jsme na to vše zapomněli.
*
Setmíť se kolem každého z nás, tak, aby si každý bolestně sebe uvědomil a našel sama sebe v temnotě – sama sebe a Boha. Ale to je dlouhá cesta. Je těžko, že jí musíme jíti všichni.
*
Stáváte se dosti hloupými ve svých pozemských šatech. Vždyť jsou také příliš nepohodlné šaty, nemohla bych se v nich ani pohybovati. Zlé je při tom, že se stáváte tím hloupějšími, čím větší je pozemské tělo a čím více s ním srůstáte.
*
Hloupnete jen proto, že se stmívá, a pak je vám hledati světlo, abyste se opět stali moudrými. Neboť našli-li jste světlo z temnot, stali jste se o to moudřejšími. Hledati světlo je právě úkolem lidí, který jim uložil Bůh, a je nutno hledati a nacházeti je pro sebe, pro zvířata, rostliny i kameny, a pro všechno, co žije s nimi.
*
Jeť každý dům domem stínů. Bydlíme v něm všichni, nechť jsme kdekoliv na této zemi, a všichni putujeme přes stupně a prahy, jichž nevidíme a které osvětluje nám jen vnitřní světlo. Je těžko putovati přes prahy a stupně, je smutno žíti v domech stínů – nejhůře snad pro ty, kdo toho ani nepozorují.

*
Je dálka, která byla, ze které přicházíme.
Je dálka, která bude, k níž putujeme.
Stavte chrámy a jasné chýše, vy, kdož dýšete dnes.
*
… putujeme všichni ze života do života a stavíme na sobě a na budově světa. Mrtví i živí jsou jen formy jednoho velkého bytí.
*
Jak krásná byla tato země, poněvadž byla skorem liduprázdná. Vzdálena dosud hluku zmatené doby, snila nedotčený sen svého života ve volání zvířat a v dechu rostlin.
*
Žití a život chápati znamená putovati svou cestou po znavených nohou.
*
Ve starých kulturách vědělo se o proměně duší a o vzniku a zániku více než dnes, kdy se lidé stali hlasitými, ale ne již hlubokými.
*
Nevíme nikdo, kde jsme vlastně domovem, a jak zřídka podaří se nám rozplésti zamotané tkanivo vlastního života dříve, než nám je smrt vezme z rukou, aby byl z něho tkán nový vzorek na tkalcovském stavu věčného vzniku.
Život je jiný, než o něm sníme. Splétáme kvítí a kujeme si řetězy. Vším, co je v nás, svoláváme kolem sebe síly, dobré i zlé …
Oheň přitahuje oheň, a nikdo z nás neví, co zůstává jen podobenstvím za věcmi, a co je skutečností, která se v den osudu zrodí z tajuplného lůna.
*
Život bez zázraku je velmi chudý. Život a smrt jsou nám stejně blízké každého dne. - Snad jsou lidé, kteří mohou žíti s nějakou mravní doktrínou, ale umříti jen s ní, zdá se mi nepostačitelné.
*
Náboženství bez zázraků není již náboženstvím. Dějí se přece i dnes ještě zázraky, každá květina je zázrakem – ale zázrak života a smrti nedovede vysvětliti ani moderní přírodověda.
*
Mrtví a živí jsou navzájem v těsnějším spojení než si myslíme, a staví společně na tomto i onom světě.
*
Člověk zapomíná tak lehce, nač by neměl zapomínati, a později zapomíná tak těžce, nač by rád zapomněl.
*
Zapomenouti neznamená zhasnout. Zapomeň na slupku, která má odpadnouti, a uchovej jádro dění.
*
Všichni máme ještě kdesi v sobě oheň, který plápolá až příliš prudce, byť snad i jen pod popelem, a všichni jsme, často jen nevědomky, vztáhli ruku po pobřežním zboží života.
*
Přisvědčovati životu znamená přisvědčovati životu všeho, včleňovati se se zbožností ve všechno bratrské soužití jiných tvorů. Kdyby to lidé činili, byli bychom všichni šťastní a lepší. Dnešní lidství přisvědčuje jen sobě, ne životu. Ostatní je chaos. Není lehko přisvědčovati skutečně životu tak, abychom přisvědčovali všemu životu. Chceme-li se toho chopiti a promysleti to poctivě – to samo o sobě jest již problém.
*
Rozuměti životu je těžké.

*
Život sedí tiše a oddaně na okraji sinice a vleče své namáhavé břímě.
*
Je důležito míti dobré a správné myšlenky. Každý člověk tvoří si své duchovní okolí. U mnohých nevypadá toto skutečně pěkně, a temné síly věší se na ně. Ale dobrá myšlenka chrání nejen tebe samotnou a pomáhá tvé bytosti růsti do světla, nýbrž je i jinak mocí, která zasahuje dále. Každou myšlenkou dobroty stává se nedobrý člověk lepším, divoké zvíře méně dravým, jedovatá rostlina méně nebezpečnou. Je to vzestup a sestup ve všem spiatý, a veškeré stvoření, které kleslo v temnotu,usiluje společně vzhůru k světlu a touží po poznání a vykoupení. Vždyť všechno, co se zde děje, byť je to zevně sebe hmatatelnější, vychází z jediné myšlenky.
*
Je tomu tak, že mrtví nezašli, jak se mnozí domnívají, v době, která se oddálila od ducha více, než snad kterákoliv jiná doba před námi. Mrtví žijí dále v celé své podstatě a vyměňují jen hrubý šat za jemnější, a svět do kterého vcházejí branou, přes niž je spuštěna záclona, je mnohem skutečnější než svět zdání, ve kterém dýšete zde na zemi. Není tomu také tak, že by oba světy byly rozděleny neprostupnou zdí. Je to jen tenký závoj, který visí mezi nimi a prosvětluje se mnohem častěji, než se dnešní lidé domnívají. Jsou také mnohé okamžiky, ve kterých ten i onen svět v sebe splývají, takže nelze říci, jsme-li zde či tam.
Jsouť mrtví spolustaviteli na stavbě země, a přejí si vroucně, aby živí pracovali s nimi opět ruku v ruce, jako tomu bylo v minulých dnech lidstva. Což není tušení, které máme, často myšlenkou některého mrtvého, a pocit, který se nás zmocní, přáním a vůlí příbuzných duchů, mrtví nám pomáhají a my máme pomáhati jim. Kdyby se tak nedělo, zpustla by země a byla by hříčkou temných mocností. Ale má býti prosvětlena se vším, co na ní žije, k věčnému míru a k neděli světa. Je ještě dlouho do té doby, a dnes je všední den, a svátek ještě daleko.
Vy, kdož dnes dýšete, myslete na to a nezapírejte mrtvých, kteří stojí vedle vás. Jsouť mrtví stejně mnohotvární jako živí, jsou mezi nimi světlí i tmaví, a pracují s vámi na vašich světlých i temných skutcích. Dbejte proto, aby vaše slova i skutky byly prosvětleny, neboť co mluvíte i konáte je pro tento i onen svět, pro živé i pro mrtvé i pro stavbu celého světa. Je tolik mrtvých, kteří vám chtějí pomáhati – nepřehlížejte jich. Je tolik mrtvých, kteří potřebují vaší pomoci – neodpírejte jim ji. Mnozí mrtví vznášejí se vysoko nad námi ve výšinách, ale mnozí dlí ještě hluboko v údolích, a jsou i takoví, kteří nemohou přejít přes práh, protože je kolem nich tma a oni nechápou onoho světa. Bloudí vašimi domy stínů a hledají ve vašich kostelích. Ale nacházejí dnes málo světla, neboť se velmi setmělo na zemi v této době obratu.
Myslete na to, vy, kdo dnes dýšete, nechť se rozjasní opět vaše chýše a chrámy pro živé i pro mrtvé, aby se spojily světy k zemi mládí lidstva. Což nevidíte sami, jak se setmělo kolem vás? Nebloudí také šedivá paní pokoji v domě stínů, rok za rokem, a nehledají mnozí mrtví v úzkých ulicích Halmaru a nenaslouchají zvonům, jež zvoní k neděli? Ale není již u vás žádného svátku, a je tma také v kostele v Halmaru.
Rozžehněte světla. Čeká jich tolik na to, aby se vyjasnilo. Volají po tom živí i mrtví, lidé i zvířata, všechno, co má život,touží po světle a vykoupení. Hodiny, které vám dnes bijí, jsou osudové hodiny světa, je třeba mnoho světla, neboť se příliš setmělo. Musím vám to říci, a musím se pokusiti rozžehovati vám světlo za světlem, abyste pochopili správně, když vám vypravuji o mrtvých v kostele v Halmaru. Pomyslíte si snad, že to jsou staré pověsti, a kdo ví, jsou-li pravdivé – ale věřte mi,jsou to příhody, které se mohou opakovati každého dne. Neboť mrtví stojí vedle vás.

38. Dokonáno jest

Kdo z nás prožíval poslední velikonoce duchovně, ten jistě neopomenul zopakovati si všechno to, co jest nám známo o velikém utrpení našeho Pána a spasitele, které Jej provázelo nejen při plnění Jeho poslání, nýbrž i při Jeho soudu a ukřižování. A kdo tak opravdu učinil, musel se znovu zamysleti nad tím, proč Pán Ježíš všechno toto utrpení dobrovolně na Sebe vzal, proto jako obětní beránek na kříži dokonal. A konečně každý musel se ve svých velikonočních úvahách zastaviti nad hlubokým významem posledních slov Jeho: »Dokonáno jest«.

Tímto »Dokonáno jest« nebyl pouze dokonán Jeho prostý, jednoduchý život, život Syna člověka. Tímto »Dokonáno jest« bylo vyjádřeno i to, že jest dokončen Jeho úkol, který byl Mu dán Jeho Otcem Nebeským, a tím bylo dokonáno naše spasení, které On přinesl a Světlem Pravdy rozdával tak štědře všem věřícím a po Otci toužícím.

Tímto »Dokonáno jest« byla zpečetěna Pravda Jeho učení. Slova tato byla potvrzením skutečnosti, že nejen pro nás žijící, nebo pro lidstvo tehdy žijící, nýbrž pro všechny duše ať vtělené či nevtělené, pro všechny bytosti lidské, i pro ty, které prožívají zatím svůj vývoj v říši zvířecí, rostlinné i nerostné, pro všechny bylo dokončeno prosvícení Světlem věčným, vše naplněno bylo Láskou, všem přislíbena spása.

Když Pán řekl: »Dokonáno jest« a Jeho Božský Duch opustil tělo, vstoupil prý – jak psáno v Evangeliích – do pekel. Nebylo tomu tak, protože neexistuje žádné peklo, leda snad ve fantasii církevníků, neboť peklem straší jediné církev své příslušníky, a to ještě i dnes. Peklo není a nebude nikdy existovati jako ohraničené místo, určené k utrpení. Peklo – to jsou pouze tíživé stavy duchovních bytostí i utrpení, která bytost lidská prožívá jako následek svých špatných skutků a zlých činů, a to nejen po smrti, nýbrž i za svého života pozemského.

Co se to stalo tehdy? Co bylo míněno slovy »vstoupil do pekel?«

Duch Pána Ježíše, dříve než se vrátil k Otci, prostoupil celou zeměkouli a tím i všecky bytosti, žijící v nerostu, rostlinách, zvířatech i lidech, i bytosti odpoutané od hmotného těla. To jest pravý význam slov: »Vstoupil do pekel«. Jeho Láska, Láska tohoto Božského Ducha byla tak ohromná, že prostoupila všecku hmotu. Bylo zemětřesení, skály se trhaly, a i jiné zjevy přírodní okamžik ten provázely. A Ten Někdo prostoupil všecky bytosti čekající na spásu svoji a na svůj vzestupný vývoj.

On je navštívil, prostoupil, volal k Otci a ukazoval jim cestu, jak se nejrychleji k Němu dostanou.

Tím »Dokonáno jest« byly také znovu otevřeny brány ráje, které od dob Adama a Evy byly uzavřeny. Nikde od té doby, ani ve Starém Zákoně ani v Novém Zákoně nenajdete jediné zmínky o ráji, protože nebylo možno vstoupiti do něho dříve, dokud nebyla na Kalvarii vyslovena veliká, svatá slova: »Dokonáno jest«.

Těmito slovy byly brány ráje otevřeny pro všecky hříšníky pokání činící, tedy i pro nás pro všecky, protože ten, kdo byl prvý, který směl do ráje vstoupiti a také prvý tam vstoupil, byl veliký hříšník, lotr visící na kříži po pravici Páně. Ten v poslední chvíli uvěřil v Jeho Božství a v Jeho Království, a víru svoji vyjádřil prosbou:

»Pane, až vejdeš do Svého Království, rozpomeň se na mně!«

»Ještě dnes budeš se Mnou v ráji« - odpověděl Pán.

A tento lotr na kříži, jako představitel největšího hříšníka, ukázal nám také, co musí předcházeti, abychom došli splnění svého přání a dostali se do ráje. Na prvém místě uznal, že hřešil, že se provinil proti Zákonům Božím, dále pak litoval svých špatných skutků, a konečně uvěřil v Božství Pána, a proto on byl první, kdo po slovech Pánových »Dokonáno jest« vstoupil do ráje, to jest do Království Nebeského, v němž věčně kraluje nejvyšší Láska Boží - Kristus.

Tímto »Dokonáno jest« bylo však vykonáno ještě něco jiného, neméně velikého, což bylo

symbolisováno roztržením opony chrámové ve dví, od zhora dolů.
Tímto roztržením opony chrámové bylo odhaleno, otevřeno místo kde podle hlásání zákoníků přebýval Bůh sám, a kam nesměl vkročiti nikdo jiný, než nejvyšší kněz, který jediný mohl a směl se přímo k Bohu přiblížiti. A nyní bylo toto místo odhaleno a uvolněno pro všecky věřící, aby od té chvíle mohl se každý věřící obraceti k Bohu přímo, bez všech prostředníků, bez všech náboženských obřadů, jen když přistupoval k Němu s čistým srdcem a láskou. Takto žít – znamená žít v harmonii s Nejvyšším, a pak si můžeme uvědomovat stálou přítomnost Otce Nebeského, ať se nalézáme kdekoliv.
Roztržení chrámové opony odstranilo pro nás pro všechny přehrady a předsudky, které nám stály v cestě a bránily nám, abychom se přiblížili ke svému Otci Nebeskému jako Jeho dítky, všichni navzájem si rovni a nemuseli si hledat a platit žádné prostředníky, kteří by nás k Němu uvedli. Od oné chvíle jest naším jediným prostředníkem sám Pán, který nám Svým učením ukázal k Otci Nebeskému přímou cestu, a cestou tou je jediné Láska.
Láskou jsme neustále spojeni s Otcem, On je stále v nás a my stále v Něm. A nepotřebujeme k tomu žádných prostředníků ani zvláštních chrámů, neboť svůj chrám máme každý v sobě, ve svém nitru. A je-li naše nitro naplněno láskou a čistotou, pak přebývá v něm Bůh, a každý sám sobě bude knězem svým, knězem, který na oltáři svého čistého srdce přináší ty nejlepší oběti Bohu v nás sídlícímu, oběti vyvolané láskou.
To dokonal Pán Svou velikou obětí. To všechno stalo se skutkem, a přece vidíme ještě dnes, skorem po dvou tisících letech, jak málo bylo z tohoto svatého učení Páně pochopeno, jak málo se lidstvo tímto učením řídí.
Miliony lidí neví ještě dnes nic anebo jen velmi málo o našem Spasiteli. Nechápou ještě, jaké milosti a jakých darů dostalo se nám tímto »Dokonáno jest«! Lidé jdou životem jako slepí a hluší. A kdo je vinen, že tolik milionů lidí, nejen nekřesťanů, nýbrž i křesťanů chodí životem slepě a nechápou ani Otce ani to, co pro ně znamenala slova »Dokonáno jest«?
Jsou to zase jen sobečtí lidé v různých náboženských společnostech, v různých církvích, kteří učení Pána Ježíše všelijak vykládají, ba mnohdy i nepravdivě, jen aby si z tohoto učení udělali potřebný prostředek k ovládání jiných, aby sami mohli vládnout a míti z toho užitek.
Ti však nyní, na přelomu věků, uslyší druhé »Dokonáno jest«, které bude však pro ně znamenati: »Dokonána jest vaše neužitečná práce pro duše lidské. Pryč se vším, co dosud klamalo lid, co udržovalo lid ve tmách! Pryč se vším, co dosud nesprávně vládlo nad duší lidskou!«
To bude z větší části dokonáno již kolem roku 1950, kdy končí Věk Ryb a začíná nový Věk Vodnářský. Kdo se tohoto přelomu dožije, pozná a uvidí sám, jak těžké bude toto dokonání, co všechno je připraveno pro ty, kdo špatně chápali, stejně jako pro ty, kteří nesprávně hlásali učení Ježíšovo.
Přátelé moji, nedivte se tomu, co se dnes kolem nás děje a připomeňte si raději chvíle , kdy se Pán ve velikých bolestech připravoval na Svoji největší oběť pro nás pro všecky. Vraťme se v myšlenkách tam a vzpomeňme těch, kteří měli to štěstí, že slyšeli Pána hovořiti. Vzpomeňte zejména Jeho apoštolů a učedníků, kteří jeho učení denně poslouchali, a stále s Ním prodlévali, vedle Něj žili. Jak oni Ho chápali?
Jakmile se přiblížily chvíle Jeho utrpení, byli oni první, kteří od Pána utíkali. Ba i Petr, na němž, jak se církev omylem domnívá, chtěl prý Pán vybudovati Svou církev duchovní , zapřel Pána hned v prvý den, když Pán byl souzen před Svým ukřižováním. Ale toto zapření Petrovo muselo se státi a bylo také dávno předtím předpověděno. Petr musel Pána zapříti, protože kdyby jej byl nezapřel, nebyl by mohl nikdy vykonati to, co pro šíření učení Pána Ježíše vykonal později. Byl by jej stihl podobný osud jako Pána.
Jediný z učedníků Pánových, který věrně při Něm vytrval byl Jan, a ten také ze všech nejlépe chápal Slova Páně. Ale ani on, ani ostatní učedníci nepokládali za nutné, aby hned za života Pánova a za Jeho působení zaznamenávali doslovně znění Jeho výkladů a Jeho učení.

Nepamatovali na budoucnost, aby pro ni zachovali Jeho učení nezkreslené a pravdivé, ač jediné tím mohla býti usnadněna naše spása, jen tak mohlo se uskutečniti ono království Boží v nás, aby veliká oběť Pánova nebyla marná. Bohužel, takových záznamů nebylo.
Lidstvu, ba ani většině učedníků Pánových nestačilo toto »Dokonáno jest«, aby šli a hlásali pravdu, kterou slyšeli přímo z úst Pánových. Teprve Pánovo zmrtvýchvstání, tento veliký zázrak, který ukázal, že Pán zvítězil nad smrtí, přivedl učedníky k pochopení, že se tu odehrály ohromné věci. Teprve potom přemýšleli, domýšleli se, dohadovali, kdo vlastně Pán Ježíš byl, kdo byl jejich veliký Mistr, ten Učitel, který jim pověděl tolik krásných a skvělých Pravd. Teprve pak začínali chápat, že On jim vlastně ukazoval jediné správnou, přímou cestu k Otci, aby mohli království Boží budovati zde na zemi.
Pán splnil plně a dokonal Svůj úkol daný Mu Otcem, ale Jeho dílo nebylo by dokonáno cele, kdybychom se také my nesnažili o dokonání toho, zač Pán na kříži umíral. Dokonání Jeho velikého díla čeká teprve na nás. My musíme svými životy dokázati, že jsme plně pochopili Jeho učení, že se chceme ve všem říditi tímto učením. Až to dokážeme, až zavládne mezi námi opravdová, čistá, nesobecká láska, upřímné bratrství a obětavost pro trpícího bližního, až nebude mezi námi závisti a nenávisti, až bude všude uplatňováno jedno jediné náboženství – čisté křesťanství, odpovídající velikému učení Pána Ježíše, a to dle Pravdy, pak teprve bude dílo našeho Spasitele dokonáno.
Dokud tato Pravda učení Lásky neovládne svět, bude náš život stále jen prázdným živořením bez náplně duchovní. Pokud náš život nebude opravdovým uskutečňováním zákonů Lásky, daných nám Pánem, nejsme a nebudeme Jeho následovníky a nemůžeme o sobě říci, že jsme křesťany, ať náležíme k jakékoli církvi.
Svým životem máme každý z nás naplňovati Slova Pána Ježíše a tím plniti vůli Otce Nebeského, abychom, při svém odchodu, mohli také my říci s dobrým svědomím: »Dokonáno jest.«
Vzpomínám v této chvíli na jednoho nedávno zemřelého člověka, o něm možno říci, že ve svých 88 letech mohl ve chvíli svého odchodu z tohoto slzavého údolí říci klidně »Dokonáno jest«. Byl to dobrý člověk, náš veliký přítel, který by nám všem mohl býti vzorem. Byl prodchnut vírou v Boha, ze které čerpal i víru ve svoji sílu. Věřil upřímně v Krista, ve věčný život,věřil pevně v posmrtný, záhrobní život, a přitom se všemožně staral také o to, aby tuto víru svoji rozšířil všude kolem sebe. Ve své rodině, ve vlastním závodě, i ve veřejnosti. Usiloval o to, aby všem svým známým i neznámým bratřím umožňoval stále cestu k poznání Pravdy o duchovním životě věčném, o posmrtném životě v záhrobí. Jeho úsilí nezůstávalo bez úspěchu, jeho zásluhy jsou proto ohromné. Tisíce a tisíce bratří pochopilo, že není smrti, že slova »Dokonáno jest« znamenají ve skutečnosti, že dokonán jest jen jeden úsek, jeden akt našeho života věčného, k němuž jsme byli vysláni, abychom se zde zdokonalovali a svými skutky dokázali, co dovedeme z vlastní své vůle vykonati pro dobro svých bratří a sester.
Tento muž vychovával ke vzájemné lásce, a tato láska vzájemná žije i dále v celé jeho rodině, která je navzájem spiata tak krásnou a vzácnou harmonií, že by nám všem mohla býti vzorem. On skutečně vedl svoji rodinu, vedl ji k veliké lásce k Bohu a Kristu,vedl ji k opravdovému náboženskému životu, třebaže bez vlivu církve,ale přece tak krásně a dokonale, že dlíti v tomto rodinném kruhu je pravou radostí a čistou slastí.
A tento bratr, právě proto, že jeho duše byla tak dobrá a čistá, sdělil nám hned po svém odchodu ze svého hmotného těla, jak se odpoutal a co všechno se s ním dělo po jeho odchodu. Jest to případ velmi vzácný, že by mohla bytost lidská hned, sotvaže přešla práh duchovního světa, tedy hned za několik málo hodin probuditi se v novém prostředí a státi se tak uvědomělou, aby svým přátelům dovedla říci podrobně vše, co prožívala.
Pro nás je to velmi cenné poučení a zároveň i doklad toho, že ten, kdo se za svého pozemského života snaží vniknouti do tajemství života záhrobního, kdo v něj věří, o něm přemýšlí a upřímně do záhad těch vniká, že jest dobře poučen a také správně připraven na

tento veliký přechod, a proto se také snadno probouzí k novému životu.
Poslyšte, co odešlý bratr sdělil svým přátelům:
Jeden z jeho přátel, vynikající muž v našem životě, se soustředil a zeptal se, zda je možno, aby se bratr N. projevil a přišel k němu. A ihned dostal odpověď:
»Ano, jsem zde. Co si přeješ?«
»Prosím tě, jsi už tak uvědomělý, že můžeš říci, jak jsi se odpoutal a co jsi prožíval v prvních okamžicích?«
»Ano, jsem!« - odpověděl bratr N. a vypravoval.
»Usnul jsem a ve spánku se odpoutal můj duch od hmotného těla. Stál jsem v prvém okamžiku bezradně ve tmě. Za chvíli se přede mnou objevilo světlo, k němuž jsem se blížil. U tohoto světla jsem poznal, že nevidím jen svýma očima, nýbrž celým tělem. Neviděl jsem bytosti astrální, duchovní těla, ale vnímal jsem, že se z tohoto ohromného jasu světla tvoří individuality.«
Byl již přiveden do vyšších sfér, které jej obklopovaly, a on, při plném vědomí, byl blažen a šťasten, že se dostal do tohoto velikého světla. Chvíli se z tohoto blaha těší, a pak vidí, že k němu přichází bílý obláček, který se blízko něho rozplynul, a z obláčku se vytvořilo duchovní tělo jeho choti, která jej do záhrobí předešla. Oba měli ohromnou radost z tohoto shledání, a když se objali, splynuli tímto objetím v jednu bytost, a když takto splynuli láskou v jednotu, byli pak tímto světlem, vlastně zářící bytostí, která v tomto světle stála, zvednuty a vyneseny nahoru. Nemohl říci, jak dlouho to trvalo, jen věděl, že chvíli to trvalo, než stanul před krásnou, velikou bytostí, tak překrásně zářící, že se nemohl ani nasytiti pohledem na nádheru tohoto jasu. A náhle vidí, že ona veliká bytost mluví očima, prohlíží si ho, a on chápe:
»To jest asi soud.«
A když tento soud skončil, pocítil, že se proměňuje a viděl, že jeho duchovní tělo je bleděmodré.
»Tak jsem byl uznán za dobrého člověka «- pomyslel si. V té chvíli, kdy si toto uvědomil, obklopila jej spousta bytostí stejně zbarvených a dávala mu najevo ohromnou radost, že jim přibyl druh a radovali se s ním. Ale pak, jako vzorný otec, vzpomněl na svoji rodinu a řekl:
»Musíte mne na chvíli pustit, musím se podívat domů.«
A skutečně také domů přišel. Navštívil svého syna V., který spal a jeho vybavený astrál s otcem se setkal. Podali si ruce, mluvili spolu. Syn považoval to za pouhý sen, ale jeho malý synáček, který byl náhle ze spaní probuzen, viděl jasně dědečka v ložnici. Vstal z postýlky a volal na tatínka.
»Vstaň, dědeček je tady, já ho vidím!«
Otec se probudil a teprve teď si uvědomil, že jeho astrál, za spánku vybavený, se setkal s astrálem otcovým. --
To sdělil nám bratr N. o svých prvých zážitcích po odpoutání. Zmiňuji se o tom jen proto, abych zdůraznil i vám, že člověk, žijící správně podle učení Pána Ježíše, má po své dokonané pouti zde i v záhrobí hned jasné vědomí, a dále, abych zdůraznil i to, co z dalšího sdělení bylo zřejmo, a to jest radost a láska duší jemu podobných, s jakou byl přijat do jejich společnosti a uveden do blaženého života.
Jemu dostalo se Světla Věčného hned při vstupu do říše duchovní, a proto také on mohl plným právem říci při svém odchodu: »Dokonáno jest.«
Z tohoto příkladu vidíte nejlépe, jak šťastná je duše člověka, který plní správně svůj úkol životem mu daný na zemi, který nejen hledá, nýbrž i buduje království Boží především v sobě samém, a poučováním druhých snaží se vésti ostatní své bratry a sestry ze tmy do Světa, aby i oni pomáhali svým životem toto království Boží zde budovati.
Taková bytost, s plným vědomím své nesmrtelnosti, přijde-li na druhý břeh, uvědomí si hned jasně a plně vše, co se s ní děje, přichází hned ke Světlu, je hned přijata nejvyššími bytostmi a jimi obklopena, aby jako duše dobrého člověka poznala blaho jejich společenství.

Kéž tento příklad našeho bratra N. vryje s nám hluboko do našich duší, abychom na něj nikdy nezapomněli, aby se stal rosou našich duší.
Ne teprve až na konci pozemského života, ale každý den starejte se o to, aby ani jediný neuplynul, abyste v něm nevykonali něco užitečného pro dobro celku, alespoň jeden skutek lásky a milosrdenství k těm, kteří je tolik potřebují.
Nic nechybí na světě tolik, jako více Lásky. Láska je tím, co buduje království Boží na zemi. Po lásce volal Pán, když pronesl poslední dvě slova »Dokonáno jest«. Má práce jest dokonána, ale vaše práce teprve začíná.Jděte a hlásejte Evangelium a Mé učení tak, aby nebylo na světě jediné duše, která by byla o to tu milost připravena, která by trpěla nedostatkem této milosti, která z těchto slov na lidstvo přešla.
I na nás jest, abychom plnili tento úkol, neboť i my jsme dětmi Božími, i za nás zemřel Spasitel na kříži, a do našich duší volal: »Dokonáno jest!« A námi bude dokonáno, až my sami svými životy dokážeme, že slova ta jsou naplněna, že království Boží stalo se také naší zásluhou skutkem.

39. Vzkříšení

Vzkříšení Páně jest největším mysteriem křesťanství. Nebýti tohoto vzkříšení, snad by se bylo křesťanství ani neujalo. Je to smutný fakt, ale, bohužel, pravdivý, protože ani překrásné a tak cenné působení Pána Ježíše nebylo by samo o sobě stačilo k tomu, aby Božské náboženství Jeho zapustilo kořeny.
Vždyť ani nejbližší učedníci Páně nebyli si ve své víře jisti. Ve chvíli zatčení a souzení vidíme je utíkati od něho, od Vůdce svého, a dokonce Petr, který tolik Pána miloval, třikrát Ho zapřel.
A co bylo po ukřižování? Všichni se rozprchli, jen Jan zůstával stále s Matkou Páně Marií. Někteří se domnívali, že kdyby Pán byl opravdu Synem Božím, že by byl nezemřel na kříži, že by se byl osvobodil od svého utrpení. Zřejmě – nechápali správně Slova Páně, ztráceli víru v Něj, a proto – nebýti tohoto slavného Vzkříšení – co bylo by zůstalo z učení Pána Ježíše? Leč ani poslání Pána Ježíše nechápali dobře ti, kteří takto smýšleli, nepochopili dobře ani to, čemu je učil, když je připravoval k úřadu apoštolskému.
To bylo pro Pána jistě nejsmutnější a nejbolestnější. Viset na kříži a uvědomovat si všechno to, co se kol Něho a mezi Jeho nejbližšími děje. Proto muselo přijíti Vzkříšení, a to teprve vyvolalo mezi učedníky a u všech, nejistě věřících tu pravou víru, a opravdové, upřímné přimknutí k svatému učení Ježíšovu, které zajistilo křesťanskému náboženství tak mohutnou budoucnost.
Co bylo vlastně ono slavné Vzkříšení? Co vlastně stalo se ve skutečnosti?
Vzkříšení byl počátek poznání a ukázka toho,čeho docílí každý člověk bez výjimky, jestliže pochopil učení Pána Ježíše, věří v Jeho Božství, jde za Jeho učením a žije dle Něho. Tím stává se dokonalejším a tak blíží se k té dokonalosti, jakou žádal Pán – aby každý z nás tak dokonalým byl, jako Otec Nebeský dokonalý jest.
To, co se stalo při Vzkříšení, není nic jiného,než vzkříšení pravého života, života duchovního – posmrtného.
Pán Ježíš dokázal, že není smrti, a jak lze nad tak zvanou smrtí zvítěziti. Byl příkladem nám všem, a příklad ten byl pro nás výzvou, abychom se snažili dospěti také tak vysoko, abychom zvítězili nad smrtí jejím popřením a byli schopni, až odejdeme ze života hmotného, vraceti se do něho duchovně. A dále – abychom mohli své duchovní tělo dle potřeby zhmotniti, aby bylo viditelné, a my mohli vykonati úkoly, které Otec Nebeský dává duším takto dokonalým, aby mohly působiti dočasně zde na zemi, třebas jen někdy, malou chvilku.

Jsou bytosti duchovní, které se zhmotňují i dnes, aby vykonaly své úkoly. Třebas jen na jediný okamžik jsou viditelny, probudí třebas jen jedinou duši, a zase se odhmotní a vrátí tam, odkud byly poslány, to jsou duše dokonalé, úplně splynulé s duchem. To jsou bytosti, které dosáhly nejvyšší duchovní sféry, a jejich vzorem bylo právě Vzkříšení Pána Ježíše.
Vzkříšení mělo ukázati lidstvu, že náš hmotný život není tím hlavním a jediným životem, že také není pravým životem, ale že jest jen reflexí onoho pravého života duchovního, který máme žíti harmonicky se svým životem hmotným.
Mnoho lidí se domnívá dodnes, že hmotným životem všechno končí, a proto nesmyslně, chtivě užívají všeho, co se tu na světě užíti dá, třebaže tím v mnoha případech sami sobě škodí. A to vše jen proto, že nevěří, že život náš je věčný, že nechtí uznati, že naším odchodem z hmotného světa, odložením našeho těla, život náš nepřestává, ale trvá dále.
Bylo to právě Vzkříšení, které postavilo lidstvo před tuto pravdu. Bylo proto tak slavné, aby podnítilo duše lidské, aby si konečně uvědomily, že i u nich následuje po tak zvané smrti život další, že i pro ně, tak jako po tak zvané smrti Pána Ježíše na kříži, i pro ně následovati bude vzkříšení k novému duchovnímu životu.
Vzkříšení mělo varovati duše lidské, aby neskládaly všechno jen ve hmotu. Vzkříšení přišlo, aby probouzelo duše lidské a ty si uvědomily, že každý z nás máme v tomto dočasném, hmotném životě svůj vlastní úkol, a to úkol veliký, který jest každé duši dán hned při jejím vzniku, a úkol tento jako zlatá nit provází každou duši všemi hmotnými životy, do kterých se vtělí. Proto jest naší povinností v každém životě nejen se zdokonalovati, nýbrž i na daném nám úkolu stále pracovati. Pracovati tak, abychom naplnili Vůli Otce Nebeského, a naplněním úkolu svého stali se dobrými pomocníky Jeho. Dospěti tak daleko, o to usilovati má každý. A státi se tímto dobrým pomocníkem Jeho, to může i sebe nepatrnější člověk. Jen snaží-li se z vlastní vůle dosáhnouti té dokonalosti, k níž jedinou a správnou cestu ukázal nám právě Pán Ježíš Svým svatým učením.
Lidé příliš pochybují o skutečnosti vzkříšení. Pochybují o tom, že Pán Ježíš na kříži zemřel, mají-li věřiti, že Jeho tělo z mrtvých vstalo – což ovšem není pravdou.
Syn člověka -Ježíš, ne Syn Boží, žil pravý lidský život od Svého zrození až do Své smrti. Proto prožíval všechno jako každý jiný člověk. Vytrpěl strádání, snášel bolesti tělesné při bičování, trpěl při soudu a ukřižování, stejně jako Jeho dva spolutrpící, kteří viseli na kříži vedle Něho.
V ničem se nelišil od člověka, a proto také jako člověk zemřel, čili – opustil Své tělo, odpoutal Svou duši, a tato Božská duše, spojena s Duchem, byla tím Bohem, kterým byl ne Ježíš – Syn člověka, ale právě Kristus.
Někteří pochybovali o tom, že zemřel na kříži a domnívali se, že tělo jeho bylo jen v agonii, v mdlobách, a když pak přišlo k sobě, že Pán odešel a druhý den se zjevil Svým nejbližším a chodil mezi lidmi.
Jaký to veliký omyl! Křesťanský svět neví, že tělo Páně nevstalo z mrtvých, že Pán tak jako člověk zemřel a také jako člověk byl pohřben. Jeho tělo bylo však pohřbeno tajně, tak, aby Je nikdo nenašel, stejně jako tělo Jeho Matky, protože to byla těla bytostí Božských. Proto musela býti ukryta, protože jen tak bylo zabráněno tomu, aby nebyla uctívána Jejich těla tak, jak si lid zvykl u našich mrtvých – uctívati na hřbitovech mrtvá těla, na místě uctívání jejich duší.
Stalo se tak úmyslně, aby zmizelo tělo a zůstala jen památka na Ducha Božího a na to, čemu Pána Ježíš učil.
Co tedy vstalo z mrtvých? Co to bylo? Co se zjevilo Marii a Miriam?
To byl zhmotnělý Duch Ježíšův, který vzal na Sebe podobu Svého hmotného života. Je přece jasně psáno v Evangeliu: »Nedotýkej se mne, neboť jsem ještě nevstoupil k Otci Svému«. To znamená, že Ona Duše s Duchem spojená neodešla ještě z pozemského okruhu, aby splynula s Otcem, že dosud nevstoupila do Království Nebeského, v němž byla, jest a bude stálým

prostředníkem mezi Otcem, Prapříčinou a Prapodstatou všeho, co jest na světě a mezi lidskými dušemi – mezi námi.
Sami apoštolové, jak uvádí Evangelium, když bylo jim prvními ženami oznámeno, že viděly Pána v zahradě, kde byl Jeho hrob, ale hrob že je prázdný a pán že žije, běželi se přesvědčiti,je-li tomu tak. Jak Evangelium praví, byli prý to Petr a Jan. Ve skutečnosti bylo ale jinak. Našli skutečně odvalený kámen, který hrob uzavíral, a v hrobě jen složená plátna, do nichž bylo tělo Páně zabaleno. Nejsou to však ona plátna, která jsou chována v Turíně jako vzácná památka na Pána Ježíše. Na plátnech v hrobě nalezených nemohly býti již otisky krvavých ran z těla Pánova, neboť Jeho tělo bylo před pohřbením umyto, jak to přikazoval židovský zvyk při pohřbívání. Nebylo proto možné, aby se na plátně tom zachovala posvátná krev Pána Ježíše. Zachové plátno v Turíně, na kterém jsou skutečně stopy krve,není plátnem, které k pohřbívání přinesl Nikodém, ale plátnem zcela jiným. O původu jeho zatím se nesmím zmiňovati, ale později bude pravda o něm přístupna všem.
Prozatím spokojte se tím, že posvátné plátno v Turíně je jedinou a pravou památkou na umučení Páně, že do něho skutečně vsákla svatá krev Pána Ježíše, a že je tedy jedinou památkou a pozůstatkem z Jeho svatého těla. A není náhodou,že právě v této době, po 1900 letech odkryla nám dokonalá fotografie a věda úžasné tajemství v něm skryté a poskytla nám příležitost poznati i pravou podobu Páně.
Stejně jako plátno toto bylo i plátno Nikodémem přinesené napuštěno aloem a jinými drahocennými mastmi,aby tělo Pána bylo zachováno neporušené. Ale bylo rozhodnuto jinak. Tělo Páně bylo z plátna původního vybaleno a pohřbeno na jiném místě, o kterém ani apoštolové nevěděli.
Hrob, kde tělo Páně leželo první noc, vlastně jen do počátku noci, byl soukromý hrob Josefa z Arimatie, a vedla k němu chodba z příbytku Josefova. Touto chodbou bylo tělo odneseno.
Proč zůstal ten plátěný obal v hrobě?
Proto, aby nikdo po těle Pánově nepátral. Lidé všech věků byli by stále jen vyhledávali místo, kde byly uloženy tyto drahocenné pozůstatky. A tato otázka byla by stále zaměstnávala lidskou mysl, a její rozřešení bylo by se stalo důležitějším, než sama snaha pochopiti svaté poslání Pána Ježíše a v duchu Jeho žíti. Proto muselo Jeho tělo zmizeti navždy.
Tento fakt byl pak příčinou, že se lidé domnívali, že opravdu ono hmotné tělo vstalo z mrtvých a v tom viděli Vzkříšení.
Vzkříšení je však mnohem vyšším mysteriem, než pouhé oživení mrtvého těla, vzkříšení jest vítězstvím nad smrtí vítězstvím nad hmotou. Jest to přechod k novému, nepomíjejícímu životu duchovnímu, to jest – věčnému. A právě tento věčný život byl slavným Vzkříšením Páně dokumentová. Vzkříšení dokazuje nám, že není smrti, že život je věčný, a tento věčný život máme míti stále na mysli a s tím vědomím vésti svůj dočasný život pozemský.
Pán Ježíš po skonání Svém, a po uložení těla Jeho do hrobu, zhmotnil Své duchovní tělo, aby ukázal všem, kdož Jej milovali, že žije dále. Toto objevení se Páně uvedlo však apoštoly do rozpaků, a dlouho se mezi sebou přeli o to, zda toto svaté zjevení je tělem či Duchem Páně.
Pán Ježíš při Svém zhmotnění vzal na Sebe podobu těla Svého, ale podoba není tělem. V Evangeliu je zaznamenáno, kolikrát se Pán zjevil, ale nikomu nenapadne, aby přemýšlel o tom, že přišel zavřenými dveřmi do shromáždění apoštolů. Mohlo by hmotné tělo projíti snad klíčovou dírkou? Byl to jen Duch, který může prostoupiti všechno. Ale jakmile přišel na místo, kde měl býti viditený, zhmotnil se i se Svými ranami. Aby i Tomáše přesvědčil.
Než Pán vstoupil na Nebesa ke Svému Otci, zůstal ještě po čtyřicet dnů se svými apoštoly, aby je připravil na jejich úkol, jíti hlásati svatá Evangelia a šířiti tak Jeho svaté učení. Nebýti Jeho Vzkříšení, Jeho zjevení a zhmotnění Jeho duchovního těla, nebylo by snad žádného křesťanství, a apoštolové nebyli by se ujali svého úkolu – jíti a hlásati lidu Evangelium.
Celá řada věcí, souvisejících s tímto Vzkříšením, byla v Evangeliích pozměněna, ano i nesprávně zaznamenána, a to zavinilo, že nyní mnozí tvrdí,že jsou to jen pohádky. Proto je

nutno podati čistou pravdu, skutečnou a nepozměněnou,aby každá duše pochopila jasně,že to byl Někdo, kdo se zhmotňoval, skutečně z mrtvých vstal, ale ne hmotou, kterou odložil.
A Duch Pána Ježíše přišel a zhmotňoval se proto, abychom za Duchem Jeho šli, Ducha Jeho uctívali, a z Ducha Jeho brali pro svou duši největší užitek.
Jediná památka na tělo Páně jest ono zmíněné již turínské plátno, na němž, pomocí zvláštních paprsků byly fotograficky objeveny nejen stopy svaté krve Pána Ježíše, nýbrž i otisky celého těla jeho i s obličejem. Tak byla nám zachována i správná věrná podoba Pánova i důkazy o Jeho velikém utrpení, které Jeho tělo muselo snášeti při bičování i ukřižování, v posledních chvílích, před Jeho odchodem z pozemského života. Všecky detaily tohoto umučení mohly objeviti fotografické snímky jen proto, že ono plátno bylo před vložením na tělo Pána Ježíše napuštěno aloem, které mělo mírni bolesti a osušovati krvácející rány.
Nezbyla žádná jiná památka po Pánovi než tato, važme si toho, že máme alespoň ji, protože na této památce byla nám zachována pravá podoba Pána Ježíše, třebaže smrtelnými bolestmi poněkud pozměněná. A jen málo liší se podoba tato od podoby té, v jaké se Pán zjevuje nyní a zjevoval v minulých dobách různým lidem.
Není to náhoda, že se tato památka zachovala až do dnešní doby. Je o tom vydána kniha, ale ještě ne úplná, mnohde jen na dohadech budovaná, ale v dohledné době dozvíte se o tom více – až přijde vhodný čas k tomu.
Vzkříšení a zachování této památky souvisí velmi úzce. Lidé chtěli míti důkaz, něco hmatatelného, aby mohli věřiti, že Pán Ježíš skutečně existoval. A zde jest zachováno něco, co přišlo do přímého styku s tělem Pánovým hned po Jeho bičování, a pak hned po Jeho sejmutí s kříže, tedy z nejtěžších chvílí jeho života. A právě tyto doklady, ba detaily svědčící o Jeho mučení – právě to se nám zachovalo. To proto, abychom si mohli uvědomiti, jak lidé s Pánem zacházeli, jak se Mu odměnili za vzácné dary, které nám Svou obětí přinesl, když přišel mezi nás a jako Syn Člověka, mezi námi žil. Na tomto rafinovaném mučení těla Pánova poznali jsme nejlépe,jaké vlastně byly tehdejší bytosti lidské, které dovedly Syna Člověka tak trýzniti,tolik bolesti Mu působiti, a žádný cit se v nich neozval. Z toho vidíte nejlépe, jak nejvýš potřebné a nutné bylo pro lidstvo veliké a svaté učení o lásce.
Toto si máme připomínati při pohledu na tuto památku a zamysleti se nad ní vždy, kdykoliv se nám zdá,že sami tolik trpíme. Tím zmenší se jistě naše utrpení a my poznáme, jak mnohdy malicherná jsou utrpení naše v porovnání s ohromným utrpením Pánovým, které bylo nám na trvalou památku zachováno v otiscích předrahých ran Jeho, na onom plátně dnes v Turíně uloženém.
To všechno podstoupil Pán Ježíš pro nás, aby nás pozvedl z prachu a hříchu a přivedl nás blíže k našemu Otci Nebeskému. Obětoval se za nás, abychom žili blaženější, šťastnější, a v každém směru ušlechtilejší život a odvrátili se od onoho prázdného, falešného paživota, abychom nehledali plané štěstí mimo sebe, ale hledali pravé štěstí v sobě, v tom Království Božím, které je v nás. To znamená – ono pravé štěstí musíme hledati ve svém nitru, ve svém srdci,tam kde má míti trvale sídlo Kristus, a kde také On jest ihned přítomen, jakmile se k Němu obracíme s upřímností, vroucností, láskou a vírou.
V nás ve všech je – a kdo Ho k sobě dosud nepustil, musí alespoň cítiti, že neustále klepe na brány jeho srdce a volá:
»Bratře, pust Mne k sobě! Chci býti stále s tebou, chci tě oblažovati a všechno ti dáti, čeho pro svůj blažený život potřebuješ. Chci v tobě vybudovati Své království, abys pochopil, co je pravý život duchovní.«
Slavné Vzkříšení mělo nás přivésti na tuto cestu, a onen zachovaný kus plátna má nám býti věčnou připomínkou velikosti oběti postoupené pro nás. Každý Veliký Pátek máme si připomenouti, jak velkými dlužníky jsme Pánu, dlužníky za všecko, co pro nás vykonal a obětoval. Pán nežádá na nás, abychom truchlili nebo trpěli. Nežádá víc, než abychom uvěřili, že s námi dobře smýšlel, věřili, že Jeho učení jest to nejcennější pro celé lidstvo, čeho se mu

mohlo dostati, abychom věřili, že On to byl, který přinesl největší Lásku na zem. A za tuto největší Lásku nežádá od nás nic jiného, než abychom ji zase láskou spláceli Otci Nebeskému, Jeho milovali a zachovávali Jeho odkaz:
»Milujte se ve spolek, jako Já miloval Jsem vás.«
Zamyslete se nad těmito slovy a uvědomte si dobře, co jimi Pán chtěl říci. Mohl někdo milovati více, než Pán Ježíš miloval celé lidstvo, když máme důkazy o tom, co z lásky k nám vytrpěl? Může býti větší láska nad tuto? A On do nás -žádá jen lásku k Bohu, víru v Něho a lásku k bližnímu.
Kdo dovede upřímně věřiti, ten také cítí v sobě, v nitru svém velmi dobře tu ohromnou oběť Páně, a ten také pochopí, že Pán nezemřel nadarmo, a proč následovalo Vzkříšení. Jako zhmotnělý Duch přišel znovu mezi své nejbližší, aby vyburcoval všechny duše ze tmy a věčné smrti, ve které se ještě i dnes nachází tolik nevěřících duší, které mají k věčnému životu dosud tak daleko. Všechny ty mrtvé duše vzkřísiti a k životu věčnému přivésti – to chtěl Svým Vzkříšením Pán.
I pro nás všechny, i pro nás bylo ono Vzkříšení, neboť dostalo se nám nového poučení o něm. Proto budeme nyní Vzkříšení chápati jinak, než jak je církev vykládá. Pochopíme, že mysterium Vzkříšení a zázrak jeho nespočívá v tom, že hmotné tělo vstalo z mrtvých nýbrž právě opačně v tom, že duch se zhmotnil a vzal na sebe podobu hmotného těla.
Že Pán dovedl křísiti mrtvé, to dokázal u dcery Jairovy, Lazara a syna oné vdovy,jak o tom v Evangeliu je psáno. Dovedl-li vzkřísiti cizí mrtvá těla, byl by tím spíše dovedl vzkřísiti Sebe. Ale to Pán nechtěl.
Konečně – jak si to mnozí lidé pro sebe vysvětlují, to je jejich věcí, ale na pravdě tím nic nezměnili a nezmění.
Apoštolové a evangelisté domnívali se, že musí i zde, jako u celé řady jiných událostí, přikrášlovati celý život Pánův. Dělali ze všeho zázraky, i tam kde žádné zázraky nebyly učiněny. Činili tak z veliké lásky ke svému Mistru a Učiteli, ale přece jen tím pravdu na některých místech zkreslili.
Všechno, co Pán za Svého života konal, byly věci přirozené. Byly to jen ukázky, příklady toho, co každý věřící člověk, který Jemu věří a za Ním půjde,může konati také,protože i v něm je Bůh, i on se může státi synem Božím. Jen víru musí míti, v životě svém zákony Božími se říditi a ve všem následovati Krista.
V poslední době dalo rádio svým posluchačům příležitost, aby si poslechlo přenosem z Národního divadla hudební a básnické dílo: »Žena a Bůh«. Jistě málo komu z posluchačů napadlo, že tato hra je čistě duchovní a že potvrzuje právě předeslaná slova.
Mnoho lidí poslouchalo krásnou hudbu Jirákovu i poetická slova básníka Karáska ze Lvovic, ale jistě málo kdo z nich se zahloubal také do obsahu díla tak, aby poznal, že jest to hra, která přímo překvapujícím způsobem potvrzuje právě onu ohromnou moc a sílu víry.
Hrdiny hry – Apolonius dělá ze sebe Boha. Konal různé zázraky, odhmotňoval se a neviditelně zmizel, atd., takže lidé věřili, že jest skutečným Bohem. Ale tyto různé zázraky mohl konati jen tak dlouho, dokud nezapochyboval. To je tenor celé hry. Jakmile zapochyboval, ztratil okamžitě všechnu svou moc a nebyl schopen již žádných zázraků. Proto také byl svržen ze své hodnosti božské.
Proč se tady o tom zmiňuji?
Jen proto, že tímto dokladem připomínám a zdůrazňuji skutečnost, že nejen v duchovních kroužcích a společnostech předkládají se tak velké duchovní pravdy, nýbrž i v divadle, v literatuře a radiu setkáváme se s těmito základními pravdami, které jsou jediným východiskem z lidské rozervanosti a zároveň i podkladem na kterém nutno budovati život duchovní.
Kdo dobře poslouchá a nedá si nic ujíti, ten z významu podaných slov vidí, že duchovní život je opravdu na postupu, a že se lidstvo pomalu sice ale jistě blíží ke chvíli, kdy i ono bude

slaviti své vlastní vzkříšení po vzoru Pána Ježíše. A to bude vzkříšení, na které se již dlouho těšíme, dlouho budeme se také z něho radovati.
Aby toto vzkříšení přišlo k nám co nejdříve, abyste na Boží Hod velikonoční poznali, že se v duších vašich opravdu něco hnulo, že i pro vás nadešel den vašeho vzkříšení – to vroucně vám přeji. A s přáním krásných svátků prosím Otce Nebeského:
»Ó, pomoz nám všem, abychom dovedli vzkříšení toto správně oslaviti a pochopiti.«

předmluva k I. Vydání
knihy William Stead, Dopisy Juliiny
Světlo z onoho světa.

Julii a Helenu, dvě ženy v květu let, pojilo co nejvroucnější přátelství, takže ani smrt nebyla dost silná, aby je rozloučila.
Obě upřímné křesťanky zabývaly se více dobrými skutky pro živé,než hloubáním o smrti. Kdykoli však na jejich činný život vrhl své ostré stíny hrob, obnovovaly vždy vroucí slib přátelství,tak samozřejmý pro lidi,jichž láska sahá za hrob, a vždy znovu si slavnostně přislíbily, že ta,která bude dříve odvolána, se vrátí k pozůstalé, bude-li to dovoleno, aby s ní čas od času slavila radostné shledání. Věřily, že by pak viditelný doklad skutečné přítomnosti zemřelé zapudil všechny pochybnosti a přesvědčil tu,která odešlou přežila, o nepřerušeném trvání života a lásky za hrobem.
Léta ubíhala. Julie zemřela. Rána její ztráty zasáhla těžce všechny její přátele, ale nikoho tak krutě,jako Helenu. Zdálo se,jako by světlo jejího života bylo pohaslo v černé tmě smrti. Připadalo jí po několik měsícům jako by její bytí bez její přítelkyně bylo příliš velkým břemenem, než aby bylo možno je nésti.
Ale za jedné noci byl slib splněn. Helena spala ve svém starém domově,když se pojednou probudila. Ač byla tmavá noc, byl pokoj plný světla a zcela blízko u své postele spatřila Julii v šatech, které nosívala za svého života. Zářila životem, mírem a radostí. Splnila svůj slib. Stála tu po několik okamžiků s úsměvem, ale mlčky. Helena byla příliš ohromena, než aby mohla promluviti. Náhlé a nepochybné splnění přání jejího srdce jako by ji zbavovalo všech schopností,kromě pocitu nevýslovného potěšení. Potom postava zvolna mizela, skorem neznatelně, a Helena byla opět sama.
O několik měsíců později navštívila Helena znovu tuto končinu a Julie opět dostála danému slibu a dostavila se, věrna společné úmluvě. Náhodu jsem meškal v témže letohrádku a jelikož jsem Julii znával a o takové věci se zajímal, vyprávěla mi Helena podrobnosti obou návštěv. Když mi vylíčila, jak se jí Julie zjevila po prvé,pokračovala:
»Poslední noc viděla jsem ji opět zde ve svém pokoji. Zjevila se mi dvakráte stejným způsobem. Spala jsem, probudila jsem se náhle a viděla jsem ji stát u svého lože. Pak zvolna mizela, jen na místě,kde stále, zbyla zář.«

40. Nanebevstoupení Páně

Nanebevstoupení Páně je událostí, která od počátku křesťanství zavdávala příčinu k různým pochybnostem a kontraversím všech možných lidí, ať již patřili k jakékoliv církvi nebo k nevěřícím. Všichni zabývali se zkoumáním této události a úvahami o tom, zda je pravdivé to, co bylo o něm vypravováno, zda se událo skutečně tak, jak je to vylíčeno v Evangeliích nebo tak, jak to přijala později církev katolická, a konečně – není-li to všechno jen pouhá smýšlenka.
Nanebevstoupení Páně není žádnou smýšlenkou nýbrž velikou událostí, kterou však musíme

přijímati tak, jak ve skutečnosti byla a ne tak, jak si ji vytvořila fantasie lidí a jak ji tradují různé církve svým příslušníkům až dodnes.
Událost sama je úplně pravdivá, jen vylíčení děje není správné, protože se o něm mylně tvrdí, že Pán Ježíš vstoupil na Nebe se Svým hmotným tělem, a to za přítomnosti několika Svých učedníků. A právě tato okolnost budila nejvíce pochybností i u věřících křesťanů, a to zcela správně.
Právě tak, jako při Vzkříšení nevstalo z mrtvých hmotné tělo Pánovo, které bylo řádně pohřbeno,jak jsem již na jiném místě o tom se zmínil, tak také nevstoupil na Nebesa Pán se Svým hmotným tělem, nýbrž jen se svým tělem duchovním. Víme tedy, že Vzkříšení nebylo vzkříšením hmotného těla a že se Pán nezjevoval v hmotném těle, ale že byl to jen Duch Pánův, který vzal na sebe dočasnou podobu, aby se ukázal Svým učedníkům a sdělil jim ještě pokyny pro jejich budoucí úkol apoštolský.
Tedy to, co viděli učedníci Pánovi, Matka, ony ženy a první z nich Josef z Arimathie s Kleofášem na cestě do Emaus, to nebylo hmotné, bývalé tělo Pánovo nýbrž jen Duch, který vzal na sebe jen formu hmotného těla – a také nebyla to vždy podoba Syna Člověka – Ježíše. Pán zjevoval se lidem v různých podobách, zejména hned po ukřižování projevil se různě. Tak Josefu a Kleofáši na jejich cestě zjevil se v podobě stařečka, takže ani nevěděli, že je to Duch Pánův. Nepoznali Jej, třebaže byli oba osobně účastni snímání Těla Pánova s kříže i při Jeho pohřbívání, a proto měli podobu Pánovu živě v paměti.
Teprve v jejich příbytku dal se jim poznati při žehnání chleba, neboť teprve v té chvíli vzal Pán na sebe podobu svého dřívějšího hmotného těla.
Celá doba od Vzkříšení až do Nanebevstoupení Páně byla ohromným mysteriem a hádankou i pro samé učedníky Páně, tím více pak pro ostatní věřící. Ještě dlouho po tom učedníci zabývali se touto záhadou a přemýšleli o tom, zda forma, ve které se jim Pán v oněch 40ti dnech zjevoval, byla Tělem hmotným, nebo byl-li to pouze Duch Pánův. Starost o vyřešení této záhady zaměstnávala je velmi dlouho a tak mocně,že s počátku zanedbali i své poslání apoštolské, a proto je Pavel, který se svého úkolu ujal hned, všecky předešel.
A táž, nejistota, která zdržela apoštoly, ovládá dodnes všecky církve, které tápou v dohadech, stejně jako jejich příslušníci. Ještě dnes nevědí určitě, zda bylo to hmotné Tělo Pánovo, které vstoupilo na Nebesa, nebo Duch Jeho, protože vylíčení této veliké události v Evangeliích jest velmi nejasné. Z této nejasnosti dá se vytušiti, že pisatelé Evangelií, kteří se ujali své práce teprve po dlouhé a dlouhé době, nevěděli dobře, co se vlastně tehdy událo, a proto také o tom mnoho nenapsali.
Pán působil mezi Svými učedníky 40 dnů, a oni byli stále jako u vytržení a nemohli svým rozumem tuto záhadu nijak rozluštiti, dokud jim nebyl seslán Duch Svatý, který se nad nimi objevoval v podobě ohnivých jazyků. Ale i potom překážel jim dlouho jejich vlastní rozum aby plně pochopili, co se s nimi dělo, když se jim Pán zjevoval.
Evangelista Jan vypravuje, že když šel za Pánem v písku, neviděl nikdy znatelné stopy Jeho šlépějí. Spíše se mu zdálo, jakoby se Pán jen vznášel. I z toho je viděti, že ani Jan nebyl si jist, zda před ním kráčí Pán ve Svém hmotném Těle, nebo pouze Jeho Duch. Zapomínal přitom, že on i jeho druhové, jako učedníci Páně byli obdařeni darem jasnovidnosti, tedy možností viděti i vnitřním zrakem, tedy viděti i bytosti duchovní.
Všechna zjevení Pánova, o nichž je v Evangeliích psáno, jsou zastřena tajnou rouškou, takže lze se jen těžko dostati k pravdě.
Pravdou jest jediné to, že po celých 40 dnů zjevoval se učedníkům pouze Duch Pánův, který bral na Sebe dočasně podobu těla lidského, a to jen proto, aby dokončil Svá poučení apoštolům, kteří měli Jeho učení hlásati lidu.
Poslední Slova Pánova před Jeho vstoupením na Nebesa připomínala apoštolům znovu jejich budoucí úkol hlásati Evangelium. Povzbuzovala je k hlásání víry, neboť jen ten, kdo uvěří v Pána a v Jeho Svaté učení, bude žíti životem věčným, a kdo by nevěřil jejich slovům, bude

odsouzen.
Po těchto Slovech vznesl se Duch Pánův do oblak. Kdyby to bylo hmotné tělo, jak hlásá dosud mnoho vykladačů Evangelia, mohli by rozumáři zcela dobře a snadno popříti úplně tento fakt Nanebevstoupení Páně a tvrditi, že se nic takového nestalo.
Ale Duch Páně, který vzal na sebe dočasně podobu lidskou, v okamžiku tomto podobu Syna Člověka – Ježíše a tím stal se viditelným Svým nejbližším, mohl před zraky Svých učedníků vystoupiti z jejich středu a vznésti se vzhůru do oblastí nebeských. A učedníci mohli Jej docela dobře viděti, i kdyby nebyl vzal na sebe podobu hmotného těla, neboť oni byli jasnovidní a proto mohli viděti i Jeho Bytost duchovní.
I o Matce Boží se tvrdí, že i Její Tělo bylo vzneseno do Nebe, že i Její Tělo zmizelo z hrobu, kam bylo uloženo, ale i toto vyprávění je nepravdivé, stejně jako to, co se vypráví o Těle Pánově.
Obě Těla byla řádně pohřbena, jako těla ostatních smrtelníků, a jen proto, aby tyto svaté ostatky tělesné po tak vznešených a Božských Bytostech nebyly nikdy nikým vyhledávány k uctívání, proto byla obě Těla odstraněna z původních hrobů a uložena tajně na bezpečném místě, aby je nikdo nenašel. K tomu ještě nutno dodati, že i ti, kteří, tato svatá Těla ukládali k trvalému odpočinku, byli v té chvíli ovlivněni tak, že všechno to vykonali jako v transu a nevěděli pak sami, kam vlastně Těla ta pohřbili.
Dálo se to jistě na příkaz vyšší a bylo to nejvýš správné, protože nemáme uctívati zbytky hmoty, nýbrž máme vždy plnou pozornost a úctu věnovati tomu, co zde zbylo z duchovního odkazu Božských Bytostí, zejména tomu, co nám ve Svém svatém účení zanechal Pán Ježíš, aby Kristus byl trvale s námi a v nás.
Pán Ježíš před Svým vystoupením na Nebe řekl Svým učedníkům i toto:
»Zůstanu s vámi na věky.«
To znamená , že zůstane nejen s apoštoly, a to i tehdy, kdy opustí svou pozemskou pouť a přijdou tam, kam On je zavolá, nýbrž že zůstane i s námi, se všemi věřícími, a i s dosud nevěřícími a to tak dlouho, dokud nebude ukončen celý duchovní vývoj naší zeměkoule, pokud celá zeměkoule nezduchovní. Zůstává tedy na věky se všemi dušemi, tedy i s těmi, které dosud prožívají sféru života nerostného, rostlinného, zvířecího, i zatím nedokonalého života lidského.
Zůstává tedy s námi se všemi na věky náš Stvořitel-Kristus, a budeme-li se říditi svatým učením Pána Ježíše a pevně v Něj věřiti, bude trvale i v nás.
Nanebevstoupení Pána má pro všecko tvorstvo na světě, zejména pro všecko lidstvo i pro všecky duchovní bytosti nesmírnou cenu. On – Bůh sám – Kristus a náš Stvořitel, vstupoval a vracel se k Otci, aby s Ním jedno byl a nadále v Království Nebeském vládl, všechno dění v celém vesmíru řídil, obdarovával nás vším, co potřebujeme a byl stále naším prostředníkem mezi námi a Otcem Nebeským.
Proto má Nanebevstoupení Páně pro nás tak ohromný význam. Přesvědčuje nás, že výsledek života Pána Ježíše, v Němž se zjevil sám Kristus, nezůstal pro lidstvo bez užitku a duchovního naplnění. Kristus je stále s námi a stále se snaží vnikati do našich srdcí, aby je naplnil Láskou. Stále ťuká na srdce naše, abychom Mu otevřeli,vytrvale volá k nám:
»Dítě Mé, miluji tě, stojím stále u dveří tvého srdce a prosím, otevři nitro své a dovol, abych vstoupil«.
To činí denně, činil tak před dvěma tisíci léty a bude tak činiti povšecky časy až navěky. Stále volal a volá do srdcí všech tvorů zejména do srdcí lidí, kteří si dovedou – třebas jen na prchavou chvíli -uvědomiti, jak ohromné milosti se jim dostává, když Kristus k nim se přibližuje a je stále ochoten spojiti nás s Otcem Nebeským a zprostředkovati nám od Něho všecky dary Jeho lásky, kterých je nám třeba.
Jaká to pro nás milost, smíme-li říci Kristu »Bratře!« A smíme Jej tak osloviti, protože i my jsme dětmi Božími a Otec Nebeský je naším nejvyšším a nejlaskavější Otcem, a Kristus

naším nejvyšším Bratrem.
Kolik srdcí však neslyší,uzavírá se a nepustí Krista do svého nitra. Zabraňují tak Lásce nejvyšší, aby se mohla jimi projevovati a oni mohli ji rozsévati mezi těmi, kteří tolik lásku potřebují a po ní touží. Tito lidé měli by si připomenouti, proč každý zvon má své srdce. Proč každý zvon, když se jeho srdce rozhoupá, zní daleko do krajiny a volá lidi buď k pobožnosti nebo probuzení, zvoní na poplach nebo ohlašuje smrt někoho, kdo skončil svou životní pouť. Existují však také zvonice, které vyzvánějí bez lidské obsluhy. Jsou postaveny na vysokých horách, na pustých místech kudy chodívají turisté, aby za sněhových bouří upozorňovaly turisty na správný směr cesty. A když turisté jdou za hlasem zvonu, přicházejí ke zvonici, marně hledají člověka, který by zvonil nenalézají ani provaz kterým by lidská ruka mohla zvon rozhoupati a přece zvonil a jeho zvuky měly za úkol ukázati bloudícímu správnou cestu. Toj sou velmi zajímavé zvonice, které v přírodě osamocené ovládá svými živly sám Bůh v bouřích a vánicích sněhových rozhoupává zvony vítr sám, a jejich hlas zachraňuje před nebezpečím, připomíná správný směr cesty k chatě, kde bloudící naleznou příbytek i posilu.
A takovým zvonem je také naše nitro, jehož srdcem je naše srdce. Často vyzvání v našem nitru na poplach, když člověk bloudí na své cestě životem, když jej stihne velké utrpení, neštěstí, bída nebo zoufalství.Jsou to vichřice našeho neklidného života a naše duše ve zvonu našeho života rozhoupává naše srdce, varuje a vybízí, abychom se vrátili na správnou cestu, vedoucí nás k otci Nebeskému a nebloudili po cestách nesprávných, vedoucích nás do záhuby nebo velkého utrpení. A potká-li nás utrpení, máme je přijmouti jako výstrahu našeho vnitřního zvonu, jímž zvoní ruka Boží, pomocí naší vlastní duše.
V utrpení volá k nám Bůh?
»Probuď se, dítě Mé, neboť jsem na blízku. Jen nebloudí po nesprávných cestách a pojď správně za Mnou touž cestou, kterou ti ukázal Ježíš, kterou ti ukazuje dnes a chce ukazovati vždy a stále Kristus! Jen otevři Mu přístup a poslouchej dobře hlas zvonu nitra svého, a pak jistě najdeš správnou cestu vedoucí k Mé veliké Lásce ta ti vždy pomůže a před utrpením tě ochrání.«
Kolik lidí dnes trpí! V kolika lidech zvoní dnes ty zvony, rozhoupané bouří a vichřicí života! A jak málo je těch, kteří dovedou naslouchati výstražným hlasům, jak málo je těch, kteří si uvědomují blízkost Boha! A přece staré přísloví praví: »Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší.«
V tomto starém přísloví je hluboká pravda i veliká filosofie náboženská. Připomíná nám tu ohromnou pravdu, že kdybychom prošli celý život v bídě, v nouzi, utrpení a bolestech, musíme na konec přece poznati, že jsme ani jediný okamžik nebyli sami, že Bůh byl stále s námi a že Jeho veliká Láska nás nikdy neopustila a neustále nás provázela. Na konec poznáte, že každé naše utrpení bylo pro nás vlastně velikým štěstím a dobrem, že i toto utrpení bylo pro nás velikým projevem Lásky Boží k nám, abychom se vzpamatovali, nebloudili na falešných cestách a nezdržovali se ve svém duchovním vývoji. Musíme také dobře pochopiti, kde máme hledati pomoc, úlevu a nejvyšší Lásku, která nám může vše ulehčiti a ztracené nahraditi. A pochopíme-li svá utrpení s tohoto hlediska, pak se přesvědčíme, jak nás všecky Otec náš Nebeský miluje a nikdy nás neopouští.
I vy máte srdce ve svém těle, i vy máte nitro, odpovídající Nitru Božímu. A v tomto nitru svém můžete slyšeti hlas Boží, a v srdci svém pocítiti působení Lásky Kristovy, ale je k tomu zapotřebí velikého ticha a klidu. Když se zklidníte, ztišíte a umlčíte na chvíli proud svých myšlenek, když se odevzdáte jen do rukou Božích a rozpomenete se na to, jak velikým vyznamenáním je pro vás již jen to, že se smíte obraceti k Otci Nebeskému jako Jeho děti,pak poznáte velikost chvíle, kdy k vám ve vašem nitru promlouvá zvláštní, vám dosud snad neznámy hlas. Pocit údivu a nevýslovné blaženosti zaplaví vaše nitro, které dosud neprožilo a nepocítilo to, co prožívá a procítí v takovémto okamžiku. Pak teprve pochopíte onu velikou milost, která vám je prokázána tím, že jste se směli přiblížiti k Bohu, jak veliká jest to milost

od něho, že On se přiblížil k vám a ve vás se ozývá Jeho Slovo.
Řekl jsem »Slovo,« a to je Slovo velikým písmenem psané, protože to je hlas Boží, je to Kristus, který k nám v těchto velikých chvílích promlouvá. To je to »Slovo«, o kterém mluví Evangelista Jan na počátku svého Evangelia
»Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo « - a jinde zase - »a to Slovo tělem učiněno a přebývalo mezi námi.«
Ano, to Slovo přebývalo mezi námi a přebývá mezi námi dosud a my můžeme to Slovo slyšeti vždy v našem nitru, snažíme-li se v touze Je slyšeti. Pak se ozývá v našem nitru sám Kristus, který přišel na svět proto, aby na věky s námi zůstal.
Kde můžeme dnes hledati Krista? V palácích, v chrámech nebo v náboženských společnostech? Tam zpravidla máme nejméně naděje nalézti Ho. Ale podívejte se tam, kde je nejvíce bídy, kde jsou největší hříšníci, lidé dle našeho soudu nejhorší, tam, kde je největší utrpení tělesné nebo duševní. Tam jistě Krista najdete. Mezi těmi chodí stále, aby je probouzel, budil z mrákot hříchu a pomáhal jim. Přináší světlo těm, kteří jsou nejzanedbávanější, nejzaostalejší, těm, kteří nejvíce trpí.
Krista nenajdete snadno u lidí učených, rozumově přemoudřelých, kterým pýcha rozumu překáží, aby Krista pokorně přijali, Oni se domnívají, že jejich rozum a jejich učenost stojí výše než Slovo, které by mohli slyšeti ve svém nitru, ba mnohdy se cítí výš než sama Moudrost Boží. U takových přeučenců byste Krista marně hledali, a proto také jejich práce podle toho vypadá. Zato takoví vědátoři, kteří ve své pokoře chápou a vědí,odkud přichází pramen všeho vědění, dovedou nalézti Krista v sobě, dovedou Mu naslouchati v nitru svém, dovedou přijímati ono věčné Slovo moudrosti, chápou je a dovedou je sdíleti také s ostatními, kteří po tomto Slově touží.
Každý,kdo chce obcovati s Kristem a vědomě Ho v sobě nositi, musí býti v prvé řadě pokorný, čistý v mysli své, tichý,jako beránek trpělivý, klidný, a pak pozná, že Kristus je v něm. Pak se s úžasem zachvěje a v radosti své pochopí, proč se tak veliké blaho rozlévá v celé jeho bytosti, v duši i v těle.
Je-li některý nemocný ovládnut bloudícím cizím astrálem a mně se podaří dostati tuto bytost z něho ven, poradím mu vždy, aby se odevzdával každý den ráno i večer pod ochranu Pána Ježíše, aby se ona bytost nemohla k němu vrátit. Radím mu, aby ráno hned po probuzení řekl v duchu za úplného klidu a soustředěně: Pane Ježíši, pod tvou ochranu se odevzdávám na celý dnešní den! - a po chvíli, aby ještě dodal: - Věřím, že budu celý den pod Tvou svatou ochranou, a budu-li míti tak mocnou ochranu, věřím, že nic zlého nemá a nebude mít ke mně přístup! -
Totéž má si opakovati večer před spaním, jenže odevzdá se pod ochranu Pána Ježíše na celou noc, místo na celý den. Ti, kteří mne poslechli a dělali přesně a procítěně to, co jsem jim radil, potvrdili mi shodně, jaké pocity blaha zmocnil se jich vždy ve chvíli, kdy se upřímně a s plnou vírou této ochraně svěřovali. Věří-li, je-li jejich nitro naplněno absolutní vírou, pak jejich myšlenka touto vírou naplněná stoupá jako radiová vlna vzhůru, ke Kristu, a po této vlně přichází za okamžik k věřícímu paprsek Lásky Kristovy. A on v té chvíli pocítí,jak prochází celým jeho tělem, od hlavy počínaje, zvláštní, blaživé teplo, které se nedá srovnati s žádným jiným pocitem tepla. To jest účinek paprsku Lásky Kristovy, který jím prochází a který zároveň prozařuje jeho auru. A před tímto světlem z aury vyzařujícím, prchají všecky duchovní bytosti, které tak často ovládají lidská těla a způsobují různé choroby, nad nimiž stojí lékaři zcela bezradní.
Zde tedy také působí přímo Kristus, a jeho působení projeví se u těch, kteří v Něj věří a k Němu se obracejí s prosbou o ochranu, v pokoře a plné víře.
Já sám prožil jsem tento krásný zážitek několikrát, a přeji každému, kdo to potřebuje, aby použil výše uvedené rady a sám se přesvědčil, že Kristus, který na Nebe vstoupil, jest s námi stále, a že máme možnost spojiti se s Ním, když v něj věříme, Jej milujeme a láskou svou jiné

oblažujeme. Jen naše láska a víra může nás s Ním spojiti.
Každý, kdo se dočká onoho ohromného vyznamenání, že se k němu, prostému člověku, sníží On, nejvyšší Tvůrce všeho, mocný Kristus, a paprskem Své Lásky prostoupí jej tak mocně, že Jeho přítomnost neklamně pocítí, musí si uvědomit, jak ohromné milosti se mu dostalo. A proto je také nutné, aby v každém takovém případě ihned pokorně Pánovi poděkoval. Poděkoval vděčně a z celého srdce za velikou milost našeho Stvořitele-Krista, který přišel jej navštíviti. Vždyť je to On sám, Ten, který vstoupil na Nebesa, Ten, který nás tolik miloval a stále miluje,který se pro nás obětoval, lidskou podobu na Sebe vzal a 33 let Svého Božského ducha věznil v lidském těle, aby všechna naše utrpení Svou velikou obětí na kříži zmírnil a Svým svatým učením umožnil nám ulehčení našeho celého vývoje. Ukázal nám jasně cestu, jakou máme jíti za svého života na pozemské pláni, abychom žili dle Zákonů Božích a vyhnuli se všemu utrpení, která z nezachovávání jich by pro nás následovala.
Účelem Jeho příchodu na zem a Jeho odchodu k Otci nebylo jen probuditi lidstvo k novému, duchovnímu životu, k životu věčnému přišel a odešel proto, aby si každý uvědomil, že nežije jen tento krátký, pomíjející život zde na zemi,ale že mnohem důležitější je ten život duchovní, který je skutečně věčný, který trvá od počátku, kdy jej Tvůrce všeho vydechl do vesmíru, a který potrvá tak dlouho,pokud se zase nenavrátíme k Otci. To se stane, až budeme tak dokonalí,jako otec náš Nebeský dokonalý jest. Pak se již nebudeme muset vracet do života pozemského, ale duchovní život, věčný život, budeme prožívati ve věčné blaženosti dále.
Tak jako Pán Ježíš vstoupil na Nebesa, tak budeme na ně vstupovati i my. On ukázal nám cestu k Otci a kromě toho řekl před Svým odchodem:
»Co bylo vám zjeveno Mnou, to všechno musí každý člověk dokázati, musí dojíti na ten stupeň dokonalosti, kde jeho duch stojí, aby mohl, když bude chtíti, svou vůlí odhmotniti své hmotné tělo a své duchovní tělo zase zhmotniti.«
Pán Ježíš ani Svým vystoupením na Nebesa nechtěl nám ukázati, že On, jako Syn Člověka, byl něco jiného než jsme my. Proto také do poslední chvíle, než vstoupil na Nebesa,podržel si formu Svého hmotného těla. Do posledního okamžiku ukazoval nám stále jen zářný příklad člověka, za nímž máme jít. Naznačil nám, že můžeme činiti všechno, co On činil, ale napřed musíme jíti přesně tou cestou, kterou On nám ukázal.
»Já Jsem ta Cesta, Pravda a Život« - řekl.
Bohužel, mnoho se ztratilo z Jeho Pravdy i z Jeho Života. Mnoho bylo nám zkresleno tak, že dnešní křesťanský svět je bezradný a neví čemu má věřiti. V tom také nutno hledati příčinu, proč tolik milionů lidí křesťanství nepřijalo. Kdyby byla všeobecně známa čistá pravda učení Pána Ježíše, a kdyby byla také všude věrně a nezkreslena hlásána, pak by bylo jistě snadné uskutečniti na celém světě jedinou církev s jediným pastýřem, kterým je Kristus. Pak by se uskutečnilo jediné náboženství, kterým je mravní síla a čistá, veliká láska, náboženství bez obřadů, bez zázraků a bez příkras.
A k tomu by nebylo třeba žádných chrámů, žádných oltářů, žádných obřadů, svíček a kaditelnic. Každý a všude mohl by prostě přijíti na kterékoliv místo a očekávati tam buď Otce nebo Pána. Pravé náboženství musí každý prožívati ve svém nitru a toto náboženství musí se projevovati v jeho skutcích, v jeho mravní síle a v jeho veliké, čisté lásce.
Toto náboženství jest oním náboženstvím, které hlásal Pán Ježíš. K němu musí se lidstvo co nejdříve vrátit, a také se vrátí, protože při druhé příchodu Páně pozná pravdu, která jej osvobodí od nynějších klamů nepravé náboženské výchovy.
Pravé náboženství tkví v našem nitru, a je-li čisté, procítěné v duchu i pravdě, pak uskuteční stálou přítomnost Krista v nás,a celý náš život bude podle toho také vypadat. A jediné toto náboženství, které přetvoří takto náš život, náboženství Jím hlásané může nás bližovati sNím.
Letos 1. května šel jsem v lázních Bělohradě po chodníku a přede mnou šly dvě ženy. Jedna z nich velmi prostě vykládala o jakési »Marynce«, která prý nepotřebuje chodit do kostela. Zajde prý si do přírody,a v té prý je její chrám.

Zamyslel jsem se nad tímto úryvkem hovoru. Pochopila ona Marynka správně to, co na místo ve chrámu chtěla najíti v přírodě? Jíti do přírody místo do kostela bylo by jistě správné, ale i tam, do přírody,je třeba jít s pochopením, s touhou po spojení s Bohem. Jíti tam bez této vůle a snahy po dosažení tohoto spojení, pak ani tato cesta do přírody není člověku nic platná. I v tom nejkrásnějším chrámě přírody nedočkáme se spojení s Bohem, jdeme-li nevšímavě kolem zázraků a krás přírodních, které se našemu oku zjevují, a budem-li je přehlížeti, nepocítíme-li při pohledu na ně svoji jednotu s touto přírodou, nepohlížíme-li na ni jako na projev Boží, jehož projevem jsme i my sami, pak nám to nic neprospěje a s Bohem se nespojíme.
Tato prostinká žena, která opravdu v ě ř í , a jde si se svojí, nikoli povrchní, ale upřímnou vírou postěžovati Pánu a prositi Jej o pomoc, ta může se spojiti s Ním i ve chrámě kterékoliv církve, protože je k Bohu Otci poutána absolutní vírou a láskou. Jen tak je toto spojení možné. Ale ony davy lidí, které chodí do kostela jen ze zvyku, a třebas se i pilně růženec modlí, spojení s Ním ve skutečnosti nikdy nenajdou. Jejich nitro zůstává prázdné, nebylo v něm opravdového cítění náboženského, a proto také zcela mylně se domnívají, že prospějí sobě a slouží Bohu svým chozením do kostela. Tací povrchní křesťané, kterým stačí jen forma bez citu, s Bohem se nespojí, Krista nepřijímají a On se proto nemůže jimi projevovati.
Jen v klidu, tichu, čistotě mysli, v pokoře a lásce můžete dosáhnouti pravého spojení s bohem-Kristem, a jen tak můžete také nalézti Krista i ve svém nitru. Nemusíte pak nikam choditi, nikde Ho hledati, protože Ho najdete všude, protože On je přítomen všude, kde Ho chcete viděti, všude, kde Jeho hlas chcete slyšeti.
Třebaže Pán Ježíš na Nebe vstoupil, je přece stále s námi. Snažme se proto, abychom se k němu stále více přibližovali nebo´t Jeho Láska k nám je tak ohromná, že Ji všichni můžeme pocítiti a pro všechny jest Jí dost. Snažme se, abychom byli hodni této milosti, a z blaživého pocitu svého nitra poznáme, že Kristus je i v nás.
Jděme tedy cestou, kterou On nám ukázal, abychom i my mohli za Ním vstoupiti do Království Nebeského.

PRÁH MEZI SVĚTY
díl III.

SBÍRKA PAVLOVÝCH ROZPRAV
o věcech pozemských i věčných

svazek: 41 - 59

OBSAH

Úvod ..... - 3 -
41. Adam, Eva a dědičný hřích. ..... - 3 -
42. Matka a dítě. ..... - 6 -
43. Dětství ..... - 11 -
44. Život II. ..... - 16 -
45. Klad a zápor života. ..... - 20 -
46. Lidství. ..... - 25 -
47. Sobectví ..... - 29 -
48. Nenávist. ..... - 32 -
49. Moudrost a chytrost. ..... - 38 -
50. Strach. ..... - 44 -
51. I románem k poznání duchovního života. ..... - 48 -
52. Maják. ..... - 53 -
53. Církev. ..... - 57 -
54. Co je pravé náboženství. ..... - 63 -
55. Omyly věřících. ..... - 68 -
56. Bezradnost věřících. ..... - 76 -
57. Čí prosby Bůh vyslyší? ..... - 81 -
58. Živli přírodní ..... - 86 -
59. Pán Ježíš a Pilát a vysvětlení tajemství Turinského plátna. ..... - 90 -

Úvod

Kéž by vám, čtenáři moji, dala tato kniha to, po čem dnes lidstvo tolik touží, ba stůně. Ten vnitřní klid a mír, který vyzařuje z duší naplněných láskou a vírou. A kdyby onen klid a mír zůstal ohraničen jen na ty chvíle, které jste – odpoutáni od všech starostí světských – věnovali přečtení této knihy, i pak blažilo by mne vědomí, že tato kniha nebyla psána ani vydána zbytečně. A zatoužíte-li po tom, aby se tento klid a mír usídlil ve vašich duších trvale, a budete-li upřímně pracovat k tomu, abyste tohoto klidu skutečně dosáhli, pak teprve řeknu, že tato kniha splnila své poslání. Kéž by bylo hodně těch, kteří by napověděné domysleli, docítili a v životě svém uplatnili! Bůh vám k tomu pomáhej!

41. Adam, Eva a dědičný hřích

Chceme-li správně pochopiti vznik lidstva od samého Adama a Evy, musíme začíti duchovní částí života člověkova, tedy duší. Duše existovala dříve než hmotné tělo, a proto musíme rozeznávati dva Adamy, ale jen jednu Evu.

První Adam, byl Adam duchovní, existující od počátku světa. V něm byl princip mužský i ženský sloučen v jedno, jak také jasně praví I. Kniha Mojžíšova, kap. 1., verš 27.

» I stvořil Bůh člověka k obrazu Svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil ho. «

V novějším vydání Kralické Bible jest již tento text upraven tak, že jest tam psáno: » muže a ženu stvořil je, « ale tím není odstraněn význam původního znění.

Tento první Adam, nesoucí v sobě oba principy – mužský i ženský – byl duchovní podstaty. To bylo naše » já «, do kterého Bůh vložil všecky dary duchovní, aby toto naše » já « odpovídalo skutečně obrazu božímu. Ale tento Adam nebyl jen jediný. To jsme byli my všichni, to byl počátek nás všech bez rozdílu a také nám všem byla dána dokonalá duše naše, která nás provázela celým naším vývojem, od zhora dolů, a nyní provází nás dále zase na našem vzestupu zdola nahoru.

Tento první Adam by v domě Otcovském, tedy v blízkosti Otce a požíval všech darů, které mu Otcovský dům skýtal, a to tak dlouho, než se rozhodl pro poznání i života jiného. Chtěl poznati něco jiného, než byl ráj Otcovského domu, a proto sáhl po ovoci stromu poznání. Tím se dopustil tak zvaného dědičného hříchu. Nebyl však za to Otcem zavržen, nebyl z ráje vyhnán. Opustil jej dobrovolně, sám z Otcovského domu odešel, aby jako ztracený marnotratný syn bloudil světem. A za tohoto bloudění klesal od stupně k stupni, a současně přitom postupně ztrácel také všechny duchovní dary Otcem mu dané, až konečně klesl nejníže – do hmoty. Na tomto sestupu provázela jej neustále jeho duše. Marná byla její snaha zadržeti jej od úplného klesnutí až na stupeň nejnižší, jeho pád byl nezadržitelný.

Jen zásluhou své duše zatoužil konečně onen první Adam, ztracený a marnotratný syn, po návratu do Otcovského domu. Jen duše pomáhala mu znovu nahoru. Táž duše, která jej neopustila při jeho sestupu, provázela jej zpětným vývojem ze sféry nerostné do sféry rostlinné, z rostlinné do sféry zvířecí, a z této konečně k metě, nejvyššímu stupni života hmotného, to jest do sféry lidské.

A zde konečně se objevil druhý Adam, jemuž z jeho hmotné podstaty byla učiněna družka Eva. Zde tedy uskutečnilo se již zdokonalené rozdvojení principu mužství a ženství, které nastalo již ve sféře rostlinné, kde na místě rozdělování se buněk nastoupilo plození, a to buď spojováním či doplňováním se principu ženského s principem mužským.

Je-li za dědičný hřích považováno prvé tělesné spojení Adama a Evy, pak je to rozhodně mylné. Vždyť rozplozování bylo ustanoveno a zařízeno samým Bohem-Tvůrcem, který dal nám poznati dědičný hřích v jiném světle. Bylo nám řečeno:

» Jestliže jest někomu patrna nějaká vina na prvním člověku, pak jest to vina, které se dopustil tím, že se od duše odvrátil. «

Co bylo vinou a snad příčinou? Vinno bylo především prostředí. V té chvíli, kdy pocítil hlad, kdy nezměrná touha krví se napájeti jej zchvátila, v té chvíli bylo po lásce. To jemné předivo, jen duší

tkané, tak jemné, on zpřetrhal, a proto již nezříš potomky jeho tak krásné, jako byl on. Vidíš je s ponurou šedí skutečnosti, protože pud jeho s pudem tvora nižšího je zpřetrhán, nevyladěn.
Kdyby člověk nesáhl po zvířeti dříve, dokud neuzrálo jeho uvědomění, nebrala by podoba na se tvářnost, aby mu připamatovala:
» Tím jsi byl!«
Vám budiž nadevše jasno to, že člověk musel by zůstati navždy s ušlechtilou krásou své tváře, nedotčen tváří tvora nižšího, nebýti onoho zpřetrhaného pouta. Jestliže by pak člověk již uvědomělý, tedy ducha znalý, objasnil si skutečnost svého původu, pak by tím netrpěl, a na důstojenství svém trpěl by tím méně – což Jsem již dříve podotknul.
Toto však, co jste nyní zřeli, to, že byl tento všeobsáhlý lásky div zpřetrhán, je tedy výtkou, a ne vinou jeho.
Ostatně nám, kteří jsme do údolí tohoto vešli, i když tato skutečnost je neodvratně podána z rukou skutečna, musí býti připomínkou, kterou si člověk, jaký je nyní, na určité výši, musí připomínati. Tím spíše musí si ji připomínati, protože mu nemůže ujíti skutečnost vlastního života, že jen tvarem je změněn obraz jeho předků, ale jeho smysl zůstává týž dokonce, že ta touto skutečností je návrat k lepšímu – k záři budoucí.
Jestliže vy podporujete boj ducha, pak onen, ač o něm nevěděl bojoval také. Vy jej podstupujete.--
Největší vinou prvního člověka bylo tedy to, že tak brzy zapomněl, z čeho vyšel a čím vším musel ve svém vývoji projíti, než došel dokonalejší formy člověka. Neuvědomil si, že zabíjí-li zvířata, zabíjí vlastně své bratry, na které čeká týž konečný cíl ve vývoji hmoty, jakého dosáhl právě on, protože i zvířata dosáhnou svým vývojem ušlechtilé formy člověka. Život je stále týž, stejného původu, provázený stejně ušlechtilou duší. Rozdíl jest jen ve formě hmoty, a ta je podmíněna jen stupněm ve vývoji duchovním.
Leč ani zmíněná vina brzkého zapomnění není totožná s dědičným hříchem. To, co se všeobecně za dědičný hřích považuje, totiž, že Eva svedla Adama k prvnímu tělesnému spojení, to není žádným hříchem. Vždyť Bůh je přímo vyzval: » jděte a množte se. « A toto rozplozování bylo a jest stále nutné u všech tvorů, aby se mohl ukutečňovati duchovní vývoj a pokrok každé individuelní podstaty jedince. A kdyby nebylo tohoto domnělého hříchu Adama a Evy, nikdy nepoznali bychom člověka – prostě – nebylo by nás. Proto je zcela protismyslné nazvati toto moudré zařízení Boží hříchem, tím méně opravňuje nás mluviti o hříchu dědičném.
Písmo svaté, které skrývá v sobě tolik hlubokých pravd, skrývá také mnoho zastřených tajemství, která dojista nejsou pro každého. Je třeba číst je v naprostém klidu a v hlubokém soustředění,abychom vnímali a chápali citem i to, co zde zůstává pro povrchního čtenáře skryto. Vnímat pouze slova a nepřihlížet k jejich hlubšímu významu a vlastní podstatě, jen to přivádí k nesprávným závěrům, které se projevují tolikerými, od sebe tolik se různícími výklady Písma.
Existuje již celá tajemná věda, která dle čísel odhaluje pravý smysl jednotlivých slov Písma svatého, aby se skutečně správně pochopilo vše, co Písmo svaté v sobě skrývá. Náš neosvícený rozum na to nestačí, jak dokazuje úplný zmatek ve výkladech biblických dějů. Symbolická rčení a různá podobenství v Písmě uložená může pochopiti jen vyspělý duch svým citem a vnuknutím Ducha Svatého nikdy nepochopíte je však svým rozumem.
Mezi jiným bylo zcela nesprávně pochopeno vyhnání Adama a Evy z ráje. Prvý odchod Adamův z ráje – tedy odchod onoho Adama duchovního, byl dobrovolný. On použil svého rozumu a své svobodné vůle nesprávně, proto také k vlastní své škodě, protože chtěl dle své vůle poznati tajemství života věčného dříve, než mu bylo Bohem určeno. Proto musel prodělati celý ten těžký pád svůj až do hmoty.
A když konečně na své cestě návratu k otci dosáhl té dokonalosti, že se stal člověkem, byl postaven zase do ráje. Tentokrát byl to ráj pozemský, ve kterém žijeme dosud my všichni. A i z tohoto ráje odchází člověk dobrovolně, není z něho vyháněn, neboť on byl ustanoven samým Bohem za pána všech těch krás, on je majitelem všech těch nádherných a cenných darů přírodních, tak rozhodla a nás obdařila veliká Láska Boží k nám.
Bůh chtěl, abychom žili radostný a šťastný život. Proto nás postavil do ráje a dal nám ve Svých zákonech dokonalé poučení, jak si můžeme toto blaženství z rajského života zachovati a udržeti.

Záleží jen na nás, na každém jednotlivci,jak se řídíme pokyny Božími,jak zachováváme Jeho zákony. Vždyť pravým úkolem i účelem těchto zákonů jest – chrániti nás před všemi chybami, kterými bychom se mohli připraviti o všechny ty vzácné dary Bohem nám připravené,vésti nás tak, abychom svou vlastní vinou neodcházeli z toho ráje, do něhož nás Bůh postavil. A přece člověk neposlouchá a neřídí se těmito dobrými, jemu tak užitečnými radami Božími, které mu prostředkuje jeho vlastní duše i jeho duchovní vůdce, a proto svou vlastní vinou upadá do různých utrpení, opouští tím dobrovolně ráj jemu patřící, pro něj vždy otevřený.
Jednou z nejčastějších příčin tohoto utrpení člověka jest zneužívání pohlavních orgánů k pouhému ukájení nezřízené vášně, místo aby jich užíval ke tvoření nového života, jak určil Bůh.
Z tohoto nesprávného používání nejsvětějších a pro život nejdůležitějších orgánů vzniklo také nejvíce nemocí a strašlivého utrpení, a to nejen tělesného, nýbrž i duševního. Krutá muka prožívá člověk pohlavně nemocný. Nemá a nemůže mít žádnou radost ze života, protože zná z něj jen bolest a strádání, a přitom si uvědomuje, třebas by to bylo již pozdě, že za pouhý okamžik pochybného požitku obětoval celé štěstí svého života, ztratil své zdraví a s ním i všechnu spokojenost. Ztratil Bohem mu přisouzený ráj, a to zase jen proto, že z něho sám dobrovolně odešel. Jak rád by se zase do ráje vrátil, jak rád by všechno odčinil, kdyby to bylo jen trochu možné! Bohužel, hřích tak těžký nelze tak snadno napraviti a odčiniti, a proto stává se často, že následky tohoto hříchu provázejí člověka celým jeho životem, který mnohdy za velikého utrpení i předčasně končí.
Následky těchto hříchů jsou proto tak těžké, že se jimi člověk prohřešuje proti zákonům života samého a jeho vzniku. Kdo ničí život a možnost vzniku nového, zdravého života, prohřešuje se těžce proti přírodě i proti Bohu samému, ale zároveň prohřešuje se i proti sobě a svému vývoji, protože ke zdravému a přirozenému vývoji duchovnímu je bezpodmínečně zapotřebí zdravého těla. Je to naší povinností starati se o své zdraví a pečlivě je chrániti, aby zůstalo neporušené, nečistými vášněmi neposkvrněné. Zdraví je nám zapotřebí, abychom měli opravdovou radost ze života, abychom dobře chápali a cítili, že žijeme opravdu a nerušeně v tom ideálním ráji, který je kolem nás a do kterého nás Bůh ve Své veliké Lásce postavil.
Ale novodobý Adam i novodobá Eva opouštějí tento ráj stále. Činí tak bezmyšlenkovitě, neuvědomují si ani, že se vrhají střemhlav do propasti hříchu a pekelného utrpení.
Novodobý Adam nevidí v ženě tu družku života, kterou Bůh mu určil. Nechápe, jak posvátný úkol byl ženě určen jejím mateřstvím. On vidí v ženě jen předmět své rozkoše a podle toho s ní jedná. A novodobá Eva nevidí v muži také toho, kdo jí má býti na celý život věrným druhem a ochráncem, který byl určen k tomu, aby spolu s ní v čisté lásce plodil nové životy. Nechápe, že účelem jejího spojení s mužem jest především naplnění jejího úkolu bohem jí daného – to jest – státi se matkou, spolutvořitelkou života, čistou pomocnicí Boží. Ale místo toho, aby žena plnila s láskou daný jí úkol, stává se velmi často, že se mu úmyslně vyhýbá. Když již dosáhne oplodnění, stavu nejvýš požehnaného, úmyslně ničí svůj plod, ničí nový život,který tu z Vůle Boží vznikl a stává se tak vražedkyní vlastního plodu. A důsledky podobného jednání, které je zase jen těžkým hříchem proti přírodě a zákonům Božím, jsou zase jen těžké choroby a veliká utrpení. Na účet těchto hříchů můžeme přičísti mnohé nádory, dokonce i rakovinu pohlavních orgánů ženiných. Byla to zase jen ona sama, která se připravila o zdraví a s ním i o všechnu radost ze života. Jen ona sama vyhnala se z ráje, ve kterém mohla žíti, kdyby zákony Boží byly pro ni neporušitelné, kdyby je byla ve svém životě zdůrazňovala výš, než své vlastní sobectví.
Tak tedy vypadají dnešní potomci druhého Adama a první Evy. První Adam, Adam duchovní, obdařen byl Bohem mezi jinými dary také rozumem a citem. U něho byly rozum i cit ve stejné výši, v naprosté harmonii, poněvadž byly v něm spojeny v jedno princip mužství i princip ženství. Když se však objevil Adam druhý, pozemský, byly již tyto principy rozděleny mezi Adama a danou mu Evu.
Adamovi byla svěřena větší dávka rozumu. Evě zase vyspělejší cit, avšak rovnováha mezi citem a rozumem neměla býti vážně a příliš zřetelně porušena ani u jednoho ani u druhého. Přesto jeví se u mužů stále větší vyspělost rozumová, u žen zase větší vyspělost citová. Aby se udržovala mezi oběma principy nutná rovnováha, musí se vtělení naší duchovní bytosti střídati, proto se jednou zrodí jako muž, po druhé jako žena. Byla-li však tato rovnováha porušena, takže se třebas u muže

projeví nadprůměrně vyvinutý rozum na úkor citu, zrodí se pak jeho duchovní bytost třebas dvakrát za sebou v podobě ženy, aby se u ní více vyvinul cit. Tímto způsobem děje se vývoj, aby bylo dosaženo nutné rovnováhy mezi rozumem a citem, a to stejně jak u mužů tak i u žen.
Stane-li se žena matkou, roste v ní současně s vývinem plodu ve větší míře také cit. Ten se projevuje hlavně láskou k budoucímu dítěti, se kterým se pak o svoji lásku dělí. Proto je mateřská láska tak ohromná, a to nejen u lidí, ale i u tvorů nižších, u zvířat, ba i rostlin. Tato mateřská láska je zvláštním darem.není to projev lidského » já «, ani projev vlastní duše, nýbrž je to vždy přímý projev samého Tvůrce, kterým On provází vznik a zrod každého nového života. Tím se mateřská láska liší od všech ostatních projevů lásky, ať se jedná o jakéhokoliv tvora. Láska mateřská je čistá, vznešená a nesobecká, stejně jako její Pramen – Láska Boží, a proto také je tak obdivuhodná a tolik obětavá. Mateřská láska činí z ženy docela jiného člověka, což si mnohá maminka mnohdy ani sama neuvědomuje. Jak zcela jiný je obzor jejího denního života, jiné zájmy, jiné radosti i starosti, a celý ten ohromný přerod nastane přes noc, beze všech násilností, tak zcela přirozeně. To je dílo oné zázračné lásky mateřské.
A již tento fakt sám o sobě je důkazem, že plození nového života není hříchem, a není tedy pravdou, že děcko bylo v hříchu zplozeno, jak mu to církev při křtu připomíná. Proto také ani u Adama a Evy nevznikl z jejich spojení žádný dědičný hřích.
Zůstává proto na nás lpěti jen jeden jediný dědičný hřích, a to je hřích předčasného odchodu z domu Otcovského. Hřích, že jsme odešli z Otcovského domu jako marnotratní synové, a tento dědičný hřích nebude smazán dříve, dokud se zase k Otci kajícně nevrátíme. Proto celý svůj život musíme vésti tak, abychom se jím neustále přibližovali ke své dokonalosti a tím i ke konečnému cíli svého života – k našemu Otci Nebeskému. Čeká na nás, čeká nás s otevřenou náručí, aby nás objal jako svého marnotratného, ztraceného syna.
Postupem svého duchovního vývoje musíme dospěti tak daleko, abychom se stali tak dokonalí,jako Otec náš Nebeský dokonalý jest. A k tomu může nám pomoci jenom láska. Proto celý svůj život,všechno své konání musíme naplniti láskou. Cestou lásky vrátíme se také ke své vlastní duši, od které se druhý Adam s Evou oddálili, čímž se dopustili prvního hříchu.
Takto se tedy jeví ve skutečnosti dědičný hřích prvního Adama a první hřích druhého Adama a Evy. Je třeba dobře si to uvědomiti, protože i v prvém i v druhém Adamovi musíme viděti sami sebe, tím prvým i druhým Adamem jsme my všichni. To byl počátek nás všech při zahájení našeho duchovního i hmotného života, a tímto počátkem jsme byli zařazeni do života věčného.
Prosím proto Otce Nebeského, aby nám všem poskytoval stále Svou pomoc a sílu Své Lásky, aby nás neustále osvěcoval Svým Duchem Svatým, abychom si byli neustále vědomi svého poslání na tomto světě, abychom věrni Zákonům Božím šli vždy cestou správnou, po které bychom se nejrychleji a bez zbytečného utrpení dostali opravdu k Němu.
Kristus nechť nás na této cestě provází!

42. Matka a dítě

Mateřství, se kterým se denně setkáváme, je problém velmi vážný. Jeho úkol je tak vzácný a důležitý, že ani matka sama neuvědomuje si často jeho dosah.
Co se tu vlastně děje, když matka dává život novému člověku? Již dříve než žena otěhotněla, bylo jí určeno, že bude matkou, že dá nové duši*(*vlastně duchovní bytosti). Slova „duši“ užívám zde jen proto, že lid užívá obyčejně tohoto slova k označení naší duchovní bytosti, našeho „já“, které duše jen provází.) příležitost k životu, aby se duše u ní vtělená mohla svým novým životem zdokonalovati ve svém duchovním vývoji. Tento veliký a důležitý úkol nesmíme nikdy podceňovati.
Co je na světě duší, které čekají na své znovu vtělení, aby pokračovaly ve svém vývoji a dostaly se zase o stupínek výš. Celá naše zeměkoule, která je ve stavu hmotném, tají v sobě samé duše, čekající na své osvobození ze hmoty, aby mohly přijíti fosfory rostlinné, ze sféry rostlinné zase do sféry zvířecí, a z ní opět do vyšší sféry lidské. Všecky čekají ve svém vývoji na postup do vyšších

sfér, a kdyby nakonec ženy překážely tomuto vývoji a vyhýbaly se mateřství, zastavil by se celý vývoj a nebylo by možné, aby vývoj duchovního života šel kupředu, jak určil sám Bůh.
Mateřství je proto naplňování plánů Božích, a každá žena, která se stane matkou, je spolutvůrcem Božím, neb ona spolu s Matkou všeho života na světě všech duší v oblasti nadzemské – Astartou – dává život jedinci na zemi, jako Astarta všemu životu ve vesmíru.
Je-li duše určena k tomu, aby se znovu vtělila a tak pokračovala ve svém vývoji, je k tomu vyvolena i určitá matka, a ta dopustila by se velikého hříchu, kdyby vědomě překážela tomuto vtělení, nebo dokonce vzniklý již plod zničila.
Pak se taková duše, připravená již na své vtělení, brání a nechce se vzdáti svého práva. Volá matku k její povinnosti, naléhá na ni, aby ji přijala a dala jí příležitost k jejímu zdokonalování. A toto volání duše, které matka znemožňuje zrození k novému životu, nese pro matku v zápětí těžké utrpení. Duše, jejíž nový život byl matkou zmařen, ovládá pak tělo matky a působí jí veliká muka.
Podvolí-li se matka dobrovolně své mateřské povinnosti, nastává jí povinnost starati se o svůj plod hned od počátku jeho početí. Se svou mateřskou a zároveň i vychovatelskou povinností nesmí začíti teprve od chvíle zrození děcka. Tato povinnost nastává již ve chvíli, kdy matka ucítí prvé příznaky svého mateřství, neboť je velmi důležité, aby se její plod správně a zdravě vyvíjel již před tím, než se do jejího plodu vtělí duše, což se děje v polovici těhotenství. V prvé polovině svého vývoje – to jest v době čtyř a půl měsíce, prodělává plod znovu celý svůj vývoj od nerostu k rostlině, od rostliny ke zvířeti konečně od zvířete k formě lidské, a teprve pak, po ukončení tohoto vývoje, může se v něj vtěliti duše. Matka musí proto pečovati o to, aby její plod byl zdravý, aby tělíčko budoucího dítěte mohlo dokonale sloužiti té duši, která je určena do něho se vtěliti.
Při vtělování se duše děje se ohromná věc, a té si mají býti všechny matky dokonale vědomy. V tom okamžiku, kdy se duše vtěluje do dítěte, vtěluje se současně i Kristus, tedy nejvyšší láska, a Ta naplňuje také celé nitro matky, aby matka touto Láskou naplněná, dovedla také svého nového světoobčánka od prvého okamžiku milovat, jen láskou jej vést, ošetřovat i vychovávat.
S touto výchovou matka nemá čekati až na dobu zrození dítěte. Její povinností je začít s výchovou v tom okamžiku, kdy se duše vtělila, tedy v době, kdy tělíčko dítěte dospěje k formě lidské.
Od okamžiku, kdy matka pocítí prvé pohyby dítěte, má si stále uvědomovati, že všecky stavy její duše přejímá současně i dítě. Proto je nutné, aby všecko konání i myšlení matčino bylo naplněno láskou, prosto vší nenávisti, zlosti, závisti, sobectví a nečistých myšlenek. Také rozčilování a strach matky mají na děcko špatný vliv.
Chce-li matka míti později radost ze svého dítěte, chce-li je vychovati v člověka ušlechtilého, musí si stále uvědomovati nerozlučnou spojitost svého života s životem očekávaného děcka a po celý zbytek těhotenství nedopuštěni se ničeho, co by mohlo míti na děcko neblahý vliv. Ona je zodpovědna za to, s jakými sklony se dítě zrodí, zda budou dobré či povedou-li děcko ke zlému. Jistě každá matka si přeje, aby její děcko bylo i duševně krásné, čisté, prosté všeho zla. A to dokáže jen tenkrát, nepřipustí-li v době svého těhotenství, aby do jejího nitra vniklo a v něm působilo nějaké zlo.
Z těchto náznaků jest již zřejmo, jak důležitý jest úkol každé maminky. Proto jest všem již samo slovo » maminka « slovem ze všech nejsladším a nejdražším. Správně se říká o ženě těhotné, že je v požehnaném stavu. Je to velmi krásně řečeno a velmi dobře vystihuje to ono povznesení se nad ostatní. Potkáte-li takovou ženu, máte se před ní s úctou skloniti, neboť ona jest Bohem vyvolená k tomu, aby se stala dárkyní nového života. Ona přináší lidstvu nového člena, ona přispěla ku pomoci jedné duši, aby se mohla v novém vtělení zdokonaliti a duchovně se vyvíjeti. Snad právě tato matka dá život budoucímu velkému člověku, geniu, který pro lidstvo vykoná neocenitelné, veliké dílo. Mějme proto vždy opravdovou úctu k takové ženě.
Těžký stín nepochopení zůstává viset na tváři člověka, který pro budoucí matku má jen úsměšek. Prozrazuje tím svoji nízkost i svoji neúctu k sobě samému, dovede-li zapomenouti, že jeho vlastní matka před jeho zrozením musela projíti také tímto požehnaným stavem.
Mnohem smutnější než podobné úsměšky jsou pro matku úsměšky vlastních dětí, které si nedovedou rodičů vážit a dokonce prohlašují, že se neprosili o to, aby je rodiče zplodili, že jen rodiče jsou vinni jejich příchodu na svět a proto také mají povinnost o ně se starati. To jsou ovšem

zbloudilci, kteří z celého života nepochopili víc, než ten úzký okruh svého denního života hmotného, a proto také neznají a nechtí znáti příkaz, který hlásá čtvrté přikázání Boží:
» Cti otce svého a matku svou, abys dlouho živ byl a dobře se ti vedlo na zemi.«
Toto přikázání, tak stručně vyjádřené, má hluboký význam. Předně slibuje nám život dlouhý, a právě tento dlouhý život potřebujeme ke svému duchovnímu vývoji a svému zdokonalování se, a těchto životů musíme prožíti celou řadu, než dosáhneme té dokonalosti, k níž podle Vůle Boží musíme jednou dojíti. A aby celá tato doba našeho zdokonalování byla pro nás bez utrpení a snesitelná, aby se nám dobře vedlo, připomíná nám zmíněné přikázání jednu z nejzákladnějších podmínek k dosažení – to jest – ctíti otce svého i matku svou. Kdo tak nečiní, nemá Božího požehnání, nic se mu nedaří, prochází životem neradostným ba často i velkým utrpením. A tato utrpení zkracují nám život a tím i možnost rychlejšího vývoje a zdokonalování. Proto – ctěte své rodiče, splácejte jim jejich lásku a péči, kterou oni vám věnovali!
Matka, která v děcku přijala současně vyšší Lásku – Krista, jest láskou k dítěti tak naplněna, že je dítěti zejména v prvých letech jeho života nepostradatelnou. Ztratí-li dítě matku, ztratí všechno – říká lid. Ztratí-li dítě otce, ztratí chleba, ztratí-li matku, ztratí všechno – říká jiné přísloví.
V tomto lidovém rčení vězí hluboká pravda. Matka je s děckem mnohem úžeji spojena než otec, neboť děcko přijalo z matky část jejího éterického těla nesoucího v sobě život, a proto je matka s dítětem ve stálém duchovním spojení. Dítě je částí nejen jejího těla a krve, nýbrž i částí duchovní podstaty své matky. S ní je současně také spojeno s Kristem, který Svou velikou Láskou naplnil matku i je.
Tím je vysvětlitelný onen úzký vztah dítěte k matce, který je zcela přirozeně bližší a citovější než k otci. Otec svůj poměr k dětem vede více rozumově a stará se především o hmotné potřeby dítěte a jeho vzdělání, kterým by mu zabezpečil co možno nejlepší postavení v životě hmotném.
Nebylo by však spravedlivo milovati otce méně než matku. Každý jinou cestou, ale oba rovnocenně mají spolupůsobit při výchově svých dětí.
Tam, kde matka promění svou lásku v tak zvanou lásku opičí a vychovává ze svých dětí mazlíčky a tím získává děti k jejich vlastní škodě na svou stranu proti otci, v takových rodinách, kde vládne takováto jednostranná láska k matce, vždycky špatně se rozvíjí a projevuje láska k otci. Ale důsledky podobné nesprávné výchovy vymstí se vždycky, třebas až po letech, a to jak na matce, tak i na dětech, protože bylo tu těžce porušeno čtvrté přikázání Boží. Bylo poškozeno sobectvím matčiným a škodlivou, tedy nepřirozenou láskou matky.
Kdyby matka opravdově milovala svého manžela, nemohla by nikdy dospěti k podobné disharmonii mezi rozumem a citem. Vychovávala by děti vždy v souhlase s otcem a nikdy by nepřipustila, aby děti dělaly cokoliv proti vůli otce, nikdy by nedovolila, aby děti tajně za otcovými zády dělaly cokoliv proti jeho zákazům. Podobná výchova je vždy zhoubná pro děti, a takováto láska matek k dětem jest správně nazývána láskou opičí, protože ničí v dítěti všecky ušlechtilé hodnoty duševní.
Matka všech matek, Maria, může nám všem býti vzorem. Nejlepším vzorem však může býti všem matkám Svou nejčistší, nejhlubší a pravou Láskou. Ona může nám býti nejlepší učitelkou v lásce k dítěti.
Proto snažme se přiblížiti se k Ní. Aby nám to bylo snazší, odmysleme si Její Božský původ a přibližme se k Ní více lidsky, tak jako Ona sama si to přeje, tedy jako k Matce lidské, která dala život Synu Člověka, Ježíši. Budeme-li míti na zřeteli stále jen Její Božskou bytost – ač ve skutečnosti takou byla – bude pro nás stále vzdálená, nedostupná, ztratíme Ji. Je třeba viděti Ji lidsky, viděti v Ní také člověka, člověka takového jakým byla, když zde na zemi žila. Ona musí býti pro nás člověkem nad ostatní vynikajícím svou dokonalostí, věděním, zbožností, láskou a čistotou, člověkem, o kterém Pán Ježíš tak krásně řekl:
» Povedu tě ke Své Matce, Matce matek. Ona jest révou, na níž vyrostl hrozen, jehož víno byla má krev. A Já zůstal Jejím Synem. «
Matka Boží má býti vzorem všem matkám, a to především v tom, jak se pečlivě starala o výchovu Svého Syna, aby Otci Nebeskému odevzdala svěřenou Jí duši tak čistou, jak Ji od Otce přijala. Dále má nám býti vzorem v tom, jak trpělivě snášela všecka mateřská utrpení, s jakým pochopením přijímala vše, co se kolem Ní dělo. V Ní žilo plné vědomí toho, že vše se děje dle Vůle Boží, a té se

pokorně podřizovala, a proto nebylo pro Ni utrpení utrpením, nýbrž radostí, bolest nebyla pro Ni bolestí, nýbrž štěstím.
A nejmocněji má zářiti vzor Matky Boží všem matkám právě ve chvíli, kdy nadejde okamžik jejího rozloučení se s dítětem, jeho smrt. Matka Boží neplakala nad ztrátou Svého Syna, protože věděla,kam odchází,věděla, že odchází k Otci Svému, u Něhož se Ona s Ním zase sejde.
Všechny matky mají si býti vědomy toho, že její děcko, které ji právě opouští, bylo jim Bohem pouze na čas svěřeno, a proto On má stále právo povolati toto dítko znovu k Sobě. Děje se tak, jen když On za dobré uzná, a proto všechny matky mají se pokorně podříditi Vůli Boží, bez reptání a nářku, právě tak, jak to učinila Matka Boží.
Řiďte se tedy, vy matky, tímto zářným příkladem a přibližujte se k Ní vždy s plnou důvěrou zejména ve chvílích svých nejtěžších bolestí. Ona vám vždycky poskytne úlevu i útěchu. Srovnávejte vždy svá, poměrně malá utrpení, jež prožíváte s oním ohromným utrpením Matky Boží, jímž Ona musela projíti, a uvidíte, že bude vám vždy hned lehčeji.
Nic na světě neděje se bez příčiny, nic na světě neděje se bez Vůle Boží.
Stává se, že matka má více dětí, nebývaly dříve vzácné rodiny, kde jedna matka pomohla na svět 12-15 čekajícím duším. Matka má je všechny stejně ráda, stejně je všechny vychovává, a přece každé dítě je jiné. Jiná povaha, jiné sklony, jiné záliby i vlohy, a to mnohá matka nemůže pochopit. Nemůže to pochopit proto, že nepohlíží na každé své děcko jako na samostatnou duchovní bytost, která má již za sebou svůj vlastní, osobitý vývoj, zcela odlišný od předcházejícího vývoje jejích ostatních dětí. Každé dítě má také svou vlastní duši, která je neustále provází celým jeho vývojem. A každá duše vede svého svěřence vždy tak, jak je v j e h o případě nutné, a toto vedení různí se právě stupněm vývojovým, na kterém se bytost toho kterého dítěte právě ocitá.
Proto také každé dítě vyžaduje čistě individuelní výchovu, aby mohlo splniti svůj úkol Bohem mu daný pro život právě prožívaný. A není-li duchovní bytost sama již tak vyspělá, aby sama zvolila své rodiče, učiní tak za ni její duchovní vůdce, aby volba vyhovovala vždy poslání bytosti, ke zrození předurčené. Nevyhledává se ovšem rodina dle toho, jaký blahobyt hmotný může budoucímu dítěti poskytnouti, ale vždy tak, aby zvolená rodina mohla oné bytosti poskytnouti nejlepší příležitost k jejímu dalšímu pokroku ve vývoji duchovním, a aby bytost tato měla také možnost odčiniti si všecky zbytky svých hříchů z minulého života a splniti úkol jí daný hned od prvopočátku jejího vzniku, na počátku všeho života, a který s sebou neustále nese.
Proto mnohá duše volí raději rodiče chudé, zbožné a poctivé, kteří jí mohou pro její duchovní vývoj dáti mnohem více než rodiče, kteří v přepychu žijí a svým nadbytkem by děcko zbytečně hýčkali, což nese s sebou ohrožení duchovního pokroku.
V chudé rodině děcko se naučí vážiti si práce, která je největším štěstím pro každého člověka, naučí se milovat chudobu a v skromnosti žít, což je nejlepší průpravou pro život, plný neustálého boje. V tomto boji pak snáze obstojí a spíše vykoná pro sebe i celek víc, než takové děti zhýčkané a v blahobytu vyrostlé. Taková příprava dětí pro život je pro ně mnohem užitečnější, než se mnohému zdá. Bohatství, které dává rodičům možnost splniti všechna, třebas i nesmyslná přání jejich dětí, svádí často k takové opičí lásce, která zde vede na místě pravé, rozumem řízené lásky. Proto také v bohatých rodinách najdete často mnoho žalu. Slyšíte tu vzdechy nad nezdárnými dětmi, které nedovedou ani spláceti lásku rodičů láskou svou. A nejčastější příčinou toho všeho je pochybená láska rodičů, která nedovede dětem nic odříci a dovolí všechno, bez ohledu na to, zda tím dětem prospěje či uškodí.
Jen tam může býti radost z dětí, kde se matka s radostí oddává svému mateřství a vychovává správné děti k pochopení životních povinností, k lásce k bližnímu, k pokoře, mravní čistotě a opravdové nábožnosti. Pak dočká se také toho, že děti splácejí péči jim věnovanou nejen matce, nýbrž i otci.
Dítě musí být počato s láskou, s láskou vychováváno od prvého okamžiku, kdy ještě pod srdcem matčiným je nošeno, aby se v lásce a láskou probudilo k životu. K tomu je ovšem nezbytná také čistá a upřímná láska mezi mužem a ženou, neboť ta tvoří pak krásný, harmonický a čistý život, přinášející pak i dětem láskyplnou výchovu.
Ještě na jednu velmi důležitou věc ve výchově chtěl bych tu upozorniti. Mám na mysli děti zcela

malé, tak do šesti let. Dítě přineslo si při narození z duchovního světa ještě schopnosti, které postupem svého vzrůstu ztrácí. Jednou z těchto schopností je jasnovidnost, vnitřní to jasnozření, které mu usnadňuje viděti i bytosti duchovní, které my již nevidíme. Zmínil jsem se o tom podrobněji již na jiném místě, a dnes chci upozorniti jen na to, že při výchově jest nutno míti stále tento fakt na zřeteli. Nikdy se neposmívejte dítěti, že snad – jak mnozí tomu říkají – fantasíruje. Spíše – dejte si od dítěte vypravovat, co a jak kde vidí, a z jeho vypravování mohli byste se jistě dosti často poučiti, i při svém stáří.
Dítě má také schopnost rozeznávati lidi dobré od zlých, a to zase svou jasnovidností, protože vidí auru člověka a dobře rozeznává její zabarvení. Také dobře vycítí, mluvíte-li k němu pravdu či nepravdu, a třebas to nedá najevo, jest jeho nitro naplněno nespokojeností a smutkem, nemluví-li se s ním pravdivě a vážně a je-li podceňováno jako tvor méněcenný.
Kdyby se v rodinách věnovala těmto schopnostem a vlastnostem dítěte větší pozornost, kdyby se zvláště v rodinách, kde se duchovní život již pěstuje, dítě v tomto směru podporovalo a dále vychovávalo, mohlo by se i státi, že tyto schopnosti dětské, které se dorůstáním zpravidla ztrácejí, by si děcko mohlo zachovati i nadále, ba některé z nich snad i pro celý svůj život.
Jsou to dary, které jsme od Boha obdrželi při svém vzniku a které jsme sestupem do hmotného života postupně ztráceli, avšak na cestě svého duchovního vzestupu znovu získáváme. U každé duchovní bytosti – tedy našeho » já « - provázeného naší duší, projevují se tyto dary zřetelněji v duchovní sféře, ze které vtělující se bytost přichází. Narozené dítě jest ještě hodně připoutáno k té duchovní sféře, ze které přišlo, a proto jsou u něho ještě patrny všechny ty dary a schopnosti, které přináležejí jeho » já « na tom stupni, na který již dospělo. Proto také u každého dítěte tyto schopnosti nejsou stejné, a z toho důvodu jest nutná výchova individuelní.
V prvých letech svého života dítě, mohlo by vyprávěti mnoho zajímavých věcí o svých duchovních zážitcích, které my jsme již dávno zapomněli, poněvadž jsme již – jak krásně praví spisovatel Kyber v knize » Verunčina tři světla « - vstoupili do domu stínu.
Dítě je také schopno pochopiti Boha lépe, než to dovedou lidé dospělí. Proto také Pán Ježíš měl tak rád děti a dával je za příklad. Řekl:
» Pokud nebudete jako jedno z těchto maličkých, nevejdete do Království Nebeského. «
Proto i vy – milujte děti. A vy matky - využívejte této schopnosti svých dětí k správné výchově náboženské. To, co v dobách útlého dětství dáte svému děcku svou náboženskou výchovou, to se nikdy neztratí. To bude provázeti vaše děcko celým jeho pozemským životem. Proto tolik záleží na tom, aby náboženská výchova dítěte spočívala na svatých pravdách a ne na nějakých pohádkách o peklu a podobně. Učte děti znáti Boha takového, jaký skutečně je, tedy Boha Lásky, a nikdy ne jako někoho, kdo se mstí, trestá, hněvá se a je snad dokonce i schopen někoho zatratiti na věky. To by na duši dítěte neblaze působilo, a zhoubné následky toho mnohý ani nedomyslí.
Vy matky máte tedy veliký úkol daný vám Bohem. Ve vašich rukách leží zodpovědnost větší, než se snad samy domníváte. Na vás záleží, jaké bude lidstvo, jaký bude celý národ, jaká bude vámi odchovaná generace, jak po stránce tělesné zdatnosti, tak i po stránce duchovní vyspělosti. Proto važte si svého mateřského úkolu, buďte naň hrdy a starejte se pečlivě o to, abyste tento svůj vznešený úkol také opravdově naplnily dle Vůle Boží. Pak bude vždy krásný poměr mezi matkou a dítětem, mezi otcem a synem, pak bude se naplňovati správně čtvrté přikázání Boží, děti budou ctíti a milovati otce svého i matku svou.
To všecko máte vy – matky – ve své moci.
Dokážete-li to, pak budou se vám všichni klaněti jako nejvýznamnější složce lidské společnosti.
Nevyhýbejte se mateřství, neobávejte se toho, že byste své děcko neuživily. Je-li vám z Vůle Boží svěřeno dítě, bude vám také z Vůle Boží dána možnost opatřiti pro svoje děcko vše potřebné. Bůh dá vám všecko, abyste mohly své dítě nejen uživit, ale také zdárně vychovat.
Z vlastní zkušenosti vám říkám, že jsem měl sám šest dětí. A s každým dítětem přišlo nové požehnání Boží, třebaže moje žena mívala obavy o to, jak je uživíme. Nikdy jsme neměli nouzi, ač jsem se pouštěl do samostatného podnikání s holou dlaní. S každým novým dítětem přibývalo příjmů, obchodu se dařilo, takže jsme děti bez nesnází nejen uživili, ale mohli jsme jim dáti i vyšší vzdělání, aby se každý z nich mohl zase sám dobře uživiti.

Proto všechny výmluvy na dočasnou krisi a strachy před nepřekonatelnými obtížemi s dětmi jsou zcela liché a zbytečné. Řekl bych spíše, že je to jen bezměrná sobeckost, která zabraňuje mnohým ženám splniti jejich nejvyšší úkol státi se matkou. Sobectví a zase jen sobectví rozhoduje o tom, že ženy se vyhýbají mateřství. Nechce se jim vzdáti se svého pohodlí, zříci se různých zábav, biografů, divadel, společnosti. Nechápou však, že právě toto sobectví, kterému dávají vítěziti, připravuje je o nejkrásnější a nejvyšší blaženost, jakou jest malé robátko, které nechtí ve své náruči obejmouti.
Ó ženy, neodvracejte se od této blaženosti, nevyhýbejte se svému nejkrásnějšímu poslání a staňte se matkami! Budete uctívány a milovány všemi ušlechtilými lidmi, a budete šťastny až poznáte, jaké kouzlo skrývá v sobě pouhé jediné slovíčko – maminko – se kterým se na vás vaše děcko obrátí.
Milujte své děti, milujte je tak, aby i ostatními lidmi mohly býti milovány více, než jak se dělo dosud.

43. Dětství

Začněme Slovy Páně, Slovy Spasitele našeho:

» Dětství člověka jest jeden veliký život. Jeho vůní dýše člověk po celý svůj život a nezapomene–li jej, přivádí ho toto dětství tato vůně nejkrásnějších květů k nejcennějšímu plodu – čistému poznání.«

Dětství. Všichni jsme museli projíti tímto velikým životem dětství, všichni, ale každý z nás jinak, v jiném prostředí, a proto také každý z nás má na ně jiné vzpomínky.
Krásně a blaženě vzpomíná na své dětství ten, který měl to štěstí dostati se do rukou pravého vychovatele, každý, kdo měl štěstí zroditi se u dobrých, ušlechtilých rodičů. Jeho dětství bylo krásné jako sen, a proto se tak rád, v každé chvíli svého života ve vzpomínkách k němu vrací, a touto krásnou vzpomínkou prodlužuje si příjemně svůj život, i když těžké starosti na jeho hlavu doléhají.
Dětství v každém případě tvoří základ života, i když vzpomínky na ně nejsou radostné. Docela jinak vchází do života člověk, který za svého dětství musel otročiti despotismu nerozumných vychovatelů, kteří neměli pochopení pro dětskou duši a její právo na trochu radosti a tepla. Takto prožité dětství nezanechává za sebou žádné kouzlo vzpomínek, ale na místě nich zbyla tu ohromně cenná zkušenost, která se nikdy neztrácí. Zkušenost věru tvrdá, která již děcku dala pocítit lidskou bídu, připravila je k neohroženému boji se životem.
Je však mnoho lidí, kteří svého dětství nevzpomínají vůbec. Proč? Proč tolik lidí zapomíná na dobu svého dětství, proč se k němu nevracejí, proč si neuvědomují, že byli jednou dětmi a jako děti žili? Proč si neuvědomují, že toto dětství bylo základem pro jejich nynější život? Proč si neuvědomují, že jako dítě byli své duši nejblíže, že byli čistí, nevinní, prostí, takoví, jakými je Bůh míti chtěl? Proč zapomínají, že právě jejich dětství ukazovalo jim cestu k budoucímu ušlechtilejšímu životu?
Jest jediná odpověď na všechna tato proč: nepochopení skutečnosti, že dětství bylo základem jejich dnešního života, nepochopení souvislosti dneška s dávnými dny dětství.
Každý z nás má na tyto doby vzpomínati. Pro mnohého jest taková vzpomínka posilou i vzpruhou, mnohému zkrášlí náladu všedních dnů, mnohého odvrátí od nesmyslného shonu, ve kterém utápíme bez dechu prožívané dny. Vzpomínky na dětství uchrání člověka i mnohých útrap, které způsobuje život příliš rozumářský, v němž zapomínáme na vlastní svou duši. Rozum umlčuje duši, která se tolik namáhá přiblížiti nás k duchu a k téže prostotě, čistotě a jednoduchosti, v jaké jsme prožívali své dětství, ve kterém jsme byli svému duchu, a tím také i Bohu nejblíže. Jen z ducha svého, pomocí duše své, máme čerpati sílu pro všecko svoje konání, pro všecku svou práci, kterou od nás lidská společnost očekává. Proto vzpomínejme na své dětství, vžívejme se zpět do stavů dětství svého, budeme blíže duši i duchu svému!
Řekl jsem, že každý z nás prožil své dětství jinak, a přece v zásadě i v základě byli jsme ve skutečnosti všichni přece jen dětmi, a všichni skorem stejnými dětmi.
Vezměte do ruky vlastní svou fotografii z doby, kdy jste byli ještě zcela malí a porovnávejte ji s dalšími obrázky z pozdějších let. Budete-li pokračovati takto od obrázku k obrázku až k podobizně

z dnešních dnů, uvidíte náhle, že na všech těch minulých fotografiích nejste to vy, že je to někdo zcela jiný, a přece – byli jste to vždycky jen vy. Zamyslete se přitom nad všemi těmi změnami, které se s vámi děly v celé té dlouhé řadě let od vašeho dětství. A od těchto změn viditelných přejděte k řadě změn zdánlivě neviditelných, které se projevily změnami vašeho duchovního vývoje. A zamyslíte-li se takto, snažte se uvědomiti si, zda jste nepromeškali zatím něco důležitého, zda jste svou vlastní vinou neztratili nebo nezanedbali něco, co potřebujete pro svůj další život. Uvědomte si, jak minulo vaše dětství, jak jste prožili léta svého dospívání, jak jste prožili ona léta, jež jsou nazývána nejkrásnějším věkem lidského života. Než se nadějete, uvidíte na své vlastní fotografii šediny. Tak mnozí zestarali, a neměli ani čas otázati se sami sebe:

»Co jsem vykonal užitečného za celý ten svůj život, který tak rychle uběhl od mého dětství až do této chvíle, kdy jsem již starcem? Co jsem vykonal dobrého pro celek, pro blaho a užitek celé lidské společnosti? Čím byla má práce, vykonaná za celý můj život? Zůstane po mně nějaká hodnotná památka, ze které by lidstvo nebo národ, obec, nebo alespoň vlastní má rodina měla trvalý užitek? Jsou výsledky mé celoživotní práce takové, aby jiní mohli na nich jako na základech budovati dále a pokračovati v práci mnou započaté, která by nesla dobré ovoce i v budoucnosti, a to nejen pro nejužší kruh mé rodiny, ale také pro celek? Dokázal jsem vykonat v životě svém něco více než v sobectví svém starat se pouze o ty, které jsem měl sám rád? «

Jen kladná odpověď může nás uspokojiti. A s tímto uspokojením musíme pocítiti i další zodpovědnost za to, komu předáme odkaz své vlastní práce, kdo bude naším následovníkem. Musí nám záležeti na tom, aby to byl člověk schopný, který by v našich intencích dovedl také ochotně sloužiti celku, tak jako jsme to dělali my.

A tato otázka dědice obrací nás znovu k dítěti. Je třeba věnovati se dítěti, všímati si jeho dětství, pozorovati jeho vzrůst, jeho duchovní vývoj, jeho sklony, abychom je mohli stále bezpečně vésti tak, aby nikdy nezbloudilo s pravé cesty. Ale k tomu je také třeba přátelsky k dětem přilnout, jednat s nimi jako s mladšími kamarády, abychom k nim měli blíže a děti necítily přehradu let, která je od rodičů dělí. A bude-li nás přitom provázeti opravdová láska, pak se nám všechno snadno podaří.

Musíme míti stále na zřeteli, že dnešní děti budou za několik let státi na našem místě, a že je čeká týž boj o život, jakým jsme museli projíti i my. Naše děti budou státi jednou na místech, na kterých stojíme dnes my a která my opustíme, a proto již od dětství musíme děti vésti tak, aby z nich vyrostli stateční a ušlechtilí lidé.

Proto dětství, má-li z něho vykvésti ten nejkrásnější květ a přinésti ten nejcennější dar – čisté poznání – žádá od nás největší péči, největší pozornost, ale nezapomínejme – také největší úctu.

Leč tato úcta k dítěti tak málo kdy a kde se projeví. Je až trapno, jak se povětšině s dětmi zachází. Jak bývají podceňovány, pokořovány, a to jak v rodinách, tak i ve škole. Používá se stále nesprávně vžitých metod povrchní výchovy, různých předpisů a zákonů školních, kterými učitelé i rodiče děti vedou a zcela mylně se domnívají, že je jimi vychovávají. Pedantická šablona výchovy vyžaduje, aby se více péče a pozornosti věnovalo právě jeho individualitě.

Všeobecně žádá se na dětech především poslušnost. Poslušnost je sice krásná a nezbytná ctnost pro každého, neboť bez ní je nemyslitelný spořádaný život lidské společnosti vůbec. Ale poslušnost nedá se vynutit karabáčem, násilím nebo diktaturou. K opravdové poslušnosti můžete přivést dítě vždy jen láskou a rozumnou výchovou, opravdovým citem a správným porozuměním jeho dětství.

A k tomu je zase třeba vraceti se do svého dětství, uvědomovati si jednotlivé duševní stavy, jakými vy jste kdysi ve svém nitru reagovali na podobné situace, v jakých se nyní ocitá vaše děcko. Pak teprve budete schopní děcku svému porozuměti, ke svým rozkazům nebo zákazům připojiti rozumný výklad, proč se to či ono smí či nesmí, bude ve vás i dostatek shovívavosti a potřebné trpělivosti. Pak se vám podaří pověděti mu jasně a srozumitelně jako přítel příteli, jako rovný rovnému a ne jako povýšenec podřízenému, co a jak a proč má dělati.

Nejdůležitější však jest, abyste vy sami byli děcku nejlepším příkladem ve všem. Bude-li vaše jednání ušlechtilé, bude se děcko snažiti napodobit vaši ušlechtilost. Dítě velmi dobře vnímá vše, co kolem sebe vidí. Všechno co spoluprožívá se svým okolím, všechno zůstává v jeho vědomí trvale uloženo, jako nesmazatelná vzpomínka. Dle toho pak, třebas zcela podvědomě, jedná často i ve svém budoucím životě. Proto tolik záleží právě na těch příkladech, které podávají děcku především

rodiče, neboť tyto příklady, které nejdříve vnímá, utvářejí budoucí život dospělého člověka.
Jak snadno a zcela jinak dovedli byste dítě ovládnouti, kdybyste místo stálého poroučení, hubování nebo dokonce i častých výprasků, věnovali dítěti patřičnou péči a dovedli je opravdově milovat. Ne takovou nesmyslnou, opičí láskou, která všechno dovolí a všechno omluví, i když děcku tím přímo škodí. Z takových maminčiných mazánků a tatínkových mazlíčků vyroste nejčastěji největší despota, který by celému světu chtěl poroučet, ale sám nic nedokáže. Takoví lidé jsou nejen neužiteční v rámci lidské společnosti, ale také sami v sobě velmi nešťastní, protože brzy pocítí, že život nezná mazlení a proto jej záhy omrzí a stane se mu přítěží. Donutí-li jej pak okolnosti, že se musí podříditi jiným, pak cítí to jako nesmazatelnou křivdu, která jej připraví o všechnu radost ze života.
Jsou k politování takoví lidé, protože nesprávná výchova položila špatné základy jejich života již v samotném dětství. Proto učte děti skromnosti, pokoře, lásce a poslušnosti, ne však otroctví, učte je sebevědomí, netrpte však vzdor. Naučte je znáti pravou ušlechtilou poslušnost, bez které není myslitelný spořádaný život a ze které vyplývá správné a přesné plnění všech povinností.
Podaří se vám to, budete-li již od útlého dětství vštěpovati do dětské duše lásku ke všemu konání a dáte-li děcku často pocítiti, že i ono je schopno vykonávati práce užitečné, třebas by to byly v základě maličkosti. Dítě bude pyšné na to, že má příležitost se uplatnit, že i jeho pomoci je třeba, a odměníte-li je slůvkem pochvaly nebo uznání, bude uloženou mu práci vykonávat s tím větší radostí. Dítě nemůže vykonávati radostně práci, ke které bylo vyzváno rozkazem jako nějaký otrok, a k jeho spokojenosti vždycky bude chybět spravedlivé ocenění jeho výkonů, byť se vám zdály sebe nepatrnější.
Vzpomeňte zase na dětství svoje a připomenete si jistě chvíli blahého uspokojení, které jste pocítili ve chvíli, kdy vás někdo z dospělých, ať to byl otec, matka, nebo pan učitel ve škole, za nějaký váš výkon zvlášť pochválili. Pro děcko jest pochvala vzpruhou k další práci, a proto neskrblete s ní!
Dítě, které se touto cestou zařazuje do pracovních povinností pozdějšího života, zaujme k nim docela jiný postoj než děcko, které v otrocké poslušnosti a bez slova uznání práci přivykalo. Najde-li děcko radost v práci, pak bude plniti také radostně a ochotně všechny své povinnosti v dalším životě. A bude-li míti radost z práce, pak nepozná tíhu povinnosti a poslušnosti. Tyto pojmy budou pro ně naprostou samozřejmostí a na svoji práci nebude pohlížeti jako na nepříjemné břemeno, protože se již v dětství naučilo práci milovat.
To vše můžete vytvořit vy, kteří se dětmi obíráte. Věnujte jen dětství více péče a lásky, a jistě se vám podaří naučit děcko tomu, aby své malé povinnosti konalo s láskou. Výprasky, násilím, stálým hubováním toho nikdy nedocílíte. Ba právě naopak, svými nerozumnými tresty tělesnými vytloukáte z dítěte to nejkrásnější, čím se dětství skví, jeho nežnost a čistou lásku. Tímto způsobem vychováte z něho vzpurného, mstivého člověka, který pak v životě odpovídá na ránu ranou, a takového neurvalce těžko pak přesvědčíte, že má milovat i své nepřátele. Bez lásky vychován, udivuje svou otrlostí lidskou společnost, když klesne tak hluboko, že se dopustí i skutků zlých, za které čeká jej žalář nebo i trest smrti.
Uvědomte si, že v takových případech nemáte právo soudit a odsuzovat člověka a považovat jej za vyvrhele lidské společnosti. Či myslíte, že je to spravedlivé, aby on trpěl tímto opovržením až do své smrti, když ve skutečnosti on sám není zodpovědný jako jediný viník? Zodpovědnost nese s sebou celá lidská společnost, prostředí, a především výchova jeho od samého dětství. Může takový člověk za to, že měl dětství tak strašné, že nepoznal trochu lásky, neviděl ve své blízkosti příklad něčeho lepšího, ušlechtilejšího? Od dětství všude odstrkován, odevšad vyháněn, v hladu a bídě živ, nenašel pomocnou ruku. A když pak zanevřel na lidskou společnost, která v něm ubila úplně čisté lidství, když v tomto zbídačelém stavu dopustí se něčeho zlého, pak lidská společnost jej odsoudí. Odsoudí jej jako zločince, místo aby pochopila a uznala svou vlastní chybu a snažila se vrátiti takovému člověku to, oč jej připravila již v jeho dětství.
Tohoto krutého odsouzení dočká se mnohdy člověk ve chvíli, kdy přerod v člověka nového – lepšího má již za sebou a jest již jiným člověkem. Snad vzpomněl na svou matku a pocítil záchvěv její dávné lásky, snad připomněl si ze svého života alespoň ojedinělý zážitek něčeho krásného, co lidská společnost od něho neodehnala, neotrávila svým sobectvím a neláskou. Takový jediný

okamžik stačí k duchovnímu probuzení a znovuzrození člověka, který v důsledku nepochopení a odmítavosti lidské společnosti zatvrdil se proti ní a páchal jeden špatný skutek za druhým, jen aby bylo skutečně pravdou to, co si o něm lidé myslí a zač jej odsuzují a na celý život jako nenapravitelného.
Takový člověk ve svém duchovním znovuzrození prožívá nové dětství, dětství svého » já «, které se až dosud neprobudilo k čistému poznání, protože mu chyběla až dosud láska. K tomuto poznání, k tomuto nejvzácnějšímu plodu života může být člověk přiveden jenom láskou. Jen láska je schopna změniti člověka sebe horšího, neboť láska je tou jedinou mocí, která z nejzářivějšího, nejšpatnějšího člověka dovede udělat beránka. V tomto mírném beránku najdete opět děcko, tvárlivé a poddajné v rukách vašich, a vy můžete z něho svou láskou dělati řádného člena lidské společnosti. Můžete mu svou láskou nahraditi, oč byl připraven, můžete mu vrátiti krásné dětství a připomenouti mu jeho dětská léta, kdy měl k duši tak blízko, kdy duše s ním rozmlouvala a připomínala mu, že je milován i lidmi, ale především samým Bohem, který posílá mu anděla strážce a duchovní bytosti nejjasnější, aby s ním – dítětem – v jeho nejkrásnějším dětství si pohráli a s ním i si pohovořili.
Toto ovšem mnoho lidí nedovede pochopit. A všichni,kdož nechápou samo dětství, považují děcko za něco méněcenného, a nejcennější, nejduchovnější okamžiky dětství, kdy dítě prožívá nejkrásnější zážitky ze světa duchovního, jsou jim směšné. Myslíte, že děcko ve své čisté mysli nepochopí a nevycítí vaši slabost a nicotnost, když se s podobným nepochopením jeho zážitků stavíte tak povýšeně proti němu? Velmi byste se mýlili, protože to dítě velmi dobře cítí a velmi bolestně snáší, podceňujete-li ho a nechápete-li ho. Děcko však má k vám úctu, nevytýká vám to, aby vám přímo do očí řeklo, co si o vás myslí, ale v jeho nitru zůstane pro celý život jako skvrna vrytá tíha oné nespravedlnosti a pokořování, které děcko muselo snášeti od dospělého člověka.
Při této příležitosti vzpomínám si na obrázky dvou dětí asi 3- až 5letých a pod nimi úryvky z jejich hovorů, které byly nedávno otištěny ve sloupci » vtipů « v kterémsi z denních listů. Dětem jsou zde vkládány do úst řeči dospělých lidí, a věřte, když jsem to četl, přímo jsem nad tím jásal. Konečně se našel někdo, kdo velmi dobře pochopil tu hlubokou pravdu, která vyplývá z dětské duše. Onen malíř, který obrázky kreslil a připisoval pod ně ony texty, velmi dobře chápal pravou podstatu dětství. Děti jsou ve skutečnosti také lidmi, a jejich duše bývá mnohdy vyspělejší a dokonalejší, než u člověka dospělého, který s pohrdáním pohlíží na děcko jako na tvora méněcenného.
Jeden z oněch vtipů je velmi dobrou ilustrací k tomu, co jsem prve řekl. Slyšte dobře! Na lavici sedí babička dvou dětí a upozorňuje je, že právě přiletěl čáp a přitom jim vykládá, že to je ten čáp, který přináší malé děti. Tříletá holčička béře stranou o málo většího bratříčka a ptá se ho:
» Co říkáš, máme tu starou paní nechat v tom omylu umřít, nebo jí to máme vysvětlit?«
Jak krásně je zde vystižen bystrý postřeh dítěte, které velmi dobře pochopí, nejedná-li se s ním vážně. Děcko neřekne babičce, že je hloupá, ale myslí si to, a má s ní dokonce i útrpnost.
A podobných vtipů, které byly ve skutečnosti zdrcující kritikou nesprávného jednání s dětmi, bylo v tomto sloupci humoru více. Těšilo mne to.
Velmi důležité ve správné výchově jest i včasné poučování dětí o pohlavních otázkách, zejména v době dětského dospívání. Zde si mají rodiče připomenouti nejživěji své vlastní dětství a nikdy nedopustit, aby jejich děcku chybělo moudré poučení o nejožehavější otázce, aby o otázkách pohlavního života bylo poučováno od svých kamarádů nebo kamarádek. Takovéto pochybné poučování vede nejspíše k onanii, ničící zdraví dítěte, a to jen proto, že při probuzení se pohlavního pudu byly děti ponechány samy sobě, bez rady a pomoci, a to jak od rodičů, tak i od učitelů. Snadno dalo by se tomu předejít, ale rodiče museli by vzpomenout na své vlastní dětství a dobře si uvědomit, co se s nimi dělo, co oni prožívali a dělali v době svého dospívání. Není-li děcko včas poučeno, není-li vyrovnáno před následky zneužívání svého pohlaví, dopouští se výchova velmi těžkého hříchu na dětech a jejich dětství.
Měl jsem také příležitost poznati, jak podstatně se liší výchova dětí v některých rodinách, kde se s dětmi jedná jako s dospělými. Matka hovoří s holčičkou jako s velkou, otec se synem jako se sobě rovným. Vykládá mu věci, o kterých by stejně vážně hovořil s člověkem dospělým a hoch se učí chápati vše dle svých schopností, učí se přemýšlet o tom, co mu otec řekl, snaží se také odpovídati mu jako člověk dospělý, neboť v prvé řadě samo otcovo chování k němu dává mu právo být si

vědom toho, že je pokládán za rovnocenného s otcem, který s ním rozumně a vážně hovoří. Oba dva jako přátelé vyměňují si své názory. Syn již od dětství je účasten otcova podnikání, o obchodě s otcem stále hovoří a tím svoji bystrost pro obchod získává a násobí.
Posuzujeme-li to s duchovního hlediska, pak je jasné, že podobné hovory obchodní pro duchovní život neznamenají žádný užitek, ale použijeme-li této metody, můžeme podobným způsobem jednati a rozmlouvati se svými dětmi o jiných a ušlechtilejších věcech. Děcko takto vedené vchází později do praktického života mnohem lépe připraveno, umí se lépe uplatniti a je i lépe obrněno, než celá řada dětí nesprávně vedených, které stále a stále slyšely jen od svých rodičů: » Ty tomu ještě nerozumíš, ty jsi příliš malý atd. «.
Je to jistě pohodlnější odbýti dítě tímto způsobem, než vykládati mu a poučovati je o všem, co by mělo a mohlo znát a dovedlo pochopit. Ale tato pohodlná výchova je pro dítě a jeho budoucnost velmi nebezpečná.
Pan Ježíš řekl: » Nechte maličkých přijíti ke Mně.«
I z Evangelia vidíte, že Pán Ježíš měl děti opravdu rád, a řekl nám také, proč měl všechny děti tak rád. I On prožíval Své dětství. I On přišel jednoho dne po prvé do školy, kde se setkal s nepochopením svého učitele. Jen dvakráte byl u něj, a učitel sám řekl Mu, aby více k němu nechodil, a to jen proto, že Pán měl pro Svého učitele mnoho otázek. Šel přece do školy jen proto, aby se zde něčemu naučil, třebaže Jeho duše byla tak vyspělá. Ale učitel byl uražen, že malý Ježíšek odpovídá na jeho otázku zase otázkou, a to otázkou mnohem důležitější, závažnější, než byla otázka učitelova. Učitel nechápal správně ani dětství, ani vyspělou duši Ježíškovu, považoval Jej prostě za dítě a nad Jeho otázkou rozzlobil se tak,že upustil z ruky předmět, o kterém chtěl vykládat, ten se rozbil, a učitel pln hněvu odešel od žáků pryč.
Byl to zřejmě nesprávný učitel, který byl tak snadno uražen ve své ješitnosti, když si děcko, k učení mu svěřené, dovolilo obrátiti se na něj s otázkou. To malý Ježíšek dobře vystihl a jen nerad dal se pohnouti k tomu, aby se znovu vrátil k témuž učiteli. Ale Jeho poslušnost k Matce překonala Jeho odpor, a proto šel ještě jednou. A zase měl otázku. Učitel nejdříve Ho vyplísnil za to, že se již předešle odvážil ptáti se, místo aby odpověděl sám na danou otázku, a začal vykládati něco o dokonalosti lidské, což bylo v naprostém rozporu s pravdou. A když Ježíšek chtěl znovu Svou otázkou přiměti učitele, aby opravil svůj mylný názor, řekl Mu učitel, že je-li moudřejší učitele, aby si Ho rodiče nechali doma a více již Ho k němu neposílali.
Takto poznal Pán sám ,co je to nepochopení dětství, a proto tolik cítil s dětmi a měl je tolik rád. Věděl, že dětství je základem celého budoucího života, že z dětství vyrůstá budoucnost celé lidské společnosti.
A ještě jednu příčinu uvedl Pán, proč děti tolik miloval. Ne proto, že byly dětmi, ale pro jejich duši, pro onu čistou, skvoucí se jasnou jiskru Boží, nejkrásnější součástku člověka, která je nejvíce, nejúzeji připoutána k člověku právě v jeho dětství. Pán miloval každé dítě, miloval duši dítěte, která ve svém dětství chápe Boha Otce lépe než člověk dospělý. Ten se marně snaží pochopiti Podstatu Boží, vniknouti do Božských tajemství. Dítě však se neptá po Podstatě Boží, ale miluje Ho, má k Němu svou dětskou úctu a lásku.
Dítě svým čistým srdcem a čistou duší vyciťuje Boha v sobě, protože Ho stále v sobě nosí. Proto také má k Němu mnohem krásnější a čistší poměr než člověk dospělý, proto také láska dítěte k Bohu je upřímnější, čistší a vroucnější než u dospělého.
A právě pro toto krásné spojení s Otcem prostřednictvím čisté duše, která je jiskrou Boží a vytváří čisté dětství, z něhož vyzařuje nejčistší a nejdokonalejší lidství - ne tedy člověčenství – ale lidství - právě pro ně Pán tolik miloval děti. Dal nám tím krásný příklad, kterým nás vyzývá, abychom i my činili tak jako On, dětství si po zásluze vážili a děti upřímně milovali. Jsme-li s dětmi pohromadě a přilneme-li k nim s láskou, jsme nejblíže Bohu, neboť dětmi sklání se k nám také Láska Boží, která nás očišťuje a činí nás lepšími.
Mnohý se vymlouvá, že nemá čas na to, aby se zabýval dětmi, protože se musí věnovat svému povolání, své práci, a při mnoha starostech život ubíhá mu tak rychle, že mu na děti čas ani nezbude. To jsou jen plané výmluvy. Kdo má k dětem opravdovou lásku, najde vždycky i čas, aby se jimi mohl obírat a jimi se potěšit. Chvíle, prožité s dětmi jsou těmi nejkrásnějšími, jaké můžeme

prožít! Zeptejte se na to jenom babiček a dědečků. Ať vám řeknou, jak radostné jsou jejich pocity, když mají na svém klíně vnoučátko, v němž vidí pokračování svého vlastního života. Jsou to již staří lidé, kteří dožívají svůj život a se svými vnoučaty vracejí se k dětství a rádi oživují krásné vzpomínky na své vlastní dětství.
Nevyhýbejte se dětem, ale vyhledávejte je rádi a často, uvidíte, že si je zamilujete. Připomenete si nad nimi své mládí a své dětství, kdy byli jste tak blízko Otci Nebeskému i našemu Pánovi a Spasiteli.
Nezapomínejte, že v dětech je naše budoucnost i budoucnost našeho národa, a jí jste zodpovědni vy všichni – vychovatelé! Dítě potřebuje a také zasluhuje největší péči, lásku, shovívavost, spravedlnost a pozornost, chceme-li, aby budoucnost našeho národa byla šťastná, aby přinesla všem nejkrásnější ovoce pro život duchovní a hmotný. Ušlechtilé dětství jest branou k naší spáse – proto važme si dětství, milujme dětství, učiňme pro ně vše, co je v našich silách.
Pán Bůh nám k tomu pomáhej.

44. Život II

» Život člověka je nejkrásnějším tvůrčím činem, v němž on sám jest účasten. Proto nejpřednější povinností člověka jest, aby se naučil dokonale svůj život milovat, neboť láska k životu dává vypučeti těm nejkrásnějším květům v životě člověka, jako je moudrost, dokonalost, mírumilovnost, snášenlivosti síla. Žijeme duší a pracujeme rozumem. A kdo žije a pracuje jest tolik, jako by byl pramenem všeho na tomto světě.«

To jsou Slova našeho Pána a Spasitele o životě. Lidem sice neznámá dosud, ale tak hluboká a výstižná, že já sám,když jsem je po prvé slyšel, hluboce na mne zapůsobila. Jsem jist, že se dotknou i duše vaší a nezůstanou bez účinku.
Proč máme život milovat? Proč vlastně žijeme? - To jsou prvé otázky, které tu jistě každému přijdou na mysl. Máme-li život milovat, pak musíme jej – stejně jako vše, co milovat chceme – musíme jej znáti. Musíme znáti podstatu života, pramen, ze kterého vyvěrá, zdroj, odkud přichází. A vzpomeňme, že také Pán Ježíš svému prvnímu apoštolu Petrovi učinil v prvé řadě výklad o životě.
Pán vzal jednou Petra za ruku a vedl jej k moři. Přiměl jej, aby pohlédl na hladinu moře a ptal se ho:
» Petře, proč se tolik bojíš, jsi-li nad hladinou moře?«
» Protože nevím, co jest pode mnou,« odpověděl Petr.
Pán ptá se dále:
» Proč se nebojíš také toho, co jest nad tebou? O tom také nevíš, co tam jest.«
» Nade mnou jest nebe, to jest dobro, a já věřím, že jest to dobro. Pode mnou co jest, nevím. Nevím, co skrývají tyto hlubiny mořské, a proto se bojím.«
A Pán mu vykládá:
» Právě tak jako pod tebou, tak také nad tebou jest stejný život. A dej pozor na to, co tvůj rozum dosud nepochopil a co svým rozumem si jinak představuješ. Nevíš, že všude je život. Podle tvého rozumu jest život jen tam, kde je světlo a teplo. Podívej se na hladinu moře. Vody, na které svítí paprsky sluneční,jsou do určité hloubky prozářeny. Tam až, kam paprsek sluneční dosahuje svým teplem a světlem, tam jest nitro těch vod, tedy ne na dně, a ty tam jen tušíš život, od nitra k hladině.
Já povedu tě hlouběji od nitra až ke dnu té vody, abys viděl a pochopil, že to není dno mořské, jak ty se domníváš, že tam není život, nebo že tam je konec života. I tam mohou žíti i ty nejmenší, nejnepatrnější živočichové, a to dno není ničím jiným než zase hladinou země. A od té hladiny zemské, jako od hladiny mořské, musíš jíti dále do hloubky, do nitra země, aby ses přesvědčil, že i tam je život. Ale tam tě nepovedu. Duše tvá mohla tě vésti jen od toho nitra mořského na tak zvané dno, protože jsi tam nemohl se svým rozumem. Od hladiny země do nitra zemského povede

tě duch tvůj, který ti dá světlo, neboť jest silnější než tvá duše a má větší moc. Tvůj rozum jde do hloubky jen jedním směrem, duše vede tě od nitra dále, ale duch nemá směru, šíří se na všechny směry, nemá jen jeden směr. Jde do šíře, délky, hloubky i výšky.
Chceš-li pochopiti život, podřiď svůj rozum své duši, neboť duše nás všech jest čistá, skvostná, plná božskosti, a té podřiď svůj rozum, aby tě duše mohla vésti také nahoru, ne jen do hloubky.
Pojď, Petře, Já tě chci vésti výš než je voda, až do té úrovně, kde jsi poznal život na povrchu, v nitru vody, na dně vody, na ploše nebo hladině zemské. Poznal jsi život i vnitru země, pojď, poznáme život i ten výš. Co vidíš nad sebou?«
» Oblohu, Pane,« řekl Petr.
» Co se domníváš, že to jest? I ta je dnem toho vyššího života, a od toho dna musíš jíti zase výš, do n i t r a , a z něho dál, až do toho dna duchovního života, abys poznal, kde je zdroj a pramen v š e h o života na světě, v celém vesmíru, nad námi i pod námi.
Kdybys přišel výš, až nad slunce, kde by ses ztratil, cítil bys, že hoříš a nepálíš, že budeš jen svítiti, sám se ztratíš, nebudeš ničím, nebudeš nic. Uvidíš tu to slunce s druhé strany, než jsi zvyklý vídati je.
Slunce není hmotou, jen se podobá rosolovité hmotě, která se stále převaluje s místa na místo věčným pohybem, a tak svými paprsky působí i nahoru, až k tomu n i t r u a od toho nitra výš, až na to dno Prapramene a Prapříčiny všeho života. Tam bys, Petře, už nedosáhl, ale i tam je život, třebas jen zárodky budoucích životů, ale jest v nich síla života, jest tam život a odtud všechno, co kol sebe vidíš, všechno co vidíš pod sebou, nad sebou i kolem sebe, odtud všechno vzniklo. Tam vznikl i tvůj život.
Obrazem toho všeho jsi ty sám. Pamatuj si, že tak jako hvězdy, nebe, zrcadlí se v hladině moře, tak zrcadlí se krása duše tvé v tvém nitru. Krása duše tvé, která působí na nitro tvé, ta kreslí ty krásné obrazy i myšlenkové, a jest jen na tobě, abys svým rozumem ve svém klidu a tichu dovedl čísti ty nádherné obrazy. Pak budeš pánem světa, pak budeš tím, čím člověk má býti.
Člověk musí až tak vysoko vystoupiti a svým počínáním až tak daleko následovati svého ducha, aby toto všechno bylo mu jasné, aby všechno to chápal. Pak teprve bude člověk pravým člověkem a v pravém slova smyslu, dospěje až tam, kde pochopí, co je to l i d s t v í a co jest pravá krása lidského života.«
A Pán ptá se Petra: » Petře, bojíš se ještě?«
Petr odpovídá: » Ano, Pane, já se bojím i toho, co jest nade mnou, ale proto, poslušný jako beránek, s radostí půjdu za Tebou, neboť vidím, že není zbytí, že musím dojíti tam, kam Ty mně, Pane, určíš.«
Pán odpověděl Petrovi: » Tvá odpověď neuspokojila Mne plně, ale přece mám radost, že i přes to, že se bojíš toho všeho, co na člověka čeká, než dospěje tak daleko, kam poslední cíl ho volá, že přece jsi tak oddaně a pokorně slíbil, že půjdeš tou cestou, kterou ti život tvůj, jako život všech nás lidí určuje.«--
Jak krásný to příklad! Jaká hloubka filosofie! A jaké poučení pro nás pro všechny! Víme dnes něco více o tom Prazdroji života, vidíme, jak jedno nitro promítá se s nitrem druhým, vidíme, že to, co jest nahoře, zrcadlí se dole na hladině. Pak můžeme býti klidni a říci si:
» Ty, Otče Nebeský, Ty nejvyšší Lásko a Moudrosti, která Jsi nade mnou, Ty zrcadlíš se ve mně! Tebou já stávám se tím ohromným člověkem, tím nejlepším nejvyšším, jehož velikosti mohu dosáhnouti.Jsem nejen paprskem tvým, já jsem i Tvou Tvorbou, Tvým dítkem a mohu říci, že jsem s Tebou neustále ve spojení. Ty Jsi stále ve mně, neustále se mnou, a nebudu-li Ti svým rozumem překážeti, naplníš celé mé nitro a budeš mnou působiti. Ze mne bude vyvěrati Tvá Moudrost i Láska, Moc, Všemohoucnost a Tvá Pravda.«
To vše jsou dary tak ohromné, že pro ně musíme žiti. Pro takové dary jistě každý rád bude svůj život provázeti láskou až do té chvíle poslední, kterou Vůle Nejvyššího sama určí. Skončil jsi svou úlohu, můžeš ji vyměniti zase za tu, která na tebe čeká tam, na druhém břehu života. Nemysli, že tam není života! Tam čeká tě jen pokračování života, protože není smrti, smrt neexistuje. Jest jen věčný život, jako jest věčný pramen života.Jest jen proměna, změna, pokrok k lepšímu a dokonalejšímu životu.

Nebojte se života! Život nesmí být nikomu na obtíž! Hodnoťte život jako ohromné vyznamenání, jakého se nám dostalo od Otce Nebeského již tím, že smíme a můžeme žíti, že máme svůj rozum, abychom chápali to, co nám bylo dosud nepochopitelné. Uvědomte si, že On dává nám milost poznávati světlo, za kterým máme jíti, že dal nám příležitost, abychom ke svému vlastnímu prospěchu a užitku mohli světlo pravdy následovati, abychom došli k naplnění opravdového a radostného života.
Život není obtížným břemenem. Co značí život, naznačil Pán Petrovi až příliš jasně. Toliko rozum lidský, který mnohdy překáží duši, aby se naším podvědomím a vědomím plně projevila, toliko rozum náš činí nás nespokojenými a nešťastnými.
Rozum není nám dán k tomu, abychom o Moudrosti Boží mudrovali a ji kritisovali. Rozum byl nám dán k tomu, abychom tuto Moudrost dovedli chápat a opravdově ji pochopili.
Nepřemýšlejte o tom, zda je spravedlivé to, co vás potkává, ale věřte, že všecko řídí Bůh, a co On řídí, všecko dobře řídí. A chceme-li býti šťastni a spokojeni, pak prvou povinností naší jest podříditi se ve všem, úplně, bez výjimky a cele jen Vůli Boží.
Mnohokrát slyšel jsem již povzdech: Já to nedovedu -co mám dělat?
Každému vždy říkám: Milujte všechno kolem sebe, milujte a nemudrujte ani při své lásce. Milovat – to je ta jediná cesta, cesta lásky, která nás všecky vysvobodí a uchrání ode všeho, do čeho by nás náš rozum, nesprávně používaný, mohl přivésti.
Podříditi se Vůli Boží není tak těžké, jak se mnohým zdá. Ba, řekl bych, že je to zcela jednoduché, uvážíme-li, co vlastně Bůh od nás žádá. Nic jiného, než lásku, pravdu, poctivost a mravní čistotu. Život naplněný láskou nemůže být životem neradostným, nešťastným. Pravý opak s láskou se pojí. Milujeme-li vše, co kolem sebe vidíme, milujeme tím i Otce Nebeského, který nám všechno dává, a uvědomíme-li si, že On nás miluje tak, že se o nás neustále stará jako o Své děti, pak se snadno a rádi podřídíme Jeho Vůli. Musíme věřit, že On sám ví lépe než my, co potřebujeme, a proto nemusíme vyslovovati ani žádná přání, nemusíme ani o nic Boha prositi. Na místě všech proseb postačí úplně, když si pokorně a prostě řeknete?
» Otče náš Nebeský, v ě ř í m , že mne miluješ jako Své dítko, a protože věřím tomuto, pak věřím absolutně také tomu, že všecko, čeho se mi dostává z Tvých přesvatých rukou, dostane se mi v budoucnu, že vše, co se mnou učiníš, ať je to pro mne příjemné nebo nepříjemné, všecko bude vždy jen pro moje dobro, pro dobro mé duše a užitečné pro můj duchovní život věčný. Proto se úplně a pokorně odevzdávám do Tvé přesvaté Vůle.«
Až dojdete tak daleko, že si budete toto každý den ráno i večer opakovat, až budete cele naplněni touto absolutní vírou, pak vás opustí všechny vaše starosti o to, co budete zítra jíst, co s vámi bude se dít za týden, za měsíc, za rok, nepoznáte starost,jak sehnat peníze, protože budete prostě věřit, že vše to, co potřebujete, Otec Nebeský vám dá, budete-li plnit poctivě své povinnosti a hledati především království Boží na zemi. Pak budete milovat život, a milovat život a pracovat je tolik, jako býti pánem všeho na světě – řekl Pán. Tedy milovat život pro život, pracovat užitečně pro život, pro celek, protože všichni jsme jedno, všichni jsme dítkami Božími.
Jakmile odpadnou vaše starosti, budete klidně plniti své povinnosti a vaše víra, že náš Otec Nebeský všecko sám a dobře zařídí, připraví vám život radostný a bezstarostný. Pak teprve poznáte, jak mnoho zbytečných věcí bylo vám dosud přítěží, co zbytečných potřeb jste až dosud měli za nezbytné, jak jste se štvali, abyste si je zaopatřili, jak zbytečná byla námaha, kterou jste vynakládali, jak zbytečně jste se do úmoru dřeli pro věci, které pro váš vlastní život, pro váš život věčný – duchovní, neměly žádnou cenu.
V čem je vlastně to pravé lidské štěstí? Není v blahobytu a přepychu. Není závislé na plných kapsách a nádheře, kterou se obklopíme. To vše nám nezaručuje radostný život a štěstí. Pravé štěstí jest jen jediné, a to je štěstí, které vyvěrá z klidu a míru duše. Ten si nikdo nekoupí, penězi nezaplatí. Klid a mír duše oblaží však každého člověka, který miluje život a poctivou práci každého, vždy a ve všem poctivého a mravně silného člověka. Kdo miluje život, miluje i Boha, protože On jest Tvůrcem všeho života, On nám všechno dává, a protože z Jeho vůle jsme zde, Jeho Vůli se podřídíme, Jeho Vůlí dáme se vésti. Tato odevzdanost do Vůle Boží zbaví nás sama všech starostí a strachu o zítřek.

Vzpomeňme, že Pán jasně řekl:
» Nestarejte se, co budete jísti a čím se budete odívati, neboť Otec náš Nebeský dobře ví, čeho je nám třeba.«
A Slova Pánova byla vždy Slovy Pravdy. Jeho Láska k nám přivedla Ho mezi nás, a přišel právě proto, aby nám přinesl dobro, světlo a pravdu, abychom poznali pravý život. Jeho život jest nám příkladem pravého života, a přece se lidé stále oddalují od pravého smyslu života a ženou se nesprávnými cestami za falešným, nepravým cílem. V neustálém shonu a starostech hmotných člověk se vzdaluje od své duše, nesnaží se ani nalézti spojení s ní, která by mu pomohla nalézti dále spojení s duchem. A duch váš, jakmile jednou najdete spojení s ním, nedopustí, abyste bloudili.
Přátelé drazí, vidíte sami, jak o svém štěstí či neštěstí sami rozhodujete! Jak je to vše jednoduché! Přemýšlejte o tom! Dost možné, že se do vašich úvah ohlásí samotný rozum, který umlčí i hlas vaší duše. Pak pozor! Ztište se a potlačte na chvíli jeho působení. Pamatujte na to, že rozumem pouze pracujeme, kdežto duší žijeme. Popřejte si proto chvíli klidu a míru, aby se ve vašem nitru jako na hladině mohly zrcadliti obrazy, které vám předkládá vaše duše, přinášející je jako prostředník z vašeho ducha, a tím od samého Boha.
Popřejte si chvíli ticha a klidu, a takto, odevzdáni do rukou Božích, ucítíte cosi nového, jako by se s vámi něco zvláštního dělo. Nebudete už tím, čím jste byli. Pocítíte cosi podobného tomu, co pocítil Petr, když byl Pánem přiveden nahoru a začal nejprve svítit, hořet, ale nepálil. Poznáte, že to vaše nižší já není nic bez onoho světla věčného, bez věčného ohně. Ten však vás nespálí. Ten vás pouze spojuje s životem věčným, posiluje a naplňuje něčím, nad čím sami užasnete.
Přál bych vám všem, abyste poznali svou vlastní duši! Kéž byste toho dosáhli, abyste ji jednou viděli na vlastní oči a mohli s ní promluviti! Co vše by vám řekla ona, kterou jste tak hanebně zanedbávali! Jak by vás vedla k poznání pravého života! Jak smutně by vám připomněla chvíle, kdy jste ji opouštěli, kdy jste od ní utíkali a její popud neposlouchali! Marně se snažila naplňovat vaše nitro, protože jste nepřijímali ani obrazy ani ušlechtilé myšlenky její. Chtěla vám vždy jen pomoci a život váš zkrášliti, ale vy jste dávali stále přednost svému vlastnímu rozumu. Nedokonalý, neosvícený rozum nebude již nikdy vítěziti nad vaší duší, jakmile se s ní jednou skutečně setkáte, jakmile se do jejího hlasu zaposloucháte.
Rozum! Celá věda věří stále více rozumu než duši, a připouští-li i duši, popírá ducha a nade vše staví rozum, vědomí a vědění. Proto také nemůže tak snadno dosáhnouti svého cíle. Na této cestě, oddána pouze rozumu, musí ztroskotati, pokud se nevrátí do života duchovního, ve kterém by se poučila o tom, jak mnoho drahocenného času promarnila v minulém životě právě tím, že se vzdalovala od ducha a nesnažila se získat si osvícení Duchem Svatým.
Proto ani vědě nezbývá nic jiného, než vraceti se znovu, zase do nového života a znovu pracně namáhati rozum, aby něčeho nového dosáhla. A nebude jinak, dokud věda sama nepřipustí, že všechno co hledá,všechno je obsaženo v tom Božském Vševědění a že jen z tohoto Pramene a jen s pomocí Ducha Svatého může dosáhnouti všeho toho, po čem rozum lidský marně touží. A teprve pak, až věda toto pochopí, pak teprve pozná správnou a jediné pravou cestu k naplnění svého životního úkolu, a pro tento úkol svůj bude teprve život opravdově milovat.
Milujte život! Naučte se milovat život a pracovat! Pak se dočkáte všech těch darů, které Pán slíbil všem, kdož takto budou činit, a moudrost, síla a všechna dokonalost budou vám přidány.
Sám Pán Bůh vám k tomu pomáhej a k poznání tomu přiveď!

To, co jste slyšeli dnes, jest jen malý zlomek toho, co jsem dostal o životě já, a toto jsem vyprosil, abych vám směl říci. Možná, že u některého z vás vyvolá to touhu zvěděti ještě víc. Já však zatím více říci nesmím. Dočkáte se však všichni, až nadejde k tomu vhodná doba. Prozatím děkujme i za to, co nám již bylo dáno.
Děkujeme Ti, ó Pane, za tu milost, kterou Jsi nám dnes poskytl a prosíme Tebe: dej nám sílu pro budoucnost, abychom se stali hodnými šiřiteli Tvého světla a Tvé Pravdy. Amen.

45. Klad a zápor života

Přes všechny vymoženosti moderní doby, pohodlí, ba dokonce i sám přepych, který člověk dnešní doby má k disposici, nacházíme jen mizivé procento lidí, kteří jsou a cítí se plně spokojeni. Většina lidí žije takovým způsobem, jaký je ani nemůže uspokojit. Prostě, lidé nedovedou žít. Všechno na světě má svůj rub a líc, a člověk si z toho neumí vybrat vždy to nejlepší a nejužitečnější.
Jako všechno v celém vesmíru je podvojné, tak i podvojný je život – to jest – kladný a záporný. Kdo dává přednost životnímu kladu před životním záporem, kdo se přidržuje životních kladů, zůstane vždy a ze všech okolností optimistou, který bude vždy v ostrém kontrastu s vyznavačem životního záporu, pesimistou.
Co je to klad života? V celkový pojem životního kladu musíme shrnouti lásku, dobro, spravedlnost, poctivost, pravdu, ochotu pomáhat druhým, pokoru,vlídnost, snášenlivost, které vždy nezbytně doprovází veselá mysl. Dalším předpokladem jest přát každému, aby se měl dobře, aby všichni, nejen my sami, byli spokojeni a šťastni, aby všichni znali radost ze života a plné zdraví.
Uvážíme-li takto všechny složky životního kladu, pak je nám jasné, že tento klad života vyplývá především z víry v Boha, který nám pomůže i k dobré budoucnosti, a dále pak k umění viděti ve všem, co se s námi a kolem nás děje, vždy jen to dobré a pro nás užitečné, vybírati si jen to příjemné a zabývati se jen kladem života, nikdy ne jeho záporem.
Zápor života je sobectví, lež, přetvářka, nenávist, závist, nepřejícnost, mstivost, ochota vidět vždycky ve všem jen to nejhorší, strach před věcmi, které se ani nikdy nestanou, podezřívavost, žárlivost, škodolibost, nesnášenlivost, pýcha, domýšlivost, neochota, nevíra či malověrnost, bezohlednost, mravní nečistota a podobné špatnosti. Stačí kterákoliv z uvedených vlastností, aby učinila člověka nespokojeným a nešťastným.
Víme, že jen klad života může nás učiniti šťastnými a spokojenými. Víme, že jen klad života může nám přinésti věčnou radost ze života. Proč tedy nedovedeme se ho přidržet důsledně, ve všem a vždycky? Což by to bylo tak těžké? Což by to bylo nad naše síly, vypudit ze svého života všechno to záporné?
Na prvém místě musíme ovšem vymazat ze svého slovníku slovíčko » ne «. Neužívat žádného » nechci «, neznat žádné » nemohu «. Pro nás musí platit jen jediné, energické a rázné »chci a proto mohu«. Člověk musí mít stále v sobě pevnou víru, a tam kde se nedostává absolutní víry, tam musí zůstat alespoň naděje. Musíme věřit, že všechno dobře dopadne, že nic nás nezkruší, a nikdy nepřipustit ani stín obav nebo strachu. Musíme si stále uvědomovat, že stejné přitahuje stejné. Proto, bojíme-li se nezdaru, přitahujeme nezdar, bojíme-li se neštěstí, které by nás mohlo potkat, bojíme-li se nepříjemnosti, která by nás mohla mrzet, tu tím více, čím se jimi obíráme, tím více je svým strachem a svými nerozumnými myšlenkami přitahujeme. To je ten zápor života, kterým si lidé sami nejvíce škodí.
Proto také optimisté jsou nepoměrně šťastnější než pesimisté.
Mám podobného pesimistu i ve své rodině, a vidím, jak těžko se pesimistům žije. Je to jedna z mých dcer, která vedla se mnou dlouhé debaty o těchto otázkách, a bylo vždy velmi těžko přesvědčit ji o pravdě mého názoru. Byl jsem vždy spokojeným optimistou, šel jsem vždy životem kladným a věřil jsem vždy pevně, že mne Bůh neopustí, že všechno musí dobře dopadnout. Ona však mi dokazovala, že se i krásně vykládá o optimismu, když nemám její starosti. Jejím argumentem bylo, že Pán Bůh neplatí činži, že nenasytí ani neoblékne děti, o to o všechno že se musí starat ona sama, a když tyto starosti na ní leží, pak už jí nezbývá nálada k nějakému optimismu.
Připouštím, že jsou to starosti a vážné starosti, ale pesimismus je neumenší. Podobné starosti existenční má každý člověk, a mnohem snáze vychází z nich ten, kdo žije životem kladným a věří, že přičiní-li se sám, bude mít opravdu všechno, co bude potřebovat. Vždyť Pán Ježíš řekl:
» Nestarejte se, co budete jíst a čím se budete odívat, neboť Otec Nebeský ví nejlépe, čeho potřebujete,« - a dále řekl: » Hledejte nejprve království Božího na zemi a vše ostatní bude vám přidáno.«
Uvěřit jen v tato slova – a budou z nás všech hned optimisté, kteří okusí blaho kladného života.

Pesimista myslí stále na to, co potřebuje a nemá, na to, že nebude mít, a připouští-li tuto možnost, oddaluje svou malověrností dosažení toho, co potřebuje, na místě aby to svou vírou přitahoval. Tento nesprávný názor na život, tento záporný poměr k životu nevzpruží pesimistu k žádnému úsilí domoci se nějakých úspěchů. Pesimista vidí vše předem již černě, beznadějně, podobně jako skeptikové. Jak je to nesmyslné! Proč si otravovat život takovým škarohlídstvím, když i při všech starostech, bolestech nebo i za nemoci, když na nás občas přijde, při všem tom mohu žít život radostný?

Stejně tak nic nenapravíme strachem. Strach neodstraní nebezpečí, ba právě naopak připravuje nás o klid, který je často jedinou záchranou v kritickém okamžiku života. Strachem nikdy nic nezískáme, ale snadno můžeme všechno ztratit, protože právě to, čeho se nejvíce bojíme, svým strachem přivoláváme.

To jsou tedy ty vážky našeho života, a jen na nás samých záleží, kam se přikloníme, zda ke kladu nebo k záporu života.

Optimista ani v nemoci, ani při největších bolestech nenaříká a trpělivě čeká a věří, že se mu brzy uleví. Ví, že si své utrpení sám zavinil, že si musí odčinit, čím se provinil, a proto trpělivě a s vírou čeká, že vše zase přejde, a skutečně se toho také dočká. Zpravidla bolest jej opustí okamžitě, jakmile si uvědomí, čím se prohřešil a čím si své utrpení zavinil.

Já sám, zabolí-li mne něco, mávnu nad vším rukou a řeknu si – to zase přejde, to nic není. A moje víra, že to přejde, uskuteční to, v co věřím. Zkuste to při nejbližší příležitosti sami! Poznáte tak nejlépe ten ohromný rozdíl mezi kladem a záporem života.

Pesimista není nikdy dostatek trpělivý, proto také svými bolestmi otravuje všechny lidi, s nimiž přijde do styku, věčnými nářky nad sebou samým zvyšuje svou nespokojenost. To vše jen proto, že nezná klady života, nevěří ve své uzdravení a nechápe ani, že si toto své nevlídné prostředí připravil sám svým záporným poměrem k životu a že vše by mohl velmi snadno odstraniti, kdyby se ovšem dovedl přiklonit ke kladu života, který dosud tak houževnatě popíral.

Další složkou životního kladu jest poctivé plnění povinností, a to nejen povinností k sobě samému, ale hlavně k celku. Prvou z těchto povinností je poslušnost, bez které není život vůbec možný. Přísná poslušnost, která se nevyhne jediné povinnosti, je základem šťastného, spořádaného a spokojeného života. Spokojen může být jen ten, kdo plní všechny své povinnosti poctivě a opravdově. Za to však blahý pocit spokojenosti musí vždy chybět tomu, kdo své povinnosti jen ledabyle odbývá nebo se jim vyhýbá.

Dalším kladem života je pravda. Být pravdivým ve všem, nelhat nikdy, ani kdybych pravdou přišel ke škodě. Raději majetek ztratit, než lživé slovo promluvit. K tomu nás krásně vedl Masaryk slovy: » Nebát se a nekrást!« Být poctivý, kdo je poctivý a pravdivý, může se každému směle podívat do očí a nemusí se nikoho a ničeho bát. Může každému říci, co si myslí, nemusí ve svém nitru nic skrývati, protože vždy je ochoten mluvit jen pravdu.

Na poslušnosti a správném plnění povinností je závislá celá společnost lidská i všechen pořádek ve světě. Člověk žijící záporným životem plní zpravidla velmi nerad své povinnosti, ač velmi rád přijímá odměnu, která jej v penězích čeká. Představte si ho u práce, když je mu vše protivné a obtížné, vše dělá nerad, proto také jen ledabyle, polovičatě. Ten neprospěje ani sobě, ani lidské společnosti, ba naopak, způsobí často mnoho značných škod. Kdyby to byl i poslední zřízenec dráhy, který měl přehodit výhybku, výpravčí vlaku, který se včas nepřesvědčil o uvolnění koleje, vlakvedoucí, který v ledabylosti své přehlédl dané návěští, jaké neštěstí zaviní podobná ledabylost, nedostatek smyslu pro povinnost, přehlížení daných předpisů. Se stejnou přesností a absolutní poslušností k daným předpisům musí pracovati každý. Plnit poctivě a svědomitě všechny povinnosti – to je také klad života.

Nikdy nemůže býti nespokojený a nešťastný ten, kdo je poctivě věrný všem svým povinnostem, kdo je nezanedbává ani v těch případech, kdy nad ním nestojí neúprosná kontrola. V nitru takového člověka je klid, vnitřní upokojení a radost z vykonané práce, a ty jej odměňují nejlépe za jeho poctivost, a to jej činí šťastným, při nejmenším spokojeným. Kdo však svůj úkol odbývá ledabyle, má obavy, aby se snad nedřel pro jiného, aby nepracoval zbytečně ve prospěch celku, ten je ovšem nehodným služebníkem jak lidstva, tak i Boha samého.

U nás, zejména v poslední době bylo mnoho těch, kteří ve svém záporu života a velikém sobectví měli stále obavy, že jsou prací přetíženi, že je od nich neprávem požadováno příliš mnoho. A nyní se ukázal smutný výsledek tohoto sobectví. Ti, kteří se domnívali, že se dřou pro jiného, plnili své povinnosti jen neradi, a tím zavinili, že nejen oni, ale i ti, kteří své povinnosti plnili vzorně, octli se mezi nezaměstnanými. Podpory nezaměstnaným, které měly ulehčit bídu hladových, zatěžovaly značně národní celek, takže je pocítil každý jednotlivec sám na sobě.
To je důsledek nesprávného a neochotného plnění povinností, důsledek záporu života.
Každý chtěl jen snadno a rychle zbohatnout, nebo alespoň dobře se mít a neznat okovy povinností. Mnoho lidí žilo nad své poměry a dalo se strhnout klamnou ilusí, že to ti druzí zaplatí. Bylo to ovšem pohodlnější než vycházet ze správného předpokladu, že jen poctivou prací mohu si vydělat peníze, že bez práce nejsou koláče.
Ne se spoléhat na jiné, ale pracovat poctivě sám. Práce je klad života, a to práce každá, bez výjimky. Práce posledního dělníka, který kope příkop pro vodovod, je stejně důležitá a čestná jako práce inženýra, který zhotovil projekt a plán tohoto vodovodu. Práce každého jednotlivého dělníka má stejnou hodnotu pro celek, jako práce vedoucích činitelů, kdyby nebylo oněch neznámých jedinců-dělníků, kteří svou prací tvoří klad života, nebyly by nám nic platny všechny plány a vynálezy tvůrčích duchů.
Práce každého poctivě pracujícího člověka, ať je to práce jakákoliv, zasluhuje naši úctu. V každém člověku, který plní přesně svou povinnost, musíme viděti a ctíti užitečnou součástku lidské společnosti, stojící na místě samým Bohem jí určeném, i ten nejnepatrnější dělník je Jeho pomocníkem a spolutvůrcem.
Naučíme-li se takto oceňovat a uctívat práci, dostaneme se ke kladu života. Budeme míti rádi všechny lidi, poctivě pracující, nebudeme v nich nalézat žádné rozdíly, naučíme se milovat svého bližního jako sebe samého.
Určil-li vám Pán jiný úkol než onomu dělníkovi,je-li vaším úkolem práce v kanceláři nebo práce hospodyně v domácnosti, blahořečte Bohu za svůj úděl, ale tím více si vážte a s větší úctou pohlížejte na člověka těžce pracujícího, který musí vykonávati své práce venku, za každého počasí, i v dešti, v zimě a nepohodě, a vykonává práce, na které vy byste ani nestačili.
Pamatujte vždy na staré přísloví – práce šlechtí člověka – a naleznete zase kus kladu života. Z tohoto kladu života vyrůstá zase láska, a to láska k práci, která tvoří dobro, a dobro působí na duši člověka, vyvolává vnitřní spokojenost a radost ze života – prostě – činí člověka šťastným. A štěstí, to je ta bludička, za kterou se všichni lidé ženou. Nejčastěji hledají však štěstí a spokojenost na nesprávné cestě, na nepravém místě nebo v nepravých věcech.
Každý chce být šťastný, každý chce být spokojený, a také každý bez výjimky má na to právo, ať je to chudý či bohatý, malý či velký, chytrý či hloupý, nadaný či méně nadaný, ať pracuje tělesně či duševně, každý má právo na štěstí. A toto toužené štěstí je také pro každého dosažitelné, každý může pociťovat v sobě blahý pocit spokojenosti a vyrovnaného klidu. Setkáte-li se s takovým člověkem, kterému radost ze života září z očí, který vás svým vyrovnaným klidem přesvědčuje o své vnitřní spokojenosti, který vás ne pouze slovy, ale již pouhým zjevem přesvědčuje o tom, jak on ke svému štěstí dospěl. Nemusí to být žádný krasavec, žádný boháč, žádná gloriola slávy nezískává mu přítele, může to být člověk docela prostý,obyčejný. Proč je šťasten, nebo – proč se cítí šťastným, když vy sami při pohledu do jeho života a prostředí, ve které žije, nacházíte mnoho věcí, které by se vám nelíbily a které by vás jistě o pocit šťastné spokojenosti připravily?
Zamyslíte-li se nad podobným šťastným člověkem, pak přijdete sami k poznání, že svoje štěstí tvoří si člověk sám, že o něm rozhoduje onen klad či zápor života dle toho, ke kterému z obou se přikloníme. Ne život sám, ale váš poměr k životu je rozhodující. Ne okolnosti nebo vnější poměry, ale váš vlastní postoj, jaký k nim dovedete zaujmouti, rozhodne o štěstí či neštěstí vašeho života.
Mnoho lidí vidí štěstí v bohatství. Ženou se za ním v takovém kvapu, že nemají ani čas pohlédnout do svého nitra a zamyslet se nad skutečnou cenou peněz. Pro ně je bohatství jediným cílem života, ač právě bohatství je jedním ze záporů života, který zpravidla nepřináší žádné štěstí. Touha po bohatství nezná ohledů k bližnímu, proto k dosažení a zachování bohatství jde mnohý i přes mrtvoly pro tento svůj cíl nechá celé řady lidí dřít se do úmoru za nespravedlivě malou mzdu, jen

aby sebe obohatil, co nejvíce získal. Takováto cesta ovšem nevede ke štěstí a spokojenosti. Láska k mamonu nepopřeje člověku ani klidný spánek, protože mamonář nikdy se nezbaví strachu, aby o své bohatství nepřišel. Při tom mu jeho touha mít nepopřeje, aby svých peněz užil, aby poznal, co je to radost ze života, a tak mu jeho peníze, kterých nedovede užít, jsou jenom kletbou. A tato kletba, to je výsledek jeho záporného života, to je důsledek toho, že nepracoval pro celek, pro všechny, pro blaho všech, k užitku celé lidské společnosti. Viděl jen sebe a svůj sobecký cíl – hodně mít a v blahobytu žít – neohlížel se na ty, kteří mu pomáhali k dosažení blahobytu ani tenkrát, když jeho vinou žili v bídě a nouzi.
Boháč, který dosáhl svého cíle touto cestou, nikdy nemůže být šťasten, i když ho uvidíte obklopeného přepychem, nedejte se mýlit pozlátkem světa a ptejte se ho přímo, zda je šťasten. A bude-li upřímný, pak vám po pravdě řekne, že pocit štěstí dosud nepoznal. I když prožil chvíle blahého uspokojení nad výhodným obchodním trikem, i když ho hřála radost, že se mu podařilo někoho » doběhnout « nebo přímo okrást, i když se těšil z toho, jak se jeho spolupracovníci dali odbýt, byly to vždy jen kratičké, rychle mizící chvíle radosti, které s pravým štěstím nemají nikdy nic společného. A pravého štěstí se takový člověk nedočká nikdy, protože celý svůj život buduje na záporu života, který vytváří vždy jen nespokojenost.
Ženy vidí zpravidla své štěstí v tom, aby se dobře vdaly a dobře se měly. Mnoho dnešních žen nedovede svoji představu – dobře se mít – sloučit s představou dětí, protože děti vyžadují mnoho práce i peněz, což znamená omezení časové i finanční. Proto raději vzdát se dětí, než se připravit o pohodlí a zábavu.
Setkal jsem se právě nedávno s takovou ženou a proto chci tu její příklad uvést jako výstrahu.
Byla to žena pekaře, který měl dobře zavedenou živnost, založenou z vyženěných peněz, takže mohli být krásně živi. Když žena v prvém roce manželství otěhotněla, nehodilo se jí to, mít hned dítě. Chtěla napřed něco užít, a proto si dala pomoci. Následky dostavily se velmi brzy. Přišla ke mně jednou z jara, ochromená na nohy. Myslel jsem že toto ochrnutí způsobila nalomená páteř, což jsem u ní také skutečně zjistil a poradil jsem jí, co je nutno v podobných případech dělat. Ujistila mne, že skutečně vše poctivě dělat bude, a proto jsem čekal, že i ona, podobně jak se stává, bude za 6-8 neděl chodit. Nestalo se, jak jsme očekávali, a proto přišla ke mně po druhé a řekla.
» Všechno, co jste mi poradil, jsem poctivě dělala. Zmizely sice bolesti, ale chodit nemohu.«
Když jsem položil ruce na její tělo, začalo nápadně silně praskat v nábytku, doklad toho, že je přítomna cizí, ovládající ji bytost. Napadlo mne zeptat se jí přímo, zda si nepomohla od plodu, ale z obavy, abych ji neurazil, otázku tu jsem nevyslovil. Využil jsem však příležitosti vyložit jí, co je to klad a zápor života a vyslovit své podezření, že její choroba jest asi důsledkem jejího nesprávného života, přidržujícího se záporu, možná i následek přerušeného těhotenství. Teď teprve se ona žena přiznala, že si skutečně dala pomoci, a to již v pátém měsíci těhotenství, kdy byla v děcku již vtělena duchovní bytost.
» Slyšela jste podivné zvuky praskání v nábytku. To se ozývá ona bytost, ona duše, která se u vás vtělila, a kterou jste připravila o možnost v novém pozemském životě dále se zdokonalovati. Ta bytost je stále ve vás a stále vám připomíná, že jste jí znemožnila splniti podle Vůle Boží její nový úkol, který měla novým svým životem naplniti. Vy jen pro své vlastní pohodlí zavraždila jste dítě a neuvažovala jste ani o tom, jak veliký mohl být úkol této bytosti Bohem jí daný, co vše mohla vykonat pro druhé, ba snad i užitečnou být pro celé lidstvo. Chtěla jste jednak užívat zábav, jednak našetřit peníze, a zatím jste již tu maličkost, kterou jste měla s láskou na své děcko obětovat, ztratila tisíckrát velikým vydáním na své léčení v lázních a u proslavených lékařů.Sama jste si zavinila své utrpení a připravila se o užití všech těch zábav v divadlech, biografech, v tanci, které jste milovala víc než vlastní dítě. Tím dopustila jste se těžkého hříchu, a za to teď musíte trpět. To je ta spravedlnost Boží, tak děje se lidem, kteří žijí záporným životem. Ztratila jste zdraví, peníze i radost ze života.«
Tak vypadá nedokonalý rozum lidský, který nechápe klad života a přidržuje se raději záporu, bezměrného sobectví. A toto sobectví člověka jest jeho nejtěžším hříchem proti sobě samému, nejtěžším proviněním na sobě samém. Nic nemůže člověku ublížit tak, jako jeho vlastní sobectví. Sobectví činí člověka vždycky jen nešťastným. Podívejte se na lidi neznající sobectví, ať jsou to

třebas v očích světa chudáci skromně žijící, poznáte na nich, že jsou spokojenější a mnohem šťastnější, než ti boháči, kteří svému životu vtiskli pečeť sobectví.
Na tomto místě musím znovu vzpomenouti na onu bohatou dámu, v přepychu žijící, mající k disposici třiadvacet pokojů, patnáct služebných, tři auta, která si přišla ke mně poplakat a ulevit si ve svém zoufalství. Mluvil jsem již o ní na jiném místě, ale zde znovu musím na ni vzpomenouti. Ke svému bohatství měla vynikajícího muže, krásného, zdravého synka, cesty světem a pobyt v lázních, zábavy a toalety, vše v nepřeberném množství bylo jí k disposici, takže byly tu vpravdě všechny předpoklady k opravdovému štěstí. A tato dáma přišla s pláčem a přiznala, že uvažuje o sebevraždě.
Co jí ve skutečnosti chybělo? Především nedovedla rozlišit a správně ocenit klad a zápor života. Nedovedla si uvědomit ohromný rozdíl, který je mezi životem jejím a životem těch největších chudáků, kteří žijí v bídě a nouzi, a na místě v pohodlné posteli spí na zemi, spokojeni s kusem hadru pod hlavou a starým kabátem přikryti. Obklopena přepychem, neuvažovala o bídě druhých, proto se také nenaučila tomu největšímu umění, které spočívá v rozumném užívání majetku. Boháč, který dovede užitečně se zbavovat svého majetku, sžije se s kladem života, a pak teprve může být jeho majetek požehnáním a štěstím.
Proto také radil jsem oné dámě, aby zanechala svého záporného života a přemýšlela o tom, jak ohromné jsou její možnosti konat dobré skutky, které by ji přivedly ke kladu života, ke štěstí.
» Porovnejte svůj přepychový byt s bytem těch největších chudáků. Uvědomte si, že jsou to vaši bratři a sestry, kteří takto bídně živoří, tak na dosah vašeho blahobytu. Připomeňte si své prostřené stoly, plné lahůdek, vedle jejich hladu, svou krásnou ložnici vedle skalních děr, ve kterých mnozí spí, představte si rodiny s mnoha dětmi, stísněné v jediném kumbálku, zatím co pro vás je vytopena řada přepychových pokojů. Věřím, že nejsou to pro vás představy příjemné, protože vaše svědomí vám stále připomíná váš blahobyt. Ale právě tento blahobyt tvoří přehradu, která vás odděluje od kladů života, bez nichž se nedočkáte štěstí. Jděte mezi chudáky, navštivte je, ale ne v rukavičkách, jako vznešená dáma, ale prostě lidsky, jako vlídná sestra jejich, s pokorou a láskou ke všem bratřím i sestrám. Sundejte všechny ty brilantové šperky a odložte s nimi všechnu povýšenost bohatých, abyste v těchto lidech neurazila jejich lidskou důstojnost, která se brání přijímat almužny od velkomyslných dobrodinců. Přineste jim své srdce na dlani, opravdová láska a vůle pomoci druhým najde vždy i vhodnou formu, aby nabídnutá pomoc mohla být přijata, aby s vaším příchodem vcházel k nim někdo, kdo je má opravdu rád, kdo s nimi upřímně cítí a chce jim pomoci. Až navštívíte takovou rodinu, kde najdete hodně bídy a váš první dobrý skutek bude vykonán, až uvidíte radost na tvářích všech, které jste právě obšťastnila, až uslyšíte upřímný jásot dětí: » Teto, ty jsi nám něco přinesla, ty jsi hodná!« - pak se i do vašeho nitra prodere radost, i vaše duše ji pocítí a poznáte, co je to být šťastná. A toto štěstí bude vám pak jistě dražší nad všechnu krásu vašeho bydlení a všechen přepych vašeho dosavadního života, který vás přiváděl k zoufalství, ba snad i k záměrům sebevražedným.
Obšťastnit druhé znamená udělat šťastným sebe sama. Jen touto cestou dospějete ke kladu života a poznáte jeho pravý smysl. Rozšíříte okruh těch, kteří vás budou milovat a jako na spásu na vás vzpomínat. Tak stanete se platným činitelem lidské společnosti a pravou služebnicí Boží. Všichni vás budou milovat, ba dokonce snad i zbožňovat za to, co jste pro druhé udělala. Ve skutečnosti bude vše to pouhým důsledkem správného pochopení účelu, k jakému vám Bůh váš majetek svěřil. Ne užívat jej sobecky jen k prospěchu vlastnímu, ale zbavovat se jej rozumně ve prospěch druhých. A protože jste toto až dosud neuměla, hrozil vám váš majetek zadušením.«
Nemyslet stále jen na sebe, jen pro sebe vše chtít, jen o svoje štěstí a spokojenost se starat. Náš obzor musí být širší! Musíme se snažit přispět všem a všude, aby všichni lidé byli spokojení a šťastní, aby mezi námi žilo opravdové bratrství. Vždyť všichni jsme dětmi jednoho společného Otce, který nás všechny stejně miluje, nad námi všemi bdí a těžce nese, zabraňujeme-li Mu přístup do svých niter, překážíme-li Jeho veliké Lásce v přístupu k nám, nedovolíme-li, aby On, největší Láska, mohl v nás působiti a naším prostřednictvím na druhé přecházeti. Trpce nese to, když Jeho dítko, které On miluje a které chce vidět šťastné a spokojené, samo svým záporným životem činí se nespokojeným. Nad takovým dítkem Bůh se rmoutí, a ve Své Lásce k němu nemůže docíliti toho,

aby bylo šťastno, protože ono samo si překáží v dosažení štěstí.
Bylo by nejvýš třeba, aby člověk již jednou poznal, v čem chyboval, v čem se má napravovat, co má pro celek činit. Pak by celý ten život docela jinak vypadal, ať jde o jednotlivce nebo o celek. Radost z úspěchů musí se nás dotknout, i když úspěch ten sklízí cizí člověk nebo cizí národ, a nikdy nesmíme podlehnout závisti. Jen kladem života nutno zápolit o primát ve všem ušlechtilém snažení. Ne závist a nenávist soupeřů, ale touha vyniknout láskou a spravedlnosti prospívá celku.
Není správné přát si, aby jen našemu národu vedlo se dobře, jiný snad aby trpěl.
Buďme jednotni! Milujme se více a pomáhejme si navzájem všude a ve všem, kdekoliv je toho zapotřebí! To je klad života!
Klad života, ke kterému se připojíme, přitahuje vždy jen sílu, moc, schopnosti a pomoc nejvyšší. Proto žádný zápor, jen samý klad. Nemějte nikdy strach z ničeho, znejte jen vždy naprostou a úplnou víru ve Spravedlnost, Lásku Boží a ve šťastnou budoucnost.
Nikdo z nás nemůže udělat nic bez pomoci Boží, za to však každý z nás může s Jeho pomocí dokázati mnohé. To je ten rozdíl mezi kladným a záporným životem.
Jděme životem jen s vírou, i kdyby nás cokoliv potkalo! Pak se nebudeme ničeho bát, pak nebudeme nešťastni, protože již sama víra naše uvedla nás na kladnou cestu života, kterou Bůh nám určil a zachránila nás před blouděním po cestě záporu, k níž nás chce svésti inteligence zla.
Všichni, kdož zvolí a věrně sledují cestu životního kladu, všichni budou spokojeni a dojdou svého štěstí. A aby se tak stalo, vyprošuji již dnes k tomu požehnání a pomoc našeho Otce Nebeského.

46. Lidství

Co je to vlastně lidství? Tato otázka nepatří k těm, jimiž se lidé příliš zabývají. Málo kdo má tento pojem zcela ujasněný, málo kdo o něm uvažuje, a přece lidství je cosi tak ohromného a vážného. Teprve lidství činí z člověka člověka stvořeného k obrazu Božímu.
Lidství, opravdové a do všech důsledků pronikající, je to nejdůležitější, co má člověk v sobě procítiti a oč má za tohoto života na pozemské pláni nejvíce usilovati. Lidství – to je obsah i cíl učení Pána Ježíše, a výchova člověka k lidství je v podstatě cílem Jeho učení
spojení apoštolů s Pánem nebylo dosaženo ničím jiným než lidstvím, a hlásání evangelia mezi lidem bylo zase jen pouhým projevem lidství. A zase jen lidství vytvořilo onu nezlomnou jednotu a harmonii mezi Pánem a Jeho učedníky.
Jak se projevuje lidství? Vždycky jen a jen účinnou láskou k bližnímu, která je ochotna pomáhati všem a za každých okolností, všude, kam až její moc dosáhne. Dnes, když před mojí přednáškou byla přečtena zpráva, že jeden bratr věnoval Miličovu domu 50 kg brambor, byl to hned příkladný projev lidství. Bratr, který cítí s trpícími a opuštěnými, a pomůže jim v jejich nouzi tím, co pro ně právě sehnal, dokázal -třebas i zcela bezděky, že lidství v něm žije a v jeho skutcích se uplatňuje.
Lidství zavazuje nás, abychom se vždy dělili s těmi, kterým nebylo dáno tolik, kolik nám. Lidství zavazuje nás, abychom bez výhrad milovali všechno tvorstvo Boží, každého bližního, ať je jakékoliv národnosti, ať je vyznavačem jakéhokoliv náboženství, ať jeho politické přesvědčení je jakékoliv, ať je naším přítelem či nepřítelem.
Lidství zavazuje nás ke shovívavosti ke všem dosud chybujícím lidem. Vždyť my sami – jen mějme odvahu si to přiznat – jsme všichni chybující. A posuzujeme-li jiné s tohoto stanoviska, pak musíme býti snášenliví a shovívaví ke všem, i k těm, jejichž vady a chyby nás do očí bijí. Nezapomínejme, že naše vlastní chyby vidí a pozoruje mnohem jasněji než my sami zas někdo druhý, a od něho my také pro sebe shovívavost žádáme.
Lidství zavazuje nás dále ke spravedlnosti. Býti spravedlivým ke každému bez rozdílu, není věc snadná. Ba naopak, řekl bych, že je to věc někdy i velmi těžká, ale přece jen je to příkaz lidství, příkaz Zákona Božího, vyplývající z učení Pána Ježíše. A tento Zákon musíme zachovávati. Být spravedlivým v prvé řadě k sobě samému, a stejně spravedlivým být i ke všem lidem, se kterými přicházíme do styku, to jest pravé lidství.
Lidství nás zavazuje milovat nejen své nejbližší, tedy nejen svou rodinu a všechny členy její, ani ne

pouze lidi, kteří nám činí dobro a jsou nám příjemní, ale my máme milovat i ty, kteří jsou nebo chtějí být našimi nepřáteli, i ty, kteří nám ublížili.
Lidství neodsuzuje nikoho. Lidství má jen jediný zákon, a tím je láska.
Tak naznačil Pán Ježíš, tak určil ve Svém svatém učení, které se bohužel dostalo lidem do ruky v nedostačující formě a nedostatečným způsobem je vykládáno. Jen tím si možno vysvětlit, že lidství dnešních lidí tak prauboze vypadá. Lidé si přitom ani neuvědomují, jak ohromně tím své duši škodí. Vždyť lidství jest vlastně jediné pojítko mezi námi a naší duší, s naší duší nás sbližuje, a naše duše zprostředkuje nám zase spojení s duchem, a ten konečně s Otcem Nebeským.
A nyní si povíme něco o tom, jak se lidství jeví ve veřejném životě, jak se projevuje v našem životě všedním, kdy se s ním setkáváme, kde jsou znatelny jeho vzácné projevy. Je jisto, že projevy lidství musíme hledati spíše v maličkostech, než ve velkorysých činech pocty chtivých dobrodinců. Připomeňme si třebas ubohého žebráka, kolem něhož mnoho lidí přejde bez povšimnutí. Ty drobné mince, které někteří přece do jeho klobouku hodí, ten studený kov k umenšení bídy, to ještě není žádný projev lidství. Pravým projevem lidství je opravdový cit pro takového chudáka, cit, který nám připomene naše bratrství s tímto nešťastníkem, kterého máme milovat. Svou lásku k němu máme dáti najevo ne pouze darovaným penízem, ale dobrým slovem. Dobré slovo jako projev upřímného citu učiní ho šťastným, pozvedne ho výš, aby se i ten chudák cítil před svým dárcem na stejné výši člověka jako ten, který tu dobře oblečen a zaopatřen stojí před ním v úloze dobrodince.
Ve své přednášce »Víra a náboženství« uvedl jsem dva vzácné příklady lidství, a nechci zde dnes znovu opakovati historii oněch dvou žen z moravského Valašska. Život jich obou je typickým projevem pravého lidství, které je schopno odpouštět i nejtěžší ublížení, a přece láska k těm, kteří ranili, zůstala nedotčena. To je lidství, které nám má býti vzorem. Ale kolik je takových lidí, aby byli schopni učiniti to, co učinily ony dvě ženy.
Lidství se však projevuje ještě jinak. Shledáte se s ním u každého ušlechtilého člověka. Znám několik takových lidí, a nechodí ani mezi nás, a já sám skláním se v hluboké úctě před jejich lidstvím. Připomínám si jednoho advokáta, který každoročně rozdá veliké částky peněz, ale vždy tak, aby se nikdo z obdarovaných, ba ani veřejné instituce, na které nezapomíná, nikdy nedověděli, kdo je dárcem. Nechce žádné díky, nečeká od nikoho vděčnost – a v tom je opravdová ušlechtilost a velikost jeho lidství. Nikdy nezapomenu na druhého, dnes již mrtvého člověka, který si přímo geniálně vymýšlel cesty k těm, kdož pomoci potřebovali, a vždy dovedl je obdarovat tak, aby nevěděli, odkud pomoc přišla. A i když musel přijíti do styku s člověkem, pro kterého měl pomoc připravenu, dovedl ji vždy nabídnouti tak, že nikdy nikoho neurazil a svým dobrodiním neponížil. Každý se musel poklonit před lidstvím tohoto krásného, duševně krásného člověka. Čest jeho památce!
Ukáži vám alespoň na jednom příkladě, jakým způsobem tento člověk hledal cesty k těm, kteří pomoci potřebovali. Krátce po smrti jednoho spisovatele a redaktora přišla ke mně jeho žena s prosbou, abych jí pomohl rozprodat po jejím muži zbylou sbírku originálních kreseb. Potřebovala peníze a žádala mne, abych zmíněné kresby dovolil umístit ve výkladní skříni. Sotva se tam octly, přišel zmíněný již muž a všecky obrázky koupil. Poznal, z čí pozůstalosti to je, a protože chtěl oné ženě pomoci, bohatě zaplatil za celou sbírku. Ale jednu podmínku si kladl – a to, že se tato žena nesmí nikdy dověděti, kdo ty obrázky koupil.
Tento jediný příklad jistě postačí, ač mohl bych uvésti celou řadu dalších, jichž jsem byl sám svědkem. A kolik asi bylo takových projevů jeho vzácného, ušlechtilého lidství, o kterých se nikdo ani nedověděl!
Ale nemusíme pohlížet mezi mecenáše, abychom se přesvědčili o tom, že i dnes, i mezi prostým lidem, lidství žije a v jeho skutcích se projevuje. Každodenní život se svými drobnými událostmi dává nám dostatek příležitosti k hodnocení a ocenění lidí dle jejich skutků, které jsou nejlepším měřítkem probuzeného či ušlápnutého lidství.
I takový průvodčí ve vlaku nebo v elektrice ukáže vám svou ochotou či neochotou pomoci starému člověku nebo ženě s malým dítětem při nastupování, do jaké míry v něm lidství žije.
Soudce naplněný lidstvím, nevidí v souzeném pouhého provinilce, se kterým třeba jednat odměřeně a tvrdě. Jedná s ním vždy lidsky, jako s bratrem, třebaže chybujícím, ale přece jen bratrem, který

potřebuje jeho lásku. Proto také nehledá paragrafy, kterými by jej mohl odsoudit, ale vyhledává mezi paragrafy ty, kterými by mu mohl ulehčit, aby ho nemusel co nejpřísněji potrestat. To je projev lidství.
Znám osobně tři takové soudce a všichni tři jsou v běžném společenském životě a jednání velmi milí. Jednomu z nich řekl jsem jednou: Vám se, pane ministerský rado, musí jistě moc dobře vést, vy jistě jste šťasten. Vy jste naplněn pravým lidstvím, tak čistou a velikou láskou a jste tak ušlechtilý – A on v odpověď na moje slova dal se do pláče. Nedovedl jsem pochopit, proč on, který tolik dobra vykoná, proč je tak přecitlivělý a rozbolestněný. Teprve později jsem se od něho samého dověděl o jeho trápení. Přiznal svou bolest, kterou před světem přiznati nechtěl a přikrýval stále pláštěm své dobroty, ale nebylo by vhodné, abych o jeho tajemství mluvil já. Jeho neobyčejně krásné lidství projevuje se i v maličkostech, ve všem jeho konání, protože vůdčí silou jeho života je nesobecká láska.
Opravdové lidství vylučuje každé sobectví. Kdo je sobcem, ten nikdy nemá v sobě ještě lidství. Sobec staví si hráze mezi sebou a svou duší, která k němu nemůže se přiblížiti tak, aby jeho jednání a cítění ovlivňovala. V něm nemůže se projevit ani jeho duše, ani lidství, poněvadž mu chybí láska, a z lásek ze všech nejkrásnější, účinná láska k bližnímu.
Jak si osvojíme lidství? Co máme činiti, aby z nás byli lidé k obrazu Božímu stvoření?
Člověk, v němž není dosud lidství, v němž žije pouze jeho sobectví, ten není člověkem stvořeným k obrazu Božímu. Čím takový člověk je – nechci to ani nahlas říci – ale při nejmenším je to člověk mrtvý duševně i duchovně.
Člověk, v němž není dosud lidství, v němž žije pouze jeho sobectví, ten není člověkem stvořeným k obrazu Božímu. Čím takový člověk je – nechci to ani nahlas říci – ale při nejmenším je to člověk mrtvý duševně i duchovně.
Člověk, který se snaží přiblížiti se k lidství, osvojiti si je tak, aby v něm opravdově bylo, má dělati vše to, co Zákony Boží předpisují, co Pán Ježíš ve Svém svatém učení nás učil. Plnit Zákony Boží – jít cestou lásky – to je jediná cesty, která vede k lidství. A toto lidství, to je to království Boží v nás. Modlíme se denně: » Otče náš, přijď k nám království Tvé.«
Jak může ale toto království Boží přijíti k nám, když sami před ním zavíráme dveře svým sobectvím, svým nelidstvím? A začneme-li pozorně zpytovat své svědomí, poznáme sami hned, co nám ještě chybí do toho pravého lidství, a zároveň dobře pocítíme, co máme a co musíme činiti, abychom se k lidství opravdu přibližovali.
Není to tak snadné, to si musíme doznat. Ale není to nemožné. Největší nesnáze pocítí ten, který má rád jen sebe, sebe miluje více než všechny ostatní, ačkoliv podle Zákona Božího má milovati bližního svého jako sebe samého.Jak miluješ sebe, tak miluj i ty druhé!
Sebeláska bude nás setrvačností stále srážet zpátky, ale nesmíme jí podlehnout! Nesmíme při ní setrvat, nesmíme měřit jinak sobě a jinak druhému, máme-li se naučit milovat druhého jako sebe samého. Uvědomujte si, jak veliký je rozdíl mezi vaší sebeláskou a láskou k ostatním, a přeměřujte, zda rozdíl ten se skutečně v důsledku správného vývoje menší. Uvažujte o tom, zda vaše láska k druhým nezůstává omezena jen na okruh vašich nejbližších, na vaši rodinu, či dovedete-li ji přenést i dál, na lidi pro vás cizí. Přitom vaše láska nesmí čekat na žádnou vděčnost a nic jí nesmí otřást. Vždyť – co je dnes otců a matek, kteří by mohli žalovat na bídnou odměnu, které se jim dostalo od vlastních dětí za všechnu lásku, kterou dětem obětovali!
Láska dětí k rodičům je také projevem lidství, ale lidství povinného. Běda však dětem, které s láskou byly vychovány, ale nepravou láskou mateřskou zkaženy! Chybí jim i samotné jádro, prazáklad lidství, a proto jsou to lidé bezcitní a bezohlední, i kdyby měli sebe vyšší studia a význačnější postavení. Mnohdy právě naopak, to jejich studování, které jim jejich rodiče mnohdy i s těžkými obětmi dopřáli, činí je povýšenými natolik, že svými rodiči pohrdají jako lidmi méně cennými a schopnými.
Poměry dnešní doby dokazují velikou zpronevěru a mnoho těžkých prohřešení proti IV. přikázání Božímu, které nám Bůh dal prostřednictvím Mojžíše. A právě proto, že se každé neplnění Zákona těžce vymstí, vidíme dnes tolik rozvrácených, nešťastných lidí. Jsou nespokojeni, nešťastni, špatně se jim vede, ale nikdy by nepřiznali, že pravá příčina toho všeho je právě v tom, že neplnili IV.

přikázání Boží. Raději svádí vinu na někoho druhého a jejich pýcha rozumu je tak veliká, že nepřipustí a ani sobě si nepřiznají své chyby, za které vlastní vinou trpí.
Znám mnoho případů, kterými bych potvrdil předešlá slova. Právě nedávno dostal jsem právě z této společnosti dopis od jedné matky, které nesu dnes odpověď. Kdyby tuto odpověď četla její dcera, která ji opustila – odpověď je vzkazem od velikého Mistra – jistě by radost z Jeho slov neměla. Myslím, že i matce způsobí bolest, protože si bude muset přiznat, že přílišná, bezměrná, nerozumná láska k dětem jest vlastně špatnou výchovou pro děti. Přílišná láska k dětem svádí je ke špatnostem a zbavuje je vědomí jejich lidství, jejich povinností k lidství, povinnosti k rodičům a zejména k matce.
Téměř každá matka mohla by býti vzorem lidství svou obětavostí pro děti i pro druhé. Těch výjimek, které bychom tu chtěli uváděti, nebylo by mnoho. A co ve skutečnosti matka za tu svou velikou lásku, kterou dětem věnuje, co za ni čeká a dostane? Nic! - Co bolestí vytrpěla, než děcko přišlo na svět! Co práce, starostí a bezesných nocí nad ním prožila, než je postavila do života jako samostatného člověka! Co se nastarala, aby děcko nepoznalo nedostatků, aby mu popřála vždy co nejvíc, co bylo v její moci! A všechny tyto oběti mateřské lásky zůstávají zejména u dnešní mládeže nepochopeny a neoceněny. Málo kdo si uvědomí, že by byl povinen svojí vděčností matce až do smrti i po smrti za všechny tyto krásné a láskyplné oběti, za to nekrásněji se projevivší lidství, které ona dětem věnuje a věnovala po celý svůj život.
Představte si maminku svoji! Já také vzpomínám na svoji maminku. Měla sedmnáct dětí! Rok co rok měla děcko, a děti záhy umíraly, protože matka byla slabá, sama ještě svou prací pro rodinu přivydělávala, a nemohla dát dětem všechno, co by byly potřebovaly a co by jim její dobré srdce bylo rádo dalo. Bylo to zcela přirozené, že slabé děti slabé matky záhy mřely, ale tím větší byla bolest matky, která v bolesti rodila a v bolesti s dětmi se loučila. A v tom svém věčném utrpení byla vždy plna obětavosti a lásky, ale ne pouze pro vlastní své děti, ale pro každého s kým přišla do styku. Pomohla vždy každému jak jen mohla. To vše děti přijímají od matky jako cosi samozřejmého, a nedovedou to mnohdy ani ocenit.
Já sám mohu o sobě s klidným svědomím říci, že jsem se neprohřešil proti IV. přikázání Božímu nikdy, ale musím také doznati,že pravou velikost své matky pochopil jsem také až mnohem později, kdy léta mého dětství byla daleko za mnou. A když jsem v posledních letech přemítal o pravém křesťanském životě, tu jsem si teprve uvědomil, že to pravé, čisté, vrcholné lidství poznal jsem právě ve své matce. To byla žena, která šla životem přesně dle učení Pána Ježíše, a jistě plným právem mohla by být prohlášena za svatou. O její svatosti však nikdo se nedověděl, zůstala nepovšimnuta, protože byla příliš prostá, skromná, nenáročná, třebaže sloužila všem, kdož kolem ní byli. Měl jsem ji vždycky rád, a dovedl jsem ji ocenit a nepřestávám s láskou na ni vzpomínat. Avšak teprve později, když se mi dostalo osvětlení pravého lidství, když se mi dostalo poznání proč žijeme, proč jsme zde a jaké máme povinnosti k ostatním, teprve tehdy jsem si uvědomil, jak vysoko moje matka převyšovala svým životem a svými skutky celé své okolí, v němž žila.
To byl projev lidství, ne pouze lidství, projevující se vroucím mateřstvím, ale lidství, projevující se obětováním se pro své bližní.
Projevem lidství můžeme nazvati také každou práci, vykonanou nezištně pro blaho celku, pro bližní, pro národ nebo stát. Jsou takoví lidé, kteří svou práci a všechno své snažení řídí tímto jediným směrem a k jedinému cíli, prospěti celku. To je práce ušlechtilých lidí, a jejich nesobecká obětavost jest jen projevem jejich krásného, šlechetného lidství. Naproti nim pak stojí sobci, kteří všechnu svou práci měří jediným heslem: Co mi to vynese? Nesobecký člověk má vždy v prvé řadě na mysli, kolik užitečnosti ve prospěch druhých jeho práce přinese, a pak teprve myslí na svoji odměnu, která mu právem náleží. Má všecko konati pod zorným úhlem věčnosti.
Co je věčnost, nic jiného, než náš pravý život, život, který nikde nekončí. Každý prožíváme tu věčnost zde a znovu ji budeme prožívat, až se sem zase navrátíme. Stále žijeme ve věčnosti, stále v ní pokračujeme, abychom naplnili úkol Bohem nám daný, abychom se stále zdokonalovali.
Proto jest i naší povinností uvědomovat si tuto věčnost, jejíž jsme součástí a pracovati celým svým životem tak, aby náš život obohatil nejen nás samé, ale i celek, jemuž vládne náš Tvůrce a náš Pán.
A pro tu svou věčnost, pro své blaho věčné, nemůžeme učiniti nic lepšího a užitečnějšího, než

neustále se snažit, aby se v každém našem skutku, slově, myšlence, projevovalo naše nejčistší lidství, jakého jsme schopni. S plným vědomím věčnosti a své zodpovědnosti vůči ní musíme se snažiti dojíti k tomuto lidství za každých okolností.
Kdo chce poznat štěstí a spokojenost, musí jíti touto cestou. Kdo se chce dočkati plné blaženosti na věčnosti, musí tuto věčnost ušlechtile a vědomě prožívat již zde na zemi. Svoji blaženost po smrti musí si každý připraviti svým životem prodchnutým lidstvím.
Nejpevnější hradbou proti všemu štěstí a blaženosti zde na zemi i po smrti je sobectví. Toho především hleďte se zbavit, protože sobectvím se vzdalujeme od své vlastní duše, tím i od ducha, bez jehož osvícení nemůžeme nikdy dosáhnouti pravého, mystického spojení s Bohem. Sobec připravuje sám sebe o Lásku Boží, nemůže ji přijímati do svého nitra, a proto překáží tak sám touženému království Božímu, aby v něm mohlo být vybudováno. Nikdy – pokud zůstane sobcem – nikdy se nedočká, že by se v něm usídlil Kristus – nejvyšší Láska.
Proto, přátelé moji, přemýšlejte každý svým způsobem o dnešních mých slovech. Přijdete jistě k témuž závěru, jakým končím já: Lidství je pro nás nejjistější cestou k dosažení Království Nebeského, do něhož si přejete všichni vejíti. Proto pracujte k tomu, abyste nikdy nesešli s cesty, která k němu vede.
Bůh vám všem k tomu pomáhej!

47. Sobectví

Mnohokráte mluvil jsem zde již o lásce, které je na světě tolik zapotřebí a které je na světě tak málo. A dnes chci promluvit o sobectví, které je pravým protikladem lásky.
Přes to, že se s sobectvím setkáváme při každém kroku, že na jeho důsledky narážíme mnohem častěji, než na důsledky jiných chyb a hříchů lidských, patří sobectví k těm nectnostem, které nikdo nechce přiznat. Je snazší doznat vraždu než její sobecké cíle. Sobectví jiných přibíjíme na pranýř, sobectví vlastní nevidíme, necítíme, nepřipustíme, že v nás tak mocně žije. A všude tam, kde jsme již přímo usvědčeni, hledáme a sami před sebou nalezneme vždy omluvu a výmluvu, která by naše jednání ospravedlnila.
Lidé, kteří ani před světem ani před sebou nepřiznají, že jsou sobci, neuvědomují si ani, jak těžké následky přináší sobectví pro život duchovní a tím i pro jejich život hmotný.
Tak jako láska spojuje nás se vším co milujeme, tedy i s Bohem, tak zase sobectví osamocuje, odlučuje od všeho, i od Boha. Spojeni láskou s Bohem, tvoříme nerozborný celek, silný Láskou Boží, a ten je tak mocný, že nám nikdo nemůže ublížiti. Sobectvím odlučujeme se od světa lidí i od Boha, a ve své osamocenosti ztrácíme to nejcennější – a to je pomoc Boží.
V duchovním světě zůstávají sobci úplně opuštěni, osamoceni, jako kůl v plotě. Jejich sobectví uzavírá je v nepřístupný okruh, kam nepronikne ani láska bližních, ani Láska Boží, jen Satan má k nim přístup volný, a ten jim pak rozdává v odměnu dary svoje, a to velká utrpení, bídu, zoufalství, nemoce, bolesti a pod. Odměňuje tedy vším tím, co dnes vidíme kolem sebe, co změnilo tak podstatně tvář celého světa, a nad čím dnes lidé tolik naříkají.
Marná jest snaha lidská odstraniti tuto přemíru utrpení, marně namáhá se láska jedinců pomoci bližním, marné jest hledání příčin tohoto utrpení, marné jsou dohady, kde všechno zlo pramení. Lidstvo bude hledati marně tak dlouho, dokud nepřizná, že všechno to, co dnešní lidstvo tíží, jsou pouhé následky lidského sobectví.Jen sobectví vytvořilo, způsobilo a v život uvedlo všechny bědy a strasti, které lidstvo dnes prožívá.
Připomeňme si sobectví velkokapitalistů, kteří se snažili obohatit sebe na úkor malých, slabších lidí. Ale nebyli to jen oni sami, kteří svému sobectví zasvětili celý svůj život. Sobectví vykřikovalo i ze řad dělníků, kteří proti svým utlačovatelům, a mnohdy také jen domnělým utlačovatelům použili jako zbraně stupňovaného sobectví, které nemohlo přinésti nic dobrého ani jim ani celku.
Vzpomínám dodnes na náladu poválečnou, kdy dělníci nepřestávali stupňovat svoje požadavky. Zaslechl jsem tehdy – myslím že to bylo cestou na parníku, jak si dělníci s nadšením ulevovali, jak šroubují své zaměstnavatele, že právě podali již třetí, a opět zvýšené požadavky, které jim

zaměstnavatel bude muset uznat. Tehdy zasáhla do jejich hovoru vedle sedící žena a ptala se jich, jak dlouho to chtějí takto provádět.
» Tak dlouho – zněla odpověď – až to ty pány omrzí a odevzdají nám všechno, abychom mohli dělat co sami chceme.«
Sobectví dělníků, vyvolané sobectvím zaměstnavatelů, předstihovalo se tu ve svých projevech, ale zřejmě nepřinášelo užitek ani jedněm ani druhým.
Bylo by v zásadě nesprávné měřiti lidi jen dle majetku a nepřipustit, že i mezi bohatými továrníky, průmyslníky, kteří zaměstnávají spousty dělníků, jsou lidé opravdu ušlechtilí a poctiví,kteří mají srdce pro své spolupracovníky. Bylo proto velkou chybou, že se bojovalo proti všem stejnou zbraní – nenávistí – vyvolanou jenom sobectvím.
A k čemu vůbec je a komu může prospět takové nepřátelství, ba dokonce i nenávist pracujícího vůči zaměstnavateli? Vždyť takový majitel podniku pracuje mnohdy sám více a namáhavěji, než onen závistivý dělník. A pocítili jsme to všichni, kam tato nenávist pracujícího lidu dospěla. Vyvrcholila ve světové krisi, v níž celé miliony lidí se octli bez zaměstnání, bez chleba.
Jen tam, k takovým a podobným cílům směřuje nezřízené sobectví. Lidé, místo aby se navzájem milovali a láskou si pomáhali, bojují proti sobě nenávistí, záští, zlobou a pomstychtivostí. Dělníkům podaří se omezit zisky pánů továrníků, ale továrny se zavírají, dělníci jsou bez práce.
Národohospodáři, finančníci, filosofové, všichni mohou uvažovat a řešit otázku příčiny světové krise způsobem jakýmkoliv. Pro nás zůstává jediná příčina – sobectví. Sobectví jednotlivců, toužících, aby se jim dobře vedlo a neohlížejících se na druhé, zavinilo tuto krisi, všechna utrpení, bídu a hlad, která nezaměstnanost přináší.
Žádné sobectví nezůstane nikdy bez následků, i kdyby se sebe lépe a uměleji skrývalo. Tím méně pak zůstane bez následků sobectví, které chce využitkovati svého bližního zneužitím jeho přátelství nebo spolkového bratrství. Tato forma sobectví je, bohužel, i v obci spiritistické dosti rozšířena. Bratr spirita ve svém sobectví zneužívá svého bratrství a stále volá -dej! - dej! - vždyť jsi bratr! - a zapomíná, že jeho bratrství zavazuje jej v prvé řadě k povinnosti dávat. Neuvažuje o tom, čím by mohl sám prospět jinému, ale zabývá se stále jen otázkou, co by mohl dostat, a jeho svědomí je přitom zcela klidné, protože je přesvědčen, že od bratrů může stále přijímat a bratři že jsou povinni stále dávat. Takovéto sobectví je jedno z nejhorších, protože je to zneužívání milosrdenství Božího, lidské lásky, dobroty a dobročinnosti, a to je veliký hřích.
Přemýšleli jste někdy o tom, kde sobectví vzniká a jak je to možné, že se tak strašně rozšířilo, až nabylo dnešních, přímo hrozivých rozměrů?
Sobectví jest jednou ze základních složek lidské povahy, a záleží proto velmi na výchově, aby se tato povahová složka neuplatňovala na úkor jiných,daleko cennějších a prospěšnějších. A zase jsou tu na prvém místě matky, v jejichž rukou leží největší díl výchovy, veliká jest jejich zodpovědnost i v tomto bodě.
Děcko má umět se dělit, tím spíše, je-li sourozenců více tím snazší je také děcku přivyknout této povinnosti dělit se po celý život a o všechno, unikne-li osamocené výchově jedináčka. Matka musí dohlédnouti na to, aby se děcko starší dovedlo upřímně,bratrsky rozdělit – to jest - postoupit druhému větší díl. A musí vždy pokárat takového chytráka, který bratrské dělení ponechává druhému s tím úmyslem, že on ve své bratrskosti postoupí pak větší díl v jeho prospěch. Rozumná matka takovéto projevy chytráctví pokárá a nikdy víc nepřipustí. Nerozumná matka usmívá se nad vychytralostí jednoho ze svých dětí, ba snad jejím i potěšena, protože si neuvědomuje, jak podporuje sobectví, které ze svého mateřského úkolu má v dětech potlačovat, aby z nich nevychovala veliké sobce. Sobectví v dětech podporované a nepotlačené uplatní se tím zhoubněji v budoucnosti.
Vzpomínám na svoji maminku. Ta se takové chyby nikdy nedopustila. Bylo nás doma hezká hromádka dětí, ale žádný z nás nesnědl žádný pamlsek sám. Všechno co jsme kde dostali, přinesli jsme domů a o všechno jsme se dělili. Maminka to byla, která rozdílela spravedlivě sama, ale naučila nás přitom té prosté bratrské lásce, která nezná sobectví.
Sobectví v člověku zakořeněné projevuje se tak bezděčně, že i v davu neznámých najdete a přesně odhadnete, kdo patří k tomuto typu lidí-sobců. Znáte návaly na nádražích, u elektrik, kde čekají

všichni, aby se do vozu dostali a mohli jet. Ti, kteří se bezohledně tlačí, aby tam byli první, aby měli pohodlné místo, odstrčí matku s děckem, starší dámu, churavého člověka a na nic se neohlížejí – těm patří jediný titul: s o b e c. Snad si to ani neuvědomují, že by se nad jejich počínáním mohl někdo pozastavit, protože jim je naprosto přirozené jejich heslo: jen já a moje pohodlí.
Jak docela opačně, mile, působí taková drobná pozornost, když mladší lidé postoupí své místo starším, pán ustoupí dámě. To není jen věcí dobrého tónu, dobré výchovy, pouhý projev pozornosti. Já v tom vidím potlačení sobeckosti, které zpravidla v sobě skrývá ušlechtilejší rysy povahové.
Je mnoho mladých dam a dívek, které ochotně povstanou, aby udělaly místo osobě starší, a to nejen dámě, i staršímu pánovi. Běda však, když přijdou na takového staršího pána, který se cítí dejme tomu tak mladý jako já při své sedmdesátce! Tu pozornost jsem nikdy nepřijal, když mi byla nabídnuta, za to už se na mne nesmí nikdo hněvat!
I u stolu, kde je společně prostřeno pro více osob, poznáte snadno, kdo je skromný a naplněný láskou, a kdo z přítomných je sobec. Již na očích to poznáte, jak pozorně sobec prohlíží mísu a hledá pro sebe ten nejlepší kousek. I jeho spěch, aby byl jedním z prvních, kdož si budou bráti, je příslovečný pro jeho strach, aby o to nejlepší nepřišel. A takoví lidé si ani neuvědomují, jak ošklivý kaz zasáhl jejich duši, a proto se ani nenamáhají skrýti jej, nebo alespoň neukazovati jej tak nápadně před lidskou společností.
Zajímavá je podívaná na stolování sobců, kde jeden před druhým se předstihují, aby druhému urvali lepší sousto ve prospěch vlastní. Vzpomínám na tomto místě jedné anekdoty, která velmi dobře ilustruje situaci takovéto hostiny.
V židovské rodině sešlo se ke stolu dvanáct hostů, třináctá byla hospodyně. Na míse bylo čtrnáct smažených řízků, takže když každý měl svoji porci na talíři, zbyl na míse ještě jeden. Náhle zhaslo elektrické světlo, a když se za chvíli rozsvítilo. Ležela na míse se zbylým řízkem ruka hospodyně a do ní bylo zabodnuto dvanáct vidliček. Jak hosté tak i hospodyně, která na zbylý řízek nejdříve vzpomněla, všichni stejným dílem jednali v duchu svého sobectví.
Můžeme se zasmát této vtipné historce, ale zamyslíme-li se hlouběji, pak musíme přiznat, že takto vypadá ve skutečnosti dnešní společnost lidská.Jen pro sebe urvat, jen pro sebe užít a bratra znát jen tam, kde může něco dát.
Okamžitý zisk je pro sobce tak lákavý, že ani neuvažuje o tom, že se sobectví v podstatě nevyplácí, že nezůstává bez trestu. I sobci sami museli by k tomuto závěru dojíti, kdyby dovedli sledovat zákon příčiny a následků, jak se jim jeví v jejich vlastním životě. Chce-li se na příklad někdo sobecky obohatit na úkor druhého, aby takto nepoctivě získal třebas jen malé částky, ztratí zcela jistě na druhé straně obnos mnohem větší, protože haléř nepoctivě získaný vyhání celé stovky z jeho kapsy.
To je naplnění zákona, který platí neúprosně pro každého. Musí to tak býti. Tak vede a vychovává Bůh své dítky, aby poznaly samy, kam vede sobectví. Proto nás učí lásce k bližnímu, abychom s ním jednali vždy poctivě, bez záludných úmyslů, abychom při každé příležitosti byli skromní a dávali vždy přednost druhým. To je projev lásky člověka ušlechtilého a dobře vychovaného.
Až se lidé zbaví svého sobectví, přestane v nich působiti Satan, a jakmile on pozbude své moci zde, na zemi, bude tu vyrůstati nerušeně to pravé, toužené, opravdové Království Boží na zemi. Jen sobectví lidské překáží mu dosud, že se zde nemůže rozhostiti.
Jen sobectví činí život nepříjemným a velmi často i nepohodlným, a to docela zbytečně. Sobectví žene tempo dnešního života tím způsobem, že není chvílemi možno ani vydechnout, ač tento spěch není prospěšný ani kvalitě ani kvantitě vykonané práce. Připomeňte si obrázek z divadelní šatny, kde všichni najednou pospíchají a sobectví tlačí se kupředu, aby nemuselo čekat. O ten spěch nikdo domů dřív nepřijde – jen spory, hádky, nervosita z něj vyplyne. Nebude-li sobců, nebude návalů, nebude křiku a spěchu, vše vyřídí se v klidu a pořádku.
Zatím však vidíme jen, jak ve všech složkách našeho společenského života sobectví se zvedá nad dnešní pokleslou duši lidskou. Je to až příliš smutný doklad toho, že ani dnes, téměř dva tisíce let po příchodu Pána Ježíše, nezapustilo ještě Jeho svaté učení o lásce hlubší kořeny mezi lidem, aby tohoto sobectví ubývalo. Příliš mnoho je těch, kteří stále ještě slouží Satanovi.Lid dosud nepochopil, že jenom láskou může vše získat a sobectvím všecko ztratit. A to ztracené » všecko «

nejsou jen peníze, to je i zdraví, klid, spokojenost, štěstí, ale především to nejdůležitější – Boží požehnání. Bůh nikdy nemůže žehnati sobci, nikdy nemůže sobce provázeti Svým požehnáním, spokojeností, štěstím, zejména ne Svou Láskou, kterou sobec od sebe odvrhuje, po které tak hrubým způsobem šlape, aby s tím větší dychtivostí spěchal za Satanem, který je mu milejší než Bůh.
Každý, kdo má jen trochu vyvinutý cit, pozná velmi dobře, s kým právě jedná. I v maličkostech projeví se sobec, v maličkostech projeví se ušlechtilost láskyplného charakteru.
Sledujte sobce v jeho soukromém životě, pozorujte jak žije, jaký je jeho poměr k rodinnému kruhu vlastnímu, a přesvědčíte se brzy, kam sobectví vede. Dříve či později nadchází rozklad, nahromaděný majetek je zkázou, duševní stavy rovnají se zoufalství, ze kterého často vyplyne sebevražda. A duše takového sobce naříká a pláče nad tím že její svěřenec je hluchý k jejím pokynům a svým sobectvím klesá stále hlouběji do běd vezdejšího života.
Tím horší důsledky sobectví pocítí všichni ti, kteří se nesnažili svého sobectví se zbavit a dočkají se blížícího se přelomu Věků, kdy dojde k velikému zúčtování. Pamatujte na to, že při tomto spravedlivém zúčtování nezůstane jediný sobec, jehož by nestihl zasloužený trest – veliké utrpení. Na konec budou pak odstraněni všichni služebníci zla a následovníci Satana, aby v budoucím věku nepřekáželi ostatním v pokroku duchovního života, který má nastati.
Toto vážné, těžké zúčtování jest již přede dveřmi a běda těm, kteří se ještě v poslední chvíli neobrátí k lepšímu, nesobeckému životu, protože budou jako překážející smetí jako nepotřebné třísky, smeteni s povrchu zemského. A nepůjde to tak ráz na ráz, jak si snad mnohý pro útěchu myslí, bude to mnohdy cesta velikých utrpení a nikdo z nich nebude moci vejíti do Království věčné blaženosti, do Království Nebeského.
Blíží se hodina dvanáctá, je třeba připraviti se na blížící se nebezpečí, je třeba pochopit, co je naší povinností, co máme učinit, abychom se zachránili.
Lidé se bojí války, budují úkryty proti leteckým útokům, starají se, jak zabránit účinkům zhoubných plynů, jak se chránit před nákazou a zabránit nemoci. Avšak to největší nebezpečí, které nás stále ohrožuje a proti kterému je dnes zapotřebí nejúčinnější ochrany – je právě sobectví. A na ně lidé zapomínají, ochranu před ním nehledají. Snad by ani neuvěřili tomu, že jejich sobectví bude míti pro ně těžké následky, a že nejjistější ochranou proti nim jest – účinná láska.
A proto nyní vraťme se všichni k lásce! Zanechme sobectví, abychom ve chvíli velikého soudu nebyli nalezeni mezi sobci, kteří budou shromážděni na levici. Jenom svými skutky, svým láskyplným životem zasloužíme si pak své místo na pravici Páně, kde budou shromážděni ti, kdož plnili Zákony Boží, hlavně však Zákon Lásky, a šli tak správnou cestou za Kristem. Ti budou zde ponecháni v pokoji, aby v budoucnu pomáhali budovati to toužebně očekávané Království Boží zde na zemi, aby byli sami spokojeni a šťastni v poznání pravé cesty k věčnému a blaženému životu.
Vy, kteří se alespoň nyní, v poslední chvíli rozhodnete jíti za Pánem a odložíte své sobectví, budete ušetřeni mnoha utrpení, která čekají na sobce. Vám se nic nestane, protože budete pod ochranou Zákona Lásky.
Snaže se proto věřit, milovat, obětovat se radostně celku. Přestaňte býti sobci. Pozorujte sami sebe, kontrolujte své počínání. A mějte odvahu přiznat sobectví tam, kde jste mu podlehli, abyste se mu po druhé lépe ubránili. Něchtějte léčit sobectví u jiných, zabraňte sobectví vlastnímu. Jen tak se tato zhoubná a tolik rozšířená nemoc dnešního lidstva vyléčí. Na sobě začněte, tím sobě nejlépe prospějete! Za vaším příkladem půjdou i jiní.
Bůh vám k tomu pomáhej!

48. Nenávist

Předešle jsem mluvil o sobectví a ukázal jsem na to, jak osamocený zůstává každý člověk, který miluje jenom sám sebe. Jest to jen přirozený důsledek hříchu proti Zákonům Božím, především proti zákonu Lásky. A za tyto hříchy čekají každého sobce těžké následky, které si bude muset sám odpykati.

Nenávist jest taktéž těžkým proviněním proti zákonu Lásky, ale její účinky jsou ještě mnohem horší, protože člověk nenávistí zaujatý prožívá také duševní stavy, za kterými vzápětí přichází těžké utrpení a neštěstí. Nenávist je tak strašná ve svých účincích, že se přímo vrývá do tělesného organismu a způsobuje tam těžké choroby.
Kdo je znalcem lidských povah, již na tváři člověka pozná, nosí-li v nitru svém nenávist, třebas jen vůči jedinému člověku. Jest to cosi jako vypálené znamení a nikdo je nesmaže s tváře člověka nenávisti propadlého. A tento nešťastník jde se svým znamením světem a celý jeho život prozrazuje, že zbloudil, odchýlil se od pravé cesty a stojí na tak nízkém stupni svého duchovního vývoje, že v jeho nitru na místě lásky bují krutá nenávist vůči jeho bližnímu.
Jak vlastně tato nepěkná vlastnost vzniká?
Jádro nenávisti je sobectví, ze sobectví vyrůstá, sobectví určuje její míru i směr, kam, za kým ji vysílat. Nevzbudí v nás nikdy nenávist člověk, který nám ve všem vyhoví,udělá všechno dle naší vůle a přání, to jest -podřídí se našemu sobectví. Za to však jsme ochotni viděti svého nepřítele v každém, kdo nám a našemu programu stojí v cestě, kdo se našemu sobectví nepodřídí. U mnoha lidí stupňuje se pak splácení podobného nepřátelství – ač mnohdy je jen zdánlivé – v úplnou nenávist.
Tím větší nenávist chovají lidé vůči těm, kteří jim někdy ublížili, něco zlého jim učinili. Z této nenávisti vyrůstá opět další zlo, a to je pomstychtivost. Tak jedno zlo plodí zlo druhé, a člověk zapadá stále hlouběji a hlouběji do sítí satanových.
Jak jinak by se člověku vedlo a mnoha utrpení zůstal by ušetřen, kdyby si dovedl častěji a opravdově připomenouti Slova Pána Ježíše, která pronesl ve Svém kázání ke Svým apoštolům: » Ale Já vám pravím, kteříž slyšíte: Milujte nepřátelé své, dobře čiňte těm, kteříž vás nenávidí.«
Hluboká filosofie těchto Slov Páně je pro náš život ohromně důležitá. Různé doby a různé filosofické směry zaujímaly k tomuto výroku svá stanoviska, ale ať filosof, učenec, kdokoliv dospěl k jakémukoliv závěru ve svých teoriích, nakonec přece jen prakse životní dokazuje, že vždy lépe a krásněji žil ten, kdo miloval, než ten, kdo nenáviděl.
Kdo rozhodl o tom, že budu nenávidět?
Já sám.
Kdo byl soudcem nad nenáviděným?
Já sám.
A tady jsme u základního omylu, přisuzují-li si lidé právo souditi druhé, ač toto právo zůstává provždy vyhraženo pouze Bohu. Odsuzuje-li člověk svého bližního, aniž by byl k tomu oprávněn, již za to musí trpěti. A odsuzuje-li jej tak, že svým rozsudkem dospívá k nenávisti, musí trpět dvojnásob.
Proto je nenávist tak nebezpečná. Nebezpečná i pro toho, kdo ji v sobě chová, i pro toho,vůči němuž je namířena. Je to myšlenka zlem naplněná, která se zhmotňuje a zachycuje na tělesném organismu nenáviděného člověka, kde vyvolává mnohdy i velmi těžké choroby. Avšak účinky této nenávisti vrací se zase zpět k tomu, kdo ji vysílal, v němž vznikla, a působí mu často utrpení mnohonásobně větší než tomu, proti komu byla vysílána.
Setkal jsem se při svých cestách doma i za hranicemi s mnoha lidmi, kteří se téměř na smrt roznemohli – a to jen ze své nenávisti. Nikdo jim ovšem nemohl pomoci od jejich utrpení,třebaže byli ochotni celé ohromné jmění obětovati na to, aby se svého utrpení zbavili. Jejich nenávist hlodala v jejich organismu tak zhoubně, že jejich konec zdál se neodvratný. A přece byla i pro ně cesta k záchraně, jestliže si dali správně vysvětlit hlavní příčiny své nemoci a pochopili, že nejprve se musí vzdáti své nenávisti, třebas i vůči tomu, kdo jim ublížil a pak teprve mohou očekávati zmírnění svého utrpení.
Je to vždy velmi těžká práce, přesvědčiti takového nenávistí naplněného člověka, že jen jeho nenávist jeho utrpení zavinila, a ještě mnohem těžší je přimětí ho, aby se této své nenávisti vzdal a přešel na správnou cestu. Poznal jsem přitom, že vždy nejúčinnější jest poukázání na jeho vlastní utrpení, připomínání nekonečného moře bolestí, které onen člověk již prožil a které jej čekají i nadále, setrvá-li ve své nenávisti. Nutno mu připomenout, že jeho utrpení jest proto tak veliké, že byla veliká i jeho nenávist, a že touto nenávistí ke svému bližnímu nenávidí přímo i samého Boha, našeho Otce Nebeského, bez Jeho Vůle nic se neděje. A nenáviděti Boha, kterého máme milovati z

celé duše své a ze vší mysli své, je něco tak hrozného, že to ani nemůže zůstati bez těžkých následků, těžkého utrpení.
Zprvu každý z těch, kterým jsem takto promlouval do duše, odmítal mé důvody. V jeho očích žil stále pocit křivdy, bezpráví, urážky, které jsou spojeny s představou nenáviděného člověka, a proto je každý s počátku tak zatvrzelý. Ale za chvíli přece jen se mu to v hlavě rozleží, byl by již ochoten od své nenávisti ustoupit, ale nedovede se smířit s představou, že by mohl takového » neřáda «, ničemu a podobně titulované lidi milovat,když mu tolik ublížili. Ale slyší ode mne zase jen jediné – budete trpět dále jako až dosud. A teprve pak, když nešťastný vidí, že opravdu není jiného východiska, slibuje, že se pokusí nenávist svoji v sobě potlačit, a dokáže-li to, člověka dříve nenáviděného i milovat.
Je přirozené, že takovýto přelom v člověku vyžaduje mnoho vůle a neděje se překotně. Mnohdy trvá to i delší dobu, než v nitru člověka skončí boj mezi nenávistí i láskou, než se naučí odpustiti tomu, kdo mu ublížil. A ještě déle trvá a většího sebezapření je zapotřebí k tomu, aby člověk mohl a dovedl opravdově milovat toho, kdo mu ublížil. Ale jen v tom je pravé vítězství člověka nad sebou samým, jen tak dojde tam, kam jej chtěl dovésti Bůh. Naučí se konečně znát sebe sama, ujasní si, že i on chyboval, připustí i svůj podíl viny na okolnostech, v nichž se jeho nenávist zrodila, uzná, že i on ubližoval pod vlivem nesprávné pýchy rozumu, a proto se snaží nyní vše napravit.
Člověk takto probuzený odčiní nejčastěji své chyby tím, že jde přímo k tomu, koho až dosud tolik nenáviděl,upřímně se mu vyzná a prosí za odpuštění. V takovém okamžiku je duše lidská nejkrásnější. Vyzařuje z ní Láska Kristova, svítí největší čistotou, protože všecka nenávist je s ní setřena, smazána. Duše je očištěna, a tím i tělo zbaveno je utrpení, okamžitě zdrávo. Věřte, že tímto způsobem si můžete vysvětliti mnohé, někdy až nápadně rychlé uzdravení u člověka beznadějně chorého.
Jak daleko zavádí nenávist, měl jsem příležitost poznati vAbbazii na jednom zvlášť poučném příkladu. Zhrozil jsem se sám, jak ničivě může působiti nenávist vůči člověku nevinnému, jak dovede zničit člověka úplně zdravého a padesát tři let držet jej v zajetí těžké nemoci.
Sešel jsem se tam s velmi zámožnou dámou, majitelkou velkého klenotnického závodu ve Vídni, která si naříkala na všechny možné nemoce, mezi jiným také na záduchu. Abych zjistil příčinu jejího utrpení, chtěl jsem ji tak trochu vyzpovídat, a abych ji k této zpovědi přiměl, řekl jsem jí?
» Vy máte jistě v sobě velikou nenávist k někomu, a vaše těžké choroby jsou jenom následky této nenávisti.«
Nezapírala ani a vyprávěla mi pak celý svůj životní román, který se pokusím v hrubých rysech tu načrtnouti.
Vzpomínala tehdy o padesát tři roky, zpátky, kdy dlela v Abbazii ještě se svým mužem. Tehdy zastihl je zde telegram, že jejich klenotnický závod byl vykraden, a proto se rozhodli okamžitě k návratu do Vídně. Pokoušeli se dokonce dostati ke své cestě i zvláštní vlak, jen aby už – už byli doma.
Doma zjistili, že člověk, který ukradl jejich skvosty z výkladní skříně, byl již policií zatčen. Paní přímo hořela nenávistí vůči tomuto pachateli, kterého právě v jejich krámě vyslýchali. Její muž však – byl to člověk velmi ušlechtilý, díval se na celou příhodu s jiného stanoviska, čistě lidsky, či lépe řečeno – křesťansky. Požádal proto přítomné detektivy a policisty, aby mu dovolili promluviti s oním člověkem mezi čtyřma očima, jen chvíli, aby vyčkali a nevyrušovali je. Pak vzal pachatele do své kanceláře a oslovil jej v duchu přátelské shovívavosti: » Nešťastný bratře, co jste to provedl! Podívejte se, co na vás nyní čeká! Policie má vás v rukách, budete souzen a zavřen za to, že jste sáhl na cizí majetek. Proč jste to dělal?«
A onen nešťastník dal se do pláče. Prosil za odpuštění a mluvil o ženě a dvou dětech, o hladu a bídě, o marné námaze získat někde práci, kterou by opatřil pro svoji rodinu alespoň chleba. Nakonec již jen prosil, žebral o kus chleba, ale hlad a bída šly mu v patách. A jednoho dne narazil při svých hladových toulkách po vídeňských ulicích na osudnou výkladní skříň, kde shromážděné zlato a klenoty upoutaly jeho pozornost. V nitru ozval se hlas, připomínající ženu a děti, které nemají co jíst – a tady leží tolik drahocenných věcí. » Vezmi něco – prodej – budeš mít hned co pro rodinu potřebuješ – zaženeš hlad a bídu.« - Nebylo snadné uposlechnout této výzvy, která se ozvala

v nitru poctivého člověka. Zamítal tento nápad,bránil se svodu, třikrát se vracel od této výkladní skříně, než se konečně přece podařilo síle Satanově přemoci jeho poctivost a dodati mu odvahy otevřít v nestřeženém okamžiku skříň a vybrati z ní, co mu nepatřilo.
Ubohý člověk, sám byl nešťasten a zdrcen činem, kterého se dopustil, a přiznal, odkud se vzal tak mocný pocit lítosti, kterou nyní byl zaplaven.
» Pane, vy jste mi řekl – bratře – mluvil jste se mnou tak přátelsky, jako dosud nikdo. Proto i já považuji vás za bratra a přiznávám se ke všemu a chci vrátit vše, co jsem vzal, abyste neměl žádnou škodu. Pojďte se mnou a dám vám vaše klenoty.
Jsou zabaleny v hadrech a zahrabány v písku u nedaleké novostavby.«
Majitel závodu vyžádal si svolení detektivů, aby směl s oním člověkem odejíti sám na udané místo, prohlásil, že má k člověku tomu neomezenou důvěru, a že se s ním za chvíli vrátí a všechno přinese. Všechno se našlo, nic nechybělo, ale marné byly prosby a přímluvy majitele, aby detektivové viníka neudávali, protože je to člověk poctivý, který jen z největšího zoufalství a bídy dopustil se poklesku, kterého poctivě lituje.
Zákon je zákon, krádež byla udána, viník musel býti zatčen a souzen. Rozsudek zněl -tři roky vězení. Nešťastník plakal, co si zatím počne jeho rodina, ale majitel klenotnického závodu uklidnil jej slibem, že se o ni zatím postará on sám, aby netrpěla nouzí, a zároveň mu přislíbil, že po jeho propuštění z vězení přijme jej do svého závodu, aby nezůstal bez práce a mohl se poctivě živit. Svému slibu také poctivě dostál a o rodinu vězněného se opravdu staral.
Ale jeho žena nesouhlasila s ušlechtilými, křesťanskými zásadami svého muže a neustále brojila proti jeho dobročinnosti. Když pak nadešla chvíle, že onen člověk se vrátil z vězení a její muž chtěl jej ve svém závodě zaměstnat, postavila se se vší energií proti tomuto nápadu – zaměstnávat zloděje – jak ona tomu říkala a prohlásila, že bude-li přijat do služeb závodu on, ona se se svým mužem rozejde a dá se rozvést.
Veliká nenávist této zlé ženy znemožnila splnění slibu, který měl nešťastného člověka uchránit před novou bídou. Bez zaměstnání, žil prvý čas z peněz, které si ve vězení za svoji práci ušetřil, ale ty stačily jen na chvíli. Pak zase hlad a bída, svody Satanovy, kterým nebylo možno odolat. Za novou krádež dostal další dva roky, a když byl pak propuštěn z vězení, nikdo jej do práce nechtěl přijmouti. A když měl býti dopaden při třetím pokuse o krádež, zastřelil se sám, aby unikl lidské spravedlnosti.
Tragedie tohoto člověka i celé jeho rodiny nebyla neodvratná, ale zatvrzelá nenávist ženina byla by musela ustoupit dobrotě a lásce manželově, který byl by jistě dokázal svojí pomocí udržeti tohoto člověka v rámci poctivých a spořádaných živitelů rodin. A nenávist tak silná, která znemožnila zachránění člověka, nemohla zůstat bez trestu.
Duše odešlého nešťastníka, či lépe řečeno jeho astrální tělo ovládlo ihned tuto ženu, a to tak důkladně, že se náhle zhroutila. Těžké asthma trápilo ji tak, že nemohla ani dýchat, a v celém těle měla nesnesitelné bolesti. Nemohla dobře ani chodit, ploužila se jako mrzák, a to trvalo třiapadesát let. Marně hledala pomoc u všech možných lékařů, půl milionu věnovala na své léčení po různých lázních. Menšilo se jenom její jmění, ne však její bolesti.
Konečně setkala se se mnou v Abbazii a na doporučení jednoho ze svých lékařů prosila mne o léčení, o pomoc. A když mi o sobě vyprávěla, poznal jsem hned pravou příčinu jejího utrpení. Řekl jsem jí otevřeně, že vše si sama zavinila svou velikou nenávistí vůči onomu nešťastnému člověku, že její těžký osud je jen důsledek její nenávisti, která zavinila i konec nenáviděného bratra. Ten je nyní v ní, ovládá ji a volá ji k zodpovědnosti za to, že byl její vinou přiveden do neštěstí on a s ním celá jeho rodina, žej en ona má na svědomí bídu jeho ženy a dětí, které tu zůstaly bez živitele, v nezaviněné bídě.
A jako jediný lék, který ji může zachránit před dalším utrpením, doporučil jsem jí – vyhladit stopy této nenávisti. Musí přemoci svoji nenávist, musí potlačit pýchu svého rozumu, musí pokorně uznat své chyby, litovat jich a prosit Boha za odpuštění hříchů tak těžkých. A tohoto odpuštění nemůže dosáhnouti dříve, dokud jí neodpustí také ten, jemuž svou nenávistí tolik ublížila, a proto musí odprosit i jeho. Ale pýcha této ženy bránila se představě, že by ona měla jít odprošovat, a ještě k tomu takového neřáda.

Napomenul jsem ji hned v zápětí, aby se mírnila ve svých výrazech, mluví-li o mrtvém, protože i on jest stále naším bratrem a dítkem Božím. Dále připomněl jsem jí jejího manžela, kterému Bůh požehnával. Byl zdráv, vesel, žil radostný život, protože svou duši nezatížil žádnou nenávistí a ve své ušlechtilosti dovedl zlé dobrým odpláceti.
» Za to vy sama na sobě cítíte, jaké důsledky přináší nenávist. Proto také vám říkám, že se svého utrpení nezbavíte, ba budete trpět možná ještě více, neposlechnete-li mne a neodprosíte-li toho, kterému jste tolik ublížila.«
Přivedl jsem ji tak daleko, že konečně přede mnou prosila onu duši za odpuštění a slíbila, že se bude za ni modlit. A v tom okamžiku začalo se ozývat veliké praskání a rány v nábytku. Přecházelo to z jednoho předmětu na druhý, proběhlo to celým pokojem. Byl to projev radosti osvobozené duše, radosti nad tím, že alespoň někdo měl pro ni pochopení a neodepřel ji svou lásku i když chybila, že byla konečně zbavena toho zla nenávisti, které ji tak dlouho pronásledovalo. Největší zázrak této chvíle pocítila však ona paní sama na sobě, když byla náhle zbavena své bolesti, s jejích prsou spadla tíha a ona mohla svobodně, volně vydechnout.
Když její dcera poznala, co se stalo s její matkou, přišla ke mně, klekla na klena a vroucně mi děkovala za to, že se mně – jednomu jedinému ze všech – podařilo zlomiti matčin odpor k uznání, že si svojí nenávistí škodí, že se mi podařilo přivésti ji na správnou cestu poznání, jak veliké zlo se rodí z nenávisti, jak veliká utrpení dovede vyvolati v celém organismu.
Pak se tato paní,veselá, zdravá, zdánlivě i vděčná vrátila do Vídně a psala mi, že se cítí jako znovuzrozená. Odpověděl jsem jí příležitostně dopisem, který byl – jako všechna ostatní korespondence – psán na stroji. Nad tím se však ona dáma strašně rozčílila. Zdálo se jí příliš opovážlivé, že jsem se odvážil poslat jí dopis psaný strojem, vlastní rukou jen podepsaný. A při tomto rozčilení, zcela neoprávněném, podníceném jen její pýchou a domýšlivostí, vrátily se náhle všechny dřívější bolesti a neduhy, a to tak rázně a pronikavě, že ji to zase trochu zkrotilo.
Zapomněla na svoji uraženou ješitnost a prosila mne, smí-li přijet za mnou do Prahy, abych ji znovu všeho zbavil, tak jako prve v Abbazii.
Když pak přijela a vyprávěla mi v mé kanceláři o svém rozčilení nad mým dopisem, ze kterého ji rozčililo tolik strojové písmo, pověděl jsem jí upřímně, jak málo si vážím jejích milionů a jak málo si vážím lidí, kteří si zakládají jen na svých milionech a všechna ušlechtilost jim chybí. Ukázal jsem ji z okna na metaře, který právě zametal chodník.
»Toho metaře vážím si víc než vás, milá paní milionářko, protože on jistě nemá na svědomí tolik co vy. Vy, která jste tolik a tak dlouho hřešila, vy se odvažujete být ještě pyšnou a domýšlivou, jak byste bylo kdo ví čím. Vy potom chcete, aby se Milost Boží k vám naklonila, aby vás Bůh chránil před utrpením, a když si své trpení sama zaviníte, chcete, aby vás Bůh uzdravil a vašich bolestí vás zbavil, ale zákony Boží nezachováváte, a když jste tak domýšlivá na své miliony, kupte si za ně to zdraví, které jste svou nenávistí tak lehkomyslně ztratila. Vaše nenávist a pýcha opustily vás zřejmě jen na čas, a sotva se vám ulevilo, vrátila jste se znovu do starých kolejí. Proto muselo přijít na vás znovu vaše utrpení, a sama říkáte, že se vrátilo zase vše, co vás dříve mučilo po třiapadesát let. To jest jen důkazem toho, že jste nesplnila svůj slib modliti se za duši, která vás tehdy ovládala.«
Namítala, že se denně modlí, že se modlí i za tu duši, ale za toho »lumpa« - jak se vyjádřila – modlí prý se jen na můj rozkaz, což vždy k modlitbě své dodá. Tak silně byla v ní zakořeněna její nenávist, že ani po svém uzdravení z nemocí tak těžkých a takové léta ji provázejících, nedovedla se nenávisti své zbavit. Ve své pýše nedovedla pochopit, že by se ona mohla nebo dokonce měla modlit za člověka, který byl v jejích očích pouhým lumpem, a činila-li to a modlila se za něj, pak nikoliv s upřímnou láskou a opravdovostí, ale jen z pouhé povinnosti, protože jsem jí připomínal její povinnost modliti se za něj.
Její povýšenost nepřipouštěla ani pochopit, že rozdíl mezi ní – milionářkou – a o ním hladovějícím člověkem, je udávám pouze jejím majetkem, ničím víc, a že jsou to právě ty její miliony, které nesou vinu na tom, že onen člověk z hladu klesl. A ona, místo aby mu pomohla, jak si její muž přál, uvrhla jej ještě do větší bídy a tím zavinila další jeho klesání. Jen její nenávistná tvrdost prohloubila ohromnou propast, zející mezi ní a oním chudákem, a přec bylo v její moci překlenouti ji svou láskou, svou pomocí, ale ona odmítla přispět.

Bůh je však spravedlivý. On dobře posoudí všechny skutky každého z nás, protože zná i pohnutky našich činů. Ví dobře, co a proč se děje, a proto dopustí také spravedlivé tresty na každého. Velmi přitěžující okolností jsou právě ty miliony, kterých mohlo býti použito ke zmírnění bídy trpících chudáků, kteří na místě pomoci pociťovali stále jen nenávist a pohrdání. A tam, kde místo lásky roste nenávist, tam bývají utrpení zvlášť strašná.
Moje domluvy zapůsobily znovu. Alespoň dobrá vůle se tu projevila, ochota k nápravě – a s těmito sliby opakována byla i prosba, abych ji znovu svým léčením zbavil jejího utrpení.
Okřála zase, ale později, když jsem se s ní znovu shledal, zastihl jsem ji ve stavu tak ubohém a zbědovaném, že mně jí bylo opravdu líto. Žila strašlivým životem, bolestmi zmučená, a k tomu ještě ochuzena o všechen svůj majetek. Nebylo jí pomoci, protože neměla v sobě dostatek dobré vůle odstraniti ze svého nitra tu hroznou nenávist, třebaže věděla a byla dokonale poučena o tom, kam tato nenávist přivádí. Její pýcha rozumu nepřipouštěla, aby si uvědomila, své veliké chyby, proto musela tolik trpět.
Tento drastický a odstrašující příklad ze skutečného života je nejlepším svědectví o tom, kam až přivádí člověka nenávist, je-li provázena pýchou a domýšlivostí, které brání doznání vlastních chyb. Takový člověk raději bídně zajde, než by se od své nenávisti obrátil k lásce.
Proto, drazí přátelé, vypusťte ze svého slovníku slovo nenávist. Vypusťte je hlavně však ze svého nitra, aby v něm se neobjevily ani nejmenší známky nenávisti vůči někomu, kdo vám ublížil, ať v maličkostech, ať ve věcech sebe závažnějších. Střezte se okamžiku, v němž by se nenávist ve vás jen ozvala! Sloužili byste zlu, pravému opaku dobra a lásky, které je nejstrašnější zbraní Satanovou. Touto zbraní získává Satan lidi k tomu, aby se střemhlav vrhali do nejhlubší propasti strašné bídy a velikého utrpení, jaké kdy člověk může zažít.
Ne nenávisti, ale lásce učil nás Pán Ježíš, a proto snažte se pochopit Jeho svatá Slova:
» Milujte své nepřátele!«
Hluboká pravda těchto slov musí být správně pochopena, a pak ušetří nás velikých utrpení. A kdo tato slova opravdu pochopí, vystoupí na takovou výši duchovního vývoje svého, že dovede překonati sebe sama, dovede zvítězit sám nad sebou,dovede se i zapřít, aby v něm nikdy nemohla vzniknouti ani sebemenší jiskřička nenávisti. Takový člověk pak se naučí a opravdu to dokáže- milovat své nepřátele.
A ten, kdo dovede být někomu nepřítelem, ten ani nezasluhuje naší nenávisti, ba ani našeho odsouzení. Spíše je hoden politování, modlete se za něj, aby Bůh mu pomohl z té nízké úrovně duchovní, která dopouští jeho nepřátelství k bližnímu.
Pozvednouti takového bloudícího člověka k lepšímu životu můžeme jen láskou. Jen láskou přivedeme jej k poznání – a nikdy ne nenávistí. Svou láskou můžeme působiti na jeho já, na jeho vnitřní život a přivésti jej k vyššímu, ušlechtilejšímu životu,ukázati mu cestu k Bohu, za Kristem, za nejvyšší Láskou.
Milovati své nepřátele je naplňování Zákona Božího. To připomínám každému nemocnému člověku, u kterého zjistím, že příčinou jeho nemoci je nenávist vůči někomu. To připomínám zejména těm, kteří jsou ovládáni cizí bytostí, bytostí bloudící, za kterou je třeba se modlit, láskou ji provázet v myšlenkách svých, ale nikdy ne – nenávidět. A většinou lidé to ani neví, ani si neuvědomují, že taková ovládající bytost potřebuje pomoc, a pomocí tou je naše láska, která jim dopomůže získati potřebný klid. Proto, i když nám taková bytost ve své nevědomosti ubližuje, máme ji odpustit a prosit za ni Boha, aby i On jí odpustil všechny její hříchy, přijal ji na milost a popřál jí, aby i jí Světlo Věčné svítilo stále na cestu jejího duchovního života. Taková upřímná modlitba, z lásky vyplývající, přinese vždy ohromný užitek, a to i tomu, kdo se dovede takto opravdově modlit, i oné bytosti, za kterou se dotyčný modlil. Takovými modlitbami můžeme nejvíce prospět všem bytostem v záhrobí. Naše modlitba za ovládající bytost béře jí možnost držeti nás v zajetí svého ovládnutí, zejména, když se přitom odevzdáváme pod mocnou ochranu Pána Ježíše.
Nezapomínejme, že v mnohých případech bloudící duše nemají klid v záhrobí, přicházejí k žijícím lidem jen proto, aby si na nich vynutily jejich modlitbu za klid a mír, který v záhrobí nenacházejí. A lidé, protože to nevědí, nechápou příčinu svého ovládnutí, trápí se s ním mnohdy zbytečně dlouho,

ač by se jej mohli snadno zbaviti. Některé bytosti vyhledávají takovou pomoc právě u těch, kteří je měli za jejich života pozemského upřímně rádi, protože ví, že právě oni se svojí velkou láskou mohou jim nejlépe pomoci i v záhrobí a vysvoboditi je z jejich dočasného utrpení.
Proto nejsou vzácné případy, že mnozí lehce nemocní jsou ovládáni právě svými nejlepšími přáteli nebo dokonce i členy své rodiny, a ti nikdy nechtí od nich nic jiného, než aby jim pomohli svou upřímnou, denně opětovanou modlitbou. Velmi často se stává, že se pak tyto bytosti projevují ve spiritistických seancích a děkují přímo za pomoc takto jm poskytnutou, třebas by mnohdy onen dík platil i osobě nepřítomné zpravidla pak ona bytost žádá, aby její dík byl vyřízen tomu, komu patří, jako vzkaz ze záhrobí.
Opustí-li ovládající bytost nemocného a ten je okamžitě zdráv, považují to mnozí za zázrak. Ve skutečnosti jest to vše zcela jednoduché a přirozené, je však třeba věci trochu znát, dokonale věřit a dle toho také žít. A kdyby bylo více víry mezi lidem, kdyby byli lépe poučení, nebylo by jistě tolik ovládnutých, mnohdy těžce trpících lidí.
Láskou, jen láskou uzdravujte každou bytost, i tu nejnižší, i tu, která se přijde na někom pomstít za to, že jí za jejího pozemského života ublížil. Láskou působte mezi živými, lásky popřejte i těm, kteří nás předešli do života záhrobního.
Rosteme láskou, hyneme nenávistí. Láska tvoří, nenávist ničí. Ztlumte nenávist lidskou – ztlumíte nářek a pláč světa. Jediná síla a moc, zaručující zdraví, spokojenost, klid a mír duše lidské, je láska. Zaduste každou jiskřičku nenávisti, nedejte jí čas, aby se rozrostla v nitru vašem ani v nitru vašich bližních a poznáte, že život je krásný, radostný, šťastný projev nekonečné lásky.

49. Moudrost a chytrost

Tato dvě slova – moudrost a chytrost – se velmi často zaměňují. Mnohý si myslí, že když je chytrý, že je také moudrý, o člověku opravdu moudrém, řekne se, že je chytrý. Ve skutečnosti je však veliký rozdíl mezi moudrostí a chytrostí.
Moudrost, která je znakem duchovní vyspělosti, pramení z Boha, jest paprskem Moudrosti Boží. Chytrost je však darem Satanovým. Řeknete-li proto o někom, že je chytrý, nijak mu nelichotíte, protože značí to tolik, jako byste o něm řekli, že je služebníkem Satanovým. A nebyli byste přitom ani tuze daleko od pravdy.
Moudrost jest nám dána, abychom dovedli chápati dobře všecko dění kolem sebe, všechnu tvorbu Boží, abychom pochopili správně účel svého života a zákony Boží, kterými má býti celý náš život usměrňován. Proto také člověk moudrý řídí se vždy jen zákony Božími.
Chytrý člověk používá své chytrosti k tomu, aby zákony tyto obcházel, a domnívá se, že svojí chytrostí, s níž se dovedl vyhnouti spravedlnosti lidské, to jest zákonům lidským, podaří se mu také ujíti spravedlnosti Boží. V tom se však ohromně mýlí, a tento omyl zračí se v celém jeho životě.
Moudrý člověk pracuje vždy poctivě, svědomitě, vždy tak, aby prospěl celku, jehož součástí se ve své moudrosti cítí. Nezáleží na tom, jaké jest jeho zaměstnání. Každý obchodník, řemeslník, rolník, úředník nebo dělník, je-li moudrý, má vždy na zřeteli službu celku, a proto pracuje svědomitě a poctivě. Ale ti chytří, ti se snaží vždy poctivé práci se vyhnout. Mají na zřeteli jenom vlastní kapsu, snaží se při malé námaze hodně pro sebe vyzískat, a nezáleží jim vůbec na tom, má-li jejich práce také nějakou cenu pro celek, má-li z ní někdo užitek. Jejich chytrost vede je k tomu, že jejich jednání nebývá vždy poctivé.
Moudrost a chytrost ukazují velmi dobře svoji rozdílnost i v politice.
Moudrý politik pracuje poctivě pro spravedlnost pro všechny lidi, zejména pro příslušníky toho státu, kterému slouží, ale přitom se snaží vždy být spravedlivým ke všem lidem celého světa.
Bůh požehnává vždy jen moudrým, kteří vždy úzkostlivě zachovávají Jeho zákony a ve jménu spravedlnosti jednají. Nikdy však nepožehnává těm chytrým, kteří Jeho zákony nerespektují nebo je obcházejí, aby všechen zisk hmotný získali pouze pro sebe nebo svůj nejužší celek, bez ohledu na spravedlnost.
Mnoho lidí zakládá si dokonce na tom, že jsou chytří, že dovedou druhé oklamat a ošidit, ba

mnohdy se tím i vychloubají. Takovým lidem se moudrý vždy vyhne, pro něj nemohou být příkladem.
Opravdová moudrost je vždy skromná a nikdy se nechlubí. Je užitečná jednotlivci i celku, a přitom vždy je pravdivá, poctivá a láskyplná. V tom spočívá nejdůraznější protiklad chytrosti, která ve svém sobectví nezná lásku k nikomu a ničemu a k dosažení svých cílů používá často nepravdy, neštítí se ani podvodů, jen když se jí podaří dosáhnouti toho, za čím se ve své nenasytnosti rozběhla.
Moudrý a chytrý projeví se každý zcela odlišně ve chvíli, kdy dojde k vzájemné výměně názorů. Moudrý vyloží svůj názor, a není-li přijat, nehádá se, mlčí, nejvýše spokojí se poznámkou: - respektuji názor váš, můj je však jiný, a tím debata končí. Chytrý člověk všemožně přesvědčuje, že jeho pravda je pravdivá, hádá se a mnohdy i slovy nevybíranými dokazuje, že jeho názor je lepší, jen aby prosadil své a jeho názor, třebas nesprávný, byl uznán.
Bývalo a bude, že se v hospodě při pivě sejdou sousedé a politikaří. Každý jiného názoru a přesvědčení, chce uplatnit své, a pak se stane často, že právě ti chytří vyvolají bojovnou náladu mezi sousedy jinak mírnými, vzniká tu nenávist, která mívá mnohdy těžké následky i do dalších dnů. Je-li však mezi nimi jen jeden jediný moudrý člověk, zachrání svou moudrostí situaci a vyvede sousedy z jejich bojovné nálady. Dost možné, že nebýt jeho moudrého zásahu, horkokrevní chytráci by se mezi sebou poprali.
Moudrý jest si vždy vědom toho, že nejsme všichni stejní, proto také nemůžeme být všichni stejného názoru. Každý má svůj rozum, každý jinou výchovu,každý stojí na jiném stupni svého duchovního vývoje, proto se tak různí názory jednotlivců. A jen moudrý dovede ctíti názor druhého a nežádá, aby byl všude přijat názor jeho.
Tak jako se různí a od sebe odlišují obličeje, tak také se různí duchovní podstata všech lidí a dle této duchovní podstaty různí se i jejich projevy duševní i jejich rozumová schopnost, a z toho vyplývá různost názorů.
Podobně jest tomu i v otázkách náboženských. Každý člověk má svou vlastní představu Boha, svůj zvláštní duchovní vztah k Němu, svůj způsob hovoru s Ním. Proto nenajdete nikdy dva lidi, kteří by měli úplně stejné, naprosto shodné názory náboženské.
Každý má svého Boha v sobě. Každý má svou vlastní duši, která má svůj vyhraněný, od jiných odlišný úkol. Každý jde svou cestou jemu samému určenou, přímo nebo nepřímo, ale vždy musí ke svému cíli dojíti. Tak to zařídila Moudrost Boží, a to moudrý člověk chápe, a má vždy na zřeteli při svém styku a jednání s lidmi.
Chytrý člověk nechápe tyto věci a proto také nerespektuje názor a hodnotu druhého. Ve své sobeckosti snaží se vždy znásilniti individuelní hodnoty svého bližního, aby je přizpůsobil svým cílům, mohl z nich míti užitek pro sebe. Tím se ovšem dopouští hrubého poklesku proti samému Bohu a Jeho moudrým zařízením.
I v náboženství bylo a je vždy násilím na duši lidské páchaným, chce-li někdo své názory někomu vnutit. Tohoto násilí nedopouští se nikdy člověk moudrý. Ve své moudrosti najde vždy cestu, jak by mohl poučovat a vést své moudrosti k poznání Pravdy, aby k ní dospěli svým vlastním přemýšlením. Ví příliš dobře, že pravda vnucená, byť byla sebe hodnotnější, je pravda bezcenná. Člověk ji vnímá, může ji i opakovat, ale nedovede dle ní žít. Proto moudrý člověk nikomu svoji pravdu nevnucuje a ponechává každému volnost, aby každý dle svého rozumu a dle svých duševních schopností jeho poučení přijímal a sám se dobrovolně a pomalu přibližoval k poznané Pravdě.
Moudrý člověk nalezne vždy způsob k přesvědčení druhého, dosud bloudícího člověka, ale nedovede to člověk chytrý. Domýšlivost chytrého nahrazuje nedostatek duševní převahy násilnostmi, silnými, ba i hrubými slovy. Je tedy špatný vychovatel, a běda poučovanému, který bezmyšlenkovitě, bez vlastního soudu a kritiky přijme jeho názory. I když přijímá tímto způsobem názor dobrý, nemůže mu býti nikdy užitečný, protože jej přijímal pouze svým rozumem, ne citem.
Všechno, co člověk vnímá rozumem, musí být současně přijímáno také citem, aby v podvědomí člověka se neztratilo. Člověk musí přemýšlet a v klidu uvážit vše, co slyšel, vše v sobě řádně zpracovat a prožít, aby se to, co jednou za správné uznal, stalo jeho trvalým majetkem. To se pak

nikdy neztratí. Tím získává svou moudrost, tím pokračuje ve svém zdokonalování se.
To nejcennější, co Bůh člověku daroval- je svoboda a volnost myšlenek. Každý má svou vlastní vůli, svou vlastní duši, která usměrňuje jeho myšlení i konání, a proto si musí každý svobodu svoji, zejména pak svobodu svého myšlení a nazírání úzkostlivě chránit. Přitom však nesmí být hluchý k vůdčím popudům vlastní duše, ani odmítavý k cennému poučování jiných, protože by se zastavil na poloviční cestě svého duchovního a duševního vývoje. Ale všechno co přijímá, musí přijímat svobodně, z vlastní své vůle a dle svého cítění.
Moudrý člověk se vždy rád poučí o věcech pro něj nových a nikdy neříká, že již všecko ví a všecko zná. Je pokorný a skromný, a častěji si opakuje slova: » vím, že nic nevím «. Učí se po celý život a věří, že se musí učiti až do konce svého života, i potom později, až opustí své tělo a přijde do sféry duchovní, i tam bude se učit, protože musí dále pokračovati na svém zdokonalování se.
Chytrý si myslí, že již všecko ví, a když přečetl několik knížek, má dojem, že v sobě shrnuje celou moudrost světa, že již neexistuje nic víc než to, co našel v oněch knížkách, které mu mnohdy škola vnutila. Takový chytrý polovzdělanec dovolí si často popírati existenci mnoha a mnoha věcí mu neznámých, třebas by miliony lidí pohlíželo na ně jako na samozřejmost. Prostě, pro něj neexistuje nic, o čem neví, popírá vše, čemu se ve škole nenaučil a víc se nesnaží získat. Takoví lidé zůstávají státi na témže ubohém stupni svého duševního vývoje, zakopali prostě svoji hřivnu, která nemá žádnou cenu pro ně a ani ostatním nepřinese žádný užitek.
Běda mládeži, která se dostane do rukou učitelů, náležejících k tomuto typu lidí.Jak může taková výchova dopadat. Takový chytrý učitel nebo profesor nemůže nikdy dáti žáku tolik, kolik získají od učitele nebo profesora moudrého. Ten jest si sám dobře vědom toho, že mnoho neví, a proto se stále snaží dále se vzdělávati, a tuto svou snahu a touhu po nových vědomostech dovede přenésti i do vnímavých duší dětských. Vše co žákům ve svých výkladech podává, je vždy dětem srozumitelné a jasné, protože ve své moudrosti dovede se přizpůsobiti jejich chápání a nežádá, aby se děti přizpůsobily jemu. Je skromný, a proto dovede této skromnosti a pokoře učit i děti,vzbudit v nich samých zájem a touhu po dalším vzdělání i mimo školu, připomínat jim stále, že je toho ještě mnoho a mnoho, co neznají a co by měli a mohli znát. Tím uvede je na správnou cestu, a mládí jednou probuzené dovede pak jíti i dále a při každém kroku získávat nové poznatky a nová poučení.
Moudrý profesor nezná domýšlivosti, proto ji také oddaluje od mládí, které jí často trpívá. Jeho žáci jsou mu milí jako jeho mladí přátelé, kterým on má pomoci svými vědomostmi, aby se vlastní pílí a vůlí dopracovali takového vzdělání, aby se stali platnými a užitečnými členy lidské společnosti a mohli pak zase dále sloužiti jiným.
Chytrý profesor, který vychází z předpokladu že všechno ví, považuje své žáky za podřízené, případně tolik co otroky, od nichž žádá pedanticky bezpodmínečnou poslušnost, žádá doslovné odříkávání pravidel, i když žák jim nerozumí, nepřipustí samostatné myšlení, odchylné názory nebo kritiku, prostě – ubíjí ve svých žácích vše, co se v nich samých hlásí k samostatné práci a svébytnosti. Je bez lásky, a proto také nemůže si nikdy získat lásku svých žáků, a proto také nemůže v nich nikdy vyvolati lásku a chuť k práci a učení. Neuvědomuje si, jaké jest jeho pravé poslání, nechápe podstatu svého výchovného úkolu, proto také nezáleží mu na tom, kolik si jeho žáci ze školy odnesou a jak je do života připraví. Je spokojen jen tenkrát, najde-li žáka naučeného tak, že mu celé sloupce z knih odříká zpaměti, a nestará se o to, aby žák tomu co vykládá skutečně rozuměl, aby mu to přineslo skutečně nějaký užitek. Malicherné podrobnosti, suché předpisy, povýšené stanovisko neporušitelné autority, to jsou věci, na které klade největší důraz, a nikdy se nezamyslí nad tím, že jeho žáci pro svůj budoucí život nic nezískají, že se vedle něho nenaučí ani myslet, ani samostatně pracovat.
Důsledky takovéto výchovy objeví se obyčejně až později, když už žák na svého učitele jen vzpomíná. Žák, který byl vychován moudrým profesorem s láskou a porozuměním pro jeho budoucnost, stává se samostatným, sebevědomým, ne ovšem pyšným pracovníkem v jakémkoliv oboru práce, a tím i platnou složkou lidské společnosti, hlavně pak svého národa, pro nějž pracuje.
Naproti tomu žák, vychovaný chytrým, ale ne moudrým profesorem pedantem, kterému se bezmocně podrobil a dal se jím vecpati do škatulky, kterou pan profesor pro něj určil, takový žák, i když svou pílí si doslova vydřel své vyznamenání, vstupuje do života stejně ustrašeně, jako

předstupoval před svého profesora. Je nesamostatný, a to jak v myšlení tak i v jednání, čeká stále, že za ním bude někdo stát, kdo by za něj rozhodoval, případně karabáčem povzbuzoval, spoléhá prostě, že někdo druhý bude za něj myslet. Neodváží se samostatně podniknout nic, s vlastní iniciativou nikde se neshledá, a proto také pro svůj duchovní život a pro svou duši nic nevykoná. Prostě – neumí nic víc, než plnit cizí vůli.
Každý moudrý člověk jest si vědom toho,jak ohromnou cenu má jeho svoboda, miluje ji a je šťasten, má-li příležitost uplatnit svoji vůli. Tuto svobodu vůle, kterou ovšem nesmí nikomu křivdit, ponechá moudrý rád i druhému. Proto je všude vítán, lidé mají jej rádi, rádi jej poslouchají, a zřídkakdy se setká s někým, kdo by se k němu choval jako k nepříteli.
Chytrý člověk, který jen sobecky myslí stále na sebe, chce se chytře všude sám uplatnit, třebas i na úkor ostatních. Pracuje vždy jen pro sebe, ve vlastní prospěch a ne ve prospěch celku, a proto zcela pochopitelně nezíská si nikdy lásku druhých, ba ani přátelství dobrých a ušlechtilých lidí.
I v náboženství máme kněze moudré a vedle nich i kněze chytré, a to jak ve všech církvích křesťanských, tak i v ostatních náboženských společnostech světa.
Je-li kněz moudrý, dostane se u vždy osvícení Duchem svatým. Pak dojde snadno k správnému poznání Toho Nejvyššího, vidí dále a více než ostatní, a proto se dočká plného uspokojení nad svou prací i dosažitelné blaženosti pozemské. Jako člověk moudrý je pravdivý, spravedlivý a poctivý ve všem svém konání, a proto také se snaží, aby všechny duše mu svěřené vedl správnou cestou k Bohu a k poznání všech Zákonů Božích, které jediné mohou každého přivésti k pravé blaženosti. Dává se lidem cele, upřímně a nezištně, jako pravý služebník Boží, který je si vědom svého zodpovědného úkolu, Bohem mu daného. I když zachovává všechny církevní předpisy, přece jen se snaží uvésti je v soulad a zharmonisovat je s pravdou a pravým, nezkresleným učením Pána Ježíše, a proto při vykonávání svého kněžského úkolu dává se vésti více vniknutím Ducha svatého. Cítí stále přítomnost Krista ve svém nitru, a ze svého nitra snaží se předávati ji i dalším věřícím, kteří jsou mu svěřeni. Tak přivádí celou řadu lidí dříve bloudících a od Boha se odklánějících, zpět k Otci Nebeskému, uvádí je na správnou cestu za Kristem. To vše daří se mu proto, že je moudrý, nesobecký, obětavý a láskyplný, že především svým dobrým příkladem učí také jiné lásce a obětavosti k bližnímu. Jeho práce, Bohem požehnaná, je užitečná lidstvu.
Kněz chytrý má obyčejně na zřeteli svůj vlastní prospěch a svůj stálý postup ve svém povolání. Zachovává všechny církevní předpisy s takovou důležitostí, že pro ně zapomíná na svoji pravou a mnohem vznešenější povinnost – to jest na své nitro, na svou duši i na svůj úkol, který mu přikazuje vésti svěřené mu duše k Bohu. Touto svojí chytrostí slouží špatně nejen svěřeným mu duším, nýbrž i Bohu samému, a výsledky jeho práce vypadají také dle toho. Mezi jeho ovečkami rozrůstá se místo pravé zbožnosti farisejství, které je těžkou zrůdou. Takto zbloudilí lidé nemyslí to s náboženstvím vážně, nejdou do hloubky, zachovávají jen povrchní formy církevní, ale nesnaží se žíti dle učení Pána Ježíše. Chybí jim především vzor – vzor upřímného a poctivého cítění náboženského, kterým má býti v každém případě kněz. Ovšem, musí to býti kněz moudrý – nikoliv chytrý, protože chytráctví kněží zanechává za sebou následky mnohem smutnější a závažnější, než u jiných, méně zodpovědných lidí.
Moudrý člověk, je-li zámožný, snaží se zbavovati se moudře a ušlechtile svého majetku, protože musel přijíti ke správnému názoru, že hmotný majetek je kletbou pro každou duši, která neumí s majetkem, Bohem jí svěřeným, zacházeti tak, jak Bůh žádá, to jest použíti jej ve prospěch celku. Cítí a ví, že jeho povinností je pomáhat potřebným lidem, a to nejen penězi, ale i radou, pomáhat všude, kde je pomoci třeba.
Chytrý člověk hromadí kapitál, z něhož má mnohdy velkou, ale vždy jen dočasnou radost. Nebo snad myslíte, že takový chytrý bohatec je šťasten, a spokojen? Podívejte se pozorně na jeho život, jak jej vede, jak užívá, ale kdybyste mohli nahlédnout do jeho nitra, poznali byste, jak ve skutečnosti vypadá jeho vnitřní spokojenost, jak je ve skutečnosti nešťastný. Nahromadil svůj kapitál na úkor jiných, obohatil sebe zkrácením nebo ošizením svých bližních, kteří na něj pohlížejí mnohdy se závistí, a přece je to ubožák, který nemá ani na okamžik klid a spokojenost ve svém životě. Ve dne v noci, ať sám či ve společnosti, v práci i při zábavě, neustále je pronásledován starostí a strachem o svůj majetek, jak si jej zachovat,jak jej rozmnožit, kde vězí nebezpečí, kterým

by mohl býti o něco připraven.
To je ta pravá kletba majetku. Takový člověk se stal otrokem nahromaděného majetku, kterému zasvětil celý svůj život, a proto z vlastního života pro sebe ani pro svou duši nic nezíská. V lásce k mamonu duši svou ztratil. Peníze nepřinesly mu žádné požehnání, jsou mu opravdovou kletbou, protože jich nedovedl použít moudře ve prospěch celku.
Moudrý člověk je ve společnosti vždycky skromný a pokorný a je-li vyzván, aby před společností promluvil, mluví vždy s rozvahou a klidem, aby jeho řeč byla obsahově hodnotná, cenná a něco užitečného pro posluchače přinášela. V této své prosté pokoře je moudrý člověk vždy schopen přijímati dary Ducha Svatého a ochotně se o ně dělí se svými posluchači. Přitom se však úzkostlivě chrání toho, aby se svými duchovními dary a vědomostmi nad jiné vynášel a přeceňoval.
Chytrý člověk snaží se ve společnosti vyniknouti za každou cenu. Mluví zbytečně mnoho, jen aby stále slyšel sebe sama, ale jeho povídání nemívá mnohdy ani svou hodnotu výrazovou, natož pak obsahovou. To je mlácení prázdné slámy, a nikdo z takových hovorů nic nezíská, protože prázdnotou zející slova nikoho k přemýšlení nepovzbudí a k pravdě nepřiblíží. I ze slavnostních řečí chytráka-žvanila odnášejí si posluchači pocit prázdnoty v duši, a s ním nanejvýš lítost nad promarněným časem, který v jiném prostředí mohl přinésti opravdový užitek.
Nechtějte proto nikdy býti chytrými! Usilujte však všemožně o to státi se moudrými.
A nyní ještě k povšechnému zhodnocení moudrosti a chytrosti uvedu příklad ze zkušenosti, který řečené krásně dokresluje.
Jde o případ jednoho velkého obchodníka, který po celý život moudře pracoval pro celek. Když zestárnul, předal svůj závod synovi, a nabádal jej, aby pracoval v témže duchu jako on, to jest se zřetelem pro blaho celku, ne s ohledem na vlastní zisky. Syn však s úsměškem odmítal otcovo moudré stanovisko, a věřil, že půjde-li na to s chytrostí, dokáže víc, než otec se svojí moudrostí. Začal vésti závod svojí chytrostí. Chvíli se mu to dařilo – ale zakrátko – přišel o všecko. To, co vybudoval otec svou moudrostí, zbořil jeho syn svou chytrostí, protože jeho způsob chytrého obchodování postrádal to nejdůležitější, co pomáhalo otci – to jest Boží požehnání, které provází vždy každou poctivou a obětavou práci pro celek. Bůh nikdy nepožehnává sobeckým chytrákům, kteří chtějí jen ze svých bližních těžit, ne jim sloužit, Moudrý otec však synovi nevyčítal. Viděl v tom zase jen řízení Boží, jímž měl býti syn poučen, aby pro budoucnost věděl, že ne chytrostí, ale moudrostí dobudeme světa.
Komenský správně řekl: »Synu, uč se moudrým býti!« Moudrým, ale ne chytrým, a tento rozdíl onen syn nepochopil. Použil raději služby Satanovy chytrosti, kdežto jeho otec používal daru Božího – moudrosti.
Podobných příkladů připomenete si jistě i vy z vlastních zkušeností dost, a všude můžete pozorovat týž konec, jako v případě mnou uvedeném.
Pro každého bez výjimky, ať jest v jakémkoliv postavení nebo zaměstnání, platí jedno jediné, největší přikázání: Býti moudrým, nikdy ne chytrým. Každý má svojí prací pamatovati na celek, nikdy ne pracovat jen sobecky sám pro sebe a užitek vlastní. Nezáleží na tom, jakou práci konáte, ale jak ji konáte. Všechnu práci, ať je to štípání dříví, kopání příkopů, ať je to práce z posledních ta nejposlednější, vše máme konati pod zorným úhlem věčnosti. Jen tak staneme se užitečnými členy lidské společnosti a budeme spokojeni sami se sebou. A této spokojenosti je třeba, abychom se dočkali také pocitů štěstí a radosti ze života.
Moudrý člověk pamatuje vždy na svou duši, snaží se spojiti se s ní, aby její pomocí mohl dosáhnouti spojení s duchem. Chytrý člověk nemá však nikdy čas mysleti na svůj duchovní život, protože se stále obírá jen hmotným ziskem svého života pozemského. Nestará se o duši, nezná život věčný, a proto pro věčnost a svůj duchovní pokrok nic neudělá. Jako by se svévolně cpal do černé hmoty, stále hlouběji se bořil do bahna neřesti, ze kterého se pak bude těžko dostávati zpět. Do tohoto bahna nikdy nemůže zasvítiti to věčné světlo, které by mu pomohlo k vybřednutí, a přece tak svévolně, tak bezmyšlenkovitě do něho zapadal.
Zanedbává svou duši, dobrovolně se od ní odvrací, a to pro věci tak bezcenné, neužitečné, a to neužitečné jak pro život věčný, tak i pro dočasný život na pozemské pláni. A za tohoto stavu, kdy nepřipouští hlas duše a odmítá důsledky života věčného, bude mu vždy za těžko přijíti k poznání, že

je nad námi něco vyššího, než ona hmota kolem nás, pro kterou dosud všecko obětuje.
Vzpomínám na slova jednoho katolického kněze, který ve svém kázání řekl:
» Lidé, kteří jste se zde shromáždili, jste všichni – jak vidím – upracovaní, udření, shrbená záda a mozolné ruce mluví o spoustě těžké práce. Proč věnujete tolik jen práci? To všecko děláte jen proto, abyste nasytili své tělo, oblékli je, zaplatili si střechu nad hlavou. Tedy to všecko děláte jen proto, abyste zůstali živi a udrželi si k tomu trochu toho zdraví. A řekněte mi, co kdo z vás dělá pro svoji duši, která je přece věčná a proto také důležitější, než ta vaše hmota. Duše je nesmrtelná, kdežto tělo jen dočasné, a vy právě tomu tělu věnujete celý týden kruté námahy, a někteří dokonce i neděle, ač tyto mají býti věnovány Bohu a vašemu duchovnímu životu. Ale vaše duše by si také zasloužila, abyste jí věnovali alespoň jeden den v týdnu, když tělu svému věnujete plných šest -někdy nerozumně i sedm dnů. Nemyslíte, že máte sloužiti také své duši? Neuvažujete o tom, že je vaší povinností zdokonalovati se i ve svém duchovní životě? Vždyť bez duchovního zdokonalování se těžko dosáhnete věčné blaženosti. Zanedbáváte-li svou duši, pak celý váš život, byť byste dřeli ještě více, neměl by pro vás a váš život věčný pražádnou cenu, vaše oběti práci nejsou nic platné. Nezapomínejte na Slova Pána Ježíše:
»Kdybyste získali všecky poklady světa a duši svou přitom ztratili, nic vám to neprospěje.«
Takto mluvil moudrý kněz, který pak dalšími slovy nabádal věřící, aby alespoň v neděli chodili do kostela, aby alespoň tím udělali něco pro svoji duši, která také potřebuje svou potravu, tedy potravu duchovní. A v tom měl plnou pravdu.
Mýlil by se však ten, který by předpokládal, že se moudrý člověk má nebo musí věnovat jen životu duchovnímu a nekonat žádnou jinou práci. Naopak, práce u moudrého člověka, i práce hmotná, je prozářena a posvěcena duchem. Moudrý člověk se práci nevyhýbá, ale i při práci je si stále vědom svého života duchovního a povinností z něho plynoucích. Má stále na mysli věčnost a nečeká ji až po smrti. Moudrý člověk věčnost pociťuje a stále si ji uvědomuje jako něco skutečného, stále existujícího. Uvědomuje si ji v každém okamžiku svého života, a dobře ví, že jen na něm záleží, jak tuto minutu, každý okamžik svého života prožije a co v něm dobrého vykoná.
Moudrý člověk spojuje vždy rozumně hmotný život s duchovním, oba tyto životy prožívá v harmonickém souladu jako jednotný celek, a proto je vždy klidný, vyrovnaný, neukvapuje se, pospíchá vždy jen pomalu. V tom je také velmi závažný rozdíl mezi moudrým a chytrým, který stále pospíchá, vše rychle – rychle za sebou mít.
Ten kvap a shon dnešního života kolem nás, na ulicích, v obchodech, ve společnosti, krátce všude, kam pohlédnete, to všecko jest následkem neužitečného chytráctví. Každý chce předstihnouti druhého, ale tím nic nedohoní, protože se předčasně uštve, uškodí svému zdraví a předčasně umírá, aniž by vykonal něco užitečného pro celek nebo pro sebe.
Moudrý člověk, který jde životem klidně, pomalu a s rozvahou, vykoná mnohdy – třebas jen v jediném okamžiku – ohromné věci, na jaké by chytrému, stále upospíchanému, nestačilo ani celých padesát let života.
Moudrý dovede ocenit klid. Zná klid vlastní duše a ví, že klid je tím nejcennějším, čeho člověk ve svém životě může dosáhnouti, protože pravé lidské štěstí vyvěrá jen z klidu duše člověka, plnícího své povinnosti. Jen tento klid učiní člověka spokojeným, a proto moudrý snaží se vždy konati vše v naprostém klidu, nikdy nic ve spěchu.
Moudrý člověk svým klidem získává i mnoho jiných věcí, zejména mnoho cenných darů duchovních. Kdo došel jednou tak daleko, že si vybudoval svůj vnitřní klid a uchovává si ve svém nitru posvátné ticho, může v něm naslouchati hlasu Božímu i hlasu své vlastní duše. A to je to nejvyšší, co může člověk získati.
Moudrý člověk, který ve svém srdci může pociťovati Krista, tu nejvyšší, čistou a velikou Lásku, může také ve svém nitru uslyšeti hlas samého Otce nebeského, neboť v jeho nitru učinili si příbytek Otec i Syn, kteří mohou přebývati jen u moudrého, ušlechtilého člověka, který jest naplněn láskou a proto jest mu popřáván Boží mír a klid, spokojenost a štěstí.
Šťastný člověk, který se naučil znáti a snaží se jíti tou neomylnou cestou, kterou nám ukázal Pán Ježíš, jde za Ním a svou moudrostí usiluje přiblížiti se k Moudrosti Nejvyšší, kterou může nalézti jen u Otce a v tajuplném spojení s Ním. V tomto spojení může pak dosáhnouti všeho.

Připomeňme si, že tato milost jest připravena pro nás pro všecky, a všichni můžeme jí dosáhnouti, jen půjdeme-li pokorně a s láskou za svým největším Učitelem a usměrníme-li svůj život moudře Jeho velikým a svatým učením.
Pro každého křesťana, ať náleží k jakékoliv církvi, platí jen jeden zákon, jedno a totéž životní pravidlo, protože jest jen jeden Otec nebeský, jen jeden Kristus, a byl jen jeden Syn Člověka Ježíš. A Ježíš ukázal nám také jen jednu cestu pravé moudrosti, kterou se máme všichni ubírati, a na této cestě se musíme vyhnouti všemu chytráctví.
Až dojdete toho pravého klidu, k němuž vás přivede cesta za Kristem, pak pochopíte také, co jest Moudrost Boží pro nás a co jest to moudrost lidská, která se dovede v životě uplatniti a na podkladě mravní síly a čisté veliké lásky, bez vší sobeckosti přinášeti ty nejkrásnější oběti pro své spolubližní a nikdy nemyslí na sebe.
Taková moudrost přivede lidi ke spáse, po které každá duše tolik touží a za kterou máme povinnost jíti všichni, neboť jen tak vybudujeme Království Boží v nás i na zemi.
Bůh provázej nás všecky na této cestě, i ty, kteří jsou ochotni tuto cestu teprve nastoupiti, abychom nikdy nezbloudili a na cestě té vytrvali až do konce svého života pozemského, a po svém odchodu z tohoto života mohli se v duchovním životě dalším shledati s nejvyšší Láskou Boží – Kristem. Kéž Jeho Láska přivede nás všecky v jediné stádo oveček, kterým jest On a bude vždy nejlepším pastýřem.
Hledejte proto tuto jednotu! Budete-li moudří, najdete ji jistě, a pak se vám snad také podaří uviděti alespoň jednou na vlastní oči i Otce nebeského.
Tak daleko může člověka přivésti moudrost.
Bůh popřej nám všem osvícení Duchem svatým a Svého požehnání, abychom této moudrosti co nejdříve nabyli!

50. Strach

Nejnebezpečnější, a u mnoha lidí velmi častým hostem je strach. Co je to strach? Proč mu tolik lidí tak snadno podléhá a pod jeho vlivem dopouští se různých pošetilostí a chyb?
Strach je projevem nedokonalé víry v Boha, ba dokonce pravým opakem víry, protože ten, kdo opravdu věří, nemůže nikdy pocíititi strach. Lidé upřímně věřící jsou si vědomi toho, že jsou pod stálou ochranou Boží, a odevzdají-li se cele do vůle Boží, pak se nemusí ničeho strachovati. Co Bůh řídí,všecko dobře řídí. Proto stačí odevzdati se do Jeho rukou s plnou důvěrou, která musí být tak mocná, že před ní neobstojí ani stín nějakého strachu.
Nejvíce a nejčastěji se lidé strachují věcí, které se ve skutečnosti nikdy nestanou, a proto tento strach je nejzbytečnější. Strachem nikdy nic nezměníme, nic nedokážeme, ale mnohé můžeme strachem ztratit nebo pokazit.
Strach je též příznačnou vlastností slabých jedinců, kteří nedovedou správně myslet a zejména – nedovedou domyslet velikost Lásky a Moci Boží, která nás neustále obklopuje a na každém kroku našem provází. Lidé správně myslící a v Boha opravdově věřící nemohou míti z ničeho strach, protože věří, že bez Vůle Boží se nic nestane, bez příčiny nic nepříznivého je nepotká. Kdo jedná vždy správně a poctivě zachovává zákony Boží, má vždy čisté svědomí, a proto se ničeho nebojí, nezná, co je to strach. Posiluje jej i vědomí, že dle zákona – stejné přitahuje stejné – přitahuje on svými dobrými skutky jen dobro, stejně jako člověk konající zlo přivolává k sobě zase zlo.
Proto – kdo se chce zbavit strachu, musí se v prvé řadě vyvarovati všeho zlého. Musí tedy nejdříve odstraniti ze svého života všechno zlo, kterého se ať již úmyslně či neúmyslně stále dopouštěl, aby ničím neporušoval zákony Boží, a pak může teprve v naprostém klidu a beze strachu hleděti vstříc své budoucnosti.
Jak strach mnoha lidem otravuje zbytečně život, vidíme velmi často, a můžeme začít hned u mládeže.
Známe hloupé a pošetilé matky a vychovatelky dětí, které straší své svěřence různými strašidly, mnohdy stačí třebas jen kominík, jen aby v dětech vyvolaly strach, třebas i na lživém podkladě.

Jaké těžké následky má taková pochybená výchova pro děti – a mnohé z nich pociťují její následky i později v letech dospělých – o tom nikdo neuvažuje. Takto přestrašené děti bojí se všeho, bojí se zůstat o samotě, bojí se ve tmě a prožívají mnohdy i velmi vážné onemocnění, a takové onemocnění může míti pro ně následek na celý život. Přestrašené, bojácné děti se snadno a často lekají, a z leknutí ztratí někdy i řeč, stanou se koktavými, nebo se dostaví i epileptické záchvaty. A protože se při leknutí vybavuje jejich astrální tělo, může se státi, že je v tomto nebezpečném okamžiku ovládne jiná duchovní bytost. To mívá vždy strašné následky, zejména proto, že lékařská věda si neví rady s podobnými onemocněními.
Proto nikdy děti nestrašte, ani nepravdivými povídačkami, ani jinou osobou, jak se děje v mnohých rodinách, když dítě něco provede. Nestrašte je ani otcem, že on to bude, který děcko potrestá, až se domů vrátí. Kdybyste mohli nahlédnout do nitra takového dítěte, poznali byste, jaká pekelná muka prožívá po celou tu dobu, kdy se strachem očekává otcův návrat. Zaslouží-li děcko trest, pak je potrestejte sami a hned, protože tímto způsobem mu nikdy neublížíte tak, jako když je strašíte otcem.
Vedle tohoto jest tu však i jiné, a mnohem vážnější nebezpečí, které z tohoto strašení vzniká. Můžete tím docíliti, že tímto způsobem otrávíte dítěti na celý život jeho poměr k otci, a velmi často si toho otec ani nezaslouží. Nemůže pochopit, proč děcko nemá k němu tak srdečný poměr, jak by si přál a ve své lásce k dítěti také zasloužil, a velmi často nepřijde ani na pravou příčinu, která toto odcizení vyvolala a podporovala – to jest ono strašení s otcovou autoritu, strašení s otcovou přísností.
Maminky velmi často zařídí si výchovu pro sebe velmi pohodlně. Samy se s dítětem mazlí, vše možné mu prominou a odpustí, a když děcko zasluhuje potrestání, pak tuto úlohu přenechají otci, a otcem také děcko straší. Je pochopitelné, že potom dítě lne k matce a otci se odcizuje, což je jen vinou matky, a rozumný otec musí všemi prostředky bojovati proti podobné výchovné metodě. V lásce k otci objevují se takto nebezpečné trhliny, které tu rušivě působí po celý život i u dětí, i u rodičů. Důsledky toho jsou nedozírné, a bohužel, poznávají se až příliš pozdě, a pak už se zpravidla nedá nic napravit.
Z nesprávného strachu před otcem dopouští se děcko lží a přetvářky, k vlastní své škodě stává se k otci neupřímným a nesdílný, a tak přichází velmi často o dobrou a cennou radu, kterou by mu otec mohl prospěti. A touto lží, neupřímností a přetvářkou si dítě připravuje nevědomky těžké následky pro svůj budoucí život. Mnohá utrpení mohlo by si uspořiti, kdyby falešnou výchovu a uměle vypěstovaným strachem nebylo přišlo na nepravou cestu.
Jiná forma strachu, kterému matky při výchově dětí chybně podléhají, je přílišný a zcela zbytečný strach o ně. Neustále se o děti strachují, aby se jim nic nestalo, aby snad neonemocněly, a ubohé děti trpí tímto věčným a neodůvodněným strachem matčiným. Jsou omezovány ve své dětské svobodě, nesmí si hráti s ostatními dětmi, jak by si přály, a to jen proto, že má maminka strach, aby se jim něco nestalo. Nesmí lézt po výškách, na žebřík, na strom, nesmí se koupat – krátce – nic nesmí, protože se maminka pořád bojí.
Takové maminky ovšem nevědí, že každé děcko má svého anděla strážného, který dítě lépe opatruje, než by to dovedla sebe pečlivější matka. Takto matky samy vychovávají za svých dětí zbabělé, nesamostatné lidi, kteří i když dospějí, nemají odvahu do ničeho se pustit, všeho se bojí a zůstávají vždy v pozadí, odkázáni na to, aby byli jinými vedeni. Takoví nesamostatní lidé společnosti lidské mnoho neprospějí, ba právě naopak bývají často ostatním lidem a spoluobčanům jen přítěží. A to všecko jen proto, že měla o ně maminka stále strach a k této nesamostatnosti sama je vychovala. A ona – celý život prožila jen ve strachu a starostech o dítě, kterému tím jen ubližovala a sobě samé život jen stálým strachem otravovala.
A nejhroznější přitom je, že svým strachem ničemu nezabránila. Ba právě naopak, všecko to, čeho se bála, na své dítě sama přivolávala, protože myšlenka strachem naplněná je tak mocnou silou tvořivou, že právě to, čeho se matka bojí, aby se děcku nestalo, to svojí myšlenkou ona sama vytvoří. A když se to pak opravdu stane, domnívá se maminka, že její strach byl odůvodněný.
Pamatujte si, že to co myslíme, to tvoříme, nebo alespoň přivoláváme. Stejné přitahuje stejné, a proto, myslíme-li na nějakou nehodu nebo neštěstí a máme před nimi strach, přivoláváme je, a proto

pak to, čeho jsme se obávali, právě se stane.
Stejně škodlivý je matčin strach, když se strachem vzpomíná na dítě ve škole, kde je čeká nějaká zkouška. Svým strachem přivolávají na dítě přímo těžkou trému, protože děcko je velmi úzce spojeno s duchovním životem matky a přejímá proto velmi snadno i stavy její duše. Mnohdy ani děcko ani matka netuší, kdo vlastně zavinil neúspěch ve škole, ač ve skutečnosti byl to jen maminčin strach. Jen strach zamezil přímou pomoc Boží, pomoc Ducha Svatého, protože místo víry v tuto mocnou posilu a pomoc ovládl maminku neodůvodněný strach. A tam kde je strach, není víry, a kde není víry, nemůže se uplatnit síla moci Boží, působení Ducha Svatého, a bez této vzácné a mocné pomoci nemůže být úspěch nikde a v ničem.
Proto také jedna z mých dcerušek, která dělala zkoušky na universitě, nikdy se nezmínila předem o žádném datu zkoušky. Nezmínila se o tom nikdy hlavně před maminkou, které se jinak se vším svěří, aby – jak sama říkala – maminka na ni nepřivolala svým strachem trému. Dověděli jsme se o každé zkoušce, až když byla odbyta, a to vždy přišla a velmi stručně oznámila, že dnes dělala tu a tu zkoušku a s dobrým prospěchem. Nikdo jí to neřekl, ale ona to sama svým instinktem vytušila, že bude lépe předem nic neříkat, a dělala to tak dobře.
I v těchto věcech se osvědčila veliká pravda, že strachem můžeme všechno pokaziti, nikdy nic získati.
Neustálý strach matčin působí také velmi neblaze na nervy dětí, takže se stávají nervosními a neklidnými. Strach matčin přenáší se jako všechny stavy bytosti matčiny na duchovní bytosti dětí, a proto mnohé chorobě u dětí dalo by se zabrániti, kdyby matky netrpěly samy přemírou zbytečného strachu.
Strach je vůbec velmi častou příčinou různých chorob, zejména chorob srdečních a nervových. Působí oslabení srdeční činnosti a tím i časté záchvaty úzkosti, které znemožňují i správné dýchání a vyvolávají i různé choroby jiné. Obáváme-li se nemoci, přivoláváme ji svým strachem. Nejsnáze se nakazí ti lidé, kteří se nakažlivých chorob nejvíce bojí, protože právě strach oslabuje celý jejich organismus, který pak nákaze snadno podléhá.
Strach může být i příčinou smrti, a to zejména při operacích. Slyšíme často, že lidé říkají -operace se podařila, ale pacient zemřel. Říkává se to často neprávem v ironickém smyslu slova, jako posměch lékařům. Ale řekne-li svědomitý lékař operatér, že se operace podařila, pak tomu můžeme věřit – a zemře-li pacient přece, pak hlavní příčinou bývá oslabení následkem strachu, který prožil pacient, než se k operaci odhodlal, a ještě hůře zapůsobí na jeho stav strach, s jakým se po narkose probouzí k životu, a v tomto strachu často pak zemře.
O některých lidech se říká, že ze strachu ztratili hlavu, to jest, že ztratili klid, nedovedou své smysly ovládat. I v tomto rčení je mnoho pravdy, neboť strach podlamuje nejen naše síly, nýbrž i oslabuje i zdraví a svěžest naší mysli, takže nejsme schopni ani správně uvažovati. Ze strachu provede člověk mnohdy takovou pošetilost a hloupost, jakých by nikdy nebyl schopen ve chvíli klidného uvažování, kdy zdravý rozum vede a rozhoduje.
Správně říká se i to – že strach má velké oči. Všechno zveličuje, všude přidává hrozivé barvy nebezpečí, představy strachem stvořené bývají hrůzné. Zejména není-li svědomí čisté, upíráme-li svou mysl k nějakému nesprávnému činu, kterého jsme se dopustili, a který může míti pro nás špatné následky.
Vzpomeňte si sami, kolikrát v životě se vám stalo, že když jste si spokojeně lehli ke spaní, vynořila se vám v mysli nečekaná vzpomínka na něco zlého, nehezkého, co jste udělali. Třebas by to ani nebylo nic tak velkého, ale napadne vás najednou uvažovat o tom, kdyby se totéž, co jste udělali sami, stalo nyní vám, nebo někomu z vašich známých a vám drahých lidí. Pak vás uchvátí strach z možných následků a strach začne zveličovat všechno do nemožných dimensí, protože i ten váš strach má velké oči. Ve svém strachu prožijete těžkou noc beze spánku, a to zcela zbytečně, jak se o tom pak sami přesvědčíte. Nestalo se nic z toho, co vám naháněl tolik strachu a co vás připravilo nejen o klidný spánek, nýbrž mnohdy i o zdraví.
Znám případy, že takové bezesné a strachu plné noce přivedou člověka až k šílenství, a dlouho to trvá, než jsou zase přivedení k zdravému rozumu. Byl-li takový nešťastník dán do ústavu choromyslných, působilo naň jeho okolí tak zhoubně, že se ze své choroby nemohl již probrati. A

příčinou všeho byl jen jeho nevyličitelný, veliký strach z něčeho, protože v takovém strachu, podobně jako při leknutí, rozčilení, lítosti, vybavuje se naše astrální tělo a do těla jeho vnikla cizí duchovní bytost, která pak celou chorobu zavinila.
Kdo nezná strach, je v každém případě klidný, srdnatý a vyrovnaný, ten se uchrání mnohého zla, ba zachrání se i od různých nebezpečenství, které jsou nám stále nablízku.
Povím vám, co jsem zažil sám kdysi před léty v Alpách. Cestoval jsem se dvěma přáteli a sestrou jednoho z nich. Jednou jsme nějak bloudili a omylem zašli jsme do jedné ohrady. Nevěděli jsme, že kousek výš na kopci pasou se krávy a mezi nimi i jeden býk, a posadili jsme se klidně na trávník. Hole zabodli jsme do země a přehodili přes ně své kabáty. Jeden z těchto kabátů byl načervenalý gumový plášť a visel poněkud stranou od nás, protože i jeho majitel se usadil kousek dál od nás. Sluníčko krásně svítil nejen na nás, nýbrž i na onen nešťastný plášť, a ten právě pobouřil na kopci se pasoucího býka a ž k zuřivosti, takže se rozehnal shora přímo proti nám. V okamžiku, kdy jsme zpozorovali, v jakém jsme se octli nebezpečí, ona dáma vykřikla a z leknutí omdlela. Tím naši situaci jen zhoršila. Oba moji přátelé se začali obírati omdlelou, a já jediný neztratil duchapřítomnost. Vytrhl jsem rychle svoji hůl, shodil přítelův plášť na zem a zdviženou holí do výše postavil jsem se proti býku k nám se řítícímu. Upřeně jsem se mu díval do očí, holí svou mu hrozil, a to pomohlo. Býk se zastavil na tři kroky přede mnou a na pohled úplně klidný dělal jako by se pásl. Jakmile se však někdo z nás hnul, hned nastavil rohy proti nám a chystal se znovu k útoku.jen to, že jsem jej udržoval svou holí a svou nebojácností stále ve stejné, ne velké, ale přece jen pro nás šťastné vzdálenosti, pomohlo mým přátelům, že se jim podařilo odnésti omdlelou z ohrady. Pak mohl jsem jíti i já, ale musel jsem pomalu, opatrně couvat a zdviženou holí proti býku stále hrozit, protože byl stále ve střehu, připraven na mne se vrhnout.
Dobře vše dopadlo, ale jaké neštěstí se mohlo stát, kdybychom byli všichni podlehli strachu tak, jako ona dáma! Mohla být veta po našich životech, s těžkými zraněními mohli jsme být poznamenáni na celý život.
Tato historka znovu dokazuje, že i to nejdivočejší zvíře dá se zkrotiti nebojácností a zachovaným klidem. Podívate-li se kterémukoliv zvířeti na vás dorážejícímu nebojácně do očí, učiníte z divocha hned beránka. Ale běda, ukážete-li mu svůj strach. A začnete-li před ním utíkat, pak jste prohráli všecko a stanete se obětí tohoto rozzuřeného zvířete.
V Tatrách stává se často, že se celník nebo četník setká na své obchůzce s medvědem na nějaké úzké horské cestě, která má na jedné straně hlubokou propast, na druhé vysoký svah hory. Není kam s takové cesty uhnout, není kam se schovat, a přece se takovým lidem nic nestane, zachovají-li naprostý klid. Ani strach, ani bojechtivost nesmí medvěd postřehnouti, a pak si jen klidně zabručí a kolem člověka přejde, aniž by mu nějak ublížil. Běda však tomu, který by ve strachu ztratil hlavu a vzdal se svého klidu! Kdyby sáhl po zbrani a chtěl na medvěda útočit, špatně by to dopadlo. Zlo vyvolalo by zase zlo, a přitom by člověk jako slabší jistě podlehl proto nikdy žádný strach, ať se děje cokoliv, zachovejte vždycky klid a nechte spíše působiti lásku. Uspoříte si tím mnoho zlých chvilek ve svém životě.
Jiný druh strachu, kterému lidé také velmi často a zbytečně podléhají, je velmi škodlivý a zbytečný strach z budoucnosti. Pramení také jen z malé víry v Boha a nic se jím nezmění, k lepšímu neobrátí, ale mnohé se jím pokazí a zhoršuje. Potká vás vždycky jen to, co si zasloužíte, a vaše budoucnost přinese vám vždy jen to, co jste si sami svým vlastním jednáním připravili. Odevzdejte se plně do Vůle Boží a nemějte nikdy strach z věcí budoucích. Vždyť Pán řekl jasně:
» Nestarejte se, co budete jísti nebo čím se budete odívati, neboť Otec Nebeský, který o vás pečuje, ví lépe než vy, čeho potřebujete.«
Jsou také mnozí, kteří se bojí cokoliv podniknouti, protože je stále provází zhoubný strach z možného nezdaru. Pro takové platí staré pořekadlo:
»Bez kuráže nic se nedokáže!« - nebo »s odvahou a chutí do toho a půl je hotovo!«
Tento druh lidí, věčně oslabených strachem, mnoho za celý život nevykoná a lidské společnosti nijak neprospívá. Jejich strach podlamuje jejich vůli a energii, a proto i když mají dostatek vědomostí a schopností k nějaké práci, nemohou mít v ničem úspěch.
V úřadech sedí mnoho úředníků, kteří mají strach ze svých představených a ze samého strachu

neklidně pracují a proto často chybují. Tím si jen své postavení ztěžují, protože své představené utvrzují v představě o své neschopnosti. Pro takové lidi připomínám tu staré heslo Masaryka:
» Nebát se a nekrást!«
Nekrást nejen peníze, nýbrž ani čas, který mají věnovati svědomité práci. Kdo se tímto heslem řídí a své povinnosti poctivě plní, ten se nemusí bát nikoho, ani svého představeného, kterému se může vždy směle podívat do očí a tím si získá jeho přízeň. Takovým vystupováním pomůže si člověk i k rychlejšímu postupu.
Dále je mnoho lidí, kteří se bojí duchů. Bojí se jich především proto, že sami nevědí, že i oni jsou takovými duchy, pouze oblečenými do svých těl, a netuší také, že jsou stále obklopeni celou spoustou duchů, to jest duchovních bytostí, odpoutaných již od svých fysických -hmotných těl. Ale oni nám neublíží, nemáme-li před nimi strach, ve kterém se snadno odpoutává naše duchovní tělo. Teprve ve chvíli takového odpoutání může do našeho těla vniknouti cizí tělo duchovní, což mívá ovšem často neblahé následky.
Kdo nezná strach, a zejména ten, kdo se denně odevzdává pod ochranu Pána Ježíše, kdo má absolutní víru v tuto mocnou ochranu, tomu nemůže ublížiti žádný duch, který se pokoušel svésti jej k nějakému zlému skutku. Neuposlechneme-li a nepodlehneme-li jeho svodům, pak ani on nemůže nám ublížiti. Proto mnohem rozumnější, než míti strach z duchů, je zachovati si vždy klid a rozvahu.
Stejně zbytečný je i strach z mrtvého těla. To je přece úplně bezmocné, bez duchovního těla a proto i bez jakéhokoliv vlivu na člověka. Vždyť přece se nebojíme balvanu, nebojíme se poraženého stromu, mrtvého zvířete, které dokonce i pojídáme – proč tedy se obávat mrtvého těla lidského?
Strach, kterému nejvíce lidí podléhá, je strach před smrtí – a přece není žádné smrti, protože náš život je věčný. To, co smrtí nazýváme, jest jen přechod do nového života, života duchovního. Je to naše vzkříšení – a proto je právě třeba – očekávati tuto změnu s naprostým klidem. Stane se to vždy dle Vůle Nejvyššího a vždy pro naše dobro, a ten, kdo beze strachu svůj odchod očekává, tomu se vždy snadno umírá -zejména má-li čisté svědomí.
Proto ani ze smrti nemějte žádný strach. Nemějte vůbec žádný strach, nikdy a z ničeho, a budete šťastni.
Abyste toho dosáhli, snažte se plniti vždy zákony Boží, zachovejte si klid a mír v nitru svém a to nejdůležitější -dávejte se denně pod ochranu Pána s absolutní vírou, že tuto svatou ochranu budete mít. Pak se vás nikdy nedotkne ani stín pocitu, který by se podobal strachu.
Budete-li cele oddáni do Vůle Boží, pak budete také spokojeni se vším, co z vůle Nejvyšší vás potká, a proto nebude ani možné, abyste se museli něčeho strachovat, bát se věcí, které mají teprve přijít. Bůh ve Své veliké Lásce k nám stará se o nás tak pečlivě a všecko tak dobře řídí, že můžeme být se vším dokonale spokojeni a ve svém životě úplně klidni.
Jen malomyslní a malověrní otravují si zbytečně svůj život nesmyslným strachem a před tím – nechť Bůh vás ochrání!

51. I románem k poznání duchovního života

Kdo si všímá duchovního života jistě pochopí, že duchovní život jest vlastně podstatou všeho života vůbec, a v důsledku toho pak, že život hmotný je jen reflexí života duchovního. Každý, kdo jen trochu o duchovním životě přemýšlí a sleduje jeho stopy, musí postřehnouti, jak úžasně duchovno pracuje pro ty, kteří se chtějí dostati na duchovní cestu a úspěšně na ní pokračovati.
Je to jen Vůle samého Boha, který si přeje, aby Lidstvo přicházelo stále více k poznání svého duchovního původu a vracelo se co nejrychleji zase do svého domova, ze kterého vyšlo, to jest do domu Otcovského a přitom se stále zdokonalovalo, aby bylo stále podobnější obrazu Božímu. Proto také čas od času posílá mezi nás Své služebníky, vynikající to, čisté bytosti, aby nás poučovaly a vedly k poznání života věčného. A tito vyvolenci Boží plní svůj úkol nejrůznějším způsobem, aby jim každý mohl rozumět, aby je všichni dovedli pochopit, ať jsou na jakémkoliv stupni svého duchovního vývoje, a právě tím pronikají do všech vrstev lidu a vyhovují prostředí i době, ve které

se objevili.
Nejlépe to poznáte, když se podíváte blíže do literatury. Není zde jen Bible, Zjevení Boží a Nový Zákon. Daleko dříve, dávno a dávno před příchodem Páně existovaly již hluboce založené knihy duchovní, jako jsou Védy, (Rigveda), vzniklé 1500-1000 let před Kristem, dále známá Bhagavad-Gita a mnoho a mnoho jiných náboženských knih čínských, buddhistických a jiných. Uvádím jen namátkou u nás nejznámější, které vyšly dokonce i v českých překladech, takže jsou u nás známy. A podobně jako ve starověku, tak i středověk měl mnoho cenných knih mystických, které ohromně obohatily duchovní literaturu. Vzpomeňme vynikajících mystiků, jako na příklad sv. Terezie, která je považována za zakladatelku křesťanské mystiky, nebo sv. Jan z Kříže, sv. Kateřina Sienská, sv. Augustin, sv. František z Assisi, sv. Bonaventura, sv. Bernard a mnoho jiných. Z novější doby je zde německý mystik Kerning, který pro duchovní literaturu přinesl krásné obohacení, a z nejnovější doby sv. Terezička Ježíškova, z jejíchž spisů připomínám především » Dějiny duše «. Mimo knih katolické mystiky křesťanské máme také knihy nové mystiky, od katolické mystiky odlišné a tu na prvém místě třeba vzpomenouti A. Curtisové.
Bůh ve Své dobrotě stará se o nás o všechny, tedy i o ty, kteří mají ještě k duchovní cestě příliš daleko. Ani oni nezůstávají bez Jeho pomoci, protože i pro ně posílá dobré učitele, kteří se snaží formou mnohem přístupnější připomínati všem duchovní podstatu všeho života. K takovým učitelům patří Trine, Emerson, Marden, Mulford a jiní. Jejich spisy dotýkají se stejně pomíjejícího života pozemského jako věčného života duchovního. Jsou proto jakýmsi mostem mezi životem duchovním a hmotným a přivádějí lid k ušlechtilejšímu životu. Nejsou určeny pro zvlášť vyspělé duše, nýbrž obracejí se ke všem čtenářům dobré vůle, takže každý může z nich mnoho získat, každý může v nich něco pro sebe potřebného nalézt, takže i když přečtenou knihu s uspokojením odkládá, nezapomíná na dojmy a poučení, které v něm zanechala.
Taková literatura ovšem předpokládá čtenáře, kteří hledají a touží po poučení a snaží se dostati se dál a výš. Leč Bůh nezapomněl ani na ty, kteří sáhnou po knize jen pro zábavu a netouží po dalším sebevzdělání, kteří svým životem hmotným jsou tak zaujati, že pro duchovní život nemají vůbec smysl. Ani na ty nezapomněl Bůh a i pro ně poslal a posílá stále Své služebníky a pomocníky, kteří si najdou formu, jakou podobné lidi získat. Ti předkládají čtenářům četbu zábavnou, která je však usměrněna tak, že i ona může je uvésti na cestu duchovní, aby se probudili k novému životu. Mnohý takový román pootevře čtenáři okénko do neznámého duchovního světa, takže mnohý z nich zatouží pak poznati z něho více.
Jedním z podobných románů je Román dvou světů od Corelli. Je to přímo mistrovské dílo v tomto oboru. Autorka tohoto románu Corelli byla učitelkou hudby, která neměla dříve sama ani zdání o věcech duchovních, až posléze velkým utrpením, ztrátou klidu a porušením nervů byla přivedena na cestu, která jí ukázala, že trpěti nemusí, ani ona ani kdokoliv jiný, že žádný člověk nemusí být nemocen, že všichni máme být zdraví, spokojení a šťastní.
Jako nemocná se dostala do Cannes v jižní Franciii, kde se řízením Božím seznámila s vynikajícím umělcem italským, který byl vázán hlubokým přátelstvím k jednomu velkému mistru, jemuž vděčil za záchranu svého života. Podařilo se mu totiž zbaviti ho zoufalství a učiniti z něho šťastného člověka a to tím, že jej zasvětil do tajů, které nám může dáti jen duchovno.
Když tento umělec poznal nešťastnou dívku, která se až dosud věnovala jen hudbě a pro nic jiného neměla smysl, vzal si ji na starost a vypěstoval z ní bytost zanícenou pro duchovní věci. Doporučil ji svému učiteli – velkému mistrovi, který ji k sobě pozval a vyléčil ji zvláštními elektrickými silami.
Dříve pochybovala o velikosti Lásky Boží a neuznávala. ji. Nedovedla pochopit, proč Bůh, který je všemohoucí, nezničí všechno zlo na světě a nevyhladí ze světa všechny zlé lidi. Nechápala, že je to právě ta Jeho bezměrná, ohromná Láska, která Mu v tom zabraňuje, která není schopna ničiti to, co On sám stvořil. A právě proto, aby mohla tuto Jeho Lásku pochopiti, dovolil jí, aby se ona sama stala stvořitelkou země a lidí na ní, aby mohla přitom prodělati a procítiti celé vývojové dění tohoto světa, který si směla stvořiti. A když tento její svět před ní vyrostl a ona poznala, jak i ti její lidé jsou nedokonalí, mnozí z nich i špatní a zlí,velmi se nad tím rmoutila. A u Bůh jí poručil: » Teď to všechno znič.«

Tu se tato ušlechtilá bytost probudila a teprve nyní pochopila, co je to Láska Boží. Teď teprve chápala, proč nás Bůh tak miluje, že nemůže zničiti nic, ani to, co jest dosud tak nedokonalé. Je to proto, že i my všichni jsme částí Jeho tvorby, jsme Jeho dětmi, a proto nemůže ničiti ty, které tolik miluje. Ona sama pochopila a procítila vše to teprve v okamžiku, kdy dostala příkaz zničit vše to, co sama vytvořila. Vždyť vše to, co vytvořila, náleží jí, a proto s takovou láskou ke všemu tomu lne a zdráhá se zničit to. Vždyť i mezi těmi jejími lidmi byli alespoň někteří, kteří ji milovali, a pro ty chtěla svou tvorbu zachránit.
Překrásně líčí autorka, jak ten její lid nechtěl nic slyšet o Bohu, jak marně se namáhala vyložit jim nutnost obracet se k němu. Za to však viděla, jak čisté a upřímné modlitby dětské, vycházející z nevinných duší, vznášejí se jako zářící paprsky k samému Bohu, ke Kristu. Viděla, jakou moc mají tyto krásné, čisté a upřímné modlitby, a proto pro tyto čisté duše vyprošovala si u Boha milost, aby své dílo zničit nemusela.
To vše je sice líčeno ve formě románové, ale autorka podává zde své vlastní zážitky. Použila této románové formy proto, aby její zážitky, tak ohromné a vzácné, byly co nepřístupnější i pro nejširší okruh čtenářů, kteří o duchovních věcech nemají ani potuchy. Tímto způsobem, zaujati pro bohatství barvitého děje, plného strhující životní síly, jsou zcela nenápadně vedeni do tajů duchovního života. A přece čtou jen román, který v základě neklade čtenáři jiné požadavky, než kterákoliv jiná zábavná četba.
Kdo však pochopí duchovní podstatu tohoto románu, pak ocení jeho hodnotu pozná, jak skvělá to věc pro každého z nás, protože každý může v tomto románě nalézti pro sebe veliké poučení.
Každému mohu jen vřele doporučit, aby i tento » Román dvou světů « přečetl. Nemyslete si, že snad chválím a doporučuji knihu vlastního nákladu, vydala ji firma Zmatlík a Palička, kde vyšla celá řada knih z oboru duchovního a okultního. Mluvím o knihách proto, že vím ze zkušenosti a sám na sobě jsem poznal, jaké poučení a posilu přinášejí tyto duchovní knihy hledajícím, kteří touží přiblížit se duchovnímu životu, a přitom o existenci podobných knih nemají ani potuchy.
Po » Románu dvou světů « od slavné Corelli vzpomínám na druhý, podobně strhující román od Fremonta – Ve stínu věčnosti. Sám nemohl jsem se od čtení prvého dílu ani odtrhnouti. Je to přímo snůška tolika vzácných duchovních poznatků, že jsem přímo žasl nad tím, kde to všechno autor vzal, odkud bral inspiraci. Autor líčí zde život dvou duší v různých inkarnacích. Nejprve je to profesor lékařství, který se čtením starých pergamenů dostává k různým okultním a alchymistickým poznatkům, takže si posléze vyrobí jakousi záhadnou vodičku, jejíž pomocí může se kdykoliv vybaviti ze svého těla alespoň na hodinu. Tak se dostává do sfér duchovních, kde se sejde se svojí družkou z předchozích životů. Oba se poznají, milují se a zatouží opětně po společném žití.
Autor prozrazuje nejprve, co jeho dílu předcházelo, jak on sám získal látku ke svému románu, a dále líčí způsob, jak ušlechtile se onen profesor domlouvá se svojí družkou, že se zase sejdou ke společnému životu. Profesor se rozhodne, že si vyrobí zase svoji zázračnou vodičku, ale ve větším množství, aby se po požití této větší dávky již vůbec nevrátil do života hmotného a mohl zůstati trvale ve sféře duchovní se svojí milovanou družkou.
Druhý díl tohoto románu obsahuje líčení života, jaký tato dvojice vedla ve svém životě předcházejícím, a to ve starém Egyptě. On byl tehdy knězem v chrámě egyptském a ona chrámovou dívkou. Ohromná láska je k sobě poutá, ale jejich život tragicky končí. Ohromné bohatství poučení a poznatků o starém Egyptě a životě v něm je tak obdivuhodně cenné, že byste marně hledali druhou knihu, která by se po této stránce vyrovnala knize Fremontově.
Třetí díl tohoto románu popisuje život v katakombách římských, a zase vystupuje zde táž dvojice duší k sobě připoutaných. A zase udivuje nás autor velikým bohatstvím poznatků z doby prvního křesťanství, které jsou pro nás velmi vzácné a cenné.
Dlouho jsem přemýšlel o tom, kdo asi je autorem tohoto románu a marně jsem potom pátral, až konečně zvláštní náhoda pomohla mi zjistit, že autorem je náš člověk, pražský advokát, který vydal již celou řadu knih, a všechny byly mu z duchovna diktovány. Mohlo by se říci, že jsou všecky psány podobně jako medijní romány. Ani mne nepřekvapilo, když jsem slyšel, že se mu jeho kolegové advokáti za jeho činnost posmívají a prorokují mu, že skončí v Bohnicích. Jim zdá se všechno, co on píše, tak nepravděpodobné, že prý to nemůže být ze zdravého rozumu. A snad mají

i pravdu, protože lidský rozum by opravdu na to vše nestačil. Leč Fremont se pro to netrápí a upřímně napsal, jak dostává látku ke svým románům.
V jednom historickém románě, duchovně rovněž velmi hluboce založeném, kde je zase mnoho zajímavých podrobností z doby našich pohanských předků. Líčí Fremont v úvodě, jak dostává látku ke svým románům. Sedne prý si prostě v klidu a tu přijde k němu dědoušek, který mu celý děj vypravuje a on prostě jen zapisuje, co je mu diktováno. On sám si připadá, jako by byl jakýmsi sekretářem vyšší bytosti duchovní, a protože nikdo ze žijících lidí nemůže věděti tolik, jako jeho duchovní mistr, udivuje obsah takto diktovaného románu každého čtenáře.
Je to jen z Vůle Boží, že se duchovní bytosti o nás starají a pomáhají nám, abychom se dostali na cestu poučení o všech věcech, o kterých ani věda ani rozum nemohou nás poučiti.
Ale není to jen Fremont nebo Corelli, takových autorů je celá řada. Mezi ně patří také německý spisovatel a mystik Manfred Kyber. To byl také služebník Boží nejušlechtilejšího zrna. V jeho knize »Země zaslíbení « poznáte ušlechtilou duši, hledající upřímně Boha a trvalé spojení s Ním. Autor předvádí nám v této knize Františkána, který se uchýlil do samoty, ale záhy poznal zde tíhu svého osamocení, když i zvířata před ním utíkají. Myslel, že mezi nimi najde bratry a sestry, když toto bratrství nenalezl mezi lidmi. Chtěl poznati podstatu celého vesmírového života, podstatu duchovního života věčného, a když se přesvědčil, že ji nenajde mezi lidmi, šel ji hledat do přírody, mezi nižší tvory, zvířata. Dlouho to trvalo, než se ho zvířata přestala báti, než si získal jejich důvěru. Podařilo se mu to, až když odstranil se svého čela Kainovo znamení, které každý člověk nosí na svém čele, protože zabíjí zvířata, své bratry. Když vysvobodil ze železa polapenou veverku a snažil se zahojit její zlomenou nožku, byla mu první sestrou, která měla k němu důvěru a přilnula k němu s láskou. Ona pak po svém uzdravení rozšířila po celém lese a všem vyprávěla o jeho veliké dobrotě a lásce ke zvířatům i ojeho léčitelské moci, a proto pak přicházela k němu se svými bolestmi i jiná zvířata, a on pomáhal všem. Nejen zvířata krotká, ale i plachá a divoká zvěř považovala ho za bratra, a on viděl v tom probouzející se jitro věčného života, pokrok k duchovnímu životu, to, čemu se říká vysvobození princezny z uzavřené skleněné rakve. To jest ta duše nás všech, to jest to, co nás všechny pojí v naprostou jednotu. A toto krásné ožití onoho Františkána, který u lidí nenašel to, co nalezl v přírodě mezi zvířaty, vystihl Kyber přímo mistrně. A v podstatě jest to totéž, čemu nás učil svatý František z Assisi.
Neméně krásná a hluboká je další kniha Kyberova » Verunčina tři světla «. Zde si autor vybral malé děvčátko, které ve svém čistém dětství je stále ještě jasnovidné, a proto vidí přírodu a všechno dění v ní jinak, než jak je vidíme my, lidé dospělí. Malá Verunka rozmlouvá s ptáky, brouky, motýly, se žábou, ba i se samou duší stromu. A když ji jednou duše stromu zvala, aby vešla k ní, dovnitř stromu, a brouček prosil, aby se přišla k nim podívat do jejich příbytku, tu Verunka odporuje, že prý se tam nevejde, protože otvor do příbytku broučkova je příliš malý. Tu duše stromu jí poradí, že musí vystoupit ze svého fysického těla a své tělo astrální zmenšit tak, aby se dostala všude. Verunka poslechla, a od té doby se stýkala s dušemi všech rostlin i zvířat a měla k nim zcela jiný poměr než člověk dospělý, protože nepřekročila ještě práh domu stínů. Domem stínů nazývá autor dobu, kdy člověk začne rozumově vyspívat a s tímto vyspíváním začínají se zatemňovat dary Boží, jakých mohou používati malé děti a které se zpravidla v sedmém roce života ztrácejí.
Z Verunčiných tří světel se čtenář doví také o rytířích sv. Grálu, o stříbrném mostě, po němž duše zemřelých přecházejí na onen břeh, o boji duchovních bytostí dobrých a zlých, o zázračném uzdravení dítěte v odměnu za zachránění života ropuchy, a mnoho jiných, hluboce duchovně pronikajících věcí. Velmi krásně a poeticky je zde vylíčen i význam Svatodušních svátků a vysvětleno, co se ve dnech těchto svátků děje v přírodě, se vším tvorstvem, tedy i s námi.
Věřte, že byste těžko hledali něco krásnějšího, než je duchovní hloubka této knihy. Každá jen trochu citlivá a duchovně laděná duše musí být nadšena, a v každé z nich po přečtení takové knihy zanechá hlubokou rýhu nových poznání. Nemluvím tu jen sám za sebe, protože jsem přesvědčen, že s podobným účinkem setkalo se i mnoho čtenářů jiných. Ale já, když jsem tuto knihu dočetl velebil jsem Boha za to, že mi dal příležitost s touto knihou se seznámiti, neboť jsem v ní našel nový, ohromně přesvědčující důkaz ohromné Lásky Otcovy k nám, důkaz Jeho neustávající péče, s jakou se stará o všecky duše, které mají se k Němu navrátiti a proto potřebují probuzení, s jehož

příchodem by se před nimi otevřela správná cesta k Němu.
A když tu mluvím o autorech Bohem posvěcených a Jím samým poslaných pro naše duchovní poučení, pak musím vzpomenouti také na Otokara Březinu. V jednom svém projevu řekl nám tento mistr jasně:
» Já nepsal jsem nic ze svého, i mně bylo všechno, co jsem psal, diktováno velkým mistrem, a právě proto, že vše to přicházelo z nejvyšších duchovních sfér, nemohli tomu materialističtí lidé dobře rozuměti.« I mnohý kritik podceňoval tyto perly českého písemnictví, prostě proto, že jim sám nerozuměl. Zde platí výrok Pána Ježíše: » Neházejte perly sviním.«
Lidé, kteří pochopili dílo Březinovo a porozuměli mu, pociťovali při čtení jeho veršů dotek čehosi vyššího, Božského. To je ten veliký dar od Boha nám daný. Březina sám byl však člověk velmi skromný a pokorný, který se stranil veřejnosti, stále zůstával v pozadí, nezpyšněl. Věděl příliš dobře, že jen z veliké Milosti Boží bylo mu svěřeno, aby dary tak cenné rozdával mezi lidem.
Podobně jako Březina tak i Julius Zeyer nepsal nic ze svého rozumu a svého vědomí. I jemu bylo diktováno všecko co psal, i on přijímal vše inspirací, jako vyvolený člověk, vyvolený služebník Boží, aby pro nás zanechal ohromnou sbírku perel, které teprve v budoucnu budou řádně doceněny.
Připomeneme-li si dále ohromné dílo našeho Aloise Jiráska, pak toto dílo samo je nám důkazem, jak velice Bůh miloval český národ, jak jej vychovával k pochopení chyb a poznání, že nebyl vždy na dobré cestě. Dnes snad ještě nikdo, kdo dílo Jiráskovo chválí, ani kritkové, kteří dílo jeho obdivují, nikdo neví, jak Alois Jirásek pracoval. Ani jednu věc nenapsal ze svého vědění, třebaže bylo o něm známo, že byl svědomitým autorem, který se seznamoval s dějištěm svých románů, studoval archivy a zjišťoval různé podrobnosti na místech, kam děj svůj zasazoval. Ale všeobecně se neví a ani neuvažuje o tom, kdy tak činil. Jirásek nechodil tyto podrobnosti zjišťovat p ř e d napsáním té či oné knihy, nýbrž vždy až teprve tehdy, kdy přijal inspirací celý děj, který mu byl nadiktován. Pak teprve šel si sám ověřovati pravdivost toho, co napsal a přesvědčiti se, že jím popsaná místa byla správně popsána. To on, jako přesnosti milovný profesor, musel mít všechno potvrzeno a ověřeno, že to skutečně je správné tak, jak to dostal a napsal.
Když uvážíme bohatství díla Jiráskova, i různost doby a prostředí, které jsou v něm zahrnuty, pak snáze připustíme, že kdyby byl měl autor dříve, než začne psát, shledávat z archivů a místopisných poznatků potřebný materiál, byl by na každý jednotlivý románový celek svůj potřeboval celoživotní studium. A přece nám Alois Jirásek zanechal tolik věcí! Připomeňme si tolik nám drahý román F. L.Věk, kterým nám přiblížil jen jeden úsek z našeho národního probuzení. Všechny ty detaily tehdejšího života mohl nám podati proto v tak úžasně životných a barvitých obrazech, protože všechno to bylo mu dáno z toho Božského Vševědomí. Vše bylo mu diktováno, aby nám to bylo předáno, abychom všichni, a zejména ti mezi námi, kdož byli příliš vlažní ve svých národnostních citech, byli probuzeni k lásce k vlasti a národu.
Podobný úkol má i jeho román Temno. Autor připomíná nám, v jakém temnu úpěl český národ v době, kdy byl násilím udržován v nevědomosti nesprávným vykládáním náboženství, kdy žil v otroctví a nebylo mu dovoleno ani svobodně myslet, ani přibližovat se k Bohu podle svého vědomí a svědomí. Tehdy byl znemožněn svobodný vývoj ducha, a těžké důsledky tohoto temna vylíčil Jirásek tak, aby zejména mladým lidem ujasnil, jak mají v budoucnu chápati své poslání v životě.
Jirásek, který je velmi čten po českém venkově, vykonal také záslužné dílo mezi studenty. Probouzí k pravému, čistému křesťanství, ba možno říci, že v jeho díle spočívá základ toho, na čem vyrostla nová církev českomoravská.
Cenným obohacením pro literaturu duchovní jsou i knihy Josefa Šimánka, který je rovněž obdařen tou milostí, že přijímá inspirace z vyšších oblastí duchovních.
Není ani dobře myslitelné, že bych zde mohl vzpomenouti všech autorů a knih, které v románové formě přibližují i nezasvěceným čtenářům život duchovní. Je toho příliš mnoho. Já sám jsem užasl, když jsme začali sestavovati bibliografii duchovní a okultní literatury, kolik se toho našlo. Tato bibliografie není ještě dokončena, a přece již je tu přes 2.500 záznamů o různých dílech tohoto oboru. Jistě nás může jen potěšit, že máme již tak bohatou duchovní literaturu, ale i zde je třeba vybírat si vždy jen to nejhodnotnější.
Každý, kdo chce býti důkladně poučen o duchovním životě a chce s úspěchem jíti kupředu ve svém

vývoji, každý musí hledat poučení, a to především v knihách. Bez dobrých knih se nikdy neobejde. Knihy jsou našimi nejlepšími přáteli, ke kterým se můžeme stále vracet a nikdy nás nezklamou. Proto – važte si knih, milujte je a nelitujte nikdy peněz, za dobrou knihu vydaných. Budete-li pozornými čtenáři, pak jistě brzy poznáte, jak se váš duševní obzor rozšiřuje. Při tom mějte stále na paměti, že všechny ty vzácné myšlenky, které dostal autor jako jeden z vyvolenců Božích, přicházejí přímo z Božského Vševědění, a že je dostal právě proto, aby nám je zprostředkoval a ušlechtilou formou podal.
Čtěte hodně, ale správně rozlišujte zrno od plev! Zaujme-li vás kniha hned od samého počátku, cítíte-li, že je vám milá, že vám přináší něco nového,odpovídá vám na některé z vašich otázek, jimiž jste se třebas již dávno před tím zabývali a pak na ně pozapomněli, pak si můžete být jisti, že je to kniha pro vás vhodná. Nechá-li vás ale kniha chladnými, čtete-li bez zájmu a nenacházíte v ní nic, co byste pro sebe potřebovali získat, pak máte asi v ruce knihu, kterou psal autor nevyvolený pro vás,který píše jen to,nač jeho rozum stačí, a proto také jeho kniha nemá zvláštní hodnotu, takovou knihu s klidem odložte, protože vám nepřinese žádný užitek.
Ale je také zcela možné, že takto bez zájmu budete číst v knize velmi hodnotné, která vás nezaujala, protože jste jejímu obsahu neporozuměli. Mnohdy je hlavní nesnáz v tom, že si autor ke svému vyprávění nebo výkladu nedovedl nalézti vhodnou formu. Snadno odradí příliš mnoho učeností, které neposlouží autorovi ani čtenáři. I vědecké dílo může být podáno přístupně, jasně a prostě, protože pravda sama o sobě je vždy prostá a jednoduchá. Některým věcem neporozumíte také jen proto, že jste dosud nevyrostli do té duchovní výše, abyste byli schopni porozumět obsahu knihy, pojednávající o vyšších duchovních tajemstvích. Nevadí, že dnes tuto knihu odložíte – vrátíte se k ní později, až ve svém duchovním vývoji dále pokročíte. Pak ji teprve zhodnotíte a oceníte. Nechtějte však nikdy ve svém duchovním vývoji přeskakovat, kráčejte volně od stupně k stupni, vždy výš a výš. Touto cestou půjdete jistě kupředu, ke svému vlastnímu užitku i prospěchu.
» Všecky věci volně plyňtež « - řekl Jan Amos Komenský, a dle toho se řiďte ve všem, i ve výběru svých knih!
Bůh vám buď v tom vždy nápomocen!

52. Maják

Bylo to v roce 1923, kdy jsem zažil jeden z nejkrásnějších večerů svého života. Plul jsem na lodi cestou z Neapole do Palerma. Skláněl se večer, slunce se pomalu ztrácelo na obzoru, a na pobřeží rozsvítil se v přístavu veliký maják. Břehy Neapole pomalu mizely, město se ztrácelo v šeru dálky, jen maják zářil a svítil do dálky, aby nám i na otevřeném moři připomínal opuštěnou pevninu, abychom mohli i v dálce měřit rychlost, s jakou se od břehů vzdalujeme.
V klidu krásného večera mizel pomalu i poslední odraz slunce, a na vlnách stříbřilo se jen světlo majáku, které se stále zmenšovalo, až se konečně ztratilo úplně. Nastupovala vláda tmy, a z ní se rodilo hvězdné nebe se svými miliony hvězd, rozsetými po celé obloze. Tolik krásy! Tolik velebné mohutnosti! Člověku se tajil dech nad dokonalostí Mistra, jenž stvořil krásu tak dokonalou a do mého nitra vtíralo se pokorné přemítání o Božské tvůrčí Moci, která stejně mistrně stvořila život přírody jako život člověka. A pak jsem se již neubránil srovnávání.
Život -to jest také takové moře, někdy moře běd, utrpení a bolesti, někdy moře radostí. Tak jako naše loď odnášela nás nocí do neznáma, tak i náš život, zrozením počínaje, unáší nás do neznámé budoucnosti. Tak jako loď potřebuje světla majáku, kompasu a hvězd, aby nezbloudila, tak i člověk potřebuje na své cestě životem světlo. Tímto světlem jest nám Pán Ježíš – Kristus, naším kompasem jest pro nás Jeho svaté učení, zářícími hvězdami našeho obzoru jest nám naše absolutní víra, že nad námi Někdo bdí, že nad námi drží Svoji ochrannou ruku Někdo tak mocný, že se můžeme do Jeho rukou svěřiti s naprostým klidem.
Naším nejspolehlivější, věčně zářným majákem jest Kristus.On svítí nám neustále a jasně na cestu našeho života, abychom zbytečně nebloudili. Je třeba mít stále toto Světlo před očima, nikdy je nepouštět se zřetele, abychom je neztratili z dohledu, abychom je svévolně neopustili. Toto Světlo

září stále a pro všechny, jenomže mnozí nedbají tohoto Světla, odvracejí se a vzdalují se od něho i tehdy, když jejich život potácí se jako bezmocná lodička na rozbouřeném moři. Proto pak bez Světla bloudí a nenalézají správnou cestu k cíli svého života. Jdou tmou, narážejí stále na skaliska utrpení a neslyší ani stálé, varovné volání Pána a Spasitele, připomínajícího člověku že bloudí, že se má zase vrátiti k Němu, k Jeho Světlu, k Jeho Lásce.
Takovým lidem bych přál, aby alespoň jednou ve svém životě zažili cosi podobného tomu, co prožil jsem tehdy na oné lodi, unášející mne v noci po klidné hladině mořské k určenému cíli mé cesty.
Stál jsem na palubě lodi, a byla již úplná tma. Daleko za námi maják břehu, který jsme opustili, daleko v nedohlednu ještě maják břehu, k němuž se pomalu blížíme. Lodivodu zbývá jen kompas a hvězdné nebe, které jej vede, aby nezbloudil a dovedl loď na místo jejího určení.
Hvězdná obloha, vyprávějící tak výmluvně o Velikosti a Moci svého Tvůrce, hloubka tajemství, skrytých v oněch milionech hvězdných světů, ten pohled tak velebně krásný připomene člověku jen jeho nicotnost, mizící, pomíjející maličkost, přiřazenou do velkolepého dění obrovského Vesmíru. Co jsme my, čím jsou naše malicherné starosti denního života v porovnání s mohutností a velikostí celého Vesmíru? Jak kratičký je život náš v porovnání s životem věčným!
A v takové chvíli musí si člověk připomenout,jak malicherné jsou i ty největší starosti jeho,jak zbytečně dovedou jej i nicotnosti připravit o klid, jak trestuhodně otravujeme sobě i jiným ten kratičký život, který nám zde byl vyměřen, na místě abychom se snažili vytěžit ze života co možno nejvíce radostí. A tato radost ze života září z každého, kdo dovedl svůj život naplnit láskou, a to láskou nejen k sobě, nýbrž i ke svým bližním. V ní nalezneme Krista, který nám bude vždy svítiti na cestu našeho života jako nejjistější Maják, abychom nikdy nezbloudili na rozbouřeném moři všedního života.
Zadívejme se proto častěji na hvězdné nebe, obdivujme jeho krásu a mohutnost, a pochopíme přitom, že tato krása patří nám všem, že tyto hvězdy svítí stejně jako slunce – pro spravedlivé i nespravedlivé. Náš Otec Nebeský nikoho z nás nevyjímá ze Své Milosti a ze Své Lásky, a proto také všichni jako děti Jeho máme Jeho Lásku stále následovati, Jejího Světla se přidržeti jako Světla Majáku, který nás povede, abychom v životě nebloudili.
Dlouho přes půlnoc vydržel jsem na palubě a srovnával život náš s velebnou přírodou. Na zádi lodi sklonil jsem se k vodě, abych pozoroval lodním šroubem zčeřené vlny splývající do bílé pěny, a pod zčeřenou hladinou zpozoroval jsem spoustu zelenavých světel. To byly svítící ryby, provázející naši loď z Neapole až do Palerma, hledající za lodí svou potravu.
Jak krásná to podívaná! I člověku, odvrátivšímu se od hvězdné oblohy, který se zahleděl dolů, na hladinu mořskou, i tomu Bůh popřává tak krásnou podívanou. A nejen na hladině, ale i pod hladinou oceánu můžeme spatřit krásy a divy Boží tvorby. A tuto tvůrčí krásu můžeme nalézti i všude na zemi, i mezi lidmi, jen umět hledat! Jen umět vidět – a pak najdeme krásu všude. I v podobě lidí, kteří se nám na prvý pohled zdají příliš hmotařsky založení, i v jejich nitru můžeme najít krásu. Nemyslete, že jest to jen zlo, které jejich nitro plní! I člověk jinými mnohdy opovrhovaný má v sobě jiskru Boží, která v jeho nitru svítí, jako ty fosforeskující, pod hladinou moře se zjevující hladové ryby. Jest jen na nás, abychom se dovedli správně dívat, abychom dovedli v každém člověku hledat ty jeho dobré stránky, které mnohdy zcela úmyslně přikrývá, aby se ve své necitelnosti a bezohlednosti zdál důležitějším a mocnějším.
Nedejte se mýlit takovouto maskou, vaše vlastní ušlechtilost, vaše vlastní světlo vnitřní dopomůže vám odhalit i to, co druhý před vámi skrývá, abyste i pod zlými skutky dovedli vytušit utajenou jiskru dobra. Vidíte-li na svých bližních jen to špatné, pak především sami v sobě hledejte příčinu toho, neboť vaše nedokonalost vlastní odráží se na vašich bližních jako v zrcadle. Z toho můžete sami poznati, že vám chybí láska, která je ke všemu shovívavá. Zkrátka – chybí vám světlo, světlo vašeho nitra, příliš daleko vzdálili jste se od svého spolehlivého Majáku – Krista – nejvyšší Lásky Boží.- - -
Do dvou hodin v noci vydržel jsem onen večer na palubě, ale ani pak nemohl jsem ještě dlouho usnouti. Byl příliš hluboký dojem tohoto večera. Maják, se svým daleko dosahujícím světlem, zrcadlení se zapadajícího slunce ve zčeřených vlnách, hvězdné nebe, které vede lodivoda tmou, srovnání všeho toho s životem člověka, který je bezmocnou kocábkou ve vlnách života, jakmile

ztratí svůj směr, nedovede nalézti správnou cestu, nemíří vědomě ke svému cíli, připomínal jsem si světlo majáku a s ním i Světlo Majáku – Krista, které musí v nás zářit,od kterého se nesmíme nikdy vzdálit tak, abychom alespoň odraz Jeho neztratili z dohledu. Byla to noc úvah a přemýšlení – nikoliv noc spánku, a již v šest hodin ráno byl jsem na palubě znovu.
Na obzoru rýsovalo se pobřeží Sicilie, v palermském přístavu byl již viditelný maják, ale současně s ním mohl jsem pozorovati jiný, velebnější maják v podobě vycházejícího slunce. Prodíralo se ranní mlhou, jako by krvavě rudé z vody vycházelo, později měnilo barvu do zlatova, zvětšovalo se, zářivost jeho rostla, až konečně nebylo možno déle se na ně dívat. A zase nové divadlo upoutalo moji pozornost. Byl to zlatý pruh, táhnoucí se od slunce až k naší lodi, a v něm zlatily se hřbety vlnek, plynoucích ve věčném pohybu po hladině. Věčný pohyb života, který se ani na chvíli nezastaví.
A když se loď přiblížila k břehům Sicilie, zas nové, úchvatné divadlo, pro mne docela neznámé. Sluneční paprsky pozlacovaly tisíce a tisíce pomorančů a citronů na hájích oranžovníků a citroníků, vysázených zde v celých plantážích. Dozrávající ovoce na stromech podobalo se zlatým koulím v jasném třpytu ranního slunce. Byla to zase podívaná vskutku nádherná, a mně nezbylo než znovu se pokloniti v hlubokém obdivu velikému Tvůrci všeho a pokochati se zlatem Božím, cennějším to darem, než jaký nalézá chamtivý člověk nad studenou hmotou zlata.
Celá řada let uběhla již od oné cesty, trvající celkem pouhých dvanáct hodin, a já dodnes nemohu zapomenout na její krásu, dodnes žiji pod dojmem, který ve mně zanechala. Ale více než ten maják, více než všechny ty krásy, které se mne na této cestě dotkly, více než vše ostatní připomínám si stále ten největší a nejjasnější Maják Světla Věčného – Krista. On jest a zůstane na věky ve Své Milosti a Svou Láskou k nám tím nejvyšším, čeho můžeme dosáhnouti. On jest nepomíjející, trvalou krásou, On jest a zůstane věčným pro každého, kdo jde za Jeho Světlem, dovede se s Ním spojit a dovede se zříci všeho světského, aby se mohl přidržet jen Boha – Krista.
Je pravda, že kolem nás je stále a všude plno svodů, které nás lákají a snaží se svésti nás s pravé cesty. Láká nás Satan svými pochybnými dary a slibuje nám, podobně jako sliboval Pánu Ježíši, že všechno co vidíme a vše po čem toužíme, vše nám dá, budeme-li se jemu klaněti a jeho poslouchati. Tak nás vábí do svých osidel, a nešťastný člověk, který se dá zlákati a svésti s pravé cesty. Brzy pozná, jaká utrpení si tím připravil, jak těžce zaplatí Satanovi za to, že uposlechl jej a opustil Krista a Jeho Světlo Věčné – ten nejspolehlivější, věčně zářící Maják.
Mezi námi, přátelé, jest jistě dosti těch, kteří již zakusili blaho duchovního života, a proto jistě pochopíte také, že bych ani za miliony nezaměnil ono blaho, které mi skýtá můj duchovní život.Jak málo je k blahu tomu zapotřebí! Stačí jen důsledně se držeti Světla učení Pána Ježíše, jako jediného Majáku, ukazujícího nám správnou cestu životem stejně bezpečně, jako majáky pozemské ukazují ji plujícím lodím. A tam, kde na širém moři ztrácí se i poslední odlesk majáku, kde nebe zatemnělé a lodivod zůstal bez kompasu, tam nelze mluvit o pevnině, která má nám býti cílem. Ale je třeba věřit – a Bůh nikoho neopustí.
Člověku, který svojí vinou ztratil vůdčí Světlo Kristovo, pomáhají v jeho bezmocném tápání hvězdy – to jest duchovní bytosti, které se snaží vésti ho zpět na ztracenou cestu. Je to především náš duchovní ochránce a učitel a vedle něho má pak každý z nás svoji vlastní, nejzářnější hvězdu, provázející nás celým životem – a tou jest naše duše. Duše naše, jiskra Boží, které máme věnovat největší pozornost, připomíná nám svými pokyny stále směr, cíl i cestu k němu, a nechceme-li v životě bloudit, nechceme-li se svojí lodičkou v bouři všedního života ztroskotat, nesmíme býti hluší k jejím pokynům. Ona jest naším kompasem, posledním strážcem i varovatelem, ona jediná může nás vyvést ze zmatku bloudění na správnou cestu.
Z těchto moudrých a pro nás tak důležitých zařízení musíme znovu a znovu oceniti na prvém místě velikou Lásku Boží k nám, znovu si připomenouti zase jen to Světlo nejzářivějšího pro nás Majáku – Krista. Jím nejsme nikdy opuštěni, Jeho Láska nás stále obklopuje a snaží se stále chrániti nás před utrpením a záhubou. Přitom však ponechává naší svobodné vůli, abychom se ze své vůle rozhodli, chceme-li Jej následovati, chceme-li Jej do svého nitra přijmouti, nebo vzdáme-li se raději dobrovolně této veliké milosti a půjdeme-li raději za svody Satana. Dle toho, co v nás vítězí, dle toho uskutečňuje se postup našeho duchovního vývoje, o jehož rychlosti rozhoduje každý z nás

sám.
Nikdo se nesmí na cestě vývoje zastaviti. Každý musí dojíti určeného cíle, jen cesty k tomuto cíly určené vybírá si každý dle své vůle sám. Jde-li dobrovolně cestou nesprávnou, pak Láska Boží zastavuje jej na této cestě utrpením, aby poznal, že chybil a nedobře cestu svou volil. Setrvá-li však i nadále na této nesprávné cestě, pak zvyšuje se stále jeho utrpení a trvá tak dlouho, pokud chybující nepřijde sám k poznání, že bloudí a bloudit musí, protože opustil směr správné cesty, vedoucí ke Světlu – Majáku, kterým je pro nás Kristus.
Každý, kdo z těchto zbloudilých přijde k poznání své chyby a vrátí se k Němu, je vždycky zbaven všeho utrpení, které ho až dosud sužovalo, protože vše, co člověka bolí a mučí, mizí a ztrácí se ihned v bezedné hloubce Lásky Kristovy. Hledejte proto tuto Lásku Kristovu, jděte ochotně za Jejím Světlem a poznáte, až nadejde chvíle, kdy Krista ve svém nitru ucítíte, jak blažený je život, který vám tato Láska dovedla připravit. Pak jistě již nebudete chtít nic jiného, než toto blaho v sobě udržeti, aby ve vás žilo trvale a nezlomně po celý život.
Já sám dlouho jsem bloudil po moři života, než jsem dospěl tak daleko, že jsem konečně poznal to Božské Světlo Lásky – Krista. Dík maminčině zbožné duši, žil jsem již od dětství s představou Boha, šel jsem za Ním – třebaže zcela neuvědoměle – přece jen šel – a přece tato chvíle, kdy člověk tak jasně, zřetelně cítí – ten Bůh je ve mně! - dala na sebe dlouho čekat.
Již od útlého dětství učila mne maminka poznávat Boha Lásky. Modlil jsem se, věřil jsem v Boha, dokonce jsem i jako malý chlapec ministroval, abych, jak maminka říkala, byl alespoň malým služebníčkem Božím. Nikdy však nezapomenu na chvíli, kdy mne maminka vedla po prvé do školy a řekla mi:
» Dnes vcházíš do nového života. Začínají ti nové starosti a proto ti radím: nikdy se Boha nepouštěj, a Bůh tě nikdy neopustí. Měj pevnou víru v Boha.«
Později teprve jsem pochopil, co tato maminčina slova znamenala. Připomínal jsem si je po celé dětství, provázela mne celým mým životem a bystřila mou pozornost ke všemu, co jsem slýchal z úst svých učitelů náboženství.
Tak jsem tedy vcházel do náboženského života. Později teprve jsem poznal, že to byla pro mne velmi dobrá průprava k důkladnějšímu poznávání života náboženského a života vůbec. Poznal jsem, že právě to moje ministrování ukázalo mi hodně z blízka, čím v podstatě jsou všecky ty církevní obřady, kterým se všeobecně říká » služba Bohu « a viděl jsem, jak daleko zůstávají od oné pravé služby Bohu,jak si ji představoval a jak nás jí učil Pán Ježíš. Poznal jsem, jak mnozí z tak zvaných » služebníků Božích « jsou vzdáleni a stále se vzdalují od vůdčího Majáku lidského života – Krista.
K mému duchovnímu probuzení přivedl mne svatý Pavel, který mne také inspiruje při mých přednáškách. Jako můj duchovní ochránce, mistr a učitel dovedl mne tam, kde nyní ve svém vývoji se ocitám. Zde máte také vysvětlení, proč přednášky své nevydávám pod svým jménem, a proč jsou zvány pouze » Pavlovy rozpravy «. To, co moje ústa povídají, to chtěl vám říci Pavel. On vás poučuje na pokyn Pánův, tedy ne já. Já jsem tu pouhým prostředníkem Páně, jemuž dostalo se té milosti, že mohl spatřiti Pána i Otce, a to jen proto, že jsem se snažil ze všech svých sil jíti za zářícím Majákem věčného Světla – Kristem. Tím dosáhl jsem vnitřního klidu, naučil jsem se upřímně milovati nejen Boha v něhož pevně věřím, ale také i své bližní. Nemohu nikoho nenávidět. Naučil jsem se odpouštět svým nepřátelům, za něž se denně modlím. Žádná zloba se mne nedotkne, neboť mám kolem sebe ochranný kruh, za který nemůže nic zlého proniknouti. Proto je mé nitro ušetřeno všech nepříjemností, které k sobě nechci připustiti. Do mého nitra může vejíti jen to, čemu sám dovolím, aby tam vešlo.
Snažte se i vy dosáhnouti toho, aby vaše nitra zůstala ušetřena všeho zla, všech nepříjemností, aby zůstávala vždy a stále jen čistými stánky Božími. Pak se nepodaří nikomu na světě, aby vás zranil svou zlobou. Vše se zastaví u tohoto ochranného kruhu, který si kolem sebe sami vytvoříte, a jako gumový míč bude se od něj všechno zlo odrážeti a vraceti tam, odkud bylo vysláno.
Za to pak budete vděčni samému Kristu, který jako Maják bude vám ukazovati stále správnou cestu, abyste se od ní nikdy neodchýlili a po celý život věrně ji následovali.
Já sám za sebe děkuji Mu vroucně za to, že mi otevřel brány k duchovnímu životu, že mi pomohl k duchovnímu probuzení, takže jsem nyní šťastný a spokojený, a k mému blaženému životu mi nic

nechybí. Nepotřebuji žádné bohatství, netoužím po zlatě, které je pro mne bezcennou hmotou. Duchovní dary, kterých jsem nabyl, mají pro mne nekonečně větší cenu, nevyměnil bych je za žádné miliony.
Chcete-li i vy získati podobné dary Boží, pak vám upřímně radím jediné: Jděte stále za tím nejvyšším Majákem Božím, za Jeho Světlem, které vás povede vždy jen správnou cestou, na které se naučíte nejen tomu, jak dary Boží získávat, ale také tomu, jak darů těchto správně používat ve prospěch svůj i svých bližních. Věnujte denně alespoň malou chviličku sobě a svému náboženskému životu a brzy poznáte, jak rychle budete stoupat do výšin duchovních, jak rychle budete se přibližovat stále víc a více k Bohu – Kristu. Není třeba opouštět všechno, co vás poutá k životu hmotnému. Není třeba obětovat všechno a zříkat se všeho světského pro život duchovní. Ani ušlechtilá zábava nemůže být překážkou na cestě k němu. Buďte však neúprosní ve své poctivosti ke všem povinnostem, jež vám ukládá vaše místo, na které vás Sám Bůh postavil v tomto životě. Avšak nikdy nezapomínejte na to, že vaše práce, všecko vaše konání a jednání musí být vždy v naprosté harmonii s životem duchovním. Vaše starosti světské nesmí vás nikdy vyčerpat natolik, abyste neměli čas ohlížet se stále v onen směr, odkud k vám dosahují paprsky věčného Světla. Neztraťte nikdy se svého obzoru Světlo bezpečného Majáku – Krista, které vám jediné ukazuje bezpečně správnou cestu.
Pak půjdete pevně a jistě, budete státi na svém místě neochvějně, i kdyby se kolem vás vše bořilo a zástupy lidí hynuly vedle vás. Vy zůstanete klidní, protože vaše víra v Boha a pokorné odvezdání se do rukou Božích učiní z vás jedince silné, klidné, spokojené a vyrovnané. Odevzdáni do rukou Božích budete se cítit v bezpečí, budete uchráněni všeho zlého.
Přeji vroucně vám všem, abyste toho dosáhli, aby nám všem na naši životní cestu svítil a zářil nám nejdražší a nejjasnější Maják Světla věčného.

53. Církev

Připomeňme si celou nepřehlednou řadu náboženských společností, které si všechny říkají církev. A vedle toho si připomeňme, že existuje jen jeden jediný Kristus, jako existoval jen jeden jediný Pán Ježíš, který zde na zemi vybudoval jen jednu jedinou Církev, jako viditelný projev oné neviditelné Církve duchovní. A tato jediná pravá Církev byla založena na Jeho jediném učení, On jest jejím jediným pastýřem, a proto také existuje ve skutečnosti jen jedno jediné náboženství: » Mravní síla a čistá veliká láska, bez obřadů, bez zázraků a bez příkras.«
To je to pravé a čisté náboženství neviditelné Církve duchovní, které nám zjevně podal Pán Ježíš ve Svém svatém učení.
Jak je to tedy možné, že toto jediné učení a jediné náboženství může míti tolik různých církví, které se navzájem nesnášejí, které dokonce dříve i proti sobě bojovaly? Připomeňme si těžké náboženské boje, kdy stáli proti sobě v tuhém boji odpůrci, bojující na obou stranách ve Jménu Krista, ochotní za pravost svého vyznání vraždit i umírat. Náboženská snášenlivost zmírnila výstřelky těchto různých náboženských sekt, ale jednotnost náboženského cítění a nazírání nenastala dosud. V samotné Praze existuje dnes na 63 různých náboženských společností a církví, což jistě není zdravým úkazem.
Tato nejednotnost je spíše důkazem toho, že žádná z těchto církví nebude asi v úplné harmonii s pravou, neviditelnou Církví duchovní, a jejich učení nekryje se ve všem s učením Pána Ježíše, protože jinak by musela existovat jen jedna jediná církev, tak jak si to Pán Ježíš také přál.
Je nesporné, že největší vinu na těchto rozporech měl a má stále lidský rozum který si osoboval právo zasahovati i do nejjemnějších věcí duchovních, a nečinil tak vždy způsobem vhodným a delikátním. Na druhém místě třeba hledat vinu v lidském sobectví, které přivedlo lidi k touze po moci a vládě nad ostatními. To jsou dvě hlavní příčiny, které zavinily roztříštění názorů a nejednotnost výkladů učení Pána Ježíše, které pak vedly dále k mnohému zkreslování oné jediné pravdy, která je v učení našeho Pána Ježíše uložena.
Stopy této nejednotnosti vedou nás zpátky, až k samému počátku křesťanství, zejména do doby

nejbližší odchodu Pána Ježíše. Vždycky byli, jsou a ještě dlouho budou v každé lidské společnosti vedle dobrých také lidé zlí a sobečtí, a od takových nedovedla se oprostit ani žádná církev. Tak jako v náboženství židovském, ze kterého vlastně křesťanství vyrostlo, byli vedle kněží dobrých a spravedlivých také farizeové, kteří se nakonec zmocnili úplně vlády a nahradili učení Mojžíšovo Talmudem, tak také ve všech církvích křesťanských existují farizeové, kteří svým sobectvím brání uskutečňování pravého křesťanství, tak jak je Pán Ježíš hlásal. Ti upravují si náboženství křesťanské tak, aby jim vyneslo co možno největší užitek a zajistilo jim moc nad věřícími.
V každé církvi můžete nalézti kněze osvícené, kteří jsou hodni svého úkolu, a vedle nich naleznete i kněze neosvícené, kteří nedovedou evangelické pravdy ani správně pochopit, natož správně vykládat, čím ž jsou věřící uváděni v omyl. Tak dělo se již za dob Pavlových, protože již on za svého působení vystupoval proti nesprávnému výkladu a šíření Pánova učení. Svatý Pavel činil tak proto, že on snad nejlépe ze všech apoštolů pochopil učení Pána Ježíše, neboť právě jemu byla dána příležitost vstoupiti až do třetího nebe a poznati tak jasně, kdo byl Pán Ježíš, kdo byl Kristus. On poznal i Otce.
Ušlechtilá snaha Pavlova očišťovati křesťanství hned od počátku od všech bludů, vynesla mu však titul pronásledovatele křesťanů, a tento omyl dostal se i do Evangelia, stejně jako mylné tvrzení o něm, že byl židem.
Podobně dostaly se do Evangelií i jiné věci, které neodpovídají přesně pravdě. Jednak bylo pisateli mnoho zkrášleno jen z veliké lásky a úcty k Pánovi, z pouhé snahy, aby Božství Pána Ježíše bylo co nejvíce zdůrazněno, co nejvíce vyniklo. Později bylo mnoho měněno a upravováno podle potřeb církve, mnohé bylo také vynecháno, rovněž na úkor pravdy. Všechny tyto nesprávnosti zavinily zmíněnou již nejednotnost. Z nich vyplynula možnost různých výkladů Evangelií, jež měly mnohdy v zápětí tříštění názorů na učení Pána Ježíše, ze kterého pak vznikaly všechny ty různé náboženské společnosti a církve.
Avšak ani v lůně jednotlivých církví nebylo a není doposud naprosté jednoty. Proto také největší z církví křesťanských, aby zamezila tuto nejednotnost názorů,vyhlásila dogmata, jimiž se má říditi každý příslušník církve. Avšak ani těmito dogmaty nemohla zabrániti tomu, aby každý jednotlivec neměl svůj vlastní názor, svůj vlastní, vnitřní poměr k Bohu a k náboženským otázkám. Vždyť přece každý má svůj vlastní rozum, každý stojí na jiném stupni svého duchovního vývoje a může míti a uplatňovati svůj vlastní názor. A jen tam, kde se jedná o pravdu absolutní, jest možný jen jeden správný názor. Nikdy však se nesjednotí správnost názorů o tom, co se za pravdu pouze vydává.
A toto jest hlavní příčinou nejednotnosti mezi věřícími a mezi těmi různými náboženskými společnostmi a církvemi. Každá církev si upravila své církevní předpisy a různé, navzájem tak odlišné obřady a formy, jakými se snaží uctívati Boha. Každá církev má svůj vlastní způsob výchovy svých příslušníků, ale to vše vytvořil pouze lidský rozum, který nikdy nebude jednotný. Kdyby se však všecky církve řídily jen čistou a nezkreslenou pravdou Pána Ježíše a přidržovaly se jen toho pravého náboženství, kterým – jak již bylo řečeno – je mravní síla a čistá veliká láska, nebylo by nejednotnosti, nebylo by mezi církvemi rozdílu.
Každá církev hlásá, že její učení je nejsprávnější, že jen její věřící dojdou spasení, tím je lid uváděn do rozpaků, neví, které církvi má věřiti a proto tak často přebíhá z jedné církve do druhé, a když ani v té nenajde, co byl hledal, přejde zase k jiné, anebo zůstane nakonec úplně mimo všechny církve.
Ptáte se, která ze stávajících církví je nejlepší?
Odpověď je snadná. Nejlepší církev je ta, která se nejvíce přibližuje k té neviditelné Církvi duchovní, kterou vybudoval sám Kristus. Ta jest vybudována na skále, kterou ani mocnosti pekelné nepřemohou. Ale tou skalou nebyl Petr, jak je mylně uvedeno v Evangeliu. Pán Ježíš nikdy neřekl a ani říci nemohl slova, která jsou v Evangeliu uvedena: »Petře, ty jsi skála, na té skále vzdělám církev Svou.« To bylo Matoušem nesprávně napsáno, neboť Pán řekl pouze Petrovi:

Petře, přece jen ty jdeš cestou nejkrásnější. Tvá cesta samým květem vede.

Proč vede cesta Petrova samými květy?

Ona je Petrův život, a ty květy kolem ní jsou čisté, prosté duše věřících.

A dále řekl Pán Petrovi:

Tvůj úkol, Petře, po odchodu Mém, je patrný již na této cestě. Ty půjdeš tak, jako kdybych byl tuto šel Já a učinil totéž, co bude činiti tobě.

Mezi učedníky Pánovými, v jejich bratrství, nebylo nikdy žádného prvého. Všichni byli sloužícími Jednoho. A proto také není možno, aby Pán Svým odchodem změnil způsob tohoto života.

Nebylo odkazů, nebylo dědiců. I to je mylné, je-li Petr pokládán za dědice Pánova. A jak ten nástupce?

Ani toto neodpovídá Slovům Pánovým.

Jediné slovo by odpovídalo tehdejším Slovům Pánovým, a to je – následovník. Petr byl tedy následovníkem.

Toto jest dle Slov Pánových pravdou, a proto tomu musíme věřit.

Ptáte se dále, která církev je tedy dokonalá?

Dosud žádná z existujících církví není a nemůže býti také dokonalou, protože lidstvo nedosáhlo ještě své dokonalosti. Nikdo na světě není ještě tak dokonalý, jako náš Otec Nebeský dokonalý jest. Vše jest teprve ve vývoji, a proto také i církve se teprve vyvíjejí. Vždyť celý Věk ryb, na jehož počátku Pán Ježíš přišel, byl určen jen k přípravám křesťanství, a teprve příští Věk Vodnářský je ke zdokonalování křesťanství. Bůh dal nám ohromně dlouhou dobu k tomu, abychom správně pochopili svaté učení Ježíše Krista a naučili se žíti dle něho.

Na zdokonalování církve pracovala již celá řada vyvolených pracovníků, mezi nimiž jedno z předních míst zaujímá náš mistr Jan Hus a po něm Jan Amos Komenský. Jeho Jednota Bratrská, církev českobratrská, přiblížila se nejvíce ze všech dosud stávajících církví k neviditelné Církvi duchovní, církvi Kristově. Žel Bohu, že působila jen tak krátce,j její význam zanikl.

Nikdy lidstvo nepřestalo hledat a hledá stále svatou Pravdu, a proto vzniká tolik nových náboženských společností. Dnes zdají se pravdě nejbližší Unitáři. I křesťanská obec antroposofická se blíží hodně k duchovní Církvi neviditelné. V poslední době vykonala mnoho pro zduchovnění křesťanského náboženství i naše církev českomoravská.

Církev katolická zůstává ve svých obřadech stále nejpoetičtější, ale musí se ještě oprostiti od mnohého, co jí překáží v usktečňování jejího úkolu vychovávati opravdově lid k pravému křesťanskému životu a hlavně, k vnitřnímu životu duchovnímu. Největší překážkou v tomto směru jest dojista její přílišné obřadnictví. Ale i v této církvi se to již probouzí k lepšímu, jak dokazuje stále vzrůstající počet oněch pravých kněží, kteří sami poznali nutnost opraviti mnohé vady, až dosud příliš vžité.

Evangelickým církvím překáží zase přílišné rozumářství, aby se mohly dostati k duchovní podstatě vlastního náboženství křesťanského a drží se stále příliš pevně pouhé mrtvé litery.

Přesto, že si zde připomínáme pouze nedostatky, nesmíme odsuzovati a upírati zásluhy žádné z církví, neboť každá má své plus i minus a všechny jsou stále ještě ve stadiu vývoje, tak jako celý život ve vesmíru. A dále nesmíme zapomínat na to, že všecko na světě řídí Bůh, tedy i život církevní, a co On řídí, všecko dobře řídí. Tak jako každý člověk jde svým individuelním vývojem, tak i každá církev jde zatím individuelně tímto vývojem. Ale přijde doba, kdy všechny církve dosáhnou ve svém výoji takového pokroku, že zmizí mezi nimi všechny dosavadní rozdíly a bude jen jedna jediná církev, tedy jeden ovčinec, protože jest jen jeden Pastýř.

Jen ustrnout nesmí žádná církev! Nesmí ulpět na starých názorech, nesmí ztrnout na starých předpisech a dogmatech. Středověká úprava náboženských otázek a předpisů pro nábožensky správný život odpovídala své době, avšak nehodí se již pro dnešní dobu závratného pokroku, tím méně pak vyhovovala by generacím budoucím. V celém vesmíru jde vše stále kupředu, ve všem je patrný pokrok, a proto ani církve nesmí se z tohoto pokroku vyřazovati. Zastavit se na cestě vývoje, znamená vždycky tolik, jako jíti zpět.

Hlásané pravdy, zdůrazňuji však čisté pravdy, hlásané Pánem Ježíšem, ty ovšem nesmí doznati žádných změn. Ty zůstávají nezměněny pro vždy. Změniti se však musí způsob, jakým se s těmito pravdami zacházelo a jak byly dříve vykládány. A tento způsob výkladu musí se změniti od základu, jinak smutný osud stihl by všecky, kdož by poznané pravdě odpírali nebo dále poznanou pravdu různě zkreslovali. To si musí dobře uvědomiti všechny církve.
Věřím, že se z Vůle Boží stane zase takový zázrak, jaký se stal hned na počátku tvoření se Církve, kdy Duch Svatý sestoupil na apoštoly, aby se stali schopnými šířiti svaté pravdy Slova Božího, zvěstovaného nám Pánem Ježíšem. Věřím, že se tu mezi námi objeví zase Bohem vyvolení muži, kteří by očistili křesťanství od všeho, co mu dnes překáží v plnění jeho pravého poslání, a ti pak obnoví čisté učení Pánovo v plné jeho kráse. Tím potom zcela přirozeně odpadnou okamžitě všecky rozdíly mezi stávajícími církvemi.
Duch svatý nepřišel však jen tenkrát, kdy se shromáždění apoštolové radili o svém poslání pro budoucí časy po odchodu Pánově. Duch Svatý sestupuje k nám nejen každoročně o Božím Hodu svatodušním, ale neustále je připraven osvítiti každého, kdo Jej o pomoc požádá. Je jen zapotřebí, aby všichni lidé, zejména pak ti, kteří jsou povoláni k tomu, aby vedli duše lidské k Bohu, řádně se na přijetí Ducha Svatého připravili, aby Jej skutečně přijmouti dovedli a naučili se přijímati Jej stále, kdykoliv to budou potřebovati.
Tak jako o vánocích si máme připomínati, že se zrodila na světě Láska, o velikonocích si připomenouti, že se zrodil nový život očištěný velikou obětí a velikým utrpením Pána Ježíše, tak mají nás svátky svatodušní upozorniti na příchod Ducha Svatého na svět. Pro nás pro všecky je Duch Svatý Spasitelem, jako Kristus – nejvyšší Láska Boží je naším Vykupitelem.
Duch Svatý prostupuje neustále celý vesmír, tedy i každého z nás, proto také všechny představitele všech církví. Záleží pouze na každém jedinci, jak dovede Ducha Svatého přijímat a Jeho Moci používat, aby s Jeho pomocí mohl poznávati čistou Pravdu Boží a tuto dále šířiti. Jen tímto způsobem se každý může přibližovati k oné neviditelné Církvi duchovní,jejíž hlavou jest Otec Nebeský, vůdcem Kristus a zakladatelem jejím zde na zemi Pán Ježíš. On přišel zjeviti nám tu Božskou nebeskou, mystickou Trojici: Sílu, Inteligenci a Lásku. To jest jinými slovy – život věčný, Život duchovní a lásku – Krista.
Tato mystická Trojice je prapodstatou té jediné pravé církve neviditelné, duchovní, která neustále působí i přes hlavy všech církví, a to nejen křesťanských, ale i všech ostatních náboženských společností, ať se jmenují jakkoliv. To všechno jsou jen církve světské, lidmi vybudované, ale v nich má také působiti ona Trojice: Síla – Život, Inteligence – Duch a Láska – Kristus, vyšlé z Otce Nebeského.
I dnes žijí mezi námi vyvolení této neviditelné církve, a já sám měl jsem příležitost poznati některé z nich, každý má na čele znamení, a znamení toto pozná jen ten, kdo o tom ví. To jsou bratři vyvolení, kteří patří k neviditelné Církvi, kterou nám přišel zjeviti Pán Ježíš, kterou ani mocnosti pekelné nepřemohou. Žel Bohu, že tito vyvolení jsou stále ještě jen v menšině, působí jen v určitých kruzích. Přesto však vyzařují tolik Síly a Lásky Boží, že každý, kdo není z kamene, ucítí vyzařování jejich lásky i jejich duchovní moc. A tito vyvolení jsou povolaní k tomu, aby vyvolali obrodu všech církví.
Takovýmito vyvolenými byli také učedníci Pánovi, z nich, z tohoto mála vyvolených vznikla původní církev, na ně sestoupil Duch Svatý právě v době, kdy byli bezradní, bez Pána, který je tělesně opustil a oni nevěděli, jak započíti svou práci, nechápali ještě dobře svůj úkol Pánem jim daný. Proto jim Pán seslal Ducha Svatého, toho Utěšitele, kterého jim před Svým odchodem slíbil. Oni však nemohli se dlouho vzpamatovati z odchodu Pánova. Velmi dlouho zaměstnávali se úvahami o tom, zda zjevivší se Pán mezi nimi byl jen duch, nebo byl-li to Pán ve svém těle hmotném, a tyto úvahy zdržely je od započetí uložené jim práce. Dříve než apoštolové,vzpamatoval se svatý Pavel, který je předešel a začal nejdříve pracovati na budování církve. Tím začal naplňovati úkol, který byl Pánem dán i jemu, a tím prospěl nejen lidem, ale především církvi. On byl vlastně jejím prvým zakladatelem, on byl opravdovým služebníkem Božím.
Učedníci Páně, kteří měli příležitost slyšeti přímo kázání Pána Ježíše, měli příležitost žíti s Ním a od samého počátku všecko spolu s Ním prodělati, oni, kteří byli svědky Jeho Kristovského

působení od počátku až do Jeho smrti, stáli po Jeho odchodu zcela bezradně a nedovedli se vzpamatovati. Chyběl jim jejich otcovský rádce a Pastýř. Proto Pán vyvolil k apoštolskému úkolu Pavla.
Tento nový apoštol byl velmi vzdělaný pohan, Helenista, vyznavač pohanské mystiky Orficismu. Znal však velmi dobře také všechna tehdejší náboženství, prostudoval důkladně i židovství, a tyto jeho neobyčejné znalosti Starého Zákona vedly pak k omylu, že byl nesprávně považován za žida.
Pavel však nebyl ani židem ani farizeem a ani jako Šavel nebyl nepřítelem křesťanů. On pouze potíral nepravé vykladače učení Pána Ježíše, a za to oni prohlašovali o něm, že je nepřítelem křesťanů. Je to vůbec myslitelné, že by člověk tak ušlechtilý a vzdělaný, který znal důkladně všecka velká náboženství, mohl míti ve svém srdci místo pro nenávist k náboženství nově se rodícímu? Ba právě naopak, zcela pochopitelný a přirozený byl u něho jeho zájem o křesťanství. A protože jeho zájem byl hlubší a opravdový, záleželo mu na tom, aby přišel až k samému kořenu tohoto nového, vznešeného učení. Chtěl všechno důkladně znáti, chtěl věděti jasně a přesně, proč Pána Ježíše nazývají Kristem. Vycítil dobře, že Pán Ježíš nebyl jen obyčejným člověkem, že se za Synem Člověka skrývá Jeho původ Božský, ale chtěl míti i v této věci naprosté jasno. Proto o tom tolik uvažoval a meditoval. Tato touha po pravdě, tato touha uslyšeti hlas nitra svého, které by mu dalo jasnou odpověď na všechny tyto otázky, vedla jej do samoty. Věřil, že v naprostém klidu se mu podaří dosánouti toho, po čem tak upřímně toužil, a tak jednoho dne sedl na koně a jel, aniž by přemýšlel o tom, kam jede, až se konečně, zcela náhodou, octl na cestě do Damašku. Zde pak dosáhl toho, po čem tolik toužil. Byl zasažen paprskem Lásky Boží oslňujícím světlem nebeským tak, že ztratil vědomí. Hmotné tělo spadlo s koně a jeho tělo duchovní bylo Pánem vyzdviženo až do třetího Nebe. Zde konečně poznal, co poznati toužil.
To byl ve skutečnosti účel i výsledek Pavlovy cesty do Damašku, a zcela nesprávně mluví se tedy o tom, že Pavel jel do Damašku pronásledovat křesťany.
Na této cestě Pavel přišel k poznání své povinnosti. Po svém návratu viděl jasně svůj úkol pro budoucnost, a proto začal nyní vědomě budovati pravou církev křesťanskou zde na zemi. Tato pozemská církev měla býti věrným odleskem a projevem neviditelné Církve duchovní, Církve Kristovy, aby byla opravdu taková, jakou si ji Pán Ježíš přál míti. Svému úkolu Pavel plně dostál, a proto také nesporně jemu náleží část zásluh o církev a její budování na samém počátku.
Totéž by se ovšem nedalo říci o všech ostatních hlasatelích Evangelií a prvních učitelích křesťanského náboženství. Příčina je především v tom že se nedostalo všem podobného osvícení, a proto každý dle svého vlastního názoru jinak učení Pána Ježíše chápal, jinak je vykládal. Tehdy také nebylo nic zapsáno z toho, co Pán Ježíš učil a kázal, žilo jen to, co se zachovalo v paměti jednotlivých posluchačů Pánových, kteří Slova Páně dále šířili. Je zcela pochopitelné, ba dokonce i přirozené, že tato ústní tradice, která nenalézala nikde psanou a neúchylnou základnu, přinesla různé rozpory. Tak vznikla nejednotnost výkladů, mnoho bylo zkresleno na úkor pravdy. A na druhé straně bylo zase mnohé přikrášleno z lásky k Pánovi, což ovšem pravdě samé také neposloužilo.
A na tomto nejasném a ne vždy zcela správném základě byla budována církev dále. Bylo by proto nespravedlivé vytýkati dnešním představitelům církve, že jen oni mají vinu na tom, že se lidu nedostává čisté a plné pravdy z učení Pána Ježíše. Největší vinu mají nejasné základy, na kterých církev vznikala, a táž nejasnost zavinila i dnešní roztříštěnost mezi věřícími a nejednotnost v nazírání na obsah Evangelií, ze kterého vyplývá roztřídění věřících do tolika církví a křesťanských společností.
Vše to způsobili jen lidé, a nikdo z nich nemůže býti neomylný, protože nikdo z žijících lidí není ještě dokonalým, jinak by již nebyl mezi vtělenými na zemi. Byli sice a jsou dnes jednotlivci, kteří svou dokonalostí převyšují ostatní, ale je otázka, zda i oni dosáhli již dokonalosti absolutní. Jen jednotlivci, Bohem vyvolení ke zvláštnímu úkolu zde na zemi, mohou se nejvíce přiblížiti k dokonalosti, ale stále ještě jim něco chybí k tomu, aby byli tak dokonalí, jako Otec náš Nebeský dokonalý jest.
Proto také žádná ze stávajících církví nemůže o sobě tvrdit, že jest dokonalá, že jen ona vede lid nejsprávnější cestou. Ani naše největší církev, církev katolická, nemůže to o sobě tvrdit, neboť ona

zdědila již od svých předchůdců to, co bylo jejími zakladateli nejasně podáno. To není její vinou, ale za to jest její povinností jíti s duchem času a hledati stále pravdu, a dle pravdy poznané opravovati chyby, kterých se dopustili její předchůdci, třebas jen z neznalosti pravdy nebo v důsledku jejího nesprávného pochopení.
Pokračuje-li vývoj ve všem, jde-li všechno lidské snažení kupředu, za pokrokem, pak nesmí ani církev katolická uztrnouti na starých přežitcích. I ona se musí snažiti přibližovat se k pravdě a ke konečnému cíli, to jest – státi se skutečným obrazem neviditelné Církve duchovní, založené a vybudované Kristem. I ona má ve svém středu k tomu schopné lidi, kterým musí poskytnouti možnost vniknouti hlouběji do pravdy, aby mohli provésti nutné nápravy a opravy, kterých je právě nyní nezbytně třeba.
Dnešní lidstvo, které jde zatím mílovými kroky kupředu, potřebuje dnes již jiné prostředky k dosažení spojení s Bohem, než jaké uspokojovaly lidstvo před mnoha staletími. A když všechno na světě se přeorientovalo, musí tak učiniti i sama církev, aby nebyla prostě vyřazena ze světového pokroku. Církev musí uvážit i to, že ji opustilo již tolik myslících lidí a věrni jí zůstávají většinou jen tak zvaní křesťané matrikoví, kteří se o náboženské věci ani nezajímají, nebo nejdou ve svém náboženském cítění do hloubky. Opravdovým kněžím, opravdu nábožensky cítícím a věřícím, zejména pak těm inteligentním kněžím, kteří chápou správně svůj vznešený úkol, těm musí záležeti na tom, aby jejich církev byla stále lepší, dokonalejší a plnila správně úkol Pánem jí svěřený.
A přitom má si stále připomínati Slova Pána Ježíše, že ne ten, kdo Mu říká Pane, Pane, vejde do Království Nebeského, že ne dle slov a obřadů, ale dle skutků bude každý vždy poznáván a také dle skutků svých bude souzen.
Nezadržitelný jest vývoj života. Tam, kde přestává vývoj, nastává smrt, to jest život v nové formě, která staré dává zaniknouti. Proto nikdo, ani sama církev nesmí se tomuto životnímu vývoji uzavírati. Pravé poslání církve je dojista duchovní, a proto celé náboženství musí býti zduchovněno, aby umožnilo budování Království Božího na zemi. Bez budování Království Božího na zemi není žádného náboženství, a bez mravní síly a čisté veliké lásky nemůže existovati žádná církev, ať je to církev jakákoliv.
Všechno záleží na jednotlivcích, neboť z jedinců složena je celá církev, a jací jsou jednotliví příslušníci církve, taková je i církev. A církev si své příslušníky v y c h o v á v á , ona je učí a má vésti k ušlechtilejšímu životu, a dle toho, jak se jí její dílo daří, vypadají její příslušníci. - Po skutcích jejich poznáte je!
O podobnou výchovu usiluje již dnes celá řada i kněží katolických a každý musí bytí potěšen jejich snahou i účinkem, který se nesporně projevuje. Připomeňte si znamenitá, přesvědčivá slova kázání opata Dra Zaorala, P. Dra Urbana, Msgra Staška, P. Schallera, P. Breito, prof. Žáka a jiných, vedle nich pak i kazatele jiných církví, jako na př. v evangelické církvi českobratrské profesor Hrejza, senior Žilka, sinodní senior Křenek aj.
To jsou zjevy nejvýš potěšitelné, které zároveň dokazují, že i zde nutno přiznati značný pokrok, a doufejme, že přece jen nadejde jednou doba, kdy ideální výchova křesťanů k nejvyšší lásce zatlačí všechnu v církvích dosud existující ztrnulost, která dává přednost ortodoxním předpisům církevní a rozděluje křesťany v tolik různých církví.
Jak by to bylo krásné, kdyby mezi křesťany byla naprostá jednota, kdyby existovala jen jediná církev, jeden ovčinec s jediným Pastýřem, jímž by byl Kristus! To je dnes ovšem hudba budoucnosti a její naplnění je možné teprve tenkráte, až lidstvo vyspěje ve svém duchovním vývoji výše a přijde k vyššímu poznání pravého náboženství. Pak také lidstvo nebude již bráti náboženství tak povrchně, bez upřímného zájmu a citu, jak se dnes povětšině děje.
Proto je potřebí dobrých lidí, kteří by vedli lid k hlubšímu zduchovnění celého života a přiváděli jej stále blíže k tomu nejvyššímu ideálu lidství, jaké nám tak krásně ukázal Pán Ježíš. Právě v tom leží hlavní a nejdůležitější úkol církve – vše ostatní je vedlejší, podřadné.
Náboženství každého jednotlivce musí se projevovati stále v celém jeho životě, ve všech jeho skutcích, ne pouze ve formě nebo obřadech církevních. Těmi možno dáti jen najevo, ke které církvi patřím, tím však nikdy nemohu dokázati, že náležím také k oné neviditelné Církvi duchovní, která je, nebo alespoň má býti hlavním pojítkem všeho lidstva na zemi. Svými skutky musíme dokázati

svoji příslušnost k pravé, neviditelné Církvi duchovní, a dokud naše skutky budou v rozporu s jejími příkazy, budeme stále jen příslušníky církví pozemských, mezi nimiž, stejně jako mezi lidstvem samým, nebude za těchto podmínek žádné jednoty.
Viditelná církev musí proto především lid vychovávati. Nestačí proto učiti pouze tomu, co církev k věření předkládá, co každý musí znát, jaké církevní předpisy musí zachovávat, aby se lišil od příslušníků církve jiné. Pro pravé náboženství jsou všechny tyto otázky jen otázkami podřadnými. Zde nezáleží tolik na tom, jakým způsobem a jakými obřady jednotlivec uctívá Boha nebo Ježíše Krista. Zde jest pro každého nejdůležitější to, jak plní Vůli Otce Nebeského, a k tomu slouží jediné učení Pána Ježíše, které bylo pouze jedno jediné. Vše ostatní vyrostlo jen z lidských názorů, jen z lidského rozumu, a vzniklé rozdíly mají v mnoha případech jediné odůvodnění – a to je lidské sobectví anebo domýšlivost.
Lid, který má zachovávati Vůli Otce Nebeského, musí býti k tomu vychováván, aby dovedl žít tak, aby jeho život byl v souladu s učením Pána Ježíše. Jeho učení bylo celé vybudováno na čisté a veliké Lásce, proto také výchova církve má býti na lásce budována. Vedoucí církve mají samy v prvé řadě dávati všem příslušníků své církve dobrý příklad v tom, jak mají žíti, neboť právě na tom, jak věřící žijí, nejvíce záleží. Žijí-li správně, jsou-li opravdovými a poctivými křesťany, ne pouze dle jména, snaží-li se vybudovati v sobě Království Boží, pak celá církev bude pravým odleskem nové pravé, neviditelné Církve duchovní. Aby se tak stalo, musíme jíti všichni, tedy i samy církve, věrně za Kristem.
On jest Pravda, Cesta i Život, On zanechal celému lidstvu jen jediné náboženství, kterým je mravní síla a čistá veliká láska, bez obřadů, bez zázraků a bez příkras. Prostě – přijdete a očekáváte – buď Otce nebo Pána.
Jděte a sjednoťte se všichni v tomto náboženství, a nadejde ihned doba jediné, správné, všeobecné církve, v níž nebude rozporů.
Bůh vám k tomu pomoz!

54. Co je pravé náboženství

Pravé a jediné správné náboženství definoval nám sám Pán těmito Slovy:

»Pravé náboženství je mravní síla a čistá veliká láska.

Bez obřadů, bez zázraků, bez příkras.

Prostě přijdete a očekáváte Mne nebo Otce.

Náboženství je vzduch člověka, jímž je sycen a jímž živ se stává.«

To je celé náboženství. Definice tak prostá a jasná, a přece se lidé tolik napřemýšlí, o tom, co vlastně náboženství jest. Tím hůře tápe člověk v nejistých dohadech, vidí-li kolem sebe tolik různých církví, náboženských společností a kast, které se stále tříští v nové a nové, takže se v nich pomalu již nikdo ani nevyzná.
Mnohý usiluje o to, aby se co nejvíce přiblížil pravému náboženství a přemýšlí o tom jak žít, aby toto pravé náboženství správně plnil. Hledá si tuto novou cestu, protože jej neuspokojuje náboženství, ve kterém vyrostl nebo které mu bylo výchovou vnuceno, nebo lépe řečeno, nezamlouvá se mu způsob, jakým bylo a je ono náboženství hlásáno a uváděno mezi lid. Cítí, že tu prostě není něco v pořádku, že pravé náboženství musí být něco jiného než to, co v něm nacházel až dosud. Cítí, že pravé náboženství je cosi hlubšího, co se dotýká samého nitra člověka, a proto se také musí v životě projevovati jinak, než různícími se obřady jednotlivých náboženských společností.
Mnoho rozporů prožije člověk, než se s těmito problémy vypořádá, zvláště, když nemá dostatek odvahy a vůle osvobodit se od všeho, co jej setrvačností strhuje stále zpátky. Mnoho se člověk napřemýšlí, a přece celý problém náboženství je tak jednoduchý, že se dá shrnouti a vyjádřiti několika slovy: » Mravní síla a veliká, čistá láska. « To

je celé náboženství, to je základem všech náboženství celého světa.
Co je mravní síla? Jest to poznání č i s t é p r a v d y, poznání sama sebe, pochopení, že nejdříve musíme zvítěziti sami nad sebou, abychom dovedli správně plnit svůj úkol, pro život nám daný. A dále, že prostě musíme být v každém ohledu poctiví k sobě, k druhým i k Bohu, že musíme poctivě a svědomitě plniti všecky své povinnosti, které jsme na sebe v lidské společnosti převzali, že musíme žíti čistě a mravně.
To jest mravní síla. A tato mravní síla v nás musí být neustále doplňována velikou, čistou láskou. To je dle Slov Pánových jediné a nejsprávnější náboženství.
Tímto náboženstvím musí být naplňován náš všední život. Tímto náboženství musí být vedeno každé naše jednání s bližními. To znamená - být vždy a ve všem pravdiví a poctiví. Mravní síla naše musí být silnější, než všechny podněty z vnějška. Proto musíme umět se ovládnout za všech okolností, abychom v hněvu nikomu neublížili, ve strachu nic nezalhali, ze ziskuchtivosti nikoho neošidili a nepodvedli. Mravní síly je nám zapotřebí i k tomu, abychom dovedli sebe sama zapřít a obětovat se pro druhého, žádá-li toho zájem celku, obětovat se i pro celek.
Mravní síla a čistá, veliká láska. Je to tak jednoduché, když se to vysloví, není to však tak snadné v praksi to důsledně uskutečňovat, ačkoliv celý svět, všechna náboženství staví na těchto základních zákonech. Bez ohledu na dogmata a předpisy církevní, zcela nezávisle na obřadech a vnějších formách, bylo a navždy zůstává základem všech náboženství na celém světě jen jediný, pro všechny národy a rasy stejně znějící zákon: » Mravní síla a čistá, veliká láska.«
Studujte Budhismus, Brahmanismus, Laotsismus, Islam nebo jiná náboženství východní, nebo si vezměte náboženství židovské vedle křesťanského, a shledáte vždy, že základem každého náboženství je táž prostá věta, kterou jsem uvedl na počátku.
Kdo je tedy představitelem tohoto náboženského zákona?- ptáte se asi.
Nikdo jiný než On - Jediný – ten Nejvyšší – Jediný Bezejmenný, Jemuž říkáme Otec Nebeský nebo Bůh, protože jsme ani my, ani lidstvo vůbec nenašlo dosud pravé pojmenování pro Toho, Jenž všechno stvořil a všechno řídí.
On Jediný jest rádcem nás všech na celém světě, ať jsme vyznavači kteréhokoliv náboženství. Všichni jsme Jeho dětmi, skutečnými syny Božími však jen tehdy, pochopíme-li správně náboženství a snažíme-li se vždy a ve všem podříditi se základnímu velikému zákonu: mravní síle a čisté, veliké lásce.
On – Nejvyšší – je nejvyšší Moc a Síla. On je také Láska, Pravda, Moudrost. Proto máme, jak bylo na počátku řečeno, přijíti prosti a očekávati Otce nebo Pána.
Pán jest Kristus, tedy Ten, který sestoupil s nejvyšší výše a přišel mezi nás, vzal na sebe lidské tělo a ukázal nám v pravém světle jediné a pravé náboženství. On přišel nám také ukázati, jak snadno se můžeme dostati k Otci, jak se s Ním můžeme spojiti, jak můžeme žíti v harmonii s Ním, Nejvyšším, nejlaskavějším Tatíčkem naším.
Celý život Pánův zde na zemi nebyl pro nás ničím jiným než vzorem, ukázkou, jak chápat pravé náboženství, jak v něm žít, jak z něho co nejvíc vyzískat, pro blaho své i blaho svých bližních. Nikdy neukazoval, nikdy nepředpisoval, jakými obřady máme uctívati Jeho nebo Otce, jaké chrámy stavět, jaké oltáře v nich budovat, jak na nich obětovat. Nepřišel hlásat, že je třeba oblékat k tomu zvláštní roucha, jak to činí kněží přistupující k oltářům, aby – jak církev praví – sloužili Bohu. Nic takového Pán nežádal od nikoho, tedy ani od nás. Jediné, co máme Otci přinésti je: čistá,veliká láska, čisté srdce, věrné svým mravním zásadám. To jest ten nejkrásnější dar, který můžeme Otci přinésti a složiti jej na oltář Jemu nejmilejší, a tímto oltářem jest naše čisté, láskou naplněné srdce.
Z tohoto oltáře má vycházeti neustále plamen věčné lásky, kterou On, Otec sám do našich srdcí vkládá, a chtěl by vkládati stále, kdybychom před Ním svá srdce neuzavírali.
Naše srdce má býti otevřeno stále, aby Kristus – nejvyšší Láska Boží – mohla do něho vstoupit, mohla nás oblažit a ukázat nám, co jest to pravé blaženství zde na světě, ne teprve až po smrti, jak se vyhneme všemu utrpení, strastem i nemocem.
Tyto těžké stíny života nezastrou nikdy obzor člověka, který poznal pravé náboženství a dovede se jím věrně řídit v celém svém životě.
Jakmile pochopíte jednou podstatu pravého náboženství, pak bude vám také jasné, že chcete-li

uctívat Boha, nemusíte vyhledávat kostel a činit tak na kolenou před oltářem. Bůh je všude. Tam, kde právě stojíte, kudy chodíte, v přírodě, v nejskromnějším i nejbohatším příbytku. Všude, třebas i při práci můžete Boha oslovit, vzpomínkou na Něj posílit, s prosbou se K Němu obrátit.
» Otče – pomoz mi!« A Bůh pomůže, a jistě pomůže, provází-li vaši prosbu pevná víra, že budete vyslyšeni.
Mnohdy postačí vám pouhé vědomí, že tuto pomoc máte, že Kdosi veliký a mocný je blízko vás, že mocnou pomoc máte vedle sebe. Jak blahý to pocit, mít milujícího Otce a dárce všeho blízko sebe, míti na dosah mocného a nejmoudřejšího Tatíčka, který jest každým okamžikem připraven dáti nám vše, co potřebujeme, jen dovedeme-li to přijmout a dovedeme-li se připravit na to, abychom uměli brát.
A nyní si připomeňme dále velikou, čistou lásku, která spolu s mravní silou tvoří základ pravého náboženství. Mnohokráte jsem tu již o lásce mluvil a mluviti budu i dále, protože věřím, že moje připomínky alespoň u někoho, nebo alespoň v ojedinělých chvílích se uplatní a nezní naplano. Nedostatek lásky – to je ta nejtěžší nemoc, kterou dnešní lidstvo nejvíc trpí. Láska nesobecká, nedělitelná láska ve všem, ke všemu a pro všechny.
V prvé řadě musíme ovšem svoji lásku věnovati Otci Nebeskému, již z vděčnosti za všecko co nám dává, čím nás obklopuje. Krásy přírodní, květy, lučiny, úrodné lány, všechno co Bůh stvořil, k potěše a užitku člověka, za vše musíme být vděčni. A svoji vděčnost k Otci projevíme nejlépe svojí velikou a čistou láskou ke všemu, co stvořil, láskou a obdivem nad Jeho tvorbou, počínaje zemskou hroudou, rostlinami, zvířaty a konče nejvyššími tvory na zemi, našimi bratry – člověkem.
Účinná láska ke všemu stvoření jest nejlepším projevem naší lásky k Otci Nebeskému. To mějme stále na zřeteli, to si stále uvědomujme, tím se řiďme. Každý tvor Boží je naším bratrem, protože všichni máme společného Otce a společnou Matku. A jsme-li všichni mezi sebou bratry a sestrami, pojí-li nás všecky ten nejvyšší a nejsvětější svazek rodinný, proč bychom se vzájemně nemilovali? Proč bychom měli jeden druhému ubližovat a život si vzájemně ztěžovat? Vždyť je to přímo povinností naší uvědomovat si toto bratrství, které nás všechny pojí v jediný rodinný kruh a zůstávat věrni všem úkolům a povinnostem, které pro nás z tohoto bratrství vyplývají. K tomuto názoru musíme dospět sami, a k tomuto názoru musíme dopomáhati i jiným, aby každý jedinec k tomuto vážnému faktu došel, tuto pravdu znal a dle toho také žil. Všichni ze všech svých sil musíme pomáhat k odstranění vší bídy, zmírnění všeho utrpení a každou nešťastnou, rozechvělou duši uklidňovat svou láskou.Je zcela přirozené, že člověk, který pociťuje a projevuje dostatek lásky k lidem, má také dostatek lásky i ke zvířatům. Cítí s nimi a pomáhá jim, protože je mu stejně nesnesitelná představa trpícího člověka jako trpícího zvířete. Pamatuje i na ptactvo, které těžko přečká zimu bez pomoci dobrých lidí, protože i v tom ptáčeti, stejně jako v každém jiném zvířeti vidí dítko Boží. Jest si vědom i toho, že tato němá tvář má stejnou duši jako my, jenomže se dosud nacházejí v nižší duchovní sféře než my, kteří tuto sféru máme již za sebou, a právě proto potřebují lidské pomoci. A člověk, který jest si vědom pravého náboženství, čisté, veliké lásky, musí sám v sobě cítit svoji povinnost i k těmto tvorům, aby jim umožnil život, který jest jim dán v jejich vývoji k zdokonalování se, a svou láskou musí jim pomáhati, aby ve svém vývoji duchovním šli kupředu.
Bez Vůle Nejvyššího nic se neděje, bez vážné příčiny nic tu není. I každé sebe menší zvířátko má tu svůj úkol a svou povinnost v tomto životě. I ono se zdokonaluje, a lidé, jako tvorové dokonalejší máme nejen možnost, ale dokonce povinnost jejich duchovní, respektive duševní vývoj uspíšit. Jakým způsobem, ptáte se snad? - Zase jen láskou, neboť prokazujeme-li jim svou lásku, pomáháme jim k jejich postupu výš. Tím zároveň činíme i radost Otci Nebeskému, který jest stejně Otcem a Stvořitelem jejich jako naším.
Až budete moci říci: » Se vším jedno se cítím,« pak splynete všichni s celým vesmírem a všechno co kolem nás je, v sobě pocítíte. To jest to naše probuzení, a jakmile je jednou prožijeme, nikoho neopustíme, nikomu nezůstaneme dlužni lásku a svou pomoc. Pak budeme Bohu nejblíže, protože budeme naplňovat a uskutečňovat to pravé náboženství, nejsprávněji prožívané.
Proč je dnes tolik lidí bez náboženství? Jistě je pravá příčina toho v tom, že se pravé náboženství ztratilo. Bylo odloženo a zakryto všelijakými nepotřebnými naukami, obřady a zbytečnostmi, ve kterých člověk nemůže nalézti tu prajednoduchou, čistou pravdu pravého náboženství, které by

sílilo jeho lidskou duši a přivedlo jej ke skutečné blaženosti a spokojenosti, v níž by nalezl onen klid a mír duše, po kterém každý z nás tolik touží.
Náboženství, ať již kterákoliv církev za ním stojí, klade dnes největší důraz na vnější formy. Ba,dalo by se přímo říci, že jednotlivé církve a náboženské společnosti jsou věrnější svým obřadům, formalitám, uniformám, než náboženství samému, protože jim velmi záleží na tom, aby se podstatně lišily od ostatních. Pravá podstata a hodnota náboženství samého musela proto ustoupit až na místo podřadnější, čímž samy církve oddálily své příslušníky od pravého náboženství.
Náš Pán, Učitel a Mistr učil nás, že má býti jen jeden ovčinec, jako jest jen jeden pastýř. Učil nás, že člověk pozemský nemá právo říkati o sobě, že on je pastýřem duší, protože máme jen jednoho pastýře, a tím je Kristus.
Když Pán žil na zemi mezi lidmi a mezi svými učedníky slyšel, že jeden druhému řekl mistře, poznamenal k tomu: » Neříkejte si mezi sebou mistře, neboť jen jediný jest Mistr náš – (ne váš) – a tím je Kristus.«
Tím ukázal také na rozdíl, který je mezi Ježíšem a Kristem.
On byl tak skromný, že ačkoliv byl Kristem cele naplněn, uznával Krista i On za Svého Mistra. Petr mohl Mu správně říci: » Ty jsi Kristus, Syn Boha živého«, - ale On nepřipustil, aby byl mezi Svými posluchači a učedníky výjimkou. Nikdy nemluvil o Sobě jako o někom vyšším, nikdy nedopustil, aby s ním druzí takto jednali, protože byl vzorem pokory, prostoty, čistoty a lásky.
On také ukázal nám,jak má vypadat mravní síla. Obětoval Sebe, Své všechno jen pro dobro lidí. A jak se mu jeho vlastní lid odměnil?
Národ, do kterého přišel, byl sice nejblíže Bohu svými náboženskými naukami, ale jeho vlastní lid Ho nepoznal a nepřijal Jej.Ukřižovali Ho za Jeho hlásání pravého náboženství lásky, a On šel pokorně a oddaně k potupné smrti na kříži. Šel, protože věděl, že Svojí smrtí zpečetí tu pravdu, kterou hlásal, že Jeho smrt pohne duše lidské, aby konečně poznaly,co je to mravní síla, která dovede za pravdu podstoupit i tak potupnou smrt.
Také náš Hus byl nám vzorem mravní síly. Odmítal vysoké hodnosti církevní, kterých mohl dosáhnouti, kdyby byl odvolal a netrval na hlásané pravdě. Ale jeho pravdy byly mu nade vše. Chtěl svým učením očistit křesťanství v rámci katolické církve a zbavit je všech tehdejších nepravostí, toužil po nápravě a věřil, že pravdy jím hlásané jsou nesprávnější cestou k ní. Proto také podstoupil raději potupnou smrt na hranici, než by byl odvolal jediné slovo ze svatých pravd. To je obraz mravní síly.
A podobně i náš bratr Komenský volil raději vyhnanství, než by se byl zřekl pravd jím hlásaných a provinil se zpronevěrou na pravém náboženství. Nezřekl se čistého učení našeho Pána, pevně při něm setrval, i když mu tato jeho věrnost nevynesla nic víc, než život psance. A právě proto, že jeho mravní síla byla tak ohromná a nezlomná, mohl ukázat celému světu i ve svém vyhnanství, kým byl on, kterého zastánci nepravého náboženství vyhnali z rodné země. On se stal učitelem všech národů celého světa a průkopníkem nového duchovního života, průkopníkem pravého náboženství, které bylo založeno právě jen na mravní síle a čisté a veliké lásce.
To jsou dva největší vzory, ze kterých si pokolení minulá i budoucí mohou stále bráti příklad.
Každý z nás má své chyby, každý z nás – právě proto, že žije dosud zde na zemi svůj život hmotný – má své nedostatky. Kdyby nebylo těchto nedostatků, nebyl by se musel vracet znovu do hmoty, aby se zde zdokonaloval a své nedostatky a chyby postupně odkládal, spáchané zlo svým utrpením odčiňoval. Nám však, nikomu z nás nepřísluší právo tyto nedostatky druhých posuzovati a odsuzovati. Duchovní vývoj každého jednotlivce jde svojí individuelní cestou, a nemůžeme-li chybujícímu pomoci, alespoň neodsuzujme. Jen sami sobě buďme soudci co nejpřísnějšími, abychom se rychleji dostali kupředu a stali se lepšími.
Dokud neodložíme všecky své nedostatky, musíme se sem stále vraceti a znovu a znovu v nové inkarnaci žíti. » Dokud nesplatíme toho posledního haléře, dokud nebudeme tak dokonalí, jako Otec náš Nebeský dokonalý jest,« nevejdeme do Království Nebeského. Teprve až této dokonalosti dosáhneme, nebudeme se muset již vraceti do života hmotného.
Jsou však bytosti, které již této dokonalosti dosáhly, a přece se sem vracejí, aby mezi námi žily. Tyto bytosti objevují se zde z příkazu Nejvyššího, z Vůle Boží, aby zde splnily nějaký veliký úkol,

který On jim uložil, aby splnily poslání Boží, uskutečnily Jeho plány. Toto jeho poslání ovšem málo lidí chápe, málo kdo o něm ví, je známo jen malému počtu zasvěcených.
Kdyby v lidech žila pravá, čistá láska, byli by tak pokorní, že by ani nedovedli posuzovati své bližní jinak, než hodnocením jejich dobrých, kladných hodnot. Nikdy by je nedovedlo uspokojit to nevraživé, nenávistné hledání chyb na druhých. Pravá, čistá láska najde v každém člověku bratra a v každém bratrovi jen dobro. A kdo hledá dobro, najde je v každém člověku. Protože v každém základní zrno dobroty žije, ať je čímkoliv přikryté. Proto také lidé naplnění opravdovou láskou žijí životem mnohem šťastnějším a radostnějším. Protože dobro hledají, s tímto dobrem se velmi často setkají, a pak mohou věřit a věří, že je na světě jen velmi málo lidí, o nichž by se směli domnívat, že jsou zlí.
Člověk dobrý a zlý. Známe velmi dobře, jak se různí jejich projevy a skutky. Musíme si však uvědomit, že se v základě liší jen stupněm své dokonalosti. Člověk je tím dokonalejší, čím více dobra v něm. Nedokonalost lidskou nemáme právo soudit my, protože nedovedeme ani pochopit, proč to či ono někdo druhý udělal, co jej přimělo k jeho činům.
Jen sami sebe pozorujme, sami sebe poznávejme a chápejme, to je naší první povinností. Jak plním zákony Boží já, jaké jest mé náboženství, jak dle něho žiji, jak plním svůj úkol Bohem mi daný? - To jsou otázky, kterými se každý má zaměstnávat nejpoctivěji. Kdyby tak každý skutečně činil, kdyby každý začal posuzovat a napravovat sebe sama, pak by byl svět za kratičkou dobu tak krásný a dokonalý, že by to Království Boží zde na zemi bylo uskutečněno ihned.
Proč se nám toto Království Boží zde na zemi zdá pouhou utopií? Proč se to pravé náboženství v lidech neujímá? Proč lidé žijí raději v utrpení a nelásce, než by se pokusili toto Království Boží na zemi vybudovat?
Přiznejme si, že největší překážkou je zde lidská ješitnost. Člověk sám před sebou skrývá své chyby, nepřizná si svou nedokonalost a potřebu napravovat sebe. Zato s tím větší horlivostí hledá chyby na druhých a je nejhorlivější v opravování druhých.Touto cestou však lidstvo nikdy nedospěje k cíli, který leží stejně před lidstvem jako celkem, jako před každým jedincem – to jest k dokonalosti. Nejjednodušší a nejsprávnější cesta je – začít sám u sebe.
Při této příležitosti nemohu nevzpomenout na vzácnou knihu Adriana Santi » Životní normy nové rasy«. Je to dílo ohromného poznání sebe sama, poznání vlastních chyb i dosaženého stupně dokonalosti, které napovídá jasně, jak proti svým chybám bojovat, jak své nedostatky odstranit.
Za pseudonymem Adrian Santi skrývá se sestra, která je vysoce duchovně založená a s níž se dobře znám. Má schopnost vybavit své duchovní tělo, kdykoliv chce. Pak svým duchovním tělem dostává se často až do nejvyšších duchovních sfér, kde získává vzácná poučení. Odtud přinášela si také postupně obsah své knihy » Životní normy nové rasy«, a když si přinesla část poslední, shledala, že je to 365 článků, právě tolik, kolik dnů v roce, a z toho poznala, že těmito články je jasně znázorněna cesta k dokonalosti pro každého člověka.
Tuto školu dokonalosti může prodělat každý i bez učitele, jen když dovede být opravdu poctivý sám k sobě a přiznati si upřímně, v čem chybuje.
Tato kniha se ovšem nečte jako román. Stačí přečísti denně jeden z těch očíslovaných odstavců a nad každým z nich uvažovat, zda žiji již tak, jak je zde naznačeno, zda zachovávám to, co je zde předepsáno, či je-li požadavek zde kladený pro mne již samozřejmostí. Teprve když vše v sobě srovnám, mohu jíti dále a přečísti si odstavec další.
Když však poznám, že se uvedeným předpisem neřídím, že mi ještě cosi chybí k tomu, abych dle uvedené pravdy dovedl skutečně žít, pak se musím u takového odstavce pozdržet déle a přemýšlet, vyzkoušet, co mi schází nebo překáží. A teprve když se mi podaří přivlastnit si tuto pravdu jako součást svých vlastních názorů, kterým chci zůstat vždy věrný, pak teprve mohu jít dále.
Každý, kdo s podobnou svědomitostí probere všech 365 odstavců, dosáhne ji značně vysokého stupně dokonalosti a pocítí, jak ohromný pokrok učinil ve svém duchovním vývoji. Nemyslete však, že tuto školu musíte absolvovat během jednoho roku. Nezáleží také tolik na tom, jak dlouho, ale jak poctivě se jí budete zaměstnávat, a kolik z ní uvedete v život svými činy.
To je cesta, která vede k dokonalosti. Cesta nejjednodušší, jakou nám ukázal Pán Ježíš. Pro mnohého člověka nestačí ovšem jeho dobrá vůle. Potřebuje, aby jej někdo vedl, potřebuje nějakou

direktivu, jakousi pomůcku, která by mu pověděla jak začít a jak pokračovat. Dnes už ji máme, a je upravena a vedena tak systematicky, že může být i mnoha lidem oporou a posilou. Dík autorce za ni! Ukázala nám v ní také, co je to pravé náboženství, ke kterému přímo vede a vychovává.
Zmínil jsem se tu o této knize jen proto, abych vám všem, kteří se snažíte dosáhnouti své dokonalosti cestou duchovní, poradil, jak si tuto cestu ulehčit. Tato kniha bude vám zrcadlem, které vám vždy ukáže vaše pravé, nezkreslené » já « se všemi přednostmi i chybami. A podle toho, jak se budete snažit své chyby odstraňovat, podle toho se budete blížit ke své dokonalosti a tím i ke své spáse.
To jest cesta k tomu pravému a jedinému náboženství a na té provázejž vás Pán a posiluj vás Otec Nebeský, abyste naplněni mravní silou a čistou, velikou láskou pravého náboženství, dospěli k dosažení blaženosti dočasné i věčné.

55. Omyly věřících

Je tolik milionů věřících, a většina z nich věží ve velkých omylech a věří jim. Povětšině není to jejich vlastní vinou, neboť velmi často jsou v těchto omylech vychováváni a udržováni různými církevními výklady o pravdách či nepravdách náboženských. Nejsmutnější však je, že tyto mylné výklady vycházejí velmi často i ze samotných církví křesťanských.
Jeden z největších omylů, jehož se přidržují zvláště církve evangelické,jest, že Pán Ježíš přinesl Svoji oběť na kříži nejen proto, aby nás vysvobodil ze hříchů, ale že zemřel za naše hříchy, a to nejen za hříchy minulé, nýbrž i budoucí. Tedy- nejen za hříchy, spáchané před Jeho příchodem, nýbrž i za hříchy, které byly spáchány po Jeho ukřižování, i za všechny ty, kterých se dopustí příští pokolení za námi.
To je největší a nejosudnější omyl pro věřícího člověka, protože vede jen ke spoléhání se na to, že mohu žíti a hřešiti jakkoliv, když všechny mé hříchy smyl již předem Pán Ježíš Svou obětí na kříži.
Je pravda, že se Pán Ježíš obětoval za všechny naše hříchy předcházející, které zatěžovaly naše duše těžkou karmou, ale ukázal nám také Svým svatým učením dvě cesty, kterými můžeme dosáhnouti odpuštění všech, tedy i budoucích svých hříchů.
V tom je Jeho ohromná zásluha, že nás učil, jak máme žíti, abychom dosáhli co nejdříve pravého spojení s Otcem Nebeským. Ukázal nám, jak se můžeme k Němu přiblížiti, Jeho Zákony poznati a jimi se říditi, abychom nehřešili, a jestliže jsme se již hříchu dopustili, jak můžeme dosáhnouti odpuštění.
Vedou k němu dvě cesty, které nám ukázal Pán Ježíš. Prvá jest – jíti za Kristem, to jest cestou lásky, a komu se tato cesta zdá méně schůdnou, pak musí, chce-li ve svém vývoji jíti kupředu, nastoupiti cestu druhou, to jest - cestu utrpení.
Láska našeho Otce Nebeského k nám byla tak veliká, že seslal nám Svého jediného Syna, aby nás poučoval o tom, jak se můžeme všemu utrpení vyhnouti, neboť Bůh si nepřeje, aby Jeho dítky trpěly, naopak, chce, aby žily šťastný, radostný a spokojený život. Pán nám také ukázal, že Bůh netrestá, že lidská utrpení nejsou z rukou Božích, nýbrž že si každý své utrpení sám připravil, a to neuposlechnutím zákonů Božích a nepochopením velikých pravd, hlásaných naším Spasitelem.
Všecka utrpení byla by zbytečná, kdyby právě jimi nebyl člověk upozorněn na své chyby a omyly, kterých se ve svém životě z vlastní své vůle dopustil. Jen s tohoto stanoviska máme pohlížeti na svá utrpení a přijímati je jako školu, která nás vychovává k lepšímu a ušlechtilejšímu životu, a zároveň posiluje nás, abychom nepodléhali omylům vlastního rozumu.
Bůh obdařil nás rozumem a svobodnou vůlí, abychom my sami byli strůjci svého osudu a sami si určili, chceme-li jíti za Kristem a míti život blažený nejen po smrti v záhrobí, nýbrž i zde na zemi již, tedy – jíti za svým zdokonalováním bez utrpení, anebo – chceme-li místo zákonů Božích poslouchati raději svádění Satana a připravovati si tím cestu utrpení.
Každé utrpení naše, Bohem samým dopuštěné, je stejně veliký projev Jeho Lásky k nám, jako ono blaženství, které nám připravuje cesta za Kristem. Tuto důležitou skutečnost však věřící nechápou a neprávem naříkají na svá utrpení a dokonce i podezírají Boha, že On je nespravedlivě trestá. Vždyť

je to veliká milost od Boha, který se stará o každou bloudící duši, aby nezůstala ve svém vývoji pozadu. Neuznal-li člověk za správnou cestu, kterou nám ukázal Pán Ježíš, to jest cestu lásky, pak není možno nic jiného, než cesta utrpení, protože bloudící duše musí býti upozorněna na své omyly, musí si uvědomiti, že nejednala správně, aby se včas obrátila na cestu pravou. Svým utrpením má býti donucena k tomu, aby přemýšlela, v čem chybila a čím si své utrpení přivodila a zavinila.
Mnoho věřících se domnívá, že Pán Ježíš přišel na svět, aby spasil bezpodmínečně celý svět, že spása, kterou přinesl pro nás pro všechny, náleží i těm, kteří odmítají přijmouti ji. I tento názor je velmi mylný. Bůh si přál, aby ona spása, kterou Pán Ježíš měl a chtěl uskutečniti na celém světě, byla pro všechny, a proto nám Pán Ježíš ve Svém učení ukazoval, jak ke své spáse můžeme dojíti, ale naše svobodná vůle, kterou nám Otec nebeský ponechal, musí rozhodnouti o tom, chceme-li upřímně za touto spásou jíti, přejeme-li si opravdu býti spaseni či nikoliv.
Je tedy chybné a mylné učení, že každá duše bez výjimky byla spasena Pánem Ježíšem. On jistě miluje každou duši a u každé se snaží dosáhnouti toho, aby byla přístupna Jeho spáse a přijala ji. Nejvíce Lásky věnuje však právě těm lidem, kteří dosud bloudí a o spásu své duše se připravují.
Co je to vlastně – spása? Kdy lidská duše dojde oné spásy?
Především musí znáti zákony Boží. Musí znáti dobře a dle pravdy celé učení Pána Ježíše a snažiti se upřímně dle tohoto učení žíti a dané nám zákony Boží zachovávati. Musí jíti ve všem za Kristem, touž cestou, kterou nám ukázal On Svým vlastním životem i Svým sv. učením.
Ale i ten, kdo zachovává zákony Boží a snaží se jíti za Kristem, i když se řídí přesně učením Pána Ježíše, může být, ale přece jen nemusí být spasen. Toho dosáhne teprve, když dojde takového stupně své dokonalosti, že zvítězí nad bolestí. Až nebude pro něho utrpení utrpením, nýbrž radostí a až nebude pro něho bolest bolestí, nýbrž štěstím.
Projdete-li celé učení Pána Ježíše, najdete mnoho věcí, u kterých se mnohý věřící pozastaví a řekne si: To není možné! Milovat svého nepřítele, odpouštět svým nepřátelům, kteří nám ublížili – je velmi těžká věc. A ještě těžší je – za zlé dobrým odpláceti, nejhůře však je pro člověka – uznati vlastní chybu. Říci si třebas jen v tichu, sám sobě: ano, chybil jsem, jsem dosud nedokonalý, dosud hřeším. A nejtěžší povinností, od které člověk nejčastěji utíká jest – přiznati svoji chybu před bližním, kterému ublížil a odprositi jej.
Kdyby však každý člověk byl sám sobě přísným soudcem, kdyby sebe sama dobře a spravedlivě pozoroval a snažil se své chyby odkládati a napravovati, pak by jistě neměl tolik času, aby mohl posuzovati ještě druhé. A při tom by mnohdy poznal i to, že ublížil-li mu někdo, stalo se tak jen jeho vlastní vinou.
Tato jediné správná cesta jest však, jak již bylo řečeno, pro mnohé lidi zcela neschůdná, podrobiti se těmto zákonům zdá se jim naprosto nemožné, a proto mají ještě tak strašně daleko ke spasení.
Jinak je tomu však u člověka, který chybu svoji poctivě přizná, svého poklesku lituje a opravdově se snaží vyhnouti se zlým skutkům. Ten, i když se mu to plně nedaří, a v důsledku toho přijde na něj nějaké utrpení, je si vědom již toho, že si své utrpení sám zavinil, a proto nereptá a nenaříká. Dovede hrdinně snášeti všechno, a u vědomí, že si tím odčiňuje svou vlastní chybu, přestává býti pro něj utrpení utrpením, a je pro něj radostí, bolest není pro něj již bolestí, ale štěstím. A je-li ještě dokonalejší, prosí i o taková trpení, aby svou duši očistil úplně. Teprve takový člověk dosáhl opravdu svého spasení.
Nemyslete si, že takový člověk svou bolestí přece jen trpí, a že je to jen jeho trpělivost, která mu pomáhá jeho utrpení snášeti. Nikoliv – netrpí vůbec, protože to, co se s ním děje, nepřijímá a neuvědomuje si jako utrpení, ačkoliv možná jiní lidé považovali by totéž za utrpení veliké. Žíti bez utrpení, nepociťovati je, to je spása!
Velkého omylu dopouštějí se také církve tím, že se domnívají, že jejich církev je nejlepší, nejdokonalejší a jediná, která jen svým příslušníkům dopomůže ke spasení, jinak nedosažitelnému, čili že jejich církev je samospasitelná. Takto udržují jen své příslušníky ve velkém omylu a vychovávají je ke spoléhání se na jiného, ne na sebe samotného. Vnucují svým věřícím domněnku, že jim stačí, že jsou příslušníky jejich církve, a tím již dojdou spasení, ať již jejich život byl jakýkoliv. A to je veliký omyl.
Jak se mohu věřící domnívat, že budou spaseni prostřednictvím své církve, jsou-li přitom i velkými

hříšníky? Jak se mohou domnívati, že jejich příslušnost k církvi zbavuje je již povinnosti plniti zákony Boží, jíti za Kristem a žíti v každém ohledu poctivý, ušlechtilý a lásky plný život?
Příslušníci církve dojista mohou býti spaseni, ale žádná církev nemůže jim k tomu dopomoci sama. Vždycky bude záležeti jen na každém jednotlivci, jak plní zákon Boží, jak pochopil učení Pána Ježíše a jak se snaží dle tohoto učení opravdově žíti.
- Po skutcích jejich poznáte je – řekl Pán Ježíš.
Teprve tehdy, kdyby všichni příslušníci církve byli pravdivě poučováni o učení Pána Ježíše, kdyby byli opravdově vychováváni k tomu, aby nejen věřili, nýbrž i do všech důsledků poctivě a oddaně dle tohoto učení žili, pak by se církev mohla chlubit, že její příslušníci došli nebo mohou dojíti ke spáse její pomocí, protože ona to byla, která je vychovávala k pravému křesťanskému životu. Ale i v tom případě měla by církev jen tu zásluhu, že své příslušníky k tomuto správnému životu vedla a skutečně vychovala.
Podívejte se však, která církev plní svůj úkol opravdu poctivě a dokonale! Uvažujte dobře o tom, čím se většina církví zabývá a na čem jim nejvíce záleží. Je to především – míti co možno největší počet příslušníků, aby s ním byly i co možno největší příjmy. Dále se zaměstnává nejvíce tím, aby učila své věřící tomu, co církev k věření předkládá, co všechno musí z církevních předpisů zachovávati, co všechno církve předpisují, aby se jejich příslušníci lišili od příslušníků církví jiných. Poučuje je o svých obřadech a nutí je účastniti se jich.
To všechno jsou však pouhé podřadnosti, pro které na vlastní výchovu nezbývá mnoho času. Jen tam, kde je opravdový kněz, pravý a ušlechtilý, který jest si vědom své povinnosti a zodpovědnosti,jen takový kněz se upřímně a skutečně stará také o spásu svěřených mu duší, a jsou to mnohdy samy předpisy církve, které mu jeho práci ztěžují. Záleží tedy zase na jednotlivci, jak jsou příslušníci církve vedeni, ale církev sama o to zásluh nemá.
Znám příslušníky různých církví, ale vždycky více než jejich příslušnost posuzuji jejich skutečný život. Ten je rozhodující pro každého člověka, a ne jeho příslušnost k té nebo oné církvi. Proto se mi zdá docela malicherné, nechci-li říci přímo směšné, vidím-li, jak někteří si zakládají na tom, že jsou příslušníky právě té své – té nejlepší církve. Znám na příklad celou řadu příslušníků katolické církve, upřímně jí oddaných a velmi zbožných, kteří si velmi zakládají na tom, že jsou členy katolické církve, ale když se podíváte na jejich život soukromý, na jejich skutky, pak vás až udiví to, jak jsou daleko od opravdového křesťanství a od učení Pána Ježíše. Uznáte, že tím že říkají - » jsem přísný a upřímný katolík« - dělají vlastní církvi katolické hanbu.
Měl jsem příležitost poznati velmi zblízka jednu takovou přísnou katoličku, a kdybych vám předložil doklady o jejích skutcích, řekli byste, že je ďáblem posedlá, je-li schopna takového zla. Tolika lidem ubližuje, nezná vůbec, co je to láska, kterou hlásal Kristus, a přitom je – ovšem docela mylně přesvědčena, že je-li přísnou katoličkou, pak svými skutky slouží Kristu. Ve skutečnosti však slouží toliko Satanovi. Jí prostě stačí to, že je v katolické církvi, protože i ona věří tomu, že jejím prostřednictvím bude spasena i ona, stejně jako všichni ostatní příslušníci této církve, ať již jejich život byl jakýkoliv.
To je ohromný omyl, a tato nepravda přímo svádí ke hřešení, protože se lidé spoléhají na to, že vliv církve je tak dalekosáhlý, že je zbaví i všech následků jejich hříšného života.
Dále církev hlásá, že každému budou odpuštěny všechny jeho hříchy,j estliže se z nich vyzpovídá a jde k přijímání. I to je veliký omyl. Konečně – vidíme to sami na výsledcích.
Podívejte se na křesťany, kteří chodí třebas i velmi často ke zpovědi, ba, mohou chodit třebas i denně k přijímání, a přece podléhají různým utrpením, která jsou důsledkem jejich hříchů. Kdyby jim byly opravdu po zpovědi a přijímání odpuštěny, pak by již nemohli trpěti. Jejich utrpení, bolesti, nemoce, vše to není ničím jiným, než důsledkem jejich falešného života duchovního i hmotného, výsledkem mravních poruch duše. Hříchy na duši spáchané působí pak na tělo, a to musí trpěti. Tato skutečnost pak sama o sobě je nejlepším důkazem toho, že ani taková zpověď, jak mnoho lidí ji chápe, ani přijímání nezachrání nikoho od následků hříšného života. Takoví lidé, nechť jsou příslušníky kterékoliv církve, nemohou žíti životem blaženým.
Prostě – není pravda, že někdo jiný může s nás sejmouti naše hříchy nebo nám je odpustiti. To nemůže učiniti žádný člověk, ani sám papež. To náleží jen jedinému Soudci, a tím je sám Bůh ve

Svém velikém milosrdenství. Jen On může nám naše poklesky a životní omyly prominouti, jen On může nás ochrániti před všemi důsledky našeho nerozumného života. A On jest také vždy ochoten učiniti tak, protože nás nesmírně miluje a chce, abychom netrpěli. Sám také nikdy nás netrestá, jak církev mylně nám vykládá, a dokonce jako trestajícího Boha nám Jej představuje. On jest nejvyšší Láska, a proto dovede jen milovati a dlouho trpělivě čeká na naše poznání vlastních chyb, než připustí, aby Satan, kterého hříšník poslouchal více než Boha, mohl nám způsobiti nějaké, třebas i zcela zasloužené utrpení.
Kdyby nám kněz mohl odpustiti naše hříchy a my věřili tomuto odpuštění, jak bychom mohli potom věřiti, že Bůh – Láska sama – nás ještě trestá? Za co? Vždyť naše hříchy byly nám již odpuštěny!
Ne, ne, tak tomu není! Láska Boží je tak bezmezná, že i tím, že v krajním případě připustí i naše utrpení, projevuje nám Svou Lásku.
Vždyť Pán Ježíš učil nás, jak se můžeme utrpení vyhnouti, abychom i když ve své nedokonalosti zhřešíme, trpěti přece nemuseli. Vždyť na této pláni pozemské žijeme dosud proto, žejsme nedokonalí, zde máme se zdokonalovati, a právě chybami se učíme. I hříchem můžeme se zdokonaliti, poznáme-li při jeho spáchání zlo, kterému se máme příště vyhnout. Proto Bůh nás neodsuzuje.
Bůh žádá na nás jen to, abychom byli stále dokonalejší a co možno nejvíce se vyhýbali zlu. K tomu právě je třeba poznati dokonale zlo, abychom je uměli rozlišovati od dobra. Přijdeme-li k tomuto poznání u každého zla nově spáchaného, a upřímně litujeme, že jsme se tohoto zla dopustili, a máme přitom upřímnou vůli pro budoucnost se tohoto zla vystříhati, vyhověli jsme tím plně tomu, co od nás Bůh žádá. A v okamžiku tohoto upřímně míněného příslibu jest nám hřích náš prominout, a my nemusíme za něj trpět. Nové zkušenosti, které jsme přitom získali, znamenají zase krůček na cestě našeho vývoje, zase kousíček blíže k dokonalosti. To je ta pravá zpověď, lítost i pokání.
Představitelé církve jsou si toho dobře vědomi, ale znají většinu lidí, že by sotva byli ochotni z vlastní své vůle uvědomovati si své hříchy, a proto nutí své věřící, aby chodili ke zpovědi. Nedosáhne-li věřící touto zpovědí žádného nebo očekávaného výsledku, není to ani tak chybou kněze, jako spíše hříšníka samého, který zpověď svoji nebral upřímně a vážně a provedl ji zcela povrchně. Takováto zpověď zůstane jen zcela nedokonalou formalitou, a ti, kteří jí věří, nedosáhnou odpuštění svých hříchů a musí za ně trpěti.
Také nestačí zpovídati se jednou, dvakrát, třikrát do roka. Denně máme všechny své skutky podrobiti vlastnímu soudu. Denně máme si uvědomovati, zda jsme nepřekročili zákony Boží a žijeme-li skutečně v souladu s učením Pána Ježíše. Přitom ovšem musíme potlačiti pýchu svého vlastního rozumu a přiznati si upřímně, že jsme chybili. Nesmíme nijak sami před sebou omlouvati své zlé skutky, abychom tím utišili své svědomí. Denně je třeba, abychom upřímně litovali všech omylů a poklesků, kterých jsme se dopustili, a hlavní povinností z toho pak vyplývající jest- naše opravdová snaha poznané zlo již neopakovati. To si musíme slíbiti, a slib ten také dodržovati.
Jen tak se zdokonalujeme a stáváme se ušlechtilejšími, a zároveň i šťastnějšími lidmi, protože nemusíme za své hříchy trpěti.
Pak ale nemusíme také choditi k žádné zpovědi, nemusíme nikomu jinému hříchy své svěřovati, stačí, když si to upřímně řekneme sami sobě a pokorně přiznáme svému Otci Nebeskému, Jehož dítkem každý z nás je. Stačí říci třebas jen- » Vidíš, Tatíčku, zase jsem klopýtl, zase jsem chybil, ale to proto, že jsem ještě nedokonalý. Nedovedu ještě žíti tak, jak Ty chceš. Poslal Jsi nám našeho velkého učitele, ale já neměl dosud příležitost všechno dobře uvážiti, nebo – já nemám dosud síly říditi se přesně Jeho učením, jsem dosud začátečník na cestě ke svému zdokonalování, a proto věřím, že víš-li na jakém stupni svého vývoje stojím, promineš mi, čím jsem se prohřešil a posilníš mne v budoucnu, abych se dovedl lépe zlu vyhýbati. Slibuji Ti, že se sám vynasnažím, abych byl a stal se lepším-«.
A nad takovouto zpovědí bude míti Otec Nebeský jistě radost, a to jak z vaší lítosti, tak i z vašeho pokání. Bude se radovat, že zbloudilé děcko, které v nestřežené chvíli podlehlo svodům Satana, uznalo svoji chybu a zase se k Němu vrátilo. Vždyť nad jedním hříšníkem pokání činícím, radují se Nebesa více, než nad 99 spravedlivými.
Ale i Satan má svůj důležitý úkol v našem duchovním vývoji, to jest na naší cestě k zdokonalení.

Satan, nebo ďábel -jak lidé ošklivě říkají, je také služebník Boží, a to jeden z největších, neboť jest pomocníkem při naší výchově k duchovnímu vzestupu. Nebýti Satana, který má povinnost sváděti ke zlému, nepoznali bychom zlo, a pak bychom také nedovedli rozeznati dobře zlo od dobra. On dává nám svými svody příležitost, abychom dle vlastní vůle a dle svého rozumu mohli se rozhodovati, chceme-li poslechouti Satana, či raději říditi se učením Pána Ježíše. K tomu nám Bůh dal rozum a svobodnou vůli. Na jedné straně Satan – na druhé, jako protiváha – Pán Ježíš, a na nás je, koho z nich chceme poslouchati.

Otec Nebeský, který nás tolik miluje a přeje nám vše dobré, chce, abychom žili podle učení Ježíšova. Satan snaží se odvrátiti nás od něho. To je neustálý boj pro člověka, boj,kterým sílí a v němž zvítězí jen ten, kdo po poznání zla a spáchané chyby dovede si ji hned uvědomiti a svého podlehnutí Satanovi upřímně lituje.

Běda však těm, kteří si toto neuvědomují, kteří nevěří, že i ty zlé skutky, ze kterých se již vyzpovídali, mohou míti pro ně těžké následky, a spoléhají se prostě na to, že jim, jako příslušníků té či oné církve bylo odpuštění uděleno a spasení jejich zaručeno. Takoví lidé nepřijdou nikdy k jasnému poznání svých chyb a hříchů, opravdově jich nelitují a také se upřímně nesnaží vyhnouti se v budoucnu jejich opakování. Tito lidé neprošli oním očišťujícím procesem, který Otec Nebeský od nás žádá, a proto spáchaným zlem nezískali žádných nových zkušeností pro svůj budoucí život a své zdokonalení. Jejich podvědomí, které je umístěno v našem slunečním pletivu (plexus solaris), a v němž jsou uloženy všecky naše zkušenosti od počátku našeho vývoje duševního, tedy tomuto podvědomí jejich nepřibyla tím žádná zkušenost, ze které by mohli v budoucnu těžiti. Jejich duchovní » já « není očištěno, a oni zůstávají ve svém vývoji pozadu, a musí potom zanedbaný pokrok svůj dohánětí tím, že jej vykupují svým utrpením.

Vždyť jsou to jenom nasbírané zkušenosti, které nás sílí a bez našeho přičinění samy působí v nás, že již nehřešíme tak, jak jsme hřešili ve svých životech minulých, nebo v předchozích letech tohoto života.

Takto získanými zkušenostmi rosteme duchovně a jdeme stále výše. V takovémto případě může býti pro nás nově spáchané zlo i novou příčkou na našem » Jakubově žebřík « do Nebe.

Z toho také vidíte, jak veliká jest Láska Boží, jak moudře je vše uspořádáno, aby žádná duše nebyla trvale opožděna ve svém duchovním vývoji a nezůstávala snad trvale ve zlu.

Vidíte ještě dnes, že i mezi námi jsou ještě bratři neb sestry, kteří jsou schopni vražd, krádeží a podobných zel. Neodsuzujte je, neboť oni nejsou dosud na tom stupni vývoje, k němuž jste již dnes dospěli vy. Uvědomte si, že i vy byli jste jednou na takovém stupni a politujte je. Pomozte jejich duším k očistě a k pokroku svou láskou. Mnohý z nich se jistě již ke zlu nevrátí, až pozná z vlastní zkušenosti, co následuje po spáchaném hříchu. Nemíním jen to, co jim připraví lidská spravedlnost, která je uvězní v žaláři jako nebezpečné členy lidské společnosti, mám na mysli toho nejnemilosrdnějšího soudce, kterým je vlastní svědomí. To připravuje provinilci chvíle tak těžké a trapné, že by si dojista nikdo nepřál prožívati je ještě někdy znovu.

Kdybyste se mohli podívati do svědomí takového člověka, který někoho zavraždil, viděli byste takovou hrůzu výčitek a utrpení, že byste pochopili, že žádné tresty, jimiž trestá lidská spravedlnost, nejsou tak kruté,jako výčitky vlastního svědomí. A proto také odsouzení k smrti je mnohému z nich zdánlivým vysvobozením, ne trestem.

Proto také Pán Ježíš nabádá nás, abychom nikoho neodsuzovali, nechceme-li sami býti souzeni. Nemáme k tomu ani právo – to přináleží jedině Bohu. Vždyť nemůžeme vědět, zda onen nešťastný člověk není již ve chvíli našeho odsouzení člověkem docela jiným.

Mnohdy stačí moment, pouhý okamžik velkého pohnutí, a duše se probudí, a je od tohoto okamžiku mnohdy ušlechtilejší, než celá řada těch, kteří soudili a odsuzovali.

Nemám tu na mysli zákonné soudce, kteří naplňují pouze zákony lidské spravedlnosti, ale ony nepovolané soudce, kteří mnohdy chodí v nádherných šatech, obývají přepychové příbytky, vozí se v autech, ověšeni šperky, a přitom patřili by mnohdy do vězení více, než takový chudák, nad nímž s opovržením vyslovují svůj soud. Takoví lidé mívají často těžké hříchy na svědomí a všelijakým způsobem snaží se je umlčeti. I když se jim podaří, že jejich přestupky zůstanou skryty před spravedlností lidskou, soudu Božímu uniknout nemohou. A jejich svědomí nemůže býti také trvale

utlumeno, aby jim popřálo žádoucí klid.
Kdybychom se podívali do nitra takového člověka, který uniká lidské spravedlnosti, poznali bychom, jak veliký je jeho neklid, jeho nespokojenost, které jej činí nešťastným i tehdy, když zahrnut přepychem a blahobytem. Mnohdy pak takový člověk, prostřed všech radostí, které mu život poskytuje, si zoufá a skončí sebevraždou.
Myslí si, že tím všemu ujde, odřekne-li se svého života na zemi, ale to je zase jen omyl. Vždyť tím jeho život nekončí – ten přece je věčný. Marně se těšil, že unikne důsledkům svých činů, ať jsou zjeveny či utajeny – soudu Božímu však neujde.
Leč Nejvyšší Soudce-Bůh,ve Své veliké Lásce, má takové zbloudilé dítě stále na zřeteli a neopustí je. A také náš Pán a Spasitel řekl sám, že On chodí právě mezi těmito pobloudilými dušemi, kvůli kterým přišel na svět mezi nás, aby je vysvobodil z hříchu a jejich těžkého omylu. Chodí i nyní, tak jako před oněmi, bezmála dvěma tisíci lety, mezi těmi nejopovrženějšími, aby je Svou Láskou probudil a vedl k lepšímu a šťastnějšímu životu. Nikdo se nemá cítit opuštěným, a proto i dnešní největší hříšník může býti zítra přijat na milost, a může býti z něho i největší světec, světec opravdový, i když ho církev za svatého neprohlásí.
Slovo » svatý « měli bychom zaměniti za správnější slovo » čistý «, neboť je to duše čistá, bez poskvrny, došlá spásy – a proto je svatá.Proto také, i když církev někoho neuzná a neprohlásí za svatého, může svatým býti, protože je čistý.
Máme a měli jsme mezi sebou mnoho prostých i vynikajících lidí, kteří přinesli veliké oběti pro národ, celek, a ti nebudou nikdy církví za svaté prohlášeni, ale jsou čistí a proto již dnes uznáni za svaté Pánem i Otcem Nebeským.
Oslavujeme dnes mnohé naše velikány, jako byl na příklad Březina, Němcová, Havlíček, Zeyer, Dvořák, Smetana a jiní, a nejvyšší z nich – Hus, Komenský. Domníváme se o nich, že působili jen pro nás, pro náš národ, zatím co jejich působení zasahuje mnohem dále. Ti jistě jsou přijati do kruhu svatých, protože byly to duše čisté. Proto jsou ve společnosti s Nejvyššími bytostmi v království Nebeském naším Pánem a Spasitelem, a prožívají největší blaženosti, jakých duše lidská může dosáhnouti. Oni jsou omilostněni mocí a silou, takže mohou pro národ svůj, ve kterém se zrodili, působili a se obětovali, pracovati i dále, tedy i dnes, i v budoucnu. A povím vám jednou, jakým způsobem, neboť jsem velmi blízko tomu, abych mohl poznati, jak naši velikáni zase pomocí vyvolených lidí, mezi námi žijících, působí k tomu, aby pracovali a mohli pracovati dále v témže duchu a smyslu, v jakém pracovali oni.
A tak působí i ostatní naši velikáni. Představte si, že byli a jsou posíláni do národa našeho bytosti přímo božské, obdařené takovými schopnosti, jako Hus, Komenský, že jsou v nejvyšších sférách duchovních srovnávány se Synem Člověka-Ježíše. Proč byly poslány tak veliké a čisté duše k nám? Jen proto, aby hlásaly pravdu a očišťovali různé církevní nauky od nepravd a falešných výkladů, které uvádějí duše lidské do osudných omylů. Jejich úkolem bylo a jest vyprostiti duše lidské z těchto omylů a přiváděti je ke Světlu věčné Pravdy a k čistému učení Ježíšovu, které jediné může nás osvoboditi od omylů a lží, a přivésti nás ke spáse. Musíme však dle tohoto učení žíti a jím se říditi ve všem, abychom opravdového spasení došli.
Proto Bůh posílá na svět takové duše, bytosti přímo Božské, duše čisté, veliké a geniální, aby vedly lidstvo k lepšímu a ušlechtilejšímu životu, který usnadňuje i uspišuje dosažení dokonalosti, jež přináší lidem spásu.

Další veliký omyl věřících je v tom, že se domnívají, že musí býti splněno všechno, oč oni Boha prosí, a když se tak nestane reptají. Ba, někteří dokonce vyvozují z toho, že Bůh neexistuje, anebo - je-li, že není tak všemohoucí, nemohl-li splniti ani tu prosbu, kterou on sám, nebo snad i celá jeho rodina k Bohu vysílali. Nepřipustí, že se možná ani neumí modlit, anebo, že to, oč žádal, ,mohlo by mu ublížiti, že by mu neprospělo, kdyby se jeho prosba splnila.
Naše modlitba má vycházeti z upřímného srdce, má býti procítěna a pronesena jen v Duchu a Pravdě. Jinak nemůže dospěti tam, kam ji vysíláme. Je-li naše opravdová modlitba provázena ještě absolutní vírou, že se skutečně stane to, oč prosíme, pak se můžeme dočkati splnění své prosby.
Není však třeba k tomu plaziti se po kolenou, spínati ruce, ba není ani třeba choditi s prosbami

svými do kostelů a býti přitom až otrocky poníženým. Jsme dětmi Božími, a toho si máme býti stále vědomi, abychom vždy dovedli zachovati lidskou důstojnost. A s vědomím, že jsme dětmi Božími, musíme věřiti, že náš Otec Nebeský miluje nás tak, že je ve Své veliké Lásce vždy připraven dáti nám vše, čeho potřebujeme, zejména to, oč prosíme. Ale nezapomínejme nikdy, že On ví lépe než my, co je nám užitečné, a proto nežádá od nás nic jiného, než abychom dovedli dary Jeho správně přijímati a věřili, že odepřel-li nám někdy něco, oč jsme prosili, že to bylo jistě něco, co by nám ublížilo v našem duchovním životě.
Kolik různých modliteb a proseb se vyšle v kostelích a na různých poutích! Zde se lidé obracejí k Bohu někdy opravdu zbožně, ale jaké jsou to modlitby a oč prosí ti lidé Boha? Jsou to mnohdy věci z duchovního stanoviska naprosto nepřípustné, a kdyby se prosby tyto měly splniti, pak by to bylo jen ke škodě prosících a překáželo by jim to jen na jejich cestě k duchovní dokonalosti. To tedy lid nedovede chápati.
Jedni se dovolávají slov Pána Ježíše: » proste a bude vám dáno, tlucte a bude vám otevřeno«. Někdy, ve svém velikém sobectví prosí i za takové věci, které by přinesly škodu jejich bližnímu. Takové prosby, kdyby i tisíckráte byly opakovány, nebudou nikdy splněny.
Druzí zase prosí bez víry, že žádané se opravdu stane, a pak i jejich prosba zůstává nevyslyšena.
Jiní zase po svých modlitbách dodávají: » - Pane Bože, rač modlitby mé vyslyšeti skrze Pána, Spasitele našeho Ježíše Krista - « neboť si připomínají slova Pánova: » Očkoliv budete prositi Otce Mého Nebeského skrze Mne, dáť vám!« Domnívají se také, že vykonali vše pro splnění svých žádostí a proseb, ale zapomínají, že toto » skrze Pána Ježíše «, který je skutečně neustálým prostředníkem mezi Otcem Nebeským a námi, znamená – že nejdříve musíme my jíti ve svém životě stále za Kristem, a že jen pro naše vlastní skutky v Kristu vykonané, mohu býti naše prosby vyslyšeny. Chybí-li však naše láskou naplněné skutky, které jediné mohou nás spojovati s Kristem, nemůže býti dosaženo ani našeho spojení s Bohem skrze Pána Ježíše Krista. K tomu chybí právě ona nejdůležitější spojka, o kterou se musíme my sami nejdříve přičiniti dokážeme-li to, pak bude náš rozum osvícen také do té míry, abychom věděli, oč máme a smíme Boha prositi a budeme i ve svých žádostech skromnější. Vždyť dosáhneme vždy jen toho, co si zasloužíme, a jen to bude nám splněno, co bude především užitečno pro náš duchovní život věčný.
Ale jest tu ještě jiný omyl, také velmi častý. Mnozí, i když vyslovují prosbu zcela moudrou a obracejí se k Bohu i třebas skrze Pána Ježíše Krista, vykládají si špatně slova: » Děj se všecko podle Vůle Boží« - a v důsledku toho se domnívají, že nemají právo a nesmí ani věřiti, že se stane skutkem to, oč prosí. My prý máme jen prositi a čekati, zda Bůh naše prosby vyslyší. To je ohromný omyl.
Žádáme-li Boha, největšího a nejlaskavějšího Otce našeho o něco rozumného, co jest pro naši duši a náš život věčný užitečné, pak m u s í m e věřiti, že žádané Bůh nám dá. Naše prosba nemá býti nic jiného, než touha po tom, co by zlepšilo náš život a zušlechtilo jej, abychom došli dříve té spásy, které dojíti máme a také jednou dojíti musíme.
Žádá-li však někdo o hmotný blahobyt, o peníze, a sám se nepřičiní, a by si je zasloužil, nebo žádá-li, aby vyhrál hlavní výhru na los, nebo něco podobného, toho Bůh nevyslyší, a nikdy nepovede se mu tak, jak on by chtěl. Kdyby jeho přání a prosby byly splněny, kdyby se mu dostalo žádaných peněz a s nimi přišel i toužený blahobyt, kdyby mu i štěstí přálo, že by vyhrál onu hlavní výhru – možná, že jeho duše by nad tím vším zaplakala, neboť to vše dalo by jen příležitost k hříšnému životu, a tyto prostředky by jej k němu možná i svedly.
Lidé o podobné věci žádající, zapomínají úplně na Slova Pána Ježíše: » Neskládejte si pokladu na zemi, které zloděj může ukrásti, rez zkaziti a moli zničiti, ale skládejte si pokladů nutných pro život věčný, o které vás nemůže nikdo připraviti.«
Nemáme tedy prositi o hmotu, protože náš život není jen hmotný! Pravý vlastní náš život, mnohem důležitější než hmotný, je náš život duchovní a jen duchovní, a ten má býti dokonalý a ušlechtilý v každém směru. A pro tento život můžete žádati Boha o cokoliv, a on vždy vám dá.
Také si nikdy nemyslete, že nejste hodni toho, abyste se přiblížili k Bohu, nebo že v duchovním světě nestojíte ještě tak vysoko, abyste mohli dosáhnouti vnitřního spojení s Ním. To byl by omyl, kdybyste si snad představovali, že vás od Boha dělí nepřekročitelná vzdálenost, že On je pro vás

nedostižný Svou Velikostí a Posvátností. Jest sice správné, být pokorný a přibližovati se k Němu vždy jen s největší úctou a upřímnou láskou ale buďme si přitom vždy vědomi toho, že Bůh je všude přítomen, že Jeho Láska prostupuje neustále celý vesmír, tedy i nás, a že jest nanejvýše dobrotivý, jako milující Otec, k němuž se my, dítky Jeho, můžeme přibižovati bez bázně a s plnou důvěrou, jsme-li ve všem upřímní a v citu svém poctiví.
V tom buďte podobni dětem, a jako dítě jde ke svému otci s důvěrou a bez strojenosti, tak se i my máme obraceti k Bohu. Chcete-li pak slyšeti Jeho hlas, pak jděte do klidu, a v tichu čekejte, až k vám ve vašem nitru promluví.
Poznáte pak, že k tomu nemusíte studovati mnoho škol, dokonce snad universitu, že také nemusíte pročítat spousty knih náboženských, okultních nebo jiných spisů duchovních, abyste nalezli odpovědi na záhadné otázky, které vás zaměstnávají, a na které jste až dosud marně hledali jasné odpovědi. Stačí, když budete prostí, takoví, jací opravdu jste ve skutečnosti, a tak v klidu a tichu poproste Boha o vysvětlení – a jistě se vám jej dostane.
Náš Otec Nebeský má nejraději ty ze Svých dítek, které neustále touží se dostati k němu blíže, snaží se zdokonalovati se ve svém duchovním životě a tím se státi lepšími. Těm ochotně Svou pomoc poskytuje, a to i v tom případě, kdy o ni ani nežádáte.
Přejte si upřímně dostati se na duchovní cestu? Chcete být účastni těch blažeností, které duchovní cesta každému skýtá? Pak to zkuste a řekněte upřímně » Tatíčku náš Nebeský, byl bych šťasten, kdybych mohl žíti tak, jak Ty si přeješ - « a uvidíte, jak vás Bůh obklopí Svou Láskou a různými pomocníky Svými, kteří vás povedou nenápadně, ale jistě k tomu cíli, po němž toužíte. Třebas jste své svaté pomocníky neviděli, můžete jejich blízkost často vycítiti, a přijdou chvíle, že nebudete na pochybách o tom, že někdo u vás je, že vás vede, olivňuje váš rozum i vaše myšlenky i váš cit. Takto půjde se vám snadno po nastoupené cestě za duchovním poznáním a dojdete jistě kýženého cíle. Poznáte, že i tato cesta je tak prostá a jednoduchá, jako každá pravda, tedy i Pravda Nejvyšší.
Další omyl věřících je, že se domnívají, že naše duše je v nás, v našem fysickém těle, a to není pravda. Naše duše je mimo naše tělo a projevuje se v našem těle jen citem a myšlenkami. Našeho těla požívá jen ke svým projevům, ovšem – posloucháme-li ji. Úkolem naší duše jest – podporovati nás stále v našich snahách o spojení s duchem.
Není-li naše duše v našem těle – čím tedy žijeme?
Náš vlastní život udržuje v nás tělo éterické, které udržuje pohromadě buňky našeho těla, a pokud toto éterické tělo je spojeno s tělem hmotným, není možný jeho rozklad. To, co ovládá naše hmotné tělo, oživované tělem éterickým, je naše tělo astrální, v němž je náš rozum, vůle vědomí, vášně a pocity. To je naše nižší já, které ovládá citem a myšlenkami naše duše, ovšem – nestavíme-li jí sami tímto svým nižším já – svými žádostmi tělesnými a svým rozumem a vůlí, překážky. Setká-li se naše duše s takovými překážkami, pak nemůže v nás působiti tak, aby nás zušlechťovala a spojovala s naším duchem.
Myšlenky naše přicházejí buď z duše naší, nebo z duší jiných, někdy dokonce i od inteligence zla-Satana. Proto musíme myšlenky k nám přicházející dobře rozeznávati a rozumem svým říditi. Rovněž velmi pečlivě musíme střežiti myšlenky námi vysílané, abychom jimi neublížili sami sobě ani nikomu jinému, neboť myšlenky jsou tvořivé síly, a mohou naši karmu zatížiti stejně, jako náš špatný skutek. Naše duše vysílá nám jen myšlenky ušlechtilé, které nás mají vésti jen ke spojení s naším duchem a s tímto pak k naší dokonalosti.
Z naší duše vychází také cit, který má své sídlo v srdci, a z citu se rodí láska.
Užíváme-li nesprávně svého rozumu a své vůle k činům nebo myšlenkám nešlechetným, hříšným a neovládáme-li správně své tělesné žádosti, stavíme kolem svého nižšího já nepropustnou hradbu, pro kterou se naše duše nemůže k nám přiblížiti. Tím ji my sami od sebe vzdalujeme a znemožňujeme si tak sami své spojení se svým duchem, který je součástkou samého Boha.
Důsledek toho pak jest, že opouštíme správnou cestu, upadáme do omylů a posloucháme našeptávání Satana, místo abychom přijímali a poslouchali myšlenky, které vysílá nám naše duše do našeho podvědomí, to jest – do našeho nitra. Bez spojení s duchem, které má právě udržovati naše duše, není náš rozum osvícen, ztrácíme schopnost správné úvahy a správného chápání, upadáme stále hlouběji do omylů a hříchů, a tím si připravujeme ona nejrůznější utrpení, která nás obklopují.

Uvedl jsem zde některé z omylů věřících. Jest jich mnohem, mnohem více než ty, na které se tu dostalo, ale myslím, že prozatím stačí i toto. O omylech nevěřících mluviti nebudu. Bylo by to také docela zbytečné. Nevěřící, který nevěří ani v Boha, ani v Ježíše Krista, ani ve svou duši a v duchovní život věčný, ten se zatím nedá přesvědčiti nikým, že se dopouští omylu. Lze o nich říci, že jsou to lidé ve skutečnosti mrtví, protože nežijí pravým životem duchovním. Ztratili svou duši – a s takovými se nebudeme srovnávati.
Doufám, přátelé, že máte všichni stejnou touhu zbaviti se všech omylů, které zavádějí naše já daleko od duše a svádějí nás, tedy náš rozum, naši vůli i naše vědomí od cesty jediné správné, to jest - jíti za svým stálým zdokonalováním se, což značí cestu za Kristem, na kterou uvede nás jen čistá,veliká a nesobecká láska.
Pozvedněte tedy své nitro k Nejvyššímu a zvolejte: » Tatíčku náš Nebeský, buď mým nejvyšším Pomocníkem na této naší pozemské pouti, opatruj mou duši a dej mi sílu, abych si svými skutky udržel stále spojení s ní i s duchem svým, neboť věřím, že pak budu v bezpečí a půjdu správně. Do Tvé Svaté Vůle, Otče náš Nebeský, odevzdávám se pokorně, zcela oddaně a bez výhrady, a budu spokojen se vším, co Ty mi dáš, nebo co Ty se mnou učiníš. Protože věřím, že mne miluješ jako Své dítko, proto věřím také, že všecko, čeho se mi z Tvých přesvatých rukou dostane, nebo co se mnou učiníš, ať bude to pro mne příjemné či nikoliv – vždycky bude to všecko jen pro dobro mé i duše mé a užitečné pro můj duchovní život věčný. Proto do Tvých přesvatých rukou odevzdávám celý svůj osud, všecky své starosti i strasti,utrpení i trápení, příkoří i pokoření, a to s tou pevnou vírou, že Ty, ve Své veliké Lásce k nám, vždycky mi ulehčení dáš. Věřím, že půjdu správnou cestou. Věřím také, že mi pomůžeš, abych dovedl následovati ve všem Pána Ježíš Krista, abych rychleji dospěl ke své spáse, kterou On nám přinesl na svět. Amen.«

56. Bezradnost věřících

Mnoho a mnoho věřících, i těch, kteří by opravdově chtěli žít dle slov Písma, narážejí často na jednotlivé výroky, které ve srovnání s druhými zdají se jim protichůdnými, vzájemně si odporujícími. Tyto rozpory,vyplývající nikoliv z Písma samého, nýbrž ze špatných výkladů jeho, vedou k bezradnosti, ve které se mnozí věřící dlouho potácejí a marně hledají pevnou půdu k dalšímu svému vzestupu.
S podobnou bezradností setkal jsem se nesčetněkrát a snažil jsem se vždy, pokud mé síly stačily a naslouchající nebyl zatvrzelým odpůrcem pravdy, vysvětliti vše tak, jak na věci nutno pohlížet s vyššího hlediska duchovního, které nezná a nepřipouští žádné rozpory.
S tohoto hlediska zodpovídal jsem také nedávno mne došlý dopis, který je přímo typickou ukázkou bezradnosti věřících lidí. Proto otiskuji jej zde doslovně i s mojí odpovědí:
Vážený bratře!
Dlouho a dlouho přemýšlím o tzv. osudu. Ne jednou o tomto thematu rozjímám s oním přítelem, se kterým jsem byl u Tebe na návštěvě... ale stále a stále nám něco překáží, něco, s čím se nemůžeme smířit. Prosím proto o pár slov vysvětlení.
Věřím pevně, že zrozením nezačíná nový život, nýbrž pokračuje. Věřím v inkarnaci i v reinkarnaci. Jest mi jasné, že každý z nás m u s í m e sklidit to, co jsme zaseli. Uznávám tak zv. karmu a věřím v ni.
Obrazně řečeno: Každý si naplete jakou síť za svého života, jejíž vlákna musí rozplétat a s nimiž je spojen i v příštích životech. Z toho činím závěr: Náhoda i osud jest něco zákonitě spravedlivého a logicky správného .. i když neznáme podstatu či příčinu věci samé; neboť » kdo dí Bohu: Co činíš?« (Job IX.-12) … nebo jiné místo:» Nejsouť zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše, jako cesty mé, praví Hospodin. Ale jako vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují mé cesty vaše a myšlení má myšlení vaše.« (Izaiáš 55., 8-9.)
Náhoda i osud jsou tedy děje námi zapříčiněné .. ale také děje vědomého řízení Božího, neboť dílo Boží jest dokonalé a bez mezer.
Tak tomu rozumím, tak tomu věřím. Avšak tu přijde někdo a řekne: Je-li osud či náhoda něco

zákonitě spravedlivého .. vytvořil-li jsem si kdysi já sám to či ono, pak n y n í jsem ú p l n ě bezmocný proti osudu. Ať dělám co dělám, nemohu prostě osudu utéci. Co mne potkati má, tomu neuteku. Nač se mám namáhat, hlavu si čímsi lámat .. jsem fatalista, věřím v osud, který jest mi předurčen mým jakýmsi dřívějším jednáním. Každá má práce proti jest marná. A konečně: konám-li dobro či zlo … to je můj osud, řekl mně ne jeden a ještě to dotvrdil: Mnohdy m u s í m konat zlo jen proto, abych tímto zlem vzbudil zaslouženou odplatu třeba již z dřívějších životů. Někdo je vrahem. To byl osud! O n m u s e l se stát vrahem, aby mohl či směl trpět! Co je komu souzeno, řekne mnohý a mnohý, tomu neuteče! Jak to mám vysvětlit, že tomu tak není? Cítím, že tomu tak není a přece to nedovedu vyjádřit. Někdo dokonce řekne: Spása či zatracení toho neb onoho jest ji předem p ř e d u r č e n a . Již předem je člověk určen ke štěstí či neštěstí, k blahobytu či nouzi, jest mu dokonce určena ta a ta dívenka, kterou pojme chtěj nechtěj za manželku … či že se neožení … atd.. atd....
Nemohu se dostat z tohoto začarovaného kruhu. Cítím že tomu tak není a přece musím mlčet, jelikož nenalézám pravého vysvětlení či odpovědi.
Jiný příklad, který mně byl položen: Někomu zemře dítě. To byl osud. Ten nejlepší lékař nemohl je zachrániti … kdyby všichni na hlavy se stavěli, nic platno, dítě muselo zemřít. A tak je tomu se vším. Nemáme již svobodné vůle … či jen tak asi z 10 či 20%, nic víc, dělá-li někdo dobro, dělá je jen proto, že musí, a podobně je tomu si se zlem. Nějací vědci (mezi něž v tomto případě náleží i Dr. Norbert Čapek), jasnovidci, věštci apod.... prorokovali na základě slunečních skvrn a i jiných znamení velikou katastrofu pro lidstvo: válku. Ona skutečně, jak bylo prorokováno, přišla.
Jak rád bych měl v tomto jasno. Vidím, že je nádherné býti fatalistou, že je to pohodlné, příjemné .. každá zodpovědnost stranou … lidově řečeno: mouchy – vemte si mě … ale ty přísterné následky. To je přece nemožné. Tím by nastalo strašné uvolnění mravů a zkáza celé lidské společnosti. Jaké závěry by z tohoto názoru na náhodu a osud vznikly?
Tak např. jeden z takových, kteří jsou slepě tomu osudu oddáni, mi řekl: » Proč se modlíte? Za co? Za koho? Nestojí v Písmě svatém: Co zaseješ, to sklidíš? … nebo: Bůh odplatí jednomu každému podle skutků jeho. Vy chcete znásilňovat vůli Boží? Bůh je svatý a neměnný. Zákonů Božích nikdo nemůže obejít. A vy je chcete obcházet. Již modlitba za to či ono není nic jiného, nežli škemrání o pomoc, či jinými slovy o z m ě n u p o m ě r ů . Jak a co chcete změniti? Každému bude odplaceno podle j e h o s k u t k ů ! «
Prosím, snažně prosím, vážený bratře, buď tak dobrý a až budeš míti čas, odepiš mně na tyto dvě věci, abych měl v nich jasno a abych s láskou vše mohl vysvětlit a zbloudilé na správnou cestu uvést. Prosím tedy snažně: Objasni mi tu otázku tzv. osudu, náhody, neštěstí … a pak i onen konce o té modlitbě ve vztahu k tomuto osudu. Jak to lidem říci, že se mýlí? Citují-li ti Písmo, pak věru sám nevím, jak jim na to odpovědět. Mohl bych zase jen citátem? Začkoli budete prositi Otce mého ve jménu mém, dáť vám … ale to byl by zase jen a jen circulus vitiosus. Honili bychom jeden druhého.
Snad ještě lépe nežli dopis by byla přednáška o tom. Taková prostá, jasná, příkladná, jak ty to dovedeš … aby věc byla jasná, ale i řízná jak kategorický imperativ.
Tuto věc neluštím sám .. ani jen s tím svým přítelem … ale o tuto věc si přímo hlavy rozráží tolik, tolik lidí. Ocitají se na rozcestí a neví kudy kam.
Uznáš-li věc za ožehavou, pak zajisté s pomocí Boží napíšeš o tom delší úvahu. Myslíš-li, že to není nic tak vážného, prosím, podle možnosti a času, odepiš jen mně. Budu Ti nesmírně vděčen. Pomůžeš nejen mně, ale i mnoha a mnoha jiným.
Srdečně Tě zdraví a velice rád vzpomíná
Tvůj oddaný
F.V.
Ve Zlíně, dne 8. února 1940

A nyní moje odpověď, datovaná dnem 14. února 1940:
Vážený bratře!
Tvůj milý dopis jest jen důkazem, jak veliká je bezradnost mezi věřícími. A to mi zároveň

připomíná, jak jsou potřebné takové Pavlovy Rozpravy, aby podobné bezradnosti ubývalo. Těší mne, že tak plně spoléháš na mne, že dovedu lidem povědìti vše tak jasně s takovou dávkou přesvědčivosti, aby se jim vyjasnilo, a proto také odpovídám Ti hned na Tvoje otázky, aby zmizely Tvé pochybnosti.

1.Pravdou jest a pravdou zůstane, že všecko řídí Bůh a že Jeho cesty jsou nevyzpytatelné. Nic na světě neděje se bez Vůle Boží, nic se neděje bez příčiny.

2.Všecko děje se dle určitých, předem stanovených plánů. Všecko je tedy dávno určeno, co se – podle našeho pojmu v budoucnosti – stane. V životě věčném není ani minulosti, ani budoucnosti, v něm jest jen stál přítomnost.

3.V tomto Božím plánu a vesmírovém dění i v onom životě věčném má každý z nás svůj vyměřený, tedy přesně předem stanovený úkol, který musí sledovati ve všech inkarnacích abychom za tímto svým úkolem šli a jej naplňovali, k tomu pomáhá nám svými popudy naše duše a náš, Bohem nám určený, duchovní rádce. Naší povinností jest snažiti se a svým klidem umožňovati slyšení tohoto vnitřního hlasu své duše a dle tohoto hlasu vždy také jednati.

4.Vedle této povinnosti k svému úkolu pro celek ve věčném životě, máme také povinnost vůči sobě samým, a to – pracovati na svém zdokonalování. Touto prací na svém zdokonalování přibližujeme se ke svému konečnému cíli – návratu k Bohu, odkud jsme vyšli. Cestu k tomuto cíli ukázal nám Pán Ježíš.

5.Všecko v celém vesmíru jest řízeno přísnými zákony, platnými pro každého z nás i pro všecko dění vesmírové. Tyto zákony nesmí být přehlíženy, jejich překročení není nikdy beztrestné. Zákony tyto platí od počátku světa a budou platiti až do jeho úplného zduchovnění, to jest do jejich dokonalého naplnění.

6.Každý člověk má svůj rozum a svou svobodnou vůli, nejcennější to dar od Boha, aby jako tvor k obrazu Božímu stvořený, mohl svobodně rozhodovati, chce-li dané nám zákony zachovávati a dle nich žíti, anebo nechce-li je poslouchat a raději se podřídí svodům inteligence zla, to jest satana. A z tohoto uposlechnutí či neuposlechnutí tvoří si každý z nás svůj osud, svou karmu. V tom je největší význam naší svobodné vůle, neboť dle toho jak žijeme, připravujeme si buď život radostný, blažený, nebo uvalujeme na sebe různá utrpení.

Proto ten fatalismus, na který se jeden z Tvých svěřenců odvolává, je zcela falešný a velmi škodlivý. Každý si rozhoduje o svém osudu sám, jen životní úkol každého z nás, jako součástky celku, tedy náš úkol pro celek jest nám předem určen Bohem. Tedy to naše uplatňování se v Božím plánu je přesně stanoveno, a neplníme-li je nebo zanedbáváme-li je, můžeme si s tím přivoditi různé nepříjemnosti ve svém životě.

Tedy: nikdo není bezmocným proti osudu. Naopak, každý má sám ve své moci osud svůj si utvářeti, a proto se musí namáhat, aby pracoval i pro svůj úkol daný mu pro celek, i pro své zdokonalování věrným plněním a poslušností zákonů Božích. A k tomu nám nejlépe pomáhá právě učení Pána Ježíše.

Bezmocným mnohdy člověk je a tuto bezmocnost na sobě pociťuje. Jest to však pouhá bezmocnost proti následkům jeho nesprávného života, protože mu chybí dobrá vůle se polepšiti a odčiniti spáchané zlo. V takovém případě jest pak zákon příčiny a následků vůči němu neúprosný.

7. Zde působí tedy to, co nazýváme karmou, ale i karma je v mnoha případech změnitelná, když se trpící člověk sám o to upřímně přičiňuje. Vždyť Láska Boží je tak nezměrná, že dovede přikrýti a zahladiti i ty nejtěžší hříchy. Bůh dovede odpustiti vždy, jakmile ztracený, marnotratný syn upřímně zatouží po svém návratu k Němu.

Trpí-li někdo za hříchy spáchané v minulém životě, musí toto své utrpení pokorně a trpělivě snášeti a snažiti se, aby správným životem nynějším, dobrými skutky a láskou odčiňoval si zlo v přecházejícím životě spáchané. Až vyváží spáchané zlo projevy dobra, bude jeho karma naplněna a jeho utrpení zmizí.

Zde zase má velikou a důležitou úlohu naše svobodná vůle a náš rozum. Proto také fatalismus byl by takovéto nápravě největší překážkou.

Není pravda, že jest mi osudem určeno, budu-li konati zlo či dobro, nýbrž pravdou je, že o tom

rozhoduje každý člověk sám svou svobodnou vůlí, svým rozumem, hlavně však rozhoduje o tom stupeň jeho duchovního vývoje.
Jsou sice případy, kdy někdo vraždí i z Vůle Boží, že se stane nástrojem určeným k zavraždění někoho, kdo snad v předcházejícím životě sám někoho zavraždil, ale to vše děje se jen proto, aby oba, vrah i zavražděný nabyli nových zkušeností, kterých pro svůj duchovní vývoj potřebují. Avšak takový nástroj je vybírán právě jen z těch lidí, kteří stojí ještě na nižším stupni duchovního vývoje svého, ale nikdy to není jeho předurčení.
8.Zcela falešná je domněnka, že by někdo musel páchati zlo jen proto, aby na sebe přivodil nějaké utrpení, ale pravdou je, že jen spáchaným zlem si člověk své utrpení tvoří. Vždyť Bůh je nejvyšší Láska, a proto si přeje, aby Jeho dítky žily radostný život bez utrpení. Bylo by to i proti Jeho absolutní spravedlnosti, aby přinutil někoho k páchání zla jen proto, aby ho viděl trpět. Takový nesprávný názor odporuje všem zákonům Božím, které jsou nám dány jen proto, abychom věděli, jak máme žít, abychom se všem utrpení vyhnuli.
Utrpení, které prožívají lidé za hříchy spáchané v minulém životě, objevuje se v tomto životě bez jakékoliv příčiny. Utrpení, které se projeví jako následek zla spáchaného v tomto životě, projeví se buď hned, nebo také až v životě následujícím, jestliže si spáchané zlo neodčiníme již v dosavadním životě.
9.Láska Boží je k nám také nejvýš shovívavá a nedopustí, abychom byli potrestáni hned. Bůh čeká, zda přijdeme sami k poznání spáchaného zla, které může býti pro nás někdy i užitečné a může nám i vytvořiti novou příčku na Jakubově žebříku do Nebe. Spáchaným zlem nabudeme nové zkušenosti, a to poznáním tohoto zla, ale musíme si je uvědomiti, upřímně toho litovat a slíbit sobě i Bohu, že se v budoucnu podobného činu již nedopustíme. To je ta zpověď. Lítost i pokání, kterým jest nám každý náš poklesek prominut, odpuštěn, takže nemusíme za něj trpět.
Není pravda, že spása či zatracení jest člověku již předem přisouzeno. Kdybychom chtěli pohlížet na svůj život s tohoto hlediska, pak by celé učení Pána Ježíše bylo úplně zbytečné, všechna naše námaha marná, spasení by došli jen ti předem vyvolení, a nikdo víc. Pán Ježíš ukazuje nám však v celém Svém učení cestu k spáse, každému dosažitelnou, Jeho učení jest nám bezpečným vodítkem pro celý náš život. On byl tou Pravdou – Cestou i Životem.
V Jeho svatém učení není žádného fatalismu. Z Jeho učení mluví jen pravda o tom, že každá příčina má svůj následek, a jen na nás záleží, jak se náš osud vytváří. Pán Ježíš nám naznačil jasně obě cesty, kterými se můžeme bráti a dle vlastní své vůle z nich voliti. První – správná – je cesta za Kristem, která znamená život naplněný láskou, tedy život bez utrpení. Komu se však tato cesta zdá neschůdnou nebo nepohodlnou, obtížnou,pak nezbývá mu cesta jiná než cesta utrpením, aby nezůstal státi ve svém vývoji. Pro něj je pak každé utrpení velikým dobrodiním, které dopouští zase jen veliká Láska Boží.

Utrpením rosteme.

Jediné, co jest předurčeno a co má trvalou působivost, jest jen věčný zákon Boží a z něho vyplývající důsledky oněch příčin, které jsme si sami dobrovolně vytvořili. Tedy žádné náhody, které neexistují a také žádný předem určený osud – fatalismem nesprávně vymýšlený.
Je-li člověk šťasný, nebo žije-li v neštěstí, v chudobě nebo blahobytu, není to nikdy pro nikoho bez příčiny určeno předem, nýbrž vše to jest jen důsledek neměnných zákonů Božích a každý vtyváří si to svým vlastním životem, a to buď předcházejícím nebo nynějším.
Každému jest předurčen – jak již bylo řečeno – jen jeho úkol, a vše co by naplnění tohoto úkolu překáželo, musí býti odstraněno, ať je to třebas majetek hmotný, i když byl zcela poctivě získán. Překážel-li by někomu v jeho duchovním životě a povinnostech, které z něj pro člověka vyplývají, může mu býti majetek ten odňat, aby mohl správně a cele vykonávati úkol jemu daný. Tomu lidé říkají, že to byl jeho osud, ve skutečnosti jest to přirozený důsledek jeho úkolu, který mu byl určen. Majetek byl by mu v daném případě překážkou, nevykonání daného úkolu porušovalo by plán Boží, který byl předem vypracován a který je člověku neznám. Proto také nechápe, proč to a ono se děje, je ochoten věřit v osud, v jehož rukách je bezbrannou hračkou.
Nakreslí-li stavitel plán nové budovy, musí se všichni, kdož jsou na stavbě tohoto domu zúčastnění, říditi přesně dle daného plánu a nikdo si nesmí dovoliti pracovat něco dle vlastní vůle. Všichni se

musí podříditi daným předpisům, aby vše bylo dle stavitelova plánu, jinak by se dům musel zhroutit.
A plány Boží jsou dalekosáhlé, nám nevyzpytatelné, a proto se všichni musíme podříditi Jeho Vůli a Jeho plánům. Jak se máme podřizovati, o tom nás poučují zákony Boží, učení Pána Ježíše. Při plnění daných předpisů a zachovávání daných zákonů pomáhá nám náš duchovní rádce a vedle něho i naše vlastní duše, působící na nás citem a myšlenkami, jež vkládá do našeho nitra a našeho vědomí.
10. Z toho všeho vyplývá, že všecko řídí Bůh, a co On řídí,všecko dobře řídí, i když se nám to nezdá vždy příjemným, nebo dokonce nezdá-li se nám to správným.
11. Zemřelo-li někomu dítě, stalo se tak jen z Vůle Boží. Není to zase žádný osud. Duše vtělená do tohoto dítěte měla dle Vůle Nejvyššího doplniti svůj předcházející život snad právě jen tou krátkou dobou, po kterou dítě žilo, a jistě bylo také předem rozhodnuto, u kterých rodičů se má naroditi. Snad právě jeho rodiče potřebovali ke svému duchovnímu probuzení právě takové utrpení,jaké prožili a museli prožít při ztrátě svého dítěte.
To jsou ony hlubší příčiny řízení Božího, a zde možno říci, že jsou to snad i následky karmy rodičů, neboť nic na světě neděje se bez příčiny a nic bez Vůle Boží. Proto se máme všichni Vůli Boží bez reptání podříditi.
Proti smrti není léku, a má-li kdo z tohoto světa odejíti, ať mladý či starý, nikdo mu nemůže pomoci. Naše přítelkyně – smrt – má přesně určeno, kdy komu má přetrhnouti nit života pozemského a uvésti jej do nového života duchovního.
V otázce smrti nemůže se uplatniti naše svobodná vůle. Zde platí jen Vůle Boží.
Naše svobodná vůle platí na 100%, ale můžeme ji používati jen při rozhodování o způsobu svého vlastního života. Jen naše svobodná vůle rozhodne o tom, chceme-li žíti ušlechtilý, láskyplný život, jíti ve všem za Kristem, anebo žíti život sobecký, nečistý, smyslný, nepoctivý, nepravdivý, lehkomyslný a bez lásky. V tom můžeme plně uplatňovati svoji svobodnou vůli. O tom si sami rozhodneme, chceme-li jíti napravo nebo nalevo a budovati tak zcela svobodně svůj osud či karmu. Tedy ve všech věcech, které vytvářejí náš život hmotný i duchovní, ponechává nám Bůh naprostou volnost a nepřekáží nám ani v konání dobra, ani v konání největšího zla. Následky všeho svého konání musíme si ale také nésti.
Proto je velmi důležité, aby naše vůle byla stále v harmonickém souladu s Vůlí Boží. A podaří-li se nám to, pak v této harmonii nebudeme dojista tak často chybovat.
13. Dělá-li někdo dobro jen proto, že musí, a ne dle vlastní své vůle, pak mu to nic neprospěje. Tímto způsobem nic nevykoná pro svůj duchovní vývoj, žádných zásluh si nedobude. Tyto zásluhy připadly by spíše k dobru toho, kdo jej donutil ono dobro konat.
Stejně tak nikdo nemusí konati zlo, ale vykoná-li je z vlastní své vůle, může tím mnohdy prospěti sobě více než dobrem konaným na cizí rozkaz, z cizího popudu. V takovém případě je ovšem nezbytné – jak již bylo řečeno – poznati včas špatnost vykonaného činu, projeviti lítost nad spáchaným zlem a upřímně slíbit Bohu, že pro budoucnost podobného činu se vystříháme.
14. Lidstvo je dnes velmi zkaženo. Odvrátilo se od Boha i od náboženství, a proto nyní sklízí a bude ještě sklízeti to, co svým lehkomyslným a mnohdy i nepoctivým, sobeckým životem si zaselo.
To vše však Bůh ve Své vševědoucnosti předem věděl znal dobře pomalý vývoj lidstva v jeho duchovním životě, a proto také věděl, jaké budou jeho následky, kterých se lidstvo dočká.
Bůh věděl také velmi dobře, jak pomalu bude lidstvo pokračovat v naplňování zákonu Lásky, a protože je vševědoucím, věděl také, jakým utrpením bude lidstvo přiváděno k pochopení a poznávání alespoň těch nejzákladnějších zákonů Božích.
Ale utrpení tato nesou zase jen ti, kteří neposlechli Slov Pána Ježíše a nenaučili se milovat Boha a bližního svého, jak On nás k tomu nabádal. Kdo uposlechl a nebo uposlechne výzvy našeho Spasitele, ten bude ušetřen toho utrpení. Bude tedy zase každý sklízeti dle toho, co byl zasel. Totéž co pro jednotlivce, totéž platí i pro celé národy a státy.
Spravedlnost Boží je shovívavá. »Boží mlýny melou pomalu, ale jistě« praví lidové přísloví. Každý sklidí za své činy to, co zasluhuje, co mu patří. Nikdo nemusí volati: » Pane Bože, proč mlčíš ke všemu tomu, co se děje?« On mlčí, protože je veliký, mocný, věčný, dobrý a shovívavý – On je

Láska. Ale ve Své Lásce je tak absolutně spravedlivý, že nevynechá nikoho. Kdo si zaslouží potrestání, bude spravedlivě potrestán, ale ne Bohem, který nikdy netrestá, ale Satanem, který se každému svým způsobem odmění za to, že mu sloužil.
Jen lidé pohodlní a povrchní, kteří nechtí přiznati vlastní vinu na následcích svého špatného a nesprávného života, mohou se domnívati, že se nedá nebo že by se ani nedalo nic měnit na tom, co nám bylo souzeno.
Zastaviti následky vykonaného zla, napáchaného za celá tisíciletí, nemůže ovšem již nikdo. Proti této lavině zla nic nezmůže jednotlivec, ale všichni měli možnost zastaviti vytváření se všech příčin, které vyvolaly nyní se dostavivší následky.
Každý odnese si svůj díl, jaký si svým životem zasloužil, proto také nebudou všichni trpět stejně. Dobrý pozorovatel uvidí jasně, kdo byl a bude z utrpení vyjmut a přesvědčí se přitom, jak veliká je Spravedlnost Boží i o tom, že každý jednotlivec měl a má možnost dle vlastní vůle své žíti takovým životem, aby nemusel trpěti ani tehdy, když miliony lidí kolem něho prožívají nejstrašnější muka a utrpení.
Tedy i při tom, že ve všem působí Vůle Boží, každý může svobodně, dle své vlastní vůle, budovati si svůj osud. Kdo se domnívá, že tuto schopnost nemá a oddává se bezmocnému fatalismu, je člověkem velmi ubohým. Nemyslí o svých činech včerejších ani zítřejších, je jako třtina větrem se klátící, protože se zřekl používání největšího daru Bohem nám daného – to jest své svobodné vůle pracovati sám na sobě a svůj osud vytvářeti ke svému prospěchu a duchovnímu pokroku.
15. A nyní ještě o tom modlení. Modlitba je rozmlouvání s Bohem. Je-li opravdu procítěná, přivádí nás blíže k Němu a může nám dokonce i umožniti ono mystické, tajuplné spojení s Ním. Uvědomím-li si, že všemohoucí Bůh jest mým Otcem a dárcem všeho co mám a dostávám, pak jako dítko Jeho mohu a mám také k tomu právo žádati či vyprošovati si modlitbou to, po čem sám toužím. Vždyť i Pán řekl: » Proste a bude vám dáno!« a » Očkoliv budete prositi Otce Mého Nebeského skrze Mne, dáť vám.« a při jednom zjevení řekl také Pán:
» Prositi můžete o cokoliv, to není neskromnost ani obtěžování Boha, ale o tom, co může, má a smí býti splněno z vašich proseb, rozhodujeme vždy My, a s tím se musíte spokojit.« A to je správné, neboť Bůh ví lépe než my, co je nám prospěšné.
Proto svou modlitbou nijak neznásilňujeme Vůli Boží a také nic neměníme a nechceme měnit ani obcházet zákony Boží.
Prosí-li dítě svého pozemského otce o něco, jistě mu otec v mezích možností vyhoví. A tak je tomu i u Otce Nebeského. Proto máme se k Němu modliti, máme Jej o potřebné věci prositi. Je to výraz naší důvěry a víry v Jeho velikou Lásku k nám i v Jeho Všemohoucnost. Vždyť i Pán Ježíš se modlil, a to velmi často, mnohdy i celé dny a noci, a byl to přece Syn Boží, mající tutéž moc jako Otec – a Pán Ježíš má nám býti vzorem ve všem.
Modlíme-li se za jiné, zejména za zemřelé, konáme tím jen dobrý skutek, neboť duchovní bytosti v záhrobí jsou našimi modlitbami za ně velmi posilovány. Vždyť naše modllitba za ně je projevem naší lásky k nim, a láska – ta je ve všem nejmocnější silou blahodárně působící.
Odůvodňovati marnost modlitby citátem z Písma: » Co zaseješ to sklidíš «, nebo » Bůh odplatí každému podle skutků jeho «, je v tomto případě zcela nelogické a nevhodné. Tyto citáty potvrzují jen mé předchozí tvrzení o zákoně příčin a následků. Proto netvořte takové příčiny, které vám znemožňují dosáhnouti splnění vašich proseb k Bohu vyslaných, a pak nebudete muset hledat nelogické odůvodnění marnosti modlitby v nesprávně vykládaných citátech z Písma.
O tom, čí prosby Bůh vyslyší, mluvil jsem ve zvláštní přednášce a proto doporučuji vám, abyste si přečetl i ji.
Doufám, že tímto vysvětlením se mi podařilo rozptýliti všechnu tu bezradnost věřících a snad i nevěřících, a přeji jen všem, aby je Bůh osvítil Duchem Svatým, aby na své cestě životem netápali ve tmách.

57. Čí prosby Bůh vyslyší?

Miliony lidí na celém světě obrací se k Bohu s různými prosbami a modlitbami a všichni doufají ve vyslyšení svých proseb či modliteb. Mnohdy však se stává, že čekají marně. Proč to?
Dříve než si na tuto otázku odpovíme, bude dobře ujasniti si:
Co jest a jaká má vlastně býti naše prosba či modlitba k Bohu vysílaná?
Modlitba je rozhovor s Bohem, ale lidé zapomínají, že Boha mají v prvé řadě hledati v sobě, ne mimo sebe, ne někde nahoře v nedostupné výši, kam ani myšlenkou svojí nedosáhnou.
Je-li naše prosba či modlitba rozhovor s Bohem, pak musí být upřímná, hlavně však procítěná. Musí vycházeti z čité mysli a pokorného srdce, musí být vyslovována v duchu a pravdě, aby pomocí naší duše a našeho ducha dosáhla skutečně onoho tajuplného, to jest mystického spojení s Nejvyšším.
Nelze si však představiti, že by bylo možno dosáhnouti takového spojení bez náležitého klidu. A na to lidé zapomínají. Vyslovují své modlitby k Bohu a nepopřejí si ani tolik času, aby se sami v sobě uklidnili, zapudili ze své mysli všechno co této chvíli modlení předcházelo, a nepřipustili žádné rušivé zásahy myšlenek ze světa hmotného. Objeví-li se prostřed modlitby podobné myšlenky, pak jim nesmíme věnovat pozornost, nesmíme se jimi zabývat, aby vnitřní klid modlícího se nebyl ničím rušen. Krátce – musíme umět soustředit se tak, abychom na nic jiného nemysleli než na to, oč chceme Otce Nebeského poprositi, tedy jen na obsah své modlitby. A i ten je třeba dobře si předem rozmysleti a připraviti, abychom si byli dobře vědomi toho, co a jak máme v duchu říci, hlavně však – zda to, oč chceme právě žádati, není v rozporu se zákony Božími.
Řekl jsem, že k modlitbě musí býti čistá mysl a klid v nitru, ale tyto dva důležité předpoklady nepostačí ještě k tajuplnému spojení s Bohem. Ani tehdy ne, jsme-li zbaveni zlých vlivů a nejsme-li obtěžováni žádnými myšlenkami. Zde musí předcházeti ještě něco jiného.
Ptáte se jistě – co?
Vzpomeňte slov Páně, který řekl:
» Proste a bude vám dáno, tlucte a bude vám otevřeno!« A dále. » O cožkoliv budete prositi Otce Mého Nebeského skrze Mne, dáť vám.«
Proč tedy nedá, když jsme tolikráte prosili a výslovně dodali prosbu, aby Otec Nebeský vyslyšel naše modlitby skrze Pána Ježíše Krista?
Tak stane se těm, kteří zapomínají na své skutky, na svůj vlastní život, umlčují své svědomí, neplní zákony Boží a nežijí podle učení Pána Ježíše. Prostě – nejdou za Kristem a nemají proto práva něčeho se dožadovati skrze Ježíše-Krista. Na to mají právo jen ti, kteří si svým životem a svými skutky zasloužili, aby v nich Kristus stále přebýval – a jen skrze tohoto Krista v nich přebývajícího mohou dosáhnouti spojení s otcem Nebeským, které je pak opravňuje k naději, že jejich modlitby a prosby budou vyslyšeny. Kdo se však nepostaral předem, aby byl opravdu hoden tohoto nejčistšího spojení s Bohem, ten také nemůže čekati splnění svých proseb.
Vzpomínám zde na jednu ruskou tragedii, kterou nedávno provedl v českém překladě náš rozhlas. Tato výborně sehraná hra je přímo typickou ukázkou toho, kdy, jak a proč se lidé modlívají. Setkáváme se tu jednak s matkou, která je přímo vzorem zloby a snůškou nejrůznějšího zla, vrcholícího až v zločinech. Byla to sice jen divadelní hra, ale všechno se ve vás chvělo při poslouchání její řeči, tak mistrně podané, ale přitom jsem se neubránil pocitu, že s podobnými slovy i skutky setkáváme se i ve skutečném životě, že životní zásady této zlé ženy přijalo za své i mnoho jiných, v témže duchu žijících lidí.
Tato zlá matka, jako Satanem posedlá, která tolik zla ve svém životě spáchala a stále ještě páše, svou snachu k smrti uštvala – řekne si prostřed nejvyšší zloby: » A teď se půjdu modlit!«
A druhá figura téže hry představuje cosi podobného. Hospodáře, který měl u sebe synovce, jemuž dlužil celé jeho dědictví, ale zacházel s ním jako s otrokem, své dělníky okrádal a přitom byl pyšný na svou chytrost, jak se mu jeho nelidské počínání a zlodějství daří. A najednou ho slyšíte, jak říká: » Teď se půjdu modlit« - a jde do kostela.
Tyto dvě osobičky utkvěly mi v paměti jako vzor tak mnoha lidí, kteří žijí nejen povrchní život náboženský, ale domnívají se také při páchání svého zla, že jim postačí, když odříkají – a zase jen povrchně – nějakou modlitbu nebo několikráte se pokřižují, a tím že už následky svých zlých činů zahladili. Ale v tom se ohromně mýlí.
Miliony lidí, kteří chodí do kostela, neuvědomují si ani, že právě ve chvíli, než vešli do kostela,

právě před okamžikem hřešili. Ať již se zabývali myšlenkou na pomstu, rozsévali nelásku, šířili nenávist, lhali, své bližní podváděli, nebo svému sobectví dopřávali vítězit, nad tím vším se ani nezamyslí a nerozpakují se předstoupiti před Boha a přednésti Mu své prosby. Domnívají se, že jdou-li do kostela a poprosí Boha třebas i o odpuštění všech hříchů, aniž by si je řádně uvědomili a jich litovali, že jim bude vše odpuštěno a dokonce, že i jejich prosby Bůh vyslyší.
Takové prosby nemohou však býti nikdy vyslyšeny, protože ten člověk, který tuto prosbu vyslovil, nemá Krista v sobě. Slouží jen Satanu, proto je také vyloučeno, že by se mohl spojiti s Bohem a prositi Ho o něco – vždyť on sám Boha ze sebe vypudil svými špatnými skutky!
Chceme-li, aby naše prosby byly vyslyšeny, je třeba abychom se napřed očistili od svých hříchů, snažili se státi se lepšími a řádnou přípravou dokázali, že se dovedeme spojiti s Otcem Nebeským. A tohoto spojení můžeme docíliti jen svým nejčistším lidstvím, které se v našem konání projevuje jen láskou, neboť stejné přitahuje stejné. Je-li Otec Nebeský nejvyšší Láskou, ze které všechno prýští a kterou celý vesmír je naplněn, můžeme se s Ním spojiti jen tenkrát, dovedeme-li své nitro i duši naplniti láskou čistou, obětavou, absolutní.
Jen ten člověk, který si uvědomí jasně co je to láska, že láska je vlastně Bůh, či správně Kristus sám, jen ten pozná, že nejjistějším mostem mezi námi a Bohem-Kristem jest zase jen Láska, a proto také jen ten dovede pochopiti i prožíti to tajuplné spojení s Bohem. A jediné takový člověk má právo vysloviti svou prosbu a žádati její vyslyšení skrze Pána Ježíše Krista, protože -snaží-li se, aby všechno jeho konání bylo naplněno láskou, pak nikdo jiný v něm nepůsobí, než Otec Nebeský sám, On v něm působí Kristem, který je v něm, a Kristus jest nejvyšší Láska.
Kdo dovede Krista k sobě přivolati, v sebe přijmouti a v sobě Jej vypěstovati a trvale udržeti, to jest šťastný člověk, člověk blažený. Může pak vysloviti jakoukoliv prosbu, a bude-li její splnění k jeho dobru, užitečné pro jeho duši a jeho věčný život duchovní, bude vyslyšena. Ani jediná prosba, která by mu svým splněním přímo neuškodila, nezůstane nevyslyšena.
Lidé chodí do kostela, opakují zde své modlitby třebas padesátkrát -stokrát, zejména v modlení růžence jsou vytrvalí. Ale myslíte, že při své vytrvalosti opravdu přemýšlejí o tom, co se modlí, nebo dokonce že se soustřeďují na svou modlitbu či prosbu? Nesčetněkráte zastihli byste takto pobožné lidi, že odříkávají své modlitby zcela mechanicky, zatímco jejich myšlenky bloudí v docela jiném světě. Melou své modlitby jako na mlýnku, a proto jejich prosby nemohou být nikým vyslyšeny. K sluchu Božímu se nedostanou. Bůh jest nejvyšší klid a mír. A chceme-li se spojiti s Ním, pak i naše nitro musí být naplněno klidem a mírem. Jen opravdové soustředění a sním spiatý klid a mír duše může nám umožniti, že na všechno na světě zapomeneme a máme před sebou poctivě jen jedinou touhu, přiblížiti se k Otci Nebeskému, Jehož chceme o něco prosit.
Dokážeme-li to, uklidniti se dokonale, soustřediti se a vroucně, třebas i s dětskou naivností a upřímností se obrátiti k Otci Nebeskému jako ke svému otci pozemskému nebo ke své mamince, kterou o něco žádáme, a prosíme-li opravdově, upřímně, pak musíme také věřit, že naše prosba bude vyslyšena.
On, Nejvyšší, je mocnější, než všichni otcové a maminky celého světa. On všechno má a všechno může. On může každým z nás působiti a námi konati největší zázraky, a proto může také vyslyšeti i takové prosby, které se nám zdají nesplnitelnými, nemožnými.
Ale znovu opakuji: je třeba umět soustředit se v naprostém klidu a míru a naši prosbu musí předcházeti náš ušlechtilý, krásný a láskyplný život, který je ku prospěchu celku, nikomu neublížil ani slovem, ani skutkem, ani pomluvou, ani lží, ani podvodem. Všechny nejvyšší vlastnosti, které člověk přičítá Bohu, jako spravedlnost, pravda, láska, moc, všemohoucnost atd. Mohu býti v každém z nás, zachováváme-li všecky Jeho zákony.
Nyní již víme, co jest to modlitba – prosba k Bohu. A nyní se zamysleme nad tím, jaké spousty modliteb od milionů a milionů věřících je denně k Němu vysíláno. Je možno, aby všecky tyto modlitby k otci nebeskému vysílané byly také z tohoto Nejvyššího Místa vyslyšeny a také splněny? Soustřeďují se tyto modlitby opravdu na jediném místě?
Nikoliv, moji přátelé Bůh je všude přítomný, a žijeme-li správně, je přítomen i v nás. Uvědomujeme-li si Jeho přítomnost, pak naplňuje nás všecky také ona mocná Síla, která, věříme-li v Ni, uskutečňuje to, oč právě prosíme. Ona zaopatřuje nám všecky dary, které potřebujeme, za

které se modlíme, o které prosíme. Je-li Bůh v nás, pak tedy nosíme v sobě Moc a Sílu Boží, a v důsledku toho chcete se ptát:
Proč tedy neuskutečňujeme sami všecky ty věci, o které Boha prosíme?
Jen proto, že jsme se nedovedli správně s Nejvyšším spojiti. Nepociťujeme Jej dosud plně v sobě a ve své nedokonalosti nevíme jak a jakým způsobem máme Mu ve svém nitru připraviti
trvalý stánek, aby v nás trvale přebýval. Nedovedeme dosud vejíti v tichou komůrku nitra svého, ve které máme se uzavřít a v ní setrvat, abychom v naprostém klidu mohli být se svým Bohem sami a mohli s Ním rozmlouvati. Až toto dokážeme a přitom budeme zachovávat zákony Boží, pak teprve poznáme, že máme právo Boha o něco prosit a přesvědčíme se, že celá řada proseb našich, pro nás užitečných, bude vyslyšena.
Ale i to se může státi, že vyhovíte všemu, co od vás je žádáno, i když budete žít životem tak dokonalým, že budete mít Boha trvale v sobě, přece se stane, že některé prosby či modlitby Bůh nevyslyší. Zdá se vám to neuvěřitelným, a přece je tomu tak. Připomeňte si, že Pán Ježíš, který dle Evangelia byl Synem Božím, ve skutečnosti byl samým Bohem-Kristem, že i On ve své lidské úzkosti na hoře Olivetské prosil Otce Nebeského:
» Odejmi ode Mne tento kalich, Otče Můj, je-li to možné.«
A tato prosba Jeho nebyla vyslyšena nejlaskavějším nejvyšším, Otcem Nebeským otcem jeho vlastním, Jemu nejbližším. Proč?
Jen z veliké lásky k nám všem. Protože on, jediný Bůh vtělený, musel přinésti tuto ohromnou oběť, aby prospěl nám, všem bytostem vtěleným i nevtěleným, na pokroku jsoucím a na pokrok čekajícím, a to od nerostu počínaje a duchovními bytostmi na nejvyšším stupni ve vývoji stojících konče.
Náš rozum, který tyto věci posuzuje se svého stanoviska zda je to a ono správně či ne, nemůže nikdy dostihnouti té Moudrosti Boží, abychom správně vystihli a pochopili, co opravdu správné je a co není. Proto si máme vždycky říci:
» Co Bůh řídí,všecko dobře řídí!«
My jsme ještě nedokonalí k tomu, abychom pochopili všecky věci, které se kolem nás dějí, které On tvoří, Svou Moudrostí vede a které se nám mnohdy zdají i nepřirozené, někomu dokonce i nespravedlivé.
Ano, přátelé moji, vaše pochybnosti o spravedlnosti Boží jsou časté aj sou pouhým obrazem nepochopení. Nezapomínejme nikdy, že nic se neděje bez vůle Boží, ale ani také se neděje bez příčiny. Nemůžete-li to pochopit a uznat za zcela správné, pak jenom proto, že neznáte příčiny a důvody, proč se tak děje, neznáme Boží plány do budoucna. A proto musíme tím více věřit, že všecko, co Bůh řídí, je správně, dobré, moudré a spravedlivé, a pokorně přijímat vše, co kolem nás a s námi se děje, ať je to příjemné či nepříjemné. Nemáme nikdy reptati, zejména ne nad ztrátou života někoho nám drahého, protože nevíme, proč se tak stalo náš rozum to těžko pochopí, protože nemůže nikdy dokonale vniknout do Moudrosti Boží.
Co jest vlastně život? Život je věčný, nám věnovaný dar, nikdy nepřestávající, jen život hmotný je dočasný. Byl nám přidělen jen na čas, abychom svůj duchovní život věčný v sobě zdokonalovali a vykonali určitý úkol, který nám byl dán. Ale když to nedokážeme, nebo opačně, když vykonáme to, co nám bylo uloženo, odvolává nás Otec Nebeský k novému životu, který pokračuje dále a ve kterém máme všichni vyměřený a určený směr cesty, kterou máme jíti, abychom vykonali to, co nám bylo určeno. Zasáhne-li do toho rušivě náš rozum a naše vůle se příčí vůli Boží, dopadne to tak, že musíme trpěti, abychom se vzpamatovali a uvědomili si, že nejdeme životem správně dle vůle Boží a dle svého určení.
Člověk méně věřící to pokládá pak za nespravedlnost, protože pýcha jeho rozumu nepřipustí přiznání, že on sám si to zavinil, a proto raději pochybuje o jsoucnosti, lásce a spravedlnosti Boží.
Člověk, který dovedl hlouběji vniknouti do duchovního života, pozoruje vše kolem sebe v zorném úhlu věčnosti, a pochopí pak snadno, že co Bůh řídí, všecko dobře řídí, a pochopí také, proč mnohé jeho prosby nebo prosby jeho bližních zůstávají někdy nevyslyšeny.
Prosba k Bohu či modlitba může býti někdy i hříchem. Ba, přátelé, i hříchem i urážkou samého Boha. Jsou to modlitby a prosby vysílané bez náležité úcty a vnitřního klidu, modlitby, poskvrněné

myšlenkami nečistými, modlitby příliš sobecké, které do duchovního života nepatří, a nebo modlitby bezmyšlenkovité, mechanické , které jsou opakovány bez náležitého procítění.
I v kostele při modlitbách můžete hřešit! Co je platné chodit do kostela a tam se modlit, když touto modlitbou sloužíte pouze modlářství a nesnažíte se přitom upřímně se spojiti s Bohem? Modlářství je hříchem, neboť mechanickým opakování modliteb bez pevného upnutí mysli jen na modlitbu, urážíte Boha. Myslíte-li při mechanickém opakování modlitby na všední věci, pak Boha urážíte. Takoví lidé, kdyby se dnem i nocí modlili a tisíce růženců při modlitbách roztrhali, zůstanou vždycky jen modláři, kteří jsou příliš vzdáleni opravdové víry a kteří nedovedou, tak jako skuteční a pravověřící věřící, uctívati Boha svým nitrem, svou duší, láskou k bližnímu a nevyšší láskou k Bohu.
Takové mechanické modlitby, které jsou pouhým modlářstvím, Bůh nikdy nevyslyší, protože k němu nedojdou a dojíti ani nemohu.
Jak by také mohly dojíti, když si tento modlář sám vystavěl kolem sebe neproniknutelnou hradbu hmotařství, ze které ani on sám, ani jedinou svou myšlenkou nemůže proniknouti k duchovnímu životu.
Bůh je Duch – a my, jak Pán nás učil, máme se modliti jen v duchu a pravdě. Modliti se v duchu znamená, že naše modlitba nemá být ani vyjádřena tolik myšlenkou, jako spíše citem. Účinky takovéto procítěné modlitby pozná každý, kdo se opravdově pokusí o to pomodliti se v duchu a pravdě.
K tomu je zapotřebí především – naprostý klid a vnitřní soustředění, a to soustředění takové, aby všecko kolem nás i naše tělesné » já « se nám ztrácelo a my si uvědomovali jen svou duchovní podstatu, věřili, že jsme jen duch a teprve duchem můžeme se spojiti s Duchem Nejvyšším. Pak není třeba ani mluvených slov a souvislých vět. Pak je třeba jen jediné – a to je cit, a ten je přitom hlavní. Pak také musíme cítit onu velikost okamžiku, ve kterém se nám podařilo tak se uklidniti a soustřediti, že se cítíme za jedno s Otcem Nebeským. Pak také můžete říci:
» Já a Otec jedno jsme - « jak to řekl Pán Ježíš. Tato slova neřekl proto, aby jimi vyjádřil svůj poměr k Bohu, že by platila jen pro Něj. Tato slova vyslovil proto, aby všichni Jeho bratří a sestry, které měl tak rád a pro které přišel na svět se obětovat, aby všichni si uvědomili, že i oni mají se snažit dostati se do onoho svatého klidu, ve kterém ucítí skutečně – ne pouze myslí, ale citem – že i oni a otec jedno jsou.
To je pravá modlitba v duchu a pravdě. Cítit, toužit citem v nitru svém po tajuplném spojení s Bohem Kristem. To je to nejkrásnější, to nejvyšší, čeho můžeme dosáhnouti v životě duchovním.
Pokuste se o to! Uvidíte, že každý z vás setká se s jiným výsledkem. Spolurozhoduje zde celý váš dosavadní život. Proto je třeba, aby tomuto spojení předcházela poctivá snaha po životě opravdu ušlechtilém. Ale ani tehdy, když jste si vědomi své nedokonalosti, nevzdávejte se a nedomnívejte se, že nemůžete nikdy tohoto spojení dosáhnouti.
Stačí, že jste si to uvědomili, a pak proste pokorně:
» Bože, dej mi sílu a schopnost, abych poznal všecky své chyby, vady, poklesky, hříchy i všecky zlé a špatné náklonnosti.«
Tato touha po poznání vlastních chyb a přiznání sobě samému, že jsem chybující, postačí již, aby vás Otec Nebeský miloval, neboť z vašeho přiznání již vidí, že se k Němu vrací zase jedno dítě, a jako ztracený, marnotratný syn přišlo k názoru, že je zapotřebí obrátit se a vrátit s nepravé cesty na cestu správnou, vedoucí do Otcovského domu. Zbytečno hledati k tomuto přiznání nějakou formuli, vymýšlet zvláštní slova. Mnohem důležitější je opravdovost a hloubka citu, který naše doznání prožívá. Náš Otec Nebeský nepotřebuje slov, aby pochopil. On zná naše city i nejtajnější záchvěvy duše. On pozná a vycítí, aniž byste mluvili nebo myšlenku svoji k němu vysílali, protože dříve, než myšlenku svoji vyslovíte, ví již, co chcete říci. V takové posvátné chvíli jest On připraven naše prosby vyslyšeti, protože jsme Jeho dětmi a protože nás tolik miluje: Nic Mu nevadí, že jsme ještě nedokonalí. Je shovívavý k nám, protože ví, že proto jsme dosud v hmotném svém životě, abychom se zde zdokonalovali. Jemu stačí naše upřímná snaha po dokonalejším životě a naše vědomí, že víme sami, co nám ještě k dokonalosti chybí.
Neztrácejte proto hlavu a nemučte se obavami, že vás Bůh zamítá, jestliže vaše prosby nevyslyší.

Má k tomu vždy vážné důvody, a i to děje se jen z Jeho veliké lásky k nám. Vy se třeba domníváte, že splnění vaší prosby bylo by pro vaše dobro, ale zatím, kdyby Bůh vám vyhověl a vaši prosbu vyslyšel, bylo by to pro vaši zkázu. Ponechme to tedy všechno Jemu, odevzdejme se plně a upřímně do Jeho Vůle a bude nám vždy dobře.
A chcete-li ve chvíli soustředěného klidu vysloviti nějakou modlitbu, pak vám musí vždy postačiti jediná, veliká a mocná modlitba, které nás naučil sám Pán Ježíš, a to » Otče náš «. Snažte se modliti se ji v úplném soustředění, procíti, promysleti, rozebírati ji – a přece nepřijdete nikdy k jejímu jádru a nerozluštíte tajemství této veliké modlitby. Ale uzavřete se do svého nitra a v naprostém klidu modlete se ji v duchu a pravdě. Vyciťujte nyní, kolik ohromného a mocného je v této modlitbě skryto. Jsou to mysteria, která vás nejlépe přibližují k Nejvyššímu. Tolik účinnosti nemá žádná jiná modlitba, ale musíte se snažit vniknout do jejího tajemství. A podaří-li se vám to, pak již nemusíte o nic více prosit, neboť v modlitbě této jest všechno obsaženo.
Někdo také říká, že prý se nemáme vůbec modliti, že tím urážíme Boha, předpisujeme-li Mu svým rozumem, co má dělati, jako by to On ve Své vševědoucnosti nevěděl. V tomto názoru je mnoho pravdy, ale přece není tomu tak úplně. Takto pohlížeti můžeme především na modlářství, na ono mechanické odříkávání modliteb za všechno možné i nemožné.
Pán Ježíš však řekl:
» Modlete se ve dne i v noci « - a On sám také se modlil ve dne i v noci, ale vždy jen modlitbou, kterou dosahoval mystického spojení s Otcem. Ale naší modlitbou jest také naše práce, naše skutky, které s láskou konáme s myslí upřenou k Bohu. A to jsou ty nejkrásnější modlitby, a k takovým nepotřebujeme žádný kostel ani oltář z kamene.
Vystavte si oltář ve svém nitru, okrášlete své srdce dobrými skutky, neboť jen srdce dobrého člověka, naplněného láskou jest tím nejkrásnější a Bohu nejmilejším oltářem, ze kterého On bere si nejraději a přímo oběti. Vystavíme-li takový oltář v nitru svém a v srdci svém, pak nemusíme stavěti kamenné chrámy a oltáře, nemusíme plýtvati zlatem a stříbrem na tyto věci, které jsou jen hmotné, povrchní a nemají s pravým životem duchovním nic společného. Slouží jen k obřadům, které nejsou těmi skutky, které na nás žádal Pán Ježíš.
Jinak je, naplníme-li své nitro a srdce účinnou láskou, neboť touto láskou postavíme v sobě ten pravý stánek Boží, v němž může neustále přebývat Kristus. Pak jsme teprve opravdovými křesťany, pak také máme právo o něco prositi Otce Nebeského. Takové prosby, zejména prosíme-li o věci, které jsou k prospěchu nám nebo našim bližním, tedy celku. Bůh vyslyší vždycky.
Naučte se proto modliti se v duchu a pravdě, a připravte se vždy řádně, chcete-li Boha o něco prositi, aby vaše modlitba byla vyslyšena.
Bůh vám k tomu pomáhej!

58. Živli přírodní

Při naší poslední schůzce dostalo se nám ohromného poučení, ale nevím zda si toho někdo všimnul. Myslím, že mnozí z přítomných si ani neuvědomili, že i vichřice, také jeden ze živlů přírodních, je ovládána bytostí duchovní, stejně jako všechny živly ostatní. Bouře, krupobití, déšť, mlha, bouře na moři i mračna, podobně jako mnoho jiných přírodních zjevů a úkazů, jsou ovládány duchovními bytostmi, služebníky to Božími. To zůstává faktem,a ť o tom lidé již ví či neví, ať tomu věří či nevěří.
Primitivní člověk se těchto úkazů přírodních bál,jako mocných, neznámých sil. Doba pohanská připisovala vládu nad každým živlem jinému bohu a tyto bohy uctívala, k jejich usmíření přinášela jim mnohdy i velmi těžké oběti. Tak pohané znali boha blesku a hromu, boha ohně, boha slunce, a již sama jména, která těmto bohům byla dávána, vystihovala vždy nepřemožitelnou sílu božstva, kterého se každý smrtelník musel bát. Moc těchto bohů byla opředena různými mytickými zvěstmi, a mnohé pozůstatky z nich zachovaly se nám až do dnešní doby.
Naši předkové dovedli kdysi i ovládati některé živly přírodní, dnešní lidé se však tomu všemu jen posmívají a považují to za nemožné. Tato nedůvěra ve vlastní sílu a schopnosti člověka vznikla

především z toho, že se člověk příliš vzdálil od duchovního života i od Boha a neuvědomuje si ani, že jsme všichni dítkami božími, které Otec Nebeský učinil pány celé přírody zde na zemi. Proto také si dnešní lidé ani netroufají poprositi Otce Nebeského, aby jim pomohl zvládnouti i živly přírodní, které jsou ovládány též Jeho služebníky.
Bůh Otec je přece všemohoucí, a jsme-li my Jeho dítkami, máme přece také právo prositi otce o uskutečnění takových věcí, které jsou k našemu dobru, ale které bez Jeho pomoci nemůžeme zvládnout, nedovedeme uskutečnit. To nám dokázal Pán Ježíš za Svého pozemského života velmi jasně. On nás učil nejen znáti živly přírodní, ale také ovládati je. On byl pravzorem dokonalého člověka, který byl nerozlučně spojen neustále s otcem Nebeským a proto mohl také říci:
» Mně dána jest veškerá moc na zemi i na nebi.«
A tuto Svou moc na zemi také dokázal Svými činy. Utišil vichřici a bouři na moři či jezeře, uklidnil vlny mořské, rozkázal ohni, který stravoval příbytek chudákův, aby zastavil své dílo zkázy, a oheň skutečně uhasl ihned, jakmile Pán vešel do příbytku postiženého člověka a Svůj příkaz ohni vyslovil.
Pán učinil mnoho a mnoho obdivuhodných věcí, kterým dnes říkáme prostě – zázraky. A jen proto jsou to pro nás zázraky, protože náš rozum nemůže pochopit přirozenou podstatu těchto věcí, a nechápe ji proto, že podstata těchto věcí je čistě duchovní a dnešní člověk je příliš hmotný, materialistický.
Pán Ježíš nekonal všechny tyto tak zvané zázraky proto, aby se před ostatními lidmi vynášel, aby se honosil Svojí nadlidskou silou, aby ukazoval, že On je Synem Božím a proto také má tuto neobyčejnou moc, pán Ježíš právě naopak neřekl nikdy, že je Synem Božím a vždy o sobě říkal, že je Synem člověka, a jako takový ukazoval nám, že i my můžeme dokázati totéž, co dokázal On, že i my můžeme vládnouti i nad živly přírodními. Jasně zní Slova Páně: » Kdo ve Mne uvěří a za Mnou půjde, bude konati tytéž skutky jako Já, ba nad to i větší, neboť Já jdu k Otci.«
A tato Slova Jeho platí i pro nás, platí pro všechny časy a musí nám býti posilou i vzpruhou.
Proč lidé nevěří těmto Slovům? Proč se jimi neřídí? Proč nevyzkouší své schopnosti? Proč se nepokouší zastaviti déšť, odvést kroupová mračna z polí do lesů, aby zachránili obilí před zničením? Proč neporučí vichřici, aby se zmírnila a nevyrvala celé lány lesů? Proč se nepokusí utišiti rozbouřené mořské vlny? Vždyť vše to je možné! Proč se lidé ani neodvažují pokoušet se o to? Zřejmě jen proto, že si neuvědomují svou lidskou důstojnost, která je jim Bohem propůjčena jako Jeho dítkám. Příliš slabá jest jejich víra, a ve své malověrnosti domnívají se dokonce, že kdyby se o takové věci pokoušeli, že jednali proti Zákonům Božím.
Co je platna člověku víra, co pomohou mu Slova Pánova, jež dovede si opakovat, když nedovede dle nich žít. Pán Ježíš učil nás tomu, jak se máme a můžeme přibližovati ke Svému Otci Nebeskému, abychom se stali vědomými dítkami Jeho. A Bůh Otec je všemohoucí, všecko může a na přání Svých dítek je ochoten vždy učiniti to, oč je žádán, je-li to k jejich prospěchu. Žádá však naprostou víru v Jeho moc, v Jeho Lásku a Moudrost.
O všem tom jsem mnoho uvažoval a řekl jsem si nakonec pevně: já věřím v Ježíše Krista, snažím se dle Slov Jeho žít a za Ním jít, a proto se mohu odvážit s pomocí Boží pokusiti se o uskutečnění některých věcí, které se mnohému na prvý pohled zdají nemožností.
Jsem přece jen zcela obyčejný, prostý člověk, ale mám jednu velikou výhodu, a tou je moje absolutní, bezměrná víra, kterou mi Bůh ve Své milosti uděli jako dar nad jiné cennější. Proto také se mi podařilo uskutečniti mnoho věcí, které jiní mají za nemožné nebo dokonce pokládají je za zázraky. A přitom vím a přesvědčil jsem se o tom, že vše to je zcela jednoduché, prosté, jako Pravda Boží sama.
Ze všeho nejdříve pokusil jsem se zastaviti, déšť prostřed největšího lijáku. Vyslovil jsem soustředěnou prosbu k Otci Nebeskému, ovšem s plným vědomím, že ne já, ale Otec Nebeský ve mně přebývaje skutky činí. Pak požádal jsem duchovní bytosti mračna a déšť ovládající, aby déšť zastavily a mračna odnesly dále. Pak již jsem jen s pevnou vírou očekával, že se tak stane. A skutečně se tak stalo. Déšť rázem ustal, za chvíli i mraky se roztrhaly a modrá obloha nad nimi se zaskvěla.
Podařilo se mi to mnohokráte, ovšem, nezneužíval jsem toho bez vážné příčiny. Činil jsem tak při

svých turistických toulkách, nejčastěji však, když na poli ohrožená úroda, k svážení připravené seno prosilo samo o přímluvu.
Jednou jsem byl v Tatrách a jel jsem se třemi dámami z Popradu do Tatranské Lomnice, odkud jsme chtěli podniknout pěší turu na Zelené Pleso. Již z vlaku jsme pozorovali, jak se Tatry halí do neproniknutelné mlhy a mračen, že nebylo z nich viděti ani jejich úpatí,úplně se v mlhách ztrácely. Tu dámy začaly naříkat, že celý výlet ztratí svůj půvab, budeme-li připraveni o to nejkrásnější, to jest o vyhlídku do hlubin údolí i výšek okolních hor. A když jsem je tak slyšel, jak si naříkají, řekl jsem jim: - Budete-li hodné a budete-li se mnou za dobře, vyprosím vám jasno, abyste uviděly Tatry v plné nádheře. - všechny tři prosily hned, abych tak učinil a slibovaly, že budou nejen hodné, ale také že budou věřit se mnou, že se tak stane. Já vyslovil jsem v duchu zase svoji prosbu k Otci Nebeskému a k duchu ovládajícímu mlhu, a než jsem se vzpamatoval, byly celé Tatry prosty mlhového závoje a objevily se před námi v plné své kráse, obloha nad námi jasně modrá, takže jsme měli ten nejkrásnější den.
Při jedné veliké vichřici, která zejména na Sázavě udělala ohromné škody, v lesích a stráních vyvrátila spoustu stromů, a pak se přihnala až k nám, pozoroval jsem z okna naši zahradu. Staleté borovice ohýbaly se jako třísky, takže každým okamžikem dalo se čekat, že náporu vichřice neodolají. Napadlo mne v té chvíli, pokusit se zastaviti tuto vichřici. Rychle jsem se soustředil a prosil Boha i ducha vichřici ovládajícího, aby zmírnil sílu vichřice a neničil krásy přírody. A sotva jsem své prosby dokončil, pln víry, že se tak stane, utišila se spoušť, a na celé zahradě, krom jediného nalomeného smrčku, nebyla zlomena ani jediná větvička.
Následující rok byl jsem na jaře zase v Abbazii, kde jsem již častěji zažil veliké vichřice, při nichž bylo vždy silně moře rozbouřeno vlny byly tak ohromné a vlnobití tak prudké, že se vlny převalovaly i přes pobřežní cesty, po kterých bylo nemožno přejít, i zde jsem vyzkoušel sílu své prosby, ač rozbouřený živel připravoval očím mým podívanou tak mocnou že se mně samému zdálo nemožností uklidniti jej. Ale byl jsem naplněn pevnou vírou, že moje prosba bude vyslyšena, ale přece jen stanul jsem v úžase nad tím, že je to skutečně možné, když jsem spatřil náhle moře klidné, tiché a hladké jak zrcadlo. Tak mohl jsem přejíti pohodlně místa, kde se moře nejvíce přes cestu přelévalo, a když jsem došel a k místu, kam již vlny nedosahovaly, znovu se moře divoce rozvlinilo.
Abych si byl opravdu jist, že toto uklidnění moře nebylo jen pouhou náhodu, opakoval jsem podobný pokus za svého pobytu v Abbazii celkem třicetkrát, někdy i měl jsem s sebou společníky jako svědky, a po každé výsledek byl týž, na moji prosbu moře se uklidnilo a nechalo mne volně přejít. Tak jsem ukázal i těm nevěřícím, jakou moc má
Bůh, jak je možno jí se dovolat, a co všechno Bůh z Lásky k nám je ochoten učinit, abychom opravdu pochopili a byli si plně vědomi toho, že jako dítky Boží máme skutečně i právo na všechnu tu moc, sílu, lásku i moudrost, jež náleží Bohu stejně jako nám.
Jest jen ke škodě lidstva, že si svou vlastní vinou, ve své nedostačující víře neuvědomuje, že co Otce Nebeského jest – jest i naše. Tím se připravujeme o mnoho darů Božích, které jsou pro nás určeny a připraveny.
Někteří z těch, kteří sledovali tehdy v Abbazii můj zásah proti rozbouřenému moři, považoval mne za kouzelníka, ale z tohoto omylu jsem je hned vyvedl. Není to žádné kouzelnictví, ale zcela přirozená věc, k níž je zapotřebí především absolutní víry v Boha, v Jeho moc a všemohoucnost, a dále pevné víry ve Slova a učení Pána Ježíše, který nám tak prostým způsobem naznačil a také skutky Svými dokázal, že uskutečnění podobných věcí je zcela možné. Ani On sám nemluvil o zázracích, a zcela prostě, silou Své víry ony » zázračné « činy konal.
To není žádné kouzelnictví! Jediným kouzlem je zde jen a jen víra, o které Pán Ježíš řekl jednou apoštolů:
» Budete-li chtít, aby se tato hora srovnala se zemí, nebo aby vešla do hlubin mořských, a budete-li věřit, že se tak stane, stane se.«
Bez výjimky každý člověk opravdově věřící, žijící v plné harmonii s Otcem Nebeským, plnící Jeho Vůli, dovede-li se k Němu přiblížiti, může využíti takové moci pro sebe. Nesmí se však toho nikdy zneužívat k věcem podřadným, hmotařským. Je-li však žádaná věc k užitku prosícího jedince nebo

celku, pak může každý člověk s jistotou použít těchto vzácných darů Božích.
Pán Ježíš odešel od nás k Otci, aby se stal trvalým prostředníkem mezi námi a Otcem, a před Svým odchodem řekl:
» Očkolivěk budete prositi Otce mého Nebeského skrze Mne, dáť vám!«
A proto, chceme-li něčeho dosáhnouti od Otce, musíme prositi Jej skrze Pána Ježíše Krista. Avšak prositi skrze Pána Ježíše Krista může jen ten, kdo Jím je opravdu naplněn, kdo za Ním jde celým svým životem a kdo přesně plní Vůli Otce Nebeského.
Proč tedy lidstvo nevěří? Proč se spokojuje tím, že čte nebo poslouchá takovéto hluboké pravdy a přechází kolem nich bez povšimnutí, jako by pro ně neplatily? Škoda, přeškoda, že je tak málo lidí, kteří tomu opravdu věří, a ještě méně těch, kteří této moci používají. Málo jich, ale přece jsou.
Profesor B. znal dva faráře, jednoho z kraje vodňanského, druhého z kraje novopackého, kteří oba věděli, že bížící se kroupová mračna mohou svou prosbou k Otci odvésti tam, kde by tíha krup nezpůsobila škody tak těžké, jako v dozrávajícím obilí. V jejich krajině, pokud oni tam působili, nepamatoval se nikdo, že by byly kroupy zničily obilí. A když to dovedli tito dva kněží, proč by totéž nemohli dokázat i ostatní?
Já sám byl jsem na tuto možnost ovládnouti svojí prosbou živly přírodní, upozorněn jednou starou spiritkou, která se přes 40 let zabývala spiritismem a pomatovala dobře jeho počátky u nás. Ta mi vyprávěla jak asi před 40. léty, dnes tedy asi 50 let tomu, byl spiritismus velmi pronásledován a spiritisté museli svá shromáždění pořádat velmi tajně. Jednou jejich rádce určil, že si udělají sedánku ve Hvězdě, a určil k tomu dopoledne. Když se ráno sešli na cestě do Hvězdy – vzpomeňte, jaký to byl tehdy výlet z Prahy! - pršelo jen lilo, takže někteří pochybovali o tom, že by za takového lijáku bylo možno seanci uskutečnit. Ale bratr rádce jim řekl: » Nebojte se, bratři, na tom místě, kde bude naše seance, nepadne ani kapka vody!« A skutečně se tak stalo. Déšť jim ve skutečnosti jen posloužil, poněvadž za takovéhoto počasí nikdo na výlet do Hvězdy se nevydal, a oni nebyli nikým rušeni. Když se sestavili do kruhu zpozorovali, že stojí na místě úplně suchém, že na ně vůbec neprší, ač kolem dokola pršelo stále velmi silně. Stalo se, jak jejich rádce předem řekl – stáli na volném prostranství, ničím nechráněni, a přece odbyli celou seanci bez deště, úplně v suchu.
Přiznávám se, že když mi toto vyprávěla ona stařičká sestra, nevěřil jsem tomu a myslel, že je to pohádka. Přesto však jsem o věci přemýšlel a za tři dny již soudil jsem jinak. Byl jsem v Moravské Ostravě, kde jsem přednášel, a tam mi jedna sestra prozradila velmi zajímavé věci. Byl jsem se totiž podívat na průvod krojových družin, které tam právě pořádaly svůj sjezd, a když jsem se vrátil domů, ke svým hostitelům, začalo pršet. A moje hostitelka mi vykládala, že jí to dalo velkou práci, aby udržela déšť na tak dlouho, než bude po průvodu, aby se krásné kroje nezmáčely a já mohl shlédnouti nerušeně celý průvod.
Bylo to pro mne opravdovým překvapením, že v témže týdnu slyším již po druhé o možnosti zadržeti déšť a ptal jsem se s údivem, jak je to možné. V odpověď na to vyžádala si sestra, abych jí podal ruku, a když se dotkla špiček mých prstů prohlásila, že i já mám tu moc, abych zastavil déšť, kdykoliv to budu potřebovat. Velmi brzy přesvědčil jsem se pak o tom sám.
Jel jsem z Moravské Ostravy na Slovensko, abych si se svým zetěm udělal pěší turu v Považí. Měli jsme schůzku v Žilině, a když jsem tam dojel, pršelo a pršelo. A můj společník, který přijel z východnější části Slovenska, hlásil také, že prší i tam, a dle toho, jak zná období dešťů v těchto končinách, bude prý pršet nejméně šest neděl. Byl téměř ochoten vzdáti se zamýšlené cesty, ale já jsem ho uklidnil příslibem, že než si vyhledá potřebné spojení vlakové, pršet přestane. Dal se mi ovšem do smíchu, protože prý neznám Slovensko a nevím, jak výmluvná je obloha takto zatažená, to prý vždycky potřebuje celé týdny, než se taková mračna vyprší. A měl konečně pravdu, protože pršelo celých šest neděl, ale musel dáti za pravdu také mně, protože na nás nespadla ani kapka, ač jsme prodělali celou turu přesně dle programu.
Já ovšem tehdy na nádraží v Žilině využil chvíle, kdy se zeť díval po vyvěšených tabulích jízdního řádu, ke svému soustředění. Dle rady oné sestry z Moravské Ostravy poprosil jsem Otce Nebeského i ducha ovládajícího mračna a déšť, aby déšť zastavili a popřáli nám, abychom mohli cestu svou vykonati za sucha. A sotva jsem svou prosbu dokončil, s plnou vírou, že se tak stane, přestalo ihned pršet, takže jsme se za krásné pohody pod modrou oblohou vydali na cestu. Všude jinde, jak jsme

dostávali zprávy, všude pršelo, jen tam kudy jsme šli my, tam bylo krásně, takže jsme se úplně za sucha dostali až do Popradu. Tam jsem zastihl sestru, která si naříkala, že se pro stálý déšť vůbec nedostali na krok a nemohli podniknout žádnu cestu.
Mohl bych uvésti ještě celou řadu jiných podobných případů, kdy moje víra, spojená s prosbou, účinně zasáhly do dění přírodního. Z těchto zkušeností, kterých mně bylo zapotřebí, abych sám v sobě umlčel zprvu se hlásící pochybnosti a nedůvěru, z těchto zkušeností došel jsem k pevnému přesvědčení, že není žádným kouzelnictvím zastavit déšť, ovládnout živly přírodní. Je zcela v naší moci podobné věci uskutečnit, musíte však míti absolutní víru, že se skutečně stane to, oč pokorně prosíte Otce Nebeského a ony bytosti duchovní, které dotyčné živly ovládají.
Vylíčil jsem vám, jak jsem se naučil zastaviti déšť, mírniti vichřici, rozptylovati mračna, mlhu, odvésti kroupová mračna z polí do lesů, jak utišit rozbouřené vlny mořské. Poznal jsem v tom zase nový důkaz veliké Lásky Boží k nám. Poznal jsem, že nic na světě se neděje bez působení a vlivů duchovních sil, které působí nejen v nás, ale i kolem nás. Poznal jsem nade vší pochybnost, že i živly přírodní jsou ovládány bytostmi duchovními, a tyto bytosti duchovní jsou rovněž služebníky Božími, které můžeme s úspěchem prositi, aby vyhověly našim přáním.
Přál bych vám, abyste i vy byli o těchto věcech přesvědčeni tak skálopevně jako já. Přičiňte se o to, abyste žili krásný a ušlechtilý život, abyste byli v neustálé harmonii s Otcem Nebeským a mohli sami také vyzkoušeti svou moc a sílu, vyplývající z víry v Lásku a Všemohoucnost Boží.
Jste-li vědomě dětmi Božími, máte na to právo. A budete-li věřit, pak budete moci i vy ovládati všechny živly přírodní. **Láska, jediná Láska** vám k tomu dopomůže, a proto milujte všecko, co stvořil Bůh!
K tomu pomáhej vám Bůh!

59. Pán Ježíš a Pilát a vysvětlení tajemství Turinského plátna

V našich představách existuje Pilát tak, jak byl vylíčen v Evangeliích. Vidíme v něm člověka obojakého, který měl v ruce moc zachrániti Pána Ježíše, ale neučinil tak. Tak se také opravdu jevil pozorovatelům odehrávající se tragedie, kteří ovšem nemohli viknouti do nitra Pilátova a nepostřehli, co se v něm odehrává. A neznáme-li pozadí celého děje, nemůžeme nikdy správně odhadnouti úlohy jednotlivých činitelů. Tak tomu bylo i u Piláta, jemuž bylo velmi ublíženo.
Víme však, že Pilát i jeho žena velmi si Pána Ježíše vážili, ba dokonce oba Jej upřímně milovali. O tom podal Pilát tři velmi přesvědčivé důkazy.
Po prvé, když byl Pán Ježíš odveden od výslechu před Kaifášem do vězení, kterým byl stáj v Sanhendrinu (nejvyšší soud židovský). Tehdy přišla za Ním v noci žena Pilátova a přinesla Mu klíče od vězení a vyřizovala vzkaz od Piláta, že může volně odejíti. Pilát sliboval dáti Pánovi i ochranný průvod, který by Jej doprovodil až za brány Jerusaléma. Pán Ježíš se tázal, ví-li muž o tom, co jeho žena podniká.
» Nejen že o tom ví – je to jeho vroucím přáním!« - ujišťovala Pilátova žena, a Pán jí dopověděl:
» Miluji vás oba příliš hluboce na to, abych tuto vaši nabídku přijal, protože by to pro vás znamenalo mnoho nepříjemností. Má hodina již nadešla. Jsem vám vděčen za to, že jste Mi projevili tolik lásky, že se o Mne tak staráte, a těší Mne, že Jsem ve vás našel tak dobré přátele.«
To byla chvíle, kdy Pán odejíti mohl, ale neodešel. Zůstal ve vězení až do rána, kdy Ho vyvedli před soudnou stolici Pilátovu. Cestou z vězení musel projíti řadami vojska římského. Vojsko bylo

Zde se původní text nedochoval - chybí pět stran.
Výzva: pokud by jste text někde objevily – (např. v knihovnách vašich měst, na babiččině půdě ☺ atd. prosíme o zaslání kopií těchto pěti chybějících stránek na email: duchovnisetkani.ri@email.cz
Děkuji za pomoc
Roman Indra

než nejvyšší kněží židovští. Osobnost Pilátova jest prvním důkazem toho, že učení Pána Ježíše není určeno jen pro židy, pro onen národ vyvolený, nýbrž také pro pohany, pro všecko lidstvo vůbec.
Pilátova choť Proknea-Claudia, která velmi milovala a ctila Pána Ježíše, přijala křesťanskou víru, dostala při křtu jméno Helena a obětovala pro svoji víru i život. Při pronásledování křesťanů byla hozena na pospas šelmám. Tak pevná byla její víra, tak veliká její mravní síla, tak veliká a čistá byla její láska ke Kristu a k učení Pána Ježíše, že volila raději mučednickou smrt, než by se byla své nové víry zřekla.
Proto Pilát i jeho žena Proknea-Claudia – Helena zaslouží si, abychom znali o nich čistou pravdu a opravili si, zejména u Piláta, svůj dosavadní názor na jeho osobnost i na jeho spoluvinu.
To bylo úkolem této přednášky.
Doufám, že později bude mi dovoleno podati vám ještě mnoho jiných pravd, kterými si podobně opravíte své nynější názory a vědomosti o učení a působení Pána Ježíše i o Jeho Osobnosti samé, abyste tím upřímněji mohli k Němu se přimknouti. Tak jako vždy a ve všem, tak i zde nakonec pravda zvítězí.
Hledejte tedy vždy a všude a stále jen pravdu. Pak ji také naleznete.
Bůh osvěť vás Svým Duchem Svatým, aby se vám to vždy zdařilo!
Pán nechť provází vás neustále Svou velikou přesvatou Láskou.

PRÁH MEZI SVĚTY
díl IV.

SBÍRKA PAVLOVÝCH ROZPRAV
o věcech pozemských i věčných

svazek: 60 - 80

OBSAH

60. Začátek duchovního roku..... 3
61. Království nebeské a království Boží 9
62. Z nitra všecko se vyvíjí. 13
63. Vnitřní život člověka. 18
64. Význam pozdravu a přání. 23
65. Jest náš život bdění nebo snění? 28
66. Víra a pověra. 32
67. Pohádky. 37
68. Jak proměníme zlo v dobro. 43
69. Spoutané duše. 47
70. Optimismus a pesimismus. 54
71. Kritičnost. 60
72. Světlo věčné nechť svítí také všem žijícím lidem. 64
73. Proč lidstvo tolik trpí. 69
74. Utrpením rosteme. 75
75. Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší. 81
76. Tajemství úspěchu. 85
77. Pravda a lež. 90
78. Práce. 94
79. Hvězda betlémská. 99
80. Připravme se na druhý příchod Páně. 106

60. Začátek duchovního roku

Rozdělení církevního roku se již tak vžilo, že se pro nás stalo naprostou samozřejmostí. V zimě vánoce, s jarem velikonoce, s příchodem léta svátky svatodušní – letnice, - v podzimním odumírání přírody připomínka Dušiček, a mezi nimi vloženy jednotlivé svátky, rozdělené tak, aby během jednoho roku byly připomenuty všechny důležité okamžiky ze života Spasitelova i ze života jiných svatých a světců, jejichž příklady mají míti všichni věřící stále na paměti.

Zamyslíme-li se nad tímto rozdělením roku, musíme doznati, že bylo provedeno s velikým důmyslem a vzácnou pietou, které dnes ani věřící nedovedou dostatečně ocenit.

Jistě také ne náhodou církev určila začátek roku církevního – advent – právě na tutéž dobu, kdy začíná rok duchovní, počínající dnem 25. listopadu. Je to právě měsíc před zimním slunovratem, měsíc před navracením se nového života do celé přírody. Do tohoto období vložila tedy církev začátek svého roku a na 25. prosince určila oslavu největší a nejdůležitější události pro církev – narození Páně.

O významu tohoto svátku zmiňuji se i na jiném místě, zejména v rozpravě o Hvězdě betlémské, ale tento svátek všech svátků jistě zasluhuje, aby se o něm, o jeho významu a podstatě promluvilo s takovým důrazem, aby nikde nezůstal bez odezvy. Mým úkolem jest – probouzet ze sna lhostejnosti všechny, kdož sice slyší, ale nevnímají. Chci-li tvrdého spáče probudit, musím hlasitě volat a často i výzvu svou opakovat, abych cíle svého dosáhl. A na tyto spáče myslím, jestliže některou myšlenku svoji znovu opakuji, a od vás – probuzených již – snad právem očekávám, že mi to nebudete zazlívati.

Většina lidí slaví dnes vánoce, svátky darů a dárečků, jež přijímá i rozdává, aniž by si uvědomovala, proč právě o ten Štědrý den má přijímat a rozdávat. Mnoho je těch, pro které vánoce neznamenají nic víc, než jak kdysi Gamma řekl: svátky břicha – protože nic vyššího než dobré jídlo a pití v životě nepoznali. Ale i takoví, kteří po celý rok dovedou popřávat jenom sobě, i takoví sobci dovedou se o Štědrý den postarat, aby na dobře prostřeném stole bylo všeho dost pro všechny, aby všichni kolem něho měli se dobře.

Odkud myslíte, že se tato ochota dělit se v jeho srdci najednou vzala?

Těžko bychom nalezli vysvětlení, kdybychom neznali duchovní podstatu noci z 24. na 25. prosinec, kdy nejmocnější Duch nejvyšší Lásky Boží prostupuje celý vesmír. Prostupuje nejen nás – lidi, ale také všechna zvířata, rostliny i nerosty, proniká vším a do všeho, stejnou měrou a stejnou silou, a všechno k novému životu probouzí. Každý může se tu obohatit z této ohromné, obrozující síly, každý může jí v sebe přijmout tolik, kolik je *schopen* přijmouti.

Rok co rok nadchází tato obrozující noc z 24. na 25.prosinec, rok co rok znamená vždy obnovení, počátek nového života, života duchovního i hmotného. Proto je velmi důležité připravit se dobře na tento okamžik obrody, aby každý mohl z této veliké, oživující síly Lásky Boží přijmout v sebe co možno nejvíce, aby se v něm zrodila nejčistší láska, která vede vždy k dalšímu postupu na cestě duchovního života jen tato nejčistší láska, láska nedělitelná, může nám pomoci přiblížiti se k Otci Nebeskému a dosáhnouti tajuplného spojení s Ním.

K přípravě na tento veliký okamžik obrození je právě určena doba od 25. listopadu do 25. prosince, kterážto doba v církevním kalendáři je zvána advent.

Povíme si dnes, jak je třeba připravovati se v této době s hlediska duchovního.

Ze všeho nejdůležitější jest – poznání sebe sama. Uvědomovat si své slabosti, svou nedokonalost a zatoužit upřímně po nápravě. I ti, kteří se o svůj duchovní život dosud nestarali, stejně jako ti, kteří jen povrchně vnímali všechny projevy duchovního života, všichni měli by se v tomto období vážněji zahloubat nad otázkami svého vlastního „já“. Bylo by jim velmi prospěšné přemýšlet o své bytosti, čím vlastně jsou, čím žijí, čím myslí, co jim umožňuje jejich pohyb, co pro ně znamená jejich pět smyslů. Za těchto úvah jistě by přišli

k poznání, že život je přece jen něco víc než pouhá hmota, kterou jsou toliko dočasně oděni. A toto poznání samo o sobě bylo by již prvým stupně, který by je vedl dále k přemýšlení o jejich duši, až konečně začali by i oni hledati spojení s duchem.

Dospět k tomuto poznání je možné vždy jen s pomocí nejvyšší Lásky Boží, jejíž účinek je nejmocnější právě v oné veliké a svaté noci štědrovečerní. Budeme-li na její příchod náležitě připraveni, budeme také schopni přijmout ony ohromné dary, které Bůh všemu tvorstvu podává. Zastihne-li nás tato chvíle nepřipravené, pak jme se sami vyřadili z velikého počtu obdarovaných a vlastní vinou ochudili jsme se o tu největší radost, pro nás pro všechny připravenou – o radost ze zrození Krista – nejvyšší Lásky Boží mezi námi.

Proto je třeba od samého počátku duchovního roku poctivě a upřímně se připravovat na důstojné přijetí Krista – Stvořitele svého, Životodárce, nejvyšší Lásku Boží, kterého nám přišel zjeviti Pán Ježíš.

Ptáte se snad, proč jako nejdůležitější podmínku řádné přípravy na přijetí Krista uvádím právě – sebepoznání. Odpověď je jasná:

„Poznej sám sebe a poznáš Boha!“

Poznat sebe, poznat podstatu svého života – znamená dospět k základnímu a nejdůležitějšímu vědomí, že vše to, co kolem sebe vidíme, celý ten náš život hmotný,hmatatelný, je pouhým životem vedlejším, který je pouhým reflexem pravého, nehmatatelného života duchovního.

Život duchovní je vším. Z něho všechno vyvěrá, na něm vše závisí. Ani jediný krok, ani jediný pohyb prstu není myslitelný bez života duchovního. Všechno co myslíte, všechno co konáte, všechno má svůj podklad v životě duchovním, nikdy ne v životě hmotném. Vše žije, pohybuje se a vyvíjí pouze životem duchovním.

Proč je třeba si to stále uvědomovat a znovu připomínat?

Především proto, abychom přišli k plnému a jasnému poznání, že žijeme jen duchem, že pouze naše duše má možnost spojovati nás s duchem. Toto vědomí, že život duchovní je rozhodující, že životu duchovnímu připadá vůdčí úloha v našem životě, přináší s sebou vždycky prohloubení života, vyplývající z pocitu zvýšené zodpovědnosti. I náš denní život všední dostane zcela jiný ráz, jinou náplň, žijeme-li jej s vědomím, že náš život hmotný je dočasný, chvilkový, pomíjející, kdežto náš život duchovní je věčný, stále trvající, nepomíjející. I na své vlastní tělo budeme zcela jinak pohlížet a spatřovat v něm pouhý vnější háv, který jsme jako herci na pozemském jevišti oblékli, abychom se v něm mohli na čas projevit, ale až přijde chvíle, zase jej odložíme. Odložíme jej, bychom se z pozemského života vrátili zase do svého pravého života duchovního, ve kterém setrváme tak dlouho, než nám bude určeno znovu se vtělit a zde na pozemské pláni znovu pokračovat na svém duchovním zdokonalování.

Jakmile dojdeme již k tomuto poznání, že život duchovní je pro nás důležitější než vše ostatní, čemu jsme tak mylně přikládali tak velikou důležitost, pak musíme také učiniti pro tento duchovní život vše, co je v našich silách.

Lidé, kteří si dosud neuvědomili své vlastní "já", jsou tolik co mrtví. Oni žijí svůj život bez života, život neúplný, nepravý, život zasvěcený hmotě, které otrocky slouží. Jest to život žalostně jednostranný, protože v něm zanedbávají právě tu nejdůležitější složku života vůbec – to jest život duchovní.

Člověk , který chce ve svém vývoji dostat se každoročně alespoň o stupínek dál a výš, musí unikat z tohoto bludného přeceňování hmoty. Ať je to přebytek blahobytu nebo přemíra bídy, vždy je to jen hmota, ze které byly vytvořeny, jako kulisa našeho pozemského života. A teprve za touto kulisou najdete pravý, nepomíjející život duchovní, ve kterém všechny tyto problémy znamenají tak nepatrné nic, že se budete umět se vším v klidu vyrovnat.

Pro váš život pozemský bude ohromným ulehčením, budete-li umět svůj život hmotný přijímat jako podřadnější a životu duchovnímu přenecháte vůdčí a rozhodující vliv. Je-li ve

vás jen trochu víry a touhy po přeložení těžiště svého života ze života hmotného do duchovního, pak vám upřímně radím- nepromeškejte advent, který je nejlepší příležitostí k soustředění se na dobrou přípravu k přijetí očekávané Lásky Boží, jež bude vaší posilou a vzpruhou.

Sám Kristus, který v oslavovaný den 25. prosince sestupuje znovu mezi nás, prostupuje Svou velikou Láskou všechno živoucí zdánlivě neživoucí a ve všem probouzí nový život – duchovní život, nevynechá jistě ani vás. Sami na sobě pocítíte účinek této vše obrozující Lásky jen tehdy, budete-li opravdově připraveni ji přijmout a v sobě udržet.

Nemyslete si, že snad tato chvíle obrození nadchází jen pro nás – pro lidi. Celá příroda pocítí sílu Jeho příchodu. Toho dne počíná míza znovu proudit ve stromech, ve všech rostlinách, ve všem obnovuje se po krátkém odpočinku zimního spánku nový život, třebas byl pro nás v téže chvíli neviditelný. Ale duše stromu, která prochází týmž vývojem, jakým jsme museli dříve projíti my, i ona cítí příchod chvíle, kdy se v ní probudil nový život a začíná se připravovat na své probuzení, jež nám je viditelné, na svůj život hmotný, na své květenství, na krásnou zeleň svého listoví, kterým vdechuje životodárnou Sílu Boží.

I naše tělo hmotné může se v tento ohromný den dočkat takového omlazení, že si uchováte své mládí a krásu na celá léta, zabráníte příznakům stáří, aby se ani v podobě vrásek na váši tváři neobjevovaly. Ale – opakuji znovu – je třeba po celou dobu adventní poctivě se připravovat na okamžik znovuzrození, aby i naše tělo, stejně jako naše duchovní podstata, tedy naše tělo astrální, účinek této ohromné Síly pocítilo a v sobě udrželo.

Každý z nás může použíti této omlazující Síly, která za slunovratu tak mocně zasahuje celou přírodu. Její účinek projeví se právě v nerušeném obnovování našich tělesných buněk. Tvoření nových buněk je pro naše tělo stejně důležité, jako přirozený odchod buněk starých, mrtvých, které, zůstávají-li v těle, způsobují stárnutí.

Věda odhaduje počet buněk v našem těle na 30 bilionů, a všechny tyto buňky v době slunovratu oživují mocnou silou Lásky tvořivé a počínají se množit. Nové buňky potřebují místo a jim musí ustoupit buňky staré. Máme proto zcela vědomě pomáhati tělu v tomto odstraňování mrtvých buněk, aby v našem těle zůstaly jen buňky živé a nově se zrodivší, které způsobují naše omlazení. Tímto způsobem můžeme si zachovati mladistvou svěžest i mladistvé vzezření až do pozdního stáří.

Tato výměna buněk, značící přirozené omlazování, vyžaduje pohyb na zdravém vzduchu. Proto vám dobře radím, věnujte alespoň hodinu denně procházce na zdravém vzduchu. Čiňte tak pravidelně po dobu 12 ti týdnů, počínaje dnem 25. prosince, a poznáte sami, jaký ohromný účinek pocítíte na svém těle, kterému jste tímto způsobem pomohli zbavit se všech mrtvých buněk.

Nemyslete si, že mám snad na mysli pouhou krásu tělesnou, když na tomto místě doporučuji omlazovací kůru. Nezapomínejte, že naše tělo fysické bylo nám dáno jako schránka, ve které se za tohoto života projevujeme, a že tedy i k tomuto fysickému tělu máme také své povinnosti, které nesmíme přehlížet. Nikdo nemá právo svévolně své tělo ničit nebo zanedbávat. Je přímo povinností nás všech udržovati své tělo v takovém stavu, abychom byli schopni splniti všechny úkoly, které nám byly pro tento život určeny.

Není to úloha malá, která nás nutí starat se o vlastní tělo a zachování jeho svěžesti. Tím těžší jest však naše povinnost, kterou máme ke svému tělu duchovnímu, k duchovní podstatě, ke svému vlastnímu „já“ a ke své duši. I naše duchovní tělo se proměňuje, i ono se obrozuje duchovní silou, i jím prostupuje všemocná Láska Boží.

Mluvili jsme o tom, jak je třeba se připravit na to, abychom byli schopni ji v sebe přijmout. A dále čeká nás ještě závažnější úkol – Lásku tuto v sobě udržet, aby v nás trvale zůstala. Nestačí zjihnout jen na oněch několik dnů vánočních, jakmile svátky jsou ty tam, vrátit se znovu ke svému bručounství, lakotě, neochotě a nevlídnosti vůči svým bližním. Naše

láska, která se o vánocích projevila několika dárky, neměla by žádné ceny, kdyby její další projev měl se objeviti teprve zase o příštích svátcích lásky.

Tomu, kdo prožil dobu adventní v opravdových přípravách na zrození Krista, tomu se také podaří zlomit ostří svého sobectví a v duchu Kristově žít. Jen upřímně chtít, a podaří se nám zušlechtit své vlastní „já“, a naše touha státi se lepšími a dokonalejšími přinese s sebou klidný, spokojený, šťastný a zdravý život. Kdo by si nepřál takto žít? Snad všichni máme toto přání na srdci. A všichni máme také splnění tohoto přání ve svých rukách. Nikdo pak nemůže nás o naše štěstí a spokojenost, kterých jsme takto získali, nikdo nás nemůže o ně připravit, nevzdáme-li se jich sami. Bývá to zpravidla pouhá sebeláska, která se dere do našich niter, aby zastínila účinek Lásky Kristovy, a tato sebeláska připraví nás pak o pocit největší blaženosti, pocit největšího štěstí, které člověk může pocítit, to jest vědomí, že Kristus je v nás, my Jej pociťujeme a On se námi projevuje.

Všechny církve křesťanské i celá řada jiných náboženských a duchovních společností považují dobu adventní a za ní nadcházející příchod Krista za dobu nejvýš důležitou. Proto také každá těchto církví nebo společností, každá svým způsobem, starají se o to, aby své příslušníky co možno nejlépe připravili na toto veliké dění. Hned od počátku duchovního roku starají se, aby svým příslušníkům umožnili co nejvíce přiblížení k veliké Lásce Boží – ke Kristu. Jsou tu i neviditelné společnosti duchovní, existující pouze v duchovní sféře, které nemají jiný úkol, než šířiti tuto velikou Lásku v celém vesmíru. Tyto společnosti mají zde na zemi své zasvěcené vyvolence, kteří jsou vyvoleni k tomu, aby jim pomáhali šířiti tuto Lásku i mezi bytostmi vtělenými.

Takovouto duchovní společností, která má za úkol probouzeti lidi k čisté a účinné lásce, jest Bílé Bratrstvo Lásky. Toto Bratrstvo dává příležitost všem bratrům na zemi žijícím a do Bratrstva přijatým, ke zvlášť důkladné a poctivé přípravě na 25. prosinec. Od samého počátku duchovního roku až k vrcholnému zakončení adventu, po celou tuto dobu věnují se velmi pečlivému a poctivému zhodnocení sebe sama, aby mohli správně posouditi, jaký pokrok učinili v uplynulém roce ve svém duchovním životě. Tito bratři, duchovně již probuzení, mají příležitost prožívati každý začátek duchovního roku i ve sférách duchovních, kde sami poznávají, na jakém stupni svého duchovního vývoje se již ocitli a jakých duchovních schopností již nabyli. Pro každého zasvěcence jsou to ohromné zážitky, když v době od 25. listopadu do 25. prosince prožívá všechny stupně příprav ke svému dalšímu vzestupu na duchovní úrovni.

Všechny tyto stupně mají svou hlubokou souvislost a pokračují takto: 1. (25.XI.) Žádost zrození. – 2. (30.XI.) Svátek zděšení. – 3. (3.XII.) Slavnost zasvěcení. – 4. (8.XII.) Slavnost lásky. – 5. (13.XII.) Slavnost sjednocení. – 6. (20. XII.) Slavnost uspokojení – a konečně 25.XII. nadchází 7. Slavnost zrození.

Tak vstupují zasvěcení členové Bílého Bratrstva Lásky každého roku do velikých tajemství duchovních, které Bůh připravil pro ty, kdož mají upřímnou snahu přibližovati se stále k velikým tajemstvím Lásky Boží a chtějí tuto Lásku Boží také účinně šířiti mezi svými bližními. Toto Bílé Bratrstvo Lásky má zde na zemi své vyvolené lidi, kteří jsou zasvěceni a postupně dále zasvěcováni do všech tajemství tohoto Bratrstva. Tito vyvolení jsou ovládáni a řízeni jen nejvyššími bytostmi duchovními, neboť – jak bylo již řečeno – toto Bílé Bratrstvo Lásky existuje jen ve sféře duchovní a jest vedeno velikým Mistrem Izraelem. Jeho vyvolenci mezi lidmi mají zde na zemi šířiti Lásku Boží mezi lidmi tak, aby se cíle tohoto Bratrstva uskutečňovaly i zde na zemi.

Jest to veliký a krásný úkol, probouzeti lid k poznání pravé, čisté a veliké Lásky, která jediná je schopna učiniti lidstvo šťastné a blažené, připraviti lidem nový ráj na zemi. To jest ta největší blaženost, to je to nebe, to je to Království Boží na zemi – pocítí-li člověk, že se Láska v jeho nitru probudila a on pak se vědomě přičiní, aby v něm Kristus mohl zakotvit a

trvale v něm sídlit. Takový člověk dosáhne toho nejvyššího cíle lidského, to jest Království Božího, jež v něm trvale zůstává.

Neříkejte, že tohoto stupně mohou dosáhnouti jen vyvolení, pro vás že je nedostupný! Máte-li před sebou veliký úkol, musíte postupovat vědomě podle programu, od stupně k stupni, i když toto postoupení o krok výš zdá se vám příliš nepatrným při pohledu na konečný cíl. Nelze přes noc odstranit všechny chyby a nedokonalosti a probudit se ráno jako člověk Boží. Těch chyb, kterých jsme se dosud dopouštěli, je příliš mnoho, mnohé z nich vyvěrají ze základních povahových sklonů, a proto bude třeba proti nim vědomě a silně se bránit, abychom již nadále se jim vyhnuli a nikdy již se jich nedopustili.

Naše sobectví, neláska, závist, nenávist, lež, podvod, nečisté myšlenky, smyslnost, nestřídmost, pýcha, domýšlivost, souzení svých bližních, pomlouvačnost a jiná podobná provinění, zdánlivě snad nepatrná, to vše vyhání Krista z našeho nitra.

Nikdo nemůže říci, že není schopen odstraniti všechny tyto chyby ze svého života. Nikdo se nemůže vymlouvat na to, že ve své nedokonalosti nemá dostatek síly. Není to nedostatek síly, je to pouhý nedostatek vůle, který je tu překážkou. Jakmile budete chtít, pak vaše vůle stát se lepším dokáže zázraky, protože se vám dostane pomoci duchovní, která vás bude posilovat, abyste předsevzetím svým zůstali věrni a nikde neodbočili na bývalou cestu nesprávného života.

Proto chtějte, chtějte proměnit všechny svoje náklonnosti zlé v dobré, staňte se z hříšníka kajícníkem, a i nad vámi budou nebesa plesati více, než nad devadesáti devíti spravedlivými. Poznáte, že s pomocí Boží všecko dokážete a že vaše přání – státi se lepším – není tak nesnadné a nesplnitelné. Jen chtít – upřímně chtít!

A ještě jednu věc chtěl bych vám na tomto místě zdůrazniti.

Když jste již prošli jednou svým svědomím a vyzpovídali se sami sobě poctivě ze svých poklesků, když jste si uvědomili své chyby, vady, hříchy i všechny své zlé náklonnosti a po této sebezpovědi došli až k upřímné lítosti a pevnému odhodlání, že povedete nadále život lepší, pak již se ke svým hříchům včerejška dále nevracejte. Věřte, že byla-li vaše lítost upřímná a vaše dobré předsevzetí poctivě cítěné, že vaše hříchy byly vám již odpuštěny, takže můžete zcela čisti vstoupiti na cestu nového duchovního života. Bylo by naprosto chybné vracet se ve svých myšlenkách stále a stále do minulosti a zabývat se včerejšími hříchy. Hleďte kupředu, na svoji budoucnost a snažte se, aby tato budoucnost vaše, kterou ze svých činů a myšlének budete vytvářet, byla lepší než minulost.

Takovéto obrácení k lepšímu je nutné pro každého, bez ohledu na to, zda člověk je stár či mlád, a tím důležitější je dnes v nadcházející době přelomu Věků, kdy má začíti uskutečňování Království Božího na zemi. Jenom ti, kteří budou opravdově připraveni, budou se moci státi apoštoly a hlasateli očištěného křesťanství, a na ty, kteří nebudou schopni plniti svůj úkol podle Vůle Boží, na ty čekají v nastávající vážné době velmi těžká utrpení.

Neodkládejte proto a začněte se připravovat! Přemýšlejte o svém poslání na zemi, přemýšlejte o svém životě duchovním! A zejména vy mladí, nedomnívejte se, že na podobné úvahy máte pořád ještě dost času, že postačí, začnete-li se svojí snahou vniknouti do duchovních tajemství až s příchodem stáří. Docela dobře by se vám mohlo stát, že pak bylo by již pozdě. Všichni nepřipravení, kteří by svou přítomností zde byli překážkou v uskutečňování plánů Božích – budou odstraněni, každý, kdo chce bez utrpění přejíti z tohoto Věku do Věku příštího, má již dnes nejvyšší čas, aby se staral o svoji nápravu a řádně se na tyto vážné události připravil.

Řada otázek vyrojí se vám v mysli, jakmile začnete hlouběji uvažovat o sobě, o svém životě pozemském i duchovním. Dopřejte si chvíle klidu, ve kterých byste mohli v tichém soustředění vyslechnouti hlas svého nitra, který vám na ně odpoví. Tak postupně dočkáte se toho, že vám bude jasný smysl vašeho života i úkol, který vám byl svěřen, pochopíte kam spějete, uzříte, kam až musíte dospět.

Dnes vidíte kolem sebe mnoho nespokojených, nešťastných, rozervaných lidí, řady sebevrahů a ještě větší počet těch, kteří se sebevražednými myšlenkami zabývají. Proč to? Proč jsou tak nešťastní?

Především proto, že se odvrátili od Boha, protože nenásledují Krista, protože nepoznali, v čem spočívá pravé lidské štěstí, kde hledati blaženost, co jest to pravé nebe, které by mohli míti a v něm žíti zde na zemi všichni lidé.

Nehledejte nebe tak kde není! Nečekejte je až po smrti! Vždyť do toho nebe nepřijde a nemůže přijíti ani po smrti nikdo z těch, kdo si je nezasloužil, kdo se celým svým životem na ně nepřipravoval. Každý si musí to své toužené nebe vybudovat již za svého života zde na zemi, a vybuduje-li někdo Království Boží v sobě zde na zemi, pak vězte, že vstup do Království Nebeského jest mu po jeho smrti otevřen.

Znovu připomínám, že k tomu nestačí chodit do kostela, modlit se růženec, poklekat ve zpovědnici, přijímat svátost oltářní, třebas i denně mše svaté se súčastnit. To vše zůstává pouhým nicotným pozlátkem, dokud se do vlastního života takového křesťana nezapojí skutky opravdové a účinné lásky křesťanské, dokud celý jeho život není řízen a naplňován Kristem, dokud se do posledního písmene neřídí svatým učením Pána Ježíše. Jen svými skutky dokazujeme, že jsme pravými křesťany, a dokud naše skutky budou v rozporu s učením Pána, pak nebudeme moci přikročiti k budování Království Božího v sobě zde na zemi. Tím méně pak můžeme spoléhat na to, že Království Nebeské čeká na nás po smrti.

Svatý Jan Křtitel, předchůdce Páně, byl přece veliký duch. Žil pokorně, ctnostně, nábožně, připravoval lid na přijetí učení Pána Ježíše a Pán Ježíš řekl o něm:

„Nenarodil se z matky lidské na zemi člověk, který by stál tak vysoko jako on, ale ten *nejmenší* v Království Nebeském jest větší, to jest stojí výše nežli on.“

Jan Křtitel byl tedy v poslední své inkarnaci v pozemském životě, a proto čekala ho chvíle, kdy mohl překročiti práh Království Nebeského a přejíti do věčné blaženosti. Ale tam čekala na něj zase nová povinnost znovu a dále se zdokonalovat, projít zase nových devět sfér duchovních, než by konečně dosáhl té dokonalosti, jako Otec náš nebeský dokonalý jest.

Jan Křtitel může nám býti měřítkem i příkladem, jak se můžeme dostati do Království Nebeského a co máme pro to učiniti.

Marná jest každá snaha dostati se tam jinou cestou, než je cesta lásky. K vyzkoušení naší lásky jest pro nás nejvhodnější právě doba předvánoční, doba adventní, které jsem věnoval celou tuto stať.

Připravte se na příchod velikého Hosta, připravte se tak, abyste uvítali Krista a uhostili Jej tím nejlepším co máte- to jest mravní čistotou, pokorou, láskou, upřímností a úplnou oddaností. Každého z vás, i toho nejprostšího a nejchudšího obejme Pán s radostí, najde-li ve vašem nitru a ve vašem srdci důstojný stánek pro Něj připravený, připravený tak, aby v něm mohl On sídliti trvale.

Budete-li každoročně prožívati začátek duchovního roku správně, pak půjdete každým rokem výš a výš ke své dokonalosti. Čím lépe se dovedeme soustředit, tím hlouběji budeme stále vnikat do duchovního života, který nám umožní pociťovati častěji Boha v sobě. Pak se staneme opravdovými syny Božími a budeme míti podíl na všech milostech, které Bůh pro Své dítky připravil.

Až poznáte, co jest to vědomě s Bohem žít a Krista vědomě v sobě mít, pak také poznáte jasně, kdo byl Ježíš. Potom také půjdete za Ním stále, věrně a poctivě, budete zachovávat všechna přikázání, která nám dal On a kterým nás s takovou láskou učil.

„Milujte se vespolek, jako Já miloval Jsem vás!“ – to jest to nejdůležitější, co od nás žádal. To je základ všeho života. Neprohřešit se nikdy Slovům tohoto příkazu, znamená správnou cestu životem. Jen tak staneme se dobrými Jeho učedníky, služebníky a následovníky, a nebesa budou nad námi plesati.

Jen na této cestě životem nalezneme pravý, vzácný klid a mír duše, o který vás nikdo nepřipraví, byť by se kolem vás dělo cokoliv. Pak budete také moci denně si opakovat tento Mantram Bílého Bratrstva L8sky:

„Jsem já, jsem Bůh
a přece nejsem Bůh
Jsem jen projev Jeho
Jsem-li projev Jeho, láska jsem
jsem-li láska, mír jsem a
Jsem-li mír, se vším jedno se cítím."

Tak splynete ve vším v celé přírodě, splynete s Duchem, s Kristem – Bohem a budete také jedním z těch velikých, kteří dosáhli již věčné blaženosti a jdou stále tou cestou, kterou nám ukázal Pán Ježíš.

Využijte proto vždy počátku duchovního roku k tomu, abyste se i vy dostali na cestu za Kristem a trvale po ní kráčeli.

Bůh vám k tomu pomáhej a dej vám potřebné síly k tomu!

61. Království nebeské a království Boží

Je stále ještě mnoho lidí, kteří si dosud neujasnili rozdíl mezi královstvím nebeským královstvím Božím a proto velmi často tyto dva pojmy zaměňují. Myslím proto, že bude zcela vhodné, povíme-li si dnes něco o nich.

Království nebeské – to je prostředí samého Otce Nebeského. Přiblížit se Otci, dostat se do Jeho blízkosti, po tom touží každá duchovní bytost lidská. I kdyby byla sebe horší, přece jen chvílemi zableskne se v jejím nitru touha přiblížit se k Otci, ač při své nedostatečné vyspělosti duchovní nemůže do Jeho blízkosti proniknout.

Království nebeské ovládá Pán Ježíš, Spasitel a Vykupitel a s Ním sdílí toto království Jeho pozemská Matka i Jeho pozemský otec a všichni vyvolenci Boží, kteří tvoří tu neviditelnou, novou církev, kterou Pán zbudoval nejprve v duchovnu a dle této církve, dle tohoto vzoru, chtěl zbudovati viditelnou církev na zemi.

Toto království nebeské jest tak zvaným prvním nebem.

Jak víme z dopisů svatého Pavla, dostal se on až do třetího nebe. Byla to veliká milost od Pána, kterou Pavlovi prokázal Svým svolením překročit práh království nebeského a vstoupit i do druhého nebe, které je v okruhu kolem centra a odtud konečně vstoupit i do třetího nebe, v němž sídlí On, Nejvyšší, Bezejmenný. Z Něho vychází všecka moc a síla do tohoto okruhu, sem ji Nejvyšší vkládá a odtud pak také vysílá Svou moc, sílu, všemohoucnost, vševědoucnost, moudrost, lásku, život, všecko, čím celý svět, celý vesmír se vytváří, žije, pohybuje a při životě udržuje.

Tedy toto druhé nebe tvoří okruh, který jako ohromný světelný prsten obepíná ohromné světelné centrum, v němž sídlí On – Prapříčina všeho dění, Prapůvod všeho tvoření. Do něho vstupuje alespoň jednou za rok o Velikém Pátku sám Pán a splývá v jedno s Otcem Nebeským.

Až sem, do tohoto centra, do tohoto třetího nebe dostal se sv. Pavel a byl tím tak nadšen, tak unešen a omámen, že přiznal, že slovy lidskými nelze ani popsat a vylíčit, jak toto nebe vypadá, jaké byly jeho pocity, které v něm toto prostředí vyvolalo. Bylo to jistě cosi mohutného, vymykajícího se prosté představivosti lidí a také jen jemu jakožto vyvolenému podařilo se až do těchto výšin proniknouti.

Pro nás, pro všechno lidstvo vůbec jest cílem dostati se alespoň do onoho prvního nebe, do království nebeského, v němž kraluje král všech králů, náš Pán, Spasitel a Vykupitel. Všichni tam spějeme a všichni toužíme dostati se tam. Proto je důležité nalézt správnou cestu,

vědět jak žít, abychom dosáhli té milosti, že skutečně dospějeme ke svému cíli – dosáhneme království nebeského.

Není to tak snadné, a přece není to tak těžké, aby lidské síly na to nestačily. Je v moci každého člověka pracovat zde na zemi k tomu, aby si svým životem připravil půdu a cestu tomuto království nebeskému.

Touto jedinou a nejjistější cestou jest budování království Božího zde na zemi. Království Boží na zemi jest v nás, každý člověk v sobě je skrývá, ale v každém se hned neprojeví. Člověk pocítí je teprve tehdy, když se probudí k duchovnímu životu, znovu se narodí z ducha a vody, správně pochopí Božskou podstatu a v nitru svém pocítí náplň Boží, čistou velikou lásku a mravní sílu. To jsou předpoklady, za kterých člověk je schopen budovati království Boží na zemi v sobě i kolem sebe.

Nejdokonalejším učitelem i vzorem pro nás, jak můžeme a máme království Boží na zemi budovati, aby skutečně také bylo v nás, byl Pán Ježíš. Nejlepší cestou k dosažení tohoto cíle jest Jeho svaté učení.

Připomeňme si zde alespoň tři věty z Jeho učení, kterými nám přímo ukazoval, jak se toto království Boží může uskutečnit mezi námi zde na zemi. Vždyť On právě proto přišel na svět, aby království Boží mezi námi budoval. Když přišel mezi nás, bylo toto království již mezi námi, ne však ještě v nás, ale Jeho příchodem se pro nás jen přiblížilo. Dle Jeho zářivého vzoru měli jsme je sami budovat a Jeho viditelný příklad také mocně zapůsobil. Kolem Něho soustředil se malý houfek lidí, které On Svými Slovy a skutky naučil budovati království Boží na zemi a plniti ve všem Vůli Boží.

Abychom všichni věděli, jak nejlépe a nejsnáze máme budovati království Boží v nás i kolem nás, řekl nám Pán tato významná slova:

„Kdo Mne miluje a slov Mých zachovává, toho Otec miluje. Koho Otec miluje, k tomu přijdeme a u něho si stánek Svůj navždy učiníme.“

Nic jiného neskrývá se za těmito Slovy, než naléhavá výzva zachovávat a plnit přesně Zákony Boží. Kdo se i ve svém všedním životě jimi řídí, kdo zachovává Slova Páně a vždy věrně plní zákony lásky, ten jest tím, koho Otec miluje a u něho království Boží stává se skutečným, živým. Ten také má ve svém nitru již království Boží, v něm již kraluje král všech králů, v něm sídlí trvale Bůh, Kristus. Jen takový člověk, který je naplněn Otcem, Kristem, je naplněn také Duchem Svatým a jest si vědom toho, že království Boží v něm sídlí. Proto také on je schopen toto království budovati také kolem sebe na zemi.

Dále řekl nám Pán:

„Hledejte nejprve království Božího na zemi a spravedlnosti jeho a vše ostatní bude vám přidáno.“

Tato Slova jsou projevem ohromné milosti, které se dostane každému z nás, kdo začne hledati království Boží na zemi, všem, kdož chtějí upřímně království Boží budovati. Každý člověk, který touží spolutvořiti toto království Boží v sobě nebo mezi lidmi, každý může si býti jist, že bude míti vždy toho nejmocnějšího, největšího a nejochotnějšího pomocníka v Pánu Ježíši Kristu, neboť On jest v něm, pomáhá mu, aby mu práci usnadnil, aby práce jeho nebyla marná a dospěla k plnému úspěchu.

Jak tedy budovat toto království Boží?

To nejdůležitější, na čem celá budovatelská práce musí spočívat jako na bezpečných základech, je především dokonalá znalost celého učení Pána Ježíše. Připomínám zase, že je třeba znát učení Pána Ježíše dle pravdy a ne dle mnohde nesprávných výkladů Evangelií neb v úpravě různých kněží a kazatelů.

Učení Pána Ježíše je tak prosté, jednoduché, že je každý, i ten neprostší člověk může dobře pochopiti, jím se říditi a v životě svém je uplatňovati, aby i on byl schopen budovati království Boží na zemi.

Snad nejvýmluvnější z celého učení Pána Ježíše jest Jeho kázání na hoře, které bychom si měli nejlépe pamatovat a nejčastěji připomínat. Je v něm řečeno všechno. Ba možno říci, že je to celý, velmi srozumitelný návod, jak lze království Boží na zemi uskutečňovat. Je v něm naznačena spolehlivá cesta k němu, je v něm čistá pravda, je v něm i život, sám Pán Ježíš ve Svých skutcích i Slovech.

Nestačí ovšem toto kázání přečíst si jednou, abychom znali jeho obsah. Je třeba číst často, řekl bych denně, a nad každým slovem uvažovat, o každém pokynu přemýšlet, abychom pronikli až k samému jádru, protože v tomto kázání na hoře podal nám Pán Ježíš pro nás nejdůležitější obsah Nového Zákona.

Budete-li se tímto kázáním častěji obírat, pak najdete v něm vše, co pro svůj život potřebujete. Naleznete zde ty nejsprávnější pokyny k životu, který by znamenal pro vás plnou spokojenost, klid a mír duše. Pochopíte,jak je třeba žít, abyste byli šťastni nejen vy sami, ale i všichni ti, s nimiž se denně stýkáte.

Budovat království Boží znamená učinit šťastným nejen sebe, ale i své okolí. Budovat království Boží není jen pro blaho naše osobní, jež by posloužilo toliko nám. Naší snahou musí být budovat je do té šíře a hloubky, aby mohlo prospět všem našim bližním, k dobru celku. Proto musíme ovoce tohoto království bohatě rozdávat všude tam, kde je toho zapotřebí, všude musíme rozsívat lásku a potlačovat sobectví, ať již se projevují v jakékoliv formě. Dovedeme-li sami sebe zapřít, dovede-li v sobě potlačit všechno sobectví a očistit svou duchovní bytost od všeho zla, nenávisti, závisti, mravní nečistoty, zejména ve svém pohlavním životě, pak konečně dospějeme k tomu, že naše nitro je schopno přijmout v sebe Otce našeho Nebeského i krále všech králů, Ježíše Krista, nejvyšší Lásku Boží. Tím uskutečnili jsme v sobě království Boží a ono jest pak trvale v nás.

Království Boží se k nám také přiblíží, naučíme-li se milovat i své nepřátele. Budeme-li jim opravdu odpouštět a za zlé dobrým odplácet, pak i tomu svému nepříteli pomáháme blížiti se ke království Božímu. Svou láskou působíme blahodárně na jeho duchovní bytost, takže se celý změní a naše láska může i z největšího nepřítele učinit dobrého přítele.

Zkuste to alespoň v jednom případě! Hněváte-li se s někým a vaše nenávist je s druhé strany splácena také nenávistí, pak učiňte vy prvý krok k obratu, zapřete sebe sama. Potlačte v sobě pýchu svého rozumu, vyhledejte toho svého, snad jen domnělého nepřítele a řekněte mu: „Bratře, přemýšlel jsem o tom, co nás rozdvojilo, co z nás učinilo nepřátele, až jsem konečně přišel k poznání, že bylo to mojí vinou. Ublížil jsem ti vlastně a proto tě prosím, odpusť mi a měj mne zase rád, tak jako já mám rád tebe.“

Budete míti jistě příležitost pozorovat zajímavý přerod v nitru svého nepřítele. Nejprve bude zmaten, dokonce bude se cítit i zahanbený tím, že vy jste jej předešli, že toto měl on učiniti dříve již sám. Nebojte se, že se vám snad vysměje za to, že k němu přicházíte. I kdyby to by člověk sebe tvrdší a horší, v tom okamžiku bude vaší láskou tak proměněn a vaší pokorou, která vás k němu přivedla a za odpuštění prosila, bude tak povznešen, že vás se stejnou láskou obejme a stane se vaším nejlepším přítelem. Vždyť v tom okamžiku,kdy člověk za odpuštění prosí, jest jeho duchovní bytost nejkrásnější, a té nelze odolat, protože se v ní projevuje sám Kristus. A On každé zlo promění v dobro, z každého zlého člověka učiní tichého beránka.

Můžete se dočkat i toho, že váš včerejší nepřítel označí sebe jako největšího vinníka a uzná, že byla to pýcha jeho rozumu, která mu bránila tuto vinu svoji si přiznat, podat se a upřímně za odpuštění prosit. A nyní, přicházíte-li vy sám k němu, vysloví vám svou neskonalou vděčnost za to a ujistí vás svou upřímnou láskou.

Mnoho příkladů podobného smíření jsem viděl, o mnoha jsem tu již mluvil. Dnes chtěl bych připomenouti jen tento:

Žena, opuštěná mužem, který se zamiloval do jiné a jí je nevěrný, nedostane svého muže nikdy zpět jinak, než když mu přestane vyčítat, přestane si na něj stěžovat u jiných lidí a

vypudí ze svého nitra všechnu zlobu a nenávist. Na jejich místě musí ve svém nitru zasadit lásku, musí svému muži odpustit, odpustit i oné ženě, která snad jejího muže k nevěře svedla a oba je obklopit upřímnou láskou. Její muž nemusí o tom ani vědět, nemusí mu o tom ani povídat, ale přece jen sama brzy pocítí, že její láska zapůsobila. Mnohdy taková změna nastane ihned, takže její účinky překvapí stejně ženu i muže. Muž přijde k poznání, že své ženě křivdil. Rozpomene se na to, jak ji měl dříve rád a pak se musí k ní vrátit a prosit za odpuštění. Přizná kajícně, že ani sám neví, co se to s ním dělo, že mohl zapomenout na dobrou a milující ženu, která opatruje jeho domov. Nyní, když si to vše uvědomil, prosí jen, aby mu odpustila jeho poblouznění a zapomněla na jeho poklesek. Žena odpustí, protože miluje. Její láska vyléčila jeho bloudící bytost a v duších obou zakotvil zárodek království Božího na zemi.

Z Pánova kázání na hoře vyznívá dále jako mocný příkaz – láska k bližnímu. Ta jest jednou ze základních podmínek budování království Božího. Milovat bližního svého jako sebe samého, neznamená míti rád jen toho, kdo má nás také rád, kdo nám je milý nebo od koho čekáme, že nám naši lásku bude zase jen láskou oplácet. Toto přikázání je pro nás příkazem milovat nenáročně, s neustálou ochotou obětovat se zcela pro svého bližního. Každou velikou obětí, z lásky podanou, sloužíme Bohu a naplňujeme Zákon Boží – a tím nejjistěji budujeme království Boží pro sebe i pro své bližní.

Nesmíme býti sobci, kteří jen na sebe myslí, pro sebe vše chystají a nejvíce o sebe se starají, sami chtějí se mít dobře a tonout v hojnosti, zatím co mnozí kolem nás trpí hladem a nedostává se jim toho nejpotřebnějšího. Ten, kdo chce budovat království Boží zde na zemi a spravedlnosti jeho, ten nemůže jíti lhostejně kolem člověka trpícího, aby toto setkání neprobudilo v něm cit pro povinnost pomoci trpícímu dle svých možností. To jest přikázání Boží.

Chceme-li se jednou dostati do Království Nebeského, pak musíme věrně plnit svoji povinnost pomáhati trpícím a svojí láskou nejdříve budovat království Boží zde na zemi.

Člověk, jenž království Boží v sobě vybudoval, nepotká se v životě nikde s cizím člověkem. Pro něj jsou všichni bratři, protože žije s vědomím, že nás všechny pojí jeden společný Otec. Jako synové a dcery tohoto jediného Otce Nebeského, patříme všichni k jediné veliké rodině a v tomto spříznění nesmíme pohlížet na nikoho jako na cizího.

Přijímejme každého takového, jaký je, i s jeho chybami. Ti, kteří se dopouštějí ještě hrubých poklesků, stojí ještě na nižším stupni svého vývoje na ty pohlížejme s bratrskou shovívavostí. Nemohou za to, že nejsou dosud tak dokonalí, jak byste si vy přáli je vidět. Domníváte-li se, že jste již dále, že jste již dokonalejší než oni, pak využijte své převahy, abyste je dokonale poučili, ale poučili zase jen v lásce a s láskou. Někdy se můžete i mýlit, protože takový chybující člověk i při svých chybách může být dokonalejší než jste vy. Vždyť žádný z nás není bez chyb, všichni se jich teprve zbavujeme a k dokonalosti spějeme, dokonalosti se učíme, a tím se k Bohu přibližujeme.

Pozorujeme-li někoho, posuzujeme-li ho svým rozumem, nemusí být vždy náš úsudek správný. Proto nám také Pán Ježíš radil: Nesuďte, abyste nebyli souzeni! Ve svém úsudku můžete se moc mýlit a také tímto souzením můžete nejvíce hřešit.

Vytýkáme-li někomu jeho chyby, můžeme se někdy dopustit i toho, že činíme výtku samému Bohu. Pán Ježíš přece řekl: Buďte takovými, jakými jste a budete dobrými. – To jest, buďte přirození a pravdiví a nedělejte se lepšími, než ve skutečnosti jste. Nasadíte-li si masku zdánlivé dokonalosti, můžete snad někdy oklamati své bližní, ale neoklamete tím našeho Otce Nebeského, který je vševědoucí, vševidoucí. Toho neoklamete nikdy! On zná naše nitro, naše ledví, naše nejtajnější myšlenky, nic před Ním neskryjete! Proto je marné a pošetilé chtít se dělat lepším než jsem. Přetvářkou, jež stejně v nečekané chvíli zklame a odhalí vaši pravou tvář, nejvíce škodíme sami sobě.

Buďte proto vždy prostí a přímí vůči každému, s kým přijdete do styku. Nedejte se nikdy svésti myšlenkou, že snad chytráctvím, úskokem a falší něco ve světě vyhrajete. Těžce byste se klamali! A v tomto sebeklamu a sebepřelhávání nedokázali byste nikdy budovat království Boží ani v sobě, tím méně pak kolem sebe. Na cestě lži byste se právě naopak Bohu vzdalovali, ba přímo proti Bohu pracovali, Jeho Zákony rozvraceli.

A nyní v závěr připomeňme si nejdůležitější zákon pro všechny budovatele království Božího:

„Milovati budeš Boha svého nade všecko, z celého srdce svého, ze vší duše své, ze vší mysli své a bližního svého jako sebe samého.“

Chceme se k Bohu přibližovat, ne se Boha vzdalovat! Chceme užívat darů Jeho Lásky, nechceme se jich zříkat! Chceme z Jeho veliké Lásky žít, proto musíme upřímně milovat nejen Jeho, ale všechno, co On stvořil. Naše láska ke všemu, co kolem sebe vidíme, přiblíží nás nejvíce k Bohu. Naše láska dá nám budovatelskou schopnost vybudovat království Boží a spravedlnosti jeho v sobě i kolem sebe. Naše láska naučí nás vidět v každém člověku, se kterým přijdeme do styku Boha-Krista, kterého budeme milovat jako sebe samého naše láska nedopustí, abychom někomu ublížili, nepřipustí, abychom lhali a bratry své podváděli, naše láska nedovolí nám žádné sobectví, bezohlednost nebo hrubost.

Budete-li takto jednat, budete budovat a uskutečňovat království Boží zde na zemi. Budete-li takto žít, budete také schopni a připraveni k tomu, abyste ve chvíli rozloučení s pozemským životem, mohli vstoupit do království Nebeského. A toto království Nebeské, jež pro mnohé zdá se nedosažitelnou vidinou, je přes to dosažitelné pro každého, kdo se upřímně snaží zachovávat všechny Zákony Boží, naučí se žít v čisté – veliké lásce ke všemu a ke všem, povzbuzován svou mravní silou, již v sobě vědomě vypěstoval.

Chcete-li být ve svém životě šťastni a spokojeni, chcete-li po skončení svého pozemského života dostati se do království Nebeského, pak hledejte nejprve království Boží zde na zemi a spravedlnosti jeho, aby vše ostatní bylo vám přidáno!

Bůh vám k tomu pomoz!

62. Z nitra všecko se vyvíjí

Chceme-li mluvit o nitru, musíme začít s Nitrem nejvyšším a nejmocnějším, ze kterého všechno vzešlo, všechen život, všechna tvorba i všechno duchovní dění v celém vesmíru.

Toto veliké nejsvětější Nitro, ze kterého jsme vzešli i my i naše duše, to jest Nitro Boží, to jest to tajuplné nic, z něhož vzešlo všechno stvořené na nebi i na zemi.

Z tohoto všeobsáhlého Nitra vyšla a stále vychází Láska, inteligence i síla, tedy ta nejmocnější a nejsvětější mystická trojice, která nás stvořila, život nám dává, při životě nás udržuje, duchovně nás vede a podporuje nás i v našem duchovním vývoji, ve všem nám pomáhá a všecko nám dává, co pro svůj život potřebujeme.

Síla z tohoto mocného Nitra vycházející je tak ohromná, že by se všechno muselo pod jejím *bezprostředním* působením zhroutit. Žádný živý tvor nesnesl by přímé účinky této všemocné, drtivé síly. Proto jest toto veliké a mocné Nitro obklopeno kruhem, který zmírňuje a zeslabuje síly z tohoto Nitra vycházející. Všechny síly se v tomto kruhu nejprve zachycují a teprve odtud jsou vysílány do celého vesmíru zmírněné, ale přece jen ještě tak mocné, že se z nich vyvíjí a udržuje všechen život v celém vesmíru.

Tak jako v celém vesmíru vyvíjí se všechno z tohoto největšího a nejmocnějšího Nitra, z této prapodstaty všeho života, tak také život každého sebe menšího tvora vyvíjí se vždy jen z tohoto nitra. Ať se podíváme na cokoliv, všechno má své nitro. I ten nejmenší atom, který skrývá v sobě celou planetární soustavu v malém, takový mikrokosmos v makrokosmu, má své nitro a v nitru tohoto atomu pohybuje se tisíce elektronů kolem protonů neviditelnou,

nezbadatelnou energií elektromagnetickou. I tento atom přijímá tuto energii z téhož velikého Nitra Božího a představuje nám počátek tajemného života všeho v celém vesmíru. Podobné nitro má i každý nerost, každá rostlina, každý strom, každé zvíře i každý člověk a v každém tom nitru působí stejným způsobem jeho duše, stejně čistá a ušlechtilá jako jiskra Boží, která vyšla také z toho velikého Nitra Božího, aby usměrňovala a zušlechťovala život každého jedince podle Vůle Nejvyššího.

A proto – všecko se vyvíjí z nitra!

Lesní odborníci se sice mylně domnívají, že strom roste na povrchu, kde jeho přibývání jest patrno, ale zapomínají, že právě v nitru každého stromu vyrůstá každoročně nový přírůstek, který pak nutí povrch stromu, aby se zvětšil, rozšířil a udělal ve svém nitru místo pro nový přírůstek. Ostatně nejvýmluvnějším svědectvím je sám, strom, rozříznutý po délce ve svém středu. Na něm vidíme jasně, že nejnovější přírůstek je nejmenší, přírůstky starší jsou větší, nejstarší jsou nevětší. Každý z nich musel ve svém středu udělat místo novému přírůstku z nitra stromu vyrůstajícímu.

Zcela úmyslně uvádím jako prvý příklad strom, abych na něm dokázal, že i strom vyvíjí se z nitra duchovní silou. A tento zázrak všeho života nemohou pochopit ani rozumáři ani materialisté. Na štěstí jejich názor nemůže nic změnit na skutečnosti, že každá věc, nerost, rostlina, zvíře i člověk, vše má a musí mít své nitro, protože jen z nitra může se vyvíjet a jen z nitra může duchovně růst.

Když jsem jednou dokazoval známému lesnímu inženýru jak strom roste z nitra, dlouho to trvalo, než pochopil. Konečně mi přece jen uvěřil a velmi se podivoval tomu, že klíčící nový přírůstek v nitru stromu má tak ohromnou sílu, že přemáhá i tvrdost silného a objemného dubu, takže i staleté přírůstky předcházející ustupují svému nejmladšímu druhu a přizpůsobují se nově se rodícímu životu z nitra. My však se nebudeme nad tím tolik podivovat uvážíme-li, že všechny tyto změny způsobují jednotlivé buňky tohoto stromu, které tvoří vespolek masu dřeva. Každá z těchto buněk je samostatná, živá inteligence, vedená právě z nitra stromu, jeho duší k tomu,aby svým rozmnožováním zvětšovaly každým rokem objem jednotlivého přírůstku za všechna leta již uplynulá. To je tedy ten příkaz z nitra – růst – růst, kterým žije a sílí strom. Přibývá nejen na povrchu, kde jsou jeho nejstarší okruhy či přírůstky, ale přibývá i uvnitř, na každém jednotlivém okruhu ročního přírůstku a to od středu, tedy nitrem stromu počínaje.

Přijdeme-li konečně k přesvědčení, že své nitro má i strom, že i jeho život vyvíjí se z nitra, pak ani vývoj člověka nebudeme chápat jinak, než jako zcela přirozený vývoj z nitra.

V jedné z předcházejících přednášek mluvil jsem o duši a jejím působení na naše nitro, kde , na kterém místě lidského těla nitro člověka je usídleno. Musíme je hledati ve slunečním pletivu, z něhož všechno naše duchovní dění vychází a do něhož také přijímáme všechny popudy z duchovna, hlavně však od naší duše. Tyto popudy naší duše jsou pro nás zvláště důležité, protože na jejich přijímání a uskutečňování závisí náš dušení vývoj a naše zdokonalování.

Tak jako nemůžeme žíti bez duše ani bez duchovního těla astrálního, tak také nemůžeme žíti bez svého nitra. Naše nitro to jest to centrum, které jest a má býti neustále vědomě spojeno s tím nejvyšším Nitrem, z něhož všechno vychází. Jen ten, kdo dovede vypěstiti a zachovávati ve svém nitru klid, jde správnou cestou a pokračuje rychle ve svém duchovním vývoji, protože jest vědomě spojen s Bohem. Jinými slovy – takový člověk nosí Boha v sobě, má Boha ve svém nitru a tím i nejvyšší moc a lásku, nejvyšší všemohoucnost vševědoucnost.

Toho může dosáhnouti každý, kdo dovedl v klidu nalézt sebe sama a ve svém nitru vybudovati nejčistší stánek Boží, aby mohl býti ve stálém spojení a v krásné harmonické jednotě s nejvyšší Láskou,která je základem a zároveň i tvůrce nejušlechtilejšího života. Ona jest také zdrojem a silou všeho života v celém vesmíru. Jen láska umožňuje nám tajuplné spojení s Bohem, jen láska může nám dopomoci k tomu, aby naše nitro bylo neustále

v dokonalém spojení s mocným velikým Nitrem, z něhož všechny, i ty nejzázračnější síly vycházejí a pomocí našeho nitra působí i v nás i námi.

Přátelé drazí, tato milost není určena jen pro málo vyvolených! Tato milost je dosažitelná pro každého z nás, neboť všichni jsme dětmi Božími a máme proto plné právo přibližovati se ke svému Otci Nebeskému a hostit stále ve svém nitru tu nejvyšší Lásku Boží – Krista. Je třeba opravdu chtít a opravdově, upřímně se snažit žíti tak, abychom si toho svým životem zasloužili a byli hodni tuto milost přijmout, abychom sami svým sobectvím a hříšným životem Krista ze svého nitra nevyháněli.

Naše nitro má být velebným chrámem Božím, stálým stánkem Jeho v nás. Záleží jen na nás, jak tento stánek připravíme a jak jej udržujeme v čistotě a harmonické kráse. Nesmíme jej nikdy znečišťovat různými neřestmi hříchů, protože do takové nečistoty nemůže nikdy vstoupiti, tím méně pak trvale v ní sídliti nejčistší a největší ze všech bytostí Bůh-Kristus.

Ani paprsek nejvyššího světla lásky nemůže prozářiti takové znečištěné nitro, protože nevíra, předsudky, sobectví, lež, nenávist, závist, mravní nečistota, násilnictví a snad ještě mnoho jiných špatných vlastností překážejí nejvyššímu světlu pravdy a lásky, aby takovým nitrem prostoupilo. V takovém nitru ovšem náš Otec Nebeský a Kristus Svůj trvalý stánek nikdy si neučiní, v něm se nikdy neusídlí.

A přece Otec náš touží tolik po tom, aby ve Svých vlastních dětech nalezl útulek čistý a klidný, kde by mohl spočinouti a blahodárně působiti ke blahu a štěstí všeho lidstva i nás samých. Z našeho nitra může vycházeti ušlechtilý život jen tehdy, je-li ovlivňován a podporován z onoho velikého Nitra a veden naší duší, která nám zprostředkuje to nejkrásnější a nejsvětější spojení s prazdrojem všeho dobra a krásna.

Jen ten, kdo dosáhne tohoto spojení s Nejvyšším, může se vyvíjeti zdárně ke své dokonalosti,ke svému blahu a štěstí a může i ostatním býti vůdčím světlem na cestě nejen za Kristem, ale i k nejvyššímu Nitru, z něhož jsme všichni vyšli a do něhož se musíme zase jednou vrátit. Kdo tyto Rady neuznává a jimi se neřídí, jest člověkem opravdu ubohým, protože se tím připravuje sám o mnoho cenných darů Božích. Neuznávat působení duchovních sil a vlivů na nás a domnívat se, že nepotřebujeme poslouchat pokyny svého nitra, je velmi mylné a toto sebepřelhávání, ať již vědomé či nevědomé, úmyslné či neúmyslné, nezůstává bez následků.

Vždyť nikdo z nás nepohne rukou, neučiní jediný krok bez působení nitra! Ať již popudy ke svému jednání přijímáme od inteligence zla nebo od vlastní duše, vždy děje se vše na základě vnitřního popudu. Všechno je řízeno a vychází z duchovního světa, všechno má svůj duchovní podklad a v našem nitru jen se ozývá a námi působí. Děláme to co chceme, mnohdy děláme dokonce i to co nechceme ale musíme, protože vyšší síla nás ovládá.

Někdy chcete udělat něco dobrého a jdete skutečně zamýšlené dobro vykonat. Najednou však je vám v tom zabráněno a to rozkazem, vyšlým z vašeho nitra. To je moment, kdy jste přeslechli hlas své duše a věnovali více pozornosti hlasu inteligence zla! Někdy chcete vykonati nějaké dobro podle svého plánu, podle své myšlenky, ale najednou poznáte, že byste zamýšleným dobrem způsobili vlastně zlo. Je to zase vaše nitro, které vás na tuto skutečnost upozorní, abyste raději věc nedělali a svého úmyslu se vzdali.

Kolikrát jste se již odříkali, že to neb ono nebudete již vícekrát dělat. Máte nejlepší úmysl vyhnout se nějakému včerejšímu hříchu, prosíte dokonce i Boha o pomoc, aby vás posílil a před každým pokušením chránil, máte nejlepší úmysly a předsevzetí, a přece najednou se přistihnete, ani sami nevíte jak se to mohlo stát, že jste zase podlehli a vykonali to, co jste zcela vědomě ze svého programu škrtli. Ve skutečnosti stalo se tak zase na popud z nitra a tomuto špatnému popudu podlehli jste nejspíše proto, že jste se ve své mysli příliš zaměstnávali odříkávaný zlem. Tím jste se odvrátili od své duše i od Boha a umožnili tak Satánkovi, aby ve vašem nitru zvítězil a donutil vás ke zlému skutku.

Střežte raději své dobré myšlenky, obírejte se v myšlenkách jen věcmi krásnými, čistými, mravnými, věcmi Božími, myslete upřímně na duchovní podstatu života nebo oddejte se zbožností! Pak budete vždy naladěni tak, aby vaše nitro přijímalo správné a ušlechtilé popudy své duše, nic víc, pak uslyšíte ve svém nitru jen hlas Boží, který vás vždy správně povede.

Budete-li se řídit touto radou, zbavíte se mnoha pokušení, která by vás jinak sváděla ke špatným skutkům. Budete mít také vždycky při sobě pomoc Boží a s ní dokážete i odolávat všem pokušením i dodržovat všechna svá ušlechtilá předsevzetí.

Podlehnete-li však přece svodům zla a vykonáte něco, co jste vlastně podle svého upřímného předsevzetí vykonat nechtěli, ani pak nezoufejte! Vzpomeňte na krásnou útěchu, kterou pro všechny hříšníky napsal sv. Pavel ve svých Epištolách a která platí zejména těm, kteří mají opravdu dobrou vůli dále nehřešit. Sv. Pavel totiž říká, že vykonáme-li přece něco špatného, co jsme vykonati nechtěli, že tento hřích nebude mít pro nás žádné zlé následky, protože to vlastně vykonal v nás někdo jiný proti naší vůli, to vykonal Satan, takže my nejsme sami za tento čin zodpovědni.

Je ovšem třeba těmto slovům dobře rozumět, protože by snadno mohla vést k neoprávněnému zříkání se zodpovědnosti. Sv. Pavel měl zřejmě na mysli jen takové případy, kdy hříšník zná zlo, má je v ošklivosti, nechtěl se jej dopustit nebo je opakovat, prosil Boha o pomoc a posilu pro případ nového pokušení, ale nakonec přece jen podlehl. Takový hřích pak podle sv. Pavla není hříchem ale pokleskem, který jest nám bez následků odpuštěn, protože naše slabost zavinila, že jsme nad svody Satanovými nedovedli zvítězit.

Proto musíme si dáti dobrý pozor na svoje nitro. Musíme být dobrými strážci jeho, aby žádná špatná myšlenka nedovolila a neumožnila Satanovi vstup do něho. Musíme se přičiňovat o to, aby v našem nitru mohla působit jen naše duše, která jediná může spojiti naše nitro, bude-li čisté, s tím nejčistším a nejmocnějším Nitrem!

Myslíte, že každý z těch vrahů, jejichž případy bývají vždy v novinách probírány, že každý z nich byl vždy zodpověden za svůj čin? Minulost mnoha takových vrahů dokazuje nejlépe, že to byli třebas ti nejlepší lidé, kteří by ani kuřeti neublížili, ale najednou přišel okamžik, kdy ztratil vládu nad svým nitrem i kontrolu nad svými činy. V té chvíli ovládla jeho nitro inteligence zla, která jej donutila k nejhoršímu činu,k vraždě, a mohlo se tak státi jen proto, že tento člověk třebas následkem nějakého rozčilení, ztratil svůj klid a nedovedl se již ovládat.

Jistě každý z vás dobře ví z vlastní zkušenosti, co to znamená ztratit klid a s ním i vládu nad svým nitrem. Jak snadno podlehne pak člověk zlu! Pak vykoná něco, co by s klidem a rozvahou nikdy neudělal. Mnohdy pak ve svých činech ani sebe sama nepoznává, protože byl to Satan, který využil situace a získal si vládu nad jeho nitrem.

Stane se, že se na někoho rozhněváte, třebas pro maličkost, ale dáte se ovládnout hněvem a hněv ten začíná ve vás růst. Musíte na to stále myslet, vaše rozčilení stoupá,jako lavina se šíří a vy ztrácíte rozvahu. Jste stále nevlídnější a hrubší k tomu, kdo váš hněv způsobil, váš hněv roste v nenávist a konečně, kdybyste nedovedli včas se ovládnout, mohlo by se vám stát, že byste se dopustili i nějakého neprozřetelného činu, který by mohl mít těžké následky jak pro vás, tak i pro onoho nenáviděného člověka jsou to mnohdy veliké tragedie, které se odehrávají v nitrech jednotlivců, kteří nedovedou zadržet svoji nenávist a znemožnit hned v počátku působení zla ve svém nitru. Zprvu je to jen malá skulinka, kterou se Satan do vašeho nitra dere, ale nevzepřete-li se proti němu, pak vnikne do vás a celé nitro vaše zaplaví,aby s vaší pomocí, vaším prostřednictvím dělal pravé divy. On je vždy schopen svésti vás k tomu nejhoršímu, i k vraždě.

Jsou to příběhy denního života, mnohdy celé sloupce novin, vyprávějící o maličkostech, pro které lidi vraždí, o malicherných hádkách, končících nožem v zádech, o milostných aférách, končících vitriolem. Nejstrašnějších věcí jsou lidé schopni v rozčilení, a to vše jen proto, že nedovedou střežit klid svého nitra, aby v nich mohla působit jen jejich duše, která

nás vždy vede jen k dobru a k ušlechtilým činům. Člověk poslouchající svou duši, není nikdy schopen spáchati nějaké zlo, protože do svého nitra nepustí ani žádnou zlou myšlenku.

Chraňme proto své nitro jako nejsvětější statek svůj! Zavírejme dveře nitra svého před vším rušivým a nevhodným! Udržujme stále klid ve svém nitru, abychom byli schopni naslouchati hlasu duše své nebo hlasu svého duchovního vůdce a řídit se jejich pokyny.

Jakmile zanedbáváme tuto povinnost – povinnost pečovat o nitro své – ztrácíme klid, zůstáváme hluší k popudům duše a neslyšíme-li její příkazy, nemůžeme je ovšem také plnit. Uzavíráme-li se takto před působením duše, pak jsme ovšem ztraceni, protože takto pomalu, ale jistě vniká do našeho nitra inteligence zla, která pak v nás i námi tolik zla vytváří.

Naše nitro, naplňované z nejvyššího zdroje velikého Nitra, jest naším nejbezpečnějším vůdcem. Věnujme mu proto denně alespoň několik okamžiků klidu a míru a pátrejme pozorně po tom, co všechno se v našem nitru ozývá. Někdy postačí na okamžik, na několik minut se ztišit, všecky starosti vypustit z hlavy, ničemu jinému nevěnovat pozornost, než prostě svému nitru. Zaposlouchejte se do něho! Nepřipustíte-li, aby žádná jiná myšlenka nemohla vás rušit, pak skutečně uslyšíte pocítíte, jaké to blaho , poznávat působení Boha v sobě, zaposlouchat se do vnitřního hlasu, kterým k vám promlouvá buď vaše duše nebo váš duchovní vůdce neb dokonce sám Bůh. V takovém okamžiku klidu poznáte své já v harmonii s Nejvyšším, s Kristem. A v takové chvíli si také uvědomíte, jak krásný a plný blaženosti mohl by být celý náš život, kdybychom svému nitru dovedli věnovat více pozornosti.

Denní život se svým věčným spěchem a starostmi nedává nám mnoho příležitosti k podobnému zamýšlení se nad děním ve vlastním nitru. Při plnění svých povinností stačíme sotva vnímat všechno dění kolem nás. Leč přece jen každý může si v programu svých dnů najít chvíli, kterou by denně svému nitru věnoval. Na chvíli se ztišit a od všeho vnějšího odpoutat a vejít do svého nitra. Sami pak poznáte, jak ohromnou cenu tyto chviličky, nitru zasvěcené, pro vás mají. Uvědomíte si v nich, co vše nám Bůh dává, jak velice nás miluje, jak moudře nás vede, jak krásné jest plnit Jeho příkazy. Z těchto chvil zrodí se také vaše vděčnost za vše, čím jste stále a stále obdarováváni a nejvděčnější budete za to, že vám Bůh popřál poznati pravý smysl života, dal nám poznati působení naší duše i ducha v nás.

Neprometškejte jediný den, nezapomínejte na minuty rozprav se sebou samým, věnujte denně několik okamžiků svému nitru! Budete-li opravdu chtít, pak odstraníte všechny překážky a tuto pravidelnou denní chvíli si najdete a plně využijete.

Mnoho lidí žije ve stálém neklidu. I do tohoto jejich neklidu ozývá se pro ně slyšitelný hlas nitra, které je volá a nabádá k hledání klidu. Mnozí podlehnou i hlasu tohoto volání, ale hledají uklidnění v zábavách, ve sportu, v tanci,prostě ve všemožných kratochvilných chimérách, které jim klid nemohou dát nikdy. Naopak, tím jenom svůj neklid zvětšují, protože se stále oddalují od toho pravého klidu,který v sobě nosí, ale vnějšími dojmy stále přehlušují. Jako by měli hrůzu z toho, zůstat na chvíli sami a v klidu, rozrušují se stálou honbou za zábavami, mnohdy zcela pochybného druhu, a proto jejich neklid se stále zhoršuje.

Setkáte-li se s takovými lidmi, kteří sami před sebou utíkají, či snad jste-li snad sami v takovém zajetí neklidu, věřte, že prvý a nejdůležitější krok, který k nápravě je třeba učinit – je chvíle klidného přemýšlení o pravé příčině neklidu. Je třeba poznat jeho příčinu, a pak si již budete také vědět rady s jeho následky a vybavíte se z nich.

Jen klid a mír duše zajišťuje nám a udržuje klid a mír našeho nitra. Je-li naše nitro klidem naplněno, pak nic na světě nás o něj nepřipraví, protože tento klid je skálopevný. Hledejte proto ten pravý klid duše, snažte se zachovat a udržet si ho vždy a za všech okolností ! Podaří-li se vám to, pak jej budete střežit jako nejcennější majetek svůj, který byste nevyměnili za nic na světě, protože jste došli poznání, že v tomto klidu je pravé štěstí, štěstí vašeho nitra, které jinde než ve svém nitru nalézt nemůžete.

Bůh vám pomoz, abyste i vy se stali schopnými poznati své nitro a mohli z něho získávati vždy jen ty nejcennější dary duchovní, které by váš život učinily krásným,

ušlechtilým a opravdu radostným! Pak budete také dokonale šťastni, protože celý váš život bude spočívat na základní pravdě vývojové – že jenom z nitra všecko se vyvíjí.

63. Vnitřní život člověka

Každý člověk bez výjimky má vedle svého vnějšího života také svůj život vnitřní. Někdo věnuje mu více pozornosti, času zájmu, jiný méně jím se obírá. A toto rozdílné vžívání se do života vnitřního a jeho užívání nebo uplatňování v životě vnějším, tvoří také ony veliké rozdíly, jaké mezi jednotlivými povahami lidskými nacházíme.

Duchovní člověk, který svůj vnitřní život vědomě pěstuje, má schopnosti přijímati všemožné dary Ducha Svatého, může dosáhnouti mystického spojení s Bohem a může také v klidu a míru naslouchati pokynům a poučením své vlastní duše i svého duchovního vůdce. Je-li nitro takového člověka naplněno čistou, velikou láskou, pak může snadno všeho toho dosáhnouti, neboť jest pak Kristus, nejvyšší Láska Boží neustále v něm a on stává se účastníkem života věčného. Zcela vědomě, svou láskou, stává se pravým dítkem Božím a jest pak jedno se samým Kristem-Bohem.

Duchovní člověk buduje svým vnitřním životem v sobě království Boží a je schopen také rozšířiti je i mezi svými bližními.

Tito lidé, kteří se mohou honositi všemi těmito vlastnostmi – ač ve své pokoře a skromnosti to nikdy nečiní, dosáhli již té veliké milosti, že poznali světlo nejvyšší Pravdy Boží. Vedle nich je však mnoho a mnoho těch, kteří postrádají všech těchto milostí a darů, které vnitřní život poskytuje. Zříkají se jich ve skutečnosti sami, protože svůj vnitřní život tak hanebně zanedbávají.

Jsou to především lidé sobečtí, neznající lásky k bližnímu, lidé zaujatí jen pro vnější svět a milující jen jeho radovánky. Jejich vnitřní život je neustále přehlušován životem světským životem hmotným naplňován a proto tak často ovládán inteligencí zla – Satanem, který jim vnuká jen hmotné žádosti a vyvolává v nich jen nízké pudy. Proto nemohou pak nikde nalézt blažený klid, spokojenost a štěstí, marně hledané v nejrůznějších zábavách světských. Žijí ubohý, prázdný život bez víry a proto také v neustálém strachu o svoji budoucnost. Bloudí životem jako námořník bez kompasu a svého uspokojení v životě hmotném nenaleznou, protože nedovedou svůj hmotný život uvést do harmonického souladu se svým pravým životem vnitřním.

Připravují se sami o všechny opravdové radosti ze života, které pociťuje a prožívá každý, kdo vědomě pěstuje vnitřní život. Těžko ovšem přesvědčíte takového materialistu, že vnitřní život člověka je nekonečně důležitější, než jeho život hmotný. A přece, kdyby se přesvědčit dal, musel by se závistí pohlížet na blahý život člověka duchovně žijícího, naplněného láskou k Pánovi a k bližnímu. Kdyby mu jeho hmotařské starosti nepřekážely, musel by pochopit ten veliký rozdíl mezi životem člověka opravdu duchovního a uboze prázdným životem vlastním.

Mnozí lidé pohlížejí na vnitřní život jako na cosi zbytečně komplikovaného, zbytečného, nepohodlného. Domnívají se, že na takové věci mají dost času až zestárnou, nebo snad až po smrti, nyní však že je pro ně nejdůležitější užívat plnými doušky všeho, co hmotný život poskytuje. Zapomínají ovšem uvažovat o tom, jaký jest vlastně jejich úkol a konečný cíl jejich života v tomto slzavém údolí. Nevědí, že mají-li naplniti úkol Bohem jim daný a dojíti správně určeného jim cíle, že právě jejich nitro má přitom největší úlohu, protože je vždy rozhodující to, čím a odkud je jejich nitro naplňováno a jak a kým je veden jejich vnitřní život.

Vnější život jest u duchovního člověka vždy v naprosté harmonii s životem vnitřním. A je-li vnitřní život veden a vyplňován duší, jež pomocí ducha spojuje se přímo s Bohem a Jeho Láskou, pak i vnější život takového člověka projevuje se jen krásnými, ušlechtilými skutky,

plnými lásky a obětavosti, je stále pln nejčistšího lidství. Člověk, žijící v tomto spojení s Bohem, jest ve své harmonické spojitosti života vnějšího a vnitřního tak pevný, že nic nemůže jej připravit o jeho klid. Ať jej potká cokoliv, ať se s ním cokoliv děje, jeho klid je tak absolutní, že je neotřesitelný.

Často se jistě sami s podivem zamýšlíte nad klidem některého člověka, a jest vám zcela nepochopitelné, jak jen to dokáže a proč může zůstati tak klidný, když se s ním dějí věci, jež by každého druhého přivedly z rovnováhy. Nezapomínejte však, že pro takového člověka utrpení není utrpením, že nevidí neštěstí v tom, co jiní neštěstím nazývají a proto jej také nic nemůže připravit o jeho pevný vnitřní klid.

Duchovní člověk, který žije pravým vnitřním životem, připojil se správně do duchovního života věčného. Všechno jeho konání jest v zorném úhlu věčnosti. Jest si vědom toho, že ho neustále provází jeho duše a duch a že po celou dobu jeho pozemského života, za kterého svůj život vnitřní udržuje stále v harmonickém souladu se životem vnějším, slouží mu neustále jen síly dobré, neviditelní andělé, kteří mu přinášejí nejkrásnější dary, jakých vůbec může člověk za svého života získati.

O toto všechno přichází člověk, který svůj vnitřní život zanedbává a dává se ovládati světem hmotným. Takovému člověku stále něco chybí, něčeho se mu nedostává, ač sám neví, sám nemůže pochopit, co to vlastně je. Aby zaplašil pocit prázdnoty a nedostatku, hledá náhradu v zábavách a radovánkách, z nichž bývá nakonec ještě sklíčenější a nespokojenější. Každé takové rozptýlení je pouze chvilkové a pocit prázdnoty znovu se vrací. Trvalý klid a spokojenost poskytuje člověku pouze jeho vnitřní život duchovní.

Duchovní člověk je účasten také dalekosáhlých zážitků a obohacován tak cennými dary, o kterých člověk bez správného vnitřního života nemá ani zdání. Právě ono vnitřní, tajuplné spojení s Bohem prostřednictvím duše a ducha, naplňuje jej neustále těmi nejcennějšími a nejmocnějšími silami Božskými, nejvyšší Láskou Boží a vším tím, co činí jeho život šťastným a spokojeným.

Za starých časů a ve středověku mnozí lidé hledali klid a uskutečnění vnitřního života v odloučenosti od světa, na samotách. Uzavírali se do klášterů v předpokladu, že v této samotě a odloučenosti od všeho světského, budou se moci v klidu věnovat svému vnitřnímu duchovnímu životu. V naději, že nebudou takto ničím rušeni, odříkali se světa a doufali, ba dokonce věřili, že potřebný klid ke svému vnitřnímu životu naleznou jen v takovém klášteře, v samotách nebo v poušti. Byl to však veliký omyl, zůstávali-li *trvale* v takové odloučenosti.

Vyhledávati samotu a odloučení od světa, máme pouze občas a dočasně, když je nám třeba spojiti se s Bohem, jak to činil Pán Ježíš, když se připravoval na Svůj úřad učitelský, nebo když chtěl nabýti nových sil pro Svou velikou práci, ale samotu tuto opustil ihned, když chtěl mezi lidem působiti a jemu prospívati. *Trvalé* setrvání v samotě nepřineslo by nikomu žádný užitek, ani tomu ne, kdo zůstal trvale od lidí odloučen, protože tímto vyloučením sebe ze světa lidí zanedbával by své povinnosti Bohem mu dané.

Jinak ovšem občasná samota působí velmi blahodárně na vnitřní život a proto máme si ji časem vždy dopřát. Již samo slovo *samota* je nejvýš výmluvné. Rozložme si je, buď – samo – ta, nebo samo – ten, to jest sám-ten, čili sám a Ten nejvyšší. To znamená, že jsme-li sami, v samotě, nejsme přece jen sami, že vždy je s námi Bůh, k němuž máme v samotě nejblíže a nikdo nás v tomto blaženém spojení s Ním nemůže rušit.

Samotu však nemusíme a také ani nemáme hledat snad jen v odlehlých místech, dalekých lesích nebo v poušti, ani v kobkách klášterních. Duchovní člověk, žijící pravým vnitřním životem, může nalézt svou samotu i v nejhlučnější společnosti, protože chápe lépe nežli středověcí klášterníci a poustevníci, co v podstatě jest tou *pravou* samotou.

Samota znamená odděliti se vědomě od všech všedností a vejíti do svého nitra, to jest, jak správně naznačila A. Curtisová, jíti cestou ticha, umět zachovat si klid za všech okolností. I v největším hluku, který nás obklopuje, musíme najíti svou samotu, musíme nalézt sama

sebe, své nitro a slyšet hlas svého nitra, protože do této svatyně duchovního člověka nesmí vniknouti nic, co by ho rušilo. Duchovní člověk si dovede uchránit tuto vnitřní samotu,protože v této samotě je s ním jen On, Ten Nejvyšší, s Nímž je tak dokonale spojen, že získává nejmocnější pomoc k uchování klidu.

Kdo již jednou dosáhl tohoto krásného splynutí s Bohem, ten může nalézt samotu či osamocení všude, kde chce a kdy chce a nemusí k tomu rozhodně být neustále odloučen od lidí a žít v pusté samotě, jak se mylně domnívali někteří klášterníci a poustevníci, právě naopak, Bůh postavil nás do života, abychom žili a pracovali ve společenství s ostatními. Jemu i bližním svým sloužili svou prací a chápali správně své povinnosti vůči Bohu i bližním. Proto nesmíme utíkat od lidí a uzavírat se do klášterů, protože to bylo by jen projevem našeho sobectví, chtít takto jen sami, v uzavřeném okruhu své odloučenosti od všeho společného života, získávat duchovní dary Boží a nesdíleti je také ochotně s ostatními.

Vnitřní duchovní život může pěstovat každý z nás bez výjimky. Také jen na každém jednotlivci samém záleží, jaký tento jeho vnitřní život bude. To se řídí vždy podle toho, čemu věnuje svou lásku, zda hmotě, penězům, světským radovánkám a zábavám, nebo Bohu a duchovním věcem. Dostati se na tuto cestu duchovní, na cestu správného života vnitřního, který přináší s sebou tolik blaha, je v podstatě tak jednoduché, a přece jest tak málo lidí, kteří se mu věnují.

Kdo chce získati zvláštní dary Boží, výjimečné síly, nadpřirozené schopnosti, ten nepotřebuje k tomu vyhledávati žádné učebnice, nemusí prováděti žádná cvičení písmenková apod. nic takového není třeba dělat, protože povedete-li správný život vnitřní, budete-li svým vnitřním i vnějším životem následovat Krista, vynasnažíte-li se vždy a ve všem plnit Vůli Otce Nebeského a budovat království Boží na zemi, pak vše ostatní bude vám přidáno!

Budete-li tak žít, dosáhnete všech vzácných darů duchovních a vzácných schopností, které jsou pro vás připraveny a které jsou určeny přímo pro vás. Nebudou to tedy žádné dary, které byste si vy snad chtěli nějakou umělou cestou vynutit.

Toto nepřirozené, násilné vehrávání se do rolí, pro něž jsme nedozráli, podobně jako přivlastňovati si úkol, který nebyl nám dán, v tom musíme spatřovat jen mylný odklon od přirozeného života vnitřního. Nic násilím nedocílíme! A proto lidé , kteří tímto způsobem přepínají vnitřní hodnoty svého života, žijí stejně bludně a chudě, jako lidé, kteří se duchovnímu životu vnitřnímu dosud neoddali a kteří oddáni životu hmotnému, nedopustí, aby se jimi mohla projevit čistá, veliká láska, aby v jejich nitru mohla působit jejich duše.

To jsou lidé, o nichž Pán Ježíš řekl, že jsou dosud mrtví, protože se dosud neprobudili k pravému životu duchovnímu, který je životem věčným. Oni znají jen hmotu věnují se jen hmotnému životu, který se podobá životu zakuklené housenky, čekající teprve na své probuzení, kdy bude moci zaměnit nehybný a skrytý život za život volný, za život radostně a volně poletujícího motýla, proto jsou tito lidé pro věčný život mrtví a nemohou užívat všech těch darů a milostí, které by jim skýtal pravý, probuzený život vnitřní.

Vždyť toliko život duchovní je jediné pravým a skutečným životem, bez něhož život hmotný nemůže přinést žádný užitek a také žádnou radost ze života, jaké může plnou měrou užívat člověk duchovní. Ten se již k pravému vnitřnímu životu probudil, ten žije již vědomě životem věčným, ten nabyl již trvalého spojení s Bohem a proto může používat všech vzácných darů duchovních. Jemu jsou také k disposici nejmocnější svatí služebníci Boží a proto jest schopen i činiti zázraky.

Zde platí Slova Pána: *„ Kdo ve Mne uvěří a za Mnou půjde, bude konati tytéž skutky jako Já, ba nad to i větší, neboť Já jdu k Otci.“* On byl a zůstane na věky pro nás „ Pravdou, Cestou i Životem!“

On dosáhl nejvyšších možností právě ze Svého stálého spojení s Otcem a tohoto spojení dosáhl jen Svým správným životem vnitřním. Proto – následujme Ho všichni svým vnitřním životem!

Náš vnitřní život umožňuje nám nejlépe naše zdokonalování a urychluje náš duchovní vývoj. Pomáhá nám také, abychom své lidské já proměňovali nezadržitelně v to božské Já a tím se stávali vědomě skutečnými dítkami Božími.

Jak toho dosáhnout, poučuje nás krásně Curtisová ve svých knihách o mystice, zejména pak v knize „Cesta ticha."

Není třeba, abychom školení svého vnitřního života věnovali veškeren svůj čas. Stačí tak deset minut, čtvrthodinka denně, kterou byste věnovali v klidu čistému a zbožnému vnitřnímu životu. Sami pak uvidíte, jak rychle pokračujete v zušlechťování svého lidství a toto bude se pak projevovat v celém vašem životě vnějším. Vaše nitro bude stále více naplňováno Láskou Boží a tato Láska se bude projevovat ve všem vašem konání. Porostete duchovně a budete stále ušlechtilejší a právě touto ušlechtilosti se budete zcela zřetelně lišit od ostatních, dosud neprobuzených lidí. Musíte však vždy zůstati věrni svým zásadám a ve všem co konáte, musíte vždy poslouchat jen popudy svého nitra.

Přepadne-li vás někdy ve vašich starostech chvíle bezradnosti, uklidněte se, usedněte třebas jen na malou chvilku a poslouchejte, co vám hlas vašeho nitra řekne a poradí. Potom však beze všeho mudrování vykonejte přesně to, co vám hlas vašeho nitra řekl. Jen ticha je zapotřebí, klid ve vašem duchovním já – a toho můžete dosáhnout i tehdy, kdyby kolem vás byl sebe větší hluk, vejděte vždycky, když je vám toho zapotřebí, do tiché komůrky svého nitra, zavřete za sebou dveře, aby pak nic nemohlo rušit váš klid a věnujte se plně odevzdaně svému vnitřnímu životu. Vaše zážitky v takových chvílích budou tak krásné a cenné, že se k nim budete častěji vracet a budete velmi litovat toho, že jste toto blaho nepoznali již dříve.

Zprvu je velmi důležité poznat dobře sebe sama a přemýšlet o sobě, co jsem, čím jsem, čím jest můj život a v těchto úvahách jasně si uvědomit, že základem všeho jest jen život duchovní, kdežto můj život hmotný jest pouhým refleksem života duchovního a má také býti věrnou kopií života vnitřního.

Přijdete-li jednou k tomuto poznání, pak vás již nic neodvrátí od této cesty, protože takto jste se přiblížili k těm nejmocnějším silám, vycházejícím ze samého Boha. On jest ve vás, naplňuje vaše nitro, posiluje vás a vede jen k dobru, k ušlechtilým činům plným účinné lásky a veliké obětavosti. A tato láska, základ a pramen všeho dění ve vesmíru, bude se vámi stále projevovat, bude vám působit radost a učiní vás šťastnými a spokojenými.

Pak poznáte také, co ve skutečnosti má ve vašem životě trvalou cenu a pochopíte, jak marně jste se dříve honili za bludičkou štěstí, toho pochybného štěstí, které lidé marně hledají v bezcenných věcech světských a které jim přinášejí tolik zklamání. Obyčejně ve chvílích, kdy toto vytoužené štěstí jest pro ně již na dosah, poznávají ke svému žalu, že nedosáhli štěstí, za nímž se honili, protože byla to pouhá iluse, jen jejich chybná představa, skutečnost však je docela jiná.

Je mnoho těch, které život takto zklamal, ale málo jich mezi těmito zklamanými, kteří pochopí, že pravé štěstí vyvěrá jen z klidu a míru duše, a ten že jest velikým darem z milosti Boží určeným jen tomu, kdo se snaží žiti správný vnitřní život a svou vlastní vůlí jíti za Kristem.

Někdo se domnívá, že jíti za Kristem a dokonale Ho následovat jest velmi těžké pro nás, pouhé lidi, když On jest Bůh. A přece, když Pán mezi námi žil, byl také jen Syn člověka a jako Syn člověka ukazoval nám na krásných příkladech, jak máme a můžeme všichni dojíti ke správnému životu vnitřnímu a tak najíti své spojení s Otcem Nebeským.

Jest mylné domnívati se, že Pán Ježíš, chtěl-li mluvit s Otcem Nebeským, musel jíti vždy na poušť. Nikoliv, On našel spojení s Otcem všude kde byl, neboť On se dovedl soustředit za každých okolností, i když byl obklopen velikými zástupy lidí a byl kolem Něho sebe větší hluk. Nejlépe však mohl s Otcem mluvit, když se odpoutal od Svého hmotného těla, krátký spánek při odpočinku stačil Mu úplně, aby dosáhl nejdokonalejšího spojení s Otcem, mohl mluvit s Otcem a Otec s Ním.

Nemyslete si tedy, že Pán, jsa sám Bohem, který se obětoval pro nás tak, že vzal na Sebe lidské tělo, vyvyšoval se před lidmi jako někdo výjimečný a že úmyslně dělal takové skutky, jakých by žádný jiný člověk nebyl schopen. Naopak, On ve Své bezpříkladné skromnosti chtěl býti roveň všem lidem, ale přitom chtěl také všem lidem ukázat, jak i oni by mohli konati takové skutky, jaké činil On. Učil nás pravému vnitřnímu životu,abychom dosáhli takového spojení s Otcem, jakého dosáhl On právě tím Svým výjimečným a dokonalým životem vnitřním, který mu umožňoval dělati i zázraky. A přitom řekl nám jasně. „ Ne Já, ale Otec ve Mně přebývaje, skutky činí. „ a Otec mohl v Něm přebývati jen proto, že Syn Svým čistým životem vnitřním dosáhl stálého spojení s Otcem.

Pán Ježíš jako Syn člověka byl právě takový, jako jsme my. Podléhal všem zákonům platným pro lidi, ale Svým vnitřním životem se ohromně lišil od našeho vnitřního života. On již jako dítě šel vědomě za tím, co my jako dospělí musíme teprve pracně hledat, ale On nás poučoval s velikou láskou, jak Ho můžeme následovat i v Jeho vnitřním životě, protože následovat Ho a dosáhnout takové dokonalosti, jakou se vyznamenával On, to jest konečným cílem nás všech. Na konci svého vývoje musíme býti všichni tak dokonalí, jako Otec náš Nebeský dokonalý jest, a k tomu nám právě může pomáhat náš správně vedený a usměrněný vnitřní život.

Lidé nevěřící, nebo lidé sloužící jen hmotařskému životu, navalují si sami vlastní vinou ohromné balvany překážek na svoji cestu vývojovou a způsobují si zbytečně veliká utrpení, než se jim podaří všechny tyto překážky odstranit a překonat.

Oč lépe je na tom člověk, který přišel již k poznání a pochopení věčného života i pravého života vnitřního! Ten pochopil již také, že následovati Krista znamená jen milovat, milovat a zase jen milovat, ne sebe, ale všecky své bližní i všecky ostatní tvory Boží a pro všecky s láskou pracovat, pro ně se obětovat.

Je třeba takto pochopit život, a pak jsme na správné cestě. Každý, kdo život takto chápe a přijímá, žije správným životem vnitřním a má také právo, aby z velikých darů Božích, pro nás připravených, mohl bráti plnýma rukama, ať se děje s ním cokoliv. On stojí vždy pevně jako hráz proti všem přívalům života, nic ho nezničí, nic s ním nepohne, protože on pevně zakotvil v Bohu svým životem vnitřním.

Hudební skladatelé, spisovatelé i malíři a sochaři, ovšem jen ti praví umělci, nikoliv pouzí napodobitelé umění, mohou vytvořit své krásné výtvory klasických hodnot jen tehdy, poslouchají-li pozorně hlas svého nitra. Popud ,který přichází z jejich nitra jest vždycky nejsprávnější, neboť přináší jim vždy jen cenné inspirace k vytvoření nejkrásnějších děl, že oni sami, jsou-li pokorní, obdivují se, že mohli, dovedli, byli schopni vytvořit tolik krásy.

A tato krása, to jest zase jen výsledek, ovoce vnitřního života. Nečekaně, neznámo jak, naplní se v takovém požehnaném okamžiku klidu a ticha nitro umělcovo nejkrásnějšími myšlenkami a s nimi přijde i neodolatelný popud, nutnost vyjádřiti tyto myšlenky a to nejdokonalejším způsobem. Sám Bůh ve Své veliké Lásce k nám vložil do umělcova nitra tolik krásy a s ní i popud a schopnost přijatou krásu dokonale vyjádřit k radosti a zušlechtění všech, kteří po opravdové kráse touží. Umělec je přitom vykonavatelem Vůle Boží, jest dělníkem a spolupracovníkem Božím, od Něhož přijal inspiraci ke svému dílu i touhu k jeho provedení. On prostě musel poslechnouti mocný hlas svého nitra a dílo své stvořit.

Proto také výtvory takových umělců jsou tak obdivuhodné a tolik nám dávají, že se jim jen mlčky klaníme a cítíme, že v těch krásných výtvorech, mluvících tak jasně svou krásou k naší duši, jest něco nadpřirozeného, přímo Božského, něco, co dovede každou duši bez výjimky oblažit a přenést alespoň na okamžik do slastiplného života vnitřního. To proto, že v takovém dokonalém díle pravého umělce jest nejen krása, nýbrž i láska a pravda z Boha vyšlá, která působí tak blahodárně na naše nitro.

Uvedl jsem zde příklad, jak působí vnitřní život u umělců a jak krásné ovoce přináší. Podobně však můžeme se dočkati vzácných plodů v každém oboru práce, v každém kroku svého života, jehož podnětem byl pravý vnitřní život.

Zamyslíme-li se nad bohatstvím a nezměrnými hodnotami vnitřního života, jež vidíme uskutečněny v životě vnějším, pak jistě musíme si přiznat, že opravdu stojí za to věnovat se tomuto vnitřnímu životu mnohem více, než se dělo dosud. Snažte se proto každý vypěstovat svůj vnitřní život tak, abyste i vy mohli na jeho základě býti užitečni lidské společnosti. Nemusíte být žádnými básníky, výtvarnými umělci nebo hudebními skladateli! Snažte se prostě dosáhnouti toho, co na vaši úrovni a ve vašich poměrech je pro vás dosažitelné a připravené, ale ať podnikáte cokoliv, všemu dejte pečeť svého vnitřního života.

Váš vnitřní život může vám všude a ve všem vytvořit lásku a pravdu a krásu, tedy základy šťastného, ušlechtilého a užitečného života. Nikdy nezanedbávejte svůj vnitřní život, který vás spojuje s vaším tvůrcem – Kristem! Snažte se, aby vaše nitro bylo stále tak čisto, aby náš Otec Nebeský i Kristus mohli si v něm vybudovati trvalý Svůj stánek! Tak dosáhnete nejvyšších možných blažeností za svého pozemského života.

K tomu vám dopomáhej Bůh!

64. Význam pozdravu a přání

V dnešní materialistické době, kdy většina lidí žije tak sobecky a nezná lásky, přestává se pomalu přáti druhému to nejlepší, ba zapomíná se i na pozdravy. Na ty pravé, upřímné pozdravy, kterým nás naši otcové a matky kdysi učili a které oni dovedli vyslovovat s tak upřímnou přesvědčivostí.

Dnešní pozdravy, pokud je ovšem vůbec slyšíme, jsou většinou jen bezmyšlenkovité fráze, bez procítění a upřímnosti vyslovené. Nejčastěji však slýcháme různé vulgární frázičky, které jsou spíše výsměchem než opravdovým pozdravem. Takové dnes zcela běžné „Tě Bůh“ a mnoho podobných hesel, jimiž se zdraví především dnešní mládež, jsou, jak již řečeno, spíše výsměchem než skutečným pozdravem. Mnohé z těch dnešních pozdravů jsou jen obrazem toho, jak dnešní člověk chce být moderní a co nejméně užívá slova Bůh a proto se při svých pozdravech vyhýbá každému pozdravu a oslovení, v němž by měl použít s úctou slova Bůh.

Co je a čím vlastně má být náš pozdrav?

Upřímný staročeský pozdrav byl na příklad: „ Pozdrav vás Pán Bůh!“ Jest to vlastně prosba či modlitba k Bohu, kterou – je-li upřímně vyslovena a procítěna – přejeme pozdravovanému a u Boha pro něj vyprošujeme to nejcennější, co člověk potřebuje, to jest zdraví. Odpoví-li nám pozdravený na tento náš pozdrav správně, tedy slovy: „Dejž to Pán Bůh!“, pak obě tato přání jsou vyslyšena, jsou-li s plnou vírou a upřímně míněna i vyslovena. Vždyť je to jen projev lásky k bližnímu, přeji-li mu upřímně a nezištně něco tak cenného jako je milost od Boha, aby mého bližního zachoval při zdraví. A přijme-li oslovený toto mé přání v pozdravu vyslovené s vděčností a stejnou láskou, pak zcela jistě Láska Boží zapůsobí a naše společné přání se uskutečňuje. Nepřijme-li však pozdravovaný náš pozdrav se stejnou upřímností a vážností, pak se naše přání mine se žádaným účinkem, protože bezmyšlenkovité, povrchní přijetí pozdravu znemožňuje jeho uskutečnění.

Dnes však je mnoho lidí, kteří se takovýmto pozdravům otevřeně vysmívají a dovedou i na podobný, dobře a upřímně míněný pozdrav docela hrubě odpovědět. Poznal jsem to sám a nikdy nezapomenu na nenávistné rozhořčení, které můj upřímný pozdrav vzbudil.

Pozdravil jsem na silnici pracujícího člověka slovy „Pomáhej Pán Bůh.“ Nevěděl jsem ovšem, že zdravím člověka, pyšného na svou nevíru v Boha, a on mi za můj pozdrav docela sprostě vynadal. Křičel na mne, abych ho neotravoval takovými hloupostmi, protože on ví

dobře, že žádný Pán Bůh neexistuje a jsem-li já tak hloupý, že na Pána Boha věřím, on že už dávno tak hloupý není.

To tedy bylo poděkování na můj upřímně míněný pozdrav!

Vzpomeňme však, co dříve týž pozdrav znamenal pro lidi opravdu pracující ,kteří i při své těžké práci vždy zjihli, když odpovídali svým vděčným: „ Dejž to Pán Bůh!“ To ovšem nemohou pochopit lidé, kteří raději kolem práce chodí, než by skutečně pracovali a všelijak čas promarní, jen aby si mohli napočítat hodiny, při tak zvané práci ztrávené. Takovým lidem je ovšem marno a zbytečno přáti pomoc Boží. Zato však těm, kteří svou práci berou vážně, protože vědí, že bez práce nejsou ani koláče, těm také takový pozdrav znamená opravdovou posilu při jejich práci. Na takový pozdrav zastavil se člověk v práci, aby upřímně a pokorně přijal tu milost od Boha, kterou přejeme a svým pozdravem vyslovujeme. Jeho poděkování „ Dejž to Pán Bůh“ bylo stejně upřímné a pokorné, protože dobře věděl, co takový pozdrav znamená. Věřil v pomoc Boží a byl přesvědčen, že pomůže-li mu Bůh, bude jeho práce snadnější a lehčí!.

Vždyť to můžete sami na sobě vyzkoušet, jak takový pozdrav – „ Pomáhej Pán Bůh „ bude na vás účinkovat, když jej přijmete s upřímností a upřímně míněnými slovy „ Dejž to Pán Bůh! „ na ně odpovíte. Poznáte sami, že skutečně Bůh vám pomáhá, že se vám mnohem snadněji pracuje.

Dnešní lidé, kteří o Bohu a duchovních věcech málo vědí a také se ani o věci pro náš duchovní život tak důležité nestarají, ti se takovým pozdravům dovedou jen posmívat; často posměšně řeknou – „pomoc mi raději ty, budeme pracovat dva a to už by něco vydalo!“ velmi se však mýlí všichni, kdož se domnívají, že se mohou obejíti bez pomoci Boží. Jejich nedůvěra v tuto pomoc vyplývá především z toho, že neznají ani podstatu své vlastní bytosti, tím méně pak podstatu všeho života a všeho dění v celém vesmíru. Nevědí, že žijeme a trváme jen dechem Božím, který neustále v sebe vdechujeme a tímto dechem přijímáme onu zázračnou sílu a schopnost ke svému životu i ke své práci. Věříme-li, že všecku sílu životní i schopnost pracovat a v práci žít přijímáme jen od Boha, pak jeho síla zůstává trvale v nás a pomáhá nám vykonávati všecky naše práce, zejména pak práce nejtěžší, při kterých tuto pomoc nejvíc potřebujeme. A věříme-li v tuto posilu, v posilu dechu Božího, pocítíme sami nejlépe, co všechno přináší a znamená tato pomoc od Boha samého.

Když vejdete do cizího příbytku a při vstupu řeknete: „Dej Bůh štěstí“ a někdo z přítomných odpoví se stejnou upřímností: „Dej to Pán Bůh!“ – jací by tu museli bydlet lidé, aby se to požehnání Boží a štěstí skutečně zde neprojevilo!

Pán Ježíš dal Svým učedníkům pokyn, aby při vstupu do domu cizích pozdravili vždy slovy „ Pokoj vám!“ Jen z klidu a míru duše vyvěrá všechno štěstí, proto také prvé, co třeba každému přát, je klid a mír. A přijmou-li domácí lidé tento pozdrav pokorně a s upřímnou vděčností, vyjádřenou prosbou „Dej to Pán Bůh“, pak tento žádoucí pokoj, klid a mír se jistě uskutečnil.

Povrchní, bezmyšlenkovité, neprocítěné pozdravy, tak jak je většinou slýcháme dnes, nemají pražádnou cenu. Takový pozdrav je pouhou frází, pouhou formou bez upřímné náplně duchovní. Proto také takový pozdrav nic neznamená, nic nevykoná a jako každé přání podobným způsobem vyslovené, zůstává nesplněné.

Ze starých dobrých časů máme mnoho pozdravů, které dnes již skorem vymizely, třebaže by bylo jistě velmi dobře, kdybychom si je všechny znovu připomněli a znovu jich používali.

Podívejte se kolem sebe! Všude vidíte tolik bídy, nespokojenosti, neklidu, nesouladu a všelikých utrpení. Hlavní příčina spočívá v tom, že lidé pro samý shon zapomínají na vnitřní svůj život duchovní a tím také na všechny ty krásné a láskou naplněné pozdravy, kterými si lidé navzájem přáli jen to dobré.

Ale nejen pozdravy, i mnoho různých přání, která se formálně vyslovují, zvrhly se v naprosto prázdnou, bezcennou formalitu. Vidíte to nejlépe o svátcích, narozeninách, před

Novým rokem, kdy se nahrne spousta všelijakých pozdravů od různých lidí, jež doprovází vždy tak zvané přání. Sám dostávám jich vždy stohy, ale když jsem si dal jednou práci s tím, abych našel mezi nimi přání opravdu upřímně procítěná, tu jsem ke svému úžasu musil konstatovati, že mezi těmi 46 gratulacemi bylo jen jedno jediné, o kterém jsem mohl být opravdu přesvědčen, že pisatel skutečně myslel poctivě a upřímně to, co mi byl napsal. Všechna ostatní přání byla jen konvenčním naplněním formy, která pro mne znamenala vlastně jen obtěžování, protože tuto konvenční formu musím zase zachovat já a na tyto dopisy odpovídat. A přiznám se, že jsem neodpovídal rád a s vděčností. Věru, upřímně řečeno, škoda porta na taková přání!

A může se dnes vůbec někdo odvážit a přát někomu Božího požehnání, když si není ani jist, jak adresát toto přání přijme? Vždyť je dnes mnoho takových, kteří se s úšklebkem pozastaví nad tím, že takový pisatel, přející někomu Božího požehnání, je ještě ze staré školy, protože zaspal všechen pokrok, jak o tom svědčí jeho zastaralé, dnes zcela nemoderní přání.

- K čemu potřebují Boží požehnání – říkají si takoví lidé dneška – k čemu ho potřebuji, když mohu pracovat a vydělám si, co si zasloužím? Chci mít hodně peněz, abych se měl dobře, ostatní je pro mne vedlejší! –

Jak ubohý je člověk takto smýšlející! Brzy se přesvědčí, že přece jen existuje něco, co on sice dobře nechápe, ale co podmiňuje splnění jeho přání, *toto mít se dobře a mít hodně peněz*. Bylo by mu lépe, kdyby si dovedl vyprosit to Boží požehnání pro svou práci a k tomu trvalé zdraví. Pak by se mu přece jen žilo lépe, snadněji a byl by rozhodně spokojenější.

Mezi všemožnými formami různých těch přání vynikají snad nejvíce ony ušlechtilé zkratky, jako na příklad p.f. 1941, p. c. a podobně. Ten, kdo takováto přání píše, myslí vůbec na to co tyto zkratky znamenají? Myslí vůbec na to, že by jeho přání mělo být upřímné a opravdu procítěné? O tom asi mnoho neuvažuje a proto také ani neuvažuje o tom, zda svým přáním podobného druhu někomu prospěje, nebo zda se takové přání jeho může vůbec splnit. Nic takového se rozhodně splnit nemůže, to můžete být jisti. Takové psaní zkratek na místě opravdových přání, to je pouhé naplnění prázdné formy bez hlubšího podkladu. A proto opravdu škoda času i na vyplnění této neupřímné, obtížné a někdy až moc drahé povinnosti vůči stejně neupřímné společnosti.

Takové formy a jim podobné se v dřívějších dobách, alespoň mezi upřímnými, prostými lidmi, nikdy neznaly. Nebylo tolik falše a neupřímnosti mezi lidmi. Převládala opravdovost a srdečnost a nikomu z těchto prostých lidí ani nenapadlo, aby se opičili po pánech, u kterých faleš a přetvářka byla v módě.

Škoda, veliká škoda, že se právě v dnešní době kde kdo snaží napodobit takové neupřímné, velkopanské formy prázdného společenského života.

Dnešní doba postoupila již tak daleko, že i náboženství zevšednělo a slovo Bůh bylo tak znehodnoceno a zneuctěno, že mnozí lidé stydí se vůbec je vyslovit. Bojí se, aby nezadali své, tak zvané pokrokovosti a proto se vyhýbají všemu, co jen zdaleka zavání Bohem nebo náboženstvím. Vidíme však, že důsledky toho již se dostavují.

Dnes vládne jen faleš, neupřímnost, lež, podvod, násilí, sobectví, zášť, nenávist, závist, touha po rychlém zbohatnutí, po blahobytu, nepoctivost a bezohlednost. A to vše jest jen ovoce Satana, kterého si lidé vyvolili za svého boha. Proto také budou a musí sklízet odměnu, která jim jediné náleží, a touto odměnou jsou vždy jen veliká utrpení, která mnoho lidí i úplně zničí

Kde zůstalo křesťanství se svojí výchovou? Kam se poděly všechny ty křesťanské a zbožné pozdravy? Kam se ztratila účinná láska k bližnímu a smysl pro plnění Zákonů Božích?

Domnívají se snad lidé, že když nebudou Zákony Boží uznávat, že pro ně nebudou platit? Myslí si, že se vyhnou následkům své neposlušnosti a svého protivení se Zákonům Božím? V tom se velmi mýlí a budou také velmi záhy z tohoto omylu vyvedeni. Velkými utrpeními

budou probuzeni z tohoto klamného snu, jemuž se ve své nevědomosti oddávají, protože spravedlnost Boží ve své důslednosti nikoho nevynechá a každého podle zásluhy odmění.

Proto jest již nejvyšší čas, abychom se nyní obrátili k lepšímu, abychom se vrátili ke staré upřímnosti ke svým bližním, abychom se vrátili také k těm starým a krásným pozdravům a upřímným přáním, hlavně však, abychom se naučili také účinně svým bližním pomáhat.

Pozdravte beze studu každého člověka tím krásným pozdravem: „ Bůh tě pozdrav““ nebo „ Pozdrav vás Pán Bůh!“ „ Bůh vám požehnej“, „ Pomáhej Pán Bůh!“- Začněte sami a uvidíte, že pozdravy ty budou se stále množit, až konečně znovu zdomácní. Najdou se mnozí, kteří váš příklad budou napodobit a budou čekat a stále častěji se dočkají odpovědi stejně k Bohu obrácené a věřící, jako vaše, k Bohu obrácené pozdravy.

Nezapomeňte při vstupu do venkovského chléva pozdravit kdysi zcela obvyklým – „ Požehnej Pán Bůh!“ Dřívější hospodyně každá, byla by vás, zapomenuvšího na tento pozdrav, z chléva honem vyvedla, abyste jí snad dobytek neuřkli. Dnes mnozí vidí v tom jenom pověru, které se posmívají. Ale není ve skutečnosti pověrou očekávat od příchozího projev čisté a upřímné víry v požehnání Boží.

Přijdu-li někam a s upřímnou láskou přeji hospodáři, aby Bůh požehnal jeho práci i jeho zvířatům a on toto mé upřímné přání stejně upřímně přijme a poděkuje „Dej to Pán Bůh!“, pak nemůže následovat nic jiného, než uskutečnění tohoto přání.

Obdarujete-li žebráka almužnou z čisté lásky a on vám poděkuje slovy „Zaplať vám to Pán Bůh nastotisíckrát!“ a myslí to upřímně, můžete být zcela jisti, že se tak skutečně stane. Poznali byste to jistě sami, kdybyste pozorně sledovali běh svého života a uvědomili si, že vám Bůh skutečně požehnává, že opravdu bohatě splácí vám to, co jste jinému z lásky dali.

Dáváte-li ovšem bez lásky a váš dar je přijat také jen s jakousi bezduchou, neprocítěnou frází, nemůžete se dočkat podobných účinků. Dávat ze spekulace, prostě proto, že počítám s mnohanásobnou odplatou, pak takové dary jsou naprosto bezcenné. Každá naše oběť, ať malá či veliká, musí být učiněna nenáročně, bez očekávání jakékoliv odplaty a musí být vždy přinesena s radostí, ochotně, jen pro dobro samo.

Duchovní věci jsou tak jemné podstaty, že si člověk musí dát moc dobrý pozor na své myšlenky, především pak na své city a dobře rozeznávat, co se skrývá za slovy, s nimiž se lidé k nám obracejí. Přitom nesmíme nikdy ztratit se zřetele tu skutečnost, že Bůh zná i naše nejtajnější myšlenky i naše cítění. I kdybychom dovedli svou neupřímností oklamat lidi, Boha nikdy neoklameme! Buďme proto vždycky upřímní a pravdiví, i ve svých pozdravech a přáních, abychom za svou neupřímnost, povrchnost, jež má oklamati druhé, nemuseli nésti těžké následky!

Všelicos můžete říci, všelijak na oko se stavět, dobrodince plné lásky ze sebe dělat. Člověk, k němuž se takto stavíte, může vám i uvěřit, protože nevidí do vašeho srdce, do vašeho nitra. Nevidí, jak to vlastně ve vašem nitru vypadá a proto nemůže vědět, zda skutečně cítíte tak jak mluvíte. Před Bohem však svoji faleš neskryjete! A bude to zase jen Bůh, který vás za všechno odmění.

Svou falší a neupřímností se lidé sami vzdalují té milosti Boží, která je pro nás pro všechny připravena. Otcova náruč je stále otevřena a nabízí nám své dary, připravené spadnout do našeho klína, jež upřímná prosba, v našem pozdravu vyslovená, dovede uskutečnit. Jen upřímně a bez falše jednejte, upřímně odpovídejte na upřímně míněný pozdrav, upřímně vyslovujte své přání, o jeho splnitelnosti nepochybuje ani ten, s nímž přání své sdělíte! Poznáte, že se opravdu uskutečňují věci, jež jste si navzájem vysloveným pozdravem přáli.

A přijmete-li nějaký dar od Boha, který přichází jako odezva takového upřímného pozdravu, vždy si dobře uvědomte, že tento dar přišel právě v důsledku přání v pozdravu vašem vyslovené. Je velmi důležité uvědomovat si to při každé příležitosti, neboť jen tak dojdeme k pravému poznání i k absolutní víře v hluboký význam opravdového pozdravu.

Nebuďte nikdy při svých pozdravech povrchní! Neobelhávejte ani sebe ani bližního, kterého zdravíte, tím méně pak samého Boha! Vaše svědomí poví vám vždy jasně, jednáte-li správně, upřímně a poctivě. Nesnažte se umlčovat je a namlouvat si k jeho utišení různé nepravdy! Tím připravili byste se zcela zbytečně o svůj vnitřní klid a ztrpčovali byste si tím jen svůj život.

Tyto věci jsou příliš vážné a proto si nesmíme s nimi jen tak lehkomyslně zahrávat. To nejsou věci náhod nebo nálad, zde platí neúprosné Zákony Boží, které jdou s námi tak přesně jako hodinový stroj a proto všechny naše povrchnosti, nepřesnosti, neupřímnosti a falše nesou pro nás těžké následky. Naopak zase, naše upřímnost, pravdivost, poctivost, každý projev lásky, jako každé jiné dobro přináší nám skvělé ovoce, které oblažuje celý náš život.

Nezapomínejme nikdy na Slova Páně: „Buďte takovými, jakými jste a budete dobrými!“

Kdyby se lidé pozdravovali opravdu upřímně a procítěně, projevovali by tím nejkrásněji svoji lásku k bližnímu. Právě pozdravy samy o sobě jsou pro nás neustálou, nejčastější připomínkou naší lásky ke každému, s kým se setkáme. Svými upřímnými pozdravy vůči všem, s nimiž se denně nebo jen náhodně setkáváme, naplňovali bychom jeden z nejdůležitějších Zákonů Božích, který nám důrazně připomenul Pán Ježíš:

„Milujte se vespolek, jako Já milovat Jsem vás!“

Upřímnost každého pozdravu a jím vysloveného přání dá vám naprostou jistotu, že toto přání se splní. Sám Bůh bude vaším nejmocnějším pomocníkem. Buďte Mu proto vždy upřímně vděčni!

Lehkomyslnost, povrchnost nebo bezmyšlenkovitost jak v přijímání tak i vyslovování přání, nemůže zůstati bez následků. Když se pak v důsledku tohoto nedbání věcí tak důležitých objeví nějaké utrpení, ať je to nemoc, nezdar v práci či cokoliv jiného, ani pak si lidé neuvědomují, že všechno si sami zavinili a hledají příčinu ve všem možném, uchylují se i k rouhání, jen pravou příčinu si nepřiznají a přiznat nechtějí. A touto příčinou je jejich neplnění Zákonů Božích, jejich neupřímnost a nepoctivost v jednání vůči jejich bližním, jejich podceňování pomoci Boží, kterou jim někdo svým pozdravem tak upřímně přál.

Nic na světě neděje se bez Vůle Boží! Všechno má svůj zákonný podklad a proto chce-li někdo žít v klidu, míru a spokojenosti, chce-li být zdráv a dočkat se úspěchů své práce, musí vždy a ve všem zachovávat Zákony Boží. Nikdy se nespouštějte Boha! Pak také Bůh vás nikdy neopustí! A dosáhnete-li jednou této milosti, přejte ji také ostatním! Pozdravujte všechny své přátele i nepřátele vždy takovým pozdravem, ve kterém je vysloveno přání, aby i jim Bůh pomohl a požehnal i jim.

Z vlastních svých zkušeností mohu vám říci, že účinky toho jsem velmi dlouho sledoval a dobře vyzkoušel na sobě samém. Již od mládí, kdy jsem si začal všímati toho, co se kolem mne děje, poznával jsem příčiny i následky různých životních příhod. Proto již dávno přišel jsem tak k hlubokém přesvědčení o velikosti a účinnosti pomoci Boží a dále i k tak nezměrné víře v Jeho Lásku a spravedlnost. V této své nezlomné víře naučil jsem se také opravdověji žít vždy snažil jsem se za všech sil říditi se ve všem jen pravdou, upřímností, poctivostí a láskou. Proto také mi Pán Bůh vždycky požehnával a nikdy mne neopustil. A mimo to – obdařil mne i dary takovými, které se nedají vyvážit žádnými miliony peněžitých hodnot.

Nevadí mi, že nejsem žádným boháčem. Alespoň mi moje chudoba nemůže překážet v přijímání daleko cennějších darů duchovních, kterých se mi v tak hojné míře z milosti Boží dostává. Jsem proto klidný, spokojený i šťastný.

Všechny tyto ohromně cenné dary přeji také z celého srdce všem svým bližním. Proto také všechna svá přání vyslovuji upřímně a se stejnou upřímností vyslovuji i pozdravy svým bližním. Každý můj pozdrav a přání je vždy upřímné a záleží vždy jen na tom, jak kdo mé pozdravy přijme.

Věřte tedy také tak upřímně a pevně v pomoc Boží, jako věřím já. Dostane se vám také všech těch milostí, které učinily můj život šťastným a které jsou pro všechny připraveny.

Přejte pomoc Boží i všem ostatním a dle tohoto svého upřímného přání zařiďte i své pozdravy!

Bůh vám k tomu pomáhej a vašim snahám žehnej!

65. Jest náš život bdění nebo snění?

Většina lidí byla by velmi brzy hotova s odpovědí na tuto otázku a všichni by se shodli v tom, že náš život nemůže být ani ničím jiným než bděním. K této jednoznačné odpovědi došli by ovšem všichni jen proto, že usuzují dle běžného smyslu slova i představy o spánku a bdění. Když nespím tak bdím, život nelze zaspat, a proto nepochybují ani to tom, že by život mohl být něčím jiným než bděním.

A přece, pozorujeme-li hlubší podstaty našeho života, pochopíme brzy, že tato odpověď nedostačuje, že nevystihuje plnou pravdu a nekryje se se skutečností. Kdo vnikne jen trochu hlouběji do podstaty života a pozná život duchovní, vidí celý náš fysický život na této zemi jen jako život dočasný, chvilkový, který tvoří jen malý zlomek našeho života věčného. A jde-li ve svém vnikání do podstaty života ještě hlouběji, pak přijde k nesvědčení, že celý náš pozemský život není ničím jiným než snem.

Již naše zrození nám ukazuje, čím je náš život zde na zemi. Narozené dítě není schopno uvědomovat si svůj život, ani ten, ze kterého na svět přichází, tedy pravý život duchovní, ani ten, do něhož dle Vůle Boží přišlo. Celý prvý rok jeho pozemského života je mu určen k tomu, aby jeho duchovní já zapomnělo na všechno to, co je pravým, skutečným a trvalým životem duchovním, tedy životem věčným. Pak teprve začíná se znovu pomalu přizpůsobovat dočasnému životu hmotnému. Zpravidla až do svých šesti let uchová si ještě mnoho z pravého života duchovního, ale čím dále tím více zapomíná své duchovní podstaty, usíná v něm vědomí jeho pravého života duchovního a přechází pomalu, ale jistě do úplného zasnění. Stále méně a méně jest si vědomo svého pravého, skutečného, duchovního života věčného, až konečně přejde tak zvaný práh dočasného života hmotného. Je to přechod ze skutečnosti do snění, ve kterém většina lidí vědomě vůbec nežije svůj pravý, skutečný život, i když se pohybuje, myslí, vidí a slyší. Jsou to přece jen mrtvé spící duchovní bytosti, které tak důkladně usnuly a spí tvrdým spánkem nevědomosti, ze kterého se těžko probouzejí do skutečného života, jímž jest jen život věčný.

Církev připomíná každoročně na Popeleční středu všem věřícím, že onen obal, naši duchovní bytost halící, který jsme svým zrozením na sebe vzali, jest jen prach a popel a že se zase v prach a popel obrátí. Tato připomínka slouží především k tomu, abychom si uvědomili, jak pomíjející jest náš život pozemský, život hmotný a věnovali více pozornosti vlastnímu, skutečnému, trvalému životu duchovnímu.

A proto tedy, ten náš hmotný život, podobající se vězení pro naši duchovní podstatu, jest opravdu jen sněním! Vzali jsme hmotu těla svého na sebe opravdu jen na chvilku, abychom ji zase se sebe shodili a vrátili se z dočasného snění do skutečnosti, do pravého života duchovního.

Většina lidí se však nikterak nenamáhá a nesnaží se probudit se z tohoto snu, ve který je příchod do hmotného života ukolébal a setrvávají v něm, aniž by procitli. Takoví lidé se musí ovšem ještě mnohokráte znovu a znovu vracet do toho prachu a popele, než konečně skutečně procitnou z těžkého snu nevědomosti, aby konečně mohli říci, že se zrodili znovu z vody a Ducha a pochopili pravý život věčný.

Pán Ježíš učil nás, jak máme žíti, abychom nezůstávali mrtvými duchovně a probudili se včas z tížícího nás snu nepravého a neplodného života. Řekl to jasně Svým učedníků slovy: „Kdo ve Mne uvěří, bude míti život věčný a nezemře na věky.“

V těchto svatých Slovech jest vyjádřena hluboká pravda a z ní vyplývající jistota, že náš život viditelný není životem skutečným že jest pouhým snem a že pouze život věčný, který Pán Ježíš sliboval všem, kdož v Něho uvěří, jest životem pravým, skutečným. Jen tento život zaručuje nám, že nezemřeme na věky, že i ve snu budeme bdělí, jak Pán Ježíš na nás žádal: „Bděte i ve snách svých!“

A ten nejtěžší sen, který člověk právě sní, jest pozemský život lidský. Jak rád by mnohý poznal a rozpomenul se na to, co bylo dříve, jak žil v předchozím životě, bylo-li vůbec něco dříve a co bude potom, až opustí toto slzavé údolí!

Mnoho lidí zabývalo se již těmito otázkami a přece nemohou přijít na to pravé, nemohou vniknout do těchto tajemství. Nevniknou do nich nikdy, pokud je budou pojímat se stanoviska hmotného a nezačnou uvažovat o nich s naprosto opačného hlediska duchovního života věčného.

Kdy začal vlastně náš život? Kdy jsme se skutečně narodili?

To bylo hned na počátku světa, ne tedy teprve tehdy, kdy jsme se zrodili do právě prožívaného života hmotného, ve kterém počítáme léta svého stáří. Ve skutečnosti jsou to pouze léta naší poslední inkarnace, počítáme jimi pouze stáří jednoho z mnoha úseků svého vlastního života, nikoliv však skutečné své stáří, a toho bychom se těžko dopočítali, protože bychom museli jíti na miliony let zpátky, až k počátku světa, k vydechnutí naší duchovní podstaty a naší duše do vesmíru Stvořitelem, jímž byl a jest Kristus.

Počítáme léta svého pozemského života, ale ve skutečnosti měli bychom počítati stáří lidského života teprve od okamžiku duchovního probuzení, od chvíle pravého zrození, zrození z vody a Ducha, od okamžiku prvého jasného poznání sebe sama, ve kterém nám svitlo jasné vědomí toho, že vedle hmotného těla máme také duši, že jsme také duchem a duší, která je jiskrou Boží a která udržuje naše stálé spojení s Bohem-Kristem.

Nemělo by se vlastně ani říkat, že máme duši a ducha. Správnější bylo by říci, že jsme duch a duše a máme dočasně hmotné tělo, abychom se mohli projevovati na pozemské pláni.

Tomuto našemu duchovnímu, vědomému probuzení, které Pán Ježíš nazval znovuzrozením z vody a Ducha, předcházelo ovšem před miliony let naše původní zrození duchovní, zrození naší duchovní podstaty, které nadešlo ve chvíli, kdy Otec náš nebeský určil Stvořiteli-Kristu, aby vydechl do vesmíru život a tím stvořil vlastně počátek všeho života ve vesmíru, tedy i počátek života našeho.

V souvislosti s touto představou našeho původu a stáří vzpomínám na jednu krásnou přednášku, kterou někdy v únoru 1937 vysílali z radia v cyklu „Škola v kostce“. Autor zabýval se otázkou vzniku života a velmi názorně ukázal, že už i věda dospěla svými výzkumy tak daleko, že i ona již věří, že tu nejsme od včerejška, nýbrž od počátku světa a že naše „já“ prošlo všemi formami života na naší zeměkouli, a to od nerostu k rostlině, od rostliny ke zvířeti, od zvířete k primitivnímu člověku, k člověku duchovně spícímu, a od něho k člověku probuzenému, vědomému svého duchovního života.

Měl jsem tehdy z té přednášky ohromnou radost, zejména proto, že ti dva páni, kteří tehdy v radiu hovořili, potvrdili mi to, co jsem již před 18ti lety dostal inspirací a vyslovil ve své přednášce o celém vývoji světa. Můj tehdejší výklad se úplně shodoval s tím, co vykládali oni jakožto výsledek vědeckého bádání. Zejména proto radoval jsem se tolik z této přednášky, protože vyvracela názory dvou autorů, jejichž knihy jsem nedávno předtím četl a s nimiž jsem naprosto nemohl souhlasit.

Prvý z nich popíral vůbec jakýkoliv duchovní život a tvrdil, že ve všem působí pouze přírodní síla ,která přivede k životu i lidské tělo. Druhý pak popíral jsoucnost Boha- Stvořitele jsoucnost jakékoliv duchovní síly, tvrdil, že vše co se v přírodě děje, děje se pomocí přírodní energie. Když si kladl otázku, co je to příroda, zodpověděl si ji tím, že přírodu označil za jakousi sílu a energii, o které věda dosud není dostatečně zpravena a poučena, čili věda dosud nevnikla do tohoto hlubokého tajemství přírodního dění.

Tento autor dal si jen vysvědčení, že ještě mnoho neví, ale že zde přece jen existuje to, co on ve své nevědomosti popírá, a vše to, co on popírá, zůstává pro něj zastřeno tajemnou rouškou nevědomosti, na kterou je tak pyšný, že neuznává ani Boha. O něm můžeme říci, že když psal svoji knihu, uspal svého ducha, umlčel svou duši a dal slovo pouze svému neosvícenému a hodně omezenému rozumu. Přitom se však jistě domníval, že se bude zdáti kdovíjak učeným a pokrokovým člověkem, popírá-li tak rozhodně jsoucnost Boha. Ve skutečnosti jest to jeden z těch mrtvých, který zaspal duchovní pokrok a který se dosud neprobudil z těžkého spánku hmoty, takže svou duchovní prázdnotu a nahotu vystavil dokonce veřejně ve své knize. Přitom však každý soudný a věřící čtenář pozná z obsahu knihy ihned, že autor neví zhola nic o duchovním životě a že se podobá prázdnému klasu, který zvedá svou hlavu nad ostatní klasy, cenným zrnem zatížené.

Zmíněná již přednáška v radiu byla také krásným potvrzením našeho stálého převtělování, naší reinkarnace, kterou církev tak houževnatě popírá. Zde však bylo vědecky dokázáno, že tomu ani nemohlo být jinak, měl-li se v našem životě od jeho počátku jevit neustálý pokrok a vzestup od nedokonalosti k dokonalosti. A v tomto vzestupu musíme stále pokračovat, máme-li dosáhnouti té nejvyšší dokonalosti, kterou na nás žádal Pán Ježíš slovy: „Buďte tak dokonalí, jako Otec náš v nebesích dokonalý jest!“ než k této dokonalosti dospějeme, budeme se muset ještě častokrát sem vrátit, tak jako jsme se museli vracet nesčíslněkrát před tím, než jsme vyspěli od nerostu k rostlině a prošli dalším vývojem až po dnešní náš lidský život.

Věčný život náš nese s sebou nutnost všech těch proměn, které jsme museli již prodělati a které ještě proděláme.

Příliš veliká dokonalost je na nás žádána na to, abychom jí mohli dosáhnout za jediného, krátkého, omezeného úseku rychle pomíjejícího života, zejména podobá-li se tento život životu většiny lidí, žijících ve snění své nevědomosti. Proto se musíme stále do pozemského života vracet, protože tento život je pro nás zkouškou, jak se sami dovedeme snažit o získání poznatků pravého vnitřního života. Pouze poznáním tohoto vnitřního života můžeme dospěti k poznání ducha čisté lásky, který nás pak povede k dokonalosti.

Pokud nedosáhneme tohoto poznání, jest náš pozemský život pouze spánkem, ve kterém promarňujeme čas, daný nám k našemu zdokonalování, čím hlubší je náš spánek, tím častěji musíme se sem vraceti a tyto návraty budou se opakovati tak dlouho, dokud se ze svého neplodného spánku neprobudíme k pravému životu duchovnímu.

Teprve po tomto probuzení nastoupíme skutečnou cestu k dokonalosti, jež je od nás požadována. Dosáhneme-li již jednou až k těmto stupňům skutečné dokonalosti, pak se již nebudeme muset vracet do pozemského života a zůstaneme trvale v duchovní říši, ve společnosti nejvyšších bytostí, v blízkosti samého Pána, abychom nejen prožívali nejčistší blaženosti, nýbrž abychom byli také schopni ze svého probuzení dávati zase těm, kteří dosud duchovně spí. Naším úkolem bude pak probouzet je duchovními inspiracemi, vnuknutími, myšlenkami, inspirovanými přednáškami a poučováním, k poznání pravého života, ve kterém neustále bdíme a nikdy neusínáme a ve kterém můžeme se neustále zdokonalovat.

Každý náš pozemský život jest nám dán k tomu, abychom v něm částku po částce odkládali své nedokonalosti a očišťovali svou duchovní bytost od všech nánosů zla, které jsme na sebe přibírali v době svého sestupu zhora dolů, z duchovna do hmoty, protože naše duchovní bytost musí být nakonec zase tak čistá,jak původně od Boha vyšla. Jen v tomto stavu naprostého očištění můžeme se zase k Bohu navrátit.

Pán Ježíš radil nám, abychom bděli i za spánku a měli stále na zřeteli své poslání zde na zemi, nezanedbávali své povinnosti vůči Bohu, ani vůči sobě, ani vůči celku, ve kterém žijeme.

Pohlížíme-li na život lidský s tohoto hlediska, pak vidíme jasně, jak důležitou a velmi vážnou věcí jest život každého jedince. Má svoji důležitost v celé tvorbě Boží a proto nikdo

z nás neměl by se sám vyřazovat z onoho velikého dění vesmírového. Každý z nás tvoří jeden článek řetězu, na němž závisí harmonie a pořádek společného života nás všech. Nesmíme se proto vyhýbat své povinnosti a musíme ji plnit poctivě, každý z nás právě na tomto místě, na které Bůh nás postavil, každý z nás, kdo tu neplní svůj úkol, neplní své povinnosti, Otci Nebeskému chybí a překáží Tvůrci v uskutečnění Jeho tvořivého plánu. Tak vznešený jest úkol našeho života! Věnujme mu proto více pozornosti, než jsme mu věnovali až dosud!

Život není jen zábava, jídlo, pití, paráda, zneužívání pohlavních pudů! To vše jsou jen povrchní projevy jeho, ovšem jen povrchní projevy života hmotného nebo snad vedlejší potřeby jeho. Ale v tom všem není nic z toho pravého vnitřního života, který vyžaduje mnohem větší péče. Vždyť tento duchovní život vnitřní jest vlastně hlavní podstatou našeho „já“, kterým se stáváme účastni nejen života věčného, ale které také uskutečňuje v nás to, že se stáváme vědomými dítkami Božími. A jen tak jsme podobni obrazu Božímu.

Staráte se o své tělo, které je jen služebníkem vašeho duchovního já a vaší duše. Dáváte mu pokrm a nápoj, oblékáte je do šatu, kterému mnozí věnují obzvláštní péči. Daleko důležitější však je věnovat pozornost samé podstatě našeho života, a to své bytosti duchovní. Pečovat o svoji duši a ducha svého je dojista mnohem důležitější, než naše úzkostlivá péče o tělo.

Stačí zase připomenout si jen Slova Pána Ježíše: „Ne samým chlebem živ jest člověk.“

Je nám třeba také jiného pokrmu, abychom se při životě udrželi a nezůstali duchovně mrtvými, abychom se konečně probudili ze snění ke skutečnému životu bdělému!

Náš pokrm pro tělesný náš život jest pouze hmota, ale i v té hmotě jsou duchovní síly, jimiž se náš život udržuje. Tyto duchovní síly prostupují hmotu prostřednictvím slunečních paprsků – věda nazývá je dnes vitaminy. Jsou neviditelné ,jako všechno duchovní, ale podobně jako hmota naší potravy pomáhá stavěti a udržovati naše tělo hmotné, tak zase tyto síly duchovní, v potravě naší obsažené, udržují vlastní podstatu našeho duchovního života, řídícího všechny projevy našeho života tělesného, hmotného.

Bez těchto duchovních sil nebylo by života. Bez nich nemohlo by existovati ani naše tělo, které by při nedostatku jich vůčihledě chřadlo. Lékařská věda přišla již k tomu názoru poznala, že chřadne a churaví každé tělo, které nedostává dostatek vitaminů. Proto radí nám, zvláště na jaře jísti hodně syrové zeleniny, protože nebývá již dostatek ovoce, které, tolik prozářené slunce, obsahuje v sobě vydatné množství nejdůležitějších vitaminů, to jest veliké množství té duchovní síly, bez které naše hmotné tělo nemůže existovati.

Snad všichni lidé cítí se na jaře více unavenými, ochablými než na podzim. Bývá to především proto, že po celou zimu přijímali potravu na vitaminy chudou. Tím tělo chřadne a proto také mnoho lidí na jaře umírá. Lidské tělo, ochablé následkem nedostatku vitaminů, nedostatku duchovní síly, není již schopno odolávati tak snadno chorobám právě v době, kdy se v přírodě mocné síly duchovní probouzejí, kdy vyvolávají ve všem nový život dalekými paprsky blížícího se k nám slunce.

Tato fakta měl by si každý uvědomovat, aby konečně pochopil, že podstata všeho života ,tedy i podstata našeho života jest duchovní a proto že je třeba věnovati větší péči právě tomu životu duchovnímu, který jediný jest naším pravým životem, v němž jediné bdíme. Nestarali bychom se pak výlučně jen o dočasný život hmotný, ve kterém bez uvědomování si života duchovního, věčného, propadáme jen trvalému spánku a snění.

Bohužel, je dosud velmi málo těch, kteří si to uvědomují. Většina lidí žije stále jen hmotařsky, v sobectví, v zášti a nenávisti, bez čisté, veliké lásky k bližnímu, jen obklopena velikou láskou k sobě samým a k svému tělesnému pohodlí a blahobytu. Všechen svůj zájem a starost věnují jen svému tělu, jen péči o hmotu, jen své tělo snaží se stále udržet při životě a v dobrých poměrech, ač i k tomu staví se mnohdy velmi povrchně a lehkomyslně. Avšak duchovní podstata jejich života, jejich pravé já při všem tom pouze spí a bude spáti tak dlouho, dokud nějakým velikým utrpením nebudou ze svého spánku probuzeni.

Až přežijí nějaký otřes, který se jich dotkne hlouběji než vše dosud přešlé, pak snad přijdou k poznání, že přece jen tu má být a musí být něco vyššího než pouhá hmota, která by bez tohoto vyššího nemohla ani existovati. Pak snad pochopí také to, že k životu nestačí jen jídlo a pití, že životem není jen práce a zábava, nýbrž že život je něco mnohem vznešenějšího a důležitějšího. A dále snad pochopí i to, že má-li nám život přinést uspokojení,nemáme-li ve svém vývoji zůstati pozadu, že musíme věnovat svou pozornost i svému životu duchovnímu, který jediný činí nás účastnými na životě věčném a přibližuje nás k Bohu.

Proto nikdo z nás, ať starý či mladý, neměl by prázdně promarňovat drahocenný čas, pro jeho život mu vyměřený, neměl by čekati na to, až jej teprve utrpení probudí za spánku hmotařského života k pravému životu stálého bdění a měl by se dobrovolně a ochotně starat o samu podstatu života, o svůj duchovní život.

Čas kvapí. Každá vteřina přibližuje nás ke hrobu. Je třeba přičiňovat se o to, abychom tento drahocenný, odměřený čas nepromarnili jen povrchním, prázdným životem, životem věnovaným toliko hmotě,ve kterém jsme ztratili svou duši. Je naší povinností vykonat co možno nejvíce pro své zdokonalování! Nesmíme se sami odsuzovat k neplodnému spánku v nevědomosti.

Přemýšlejte proto o tom, co jsem vám tu naznačil a snažte se poznat důkladněji sami sebe. Pamatujte, že kdo poznal sebe,poznal Boha. Zpytujte své svědomí! Ujasněte si, jak vlastně žijete, zda bdíte nebo sníte a zařiďte dle toho svůj další život! Tím vykonáte pro sebe to nejdůležitější a nejcennější, protože právě na tom jak žijete, závisí celý váš život. Sám způsob vašeho života a jeho smysl, jaký jste mu sami dali, rozhoduje o tom, budete-li spokojeni a šťastni. Ten klid a mír duše, to štěstí, po kterém každý tolik touží, to si také musí každý sám vybudovat.

Kdo dosud spíš, probuď se! Bdi potom i ve snu, protože jen tak budeš žíti svůj život správně a harmonicky a naučíš se budovat království Boží zde na zemi i pro sebe!

Bůh vám k tomu pomáhej

66. Víra a pověra

Kdybyste dostali za úkol najíti přesnou hranici mezi vírou a pověrou, těžko byste úkolu svému dostáli. A snad by se vám to ani nepodařilo rozlišit tyto dva pojmy, které jsou si tak blízké a vycházejí z téže základny.

Co jest to víra, řekli jsme si již podrobně na jiném místě. Věřit ve věci abstraktní, které nevidíme a svými smysly nemůžeme si je ověřiti, které náš prostý rozum nemůže pochopiti a ovládnouti, to jest víra. Ale pozor!

Lidé nejsou povětšině tak dokonalí, aby chápali dobře své nejvyšší cíle, nechápou logiku zákonů duchovních, ba ani světského života, a proto nedovedou ani dobře rozlišiti to, čemu věřiti musí a čemu věřiti nemají.

Naším nejlepším vodítkem v této nejistotě jest naše duše, která se citem a myšlenkami dotýká našeho nitra a tak nás vede, nebo alespoň se snaží nás vésti k poznání pravdy. Ona pomáhá nám zodpověděti si všechny otázky a rozptýliti naše pochybnosti,máme-li či nemáme-li věřiti. Avšak lidé, kteří se vzdalují své duše, nedovedou přijímati její pokyny a popudy, a pak velmi často na místě víry živí v sobě pouhou pověru.

Naše duše poučuje nás především o tom, jak věřiti v Boha, Otce Nebeského, v Ježíše Krista, v Jeho svaté učení, v němž jsou skryty ty nejvyšší pravdy, které On na svět přinesl, aby nás přivedl ke Světlu a usnadnil nám naši cestu, kterou svým životem musíme projít.

Víra v Boha a Ježíše Krista i v Jeho učení jest pro nás absolutně nutná, nejvýš užitečná a pro celý život nejvýš potřebná. A přece je stále dost a dost těch, kteří sice říkají, že v Boha věří, že věří v Ježíše Krista i v Jeho učení, ale nemají v sobě pravou víru. To dokazuje

nezvratně jejich vlastní život, který je nejlepším obrazem jejich víry. To není pravá víra, t ojest pouze pavíra, a z tohoto slova vzniklo pak slovo pověra.

Lidé, kteří věří jen slovy a nedokazují to skutky, nemohou býti nikdy považováni za pravověřící. Jejich víra jest jen povrchní, nesprávná, falešná, není v ní upřímnosti,nejde proto také do hloubky, nezasahuje cit, nevyvolává pravou, čistou a účinnou lásku. Takoví lidé jdou také zpravidla ve svém životě nesprávnou cestou.

Opravdovost víry rozhoduje i v denním životě člověka, ne pouze v otázkách náboženských. Můžeme věřiti slovům svého bližního, v poctivost druhého, soudce může věřiti slovům svědka, který přísahá, ač nemusí být vždy pravdou to, co bylo odpřísáhnuto. Soudce se mnohdy nemůže ani přesvědčiti o tom, zda slova vyslýchaného jsou skutečně pravdivá, a proto i jeho funkce vyžaduje od něho, aby věřil, ale věřil skutečně dobře. Zákon předpisuje, že soudce musí prostě věřiti tomu, co bylo odpřísáhnuto, ale znám z vlastní zkušenosti případ, že soudce věřil více nepřísežné výpovědi důvěryhodného člověka, než tvrzením učiněným pod přísahou. Soudce dobře vycítil, že přísaha byla křivá, což se také dalším šetřením jasně prokázalo. Byl to soudce, který měl pravou víru a správný cit pro pravdu, a proto také správně rozsoudil.

Těžko by se nám žilo bez víry. Šli bychom životem jako se zavázanýma očima. Těžko bychom našli správnou cestu, neboť především víra je základem našeho spokojeného života. Ohromná jest cena víry pro náš život, protože vírou můžeme dosáhnouti tak veliké síly i moci, že – osvojíme-li si ji plně – můžeme činiti i zázraky. Proto je víra velikou milostí od Boha.

Kdo čte Evangelium, ví kolikrát Pán Ježíš upozorňoval apoštoly na důležitost víry, kolikrát je poučoval, jak mají věřiti, jak často jim vytýkal jejich malověrnost, jak často jim zdůrazňoval moc a sílu víry. Aby pak nutnost víry co nejvíce zdůraznil, řekl jim:

„Budete-li chtíti, aby tato hora před vámi stojící se srovnala se zemí, nebo aby vešla do hlubin mořských, a budete-li věřiti, že se tak stane, stane se!“

A jindy řekl Pán Ježíš:

„Kdo ve Mne uvěří a za Mnou půjde, bude konati tytéž skutky jako Já, ba nad to i větší, neboť Já jdu k Otci.“

Stačí jen tyto dva citáty, aby bylo z nich jasno,jak veliký důraz kladl Pán na víru, jak ohromná je moc a síla víry.

Víra v Boha je pro člověka ohromnou podporou i posilou.

Kdo opravdově, absolutně věří v Boha, projde životem snadno. Je stále klidný, spokojený, šťasný. Ve své víře odevzdán cele do Vůle Boží, nemůže míti nikdy z ničeho strach, nezná starosti, nebojí se toho, co přijde zítra, nemusí se utěšovat žádnými nadějemi, protože věří, plně věří, odevzdává se v plné víře do rukou Božích, do rukou nejlaskavějších, do rukou nejmoudřejšího Otce, který ví lépe než my, co potřebujeme a je vždy připraven dáti nám ochotně všecko, jsme-li schopni to přijímati a přijatých darů Jeho správně používat, čili – dovedeme-li své víry správně využíti.

Proto naše víra musí být vždy upřímná, čistá, absolutní, jinak není to víra, nýbrž pouhá pavíra, případně jen pověra.

V seznamech našich církví najdete všude až příliš veliké přebytky tak zvaných matrikových křesťanů. Jsou v církvi zapsáni, hlásí se jako členové, tvrdí o sobě, že věří, ba dokonce i církevní předpisy zachovávají, ale jak ta jejich víra uboze vypadá! Poznáte to ihned, jakmile začnete s nimi jen hovořit. Jak snadno dají se zviklat ve své víře, která je chabá, neprobuzená, v důsledku toho i beze vší tvořivé síly.

I od těch, kteří do kostela chodí slyšíte přiznání, že oni nemohou věřit, že to či ono, oč žádají, od Boha dostanou. Oni jen bez víry ve splnění čekají, zda se jim toho z Vůle Boží dostane. Učí je tomu církev, ale Pán Ježíš mluvil zcela jinak.

„O cokoliv budete prositi Otce Mého Nebeského skrze Mne, dáť vám!“

Jest naopak naší povinností věřit a ne jenom prosit! Nestačí plazit se po kolenou, podplácet Boha různými prostředky, jako placením na modlení, zapalováním svíček apod. je třeba věřit, věřit v Jeho Moc, v Jeho Všemohoucnost, Lásku, Moudrost i Spravedlnost. A nikdy nesmíme žádat věci nesmyslné, které by nám mohly škodit v našem životě duchovním. Jen opravdová víra udrží nás na správné cestě, jen opravdovou vírou dosáhneme všeho, co potřebujeme.

Absolutní víra dá nám schopnosti činiti i skutky takové, jaké činil Pán Ježíš. Můžeme ovládnouti bouři, vichřici, déšť, utišit rozbouřené moře, všechno to, o čem se lidé domnívají, že jsou to nemožné zázraky. Přesvědčil jsem se sám několikráte, že vše to je možné, věříme-li opravdově ve Všemohoucnost Boží a uvědomíme-li si dokonale, že jsme dítkami Božími, a že jako dítky Boží máme právo vyprositi si od Otce i takové věci, které se zdají jiným nemožností a dokonce snad i zázrakem.

Poprosíme-li však upřímně a uvědomíme-li si pokorně, tak jako Pán Ježíš – „ne Já, ale Otec ve Mne přebývaje, skutky činí!“ – a věříme-li, že se stane to, oč prosíme, pak naše víra nese ovoce. Uskuteční se opravdu to, oč jsme prosili.

Pevná víra umožňuje mi i to, že se mi nic zlého nestane, ať jdu kamkoliv, třebas mezi lotry. Věřím-li, že jsem pod ochranou Boží, pak mně nemohou ublížit ani ti nejnebezpečnější lidé. Přesvědčil jsem se o tom na případě zvlášť nápadném, který jsem již na jiném místě podrobně vylíčil. Tři všeho schopní mladíci, připravení přepadnouti mne v polní samotě, byli zneškodněni v témž okamžiku, kdy jsem se odevzdal pod ochranu Boží, viděl jsem tu náhlou bezmocnost jejich, neschopnost ublížiti mně, ale nenazval jsem to zázrakem. Byl to jen důsledek mé víry, muselo se tak stát, protože věřím, že Bůh jest všemohoucí a že mne má rád jako Své dítko, které Ho nejen miluje, ale ctí Ho a věří Mu, jako dítě věří otci svému, že je nikdy neopustí, zejména ne v bídě a nebezpečenství. To je má víra.

Slyšel jsem námitky, že není možné, aby se takoví zločinci dali ovládnouti, zejména když byli tři proti jednomu. Kdo však zná život duchovní, může viděti častěji, jakou sílu a moc mají duchovní bytosti i na těla lidská. Viděl jsem mnoho nemocných, duchovními bytostmi ovládnutých lidí. Někteří měli ochrnuté jen některé údy, jiní celé tělo, někteří měli tělo jako zkamenělé, takže nemohli žádným údem ani pohnouti. Viděl jsem lidi raněné mrtvicí, ovládnuté tak, že nemohli ani mluvit, ba ani neslyšeli, a přece, když odstraní se z nich ta bytost, která je ovládala, jsou ihned uvolnění, jako by jim nikdy nic nebylo.

A takovýmto způsobem byli také ovládnuti oni tři muži, kteří mne přepadli. V okamžiku, kdy se na mne vrhli, zachránila mne má skálopevná víra v ochranu Boží, a duchovní bytosti obklopující nás, zasáhly v tom okamžiku tím, že ovládly tuto trojici do nehybné ztrnulosti na tak dlouho, než jsem poodešel, abych byl v bezpečí. Pak teprve se ovládající je bytosti vzdálily, a já pozoroval jsem z povzdálí, jak těžce se vzpamatovávají z úžasu,co se to s nimi dělo. Jen víra v Nejvyššího byla mou záchranou tehdy, stejně jako v každé kritické chvíli mého života. A tak i pro vás – jen víra v Nejvyššího – opravdová víra dělá zázraky.

Budete-li míti takovou víru, budete mít i takovou ochranu, že se nemusíte pak ničeho bát, vaše víra v ochranu Boží převede vás přes všechna nebezpečenství, můžete jíti i na místa nejohroženější a nic se vám nestane, neztratíte-li svou víru ani v okamžiku kritickém, kdy se vám zdá blížící se nebezpečí již snad neodvratné.

S absolutní vírou můžete na světě dosáhnouti všeho, i takových věcí, které se nevěřícím, nebo nepravě, nedostatečně věřícím zdají nemožnými.

Mnoho nemocných chodí k lékařům, ale předem již si říkají,že to asi stejně nebude nic platné, chtějí to alespoň zkusit.

Nevěří prostě, že by jim lékař mohl pomoci, nevěří, že jejich zdraví je pro ně věcí dosažitelnou, a pak se diví, že jim lékař skutečně nepomůže. Ani lékař sebe moudřejší zkušenější pomoci tu nemůže, protože takovému člověku chybí to nejdůležitější, to jest jeho vlastní víra v návrat jeho zdraví. Přijde-li však k lékaři nemocný s důvěrou a plnou vírou, že

právě ten lékař, k němuž se obrací, je ten pravý, který mu pomůže a že léky jím předepsané ho skutečně uzdraví, pak kdyby lékař nepředepsal nic jiného než sladkou vodu, nemocnému se uleví a on se uzdraví. Uzdraví jej jeho víra v lékaře a léky jím předepsané, protože pro nás pro všecky platí stále Slova Pánova_

„Víra tvá tě uzdravila!“

Povím vám nyní o případu jednoho úředníka, který se ničil finančně i duševně stálými starostmi o svoji ženu. Ta byla přesvědčena, že je těžce nemocná a vyhledávala léčení v drahých lázních a u vyhlášených doktorů doma i v cizině. Každý z těch odborníků hledal však marně nějakou nemoc, a protože všichni shodně prohlašovali, že ona je zdráva, nevěřila nikomu z nich a stále jen naříkala na své bolesti a trápení, každý lékař, který se snažil dokázati jí, že je zdráva, že si svou nemoc pouze namlouvá, ztratil ihned její důvěru, a ona se namáhala najíti jinde zas odborníka jiného, a to zase jen v očekávání, že u ní najde nemoc.

Její muž stěžoval si jednou v kanceláři svým kolegům, a jeden z nich se nabídl, že jeho ženu „vykuríruje“. Přál si jen, aby byl ženě představen jako proslavený profesor, léčící choroby toho druhu, jako je domnělá choroba jeho ženy, aby vzbudil její důvěru, a to jak k osobnosti lékaře, tak i zázračné medicině, kterou předpisuje. A touto zázračnou medicinou nemělo býti nic jiného, než oslazená voda. Plán byl uskutečněn, kolega „lékař“ přišel, ženu prohlédl a prohlásil:

„Jste opravdu velmi těžce nemocná. Divím se, že to nepoznali ani vynikající odborníci, protože nacházím u vás celou řadu vážných chorob.“

To byla řeč, kterou tato paní dávno a dávno si přála slyšet. Konečně tu byl „doktor“, který na ní našel nemoc – proto měl také rázem její plnou důvěru. A s touto důvěrou poslouchala ho i dále, kdy jí vykládal o vyléčitelnosti její choroby, o zázračném účinku léku,který musí pravidelně třikrát denně po kapkách užívat – ale pozor – ne bráti více, než je předepsaná, přesně odměřená dávka! Se stejnou důvěrou, s jakou poslouchala rady domnělého lékaře, se stejnou důvěrou užívala předepsaný lék – sladkou vodu – a za několik dní cítila se úplně zdravá. Byla to jen víra, která ji vyléčila z utkvělé představy, že je ohrožena nemocí.

A proto vy, jdete-li k opravdovému lékaři s opravdovou vírou, musíte se dočkati podobných výsledků. Víra má onu zázračnou moc, víra působí blahodárně všude a ve všem.

A nyní si povíme, jak je to s pověrou.

Pověrčivých lidí je více než si myslíme. Mnozí se k tomu ani otevřeně nepřihlásí, ale v nitru svém pověru nechávají žít. Chtěl bych tu připomenouti alespoň některé a ukázat na jejich pošetilost a nesprávnost.

Pověrou, a ještě k tomu velmi nepěknou, je představa mnoha lidí, že když potkají po ránu „starou bábu“, jak se to lidově říká, mají celý den smůlu. Je v tom především cosi urážlivého vůči staré ženě, a to samo o sobě jest již hříšné. A dále je to poněkud příliš smělé – tvrdit o staré ženě, že přináší nezdar, tedy zlo. Dost možné, že právě ten, který v tuto pověru věřil, měl skutečně zasmolený den, ale rozhodně ne proto, že se po ránu setkal se starou ženou, nýbrž dojista proto, že ve svůj nezdar věřil a jeho možnost připouštěl. A konečně byl jeho neúspěch dne částečným trestem i za jeho urážlivou myšlenku, jakou se dotkl oné „báby“.

Podobně pošetilá jest pověra, že přeběhne-li člověku přes cestu zajíc, znamená to neštěstí. Snad nejvýš neštěstí toho druhu, že zajíc utekl a nezůstal polekanému ležet u nohou jako trofej. Jinak není pro tuto pověru pražádné odůvodnění, jen nebezpečí, že myšlenky zaměstnané strachem a obavami, nějaké neštěstí přivolají.

Mnoho lidí považuje za nešťastné číslo třináct a vyhýbají se třináctce všude a ve všem, ač toto číslo jen pověra udělala nešťastným. O číslech vůbec existuje celá věda, která zcela vážně a logicky učí, že každý z nás má určitá svá čísla šťastná, některá také nešťastná, a čísla ta se stanoví pro každého jednotlivce dle různých klíčů zcela individuelně. Proto je zcela nesprávné domnívati se, že třináctka je nešťastná pro každého. Pověra tato je však tak rozšířena po světě, že na příklad ve Švýcarsku nenajdete v hotelích ani jeden pokoj číslo 13. Tam jsou hostinské

pokoje číslovány od 1 do 12 , pak následuje 12a a za ním hned 14. Jistě to zařídili až na základě zkušeností, že žádný host se nechtěl do oné 13 nastěhovat.

Jinou pověru předvedl mi jeden Američan, doktor. Chystal se k oficielní návštěvě jakéhosi vysokého úředníka, kde chtěl o cosi žádat. Aby jeho návštěva měla dobrý výsledek, oběhl třikrát kolem židle – pak prý to jistě dobře dopadne.

Znáte mnoho lidí a zejména ženy si na to potrpí, když mluví o zdraví, musí honem zaklepat ze spodu na stolní desku, aby si to své zdravíčko nezakřikly. Ani tato horlivost v klepání není nic víc než pověra a ničeho se tím nedocílí.

Pověra říká, že je třeba vykročit pravou nohou, aby nás na cestě nestihla žádná nehoda, pověra zakazuje vrátit se pro zapomenuté, abychom neměli smůlu, a tak bychom mohli pokračovat do nekonečna. Zejména mezi venkovským lidem žije mnoho pověr, a lidé jsou tu až chorobně pověrčiví, takže je,věru , nutné správným poučováním alespoň pomalu pověru zatlačovat, aby na jejím místě mohla se uplatňovat víra ve věci užitečné.

Naproti tomu existuje však mnoho věcí, které lidé považují za neskutečné, neexistující, a víru v ně mají za pouhou pověru. Tak na příklad věřit v hastrmana, vodníka, víly, skřítky, trpaslíky a podobné zjevy, o kterých vypravují pohádky, to se zdá tak zvaným pokrokovým lidem, inteligenci, pouhou pošetilou pověrou. A přece není to správné.

Pohádkám věří především děti a lidé nejprostší, tak zvanou kulturou či pakulturou dosud nezkažení, lidé duševně čistí, kterým pravda a poctivost jsou dosud svaty. To jest jen důkazem, že oni mohou být a jsou také pravdě blíž než ti, kteří tomu všemu nevěří. Děti a prostí lidé jsou blíže duchovnímu životu, ve kterém existují i dnes ještě ony duchovní bytosti, o kterých pohádky vypravují. Dnešní lidstvo však svým rozumem odklonilo se od duchovního života, a proto také ztratilo ony schopnosti, které měli naši dávní předkové, a to zejména dar vidění i věcí nehmotných, jako jsou ony duchovní bytosti, o nichž mluví pohádky.

Naše pohádky jsou odkazem našich dávných předků, kteří přenášeli své zážitky vyprávěním z jednoho pokolení na druhé. Tak se zachovaly až do dnešní doby, ale dnešnímu lidstvu zdají se tyto příběhy již nepravdivé, a to proto, že se tolik vzdálili od života duchovního.

Do těchto tajů duchovní sféry mohou dnes nahlédnouti jen ti vyvolení, kterým byl dán dar jasnozření, a ti mohou viděti ještě i dnes ty lesní žínky, víly, vodníky či hastrmany.

Vždyť i náš slavný malíř Hanuš Schwaiger a jeho choť vyprávěli mi, jak sami na vlastní oči viděli vodníka, a to v několika různých podobách, a na tomto jejich zážitku vznikla jejich společná práce – kniha „O hastrmanovi“. Když mi tenkrát tuto historii vyprávěl sám mistr Schwaiger, zanechalo to ve mně hluboký dojem. Poznal jsem přitom jeho čistou, až dětinsky prostou a přímou duši, a chápal jsem, že přímo nenávidí tu dnešní pakulturu, lidskou faleš, tu jejich nepřirozenou konvenčnost a prázdné obřadnictví. Byl příliš prostý a přirozený, proto se zdál našim povýšencům neotesaným, ale za to měl zlaté srdce. A jeho hastrman je bytostí skutečnou, ne vybájenou, protože on sám ji skutečně viděl.

A podobně jako hastrman existují dnes ještě i ostatní pohádkové bytosti. Jen rozum dosud neosvícený a pýcha rozumu překáží dnešnímu lidstvu, aby věřili v něco, co existuje, ale co oni nevidí. A oni viděti to nemohou, protože nenabyli dosud oněch darů, kterých pozbyli při svém sestupu dolů do hmoty, a na cestě nového vzestupu od hmoty do duchovní sféry, nepostoupili ještě tak daleko, aby dary tyto znovu jim náležely. Jsou to oni marnotratní synové, kteří se dosud nevrátili k Otci, jsou teprve na poloviční cestě k Němu. Až se více k Bohu přiblíží, získají pomalu ztracené dary, a pak uvidí i to, co je pro ně prozatím uzavřeným tajemstvím. Dnes zatím popírají všechno co svým nedokonalým rozumem nemohou pochopiti, a o všem, co nemohou nahmatati, tvrdí, že to neexistuje.

Těžká je cesta pokroku a vzestupu pro podobné polovzdělance, kteří uztrnou na tom, co se kdy ve škole naučili, odmítají vše nové, pokročilejší a věří zatvrzele jen tomu, o čem se sami přesvědčili, co mohou nahmatat. Pro ně je celá moudrost světa shrnuta jen v těch

několika knihách či slabikářích, které pročtli, všechno ostatní, co v nich nenašli – to prostě neexistuje, tomu také nevěří. Jsou prostě příliš pohodlní na to, aby vyhledávali poučení další, a na místě správného hesla – vím že nic nevím – holedbají se svou učeností, a to jen ke škodě vlastní. Zůstávají pozadu a budou jednou těžce dobíhat, podaří-li se jim vůbec ztracené dohoniti.

Tento druh lidí těžko přesvědčovat o věcech duchovních. Jsou tak ubozí, a přitom i docela směšní, když tvrdí i o faktech vědecky dokázaných, že jsou to nesmysly, a tento svůj názor hájí jen proto, že o věcech těch nic neví. To je ovšem ta nejosudnější pověra, protože tito lidé ve své pýše rozumu vydávají svou největší hloupost za největší moudrost. A běda, je-li takovýmto lidem svěřena výchova dětí.

Člověk opravdu vzdělaný, inteligentní, neřekne nikdy, že nevěří tomu, co dosud nezná, tím méně bude ochoten existenci neznámých věcí popírati. Spíše se přizná ke své nevědomosti a dá se poučit, případně vyhledá si pramen poučení sám, aby nebloudil v nejistotě, ale nic tak kategoricky nezamítne. Takovíto lidé jdou cestou opravdu správnou, a těm přeji, aby Bůh jim v jejich snahách pomáhal. Přeji jim, aby Bůh obdařil je tím nejcennějším darem, jakého člověk může dosáhnouti, a tím je – absolutní, nezlomná, nesmlouvavá,celá a čistá *víra*. Takovou víru přeji vám všem, aby Bůh do vašich niter vložil.

67. Pohádky

Jistě je mezi vámi dosti těch, kteří mají ve svém okruhu malé děti, kterým je třeba udělati občas radost nějakým dárkem, ať již je to k svátku nebo k vánocům, nebo jako nějaká zvláštní odměna. Nejčastěji bývá to kniha,pro kterou se v podobném případě rozhodnete. Nezapomínejte na pohádky!

Realismus, který na počátku tohoto století mocně zapůsobil, odmítal všechny pohádky v pevném přesvědčení, že je zcela zbytečné, ba dokonce i nesprávné vychovávat děti v ilusích pohádek, když na ně pak čeká zcela prosaický život. Tím hůře stavěl se k pohádkám materialismus, který se odvracel od všech věcí duchovních, nehmatatelných, takže znakem „pokrokového“ vychovatele té doby bylo – odmítat každou pohádku a připravovat děcko od nejútlejšího dětství na střízlivou skutečnost života.

Byl to ovšem veliký omyl, který, díky Bohu dnešní děti již neochuzuje o krásu ,poesii a vzácné podněty pro jejich bujnou fantasii. Omyl tento vznikl především tím, že všichni ti, kteří pohádku odmítali, neznali a nechtěli nic znát z podstaty pohádky samé, nedovedli si vysvětlit její vznik. K tomu ještě ve svém materialistickém myšlení nechápali duchovní život vůbec, tím méně pak dovedli správně pochopit duchovní život dítěte.

Čím jsou vlastně pohádky?

Lidé se domnívají, že pohádky jsou jen vymyšlené, že jsou to pouhé fantasie, neobsahující nic skutečného, nic existujícího, vypravují jen o věcech nemožných, lidským silám a schopnostem nedosažitelných a proto je hodnotí jako věci, které nemají žádnou cenu a zvláště ne výchovnou. Přitom zapomínají však na svá vlastní *děcká* léta, kdy pro ně samé byla pohádková knížka nejmilejším a nejlepším společníkem. Ovšem to bylo v době jejich čistého dětství, kdy ještě dobře chápali, že pohádkové vyprávění líčí pro ně věci a příběhy zcela skutečné a nic z toho, co pohádka vyprávěla, nepovažovali za nemožné fantasie. A to bylo tehdy zcela správné, neboť pohádky jsou ve své podstatě pravdivější, než sebe realističtěji podaný román.

Člověk během dospívání vzdálil se již příliš daleko od duchovního světa, ze kterého při zrození svém vyšel, aby vstoupil do domu stínů – jak říká Manfréd Kyber v knize „Verunčina tři světla“. Proto se před vědomím dospělého člověka rozprostírá stále neprůhlednější rouška zapomnění na vše to, co kdysi bylo. Neví, odkud přišel, neví, co prožíval před svým

narozením, neví nic o svém duchovním životě. Ze svého podvědomí nedovede již vyvolati ty krásné vzpomínky na nebeské slasti, které Bůh s duší jeho vložil do jeho podvědomí a proto se domnívá – ovšem jen mylně – že neexistuje nic z toho, co jest v pohádkách líčeno.

Rozumová výchova urychluje jen tento proces zapomínání, věnuje všechnu svoji pozornost životu hmotnému hmotařskému a zanedbává těžce život duchovní. A přece tento život duchovní je pro nás nejvyšší skutečností, kterou nemáme, ba nesmíme opomíjet. Celý náš život hmotný jest jen reflexí našeho života duchovního, bez života duchovního nebylo by života vůbec.

Je proto velmi důležité žíti oba tyto životy v harmonickém souladu. Říditi se tímto příkazem jest naší povinností. Z povinnosti této vyplývá pak i povinnost další –to jest vychovati děti tak, aby si dovedly uvědomovat skutečnost vlastního duchovního života a nezanedbávaly jej. Budou-li k tomu vedeny již od dětství, nebudou moci zanedbávati duchovní život ani v letech dospívání ani později, v letech lidského zrání.

Chceme-li tedy do výchovy dítěte včeleniti základy duchovního života, pak je nám pohádková kniha s ušlechtilou tendencí nejlepším pomocníkem i prostředkem. Pohádka vypráví a líčí skutečnosti z duchovního světa a života, a proto i pro lidi dospělé mohly by pohádky býti velmi výchovnou četbou. Mnozí vraceli by se alespoň na chvíli do toho světa, ze kterého původně vyšli.

Vzpomeňte sami na svá dětská léta! Vmyslete se, jak nejdále vaše vzpomínky sahají a připomeňte si, co vás tehdy zajímalo. V takových šesti, sedmi letech- co všechno bylo pro vás hotovou skutečností! Vy jste v tuto skutečnost věřili, i když jste se k této víře nepřiznali z pouhého strachu, aby se vám druzí – ovšem že starší – nevysmáli. Přirozeně jste také nechápali co vás tak mocně přitahovalo ke sférám duchovním , ze kterých Bůh posílá na svět naše duchovní bytosti do nového vtělení.

Dětská duchovní bytost není ještě zatížena žádnými starostmi hmotnými. Není ještě tak vzdálená od svého dřívějšího duchovního života, je dosud čistá a zachovává si ještě mnoho z nedávno opuštěného světa duchovního, který při svém zrození musela opustit. Tento duchovní svět zanechává v dítěti tak živé vzpomínky na tuto minulost, že právě pohádky, které líčí živě tento duchovní svět, jsou mu nejmilejší. Prostě – připomínají mu ten krásný život, ze kterého muselo odejít, aby se v novém životě hmotném dále zdokonalovalo.

Vezmete-li dítěti pohádky, jest to násilí, které těžce pociťuje duchovní bytost dítěte, protože tímto způsobem nutíte děcko, aby se předčasně zřeklo svého duchovního života a s ním i duchovní blaženosti, která je mu tak blízká, nutíte je, aby příliš záhy vešlo s dospělými do onoho domu stínů, to jest tam, kde zapomínáme na všechno to krásné, co Bůh vložil do našich niter.

Dítě do šesti let je jasnovidné, tedy vidí i věci nehmotné, vidí bytosti duchovní, o kterých mu milé pohádky vyprávějí.

Je třeba toto vědět a toto si uvědomovat, abychom se opravdu mohli přiblížit dítěti a pochopit jeho duchovní prostředí, abychom porozuměli také tomu, co vypravuje děcko samo a nad čím se usmívá a nad čím zapláče. Když dítěti takto porozumíte, pak snad již také uvěříte, že nejsou to jen dětské fantasie, které vám povídá a budete věřit v krásné skutečnosti, které děcko vidí a prožívá.

Nemáme nikdy připravovati děti o tyto překrásné zážitky. Naopak, máme se snažit vniknout do těchto zajímavých dětských záhad ,protože i pro sebe získáme zde cenná poučení, neolupujte své dítě o to nejkrásnější co má a věřte, že budete mít vždycky ještě dost času na to, aby se zabývalo věcmi jen hmotnými. Až vyroste a přijde mezi lidi, pozná dokonale převládající zde materialismus a pochopí, jak nesprávně žijí všichni ti, kteří činí vše jen pro hmotu, Jen pro své blaho tělesné, bez jediné myšlenky na duši a duchovní život. Člověk, který má za sebou dětství krásných pohádek, nemůže se nikdy oddálit od své duše natolik, aby propadl jen a jen hmotě. Proto pak také pohádce patří jeho dík.

Vedle pohádkových knížek dostávají děti do rukou různé hračky. Často jsou ty hračky zdrojem nářků a výčitek, protože děti velmi často ještě v týž den, kdy hračku dostaly, úplně ji zničily. Tak se stává, že štědrovečerní nálada končívá rozsudkem, že dítěti je škoda dávat hračky, když všechno zničí,když si neumí ničeho vážit.

Toto ničení hraček má však také svůj význam, a to duchovní. Duchovní bytost lidská, do dítěte vtělená, pamatuje se ještě dobře na svá poznání z duchovního světa. Nezapomněla ještě na to, jakou přítěží je pro lidskou duši majetek hmotný, jak je škodlivý pro duchovní život, jakou je překážkou na cestě duchovního pokroku a vývoje. Z tohoto podvědomého poznání v duši dětské vyplývá ona ničitelská vlastnost dítěte, které ničí majetek hmotný, nic nešetří, ani své hračky, třebas by mu byly docela milé.

Vedle trosek a střepů všech možných hraček nejdete však přece jen alespoň jednu hračku, která zůstává ušetřena. Bývá to panenka, která i pro takového kluka-ničitele chová v sobě cosi nedotknutelného. U dívek vyvolává panenka bezděky mateřskou lásku ke svěřenému dítěti, ze které pak vyplývá všechna ta péče a pozornost, s jakou se s panenkou zachází. Tedy i taková láska k panence je podstaty duchovní. Je to láska Boží, kterou Bůh vložil do niter všech žen a která se k plnému životu probouzí teprve při mateřství, u malých děvčátek nad panenkou vidíme již její náznak.

Ničí-li dítě své hračky a nešetří nic a neváží si ničeho, co mu do rukou přijde, nečiní to tedy ze zlomyslnosti ani pro svou radost, ale jen z podvědomého, nejasného popudu vnitřního, který je tak silný, že mu nemůže odolati. Děcko neváží si hmoty, necení ji ,protože je v něm ještě mnoho nedotčené čistoty duchovní, nehmotné.

Proto u takových dětí, kde pozorujete zvlášť silně vyvinutý sklon k ničení, nahraďte hračky knížkami vhodnými pro jeho věk. Knížka pohádek s krásnými obrázky bude pro děcko vždy vděčný dárek.

Když pak děcku pohádky předčítáte nebo vyprávíte, neříkejte nikdy, že pohádkový svět neexistuje. Nevyvracejte mu jeho víru v pohádkové osobnosti, které si ve své představivosti dokonale ztělesní, neříkejte mu, že neexistují žádné rusalky, polednice, klekánice, trpaslíci, hastrmani nebo vodníci a skřítkové, nebo jiné bytosti jim podobné. Ani byste nemluvili pravdu, kdybyste to chtěli dětem vymlouvat, protože všechny tyto pohádkové bytosti existují a žijí stejně skutečně jako bytosti lidské, s kterými se stýkáte vědomě, protože je vidíte. S bytostmi duchovními stýkáte se ve svém podvědomí, tedy nevědomě, ale přece jen existenci jejich nemůžete popírat.

Děcko ve své jasnovidnosti vidí možná více než vy, proto se mu neposmívejte, ani mu jeho víru nevyvracejte. Nikdy však děcko těmito bytostmi nestrašte! Připravujete děcku zbytečná muka hrůzy a strachu, a přece tyto bytosti nikomu neublíží.

Byl jsem přítomen jednomu krásnému projevu polednice, která se projevila v docela jiném světle,než jak jsme zvyklí slýchati o ní z úst lidu, který si ji na základě starých pověstí zcela jinak představuje. Polednice je duch ušlechtilý ,plný lásky a přichází do rodin, kde matka pro své zaměstnání nemůže se věnovat svým dětem a pečovat o ně tak, jak by potřebovaly. Do takových rodin polednice vstupuje, aby zastoupila matku pečlivě a s láskou děti chrání a opatruje.

Jak se tedy stalo, že se i v pohádkách objevila polednice jako něco strašidelného, před čím se dítě musí bát? Proč se lidé vůbec naučili, ba dokonce proč si zvykli vůbec děti strašit?

Snad největší vina spočívá ve falešné, nesprávné výchově náboženské, která straší lid nejen ďáblem a peklem, ale dokonce i hněvem Božím. I z Pána Boha učinili někteří učitelé náboženství Bytost, která se dovede hněvat, mstít a strašlivě trestat. Otci Nebeskému, té nejvyšší Lásce, připisují se takové vlastnosti, které odsuzujeme i u člověka, protože jej činí zlým a nehodným. Tatíček náš nebeský, věčná a absolutní Láska – má nám býti postrachem!

Z takovéto falešné výchovy náboženské vznikl mezi lidem strach z duchů a různých vybájených strašidel. Tak vznikly také všechny ty pohádky o strašidlech, které z dobrých duchů udělaly zlé, tak jak to vidíme například u polednice.

Takové pohádky ovšem nepatří dětem do ruky. Děti samy nemají takové pohádky rády, protože vyciťují dobře jejich nepravdivost, ale přece jen se neubrání dojmům, které v nich podobné pohádky zanechávají. Je to nejen zbytečné, děti strašit, je to i nebezpečné, a mnohdy i pro celou budoucnost dítěte ,které se nezbaví uměle vyvolaného pocitu strachu a tento strach ze všeho jde s ním pak celým životem.

Jednou slyšeli jsme v radiu rozpravu tří lidí o tom, mají-li se dětem dávat pohádky nebo ne. Hovořil jeden profesor, jedna spisovatelka a Ing. Ženatý, kterému vytýkali oba debatující, že je proti pohádkám. Jeho odpověď byla jasná: „Nejsem proti pohádkám vůbec, ale jsem proti takovým pohádkám, kterými se děti straší a ke strachu vychovávají, protože strach je to nejnebezpečnější, co může člověka životem provázet.“ Paní spisovatelka – jak se zdálo – pro pohádky příliš nehorovala, kdežto pan profesor se jich velmi zastával. Ale ani jeden z této trojice nezmínil se o tom nejdůležitějším, to jest. o duchovní podstatě pohádky a o duchovním vztahu dítěte k pohádkám.

Ukrotit dětskou bujnost strachem –to je ten nejpohodlnější, ale zároveň i nejšpatnější výchovný prostředek, jakého možno použít. I když se vám pro přítomnou chvíli podaří dosáhnout cíle, když takovým hrůzostrašným líčením vodníka odvrátíte děcko od potulek kolem vody, nikdy nedomyslíte, jaké dalekosáhlé následky může podobný strach zanechati v dítěti pro celý jeho život další. Ani takový kominík, tím méně pak duchovní bytosti, jako je polednice, klekánice, hastrman a jiné bytosti si nezasluhují, aby se jimi zastrašovalo.

Klekánice, která se objevuje při zvonění klekání, ta nepřichází proto, aby děti poděsila a jim ubližovala. Ona naopak přichází právě k dětem nemocným, které nemohou spát, aby je uklidnila k posilujícímu spánku a odvedla jejich duchovní bytost do krásného duchovního prostředí, ve kterém by na své utrpení a bolesti zapomněly.

Hastrman, o kterém máme tolik krásných pohádek, i o něm věřte, že žije ještě dnes. Zvěčnělý náš veliký mistr malíř Hanuš Schwaiger vyprávěl mi jednou o svých zážitcích, jak nejednou hastrmana na vlastní oči viděl. Svá skutečná vidění zobrazil tak mistrně celou řadou obrázku, ke kterým jeho žena, která hastrmana rovněž viděl, napsala slovní doprovod. Tak vznikla proslavená Schwaigerova knížka O Hastrmanovi, dnes – bohužel – rozebraná.

Někteří pohádkáři líčí hastrmana jako zlého mrzouta, ač není to spravedlivé. Je starý dobrák toužící po klidu, který má krásný duchovní úkol, a to přiváděti duše utonulých k brzkému poznání nového života, do kterého svým utopením právě vešly. Vzpomeňme, jak krásně líčí hastrmana Jirásek ve své Lucerně! Hastrman, kterému je takto svěřena péče o duše utonulých ,poznamenává prý takové duchovní bytosti zvláštním znamením, aby , až se znovu vtělí, byly tímto znamením chráněny a zároveň i varovány před nebezpečím opětného utonutí.

Skřítkové jsou pro mnoho lidí také jen neexistujícími pohádkovými bytostmi, ačkoliv existují ještě dnes. V roce 1933 četl jsem dokonce v novinách otištěnou zprávu věrohodného, vážného člověka, který na vlastní oči viděl skřítky, a to pod mechem. Nazýval je trpaslíčky. Hezkou chvíli díval se na tyto maličké mužíčky a pozoroval je, než mu zmizeli s očí. To byla chvíle, kdy se mu otevřel vnitřní zrak z milosti Boží, aby se mohl sám přesvědčiti o existenci těchto duchovních bytostí, které jsou a budou stále, dokud bude existovat svět.

Slavný lékař Dr Munthe, jehož „Kniha o životě a smrti“ je dnes rozšířena po celém světě a přinesla mu zcela proti jeho vůli nejen slávu ale i milionové honoráře, člověk, který po celý svůj život konal jen dobro nejraději zadarmo sloužil chudému lidu, dospěl k zajímavým závěrům. Ve zmíněné knize líčí velmi poutavě skutečné i tak zvané neskutečné životy a tvrdí, že člověk, který nevěří ve skřítky, je buďto blázen nebo zlosyn, protože popírá nebo chce popírati něco ,co v pravdě existuje.

On sám měl několikrát příležitost skřítky vidět a mohl dokonce s nimi i mluvit, a tyto zážitky velmi přesvědčivě vylíčil ve své knize. Dosáhl toho jen proto, že byl člověkem tak ušlechtilým a dobrým, který se dovedl tolik obětovat pro své bližní. Tohoto vynikajícího lékaře nebude snad nikdo podezírati, že měl pouhé halucinace, že se mu něco jen zdálo, nebo že snad chce se dělat zajímavým líčením podobných neskutečností. Ve své dokonalosti, svou láskou a dobrotou dosáhl toho stupně duchovního vývoje, že opravdově viděl to, co obyčejný hmotař, sobec a člověk oddaný světským radovánkám, nikdy viděti nemůže a podobných zážitků nikdy se nedočká.

Krásný symbol duchovní skrývá pohádka o Sněhurce, kterou jistě každý z vás zná. Sněhurka čeká na rytíře, který by ji vysvobodil z jejího zaklet. Čeká na světlo poznání, čeká na své probuzení k novému, vyššímu stupni pozemského života, čeká na vysvobození svého duchovního „já“ ze zakletí do hmoty. Nejsme my zde všichni takovou Sněhurkou? Lidé, stejně jako zvířata, rostliny i nerosty, všichni čekáme zde na příchod onoho rytíře posvátného svatého Grálu, který by nás naplnil láskou a osvobodil ze zajetí sobectví, které nejvíce ním lidem překáží na cestě k vyššímu duchovnímu životu. My všichni máme povinnost snažit se sami stát se lepšími ušlechtilejšími a zároveň pomáhati ostatním, zejména bytostem, stojícím dosud na nižším stupni duchovní úrovně, aby i jim zasvitlo světlo poznání, aby se stále více přibližovali ke svému duchovnímu zrození, aby byli konečně osvobozeni ze tmy hmotařského života, ze zakletí skleněné rakve, kterou je pro nás dosud tísnící hmota. A to dokážeme jenom láskou.

Každý z nás má se vynasnažit, aby se stal rytířem sv. Grálu, abychom v prvé řadě my sami zduchovněli natolik, abychom se dostali do blízkosti Otce nebeského, a dále pak svým ušlechtilým životem a účinnou obětavou láskou máme pomáhati druhým aby vše kolem nás zduchovnělo a rychlejším tempem pokračovalo ve svém vývoji, směřujícím k vlastnímu vysvobození ze hmoty.

Náš Otec nebeský čeká nás všechny s otevřenou náručí, aby nás obejmul a s Láskou uvítal v našem otcovském domě, jako marnotratné, ztracené syny. On si přeje, abychom poznali Jeho velikou Lásku k nám, abychom pocítili Jeho velikou péči o nás, abychom poznali, jak jsme byli zpozdilí, když jsme tak dlouho zůstávali, jako Sněhurka, uzavřeni ve skleněné rakvi a nechtěli jsme žít životem duchovním, který je pro nás tak důležitý. Zbytečně dlouho jsme se zdržovali jen ve světě hmoty, naše oči přivykly vídati jen povrch všeho a my jsme se ani nesnažili proniknout hlouběji do nitra všeho. Nepodařilo se nám ani vniknouti do nitra vlastního, tím méně pak vnikali jsme do niter svých bližních, tím méně pak do niter věcí zdánlivě pro nás neživých nebo do niter zvířat.

Málo kdo ví, že mnohá zvířata mají dar jasnovidnosti, který bychom jim my lidé mohli závidět. Jsou to zejména koně, psi, kočky, kanáři, kozy a mnoho jiných zvířat, která vidí duchovní bytosti, vidí astrální těla lidská i astrální bytosti pohádkové, které obyčejný člověk nevidí. Podle zabarvení astrálního těla pak zvíře poznává, má-li před sebou člověka dobrého nebo zlého. Tato jasnovidnost zvířat, to je veliký dar duchovní, který člověk ztratil svou vlastní vinou a proto musí také připustit, že jej některá zvířata svými schopnostmi předčí.

Podobně jako zvířata, i stromy a celá rostlinná říše má svou vlastní duši. I u rostlin je jejich duchovní "já" zakleto podobně jako Sněhurka a čeká na své vysvobození. Jste-li naplněni láskou ke všemu stvořenému, můžete se přiblížit ke stromu, položit ruku na jeho kmen, a s duchovní bytostí tohoto stromu se jistě dorozumíte. Ona sama rozumí vám a bude vám i odpovídat na vaše otázky. Budete-li dobře vnímat, pochopíte jistě, co vám strom povídá nebo co od vás snad žádá. Možná, že vám poví, jak vás má rád za to, že jste mu prokázal bratrskou lásku svou a u něho se zastavil. Přizná, jakou radost jste mu způsobil tím, že jste pochopil jeho duchovní podstatu, že mu rozumíte. Vaše duše s duší stromu tak se sblíží, že konečně poznáte svou duchovní jednotu se vším, co kolem sebe vidíte. Člověku byla dána možnost i schopnost, a z těchto dvou vyplývá pak jeho povinnost pomáhati láskou všem

duchovním bytostem níže stojícím ke světlu poznání a k rychlejšímu osvobození ze skleněné rakve Sněhurčiny.

A nyní si všimněte říše nerostné. Vezměte do ruky kámen, hlínu nebo písek a uvidíte, že i v nich je plno života. Budete-li pozorně vnímat, poznáte také, co je na příklad v hlíně nahromaděno Lásky Boží i lásky vzájemné, symbiosy, která se projevuje tím, že jedna bytost podporuje druhou, jedna druhé pomáhá a život usnadňuje, jedna pro druhou se obětuje, aby se všecky dostaly co nejrychleji ze hmoty k vyššímu duchovnímu životu.

Kolem nás, nad zemí i pod zemí, všude množství duchů, dobrých i zlých, podobně jako mezi lidmi. Tito duchové, dobří i zlí, bílí i černí, také stále mezi sebou bojují, a to i za nás, aby i mezi námi dobro zvítězilo. A lidé, na svoje nevidoucí lidství tak pyšní, dovedou o těchto duchovních bytostech mluvit s despektem a posměchem, zavrhují pohádky, které nám o nich vyprávějí. A přece tyto bytosti jsou naším předvojem, probojovávají za nás předem boj dobra nad zlem, upravují nám cestu, aby naše práce byla snažší, abychom nemuseli sami tolik bojovat se sebou a se zlem nás obklučujícím. Až lidé toto pochopí, pak se jistě budou jinak dívat na pohádky! Pak také uznají, kolik hlubokých pravd je v nich uloženo a uvěří, že všechny ty bytosti, o kterých pohádky vyprávějí, skutečně existují, i když je oni sami nevidí. Pak se také lidé naučí pohádek si vážit a milovat je již za to, že nás přivádějí zpět do našeho dětství, do oněch dob, kdy jsme byli ještě tak blízko duchovním sférám, ze kterých jsme přišli znovu do pozemského života. Jen proto, že jsme se ve svém tělesném vyspívání tolik vzdálili od těchto duchovních sfér, jen proto ztratili jsme možnost vidět víly, rusalky a celý ten přebohatý svět duchovních bytostí, o kterých pohádky mluví. Náš vnitřní zrak je zastřen neproniknutelnou rouškou našeho hmotného života a hmotařského nazírání na všechno dění světa.

Proste Boha, aby vám alespoň někdy, třebas jen na chvilku byla tato rouška nadzvednuta, abyste alespoň na okamžik mohli spatřit něco z duchovního světa, který vám jinak zůstává neviditelným, abyste i vy mohli uvidět to, co většina dětí do svých šesti let vidí.

Neberte dětem jejich iluse! Nikdy se jim neposmívejte, jejich vidiny nezesměšňujte! Neberte jim pohádky, které jsou jejich světem, které jsou jejich dětskému životu ze všeho nejbližší! Starejte se pečlivě o duchovní vývoj dítěte, chraňte je, aby nepřišlo ani o zrnko poesie svého života, aby nebylo oloupeno ani o nejmenší zdání o existenci duchovního života a všech bytostí v něm žijících. Naopak, postarejte se o to, aby děcko mohlo plně užívat blaženství svého dětství, které mu poskytuje jeho duchovní život, spjatý ještě podvědomou vzpomínkou na život předešlý, ze kterého nedávno vyšlo a v němž Bůh tak dlouho dětskou duši udržuje.

Chcete-li i vy pro sebe najít chvíle blaženosti, pak snažte se častěji vžívat se do života dítěte, dívat se kolem sebe důvěřivýma očima dítěte. Učte se od dítěte, které ne nadarmo Pán Ježíš dal nám za příklad slovy:

"Dokud nebudete takoví, jako jedno z těchto maličkých, nevejdete do království nebeského!"

Dítě přináší nám čistotu duše a lásku. Matka, dávající tělesný život dítěti, jest naplněna tak velikou Láskou proto, aby byla schopna duchovní bytosti dítěte věnovat největší péči, a to hlavně v době, kdy děcko je ještě zcela malé. Tak to zařídil Bůh a musíme v tom spatřovati zase jen projev Jeho nejvyšší Lásky k nám, že ženám dává v mateřské lásce to nejvyšší, čeho člověk může dosáhnouti. Každá matka je požehnaná, proto každá může při zrození svého děcka zazpívat si krásnou vánoční píseň: Narodil se Kristus Pán. Vždyť v duši každého zrozeného děcka zrodí se Kristus a zůstává v ní tak dlouho, dokud Jej duchovní "já" člověka samo nevypudí ze svého nitra, ze svého srdce. Ale i pak stojí Kristus Pán stále u brány našeho srdce a čeká, prosí, abychom mu otevřeli a on mohl znovu v nás vstoupit. To nám připomínají každoročně vánoce, opředené také pohádkovou krásou.

Vracejme se k pohádkám! Z pohádek vzejde nám nové světlo poznání. Vrátíme se, třebas jen na chvíli, do svých dětských let, do doby nevinnosti, čistoty duchovní a k víře v duchovní – pohádkové bytosti. Touto cestou dojdeme jistě snáze ke svému spasení. Toto světlo poznání a naše opravdová, čistá a upřímná láska spolu s naší pevnou vírou sejmou s nás skleněný příkrov Sněhurčiny rakve a před námi stane nejvyšší rytíř svatého Grálu – Kristus Sám. – Připravte se na Jeho příchod! Přál bych vám ze srdce, abyste byli připraveni tak, aby mohl ve vás trvale sídlit a nikdy vás již neopustil.

68. Jak proměníme zlo v dobro

Zlo a dobro jsou ve své podstatě pojmy tak protikladné a odlišné, že ani v představách nedokonalého člověka nemohu být zaměňovány. Proto snad také bude se mnohému z vás na prvý pohled zdát, že proměnit zlo v dobro není tak snadné, nebo dokonce řeknete, že není to ani proveditelné. Proto chci se dnes touto otázkou zabývat, abych vás přesvědčil, že i tato těžká úloha je snadno proveditelná a připomenout její ohromný význam pro duchovní vzestup člověka.

Chceme-li konat dobro a dobrem být obklopeni, abychom v dobré pohodě mohli žít, musíme v prvé řadě my sami být zdrojem dobra a odstranit ze svého nitra všechno zlo, nelásku a všechny ostatní rušivé složky své povahy. Je třeba vědomě usilovat o to, abychom se stávali lepšími a lepšími, což znamená pro nás zbavovat se utrpení, trápení, nespokojenosti, všeho duchovního neklidu a připravovat si vytoužené štěstí, spokojenost a klid blaženého života.

Připomínám zde znovu, ač mluvil jsem o tom velmi podrobně již na jiném místě, co pro naše duchovní obrození znamená noc z 24. na 25. prosince, kdy sestupuje k nám nejvyšší Láska Boží, Kristus, aby nás prostoupil. Víme tedy již, jak se máme na tuto posvátnou noc připravit, aby nás nezastihla nepřipravené.

Vzpomeňme, co jsme si tehdy udali jako nejdůležitější složku této přípravy! Bylo to sebepoznání. Poctivě, upřímně a spravedlivě posoudit celý svůj dosavadní život, všechny své skutky, přiznat si otevřeně své nedokonalosti, žádnými omluvami a vytáčkami jejich význam nezlehčovat, krátce, zpytovat své svědomí, abychom odkryli všechno zlo, které nám v našem nitru překáží vejíti v ono tajuplné spojení s Bohem a naplnit nitro své Jeho velikou Láskou. A Láska Boží je dobro samo.

Proto tu znovu připomínám tajemství štědrovečerní noci, protože tato noc je pro nás vzácnou příležitostí k získání velikých pokladů dobra a lásky, které nás uchrání před utrpením a učiní z nás šťastné a spokojené lidi. Každý po štěstí touží, ale málo komu se podaří skutečně k němu dospět. Nejhůře ovšem ke štěstí dospějí ti, kteří mají o něm špatné představy, hledají je tam, kde ve skutečnosti je nikdy nalézt nemohou, nebo dokonce bloudí tak těžce, že je jejich cesta za štěstím vede přímo do neštěstí.

Musel bych zase jen opakovat to, co jsem již pověděl v jiné přednášce, kdybych tu měl mluvit o klamných přeludech štěstí a jeho skutečné podstatě. Připomínám jen, že to skutečné opravdové štěstí, o které nás nikdo nemůže připravit, musíme si stvořit sami v sobě, protože jediným zdrojem, ze kterého vyvěrá, je klid naší duše, správněji řečeno klid našeho nitra nebo lidově řečeno – čisté svědomí.

Je třeba očistit důkladně své svědomí od všeho, co nás z našich dřívějších skutků tíží, potlačit v sobě pýchu svého rozumu a poctivě si chyby své a hříchy přiznat. Je třeba uvědomit si všechny zlé náklonnosti, abychom lépe dovedli se jim bránit a jim nepodléhat. Krátce – je především nezbytné znát důkladně sebe sama, aby naše upřímná snaha vystříhat se v budoucnosti všeho zlého, nevyzněla hluše a mohla se projevit v našich skutcích.

Zlo poznat, zlo si uvědomovat, zlo v sobě potlačit – to je to nejdůležitější, čeho je nám třeba, chceme-li proti zlu bojovat a zlo proměňovat v dobro.

Ptáte se, jak toho dosáhnout? Nedůvěřujete si, že by se vám to podařilo? Začněte tak, jak vám poradím!

Ze všeho nejdříve snažte se získat naprostý klid. Odstraňte ze své duchovní bytosti všechno, co by vás mohlo nějak rozrušit a potlačte všechny myšlenky, které by vás přicházely rušit a žádnou z nich se nezabývejte. Staňte se prostě tichým mystikem, uzavřete se v sebe, do své komůrky, aby do vašeho nitra nemělo přístup nic, co by mohlo překážet vašemu soustřeďování. Když jste v tomto soustředění dosáhli klidu, položte si otázku: Žije správně dle Zákonů Božích a dle učení Pána Ježíše? Dále si uvědomujte, zda jste splnil vždy všechny své povinnosti vůči svým nejbližším, vůči své rodině, jednal-li jste vždy s láskou, byl vždy spravedlivý a shovívavý k chybám druhých, zachoval-li jste vždy rozvahu, nejednal-li jste snad unáhleně, když se stalo něco vám nemilého, co bylo proti vaší mysli a podobně. Dále uvažujte o tom, kolik je ve vás sobectví a jak dalece mu podléháte a je uplatňujete, nepohlížíte-li na někoho se závistí, není-li snad ve vás nenávist vůči někomu, jste-li schopen odpustit i svým nepřátelům a podat jim smířlivou ruku, nejste-li domýšliví, pyšní, pomlouvaví. Konečně uvažujte i o svých sklonech, není-li ve vás sklon ke lhaní, zda jste někoho nepodvedl, abyste se nepoctivě obohatil.

Při těchto úvahách vynoří se vám jistě celá řada dalších vašich chyb, poklesků a hříchů, které byste před lidmi jistě rádi skryli, které však nikdy neskryjete před Bohem, který všechno vidí a zná, zná i naše nejtajnější myšlenky. Nemá smysl proto zatajovati je a skrývati před sebou samým a raději poctivě, bez omlouvání a zmenšování po pravdě vše si přiznat, abyste mohli všechno zlo, které až dosud ve vás žilo, proměňovat v dobro.

Ve vašem očištěném a všeho zla zbaveném nitru usídlí se pak Otec Nebeský a s Ním i Kristus, vaše nitro bude trvalým příbytkem Jejich. Aby světlo poznání mohlo vniknout do vašeho nitra, očistěte i okna do srdce svého, ozdobte budoucí příbytek Boha a Krista v sobě láskou a ušlechtilými skutky, buďte připraveni ke každé oběti pro dobro svých bližních, abyste se stali takovými, jakými si vás Bůh přeje míti.

Cítíte-li snad, že nejste dosti silni k tomu, zdá-li se vám snad, že nejste schopni Boha a Krista v sebe přijmout a v sobě trvale udržet, pak proste jen Boha, aby vám pomohl stát se lepšími.

„Pane Bože, Ty víš, že jsem ještě nedokonalý a proto chybující člověk, který bez Tvé mocné pomoci nic by nedokázal. Proto Tě prosím, pomoz mi Svou velikou Láskou a Moudrostí, abych se naučil všechno zlo v sobě proměňovat v dobro, abych se stal lepším a dokonalejším, neboť toužím po tom, abych se stal hodným dítkem Tvým!“

Věřte skálopevně, že bude-li vaši víru provázet i upřímná vůle splnit to, co ve slovech své modlitby a prosby zároveň vyslovujete, že Bůh vám jistě pomůže.

A nyní, když jsme poznali všechny zlé stránky své povahy, své chyby, vady, poklesky, hříchy i zlé náklonnosti, čeká nás další úkol, to jest – proměnit všechno toto zlo v dobro.

Buďme si především jisti, že žádný úkol Bohem nám daný, není nad naše síly, není pro nás neproveditelný, neuskutečnitelný. Nepochybujte proto ani o tom, že byste snad ani nedokázali potlačit všechno zlo, které je ve vás, že byste nestačili svými silami i na zdolání všeho zla existujícího kolem nás. Nepochybujte o tom, že byste je zmohli, že byste mu dovedli čelit a nad ním i zvítězit! Vaše síly na to stačí!

Chcete-li se vydat do boje proti zlu, pak připravte si jako zbraň, kterou nikdy neodložíte a ani na chvíli neopustíte – čistou velikou lásku, mravní sílu, pokoru, klid a rozvahu. Toto jsou vaše zbraně, kterými v každém případě nad zlem zvítězíte.

Neklid a rozčilování znamenají vždy jen zeslabení, kterým nic nedokážete. Zato klid, který bude cele vyplňovat vaše nitro, bude pro vás tak účinným pomocníkem, že se pod jeho vlivem každé zlo promění v dobro. Bude vás chránit od všech chybných zásahů, vždy dobře

vám poradí a v pravou chvíli ke správným rozhodnutím přivede. A tento klid , který nic neporuší, klid, který nikým nemůže být ohrožen, ten může mít v sobě každý. Je třeba jen chtít a v tomto chtění naučit se sebeovládání, aby žádné prudké výbuchy včerejší neukázněnosti nemohly klid náš porušovat. I když to v prvé chvíli bude pro vás znamenat přemáhání, časem klid ve vás zvítězí tak mocně, že bude pro vás zcela nepochopitelné, proč vás dříve tolik maličkostí dovedlo přivádět z míry, když dnes tytéž věci přejdete bez nejmenšího vzrušení.

Představme si na příklad rodinný kruh, kde synek, dcera, matka nebo otec dělá něco, co ostatním není vhod. Často dojde k prudkým výbuchům a hádkám, ve kterých mnohdy stane se někomu křivda. Dovede-li ten, jemuž bylo třebas i ublíženo, zachovat klid a svoji rozvahu, pak nevybuchne hned, aby zlo odplatil zlem a řekne si: „To sám Satánek zase dnes mezi námi řádil a zkoušel nás! Jeho svodům podlehl ten, kdo mi ublížil, jinak by ani nebyl schopen ublížit mi!“ S tímto vědomím chybujícího musí politovat a protože má ho rád, odpustí mu a nezlobí se na něj. Klopýtne-li někdo, jest mou povinností zvednou jej a svou láskou pomoci mu.

Kdyby však ten, kterému bylo ublíženo, hned se rozčílil a ztratil klid a rozvahu, podlehl zlosti a ulevil si výčitkami, situace by se jen přiostřila a nebezpečí nového zla by jen vzrůstalo. Ten, který byl hned zprvu rozčilený, předrážděný, mohl by si velmi ublížit tím, že by se dopustil nového a ještě těžšího zla, které by se nedalo již tak snadno odstranit a napravit.

Každý, kdo se dopouští nějakého bezpráví, někomu křivdí nebo ubližuje, dopouští se skutku opravdu zlého a zasluhuje spíše našeho politování než nenávisti. Hledejte spíše, čím byste jeho jednání omluvili, připomeňte si, že jeho jednání je jen důkazem dosud nízkého vývojového stupně, ke kterému onen člověk dospěl. Proto není také schopen ubránit se svodům zla a proto také my máme mu odpouštět ochotně a rádi, nikdy však vynášet nad ním svůj rozsudek. Mohlo by se stát, že by náš rozsudek nebyl spravedlivý a tím dopustili bychom se zase nového zla.

Proto také nám Pán Ježíš radil a doporučoval, abychom sami nesoudili, nechceme-li být sami souzeni, abychom odpouštěli i svým nepřátelům. Odpouštíme-li těm, kteří nám ublížili a na místě nenávisti vysíláme k nim svou upřímnou lásku, působíme vždy blahodárně na jejich duchovní bytost, naplňujeme ji svou láskou a tím učiníme onoho člověka lepším. Jen naše láska může způsobit ten veliký zázrak, že ze zlého člověka uděláme člověka dobrého. Tímto způsobem nejen můžeme, ale máme také zachraňovat bloudící lidi a působit k tomu, aby zlo bylo proměňováno v dobro.

Kdyby zejména ženy, kterým ubližuje muž, jednaly podle tohoto receptu, přesvědčily by se samy, jak se jejich láskou jejich muž změní. Ovlivněn touto láskou za ním vysílanou, stal by se beránkem a v rodině byl by klid a trvalý mír.

Lidová moudrost říká velmi správně, že žena má ve své moci udělat z domácnosti buď ráj nebo peklo. Vždyť láska ženina je schopna proměnit sebe hrubší podstatu muže v ušlechtilejší a čistší bytost a tak proměnit zlo v něm působící v dobro. Tímto způsobem se žena sama nejen uchrání před novým zlem, ale ona sama nejen že nezhřeší, nýbrž vykoná záslužný čin, t ojest vytvoří nové dobro, které pak pro život obou přináší blahodárné ovoce.

Takto můžeme láskou zlomit každé zlo, potlačit je, přerušit jeho působení, až konečně promění se v dobro, v to dobro, kterému nás tak krásně učil Pán a Spasitel náš Ježíš.

Snad není na světě jediného člověka, kterému by nebylo někdy ublíženo, buď nějakým zlým skutkem, pomluvou. Každý měl již jistě příležitost pocítit sám na sobě lidskou zlobu, ovšem každý jinak dovede ji přijmout a její účinky nebo dokonce její následky snášet. Kdo dovede odpouštět místo nenávistí vše splácet láskou, kdo se dovede i ve hněvu opanovat tak, aby stejné nesplácel stejným zlem, ten je vždy na nejlepší cestě k tomu, aby dovedl zlo proměňovat v dobro.

Pokuste se o to také! Uvidíte, že budete-li o to opravdově usilovat, že se i vám podaří najít v sobě tolik síly, klidu a rozvahy, abyste byli před účinky všeho zla uchráněni. Utvoříte

si ze svého klidu ochranný kruh a přes tuto hradbu klidu nebude moci překročit a do vašeho nitra vstoupit žádné zlo, nic nebude moci proniknout tak blízko, aby se vás mohlo nepříjemně dotknout, nic nebude mít tu moc a sílu ublížit vám. U tohoto ochranného kruhu zastaví se všechno zlo, vy budete moci jeho příchod předem pozorovat a nepustíte je dál ,nepřipustíte, aby vniklo do vašeho nitra. Tak zabráníte zhoubnému působení zla ve vašem nitru a ušetříte si tím mnohou bolest. A budete-li přitom i shovívaví k tomu kdo vám chtěl ublížit a budete-li umět s láskou mu odpustit, dočkáte se toho, že nebudete mít žádného nepřítele, protože všechno zlo budete proměňovat v dobro.

Vždyť každý člověk, který dovede druhým působit zlo a jiným ubližovat, sám velmi bloudí a chybuje. Takový člověk potřebuje ne výčitky, ne spílání, trest nebo mstu. On více než kdo jiný potřebuje vaši pomoc, politování,projev vaší lásky,aby zlo jím spáchané nevyvolalo zase nové zlo v nás, ale bylo naší láskou a odpuštěním proměněno v dobro.

Máme také prosit Boha, aby takovému bloudícímu bratru, který podlehl svodům Satanovým, odpustil a uchránil jej od všech následků zla jím způsobeného , i když se snad tentokrát toto zlo minulo u nás účinkem a neublížilo nám.

Podaří-li se vám někdy takto přemoci zlo láskou, pak poděkujte Otci Nebeskému za to, že k vám byl tak milostiv a dal vám tolik síly, klidu a lásky, že se proti vám vyslané zlo nemohlo vás ani dotknout a ublížit vám.

Naučit se a umět odpouštět viny druhých znamená pro nás zase krok k dokonalosti, o jejíž dosažení musíme usilovat všichni. Odpouštíme-li svým nepřátelům a prosíme Boha za ně, aby i On jim odpustil, plníme tím jen příkaz, jen Zákon Boží, protože tímto způsobem splácíme zlo dobrem. Tímto proměňováním zla v dobro otvíráme dokořán své nitro i své srdce příchodu samého Krista, který v nás bude pak trvale působit. Jeho působení v nás bude tak mocné, že budeme schopni ovládnouti sama sebe natolik, abychom se sami ničeho zlého nedopouštěli. On pak povede nás nejjistější cestou k samému Otci Nebeskému, který čeká na nás s otevřenou náručí, aby nás objal a obdaroval bohatými, vzácnými dary, jež jsou pro nás pro všechny připraveny.

Bude-li Kristus sídliti ve vašem nitru, pak bude také z vás Jeho Láska neustále vyzařovat a vy touto Láskou budete oblažovat každého, s kým přijdete do styku. Budete všemi milováni, budete pro všechny zářným příkladem a to především proto, že budete všude kolem sebe šířit lásku i Boží mír a klid, budete učit své bližní, jak snadno lze proměňovat zlo v dobro. Vámi bude se projevovat to pravé lidství, které je základem pravého, čistého křesťanství, které přišel založit a šířit Pán Ježíš, v němž se plně projevil Kristus.

Vzpomeňte, jak se na počátku křesťanství šířilo! Byly to zprvu jen projevy nejčistšího lidství, mravní síly a čisté veliké lásky oněch několika prostých lidí, které Pán vyvolil za své spolupracovníky a následovníky. Ti byli prvními bojovníky proti zlu a v podstatě také usilovali především o to, aby zlo proměňovali v dobro. Jejich prostá bytost byla nejschopnější přijímati projevy pravého lidství Pána Ježíše a toto pravé lidství přenášeti na druhé, kteří šířili je zase dále a dále. To byly vpravdě začátky křesťanství, které se potom rozrostlo do ohromných rozměrů, až konečně se toto veliké učení lásky rozšířilo po celém světě. Škoda jen, že čím více se křesťanství vzdalovalo od svého základního kamene, od původního pramene, ze kterého vytrysklo, tím více zeslabovalo se pravé lidství, ubývalo lásky, jež byla podkladem původního učení Kristova, ztrácely se pomalu paprsky původního velikého světla Pravdy, Pánem Ježíšem hlásané a mnoho koukole bylo přimíšeno mezi pšenici.

Na místě lásky rostlo sobectví, které pohlcovalo původní, čisté lidství a znovu rozrůstalo se zlo, které chtěl Pán Ježíš Svým svatým učením lásky z lidské společnosti vymýtiti. A právě proto, že se zlo znovu zase tolik rozšířilo, je třeba soustavně a vědomě proměňovat je v dobro, aby zla ubývalo a na jeho místě mohlo se znovu rozrůsti a plně rozvinouti to čisté, pravé lidství, jemuž základ položil Pán Ježíš.

Buďte i vy ,každý z vás, pomocníky pánovými, šiřte i vy pravé, čisté lidství a snažte se s největší opravdovostí proměňovati také zlo v dobro. Vždyť právě nyní, kdy se připravujeme na druhý příchod Páně, *ztratilo zlo již svou klíčivost* a nové zlo nebude se již rodit. Staré zlo vyvrcholuje nyní ve své mohutné síle, aby nám jasně projevilo všechny následky z něho vyplývající a otřáslo námi, vyburcovalo nás z naší dosavadní lhostejnosti, s jakou jsme na ně pohlíželi a jemu se nepodrobovali. Vzchopme se proto! Snažme se svou láskou alespoň zmírnit následky zla dosud působícího, ale ve své působnosti již vyvrcholujícího! Snažme se všichni proměňovati zlo v dobro a svou mravní silou a čistou, velikou láskou budujme pravé lidství!

Bůh nám k tomu pomáhej!

69. Spoutané duše

Před příchodem Pána Ježíše na zem bylo ohromné množství spoutaných duší, a to spoutaných nejen duševně, nýbrž i tělesně. Bylo jich tolik, že sám Otec Nebeský rozhodl, aby se toto spoutávání uvolnilo, a poslal proto na svět Svého Syna, který měl spoutané duše uvolniti.

Nebyly to však jen duše izraelské, které tímto spoutáním trpěly, ale zejména duše pohanské, neboť on byly spoutány jak duchovně – nesprávným výkladem o moci různých božstev – tak i tělesně – těžkým otroctvím. Velkou přítěží pro ně byl i jejich nesprávný názor na život vůbec, neboť všechna péče byla věnována pouze tělu, zatímco na duši bylo zapomínáno úplně. Těchto duší zželelo se Pánu nejvíce.

Spoutané duše byly však i v Izraeli. To byly ty, které se věrně přimkly k náboženství, které jim hlásali židovští kněží a farizeové, a tak stali se obětmi svých náboženských vůdců, velekněžů a farizeů, kteří si z náboženství izraelského učinili zdroj vydatných příjmů a zotročovali duše izraelského národa tak, že úpěly více, než pohanské duše ve svém otroctví tělesném.

Vůdcové tito měli sice klíče ke království nebeskému, ale věřící tam nevpouštěli, a sami také do něho nevcházeli.

Přišel Pán Ježíš, přinesl veliké Světlo Pravdy do národa židovského, ale byli to zase kněží, kteří se snažili toto Světlo utlumiti, a to zase jen z důvodů zištných. Jednak –aby nepřišli o svou prestiž, hlavně však proto, aby nepřišli o své veliké příjmy, které jim právě nesprávné a nepravdivé výklady Písma Svatého přinášely.

Pán Ježíš, který přišel mezi Své, nebyl jimi ani poznán ani přijat, ale přece plniv Své božské polání, roznášel mezi svými lidmi, mezi dušemi nejvíce spoutanými – Pravdu, Světlo i Lásku. Osvobozoval spoutané duše od lží a vedl je k obrození, poznání pravého duchovního života. Odpoutával je od starých názorů a přiváděl je k novým, podle nichž ne hmotný, nýbrž duchovní život jest nejdůležitější, život hmotný jest jen reflexí života duchovního.

Upozornil je na život věčný, a tím je právě život duchovní. Tímto učením o životě věčném bylo odpoutáno mnoho duší, které uvěřily a dostaly se na cestu, kterou nám Pán Ježíš ukázal, a kterou vlastně On založil.

V prvních stoletích po příchodu Páně, zejména na počátku prvého století, bylo mnoho duší osvobozeno od starých náboženských předsudků, zbytečných obřadů a falešných výkladů zákonů Božích – tedy od všeho, co je ve staletích předcházejících zatemňovalo, a ty staly se pravými věřícími v učení Ježíšovo a šly za Kristem upřímně a oddaně.

Jak ohromně toto učení Ježíšovo působilo na duše dříve spoutané, dokazují nejlépe ohromné oběti, jakých byly tyto duše schopné. Věřící dali se mučiti, obětovali raději i své životy, než by se zřekli své víry, a oběti své přinášeli hrdinsky jen za to, aby si zachovali život věčný, duchovní, ten pravý život, který jediný přináší člověku pravé štěstí, klid a mír v duši.

To vše dokázali ti věřící, kteří byli naplněni Světlem a Láskou Kristovou, a za toto nové poznání pravé blaženosti, vyplývající z nového osvobozeného života, byli tak vděčni, že za tento ohromný dar duchovní radostně umírali vědouce, že ve věčném životě není smrti, i když svého těla pozbudou.

Až do roku 313 byli křesťané pronásledováni. Trpěli útiskem nevědomých lidí, pohanských césarů jejich úředníků, kteří pronásledovali je jen proto, že se přimkli k nové víře a ukázali ostatním, jak se dovedou obětovati, jak dovedou trpěti za svou víru a za poznání nového života, jediné blaženého a šťastného. A to nakonec přesvědčilo i pronásledovatele prvních vyznavačů křesťanského učení, takže po roce 313 jejich utiskování přestalo a mnoha věřícím se dostalo i větší volnosti tato volnost nespoutaných duší prvých křesťanů trvala tak asi do r.395, kdy se křesťanské náboženství stalo prohlášením císaře Theodosia Velikého náboženstvím státním.

Bylo mnoho duší, které se odpoutaly od dřívějších starých zvyků a přidržovaly se zcela prostě čistých pravd nového učení Ježíšova. Ale byli také mnozí věřící, kteří se buď odchylovali od pravdy, nebo vykládali si učení Pánovo podle svých názorů, a tím zavinili nesoulad, neharmonii a nejednotnost v uplatňování a šíření učení Pánova, což zavinilo nové spoutání duší věřících.

Hlavní příčinou toho bylo, že nezůstalo nikde jistých a spolehlivých písemných památek o životě a učení Pána Ježíše, a lid byl odkázán prvá desetiletí jen na ústní podání těch, kteří učení Pánovo ochotně šířili. I v samotných zbytcích Evangelií, které se zachovaly, které byly psány teprve v 60tém až 90tém roce po odchodu Pána Ježíše, naleznete rozpory v podání a nejednotnost.

A tak se stalo, že to nejčistší učení Ježíšovo, čím dále bylo od pramene, tím více nekalilo, a Pravda – dříve tak průzračná a čistá – se zatemňovala, až konečně věřící, nemající pevné opory v pravdivých dokumentech, začali se děliti na různé sekty a skupiny, a to podle různých názorů jednotlivých vykladačů Pánova učení.

To však nebylo ještě tak velkým nebezpečím pro samo učení. Hůře bylo po r. 395., kdy se křesťanství stalo náboženstvím římského imperia a římskou církví. Od této doby, kdy křesťanské náboženství bylo úplně uvolněno, zmocnili se tohoto krásného učení lásky, svobody, bratrství a obrození duší lidských, zase lidé ne vždy nesobečtí, a ti chtěli získati pro sebe a své názory na učení Pánovo všechny duše, které se ke Kristu hlásily. Tak byla založena církev na pevnějších základech, ale různými předpisy a později dogmaty spoutávala zase duše lidské k nevolnosti a nedovolovala věřícím volně mysleti a vykládati si Písmo svaté podle vlastních schopností.

Církev získala si sice velkou zásluhu tím, že nám zachovala alespoň ve zlomcích část Evangelií, část Pavlových dopisů a něco ze skutků apoštolských, což se nám zachovalo dodnes, ale neměla vždy šťastnou ruku ve výběru textů, a ty ještě podle své potřeby upravovala. A tak se věřícím nedostalo plné pravdy, nebo byla jim vnucena pravda zkreslená.

Od r. 395. snažila se církev především sjednotiti všechny křesťany do jednoho společenství, což dříve nebylo. Tato jednota byla by krásná, dobrá a užitečná pro duše věřící, a byla by také splnila přání Páně, aby byl jen jeden ovčinec s jedním pastýřem, kdyby jen byla věřícím ponechána větší volnost. Především, aby směli rozumem svým hlásaná slova posuzovati a snáze tak učení Pánovo přimouti s toho stupně, k němuž již ve svém duchovním vývoji dospěli, a hlavně – aby měli *volnost hledati* Pravdu tam, kde ji nalézt mohli.

Církev zatím až do středověku pracovala stále víc a více jen na upevnění moci církevní, pracovala na tom, aby jednota církevní nebyla porušena, a došla k dogmatům, která zamezují duším lidským přemýšleti o pravdě obsažené v učení Ježíšově a nutí věřiti jen v to, co církev k věření předkládá. K této víře nutí s ujišťováním, že spásy dosáhnou jen v církvi a jen tehdy, přijmou-li učení církevní jako nepřekročitelný zákon. Tím byly zase nesamostatné duše

spoutány různými církevními předpisy, které mnohdy ani nesouhlasily s pravým učením Pánovým.

Při této snaze církev byla plně zaměstnána jen *učením* věřících o tom, co církev předpisuje a co ona uznala za dobré, aby bylo věřeno, a proto nezbývalo jí mnoho času na hlavní úkol, který církvi náleží, to jest – *vychovávati* věřící k pravému, ušlechtilému a také blaženému životu, jakým má žíti každý pravý křesťan, k životu, jehož základem jest jen čisté,nezfalšované učení Pána Ježíše. Tak se církev odklonila od svého hlavního poslání, které mělo býti jejím jediným.

Čím dále tím více přibývalo různých obřadů, a jimi byli věřící znovu oddalování od pravých povinností křesťanských, neboť většina příslušníků církve se domnívala a domnívá dosud, že své křesťanské povinnosti učiní za dost již tím, že chodí do kostela na církevní obřady, že se modlí třeba růženec, že chodí ke zpovědi a k přijímání, ale to nejdůležitější –to, jak vypadá jejich vlastní život, to bylo a jest jim vedlejší.

Bylo to pohodlnější a snazší vyhověti předpisům církevním, než snažiti se žíti přesně podle zákonů Božích, hlásaných nám Pánem Ježíšem. A protože církev, místo aby vychovávala lid k čistému, nehříšnému životu, kladla větší váhu na to, aby ujistila věřící, že vyzpovídají-li se, budou jim jejich hříchy odpuštěny, a budou-li členy církve, budou spaseni, nebylo nesnadno v této hříšné společnosti lidské, nemyslící nic na vnitřní, duchovní a věčný život, nalézt spoustu lidí, kteří se do církve přihlásili. I dnes naleznete spoustu lidí, kteří jsou sice přísně církevními křesťany, ale jejich život je plni hříchů a nečestných skutků jen proto, že se spoléhají na to, že jim bude odpuštěno, když jsou příslušníky církve.

Také velmi mnoho příslušníků jest v církvi pouze zapsáno, jen pro jméno, a ti nezachovávají ani církevní předpisy, ani se nezúčastní církevních obřadů a žijí si úplně podle svého, namnoze nesprávného názoru na Boha i na své povinnosti. Jsou to také duše spoutané – svou nevědomostí.

Slabé a nesamostatné duše se domnívaly, že by bez pomoci někoho druhého, nebo bez přispění církve nemohly by se samy ke svému Bohu přiblížiti, a proto se přidržovaly celku, církve. Tyto duše neodvažovaly se ovšem mysliti jinak, než jak jim církev předpisovala, a to byly zase ty ubohé spoutané duše.

Jen tu a tam našel se jednotlivec, který svůj život, hlavně svůj vnitřní život duchovní a své poslání v něm bral vážněji. Přemýšlel o všem, šel do hloubky učení Pána Ježíše, hledal Pravdu, a když ji našel, poznal, že se učení církve odchyluje v mnohém od pravého učení Ježíšova a že mnoho zbytečností, a to zejména v obřadech, nanesla církev na jednoduché a jasné učení Pánovo. Po tomto poznání začal se osvobozovati od jha církevního a šel vlastní cestou za Kristem.

Našli se pak jednotlivci, kteří měli odvahu vystoupiti veřejně proti těm mnoha zbytečnostem v církvi, a ti hlásali své poznatky lidem, mezi nimiž nalézali přívržence svých názorů. Tyto rozpory, které se nejprve objevily v lůně církve samé, stále se množily a stupňovaly, až konečně dostoupilo to tak daleko, že se zakládaly nové společnosti křesťanské. Mezi prvními většími celky tohoto druhu byli Valdenští v Itálii, kteří hlásali pravdu učení Ježíšova v novém světle, a tato církev valdenská existuje ještě dnes.

Měl jsem sám příležitost býti i přednášeti v této církvi a poznati blíže jejich zásady. Tato církev, třebaže malá, má také svoje předpisy, hlásá své zásady, ale dává svým členům především volnost. Každý smí věřiti v posmrtný život jinak, než církve ostatní dovolují, a oni věří, že duše odešlé mohou se projevovati. To znamená, že tato církev přijala zásady spiritismu, a věří i v jasnovidnost, jako první křesťané a první hlasatelé křesťanství, věří i v novodobá Zjevení Boží.

Jejich příkladu následovali i jiní, kteří měli odchylné názory od učení církve, a tak začalo štěpení mezi věřícími křesťany, které panuje dodnes. Ale k jakému prospěchu křesťanství?

Pravému učení Pána Ježíše, které jest tak prosté jednoduché, se tím mnoho neprospělo, neboť celé toto vzácné učení bylo budováno jen na jediné správném náboženství, platném pro všechno lidstvo, a tím je:

„Mravní síla a veliká čistá láska."

Kdyby se původní církev i všecky ostatní společnosti křesťanské, ba možno říci – všecka náboženství světa – přidržovala jen tohoto základu náboženství, bylo by dosaženo ihned jednoty nejen v křesťanství, nýbrž uskutečnil by se snadno ideál Pána Ježíše, a byl by hned jen jeden ovčinec s jedním pastýřem – a to Kristem.

Ve všech náboženstvích muselo by odpadnouti všechno to, co jednotlivá náboženství od sebe dělí – a to jsou ty zbytečné obřady a formy, které duše lidské tak spoutávají a zamezují jim poznání čisté pravdy.

Onen jediný základ náboženství křesťanského i všech náboženství na celém světě je schopen spasiti lidstvo. Kdyby každá duše lidská, každý člověk, ať jakéhokoliv náboženství a národnosti si uvědomil toto jednoduché náboženství, bez obřadů, zázraků a příkras, a kdyby se jím ve svém životě řídil, pak měl by svou duši osvobozenu od dosavadních pout, byl by nespoutaný, úplně volný ve všech směrech, a jeho rozum, kdyby hledal poznání – byl by osvícen. A takový člověk byl by pravým následovníkem Kristovým.

Co přinesl středověk? Jaké to byly spoutané duše! Když někdo nechtěl věřiti, co církev k věření předkládala, nechtěl býti spoutanou duší, přišla na něj inkvisice. Strašná mučení donucovala nevěřící k víře, a přece ti – podle názoru církve nevěřící – věřili čistěji a opravdověji než ti, kteří se hlásili k církvi. Tak násilně byly duše lidské poutány k církvi, ne však k Bohu, ke Kristu, a církev hlásala: „Jediné naše církev jest ta, která může poskytnouti spásu lidem a může je dovésti do Království Nebeského".

A jak vedla ten lid? Ne *výchovou* , která by vedla k tomu, že každý má žíti čistý, mravný život, že nemá lháti, má býti poctivým za všech okolností svého života, že nemá pomlouvati a souditi své bližní, ale že je má upřímně milovati, stejně jako všecky ostatní tvory Boží. Touto výchovou byla by církev přivedla každého na pravou cestu do Království Božího. Ale církev nevedla lidi touto cestou a domnívala se, že pro ni bude výhodnější, když bude lidu hlásati, že všecky skutky jeho nesprávného života, tedy všecky hříchy proti zákonům Božím, může ona zahladiti a odpouštěti. Bylo to pro ni pohodlnější, a pro získání velkého počtu příslušníků mnohem příznivější a snazší.

Takto však neléčila vředy lidské společnosti, neodstraňovala zlo, nýbrž zlo pouze přikrývala, a tím umožňovala a ulehčovala hříšníkům jejich hřešení. Vždyť mnohý hříšník snadno si to vysvětloval tak, že hřešiti může jak chce, jen když půjde pak alespoň jednou nebo třikrát za rok ke zpovědi, vyzpovídá se všelijak ze svých hříchů, a tak že mu bude odpuštěno, dáno rozhřešení, a pak že si může jíti znovu zas hřešiti dál.

Tato výchova přivábila ovšem spoustu duší pohodlných a nezodpovědných do lůna církve, protože se opravdu spoléhaly na to, že když jim kněz dá rozhřešení, jsou jim jejich hříchy odpuštěny. Tito hříšníci nepřemýšleli o tom, zda je to opravdu tak jednoduché s tím obcházením Zákonů Božích, a zda jsou opravdu zbaveni vší zodpovědnosti za své zlé skutky, zda jsou uchráněni i všech důsledků svého nesprávného života. Nikdo si nevšímal toho, kolik je utrpení mezi lidem a neuvažoval o tom, že právě tato utrpení jsou důsledky těch hříchů, o kterých se lidé domnívali, že jim byly odpuštěny, když se z nich vyzpovídali a dokonce šli k přijímání.

Vždyť i každá choroba vyvěrá z mravní poruchy duše, a tyto poruchy duše – špatné skutky, spáchané zlo – nemůže s nás sejmouti nikdo, krom Boha samého, ale my musíme je napřed odčiniti, a to v prvé řadě poznáním zla samého, dále upřímnou lítostí nad spáchaným zlem, a konečně pokáním, to jest slibem sobě i Bohu, že se pro budoucnost chceme upřímně vystříhati opakování poznaného zla. Touto jedinou cestou možno nám i bez zpovědi a

přijímání získati odpuštění samého Otce Nebeského, budeme-li při tom staré své poklesky odčiňovati svou láskou ke všemu tvorstvu.

Pokud se odpouštění hříchů týče, církev dovolávala se vždy Slov Ježíšových:

„Co bude vámi rozvázáno na zemi, to bude námi rozvázáno na nebi“

Toto rozvázání však znamená odpoutání duší spoutaných nevědomostí. Je-li někdo připoután k starým zvykům náboženským a tradicím církevním, a bojí se uvolniti se ze svazku církevního ze strachu, aby nehřešil, je spoutanou duší, která nemůže býti odpoutána či rozvázána ani na zemi ani na nebi.

Apoštolové byli první z těchto pout osvobozeni a odpoutávali pak i jiné duše, aby byly rozvázány na zemi od pout starého, od farizeů falešně vykládaného náboženství. Odpoutání od všeho sobectví, hříchů a zla – to byl hlavní účel učení Ježíšova a Jeho apoštolů.

Podle učení církve, jak si to mnozí lidé vykládají, člověk může hřešiti jak chce, a přece mu budou jeho hříchy odpuštěny. Dokonce, jak se čte v encyklice papežově, budou mu odpuštěny hříchy na sto i více dnů, jen když navštíví v Římě deset kostelů. Čili – navštíví-li někdo v Římě k tomu určených deset kostelů, získá si odpustky na sto dní.

Ještě nedávno byly nabízeny lidem zase nové odpustky za to, účastní-li se nějaké církevní slavnosti. Kdo ještě těmto odpustkům věří a dá se jimi svésti, to jest duše velmi spoutaná, které nelze tak snadno pomoci. Pohodlnost jest v ní silnější, než snaha po polepšení a zušlechtění vlastního života. Patrně nechce ani býti dokonalejší, když se tak spoléhá na odpustky církví slibované a nepřemýšlí o tom, zda skutečného odpuštění dosáhne. Věří prostě slepě slovům církve, což je velmi pohodlné, a to ji také nejsilněji k církvi přitahuje. Ale jakou zodpovědnost béře takto na sebe církev za všecky ty duše slepou vírou spoutané, to si snad ani představitelé církve neuvědomují.

Církev má jistě veliké zásluhy o zachování toho, co bylo zachováno v Evangeliích, ale jaké by měla teprve zásluhy, kdyby se starala, aby ty spoutané a k ní upoutané duše lidské se uvolnily poznáním pravdy a snahou o opravdu ušlechtilejší život. Církev však nedovolila, aby lidé přemýšleli, aby sami o Písmu svatém bádali, bojovala dlouho i proti vědě, aby se její zásluhou nedostalo duším lidským světla a poznání nových pravd, protože tyto nesouhlasily vždy s výklady a pojetím církevním.

Krátce – církev bránila tomu, aby se svěřený jí lid osvobozoval věděním, které by jej odvedlo od oné slepé víry v to, čemu církev učí. Ale pokrok jde kupředu stále v celém vesmíru, tedy i na naší planetě, nezadržitelně působí tu Duch Svatý k osvícení duší lidských, a to i přes hlavy církevních představitelů. Proto již mnohé duše se osvobodily z pout církevních, a jest jen pro církev samou naškodu, že setrvává na svých středověkých výkladech a nejde kupředu s Duchem času.

Církev je při všem tom i nedůsledná, neboť potírá učení spiritistické zakazuje věřiti v život posmrtný. Nepřipouští, že duše z hmotného života odešlé mohou se mezi námi projevovati, přitom nutí lid, aby se modlil ke svatým.

A kdo jsou vlastně ti svatí? Jsou to přece také bývalí, mezinámi žijící lidé, kteří byli později z různých příčin, buď pro své zásluhy nebo pro svůj ctnostný a čistý život církví samou za svaté prohlášeni. Jsou mezi nimi mnohé ušlechtilé duše, které by nám mohly býti vzorem. Ale jsou mezi nimi i duše, které nebyly církví za svaté prohlášeny, ale my je přece pro jejich zásluhy o náš národ za svaté považujeme. Jsou to zejména ty duše našich velikánů duchovních, kteří pracovali na osvícení a osvobození lidí od lží a klamu a hlásali zásady ušlechtilého života zcela dle učení Pána Ježíše, a sami také dle toho žili.

I tito velikáni žili mezi námi, stejně jako oni církevní svatí, a odešli do sfér duchovních, jako musíme odejíti všichni, a zde žijí posmrtný život duchovní dále, každý ve sféře odpovídající jeho zásluhám, nikoliv tak, jak je roztřiďuje a místo jim určuje církev, ale jak určuje Nejvyšší Soudce a jak ustanovuje také věčný Zákon Boží.

Je mnoho svatých, kteří dodnes zůstávají v astrální pláni, tedy v nejnižší sféře duchovní, protože nebyli přijati dosud na milost přesto, že je církev prohlásila za svaté. Vedle nich je mnoho opravdu svatých, které církev za svaté neuznala, ale kteří prožívají již to pravé blaženství v Království Nebeském ve společnosti samého Krista a Jeho nejsvětějších pomocníků.

Takovými svatými z našeho národa byli i Božena Němcová, Svatopluk Čech, Březina, Julius Zeyer, Karel Havlíček-Borovský, Dvořák a Smetana, a nad nimi vysoko stojící ještě Hus a Komenský a v poslední době také T.G.Masaryk, jeho Pán nazval Božskou Bytostí.

To jsou ti praví svatí! Když se podíváte na jejich práci a posoudíte správně jejich život, uvidíte, co vykonali pro lidstvo, zejména pro náš národ, a to nezištně, jak přitom oddaně trpěli jen proto, že se obětovali pro celek, pro lid, to jsou svatí, kteří žijí dále a pracují s námi dodnes, a budou pracovati po Vůli Boží i nadále, neopouští náš národ, stále nás provázejí, nám pomáhají, naše nové pracovníky pro národ inspirují, aby stejně jako oni pracovali nezištně a ukazovali druhým cestu, poučovali je, co je pravý, ušlechtilý a čistý život, vychovávali je k pravému jedinému náboženství, jímž je mravní síla a čistá veliká láska k Bohu, k bližnímu, k národu i vlasti.

A máme tyto svaté opravdu vzývati? Ó, ano činte tak, neboť oni vyslyší vaši prosbu! Vždyť jsou to bývalí lidé, kteří stojí výše než my a jsou tak ušlechtilí, že jsou vždy ochotni pomoci vám, kdykoliv o pomoc požádáte, ale ne v tom smyslu, jak nám církev hlásá, nýbrž v našem smyslu - že totiž oni nezemřeli a žijí dále s námi.

Není smrti, a to co lid smrtí nazývá, jest jen vzkříšení k novému životu, a to duchovnímu, k novému poznávání a zdokonalování se.

V tomto životě posmrtném máme příležitost poznati také celý svůj život předchozí se všemi jeho skutky zla i dobra. Jest to pro naše poučení, abychom věděli, až znovu vezmeme na sebe nové hmotné tělo, čím se máme říditi a tak naplnili svůj úkol, jímž jest stále se zdokonalovati, aby pokrok a vývoj v lidském snažení, zejména v duchovním životě uskutečňoval se dle Vůle Nejvyššího.

Tady je církev se svými názory na omylu, a my, kteří uznáváme celou řadu svatých a dobrých přátel svých, obracíme se k nim, jako na příklad k Husovi. Hus byl jedním z těch, kdož poznal pravdu, miloval pravdu, hájil pravdu a za pravdu dovedl i umříti na hranici, protože si byl plně vědom toho, že jen pravda nás osvobodí ze jha lží a klamů.

On, jako katolický kněz řekl církvi, v čem chybuje, co má hlásti a jak celé své zřízení přeorganisovati, aby plnila správně svůj úkol odpoutávati duše lidské od bludů různým způsobem hlásaných. Ale církev místo uposlechnutí jeho vzácných rad jej upálila jako kacíře. Leč Hus stal se a zůstal svatým –

Hus měl ohromné poslání na tomto světě, a není náhodou, že on a Komenský se zrodili právě v českém národě. Měli poslání pro budoucnost, jejich názory a jejich pravda zvítězily a budou vždy vítěziti, protože pravda jimi hlásaná souhlasila úplně s učením a svatou Pravdou, za kterou položil život sám Pán Ježíš.

Byli pravdě tak oddáni, že dovedli pro ni tolik trpět, Hus na hranici, Komenský ve svém vyhnanství.

Církev ukázala se tak nesnášenlivou, že tyto nejvěrnější služebníky Kristovy i jejich stoupence, celé Komenského Bratrstvo dovedla pronásledovati tak, že Husa upálila a České bratry, výkvět českého národa – vyhnala z jejich rodné země.

Co však bylo církvi platné, že vyhnala z domu našeho nejlepšího biskupa, když tento dovedl i v cizině pracovati tak, že celý svět uctívá našeho Komenského jako svého nejlepšího a nejzasloužilejšího učitele.

Komenský byl nejen knězem a biskupem, nýbrž také i členem bratrstva Rosenkrucianu, Pansofistou, spiritou i jasnovidce. Ve své bytosti spojoval všechno to, co Bůh lidstvu dává

k jeho duchovnímu vývoji a k osvobození duší, a nikomu nebránil, aby věřil svatým pravdám tak, jak duševní schopnosti jeho připouštějí.

Ctitelé Komenského a ti, kteří studují jeho díla a život, dopouštějí se veliké chyby, když právě tam, kde ve svém studiu přicházejí na tyto světlé stránky života Komenského, tvrdí že v tom jediném se Komenský mýlil. Ti právě měli by se snažiti o to, aby stejně jako on vnikli do této, pro ně tak tajemné sféry.

Leč oni dosud nechápou duchovní život vnitřní tak, jako Komenský a ti, kteří Komenského dobře chápou i po této stránce, oni jsou dosud v tomto ohledu spoutanými dušemi, spoutanými vlastními předsudky. Jsou tak spoutány, že nemohu uznati, že největší učitel světa nemohl se ani v tomto mýliti.

Řekl-li nebo napsal-li něco on, a oni nemohou to ještě dnes pochopiti, anebo se jim to zatím nelíbí, byla to přece jen veliká pravda, za kterou můžeme vždy směle jíti a bez obav ji přijmouti.

Co se dálo potom? Po odchodu Husa a pak i Komenského, když následovatelů obou přibývalo, když nových pravých křesťanu bylo stále víc a více, tu církev sáhla k protireformaci a začalo zase nové spoutávání duší. Nastalo pronásledování všech, kteří se opovážili jinak mysleti, jinak chápati učení Pána Ježíše, než jak to hlásala církev, a touto přísnou protireformací bylo mnoho slabších a ve své nové víře dosud neupevněných duší zavedeno k lhostejnosti. Jejich spoutání bylo tak veliké, že se vracely zase do církve a utěšovaly se tím, že i jejich předkové bývali v této církvi také.

Zeptejte se dnes pravých katolických křesťanů, jak pohlížejí na to, co se kolem nich v církvi děje, a zda přemýšlejí hlouběji o náboženství vůbec, o poslání církve v náboženském ohledu. Uvidíte pak sami, jak jsou ke všemu lhostejní a že pouze setrvačností, z pouhé pohodlnosti zůstávají jen matrikovými křesťany, bez hlubšího cítění.

Všechno jde za duchovním pokrokem, jen církev zůstává ztrnule státi na tom, co převzala ze středověku jako dědictví po tehdejších budovatelích církve, ale o duchovní pokrok se nestará.

Jsme na prahu nového věku, na přelomu věků, a tento přelom věků přinese ohromné změny pro všechny lidi na celém světě. Stojíme na prahu této změny a proto se všichni připravme. K přelomu věků musí se připraviti všecky duše lidské, a proto mnoho z nich jest již naplněno touhou po obrozeném duchovním životě. Dnešní shromáždění naše dokazuje to také, když jste se v tak velkém počtu dostavili na dnešní přednášku. Nepřivedla vás zvědavost, nýbrž touha duše slyšeti něco jiného než to, co stále slyšíte v různých církvích kteréhokoliv náboženství. Je to touha po pravdě, touha přiblížit se ke Kristu a dostati se na cestu jinou, než po které jste šli dosud.

Může býti volnou taková duše, která, spoutána starými tradicemi, bojí se věřiti něčemu jinému, než co církev k věření předkládá, a to jen ze strachu, aby tím nehřešila?

Taková duše je příliš vázána těmi různými předpisy církevními, které mnohdy nemají ani nejmenšího odůvodnění a vztahu k čistému učení Pána Ježíše, a proto se tak těžko z tohoto jha vysvobozuje.

Jest mnoho křesťanů, zejména katolických, kteří jsou sice ještě zapsáni v matrikách církve, ale dávno již nechodí do kostela, nedodržují předpisy, stejně jako je nedodržují mnozí dnešní židé, a to proto, že poznali, že to jsou předpisy a zákony lidmi vymyšlené, tedy církevní, ne však Zákony Boží, které hlásal Pán Ježíš.

K poznání těchto Zákonů Božích musí se dostati každá duše co nejdříve. Musí je poznati svým srdcem, citem a osvíceným rozumem, aby se dovedla jimi říditi za všech okolností svého hmotného i duchovního života.

Až přijde chvíle druhého příchodu Páně, bude málo duší lidských připraveno tak, aby Jej mohly přijmout a pochopiti. Budou to v prvé řadě zase ty spoutané duše, jako byly spoutané duše při Jeho prvém příchodu, kterým bude nejtíže pochopiti. Budou spoutány různými

obřady církevními, starými nesprávnými zvyky a všelijakými přívěsky, které lidská společnost na jednoduché a překrásné učení Pána Ježíše nanesla tak bohatě, že je úplně zastřela, aby pravá, čistá pravda nebyla viděti.

Ale Bůh nespí a ve Své tvorbě neustal. Činnost Boha-Tvůrce – Krista pokračuje dále, nepřestává pracovati na vývoji duší, zejména na osvobození duší lidských, a ve Své veliké Lásce k nám pomáhá nám, abychom ona odvěká pouta duší lidských co nejdříve se sebe setřásli.

K tomu, aby ona krásná cesta poznání Pravdy, kterou nám Pán Ježíš ukázal, a která vede přímo k Otci a zároveň i k osvobození a obrození duší lidských, k tomu je zapotřebí, aby tato krásná cesta nalezla co nejdříve pochopení u největšího počtu účastníků a následovníků. A proto volám k vám – vejděte i vy na tuto cestu, na které naleznete vždy účinnou pomoc Boží.

Aby se tak stalo i s vámi, prosím Otce Nebeského:

Ó, prosím Tě, Otče, skloň se ve Své Milosti k nám všem zde přítomným, osvěť nás všechny Svým Duchem Svatým, naplň duše naše Svou velikou Láskou a Svým Božským Klidem a Mírem, abychom se stali schopnými přijmout v nitra svá ty nejvyšší inspirace a poznání Pravdy, abychom se co nejdříve stali takovými, jakými Ty, otče Nebeský, chceš, abychom byli. – Amen.

70. Optimismus a pesimismus

Optimismus a pesimismus jsou dvě naprosto protichůdná pojetí života, která se projevují stejně nápadně v malichernostech jako v nejdůležitějších projevech lidského života. Je jisto, že základní rysy povahové přinese si člověk s sebou na svět. Sklon k pesimismu nebo k optimismu, který dělí lidi na dva tábory, dá se však snadno regulovati vůlí a rozumem, a proto je každému ponechána možnost rozhodnouti o tom, chce-li být optimistou či pesimistou.

Co je to optimismus a jak se jeví v našem životě?

Optimismus je v prvé řadě veliká víra v dobro a krásno života, věčná naděje a důvěra, která nezná strach z ničeho. Optimista vidí vše růžově, ke všemu svému podnikání připíná víru v úspěch a zdar.

Pesimista nevidí modro oblohy, protože hledá stále jen mračna, jimiž si zatemňuje svůj obzor. Nevnímá krásu krajiny, kterou optimista prošel pln nadšení pro skrytá zákoutí nebo bohatství květů, on však celou cestu jen reptal buď na přílišné horko nebo na déšť, nepohodlí, takže si z celého výletu nepřinese nic jiného, než nepříjemný pocit únavy. Oč radostnější je návrat optimisty!

Optimista je stále klidný, vždy v dobré náladě a přijímá život s naprostým klidem. Je spokojen se vším, protože ví, že všechno řídí Bůh, a proto se bez reptání podřizuje Vůli Boží.

Pesimista, vyhlížející stále jen stinné stránky života, žije ve věčném napětí, kdy se zase cosi nad ním strhne. Proto je mrzutý, nedůtklivý, nad každou maličkostí se rozčiluje, s ničím není spokojen. I kdyby se mu sebe lépe vedlo, bude stále protestovat, protože by se mu – dle jeho zdání – mohlo vésti ještě lépe, a proto nemůže být nikdy šťastný tak jako optimista.

Řekl bych, že optimismus je veliký dar a milost od Boha, podobně jako víra je darem milostí pro každého člověka. Ale tento dar není nedostižný. Záleží mnoho na nás a na našem vlastním životním názoru.

Je třeba si uvědomit a do všech důsledků věřit, že náš Otec Nebeský nás opravdu miluje jako Své děti, a proto si přeje, abychom žili život radostný, byli spokojeni a šťastni. Naše štěstí a spokojenost je Jeho přáním, a proto také On ve Své veliké Moudrosti a Všemohoucnosti zařídil vše tak, abychom skutečně mohli být šťastni. Uvědomíme-li si tuto skutečnost, pak se z nás stanou snadno optimisté, zejména bude-li naše víra pevná a upřímná.

Všechny Zákony Boží a celé svaté učení Pána Ježíše jsou nám nejlepším návodem, jak dosáhnouti té milosti, abychom žili opravdu radostný a šťastný život, abychom mohli být skutečnými optimisty. Je třeba jen Zákony Božími se opravdově řídit a učení Pána Ježíše vyznávat ne slovy, ale skutky svého života. Pak všechno to krásné a radostné, co nám život může poskytnouti, máme na dosah ruky, a všechny ty dary Boží, které jsou pro nás připraveny, budou naším vlastnictvím.

Optimista přijímá všechny dary Boží s vděčností, váží si všeho, potěší se i maličkostí, a proto mu život skýtá mnoho radostí, o které se pesimista sám ochuzuje. Pesimista nikdy nezhodnotí správně to, co má, není vděčen za to, co dostal, ale vidí stále jen to, co by ještě potřeboval, a proto je stále nespokojený. Nepřipustí, že má tolik, aby mohl být spokojený, protože se ve svých představách zabývá stále jen tím, co mu chybí – ač je to mnohdy jen jeho nesprávná domněnka, že by mu něco chybělo. Toto nespravedlivé měření a hodnocení života, které sepisuje jen samé minusy a nehodnotí dané klady života, nemůže nikdy učinit z pesimisty člověka spokojeného.

Optimista jako ve všem, tak i v každém člověku hledá a objevuje pouze jeho dobré stránky. Proto také více miluje a v dobrotě své omlouvá a přehlíží. Pesimista hledá v každém člověku jen zlo, vidí jen chyby a vady, na které rád upozorňuje a druhým je vytýká, aby zakryl nedokonalost svou vlastní. Nedovede se smířit s představou, že by někdo mohl být dokonalejší a lepší než on sám, a proto všechny dobré vlastnosti u svých bližních přehlíží a vyhledává jen chyby. Přitom však zapomíná, že stejné přitahuje stejné, že k sobě přivolává to, čím se stále obírá, a obírá-li se zlem, přitahuje přirozeně k sobě zase jen zlo, které mu otravuje jeho vlastní život, a tuto otravu zlem přenáší pak ve svém pesimismu i na všechny své bližní, s nimiž přijde do styku.

Co člověk hledá, to také nalézá. Hledáme-li všude a ve všem dobro krásu, najdeme krásu a dobro všude a ve všem a podle věčného zákona „stejné přitahuje stejné“ přitahujeme pak i my k sobě jen dobro, krásu, lásku, úspěch a zdar. Naše nitro je naplněno klidem a spokojeností, pocit vděčnosti za to, co bylo nám dáno, odvrací nás od vší zatrpklosti a nenálad, a proto jsme šťastni.

To by si měli všichni lidé stále uvědomovat a připomínat. Zvláště však ve chvílích, kdy se jim přihodí něco nemilého nebo nepříjemného, měli by po právu větší díl viny přičísti sami sobě a místo reptání si přiznat, že si to sami přivodili, sami připravili, a proto také sami zavinili.

Optimismem přitahujeme k sobě vždycky jen to dobré. Pesimismem vše dobré a příjemné od sebe odstrkujeme. Proto se pesimista nemůže nikdy dočkati žádné radosti a žádných úspěchů, ale nikdy nepřipustí a ani sám sobě nepřizná, že hlavní příčina všech jeho nezdarů spočívá v něm samém, v jeho nenapravitelném pesimismu.

Kdo věří v Boha a miluje Boha, je naplněn láskou ke všemu, co kolem sebe vidí. Miluje nejen lidi, nýbrž i zvířata, rostliny, celou přírodu, vše, co veliký Tvůrce stvořil. Ve všem vidí a obdivuje moudré uspořádání Boží, ze všeho se těší, za všecko je vděčný, a proto se ho nikdy nemůže dotknout pesimismus, škarohlídství, a s nimi přicházející pocit nespokojenosti. A každý, kdo má v sobě tuto víru a lásku, a dovede kolem sebe lásku šířit, je vždy naplněn také nadějí, která nezná strach z budoucnosti. Věřím, že všechno dobře dopadne, protože všechno řídí Bůh, a On ve Své veliké Lásce k nám dá nám vždy to, co ke svému životu potřebujeme a budeme potřebovat. Věřím jako člověk věřící se nikdy nemohu bát věcí příštích. Tento strach o budoucnost jest údělem pouze pesimistů, kteří se mučí mnohdy v těžkých starostech, co budou zítra jíst, jak opatří své děti podobně. Takové obavy jsou úplně zbytečné a vyvěrají pouze z nevíry a nedostatečné důvěry v Boha, v Jeho Moudrost a Jeho velikou Lásku k nám všem.

Optimista ve svém radostném poměru k životu je také mnohem odolnější, než člověk nasáklý pesimismem. Proto také optimista docela jinak přijme i ty nejtěžší životní zkoušky a

mnohdy i kruté rány. Neztrácí svůj klid ani v nejtěžších chvílích, protože věří, že vše co se stalo, stalo se z Vůle Boží, a i když se mu to zdá příliš kruté a nepříjemné, věří, že je to pro jeho dobro. Mnohá taková událost potřebuje časový odstup, aby se člověk sám přesvědčil o tom, že i to nepříjemné a kruté bylo pro něj vlastně jen užitečné.

Z vlastních zkušeností připomínám si dobu, kdy jsem přišel o celý svůj majetek, o celý výsledek své tolikaleté, úmorné práce. Jiní mluvili o tom jako o neštěstí, i celá moje rodina pohlížela na tento obrat velmi černě, pesimisticky. Já jediný zůstal jsem nedotčen a klidný, protože nic nedovede zvrátit můj pevný optimismus. Moji nejbližší naříkali plni starostí o mne a o moji budoucnost, jen já zůstal klidný a spokojený, a na všechny jejich starosti měl jsem jedinou odpověď:

„Nemějte o mne žádné starosti a žádný strach o mou budoucnost. Já vím a věřím, že se o mne postará náš Otec Nebeský. Ten má rád mne i vás, On dal mi až dosud všecko, co jsem potřeboval, a proto věřím, že mi dá i v budoucnu. A protože věřím, nepotřebuji mít ani naději, mně stačí má pevná víra, že všechno dobře dopadne."

Všichni mi blízcí zejména moje rodina byla v údivu nad mým klidem. Všichni se domnívali, že tato věc, týkající se především mne samého, nemůže mi býti tak lhostejná, a proto nechápali, odkud pochází ten můj naprostý klid. Můj klid byl výrazem mého optimismu, jejich obavy obrazem jejich pesimismu. Věřil jsem a věřím, že i to, co oni považovali za veliké neštěstí, bylo a je pro mne užitečným, a proto jsem i za to Otci Nebeskému vděčen, stejně jako za všecko, co mi až dosud poskytl, především za to, že jsem mohl vykonati to, co jsem až dosud vykonal. Má-li a bude-li mít z mé práce hmotný užitek někdo jiný, to je mi lhostejné, hlavní věcí pro mne jest, že práce, kterou jsem vykonal, zůstává vykonána. Moje zásluhy a moji práci mi nikdo nevezme, a až jednou přestoupím před Nejvyššího Soudce, věřím, že u Něho nalezne práce má spravedlivé ocenění. Věřím, že Otec Nebeský mne nezamítne, protože jsem se po celý život snažil Jemu se přiblížiti a svojí prací snažil jsem se vždy prospěti celku. Byl jsem vždy vděčný za Jeho stálou pomoc, přijímal jsem vždy pokorně a vděčně všechny Jeho veliké dary a milosti, kterými mne po celý můj dosavadní život obklopoval.

Proto také, když chudoba ke mně přišla, vroucně jsem poděkoval Pánovi za tu milost, že mne zbavil majetku, který jest vlastně jen kletbou člověka, vděčně vžíval jsem se do skutečnosti, že jsem nyní volný a mohu pracovat jen pro Něj. A nejvděčnější jsem právě za to, že mi dal schopnost probouzet duše lidské Jeho Slovem, přivádět je k poznání pravého duchovního života a přesvědčovati je o tom, že právě v optimismu a ve víře v dobrou budoucnost jest naše štěstí, že není třeba něčeho se bát. Jen v této víře nalézáme pravou spokojenost.

Ubozí pesimisté! Každá maličkost, i sebe menší nepříjemnost, která je stihne z Vůle Boží a kterou si vlastně oni sami připravili, zdrtí je přivádí mnohdy i v zoufalství. Nemají dostatek síly a odolnosti, aby přijali s klidem vše, co se s nimi a kolem nich děje ,každá nesnáz zdá s jim nepřekonatelná, protože nevěří, že chvíle prvého rozčilení přejde a za ní přijdou chvíle další, které každou událost Příhodu ukáží v novém světle. Stačí chvíle klidné a střízlivé úvahy, a pro každou situaci, sebe hrozivější, najde se vyřešení. I takový nešťastník, který v největším zoufalství se odsoudil k smrti, od které byl včasným zásahem druhých zachráněn, dozná pak sám že příčina jeho zoufalství nebyla tak neúprosná, aby nebylo jiného východiska než dobrovolný odchod ze života.

Optimista nikdy neklesne na mysli a nikdy nezoufá. I v těžkých chvílích ,které se k němu přiblíží a o kterých sám ví, že se mu pouze zdají nesnesitelné nepřekonatelné, i v takových chvílích dovede zachovat si klid. A tento klid dá mu pak i rozvahu, aby se dovedl vyrovnat i s tím, co nazývá neštěstím. On věří, že muselo se stát tak, jak se stalo, protože vše se děje jen z Vůle Boží, a Bůh ve Své Moudrosti a Lásce dobře ví, proč připustil i to neštěstí, které nás potkalo. A největší posilou je mu víra, že se vše upraví zase tak, aby se dalo dále žít, s toutéž

spokojenosti a vyrovnaným klidem jako před tím, věří, že zase bude dobře, že všechny nepříjemnosti, s nimiž se setkáváme, jsou pro nás užitečné, možná i užitečnější než všechno to nejkrásnější, co přijímáme s největší radostí.

Člověk s pevnou vírou v Boha stojí ve věčném boji života vždy pevný jako skála. Nic jím nepohne, nic jej nezlomí. Věří prostě, že každé utrpení je jen k jeho dobru, neboť utrpením rosteme. Věří, že i to, co nám dnes bolest způsobilo, promění se zítra v dobro, nebo alespoň boleti již nebude. Každé utrpení má nás probuditi k poznání vyššího, duchovního života věčného, k rozpoznání Vůle Boží od vůle lidské.

Bůh dal nám rozum a svobodnou vůli, a nikdy nám Svou svatou Vůlí nepřekáží, abychom ve svém životě mohli svou vlastní vůli uplatňovat a podle svého rozumu svobodně jednat. Vždyť jenom tím můžeme získávat nové zkušenosti, které potřebujeme pro svůj život a duchovní vývoj, a nejdeme-li správnou cestou. Bůh dopouští naše utrpení, abychom takto poznali svou chybu a mohli ji včas napravit.

Tak můžeme poznávati dobro i zlo a voliti vždy sami podle své vůle to lepší. Abychom za tohoto poznávání nebloudili zbytečně, pomáhá nám i náš vnitřní hlas,kterým k nám promlouvá buď naše duše nebo náš duchovní vůdce, nebo ,jsme-li dokonale naplněni láskou, i sám Kristus –Bůh. Je k tomu třeba naprostého klidu, abychom dovedli rozeznat, od koho hlas ten vychází, není-li to snad hlas inteligence zla – Satana, který se také často hlásí ke slovu. Jsme-li v klidu a máme-li dobrou vůli jíti s Kristem, pak náš rozum dovede vždy správně poznati, zda to, k čemu jsme vnitřním hlasem nabádáni, jest dobré či zlé, správné či nesprávné.

Budeme-li takto chápati všechno, co k nám přichází z našeho podvědomí, z našeho nitra, pak budeme moci vždy správně se rozhodnouti, co máme činiti, abychom zůstali vždy věrni Zákonům Božím, které jsou neúprosné, protože jsou nejvýš spravedlivé. Věčný zákon odplaty nedá se nikdy obejíti a přinese každému vždy jen to, co si svými skutky zasloužil. Každý sám je tvůrcem svého štěstí i neštěstí, a proto je důležité, abychom nikdy nezapomínali na tento věčný zákon odplaty a připomněli si jej zejména vždy ve chvíli, kdy nás něco nepříjemného potká nebo nějaké neštěstí stihne. Budeme-li tak činiti vždy, pak sneseme mnohem snáze každé utrpení. A to také dokáže mnohem snadněji optimista než pesimista.

Pesimisté si obyčejně neuvědomují tyto zákony odplaty, zamítají je nebo přímo popírají jejich existenci a mylně se domnívají, že když oni tyto zákony neuznávají, že se na ně nevztahují, že pro ně neplatí. Za tento svůj těžký omyl pak dvojnásob trpí. Protože nechápou souvislost včerejších činů s dnešními následky, mají neustále týž pocit, že trpí bez příčiny a nevinně, a nedovedou se správně vyrovnat s tím, co je potkává. Jejich pýcha rozumu je příliš veliká, a protože ji nedovedou potlačit, nedovedu si přiznat, že sami chybují a sami si své nepříjemnosti způsobují, obviňují všechno kolem sebe. To všechno však jim nepomůže ze začarovaného kruhu nenálady, mrzoutství nenávisti. Chtějí-li se dočkat pocitu spokojenosti nebo dokonce štěstí, nezbývá jim nic jiného, než upustit od své pesimistické negace a uznat, že i pro ně, stejně jako pro každého z nás, platí věčný zákon odplaty a spolu s ním i všechny Zákony Boží, bez ohledu na to, zda chceme či nechceme se k nim hlásit.

Dokud se z pesimisty nestane optimista, nemá žádnou naději, že by se mu mohlo lépe dařit. Chcete-li proto prokázat veliké dobrodiní svým bližním, chcete-li být dobrými následovníky Krista a pomocníky Božími, kteří rozmnožují řady šťastných a spokojených lidí, pak se pokuste u každého pesimisty přesvědčiti jej o jeho nesprávném poměru k životu přivést jej k optimismu. Přesvědčte je, že nebudou šťastni dříve, dokud nedospějí k tomuto vlastnímu převratu, že ani v jejich rodině a nejbližším okolí nemůže nastati obrat k lepšímu, dokud oni sami svým pesimismem budu sem strhovati nepříznivé vlivy, vyvolávající zde mnoho zbytečných nepříjemností.

Optimista přináší do své rodiny klid a jas, kde se objeví, jako když slunce z mračen vystoupí, protože úsměvem vlastním strhne k úsměvu i ostatní. V jeho přítomnosti je všechno

radostné, jeho bezpečný klid a víra v lepší budoucnost přenáší se i do srdcí ostatních, kteří se u něho potěší uklidní. I pesimisté vedle něj musí uznati, že na tom jejich optimismu musí přece jen něco být, tak jak to řekla moje rodina o mně: „Tatínek je pořád veselý, pln naděje a víry, nic ho nezkruší, všecko se od něho odráží jako gumový míč od zdi, a ať se stane cokoliv, nikdy neztrácí svou víru, že všechno dobře dopadne.“ – To všechno jen proto, že jsem optimistou.

Optimismus působí také na vzezření člověka a na jeho zdraví. I tuto skutečnost mohu doložiti vlastním příkladem. Je mi již 77 let, nikdo tomu nechce věřit, že už je sedmdesátka za mnou. Jsem stále svěží a cítím se tak mlád, jako bych prožíval svá jinošská léta. Věřím, že je to jen veliká Milost od Boha, že mi dal takový klid, že si z ničeho nic nedělám, žádnými starostmi se netrápím, protože právě takové starosti, mnohdy docela zbytečné, otravují a zatěžují nitro člověka, bytost duchovní a celé tělo.

Pesimista při svých starostech a různých trampotách, které sám si připravuje a svojí nenáladou i sám zvětšuje, bývá často nemocný. Rozhodující jsou tu jeho duševní stavy, které působí nepříznivě na celou jeho bytost. Dokud ve svém pesimismu setrvává, musí trpět, a teprve až začne upřímně věřit v Boha a Jeho velikou Lásku a Moudrost, pak teprve pozná, jak zbytečně dlouho trpěl, když tak hluboko klesl do svého pesimismu.

Zpravidla tito lidé dojdou k tomuto poznání jen velikým utrpením. Teprve ve chvílích,kdy je jim nejhůře, začnou se modlit a najdou správnou cestu k Bohu, ač mohli tomuto svému utrpení předejíti tím, že by byli upustili od svého vytrvalého popírání Boží existence. Celý jejich život byl by dopadl zcela jinak, kdyby byli všechno, co konali, začínali s Bohem a pevně věřili, že Bůh je miluje jako Své děti, že i pro ně má připraveny všechny ty vzácné a cenné dary Boží, které i oni mohou získat, dovedou-li je pokorně přijímat.

Mnozí však si myslí stále, že věřit v Boha je nemoderní, věřit v Krista, Stvořitele našeho a Spasitele, že je zastaralé, a snad jen pro staré babičky dobré a vhodné, protože ty čekají již jen na to, že je Pán Bůh k sobě zavolá. To je ovšem veliký omyl, a právě tento jejich nesprávný poměr k Bohu vylučuje je z okruhu šťastných a odvrací je od pravého zdroje největšího štěstí, které vyvěrá jen z klidu a míru duše. Vzdalují se toho nejvyššího zdroje všeho štěstí, které naplňuje stále nitra všech, kdož upřímně touží po blízkosti našeho Otce Nebeského.

Pesimisté, kteří z vlastní vůle Boha zapírají, vzdalují se Mu, a proto se nesmí divit, že jsou stále v náruči Satanově a přijímají jeho dary, a těmi jsou ta různá utrpení, bolesti, nespokojenost, ba často i zoufalství.

Optimista projde celým životem, i chvílemi těžkých zkoušek klidně a nikdy nezoufá. Má vždy dostatek trpělivosti, protože věří, že každou nepříjemnou i sebe těžší zkoušku podstupuje pro dobro své duše, že vše to je užitečné pro jeho duchovní život věčný, že každým utrpením duchovně roste. Nevyzpytatelné jsou cesty Páně, a rozum lidský nestačí na to, aby pochopil, proč to neb ono s ním se děje. Jen víra, že vše je k jeho prospěchu, dá mu odolnost a trpělivost k přežití nejtěžších chvílí, a teprve později, a mnohdy až po řadě let teprve pozná, co dobrého bylo v tom skryto. Teprve v časovém odstupu můžeme srovnati příčiny a následky, a pak teprve pochopíme, proč se tenkrát muselo skutečně stát to, co se stalo a zdálo se nám tak nepříjemné, ba i kruté.

Na konec, i když projdeme těžkou školou života, musíme přece jen uznat, že Láska Boží nás nikdy neopustila, že nás provázela na každém kroku našeho života. Proto máme stále přijímati s vděčností vše, co k nám přichází, ať je to příjemné či nepříjemné. Budeme-li naplněni touto vděčností a láskou k Bohu, pak se dočkáme toho, že utrpení nebudou pro nás utrpením, nýbrž radostí, bolest nebude pro nás bolestí, nýbrž štěstím. Tak dospějeme ke svému spasení.

Když jsem tak klidně přijal své poslední tak zvané neštěstí, které mne postihlo a děkoval jsem za to Bohu, řekl mi Pán:

„Zvítězil jsi nad bolestí i nad vším utrpením, a proto jsi spasen!“

A řekl mi také, proč se vše to stalo. Jsem nyní šťasten, neboť za všechen svůj ztracený majetek hmotný dostal jsem nekonečně cennější dary, které bych s nikým nevyměnil ani za žádné miliony. Nyní mohu cele sloužit jen Jemu! Přátelé, jak veliké muselo by být utrpení, do jaké míry muselo by vyrůst, aby vyvážilo tuto velikou milost, které se mi dostalo!

To je důsledek toho, že jsem byl a jsem stále optimistou, že jsem přijal všechno jako dar z rukou Božích, nereptal jsem, ale Bohu děkoval za tu milost, že mne zbavil přítěže, která mne provázela ve formě majetku, třebaže zcela poctivě nastřádaného padesátiletou prací pro českou kulturu. Jsem šťasten, že jsem mohl odejíti z kolbiště své práce jako žebrák, kterému zbyla jen Láska Boží.

Chápete, co znamená toto vědomí pro pracovníka, který celý svůj život pracoval pro celek? Svou prací neobohatil jsem sebe a jsem nejvýš šťasten, že jsem byl zbaven hmotného výsledku této práce. Ať se jím těší ten, kdo má raději hmotu než dary duchovní, přeji to všem.

Jenom můj optimismus dal mi tolik síly, že jsem dovedl přijati tento svůj osud s takovým klidem. Pesimista byl by si jistě zoufal.

Doufám, přátelé moji, že mi nezazlíte, že v dnešní své přednášce dávám vám za příklad sebe. Ale je to pro mne příklad pochopitelně nejbližší, a jistě také i pro vás nejpřesvědčivější. V ničem bych se neodvažoval dávat sebe jako vzor a příklad, jenom tím příkladným optimistou byl jsem po celý život a proto také na vlastním svém životě vám chci tu ukázat, jaké zázraky koná důsledný, ničím neotřesitelný optimismus jen optimismus vyvede vás šťastně i z nejtragičtějších situací a uchrání vás od mnoha utrpení a bolestí, kterým pesimisté se ubránit nedovedou a snadno podlehnou.

Nehledejte v ničem černé stíny, hledejte vždy jen světlé stránky všeho. Hledejte dobro a krásu, a jistě se vám podaří nalézt je. A potká-li vás něco nepříjemného, připomínejte si, že i v tom je skryto něco, co je k vašemu dobru, a pak půjdete životem mnohem příjemněji, než kdybyste se stále obírali smutkem, žalem a připouštěli si všechny ty nepříjemnosti více, než je nezbytně třeba.

Hleďte vesele do světa, a zbavíte se snadno tíživé nespokojenosti. Pamatujte stále na to, že s vámi je stále a všude Bůh, náš Otec Nebeský, který vás miluje, že i pro vás jsou připraveny všechny ty krásné a cenné dary, které nám Láska Boží připravila. Naučte se všechny tyto dary, ať jsou jakékoliv, přijímati s klidem optimisty a vděčností opravdově věřícího člověka, který se dovede dobře dívat kolem sebe a nemá nikdy z ničeho strach. Pak budete teprve správným obrazem Božím, kterým nikdy nemůže být pesimista, plný nevíry a strachu. Či myslíte, že takový strachem se tetelící, mrzoutský pesimista je podoben obrazu Božímu? Může existovat strach, černé myšlenky, nečistota, zoufalství v člověku, který má být obrazem Božím? Nikdy!

Bůh postavil symbol Svého obrazu, prvého člověka, do ráje, a již tím ukázal, že si přeje, aby lidé jako Jeho děti žili krásný a radostný život, aby si byli stále vědomi toho, že ON jest naším Otcem a že je pro nás velikým vyznamenáním, smíme-li Jemu, Nejvyššímu, říci „Otče náš!“

Když si uvědomíme všechnu velikost, moc, sílu i lásku, která je obsažena jen v těchto dvou prostých slovech, když se vžijeme do skutečnosti, že jsme opravdovými dětmi Božími, že nám patří vše co je Otcovo, pak jistě nemůžeme být nespokojeni. Nemůžeme být pesimisty! Musíme být hrdi na to, že jsme tím, čím nás učinil Bůh. A pak budeme i vděčni za vše, čeho se nám dostalo, naučíme se milovat všechno, čím nás Bůh obklopil, krátce, budou z nás všech dokonalí optimisté.

K tomu dej vám všem Bůh dostatek síly, abyste co nejdříve k témuž názoru dospěli a věrni optimismu, a klidem a vírou šli beze strachu dalším událostech vstříc.

71. Kritičnost

Začínám dnes Slovy Pána a Spasitele Našeho:

„*Ve chvíli, kdy člověk životu do náručí klade sebe, snadno a lehce, je doba, která si zaslouží nejvíce kritičnosti.“*

„*Kritičnost je vzácný květ v životě se vyskytující, nesoucí bohaté plody pro všechny.“*

„Kritičnost jes tjen jediná královna ušlechtilého rozumu. Kdo jest provázen touto pravou kritičností, stává se dobrým mým pomocníkem a jde nejjistější cestou ke své spáse“.

Z těchto výroků Pánových vidíte, jak vysoko On Sám kritičnost cení, jak velkou důležitost jí přikládá, jak je pro nás důležitá. Pán v prvé řadě myslel na kritičnost obrácenou proti nám samým, to jest autokritiku, která spravedlivě a neúprosně posuzuje každý krok našeho života.

Kdo chce jíti správnou cestou, tak aby prospíval celku, kdo chce být užitečným, skutečně platným členem lidské společnosti, správným služebníkem Pána a Jeho velkým pomocníkem v šíření pravého a ušlechtilého života, ten musí vcházeti do života s vlastní spravedlivou autokritikou.

Život není tak jednoduchý, jak si to mnozí představují. Život klade na nás veliké úkoly a je naší povinností všechny úkoly Bohem nám přidělené, plnit přesně a poctivě. Nejvíce ovšem záleží na tom jak je plníme. Proto je nejvýš třeba právě ve chvíli, kdy vstupujeme do života nebo dáváme se cele životu, nebo sami sebe zasvěcujeme nějakému dílu, abychom každou svou myšlenku, každé své slovo i každý skutek provázeli svou kritičností.

Není lhostejné, jak co vykonáme, ať jde o práci jakoukoliv. Vždy je důležité, abychom svou kritičností správně usoudili, zda to, co chceme učinit, je dobré a schopné přinést nějaký užitek celku, naším bližním, celé společnosti lidské nebo národu.

Kritičnost, která provází člověka v jeho činech i myšlení, přináší s sebou především tu výhodu, že se ve vlastní kritičnosti vyhneme nepříznivé kritice jiných, ale hlavně – neposkytne nám dostatek času k tomu, abychom kritisovali druhé. Naše kritičnost musí nás zaujmout cele, a to tak, že musíme stále státi na stráži, při dobrých smyslech a jasné mysli posuzovati sami sebe a uvědomovati si, že pravá kritičnost, jak řekl Pán, jest královnou ušlechtilého rozumu.

Je-li naší povinností rozebírati svým ušlechtilým rozumem všechno svoje myšlení, konání i mluvení, není to pro nás úkol malý. Tím závažnější je pak tato naše povinnost ve chvíli, kdy vstupujeme do života, kdy se sami zapojujeme do spolupráce s ostatními, abychom byli účastni života veřejného. Tehdy je pro nás dvojnásob důležité neztrácet nikdy kontrolu nad sebou samým, odhadnout přesně a jasně, co a jak a kterou chvíli máme začít, kdy promluvit, co udělat hned, s čím raději počkat a podobně.

Tragické jest, když nedostatkem kritičnosti trpí lidé na nejzodpovědnějších místech veřejného života, protože tento nedostatek kritičnosti způsobí mnohdy těžké ztráty a bolestné otřesy celému zástupu, ba mnohdy celému národu, který si takové vůdce vybral a v plné důvěře v jejich schopnosti, postavil v čelo. Poznali jsme to právě nedávno a velmi těžce sami, jak tragický byl pro náš národ nedostatek kritičnosti, kterým trpěli někteří z našich vůdčích lidí.

Leč – není naším právem odsuzovat je! Souditi bude je Bůh. Pro nás je důležité, abychom si z této kapitoly našich dějin připomněli, jak ohromnou důležitost má správná kritičnost, která by nás byla mohla zachránit od mnohého, co jsme musili prožít a ještě prožijeme.

Pro život jednotlivcův znamená spravedlivá sebekritika i další nejvýš cenný klad, a to – zušlechťování sebe sama. Člověk, který spravedlivě kriticky hodnotí vlastní činy, musí si uvědomovat své chyby a shledává se s různými úchylkami vlastní cesty, která nebyla vždy správná. Již samo o sobě toto poznání chyb a nesprávností je ohromně cenným poznatkem, ba

možno říci, poloviční cestou k nápravě, protože známe-li své chyby, snáze se jim ubráníme. V důsledku toho vyvarujeme se pak i všech následků svých dřívějších chyb, a k tomu dopomůže nám jediné naše poctivá a neúprosná sebekritika.

I pro náš život citový a náboženský má tato kritičnost velikou cenu. To je to nejsprávnější a neúčinnější zpytování svědomí, to je to pro nás tak užitečné přemítání o našem životě, o našich skutcích, o našem myšlení a jednání. Bez kritičnosti nepoznali bychom své chyby, nevyhnuli bychom se jejich následkům, které se v podobě mnohdy těžkých utrpení na nás sesypou.

Jen upřímnou kritičností budeme se stále zdokonalovat a správně plnit ten úkol, který nám dal Bůh do tohoto pozemského života. Jen kritičností můžeme dojíti k té dokonalosti, jakou On od nás žádá, abychom se mohli stále přibližovati onomu vytouženému Království Nebeskému. Jen svojí kritičností pomůžeme budovati toto království Boží zde na zemi, království Boží, které má býti v každém z nás. Svojí kritičností budujeme toto království v prvé řadě sami v sobě, ve svém nitru, a toho buďme vždy pamětliví.

Kritičnost, jako královna ušlechtilého rozumu, nutí nás, abychom se snažili prosvítit svůj rozum a osvítit jej Duchem Svatým. Jen rozum osvícený může vyvolati a uskutečňovati ušlechtilý život, který není myslitelný bez správné a správně používané kritičnosti.

Kritičnost je nepostradatelná i pro náš život náboženský. Je velmi důležité, abychom dovedli jasně a správně posoudit vše, co je nám za pravdu podáváno a co se nám k věření předkládá. Není správné a nemůže být pro nás užitečné, přijímáme-li vše bezmyšlenkovitě, nekriticky. Bůh dal nám rozum, a prosme Boha o osvícení svého rozumu, abychom svým osvíceným rozumem a svou kritičností dovedli správně rozeznat zrno od plevy, abychom dovedli nalézt pravdu a rozlišovat ji od nepravd, jež jsou nám mnohdy podávány, abychom dovedli rozeznat pravé vůdce od vůdců nepravých, abychom dovedli chápat, kdo to s námi upřímně myslí, kdo k nám pravdu mluví, kdo nás chce opravdu vychovat k ušlechtilému životu náboženskému.

Mluviti třebas i s kazatelny a kázati věci, které nesouhlasí s pravdou, jest neplodné maření času. Škodlivé může to býti jen pro toho, kdo nemá dostatek kritičnosti, aby sám uvažoval. Pro člověka myslícího a kritického není těžké rozlišit slova pravdy od slov nepravdivých a hned vzápětí odvrhnout všechny plevy od zdravých zrn. Pro takového člověka není také těžko poznat, který z kazatelů je pravým služebníkem Božím, nebo je-li jedním z těch, kteří se za služebníky Boží pouze vydávají.

Slyšíme-li ještě dnes s kazatelny, jak těžce hřeší ten, kdo nechodí do kostela, jaké peklo si připravuje tímto opomíjením předepsaných Bohoslužeb,jak se podobní hříšníci budou škvařit v kotlích,pod nimiž sám Satan topí – pak jistě postačí střízlivá kritičnost osvíceného rozumu, aby vše podobné zavrhla a slovům podobného kazatele nepřikládala věštecký význam.

Kritičností obdařený člověk ví a věří, že den Páně má věnovati skutečně své duši, aby alespoň v tento den byl co možno nejblíže Bohu, když si po celý týden s opravdovou upřímností na Boha nevzpomněl. Ale chozením do kostela, kde by člověk poslouchal podobná kázání, se nikdy nikdo Bohu nepřiblíží. Poslouchání takových pohádek je při nejmenším zbytečné.

Díky Bohu, že dnes již opravdu mizí takoví neužiteční kazatelé, kteří se snažili obracet duše k Bohu zastrašováním. Dnes naopak můžeme si přiznat, že se naopak množí počet těch, kteří správně pochopili svůj úkol, a proto slyšeti jejich kázání je někdy opravdovým požitkem.

Kritičností obdařený člověk, který opravdově věří v Boha, je si také dobře vědom toho, že není třeba prostředí kostela a oltářů, aby se mohl k Bohu přiblížit. Snaží-li se nalézt spojení s Bohem v klidu a tichu svého domova, nelze mluvit o hříchu, protože v této chvíli získal i vykonal pro svou duši možná víc, než kdyby byl do toho kostela šel. Jen ten, kdo v jiném prostředí se nedovede dostatečně soustředit a proto potřebuje prostředí kostela k tomu, ten ať

zůstane věren této formě Bohoslužby a alespoň jednou za týden vytrhne se ze svého všedního života a chvíli v kostele prožitou Bohu zasvětí. Staráme-li se celý týden jen o své tělo, jest naší povinností alespoň v neděli učinit něco pro svoji duši.

Nedělního klidu a soustředění máme také využíti k uplatnění své kritičnosti a projíti v duchu vše, co jsme za celý týden vykonali, jak jsme žili, zda jsme plnili Zákony Boží vždy a ve všem a řídili se učením Pána Ježíše, zda naše láska, kterou jsme projevovali druhým, byla opravdová upřímně cítěná, ne pouhými frázemi maskovaná a zda jsme ji projevili ne slovy, ale opravdovými činy křesťanského milosrdenství. Tímto způsobem nejlépe zjistíme, zda jsme po celý týden byli opravdovými pomocníky a užitečnými služebníky našeho Pána Spasitele.

Teprve takto prožitá neděle je nedělí správně svěcenou, a pomodlíme-li se přitom vroucně „Otčenáš“, a i tuto modlitbu vroucně a s citem větu za větou probereme, abychom plně pochopili a procítili hloubku každého slova, pak takováto Bohoslužba bude pro nás užitečnější, než poslouchání kázání podobného těm, o nichž jsem se prve zmínil. Soustředěni v Tiché meditaci, přiblížíme se jistě dokonaleji k Otci Nebeskému, než v neklidu údělního chrámu, kam se mnoho „horlivých věřících“ chodívá v neděli jen ukázat, a proto jim nezáleží na tom, kolik lidí kolem sebe z upřímné a procítěné Bohoslužby vyruší.

Nedělního klidu využijte také k meditování o Kristu a Jeho Lásce. Oddejte se se vší upřímností této meditaci a poznáte, jak jste Mu blízko. Ba, můžete dosáhnout i toho, že pocítíte Jeho přítomnost ve svém nitru. Objeví se vám – a na to dejte dobrý pozor – z čista jasna ohromná touha obejmout svou láskou celý svět, obětovati se všem bližním, každému, s kým přijdete do styku, prospět všem trpícím. Nevíte ani, odkud se tato touha ve vás vzala, ale je tak ohromná a mocná, všechno vaše cítění a myšlení je soustředěno v této touze pomoci všem kdo pomoci potřebují.

Jsou to vzácné okamžiky a krásné, krásnější než cokoliv jiného. Takové chvíle jsou pro nás ohromně cenné a znamenají pro nás ohromně mnoho, protože to jsou okamžiky, kdy naše nitro je cele a dokonale naplněno samým Kristem. Jen v této formě pocítíte Ho v sobě, v takové chvíli, kdy jste zaliti Jeho velikou Láskou, pocítíte Jeho přítomnost, a k tomu vás přivede jenom správně procítěná meditace.

Připomeneme-li si Slova Pána, že kritičnost je solí života, musíme si současně uvědomit, jak je třeba opatrně s ní zacházet. Zejména tam, kde svoji kritičnost obracíme od sebe samých a chceme kritizovat jiné. I tato kritičnost je nutná, ale musí být vždy bezpodmínečně provázena ušlechtilým rozumem a především láskou. Jen na těchto základech spočívající kritika může být užitečná jak celku, tak i jedinci, který je kritizován.

Dnešní noviny věnují ovšem i více místa sportu, než kritice literární, hudební a výtvarné. Nejsou však dávné doby, kdy tito kritikové byli vůdčími osobnostmi celého kulturního života našeho jejich vliv byl dalekosáhlý. Kritika to byla, která poučovala lid o hodnotě uměleckých děl, pomáhala lidu při výběru knih a učila rozlišovati pravá umělecká díla od bez cenného, třebas i líbivého braku, a tak vychovávala lid ke správné kritičnosti.

Že však tito kritikové nebyli vždy vedeni láskou, dávali se ovlivňovat osobními zájmy, které stavěli výš, než skutečnou hodnotu kritizovaných děl, dálo se dosti často. Že bylo také mezi nimi mnoho těch, kteří pouze svou povýšeností a domýšlivostí přisvojili si právo kritiky, ač skutečnými hodnotiteli umění nebyli, o tom nás přesvědčil odstup let, který přežilo mnoho z těžce zkritisovaných děl, ale nepřežil je hlas kritiky, která si tehdy přisuzovala neomylnost.

Vzpomeňme, jak odmítavě přijala kritika Máchův Máj, z jehož bohatství žijí básníci do dneška. Připomeňme si výrok našeho vynikajícího politika, který prohlásil veřejně své politování nad tím, že výzdoba Národního divadla byla svěřena umělci tak neschopnému, jako je – Mikoláš Aleš. Co trpkých chvílí připravila nenávistná kritika Smetanovi, jak ohromně ztrpčila mu život. Připomínám jen namátkou zjevy nejznámější, které prožívaly těžké zápasy s nepravou kritikou. Jejich jediným štěstím bylo, že to byli umělci cele oddaní své Božské

inspiraci, kteří tvořila svá nesmrtelná díla bez ohledu na to, co kritika od nich žádá, co o nich soudí.

Hůře však projevily se účinky tvrdé, odmítavé kritiky u umělců méně odolných, kteří se teprve začínali vyvíjet. Celá řada mladých nadějných talentů, pro které by trochu vlídné slovo bylo nejlepší vzpruhou k dokonalému rozvití všech schopností, bylo mnohdy hned při prvním vstupu na uměleckou dráhu sraženo k zemi nenávistným posměchem povýšenecké kritiky. Mnozí z nich ztratili úplně odvahu k další tvořivosti, byly-li jejich prvé práce přijaty s kritikou tak zdrcující, a zanikli v ústraní jako lidé neznámí.

Vzpomínám tu na dobu před světovou válkou, kdy měl jsem sám příležitost poznat celou řadu našich uměleckých kritiků, kteří velmi silně zasahovali do dějů naší kultury. Byli mezi nimi kritikové velmi vážení a velmi obávaní, jejichž úsudek byl příliš vysoko ceněn, kteří udávali tón tehdejší naší společnosti. Byli mezi nim – žel Bohu – i takoví, kteří ve své povýšenosti nad ostatní osobovali si právo ztrhati bezohledně všecko, co se jim osobně nezdálo vyhovující, co se jim nezdálo býti dost vysoko. Sáhli hrubě i na práce našich buditelů, protože nedovedli a nechtěli se vžít do doby našeho národního probuzení, aby s tohoto hlediska spravedlivě o jejich tvorbě soudili. Proto také jejich kritičnost byla na nesprávné cestě, nebyla vedena ani ušlechtilým rozumem ani láskou. Je pochopitelné, že tato kritika napáchala národu mnoho škod, které teprve dnešní generace, po trpkých zážitcích a zkušenostech musí odčiňovati. V mnoha a mnoha případech dočkali jsme se toho, že nám dnešní doba s láskou a vřelými slovy připomíná a znovu předvádí právě ty věci, které povýšenecká kritika z dob nedávno minulých nejhorlivěji zavrhovala.

Nikdy nemůže býti nikomu prospěšná taková povýšená kritičnost bez lásky a pochopení pro vývoj. Kritika má být vždy vzpruhou a posilou na cestě k nejvyšším metám umělecké tvořivosti. I když vytkne nedokonalosti a chyby díla, tím důležitější je pak nalézti také kladné složky a zdůrazniti je. Krátce – vidět ten rub i líc, naznačit cestu k dalšímu zdokonalení, aby ze slibných začátků mohla vyrůsti dokonalá díla opravdových umělců.

Je jistě také příznačné, že tito kritikové, považující se za nadlidi, na konec pak sami ztroskotali a museli ztroskotat, protože jejich kritičnost byla otrávena domýšlivostí, která z nich udělala nesprávné kritiky, nepravé pomocníky naší kultury, nechci-li říci přímo – její škůdce. Dnes o nich již nynější generace ani neví, jako by nebyli – tak zapadli se svou kritičností – a ani se neodvažují objeviti se ve veřejném životě. Jejich kritičnost, která nebyla vedena ušlechtilým rozumem a nebyla provázena láskou, byla planým květem na stromě našeho kulturního života, a proto také květ tento nepřinesl žádný užitek.

Řekl bych, že takováto kritika jen boří a ničí. Posměchem, podceňováním, zlehčováním práce jiného, jsem sám ještě nic nevykonal. Je mnohem snazší kritizovat než tvořit, a proto béřu na sebe velikou zodpovědnost, odmítám-li svojí kritikou nějaké dílo úplně a spolu s dílem odmítám i jeho tvůrce a vylučuji jeho talent a schopnosti. Dost možné, že moje kritika vyrazí pero nebo paletu z ruky umělce, o němž jsem se tak překotně vyslovil. Dost možné, že jsem té chvíli připravil národ o umělce, který mohl – mnou povzbuzen –dospěti k nejvyšším vrcholům umění. – Co mohu dát v náhradu za to? – má se kritik ptát dříve, než zasadí druhému smrtící ránu.

V tom spočívá ohromná zodpovědnost všech, kdož byli povoláni, nebo sami sobě přiřkli úlohu soudce a kritika. A běda kritikům, jejichž kritičnost nebyla v souhlase se Slovy Pánovými, nebyla správně použita. Pak se jejich kritičnost stala v jejich rukách nebezpečnou. Nesprávně používanou solí života, kterou přesolili každé sousto, takže je učinili nepotřebným. K těmto výsledků dospěli však jenom proto, že v jejich kritičnosti nebylo lásky.

Kritičnost je královnou ušlechtilého rozumu, a tato královna nemůže nikdy existovati bez lásky. Slova kritiky mají hladit, nikoliv bít, políčkovat a ubíjet lidskou důstojnost. Jen kritika láskou naplněná může být přijata všude a všude proniknout, aby opravdově splnila svůj úkol, byla v pravdě užitečná. Kritisovaný mnohem snáze přijme posudek druhého a uzná své chyby,

promluví-li z kritiky hlas lidskosti a lásky, než když se kritik hrubým, neomaleným způsobem dotkne jeho citů a snižuje jej povýšeným posměchem. Taková kritika musí padnouti vždy na neúrodnou půdu a je naprosto odvržena, takže se úplně míjí s cílem, a i to správné a pravdivé, co se v ní snad ozvalo, zaniká spolu s celkem úplně bez užitku.

Vlídné slovo prospěje mně i tomu, jehož svojí kritikou oblažuji, nekonečně víc, než ostrá, tvrdá slova. Toho si opravdová kritičnost musí být vždy vědoma a v tomto duchu také jednati.

Nezapomínejte nikdy, že „Kritičnost jest jen jediná královna *ušlechtilého rozumu"!*

Bůh nechť osvítí naše rozumy, aby i naše kritičnost byla též tou královnou, o které Pán mluvil.

72. Světlo věčné nechť svítí také všem žijícím lidem

Až dosud bylo přáno a vyprošováno Světlo věčné jen pro mrtvé. Z pohřbů a smutečních obřadů známe slova modlitby: „Lehké odpočinutí dejž mu, ó Pane, a Světlo věčné nechť mu svítí až na věky věkův, Amen."

Zdá se, že se lidé domnívají, že Světlo věčné potřebují jen ti mrtví, kteří již odešli z pozemského života a ani neuvažují o tom, že bychom je také potřebovali my, kteří dosud na zemi žijeme. A řekl bych, že tyto představy jsou zcela obrácené. Ti – tak již odešlí – nepotřebují prosbu za Světlo věčné tak nutně jako my, které dosud tísní hmota, neboť pro mnohého člověka jest hmota velikou překážkou k přijímání pokynů z duchovna. Ti však, kteří nás předešli – jak se říká – na onen svět, ti jsou již zbaveni přítěže hmoty. Jsou volni, pohybují se pouze v duchovním světě a proto mají dostatek příležitosti i schopností přijímati pokyny a poučení duchovních bytostí, svých duchovních vůdců, kteří se o ně starají a snaží se v prvé řadě přivést je k poznání duchovního života, aby se sami přibližovali ke Světlu věčnému.

S tímto Světlem věčným je trvale spojena Láska Boží, a protože v duchovním světě neexistuje žádný jiný pojem a vědomí, než jen tato Láska nejvyšší, pak je beze sporu, že všichni ti, kteří nás do záhrobí předešli, žijí v této Lásce neustále a mají také možnost snadněji ji vnímat než lidé, žijící dosud v hmotném životě.

Nejvyšší Láska prostupuje a prolíná každou duchovní bytost, stejně jako každého z nás, a proto taková bytost musí být hodně zaostalá, aby zůstala netečná a necitlivá k Lásce, jež ji obklopuje a netoužila přiblížit se jí, zůstávat nadále v tmách. Každá bytost, jen trochu probuzená, pociťuje tu Lásku kolem sebe, touží přiblížit se k ní, a tak přiblížit se také k tomu Světlu poznání, to jest ke Světlu věčnému.

Jak ohromně důležité jest Světlo věčné pro nás! Čím je člověk bez Světla věčného v tomto životě? Je možno přirovnati jej pouze k člověku tápajícímu ve tmách, v nejistotě, bloudícímu na nesprávných cestách, na kterých jej každou chvíli čeká nějaký úraz. To především proto, že ve tmách libuje si zlo a přímo bují v temnotách a světla vždy se štítí. Člověk postrádající Světlo věčné, podobá se slepci, který bez cizí pomoci není schopen udělati v životě jediný krok. A přitom velmi trpí duchovně, protože cítí svou bezmocnost, svou neschopnost ubránit se svému nepříteli – zlu, který jde mu v patách. Bez pomoci Světla věčného člověk není schopen dojíti k vyšší dokonalosti, a tím také ztrácí z dosahu štěstí a radost ze života, kterou každý z nás má a může mít.

Světlo věčné má ozařovati naše nitra. Náš vnitřní život potřebuje, aby byl osvětlován a prozařován Světlem věčným, které k nám proniká prostřednictvím naší duše. Ona přivádí nám pomoc od našeho ducha, který nám toto Světlo přináší. Proto se v prvé řadě musíme starat o to, abychom své duši nepřekáželi v plnění jejích ušlechtilých snah a poslouchali vždy přesně jejích pokynů.

Zůstávat hluchým k pokynům duše a uplatňovat nade vším jen svůj nedokonalý rozum, znamená zahalit se v temnotu. A nemůže být výsledek jiný, protože odmítáme-li duši, která nemá k nám přístup, odmítáme spolu s ní i ono Světlo věčné, které nám chtěla zprostředkovati, a náš rozum zůstává neosvícen.

Jen Světlo věčné je pramenem všeho poznání, jen Ono vede nás k našemu zdokonalování, jen Ono přivádí nás k správnému hodnocení dobra i zla. Ono vede nás na cestu, ukazující nám správný cíl našeho života pozemského i posmrtného. Světlem věčným jsme připraveni i k poznání, že my, jako jedinci bez kolektiva, k němuž náležíme, nic nejsme, že něco znamenáme a můžeme se uplatniti jen v tomto celku. Světlo věčné musí se nás dotknouti, abychom pochopili tuto svoji spojitost s celkem, jehož jsme jen nepatrnou částečkou a s nímž se musíme cítit za jedno, neboť celek, to jsme my, a my jsme celek.

Jen ten, kdo se vším za jedno se cítí, jen ten pochopí a procítí skutečnost, že jsme všichni dětmi Božími, že všichni máme jednoho Otce, že všichni zde na zemi tvoříme jednu jedinou velikou rodinu, a proto se musíme všichni starati a pracovati k tomu, abychom tvořili harmonický a krásný celek, aby i v tomto celku mohlo působiti Světlo věčné. Snahou nás všech musí být, abychom si vzájemně rozuměli, abychom se vzájemně našli a pociťovali vzájemnou soudržnost, dovedli se milovat a v upřímné lásce vzájemně si pomáhat. Tato kolektivní láska musí být naším cílem, protože touto společnou láskou dostaneme se blíže k Tomu, z Něhož vychází Láska věčná, věčné Světlo, věčný Oheň, zúrodňující všechen život v celém vesmíru, tedy i život každého jedince i všech tvorů.

Chápete již, proč Světlo věčné je nekonečně potřebnější žijícím než odešlým? Jak těžce bychom tu bez jeho pomoci bloudili, co otázek zůstalo by pro nás vůbec nezodpověditelných! Proč jsme zde? Jaký je cíl naší cesty? Proč je třeba se zdokonalovat? Proč máme jít za světlem a toužit po něm? Proč se starat o to, abychom světlo to neztratili z očí? Jaký je náš úkol? Co žádá Bůh od nás jedinců i od nás jako celku?

Ani na jednu z těchto a podobných otázek nedovedli bychom si odpověděti, kdyby Světlo věčné nás neosvítilo. Kdo z osvícení Ducha Svatého pozná, co na něj čeká jaká povinnost jest mu dána, ten jde vždy mnohem snadněji životem a s větší trpělivostí překonává všechny překážky. Ušetří si mnoho utrpení, protože provázen Světlem nenaráží v úskalích a nezraňuje se tak snadno.

Jak správně dovede rozhodovati člověk, který, provázen Světlem věčným, má osvícený rozum! Jak účelně dovede žít svůj život všední, hmotný, s jakou lehkostí vykonává svou práci! Docela jinak dovede rozhodovat v kritických chvílích svého hmotného života než ten, který Světlo věčné postrádá, protože jeho osvícený rozum s podivuhodnou bystrostí okamžitě pochopí, jak daný úkol vykonat. A vykoná jej vždy dobře, užitečně pro sebe i pro ostatní, tedy pro celek, jehož je částí.

Proto tedy, nechť Světlo věčné svítí nám všem zde žijícím, nyní a vždy až na věky, amen!

Nikdy se bez světla věčného neobejdeme, a proto přejeme je všem, kdož od nás odešli, ale přejme je také z plna srdce všem, kdož zde dosud žijí, v pozemském životě. Jak snadno budou pak z tohoto života odcházet, svítilo-li jim již předem Světlo věčné tak, že osvítilo jejich rozum, jejich vědomí i jejich nitro, takže pochopili i život věčný a jeho věčný zdroj! Snadný bude pak pro ně odchod s tohoto světa, protože pochopili, že není smrti, že jest jenom život, život se svými proměnami, ale život věčný.

Jen člověk Světlem věčným osvícený pochopí tuto skutečnost, a pak se nebojí tak zvané smrti. Ba, místo hrůzy, pociťuje radost nad blížící se proměnou, těší se na ni. Ve chvíli svého odchodu nepocítí strach, ale také ne bolest, odchází klidně, protože je osvícen, a když pak z života hmotného přejde do života duchovního, není tam již nováčkem, netápe ve tmách, nemusí teprve hledati, kde by se uchytil, nebloudí. Je si jasně vědom změny, která se s ním

stala, a proto ví, co ho čeká a co má dělati. Ví ,kde najde oporu a pomoc, aby se co nejvíce přiblížil ke Světlu věčnému.

Slyšel jsem nedávno vyprávět jednu sestřičku o jejím setkání s duchem jejího manžela, nedávno odešlého. Ten neznal dříve nic o duchovním životě, ale stalo se, že jeho život byl ještě v poslední chvíli, kdy již – již měl odejít, prodloužen na pokyn jednoho velikého Mistra. Mistr ten naznačil komusi, jak tomuto nemocnému prodloužit život alespoň na tolik, aby byl řádně poučen o duchovním životě a mohl být připraven na onu proměnu, která jej v krátké době čekala.

Tento bratr snad trpěl o něco déle, snad také ne, ale podařilo se to, že se mu nakrátko život prodloužil a on věnoval tento zbytek svého života přípravě na cestu duchovní, aniž by tušil, že smrt je již tak blízká, nyní projevil se své ženě a řekl jí s láskou a pln vděčnosti:

„Jak jsem šťasten, že poslední okamžiky mého života byly věnovány poznání života duchovního. Docela jinak se mi nyní žije! Přišel jsem hned po příchodu sem k jasnému poznání, co se se mnou stalo a viděl jsem, jak trpí jiní, kteří nebyli na tuto proměnu připraveni. Je mi jich líto, a rád bych jim pomohl.“

Tento bratr byl tedy z těch šťastných, kterým se dostalo Světla věčného. Nevadilo, že k tomuto poznání a osvícení přišel teprve na konci svého života, že teprve v posledních dnech před odchodem začal o duchovních otázkách přemýšlet. Bůh tak miluje všechny své dítky, že vidí-li v nitru člověka pouhou jiskřičku dobré vůle, obrátit se na cestu duchovní, roznítí tuto jiskřičku mocný plamen, aby člověku pomohl k dosažení Světla věčného. Neopustí jej,provází jej Svou Láskou a dá mu příležitost připraviti se dokonale dříve, než překročí práh duchovního světa, a rozsvítí mu Světlo věčné ještě za jeho života pozemského.

Proto také duchovní bytost onoho bratra je naplněna takovou vděčností. Nejde slepě, nebloudí ve tmách, ale v plném světle, a proto také může se tak radostně projeviti své ženě, která má ohromnou radost z toho, že její drahý tak brzy pochopil onen život, čekající nás za branou života pozemského. Proto také tato žena necítí se opuštěna a netruchlí nad jeho odchodem.

Získati Světlo věčné a v jeho záři se zdokonalovat, není tak snadné. Můžeme toho dosáhnouti zpravidla jen ve chvílích naprostého klidu, v tichu a soustředění. A právě toto soustřeďování zdá se tak mnohým velmi nesnadné. Byl jsem sám od mnoha lidí žádán, abych jim pověděl, jak se máme připraviti, abychom dosáhli dokonalého soustředění. Myslím, že moje odpověď bude zároveň odpovědí na otázku mnohého z vás.

Především je třeba najíti si k podobnému soustředění chvilku, ve které by nás nikdo nerušil. Pak si prostě sedněte a zachovejte naprostý klid. Nemyslete na nic, a přijdou-li vám na mysl nějaké myšlenky, žádnou z nich se neobírejte. Dokážeme-li to, pak se nám z našeho nitra ozvou odpovědi na všechny naše otázky, jež jsme si přáli mít zodpověděny. Jest to naše duše, která do našeho nitra předává potřebné nám poučení, a to prostřednictvím ducha z onoho Božského Vševědění, čili pomůže nám k tomu Světlu věčnému, které vyzařuje z Ducha Svatého. To jest to tajuplné, mystické spojení s Bohem.

K takovému soustředění je zapotřebí klidu, ale někdy můžeme k němu dospěti i prostřed nejhlučnější společnosti. Je k tomu ovšem nezbytná veliká síla k sebeovládání, abychom zvítězili nad svými myšlenkami, deroucími se z neklidného prostředí do naší mysli. Mnohdy se nám také stává, že právě ve chvíli, kdy si přejeme soustřediti se, hrne se celá spousta myšlenek, které nás stále odvádějí. Nemůžeme zabránit tomu, abychom je nevnímali, ale nesmíme se žádnou z nich blíže obírat, sice si sami soustředění znemožníme.

V okamžiku, kdy se soustředíte, pocítíte ve svém nitru náhle podivnou prázdnotu, která vás v prvé chvíli překvapí, snad docela i udiví, takže se vám zdá, že jste se ztratili sami sobě. Najednou – nic o sobě nevíte, nevnímáte ani své okolí, a to je právě správné. Pak již stačí jen v tomto klidu setrvat a dosáhnete toho, po čem toužíte. Vaše duše zprostředkuje vám žádoucí paprsek světla věčné Pravdy a Moudrosti, přinese vám poučení o věcech, o kterých jste si

přáli býti poučeni, dá vám odpověď i na nejtěžší nejsložitější otázky, které jste dříve sami nedovedli rozřešit, chápat a zpracovat. Tak najednou jako by všechno leželo před vámi hotové, vypracované, ba dokonce vás udivuje, že jste ještě před chvílí mohli mít nějaké pochybnosti, nebo že vám mohlo být něco nejasné, nepochopitelné.

Pro mne nejsou podobné chvíle osvícení tak vzácné, a jsem přesvědčen, že k podobným zážitkům může dospět každý, kdo se naučí opravdově se soustřeďovat. Snad to někomu dá více práce, ale neztrácejte trpělivost, jen cvikem dospějete k cíli, a jeho dosažením budete bohatě odměněni. Můžete dospět i tak daleko, že se naučíte soustřeďovat se i v prostředí ne právě klidném, třebas na ulici, v davu lidí. Postačí vám pak třebas jen kratičká pausa v rozhovoru, vy se na okamžik ztišíte, a v tomto zlomku vteřiny dočkáte se takového záblesku Světla, které vám přinese poučení o ohromných věcech.

Znám takové okamžiky z vlastní zkušenosti. Přinesly mi mnohdy zcela nečekaně poučení o věcech, o kterých jsem neměl ani potuchy. Mnohdy jsem měl pocit, že v tom okamžiku vnikl domne jakýsi nepatrný, neviditelný prášeček, který se v okamžiku rozrostl v ohromnou horu vědomostí nebo miliony částeček, z nichž každá mi něco nového sdělovala. Těchto nových poznatků, tak v kratičkém okamžiku získaných, bylo rázem tolik, že bych byl mohl napsati celou objemnou knihu o věci, o které bych byl před chvílí stačil říci sotva několik vět.

To je to Světlo věčné, které přijde často ve chvíli, kdy jste se ho ani nenadáli. Nemůžeme v něm býti stále, ale za to pak takovýto požehnaný okamžik stačí, abyste o něm mluvili jako o štěstí, které vás potkalo, o štěstí, že se vás dotkl paprsek Světla věčného. Pak také budete moci říci, že jste správně pochopili zázrak Světla věčného, že jste cítili, poznali, slyšeli a viděli jeho zázračný účinek.

Tondou zážitky těch,kdož žijí vnitřním životem, dovedou se soustředit a paprsky Světla věčného přijímat.

Nesmíme však zapomínat, že Světlo věčné nepůsobí jen na nitro naše, na našeho ducha, duši a náš duchovní život. Světlo věčné je životodárné, a proto působí i na naše tělo, činí nás zdravými, silnými, schopnými každé práce, odolnými ke každému boji, který nám život ukládá. Světlo věčné jest pro naše tělo povzbuzující, posilující vzpruhou, takže se v jeho záblesku cítíme blažení, svěží a mladí.

Světlo věčné přibližuje nás k věčnému zdroji věčného Života, věčné Lásky, věčné Moudrosti, věčné Dokonalosti. Proto má tak ohromný význam pro nás, poutníky pozemské. Toto Světlo věčné činí nás schopné vykonat i takové skutky, které v očích i ústech druhých zdají se zázraky, poněvadž podobných skutků nikdy není schopen ten,kdo oddán svému rozumu, Světlo věčné od sebe odvrací a jeho pomoci nevyužívá.

Známe umělce nebo vědecké pracovníky, kteří udivují přímo ohromným bohatstvím svého díla, takže když staneme nad souhrnem jejich životního díla, ptáme se v údivu: Kdy to všechno mohl jeden člověk stvořit? Jak na to časově stačil? Je jisto, že každý z těchto mimořádných tvůrčích talentů tvořil s neobyčejnou lehkostí a tato lehkost tvoření byla podmíněna jen pomocí Boží, osvícením Ducha Svatého, těmi záblesky Světla věčného, které umělec ve svém nitru dovedl zachycovat. Pak již přenášel na papír nebo tesal do kamene obrazy,které ve chvíli osvícení viděl nebo slyšel tak jasně před sebou, že ve chvíli vlastního tvoření byl pouhým nástrojem vlastní představy.

Jen takto stvořená díla jsou pak nesmrtelná, věčná. Takových děl se nedotkne čas, móda, přechodný vkus, taková díla zůstávají věčně krásná a cenná. Vedle takovýchto děl máme mnoho těch, které se třebas i na chvíli líbí, jsou třebas i v některém období přeceňována, ale neudrží se dlouho, jejich zmizení není nikde pociťováno. To jsou díla, která nebyla tvořena od zorným úhlem Věčnosti – jak Masaryk si přál a sám také tvořil – nýbrž tvořili je umělci bez osvícení Duchem Svatým, bez Světla věčného, z pouhého rozumu a lidské matematiky, a proto také byla předurčena k brzkému zániku.

S největší úctou a obdivem se skláníme před krásou děl antických, před umělci starých Řeků, Římanů, Egypťanů, a tisíciletí, která dobu jejich tvořivosti dělí od dnešních dnů, jsou nám nejlepším dokladem toho, že tito tvůrci, jejichž díla přečkala celé věky, stvořili tuto věčnou krásu jen v harmonii a souzvuku s Nekonečnem, v záblescích Světla věčného. Světlo věčné se dotýkalo duše i ducha těchto umělců, a z jejich niter vytryskovaly ony výtvory zázračné krásy a dokonalosti, před kterými se s velebnou úctou skláníme i dnes.

Kdo pocítil účinek Světla věčného, kdo poznal, kolik obrovské síly je v jediném jeho paprsku, ten snad uvěří tomu, že je třeba se cele přimknout ke Světlu věčnému již zde, na této zemi, ne teprve až po smrti. A dle této své víry člověk pak celý svůj život usměrňuje, vše koná pod zorným úhlem Věčnosti, a tím sám svou nesmrtelnost si tvoří.

Snažte se proto všichni dosáhnout Světla věčného! Čím více vás bude, tím hustší budou řady užitečných pracovníků pro celek, kteří přispějí k ozdravění a obšťastnění lidstva. Buďte vděčni a přijímejte pozorně i ony kratičké záblesky, ve kterých Světlo věčné vás se dotkne. I tyto ojedinělé chvíle jsou ohromně cenné, protože přinášejí zpravidla popudy k důležitým činům.

Takový okamžik, kdy se vaše nitro zachvěje a srdce bude prudčeji bít touhou po vykonání něčeho dobrého, takový okamžik dobře zachyťte! Nedopusťte, aby bez odezvy zmizel, protože v tomto okamžiku sek vám přibližuje nejen Světlo věčné, nýbrž sám Bůh – Kristus. V takové chvíli pocítíte velikost svou, která ve vás zanechá touhu rozmnožit podobné okamžiky projevované lásky a konaného dobra, aby podobný pocit blaženosti udržel se ve vás trvale.

Jsou lidé, o nichž s plným přesvědčením řeknete, že jsou to lidé ušlechtilí, ušlechtilé duše. Jejich ušlechtilost pramení ve skutečnosti v tom, že přijali Světlo věčné, že se v něm stále pohybují. Proto ani nemohou, ani nedovedou vykonat něco zlého, nepoctivého, lživého. Vždy a všude projeví se pouze jejich snaha po spravedlnosti, jejich touha žíti láskou, v lásce a pro lásku, touha po dokonalosti a ušlechtilosti odráží se v každém jejich činu. To proto, že jejich nitro je ozářeno Světlem věčným, takže oni ani v myšlenkách se nemohou a nedovedou obírat špatnými skutky, tím méně jsou schopni něco špatného uskutečnit.

Vzácné jsou plody Světla věčného! Kdo by je nechtěl sbírat! Každý, kdo jednou, třebas jen na okamžik pocítil a poznal jeho účinek, uvědomil si jistě také, jak veliká je Láska Boží k nám. Ale to není ještě ani stínem toho poznání, k němuž přichází člověk, který Světlo věčné plně v sebe přijal, v němž toto Světlo trvale působí. Teprve ten pociťuje a zažívá tu velikost a nesmírnost Lásky Boží, teprve ten Boha pozná a v sobě, ve svém nitru, v celé své duchovní bytosti Ho pocítí. A nikdo z těch, kdož k podobným zážitkům dospěl, nechtěl by pak za nic na světě vzdát se tohoto ohromného bohatství, kterého dosáhl právě tím, že se upřímně snažil Světlo věčné získati a trvale v něm žíti. –

Přátelé drazí, domnívám se, že my všichni toužíme po tom, abychom Světlo věčné pro sebe získali, abychom si je udrželi trvale, ne pouze na okamžik, a také ne pouze pro sebe, nýbrž i ostatním je připomínali a zvěst o něm šířili i mezi lidmi, žijícími dosud ve tmách.

Proste tedy Boha o ten veliký dar, aby vám světlo věčné nikdy neuhaslo, aby vám svítilo trvale, v celém vašem žití pozemském a pak i v životě záhrobním. Proste a bude vám dáno, neboť jest pro nás pro všechny připraveno. A radovat se bude s vámi i náš Otec Nebeský i náš Pán a Spasitel, spatří-li celé stádečko dobrých oveček, deroucích se do Jeho ovčince, toužících dostati se na výsluní paprsku Světla věčného, pod žár Jeho věčné Lásky.

A nebude jistě ani jediný z vás, který by nechtěl opravdově toužit po Světle věčném, který by nechtěl prožívati blaženosti z něho plynoucí, podobně jako ti, kteří již je v sobě pocítili, našli.

Nehledejte je v samotách, ani v chrámech, kde lidé obyčejně marně je hledají. Hledejte je ve svém nitru, v sobě samém, neboť tam, ve vás je chrám, ve kterém máte budovati Království Boží na zemi. Tam se snažte rozsvítit to Světlo věčné, aby si tam u vás, mohl

vybudovati trvalý stánek nejen Otec Nebeský, nýbrž i Kristus, věčná Láska, Tvůrce všeho dokonalého a krásného.

A k tomu, aby vaše nitra byla očištěna, připravena a osvětlena, přeji vám, aby Bůh ve Své veliké Lásce vám pomáhal a žehnal a Svou velikou Láskou všechny vás objímal a Světlem věčným neustále osvěcoval.

73. Proč lidstvo tolik trpí

Jistě již nesčetněkrát zastavil se každý z vás nad touto otázkou. Pohled do našeho života vlastního nebo do života našich bližních, stejně jako úvahy o bolestech a utrpení lidstva jako celku, vyvolávají všude mnohdy přežalostné –proč? – proč lidstvo tolik trpí?

Odpovím vám dnes za sebe, jak já to cítím a vidím se stanoviska duchovního, a ponechávám vám, abyste o příčinách mnou uváděných sami přemýšleli, a uznáte-li jejich závažnost, přičinili se také sami o jejich odstranění.

Hlavní příčinou všeho utrpení jest přílišná jednostrannost života, zasvěceného pouze hmotě. Veliká většina lidí žije pouze život hmotný, tělesný a přehlíží přitom úplně podstatu svého života, to jest život duchovní, zapomíná na svou duši. A tím, že lidé zapomínají na svou duši a propadají cele jen životu hmotnému, ztrácejí úplně harmonii života tělesného s duševním i duchovním.

Již sama o sobě skutečnost, že lidé nedovedou nalézt a vypěstovat tuto nezbytnou harmonii života tělesného s životem duševním, a zase naopak duševního života s hmotným, již tento fakt sám můžeme označit jako jednu z hlavních příčin mnoha lidských utrpení, a to především proto, že lidé takto žijící ztrácejí to nejcennější –to jest spojení s Bohem. Těžko ovšem žádat od podobných fanatických služebníků hmoty, aby pochopili cenu toho, oč se sami tímto způsobem života připravují. A dokud oni sami nezačnou přemýšlet o duši a duchu, aby se sami přičinili o harmonické vyrovnání svého života, nikdo jiný jim pomoci nemůže.

Věrni hmotě, nenajdou žádné spojení se svojí duší, ani s Duchem, ani s Bohem, a proto budou stále tápat ve tmách, vydáni častému utrpení.

Další příčinu lidského utrpení vidím v tom, že se lidé, zejména v posledních desetiletích, hromadně odvraceli od náboženství. Mnozí z těch, kteří i v církvi setrvali, nenašli správnou cestu pravého náboženství a spokojovali se pouhým náboženstvím obřadů a formalit. Zachovávali předpisy své církve, účastnili se obřadů, klaněli se před obrazy, poklekali před oltáři, ale v jejich modlitbách nebylo vroucí, opravdové víry, která je základem pravého náboženství.

Vedle těchto nepravých věřících měly a mají snad všechny církve celou řadu tak zvaných matrikových příslušníků, to jest věřících, kteří jsou vedení jako příslušníci církve, ale ve svém vyznání jsou tak vlažní, že ani církevní předpisy nezachovávají. Je to většinou jen setrvačnost, která je přiměla k setrvání v církvi, v níž byli vychováni, a pak u takovýchto věřících nelze mluvit o pravém náboženství, které vede k mystickému, tajuplnému spojení s Bohem.

Pravé náboženství, jak jsme si řekli na jiném místě, je zcela jednoduché a naprosto přístupné každému člověku, bez ohledu na to, k jaké církvi náleží, nebo jakého je vyznání. Opakuji proto jen krátce : Náboženství je *mravní síla a čistá, veliká láska*, bez obřadů, bez zázraků a bez příkras. A toto náboženství jest jediným pojítkem duše lidské s duchem a Bohem.

Je-li dnes tolik těch, kteří bloudí životem bez náboženství vůbec anebo se spokojují náboženstvím nepravým, nedivme se, že je pak tolik těch, kteří trpí. Dá se to zcela jednoduše vysvětlit.

Mezi námi, kolem nás a konečně i v nás působí neustále dvě mocné síly, a to dobro – Bůh, vedle zla – Satana. Je na člověku, aby si dle své vůle vybral, za čím chce jíti. Člověk,

který žije jen životem hmotným a zanedbává život duševní i duchovní, má vždycky blíže ke zlu než k dobru. Slouží raději Satanovi než Bohu, a Satan může mu dáti jen ty dary, kterými On vládne, a těmi jsou utrpení, bída, zoufalství, bolesti, nemoci, nespokojenost, nezdar v práci a podobné

Setkáte-li se s takovými lidmi a vidíte, jak mnohdy těžce trpí, musíte je politovat, ale nejen proto, co všechno musí snášeti, nýbrž především proto, že vidíte naprostou zbytečnost jejich těžkých utrpení, která si tito nešťastníci svým blouděním sami připravují.

Člověk, který si uvědomil, že duše a duch spolu s hmotou musí tvořit náplň jeho života, bude se vždy starati více o duši než o tělo. Stará-li se o svou duši, pak musí hledati toho velkého Ducha. Pratvůrce všeho, Prapříčinu všeho života, to jest Boha – a již tímto hledáním se k Otci přibližuje.

Snažte se proto vypěstovat v sobě mravní sílu a čistou, velikou lásku, zachovávejte to pravé náboženství, a přesvědčíte se velmi brzy, jak snadná je cesta k blaženosti, k velikým darům Blžím, k plnému štěstí a spokojenosti, *bez utrpení a bolu*.

Nezapomínejte nikdy na to, že pravé náboženství má také své zákony, a to Zákony Boží, které se poněkud liší od zákonů lidských. Zákony lidské lze obejíti, úskočně se vyhnout trestu za prohřešení proti zákonům lidským. Nikdy však nelze obejít Zákon Boží, nikdy se nevyhneme následkům, které přicházejí jako neúprosná odplata za každé naše prohřešení proti Zákonům Božím. Mnozí se domnívají, že dokud se nestřetnou s paragrafem, jednají pořád správně. Mnozí nejsou ani příliš vybíraví ve svém chytráctví, jak obejít zákon lidský, mnohdy se pohybují na samém okraji hranic zákona lidského, před samým nebezpečím trestu, jemuž mnohdy jen o vlásek uniknou. Dokud se jim toto jejich počínání daří, jsou stále přesvědčeni, že jednají správně, že jim nikdo nemá co vyčítat, tím méně pak aby vyčítali oni sami sobě. A ozve-li se v nich přece hlas svědomí, utěšují se stále nadějí, že budou i v budoucnu uchráněni následků svých špatných činů. Dost možné, že se jim podaří skutečně se vyhnouti spravedlnosti lidské, nikdy však se nevyhnou vyšší spravedlnosti Boží.

Zákony Boží nejsou nám tak přesně diktovány, jako zákony lidské, také tresty nejsou přesně stanoveny a přímo nehrozí, za to však tyto Zákony jsou tak pevné a důsledné, že se nedají obejíti, není možno vyhnouti se jim. Tyto Zákony Boží platily již před miliony let, platí od počátku světa a platí i dnes. Dnes dvojnásob, protože lidstvo stojí již na pátém stupni svého duchovního vývoje, kdy dokončuje se sféra rozumová, a proto rozum lidský má již býti vyvinutý na tolik, aby dovedl pochopit co je správné a vyhnul se každému překročení Zákona Božího. Dnes, pro člověka dnešní doby, neplatí již žádné výmluvy na neznalost Zákonů Božích, protože dnešní člověk, mající rozum a svobodnou vůli, dospěl již tak daleko, aby věděl, co je jeho povinností a dle toho jednal.

Zákony Boží, to věčně platící Slovo, přišel nám znovu opakovat náš nejvyšší Učitel a Spasitel Pán Ježíš. Proč tedy lidé nehledají v Jeho učení? Proč se nepoučují z Jeho Zákonů o tom, jak mají žít, aby žili spokojeným, zdravým, mravně čistým životem bez utrpení? Proč se vymykají tomuto zákonu Lásky? Což se mohou domnívat, že pro ně Zákony Boží neplatí, že pro ně neplatí proto, že oni je neuznávají? Jak mohou vůbec neuznávat a odvrhovat Zákon Boží, když existenci Boha popřít nemohou, znají Pána Ježíše a Jeho učení a vědí o existenci Krista?

To jsou velmi vážné omyly, a tím hůře pro lidstvo, že se tak rozšířily. Nevěrci, kteří nechtějí nic vědět a slyšet o Bohu-Kristu a Ježíši, odmítají Jejich Zákony proto, že je jim milejší jít životem bezohledně a tvrdě, třebas i přes mrtvoly svých bližních, jen když dosáhnou svých sobeckých cílů. Bývají to především peníze, blahobyt, po kterém touží, tedy věci hmotné, a přitom se ani příliš nestarají o to, zda jejich cesta, kterou si k dosažení tohoto bezcenného statku hmotného zvolili, je poctivá. Mnozí používají podobných pochybných cest i k dosažení toužené slávy, stejně pomíjející a prchavé, jako všechen blahobyt hmotný, a když je pak stihne nějaké utrpení, které přichází jen jako důsledek jejich nezachovávání Zákonů

Božích, velmi se tomu diví. Ba, mnozí proti tomu ještě reptají a ve svém utrpení vidí jen nový doklad toho, že spravedlnost Boží žádná neexistuje.

Mnoho a mnoho lidí přišlo již ke mně s prosbou o pomoc v jejich utrpení. Vyslechl jsem mnoho nářků a těžkých zpovědí a příliš mnoho bylo těch, kteří přiznávali otevřeně, že v Boha nevěří. Nevěří v Boha, který prý neexistuje, nevěří v pohádky, které se vypravují o Pánu Ježíši, protože prý vůbec neexistoval. Ubohý, ubohý člověk, který jen popírá a popírá! Svou nevírou přímo přivolává Satana a proto bývá ovládnut zlými vlivy. Přiznává se otevřeně, že se odvrátil od dobra a lásky a chce dobrovolně konat zlo, ke kterému jej Satan svádí, a tak se stává služebníkem Satanovým a plete sám na sebe bič. Takový ubožák však ani nechápe, že svojí povolností vůči Satanovým svodům ve skutečnosti Satanovi ubližuje, protože i on je služebníkem Božím a pomáhá lidstvu k pokroku. Svými svody zkouší člověka, zda z vlastní vůle ho poslechne, či zůstane-li raději věren Zákonům Božím. A protože se Satan nesmí vrátiti do Otcovského domu tak dlouho, dokud bude existovati jedna jediná lidská bytost, která by byla ochotna jej poslechnouti, oddaluje se Satanův návrat k Otci a tím se mu ubližuje. A za to Satan trestá každého, kdo se rozhodne překročiti Zákony Boží, proto rozdává tak bohatě své dary, jimiž jsou bolesti a utrpení.

Odvracení lidstva od pravé cesty k Bohu a nezachovávání Zákonů Božích trvá již příliš dlouho, ale právě v posledních letech vyvrcholuje. Proto vidíme tolik zla kolem sebe. Celá tisíciletí střádalo se zlo po troškách. Pokrok rozumu vybičoval lidi k různým zlům, vrcholícím až v perversnosti nejen pohlavní, nýbrž i mravní. Jednou muselo se konečně toto nastřádané zlo ukázati zřetelněji na povrchu života, a zároveň s ním ukázaly se i jeho strašné následky. To, co se stalo až dosud, stejně jako všechno co ještě přijde, vše přijít muselo.

Všechno zlo soustřeďovalo se až dosud na tak zvané černé planetě, nyní však již po leta vybíjí se na naší zeměkouli. Všude, kam dopadne paprsek této planety, všude je s lidstvem zle. To je to zúčtování, které se děje na konci každého věku, to je ten „Poslední soud“, který se opakuje v závěru každého jednotlivého věku, nikoliv však konec světa, jak si to některé sekty náboženské představují.

K tomuto soudu máme býti všichni připraveni tak, aby nás to největší utrpení minulo. Musíme se převychovat, a s touto převýchovou musí každý sám u sebe začít. Především se snažit dostat se na správnou cestu k čistému pravému náboženství, mravní síle a čisté veliké lásce. Kdo bude upřímně chtít touto cestou jít, ten také bude moci pro ní kráčet, protože Bůh sám bude mu pomáhat.

Neříkejte nikdo z vás, že vy jako jedinec to nezměníte, že nic nezmůžete sám proti svému okolí, které je jiného názoru. Velmi byste se mýlili. Každý z nás má nejen povinnost, nýbrž i právo na to, aby se stal lepším. Každý z nás má se snažit, aby se stal pravým dítkem Božím, a tím se stane ihned, jakmile si vědomí svůj duševní život v harmonii s životem duchovním, protože pocítí, že má všemocného Otce, Vůdce a Učitele, který ho vede jen k dobrému a užitečnému a pak mu opravdu nezbude nic jiného, než pokorná poslušnost všech Jeho Zákonů.

Každý z nás, byť sebe nepatrnější, musí této své povinnosti dbáti a plniti daný mu úkol, aby nechyběl v celkovém plánu Otce Nebeského. Každý z nás je důležitým činitelem, nepostradatelnou složkou, nezbytným kolečkem v celkovém koloběhu světa, v životě lidstva, a to tak důležitým, že by žádného z nás Otec Nebeský, Tvůrce všeho, nemohl postrádati, něco by chybělo v tom velikém stroji vesmíru, kdyby jen jedno kolečko vypadlo a správně se netočilo.

Proto je povinností každého z nás uvědomit si, že jsme součástí velikého celku, součástkou samého Boha, k Němuž máme určité povinnosti, které třeba plnit, abychom se sami nevyřadili ze všech těch blažeností, které Bůh Svým věrným připravil. Pro toto blaženství a pro svoji harmonii s duchem, která nás udrží ve spojení s Bohem, nesmíme zanedbávati svou duši. Ona vede nás vždy jen na správnou cestu a učí nás jen dobru, proto

musíme si osvojit tolik mravní síly, abychom dovedli vždy uposlechnouti jejích pokynů. Jděme za hlasem duše své, půjdeme stále tou cestou, na kterou nás volal Svým vzácným učením Pán Ježíš. Jen tak budeme schopni přijímati v sebe Krista, nejvyšší Lásku Boží. Jen tak se vyhneme všemu utrpení.

Přátelé drazí, všímáte-li si pozorně života a všeho, co se kolem vás děje, došli jste jistě k poznání, že člověk, který žil ušlechtilým životem a plnil ve všem Zákony Boží, zejména nejvyšší Zákon Lásky, že takový člověk nikdy netrpěl a vždycky zachoval si v nitru svém klid, i když prožíval časem cosi takového, co jiní nazývali utrpením.

Jistě mi odpustíte, připomínám-li tu dnes znovu, tentokrát jako příklad takového „šťastného trpitele“, který se sám nikdy necítil nešťastným – svoji maminku. Zemřela v sedmdesáti letech. Byla to vtělená dobrota, láska, obětavost a ochota ke všem. Ona znala a dobře věděla, co je to zákon lásky, a také jej důkladně plnila. Snad někdy docela mimoděk, nevědomky, prostě jen proto, že nemohla jednati jinak, nedovedla být jiná než dobrá, laskavá a vlídná. Po celý život nebyla nemocná, vždy jen zdravá, svěží, spokojená, veselá, ač neměla lehký život. Ulehla jen na chvíli, kdy dávala život novému dítěti, a to bylo sedmnáctkrát v jejím životě, po osmnácté ulehla, když se již loučila se svým pozemským životem.

Když dnes vzpomínám na život své matky, chápu, odkud se brala její nekonečná trpělivost, která vykouzlila ten věčně spokojený úsměv na její tváři. Bylo to pro ni tak jednoduché, tak samozřejmé, že ani nedovedla jednati jinak. Prostinká žena, obětovala se své rodině, pomáhala všude, kde pomoci mohla, posloužila každému ochotně a ráda. Neobsluhovala jen svoji četnou rodinu, sloužila současně ve 4-5 rodinách, aby pomohla otci děti uživit, ač její domácnost byla vždy ve vzorném pořádku a čistotě. A přitom ještě pomáhala otci při řemesle a roznášela jeho práci zákazníkům, mnohdy i dosti vzdáleným. Dnešní doba pohlíží na podobné ženy jako na mučednice, a dnešní ženy jistě si myslí, že by to ani nevydržely. Proč to vydržela moje maminka? Proč ji nikdy nikdo neviděl a neslyšel naříkat?

Ona věděla velmi dobře, jaké jsou její duchovní povinnosti, protože byla naplněna pravou nábožností a zbožností, která se v ní projevovala vždy a při každé příležitosti. Ona znala to pravé náboženství, ne obřady bez vnitřního procítění, a proto její nitro bylo neustále naplněno Kristem, ten ji sílil a pomáhal, takže žila bez utrpení, i v chudobě a při těžké práci, On dal jí tolik trpělivosti, že nikdy nenaříkala, byla šťastna a spokojena.

Její opravdová zbožnost dala jí také zcela jinou metodu ve výchově dětí, než jakou znají dnešní matky. Mám živě v paměti chvíli, kdy otec, - dej mu Bůh věčnou slávu a odpuštění – mamince křivdil a neprávem jí něco vytýkal. Když otec odešel, domlouvaly jsme jí my – děti – proč si to dala líbit, když to bylo od tatínka nespravedlivé. A ona nám tehdy řekla:

„Buďte zticha a neopovažujte se takto mluvit o svém otci! Musíte ho ctít a milovat! Měl plné právo říci mi to, zasloužila jsem si to, měla jsem mlčet a pokorně přijmout jeho výtku!“

To byl obraz její pokory, který ji činil tak trpělivou. A celý její život je jen obrazem života žitého podle Zákonů Božích. A protože se uměla těmto Zákonům podřídit a ve všem je zachovávat, proto byl její život pro ni tak jednoduchý.

I nás děti maminka učila stejně jak to dovedla ona – snášet tiše a bez reptání všecko, co nás potkalo. A kdyby i bolest nitro rozdírala, úsměv s tváře nesmí zmizet. Nikdy nemáme nosit své trápení na odiv druhým, nikdo nemá vědět, co se v našem nitru děje, protože bolest nebo rozhořčení je přechodné, leč slova naší stížnosti zůstanou trvale v paměti druhých. A vždycky stačí jen chvíle, abychom si uvědomili, že byli jsme to my sami, kteří jsme si své trápení připravili, že jsme si je tedy zasloužili svým překročením Zákonů Božích, a naše utrpení se promění v pocit vyrovnanosti, utrpení zmizí. Zmizí proto, že jsme dovedli zaujmouti správný postoj k němu, a to je rozhodující. Ne míra utrpení neb hloubka bolesti, ale naše stanovisko, s jakým je dovedeme přijímat, rozhodují o tom, zda trpíme či netrpíme.

Všichni přirozeně toužíme po tom, abychom mohli žít bez utrpení, abychom mohli být spokojeni a šťastni. Proč se tedy nedat na tu cestu, která skutečně míří k tomu pravému štěstí, blaženosti, spokojenosti a zdraví? Každý z nás má to sám ve své moci. Nevymlouvejte se, že vy sami nic nezmůžete, že jste bezmocní proti okolnostem a podobně. Vždyť i vy máte svobodnou vůli a svůj rozum, a svým rozumem můžete ovládati svoji vůli tak, abyste nečinili nic proti Zákonům Božím a neuvedli sami sebe do neštěstí, utrpení, nemocí a bolestí.

Co lidí trpí dnes proto, že si svou nestřídmostí v jídle a pití zničili zdraví, a nyní naříkají na různé choroby a bolesti. Co lidí, zejména žen, trpí proto, že žili nesprávným životem pohlavním. Kde je čistota a účelnost pohlavního života? Lidé zapomínají, že se jim dostalo v pohlavních orgánech nejcennějšího daru k tomu, aby tvořili nový život a stali se spolutvůrci Božími. Proč tedy zneužívají těchto darů místo k posvátnému úkolu tvoření nového života k pouhému ukájení svých vášní a vybičování svého pudu? Což není to zcela přirozené, že v důsledku toho musí pak tolik trpět?

A což takové ženy, které pocítí následky svého styku s mužem a odváží se vraždit nový život, který v nich vzklíčil. Ať je to žena vdaná, která tak činí pro své pohodlí nebo jiné sobecké zájmy, nebo svobodná dívka, která chce si před světem zachovat nedotčenou pověst a vraždí plod své nesprávné lásky, takové ženy se nemohou divit velikému trápení, které neodvratně přijde. Bývá to těžká rakovina dělohy, vnitřní nádory, různé hniloby a s tím spojené nepříjemné výtoky. To vše jsou jen důsledky jejich nesprávného, falešného, často i nečistého života pohlavního. Proč trpí? Vždyť měly ve své moci tomu všemu zabránit. Měly se včas ovládat, měly si uvědomit svou povinnost k čistému životu uplatnit svou mravní sílu, zachovat věrně zákony přírodní i Zákony Boží. Pak by je žádné utrpení nebylo stihlo. A když tak neučinily, dočkají se toho, že naříkají, běhají od lékaře k lékaři a mnohdy slyší od nich, že jim není pomoci. Nyní přepadne je strach před smrtí, bojí se odejít a konečně si uvědomují, že se minuly pravým cílem života, že šly falešnou cestou, že se mylně domnívaly, že je třeba nejprve něco užít, a pak teprve přemýšlet o věcech duchovních, na to že jim postačí až konec života. Ale rozkoše těla, kterým dávaly přednost před vším ostatním, urychlily cestu ke konci, neúprosný zákon přírody hrozí náhle smrtí. Pak by chtěly vše napravit, ale mnohdy je již pozdě. Choroba pokračuje nezadržitelně a svědomí se hlásí a připomíná, že se dosud nevypořádaly s životem. Tím vzniká jim nové utrpení, protože vedle strachu před smrtí tíží je i hrůza před následky posmrtnými, odplata za jejich nesprávný život.

Kdyby hledaly dříve harmonii života tělesného s duševním a duševního s duchovním, pak by se smrti nebály a klidně hleděly by vstříc okamžiku, kdy povolá je Bůh do nového života z tohoto slzavého údolí,nebály by se umírat. Těšily by se na ten okamžik, který je vlastně vzkříšením k novému, k lepšímu životu, všichni, kdož by je na tuto cestu provázeli, uvědomovali by si tento radostný přechod do nového života a nemuseli by nad nimi plakat. Pláč, když už se lidé bez něj nedovedou loučit, byl by spíše na místě ve chvíli, kdy přichází na svět nové děcko, protože ono se loučí se svou duchovní volností, ve které tato duchovní bytost lidská před svým zrozením žila ale i do tohoto svého nového vězení – těla – přichází každá bytost jen z Vůle Boží, aby novým životem ukázala, je-li schopna jíti lepší cestou, než jakou šla v život minulém, a proto i zrození nového člověka máme vítati vážně, s láskou a vděčností ke svému Tvůrci.

V mnohých případech je právě ten minulý život příčinou mnoha utrpení. Kdo si své špatné skutky neodčinil v předcházejícím životě, buď skutky láskyplnými nebo utrpením, tedy svůj život předcházející řádně nezúčtoval, ten zanechává po svém odchodu s tohoto světa zbytky svých neodčiněných zlých skutků v astrální pláni a vydává se na cestu očistnou, na které pozná čím chybil a jak těžce se prohřešil i proti své vlastní duši, která se snažila vésti jej jen k dobru, a on ji neposlouchal. Před novým zrozením vrací se znovu do astrální pláně, kde se setkává se zbytky svých hříchů, čekajících tu naň, aby je,jako poutní svůj raneček, nesl s sebou dále do nového života a zde je odčinil.

To je to utrpení, které shledáváme u mnoha dětí – mrzáčků, a které je provází celým jejich životem. Ale je tu zase bezměrná veliká Láska Boží, která neopouští ani takového ubožáka a provází jej stále, ať je to slepec, hluchoněmý, či jinou tělesnou vadou postižený člověk. Ulehčuje mu jeho těžký život tím, že mu do nitra vložila velikou trpělivost, kterou ovšem zdravý člověk ani nechápe. Jen tato ohromná a obdivuhodná trpělivost umožňuje život takového chudáka, zabraňuje mu v zoufalství a pomáhá mu nésti jeho neblahý úděl života,který si přinesl s sebou ze života minulého. Proto takový člověk snáší vše klidně, naplněn vědomím, že odčiňuje si tímto svým utrpením své staré hříchy a provinění proti Zákonům Božím i proti přírodě samé spáchané.

Není málo těch, kteří trpí podobnými, tak zvanými karmickými utrpeními.

Je jistě zajímavé, že většina takto postižených lidí je si vědoma příčiny svého utrpení, hlavně ti, kteří přišli již do styku se spiritismem nebo s jinými „duchovními vědami“ – jak tomu rádi říkají. Když přijdou ke mně prosit o pomoc, neopomenou uvést, že sami tuší ve své chorobě karmické následky, že si ji přinesli z minulého života, a proto také vše trpělivě a bez reptání snášejí. Činí tak s plným vědomím, že si tím očistí svůj duchovní život, ba blahořečí mnohdy Bohu za to, že jim prokázal tak velikou milost tím, že dal jim příležitost smazati tímto utrpením jejich starý hřích. A protože si to uvědomili, není již jejich utrpení tak bolestné, vše klidně snášejí až do smrti, na kterou pohlížejí jako na opravdové vysvobození.

Těžko bychom dnes hledali člověka, který prožil svůj život bez utrpení. Nikdo nezůstal uchráněn bolestných zkoušek, jenomže každý na ně jiným způsobem reagoval, každý je jinak přijímal. Začneme-li však uvažovat vážně nad svým vlastním , tak zvaným utrpením, pak přijdeme k tomu, že to, co jsme nazvali utrpením, nebylo a není utrpení. Ve většině případů je to pouhá nespokojenost nad tím, že se nám nepodařilo vždy uplatnit svou vůli, že se nám nevedlo všechno vždy tak, jak my jsme si usmyslili.

Mnohá utrpení jsou také jen osvobozujícím, očišťujícím prostředkem pro naše „já“, zároveň i prostředkem k probuzení našemu k lepšímu, duchovnímu životu. Proto mnohdy, pohlížíme-li po čase zpátky na všeliké ty nepříjemné, mnohdy i bolestné příhody, které nás v životě potkaly, vidíme pak, v náležitém časovém odstupu, že i ony nepříjemnosti měly pro nás užitečné následky. A přitom si přiznáme i to, že bychom ve svém vývoji nikdy nebyli dospěli tak daleko, kdyby nás nebyly potkaly právě ty věci, které se nám tehdy zdály tak nepříjemné, že jsme je považovali za veliká utrpení.

Znám rodiny, kde nechtěli nic slyšet o duchovním životě ani o spiritismu, a to především proto, že se jim moc dobře vedlo. Teprve když přišla nějaká těžká rána, rodina se najednou probudila začala hledat to neznámé, co dříve odmítala, začala se starat i o život posmrtný.

Ztráta drahého a milovaného člena rodiny,která je pro pozůstalé bolestným utrpením, přináší v zápětí velmi často probuzení nevěřících bytostí k novému a pravému životu. Jakmile vniknou tito lidé do zákonů duchovního života, snadno mizí jejich bolest, protože pochopí, že není smrti a že jejich milovaný, dosud tolik oplakávaný člen žije dále, je případně i stále s nimi.

A jaké je pak jejich štěstí, když ten, kterého považovali již za ztraceného, nejednou se k nim přihlásí a hovoří s nimi! Pak lze mluvit o štěstí,které se zrodilo z utrpení.

Každý, kdo třebas i touto cestou přijde konečně k poznání duše a ducha, k poznání Boha, té nejvyšší Síly, proměňující i největší utrpení v radost, dovede se již povznést nad malichernosti světa na tolik, že pro něj utrpení není utrpením nýbrž štěstím, bolest není mu již bolestí nýbrž radostí.

Člověk, který již tak daleko pokročil, dosáhl již stupně, na kterém dochází své pravé spásy.

Z toho vidíme, že každé utrpení i každá bolest, byť byly pro nás sebe nepříjemnější, jsou vždy projevem veliké Lásky Boží k nám a dokazují, že nás Bůh stále miluje, ale netrestá, pouze dopouští tak zvaná utrpení, a to jen v náš prospěch, k našemu dobru.

Náš Otec Nebeský má nás tolik rád, že všemi dary by nás obsypal, jen kdybychom si našli k Němu tu pravou cestu a dovedli se k Němu přiblížit upřímně, s prostou myslí a čistým nitrem, a svým citem dovedli správně vyjádřiti svou oddanou lásku k Němu. Pak bychom také dovedli správně přijímat Jeho veliké a vzácné dary, které jsou pro nás stále připraveny a které nám stále podává.

Pak byl by celý život prost všeho utrpení. Více blaha bylo by na světě a lidstvo přesvědčilo by se samo, jak snadné je budovat království Boží na zemi. Bylo by stále v nás i mezi námi, protože vnitru každého člověka kraloval by sám Kristus, který by nám pomáhal šířit lásku mezi lidem, přenášeti ji na druhé, aby všichni byli šťastni, spokojeni, aby všichni žili bez utrpení a bez bolesti.

Vám všem, přátelé, kteří jste již na správné cestě a pochopili jste, že je skutečně správná, přeji, aby vás Bůh sílil a vy na této cestě setrvali a došli kýženého cíle! A nepromeškáte-li jedinou příležitost, kdy mohli byste pomoci na správnou cestu jiným, budete o to šťastnější.

74. Utrpením rosteme

„K velkým lidem táhne se utrpení jako bouře k horám. To jest dokonalost, neboť čím více člověk trpí světskými bolestmi, tím více získává na věcech opravdových, duchovních.“ – To jsou slova Pána Ježíše.

Jako zlato v ohni se očistí a vychází ze žáru ryzí a čisté, tak i každý člověk svým utrpením se očišťuje, jím roste a duchovně se vyvíjí. Různá jsou utrpení, jimiž člověk prochází, různé jsou jeho příčiny i následky, proto také různé jsou jeho účinky a vliv na očištění a duchovní povznesení trpícího.

Jednak jsou mnohá utrpení, jež si malicherní lidé připravují zcela zbytečně sami, a takové utrpení nemá pro ně žádné ceny, mnozí, v klamném chápání ceny utrpení připravují si je zcela vědomě a svévolně, ale tím docílí jen toho, že své tělo, sami sebe oslabují, ztrácejí víru v život i lásku k němu. Mnozí zas hledají utrpení tam kde není a dovedou na příklad svoji denní práci zvát utrpením. Není a nemůže být utrpením to, co každý druhý dovede konat s naprostou samozřejmostí jako svoji povinnost, kterou koná třebas i rád a s láskou. Tedy takové utrpení pro podobné pracovníky nemůže být zase nijak prospěšné jejich duchovnímu životu. A konečně je tu celá řada pesimistů, kteří si ze života nedovedou vybrat nic radostnějšího a tonou stále v tíživé náladě trpících, nešťastných lidí. A ani pro ty neznamená jejich utrpení žádné prohloubení duchovního života.

Nechme však zatím stranou tyto hledače či strůjce utrpení a všimněme si především opravdového utrpení, které přichází zpravidla nečekaně, jako lavina sesype se na hlavu člověka a často přes noc zničí vše, co tvořilo zdánlivě zcela pevné základy klidného, spořádaného života.

Kdo jen trochu se přiblížil k duchovním pravdám, tomu jest již nyní zcela jasné, že žádné utrpení není bez příčiny a dále, že žádné utrpení nepřichází na člověka bez Vůle Boží. Již toto pouhé vědomí, že byla to Vůle Boží, která nám naše utrpení přisoudila, a že toto utrpení bylo nám dáno jenom proto, abychom se probudili ze svého nesprávného života, vyšli ze tmy do světla, jež Bůh nám posílá, abychom poznali, v čem jsme chybili, v čem jsme se prohřešili proti Zákonům Božím, již toto vědomí samo změní nás plně. Nebudeme nad svým utrpením zoufat, nebudeme sami nad sebou naříkat, přijmeme vše trpělivě a pokorně, až konečně naše poznání vyvrcholí v tom, že utrpení přestane být pro nás utrpením a bude pro nás radostí, bolest nebude bolestí ale naším štěstím.

Proto Pán řekl: „Utrpením rosteme!“

Proto také utrpení, která dovedeme přijímati s klidem, láskou a vděčností, přibližují nás ke spáse. A spása, to jest to nejvyšší, co člověk za svého života na pozemské pláni může získati.

Hledati příčinu našeho utrpení je tedy prvé, oč se máme vždy starati. Jinak trpíme, trpíme, nevíme proč a utrpení to nepřináší nám žádný užitek. Utrpení není trestem od Boha, jak mnozí mylně říkají. „Koho Bůh miluje, toho křížkem navštěvuje“ – říká lidové pořekadlo, ve kterém je skryta hluboká pravda.

V utrpení, jež nás postihne, musíme spatřovat projev veliké Lásky Boží k nám. Postihuje nás ve chvíli bloudění, upozorňuje a varuje před hříchy, kterých se znovu a znovu dopouštíme, kterými si ubližujeme a kterými se vzdalujeme od pravé cesty vedoucí k Bohu. Bůh chce nás donutit, abychom uvažovali o tom, čím jsme se prohřešovali nebo i nadále ještě prohřešujeme proti Jeho přikázáním, abychom mohli ještě včas vše napravit a hlavně pro budoucnost vyhnout se opakování včerejších chyb. Vždyť naše chyby a hříchy překážejí nám v našem duchovním postupu, v našem duchovním růstu, proto Láska Boží chce nás ochránit od zbytečného bloudění a činí tak – utrpením.

Zákony Boží jsou jen pro naše dobro a byly nám dány z veliké Lásky a Moudrosti Boží, abychom žili radostný a šťastný život bez utrpení. Kdo však toto nepochopil a domnívá se, že jeho rozum stojí výše než Moudrost Boží, že tedy Zákony Boží zachovávat nemusí, ten ovšem musí být ke správnému pochopení a poznání přiváděn zase jen utrpením.

Velmi se mýlí také ti, kteří se domnívají, že Zákony Boží mohou chytrácky obcházeti. Ani oni se nevyhnou nutnému utrpení. Bůh nás všecky stejně miluje, pro nás pro všechny Jeho Zákony platí, pro nás pro všechny také jednu cestu připravil, tu nejlepší a nejsprávnější cestu, po které jít znamená Jemu se přibližovat a tím získávat nejvyšší možné blaženosti. Z této milosti není nikdo vyloučen, ani ten, který zprvu bloudil a proto, když všechny ostatní mírné pokusy selhaly, musí přijít utrpení, aby bloudící ze svého omylu byl vyveden.

Nic si nepomůžete, budete-li nad svým utrpením naříkat. Přijde-li, ať již v jakékoli formě, přijměte je vždy s klidem a otázkou: zač trpím? Čím jsem se prohřešil? Čeho jsem se dopustil, že Bůh ve Své veliké Lásce musel si na mne takto vzpomenout?

Budete-li v klidu a tichu upřímně a poctivě přemýšlet a hledat, čím jste se proti Zákonům Bořím prohřešili, dostane se vám jistě potřebného vysvětlení, kdybyste snad nemohli v sobě nalézt potřebný klid a mír a nemohli přijít sami k poznání pravé příčiny svého utrpení, pak poproste o pomoc Boha těmito slovy:

„Otče náš Nebeský, Ty víš, že jsem ještě nedokonalé, slabé děcko Tvé a že proto ještě často chybuji. Ale nyní, v tomto okamžiku, nedovedu si uvědomit, čím jsem zhřešil, čím jsem si přivodil utrpení, kterým jsem právě postižen. A proto Tě prosím, osviť mne Svým Duchem svatým, abych poznal a pochopil příčinu svého utrpení. Slibuji Ti upřímně, že se vynasnažím, abych se příště podobného činu již nedopustil, že se polepším a že dle svých sil budu se snažit žít podle Tvých svatých Zákonů. Ale vím dobře, že jsem dosud sláb a že k tomu potřebuji Tvé svaté pomoci a proto Tě prosím, posiluj mne v mém snažení Svou velikou, přesvatou Láskou.“

Věřte, že tato prosba vaše bude tak účinná, že vám bude ihned dáno světlo poznání. Ve vašem nitru ozve se hlas, který vám řekne jasně kdy, čím a jak jste zhřešili. Poznáte-li již pravou příčinu svého utrpení, pak litujte upřímně svého pobloudění a snažte se napraviti, pokud napravit se dá, co jste nesprávného udělali a nakonec slibte sobě i Bohu, že se v budoucnu již podobných činů nedopustíte.

To jest to pravé poznání, ta nejlepší zpověď i vnitřní lítost, kterou hříšník musí pocítit, to jest to pokání, po kterém jest nám náš hřích odpuštěn, smazán, protože nyní již není ničím víc, než pouhým omylem, jehož jsme se dopustili a k němuž se již nevrátíme. Tím také mizí příčina našeho utrpení, protože toto utrpení dosáhlo svého účelu, to jest poznání spáchaného

zla a nabytí nové zkušenosti. Je-li již odstraněna příčina našeho utrpení, pak také zmizí jeho následky, zmizí utrpení samo se všemi svými bolestmi.

Jakmile pocítíte tuto změnu, která se s vámi udála, nezapomeňte ihned poděkovat Otci Nebeskému za onu velikou milost, kterou vám prokázal i utrpením i poznáním jeho příčiny a konečně i tím, že vám popřál nabýti nové, velmi cenné zkušenosti pro další život. Pochopili jste příčinu i následky, očistili se od nich, a s touto novu zkušeností postoupili jste zas o krok dále ve svém duchovním vývoji. Poznali jste na příkladu vám nejbližším, že utrpením skutečně rosteme.

Takto přijímejme všechna utrpení, jež časem přicházejí!

Nemyslete, že postačí jedno takové utrpení, abyste se stali dokonalými. Nemyslete, že byste takto, až příliš lacino, mohli získat tu největší milost a štěstí, kterých člověk může dosáhnouti za svého pozemského života. Váš příslib, vaše vůle plnit Zákony Boží, musí se projevit ve vašem celém jednání i myšlení. A i při této nejlepší vůli a upřímné snaze stane se vám často, že klopýtnete a dopustíte se mnohých omylů a poklesků. Proto se zase znovu, třebas po delším čase, objeví nové utrpení, nové zkoušky. A v těchto zkouškách máte dokázat, co z každého utrpení, jímž projdete, dovedete pro sebe vytěžit, co jste z něho získali.

Člověk opravdu moudrý, který již prošel několikerým utrpením a pochopil, proč jimi projíti musel, nepovažuje již utrpení za utrpení a přijímá je jako šťastný projev Lásky Boží, ví a věří, že vše to bylo jen pro jeho dobro, vše to bylo užitečné pro jeho nejvyšší Lásky k nám, proto také netrpí a bolesti necítí. Tuší je pouze, ale jeho nitra se nedotýkají. To svědčí jen o tom, že vyspěl již a tak svým utrpením vyrostl, že lze o něm říci, že i on je takovým velikým člověkem, k němuž se táhne utrpení jako bouře k horám. Podobně jako hory zůstanou i při bouři sebe větší nedotčeny, tak i takový velký člověk stojí jako skála vše převyšující a žádná životní bouře, jež utrpení s sebou přináší, nijak mu neublíží. Jest obrněn absolutní vírou ve velikou Lásku Boží a poznáním, že si toto utrpení mohl ušetřit, kdyby byl nehřešil.

Tak nás Otec Nebeský vede stále výš a výš, stále blíž a blíž k Sobě. Jaká to v podstatě, jaká to blaženost projít celým životem a tolika utrpeními a nakonec poznat, že celý život, třebaže byl i samým utrpením naplněný, zanechal přece jen ohromné a nesmazatelné stopy veliké Lásky Boží. K tomuto poznání dojde-li člověk, pak musí i uznati, že i když ho osud těžce pronásledoval a zkoušel, že Láska Boží stále ho provázela a nikdy neopustila.

Toto ovšem platí jen o těch utrpeních, která jsou skutečným a pro nás užitečným utrpením,která nás vedou k dokonalosti a spáse, kterými opravdu rosteme.

Těchto utrpení není však tolik jako těch, která si člověk sám vytváří a zcela zbytečně působí. Záleží velmi na tom, jak dovedeme přijímat skutečnosti, před něž nás poměry života postaví. Mnozí si své utrpení namlouvají, uměle si je vykonstruhují a považují za utrpení věci, které jiného moudřejšího člověka ponechají úplně klidného. Moudrý člověk prostě nepřipustí, aby se ho dotkly takové bezvýznamnosti, jako jsou na příklad urážlivá slova nepřátel nebo nějaká zpráva v novinách a podobné věci, nad kterými se jiný člověk dovede rozčílit a přijímat je rozbolestněně, jako nějaké utrpení.

Moudrý člověk prostě nepřipustí, aby do jeho nitra nějaké zlo vešlo, nepřipustí je tak daleko, aby mu mohlo ublížit. On silou své vůle vytvořil si kolem sebe ochranný kruh, který učiní z něho nedobytnou tvrz proti každému utrpení z venku přicházejícímu a u tohoto kruhu zastaví se vše, co by ho jinak mohlo přivést z rovnováhy. On sice vidí a slyší vše, co je na něho vysíláno, ale je tak dokonale zakotven ve svém duchu a pomocí své duše má tak pevné spojení s Bohem, že žádné zlo nemůže mu ublížiti. On také často si říká: „*Ty Jsi má Božská síla ve mně, ó Pane, v Tebe věřím!*“

Může proto působiti na něho někdo slabší a méně dokonalý, než je on sám? A tímto slabším a méně dokonalým člověkem je každý, kdo dovede nebo chce někomu ubližovat. Může pak takový člověk ublížit někomu, kdo stojí duchovně opravdu výš než on?

Každý, kdo si dovedl vytvořit kolem sebe takový ochranný kruh, zůstává ušetřen všech drobných nepříjemností a častého rozčilování, jimiž tak mnozí trpí. Trpí jednak proto, že všechny takové nepříjemnosti vnějška pouštějí příliš hluboko do svých niter, jednak proto, že jsou vždy ochotni sebe litovat a nad sebou naříkat, jako by jen oni jediní trpěli nikdo víc, anebo jsou naplněni věčnou nespokojeností, že neděje se vše tak jak oni by si přáli. To jsou ta utrpení, jež si lidé zcela zbytečně sami připravují a jimi zbytečně trpí.

Takovéto utrpení není ovšem nikomu prospěšné, tímto utrpením nikdo neroste, nýbrž jen sebe sama oslabuje, ničí si zdraví, zkracuje a otravuje si život.

Jestliže někdo špatně o vás mluví a pomlouvá vás, jest to vždy jeho věcí a nikoliv vaší. On mluví, on se namáhá vás očernit, proč byste se museli vy starat o to, co druhý dělá? I když prudkými slovy naráží na vás přímo, vždy se snažte zachovat klid. Jen on se prohřešuje, jen on se bude za to zodpovídat před Otcem Nebeským a my máme ho proto pouze politovat, že je dosud tak nízko ve svém duchovním vývoji, že je dosud schopen vědomě a úmyslně někomu ublížit. Musíme ho politovat i proto, že se mu ještě nedostalo pravého světla na cestu životem, aby se oprostil od své nenávisti a snažil se působit na své okolí jen láskou. Naším úkolem v takovém případě je – prosit Boha, aby mu odpustil jeho nevědomost, že se snížil tak hluboko, že chtěl konati zlo a nám ublížiti.

Tímto způsobem se ubráníme před mnohým utrpení, které by nám zlí lidé rádi připravili. Takto se bránit může každý člověk, který opravdu chce a správně pochopí svou povinnost ke svým bližním i k sobě samému a zcela vědomě naplňuje celý svůj život láskou. Kdo půjde touto cestou, ten dojde té dokonalost, že i o něm bude možno říci, že i on je velký člověk.

Mnoho utrpení připravuje si člověk opomíjením, nezachováváním nebo dokonce neuznáváním Zákonů Božích. V mnoha případech dalo by se mluvit přímo o oposici proti Moudrosti Boží, protože jsou lidé, kteří si myslí, že všemu lépe rozumějí než Bůh sám, neuznávají Zákony Boží, nechtí se jimi řídit a řídí se jen svým dosud neosvíceným rozumem. Mnohdy je tento jejich rozum velmi špatným rádcem a průvodcem na cestě života, protože je obyčejně svádí na scestí. Na místě pravé cesty pokory, která vede k Bohu, sledují cestu pýchy a domýšlivého rozumářství, která je neustále vzdaluje od Boha, od Něhož jediné mohou dosáhnouti všeho, co pro svůj život duchovní i hmotný potřebují.

Tito rozumáři, pýchou svého rozumu přímo posedlí, žádají stále, aby se všechno řídilo dle jejich přání, dle jejich vůle. I každého člověka by nejraději předělali, aby byl takový, jakého by ho oni chtěli mít a jsou velmi roztrpčení, nespokojení a rozčilení, když se jim to nedaří. Trpí tímto nezdarem a trpěti musí, protože nedovedou přijímati každého s láskou tak jak je a nedovedou s klidem snášeti chyby druhých. Tím si ovšem velmi otravují svůj život vlastní a jsou nepříjemní, nevlídní ke všem, s nimiž přicházejí do styku. Na obou stranách vzniká zde mnoho zbytečného utrpení a to pouze proto, že podobný jednotlivec chce stále a zcela bezohledně uplatňovat svoji vůli a nechce se v ničem podříditi Vůli Boží.

Zcela právem označujeme takovýto druh lidí jako pošetilce, kteří chtějí hlavou zeď prorazit.

Kdyby naopak dovedli být snášenliví, kdyby chápali, že každý člověk stojí na jiném stupni duchovního vývoje a proto každý musí být jiný, pak by vše, i chyby druhých přijímali jako samozřejmost a na místě výčitek a nespokojenosti starali by se spíše o to, jak by chybujícím pomohli svou láskou, aby se i oni dostali výše a stali se dokonalejšími. Svou láskou působili by na jejich duchovní já, aby se očišťovalo a zušlechťovalo. Tímto způsobem ušetřili by nejen sobě ale i druhým mnoho zbytečného utrpení.

To platí především v manželství, ve kterém žijí dva lidé navzájem na sebe odkázaní, kteří mají v klidu a míru vedle sebe žít, aby mezi nimi existovala trvalá harmonie. Mají-li se tito lidé opravdu rádi, pak je jim ovšem velmi snadné splnit tyto předpoklady a vytvořit si pravý rodinný ráj. Běda však manželství, kde není opravdové lásky! Tam není klid a harmonie, mnohdy se takové soužití podobá spíše peklu. Trpí tu muž, trpí tu žena, a přece toto utrpení je

zcela zbytečné a nikomu nepřinese žádný užitek. Nevlídné, mnohdy přímo nenávistné prostředí vytváří mnoho křivd, ale kdyby jich tu i celé hory byly nanešeny, při dobré vůli dá se vše zase napravit. I když manželé dlouho bloudili a dostali se již tak daleko, že uvažují o rozvodu nebo jeden druhému tímto skoncováním hrozí,nikdy není ještě pozdě, aby se všechno nemohlo zase smírně vyřídit a k dobrému obrátit. Hlavním činitelem jest zde především láska, která dovede oba smířit, všechno odpustit a položit základy k novému a lepšímu životu, ze kterého zmizí všechno včerejší utrpení.

Dojde-li v manželství k nevěře, je pochopitelné, že u klamaného vzbudí vždy lítost a veliké utrpení, nedovede-li tento oklamaný zaujmout k tomu správné stanovisko. I taková nevěra vyžaduje, aby byla láska na svém místě nedala se umlčet jinými pocity, které zpravidla jsou rozhodujícími, a pak vše se dá napravit.

Je třeba uvědomit si, že i toto utrpení je pro člověka zkouškou od Boha seslanou. V této zkoušce máme dokázat, jak velká byla naše láska k tomu, kdo nás nyní klame, zda byla to láska opravdová, čistá, nesobecká, nevypočítavá, nebyla-li to jen tak zvaná láska smyslná, bez hlubšího podkladu. A právě nyní za těchto okolností máme dokázat, jak veliká byla naše láska, protože dle toho jak milujeme, dle toho zachováme se k chybujícímu a dovedeme odpouštět, tak jak nás tomu učil Pán Ježíš.

Uvážíme-li, že se nic neděje bez Vůle Boží, musíme věřit i tomu, že i toto Bůh připustil, aby v nás vyvolal něco vyššího, ušlechtilejšího, co v nás sice dřímalo, ale nemělo dosud příležitost se projevit, tedy zase jen dělo se tak jen k našemu duchovnímu prospěchu.

Takovéto příležitosti jsou zkouškou pro oba manžele, protože oba mají nyní příležitost přeměřit hloubku a opravdovost svých vzájemných citů. Nyní pocítí jasně, co je vlastně spojilo, co je přimělo k uzavření manželství. Běda pak manželům, kteří v této zkoušce neobstojí a musí si doznati, že všechna tak slibovaná a prohlašovaná láska byla vlastně podvodem, že mezi nimi nebyla nikdy opravdová, čistá láska, nýbrž jen smyslná touha po ukojení tělesných vášní. Tato nepoctivá hra nemůže ovšem zůstati bez trestu, proto tedy přišlo toto utrpení, kterým vše končí.

V takovém manželství, kde nebylo podobných klamů a do opravdové lásky vzájemné zasáhlo jen dočasné pobloudění jednoho z nich, tam onen druhý dovede odpustit a svou čistou láskou bloudícího druha zachránit. Chce-li jej získat zpět, musí ze svého nitra vypudit všechnu nenávist vůči nevěrnému i vůči osobě, která je příčinou této zpronevěry a oba tyto pobloudilé milovat tak, aby se duchovní já obou těchto lidí probudila k poznání, že chybují, že se dopouštějí hříchu. Je-li tato láska opravdu upřímná a opravdová, pak zcela jistě přemůže účinky chvilkového poblouznění a chybující se vrátí a zaktoví znovu pevně tam, kde na něho láska čekala. Pak teprve začne to pravé šťastné manželství.

Tímto způsobem lze odstranit jedno z největších utrpení lidských, protože zpravidla provází člověka celá léta, mnohdy celý život.

Zejména v poslední době jest nevěra a všechno utrpení, jež s sebou přináší, zjevem velmi častým. Příčinou toho jest vzájemné nepochopení ,nedostatek trpělivost a ochoty vyhovět jeden druhému a dále pouhá smyslnost, mylně nazývaná láskou, která velmi brzy dojde svého ukojení, nabaží se, a potom dovede zcela brutálně odhodit a zavrhnout to, co si předem slibovali, kde zůstala opravdová láska?

Proto má každý dobře uvažovat, než se odhodlá ke společnému životu a zkoumat, co je zde přitažlivé, zda skutečná podstata, samo nitro a povaha člověka, či jenom vnějšek, usměvavá náladovost nebo dokonce výhody materielní. Snadno uvěří mladá žena lichotným slovům muže, který často lásku jen předstírá, aby ženu pro sebe získal. Zpytujte proto vy, ženy, dobře nitro takového člověka, zpytujte jeho duchovní podstatu, jeho sklony a hlavně jeho upřímnost. Bude-li jeho prvou snahou mít ve vás milenku, která se mu ochotně vzdá, pak jej můžete s klidným svědomím odmítnout, protože říká vám jasně, že touží pouze po vašem

těle, ne však po vaší duši a vaší lásce. Prodáte-li takovému člověku své tělo za falešné pozlátko lásky, připravíte si tím zcela jistě mnoho utrpení.

Poznáte-li však muže, který si váží vašeho čistého ženství, vašeho neposkvrněného panenství, jehož se před uzavřením sňatku neodvažuje dotknout, pak můžete si být jisty, že tento člověk touží po vás jen pro vaše duchovní hodnoty a proto můžete mu věřit, že jeho láska je upřímná a opravdová. Takovému člověku nemusíte se bát svěřit svůj život a jeho lásku láskou splácet. Ten nepřipraví vám žádné utrpení a s ním také nedospějete úvahám o rozvodu.

Svého druha volí si člověk na celý život, a proto žádná vypočítavost nesmí zde rozhodovat. Ve všem se můžete přepočítat a dožít zklamání, jen láska, opravdová, čistá, nesobecká nezklame nikdy. S láskou přichází vždy naprostá upřímnost, poctivost na obou stranách, které dají společnému životu bezpečné základy, kde není místa pro neshody a z nich plynoucí utrpení.

A ještě jeden zdroj častého utrpení bych tu chtěl připomenout. Jsou to utrpení, rovněž zcela zbytečná, která vznikají ze špatného sousedství.

Jsou lidé, kteří by mohli žít spokojeně a v klidu, ale nepřejí si toho. Prostě - chybělo by jim to, kdyby se nemohli s někým stále hádat, kdyby nemohli někoho pomlouvat, na jiných chyby vyhledávat, i kdyby k tomu vynalézání chyb museli si vymýšlet sebe složitější záminky. Oni je najdou, protože celý jejich zájem je soustředěn na to, jak pozlobit toho druhého, jak ublížit sousedu.

Na takového tvůrce zbytečného utrpení jest jen jediný recept, jak jej zneškodnit, a to – přijímat všechny jeho projevy jen s úsměvem dobrou náladou, nic si z toho nedělat, nedat se vyprovokovat k žádnému sporu s ním. Nesplácejte stejné stejným a uvidíte, jaký to bude mít účinek. Váš klid bude působit jako žhavý popel, sypaný na hlavu provokujícího, a tím jej odzbrojíte. Brzy přejde jej pak chuť k vyvolávání dalších mrzutostí a dá vám pokoj. Dost možné, že nakonec tento váš nepřítel změní se nejlepšího přítele. V každém případě však přestane se namáhat se vším, co proti vám dosud podnikal, dáte-li mu jasně znát, že vás se toto vše vůbec nedotýká a nic si z toho neděláte.

Člověk, který se dá vyrušit ze své rovnováhy, zlobí se, rozčiluje, způsobuje si tím mnoho zbytečného utrpení, mnohdy jeho neustálé napětí nervové rozrušení může zavinit i různé choroby. Proto, přátelé drazí, zachovejte si vždy a ve všem klid! Ať se děje kolem vás cokoliv, kdyby se kolem vás lidé rvali, nedejte se vyrušit ničím ze svého klidu. Snaže se vždy jen svojí láskou působit na druhé, aby se uklidnili i oni a uvidíte, jak blahodárný účinek váš klid bude mít. Zabráníte tím také mnohému zbytečnému utrpení!

Podobných příkladů i různé zkušenosti k nim mohl bych uvést mnoho a mnoho, protože lidé jsou opravdu velmi vynalézaví ve vyhledávání svého utrpení. Každé takové utrpení, pro nás a náš duchovní život zcela bezcenné a zbytečné, dá se léčit jen jedním lékem, ke každému novému druhu utrpení musel bych zase opakovat jednu jedinou,prve již řečenou radu: zachovat klid a nechat působit čistou, velikou lásku.

Stihne-li nás však utrpení opravdové, Bohem dopuštěné, naučme se zase správně s klidem je přijmout jako veliký dar milosti Boží, kterým má býti uspíšen náš duchovní růst, a poznáme pak, že nezáleží ani tolik na tom co nás potká, jako na tom, jaké stanovisko my k tomu zaujmeme.

Proto radím vám, vytvořte kolem sebe onen ochranný kruh, aby do vašeho nitra nemohlo vstoupit nic, co by rozbouřilo hladinu vašeho života a snažte se zůstati stále pevni ve svých dobrých předsevzetích,věrni svému klidu. Uchráníte se tím před mnoha utrpeními! Bůh vám k tomu pomáhej!

75. Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší

Navazuji dnešní svoji přednášku na slova starého lidového přísloví, které je jistě velmi dobře vžito, dost často je i slýcháme z úst těch, kteří se radují nad šťastným koncem nějaké obávané nebo dokonce tragické příhody, která v poslední chvíli od zlého se odvrátila a dobře skončila. A přece jen málokdo si uvědomuje skutečný dosah pravdy v tomto přísloví uložené, a ještě méně je těch, kteří této pravdě skutečně věří.

Toto pořekadlo, stejně jako mnoho a mnoho podobných ,má svůj kořen v lidové moudrosti, v bohatých zkušenostech našich předků, využívat těchto starých zkušeností i dnes, může býti i pro nás jen užitečné. Lidová moudrost v přísloví uložená nepodléhá módě, platí dnes stejně jako včera a ani věky budoucí na této pravdě nic nezmění.

Vím, že mnohý z vás se již sám mnohokráte přesvědčil o tom, že v nouzi nejvyšší je pomoc Boží nejbližší, a přece přes tuto zkušenost vlastní přechází bez povšimnutí, nedovede z této své zkušenosti v budoucnu těžit a podle ní se řídit.

Většinou lidé ani nedomyslí, nechápou, jak hluboká filosofie náboženská a jak mocná duchovní opora pro člověka se tu skrývá. Kdyby jen to dovedli – věřit a věřit, že pomoc Boží je stále nablízku! Uspořili by si mnoho bezesných nocí, mnoho zbytečného strachu a starostí, unikli by i mnohému utrpení, které v jejich zbytečném strachu zákeřně roste.

Je třeba věřit! Věřit, že i nade mnou, nad každým z nás neustále bdí a o nás se stará Ten nejlaskavější a zároveň i nejmocnější Otec, který nás všecky miluje a o nás se stará.

Jen bezmezná víra v Něj a v Jeho pomoc může nás vyvésti z největšího neštěstí a uchrániti nás před bědami, již – již se na nás valícími.

Avšak lidé, raději než by této hluboké pravdě uvěřili, raději propadají své beznadějnosti. Obírají se příliš svými starostmi, mnohdy docela zbytečnými, zveličují své obavy a pochybnosti, propadají dokonce i strachu,který jim rve nervy a ničí i jejich zdraví tělesné. Všechny tyto útrapy prožívají zcela zbytečně a pouze proto, že mají příliš malou víru. Ba u mnohých možno říci, že si přímo ve své nevíře vyhledávají příležitost k nespokojenosti, aby mohli neustále žalovat na svůj krutý osud. Takoví lidé ovšem nevzpomenou ani jednou jedinkrát na hlubokou pravdu lidového přísloví: Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší.

Doporučuji vám, abyste si toto pořekadlo připomínali při každé příležitosti, a zejména vždycky ve chvíli, kdy vás potká něco nepříjemného. Ve chvílích, kdy je vám nejhůře, kdy třebas nedostatek životních potřeb zdá se vám již nesnesitelný, když nemoc vaše nebo někoho z vašich drahých zdá se již nevyléčitelná, nebo když se vás začíná zmocňovat strach o vaši budoucnost – v takových chvílích nezapomeňte nikdy na onen kus moudrosti, uložené v lidovém pořekadle. Vyslovte je, opakujte je, opakujte znovu s plnou vírou a pevným přesvědčením, že pomoc Boží je vám nejblíže, a ucítíte podivné osvěžení a posílení, které vám pomůže dál.

Rozpomeňte se zpátky na vlastní své zážitky, jistě si připomenete ne jeden, ale celou řadu případů, které vám nejlépe potvrdí pravdivost mých slov. Ve chvíli, kdy bylo vám nejhůře, stalo se najednou něco neočekávaného, co úplně změnilo situaci, takže nedošlo k tomu, čeho jste se tolik obávali. To byla právě ta pomoc Boží, která – třebas v posledním okamžiku, ale přece jen přišla, aby vás zachránila před blížící se katastrofou. Čím těžší a bolestnější byly chvíle přežitých obav, tím jasnější pro vás důkaz, že se o vás stará a vždy vám pomáhá nejlaskavější Otec Nebeský, který dobře věděl, co se s vámi dělo a děje, a proto postará se vždy včas o to, aby odvrátil od vás to, čeho jste se tak obávali. Možná, že to byla jen Bohem samým určená krušná zkouška, aby tímto způsobem vyzkoušel vaši víru v Něj, a aby vám také dokázal, že na nás opravdu nikdy nezapomíná se Svojí Láskou. Mnohdy jsou tyto zkoušky velmi těžké, i sám život bývá v sázce.

Uvedu vám některé příklady.

Naše známá spisovatelka E. byla v Japonsku právě ve chvíli, kdy tato země byla postižena tragickým zemětřesením. Domy kolem ní se hroutily, zkáza na všech stranách zřejmá, a ona jen ve své úzkosti vroucně se modlila a prosila Boha, aby zůstala zachráněna. Zhroutil se i dům, ve kterém se skrývala, zůstala v jeho troskách zasypána, a jen pramalá naděje byla, že by jí někdo odtud včas vysvobodil. Ale přece jen zůstala živa nezraněna, protože jeden trám řítící se stavby se vzepřel tak, že vytvořil nad ní jakousi střechu a ochrannou zeď, které ji uchránily před spoustou padajících kamenů a cihel. Několik dnů trvalo toto vězení o hladu a žízni, a ona se zase jen modlila a Boha o pomoc prosila, a to s pevnou vírou, že v její nouzi nejvyšší Bůh svoji pomoc neodepře. Věřila a víru neztrácela. Nezemřela hlady, nezadusila se, pomoc přišla. Zachránci, kteří ji z trosek vysvobodili, našli ji vysílenou hladem, v rozedraných šatech, ale naprosto nezraněnou. Přežila tuto těžko zkoušku své víry v Boha a vrátila se s neporušeným zdravím zpět do Čech a svoje zážitky z těchto chvil mi vyprávěla.

A nyní vám povím, v jaké situaci jsem se kdysi ocitl já sám.

Bylo to za světové války, někdy po roce 1917, kdy generální štáb, vedený arcivévodou Bedřichem, vydal pro pražské místodržitelství rozkaz, že mám být oběšen. Byl to důsledek udání jednoho moravského poštmistra, který ve své horlivosti upozornil generální štáb na to, že vydávám a školám posílám papírové figurky husitského vojska a sokolského sletu. Arcivévoda Bedřich viděl v těchto papírových figurkách veliké nebezpečí pro rakouskou říši, a protože já jsem je vydával a školám k hromadnému odebírání doporučoval, měl jsme být za to – jakožto šiřitel nebezpečných myšlenek sokolských a husitských – oběšen. Dokonce bylo mi přičítáno i to, že moje sokolská výchova působí do té míry, že sokolové přebíhají na frontě k nepříteli, a tak jako nepohodlný a nebezpečný občan měl jsem být oběšen. Tento rozkaz poslalo ministerstvo vojenství ve Vídni do Prahy, a pražské policejní ředitelství předvolalo mne k výslechu. Policejní komisař vylíčil mi situaci a dodal, že to se mnou vypadá moc špatně, a nepodaří-li se mi dokázat, že jsem loyální rakouský občan, pak mne oprátka jistě nemine.

„Ale jak mohu, pane doktore, dokázat, že jsem lokálním občanem rakouský, když jím ve skutečnosti nejsem?“ – smál jsem se s lehkým srdcem.

Tu se teprve pan komisař vážně rozhněval a vytýkal mi, jak si to dovoluji mluvit s ním, s osobou úřední a v úředních místnostech, že ho tímto způsobem přivádím do velmi trapné situace, dovoluji-li si vypovídat tak nebezpečně směle, a nakonec dodal: „Chci vám pomoci z oprátky, protože si vás velmi vážím již ze svých studentských let a jsem vám vděčen za vaše laciné knihy, které jsem jen vaší zásluhou- že byly tak levné – mohl číst a poznat. Ale vy svou neopatrností uvedl byste mne sám do neštěstí. Abyste věděl, že věc je opravdu vážná, tady máte originál nařízení, které nám došlo. Přečtěte si to sám, abyste věděl, že ta oprátka byla vám již přisouzena“.

Teď teprve jsem mohl pochopit vážnost situace. Moje první myšlenka byla na Boha, pevná víra, že mne On neopustí. Již v tom viděl jsem dobrotivé řízení Boží, že tuto věc dostal k vyřízení člověk tak ušlechtilý, který hned od prvního okamžiku myslil na to, jak by příkrý rozsudek zneškodnil a mně pomohl. Když jsem si přečetl rozsudek, uvěřil jsem slovům komisařovým, že mne může zachránit jen jediné – a to – dokázat, že jsem skutečně loyálním občanem rakouským. V prvé chvíli vzpomněl jsem na ministra Rezka, který mne svého času téměř donutil k tomu,a bych císaři Františku Josefovi I. věnoval všechna mnou vydaná umělecká díla. Neposílal jsem to tehdy s radostí, a také mne nijak zvlášť nepotěšil děkovný přípis z Vídně, kde mi bylo tlumočeno císařovo poděkování za krásná umělecká díla, která se mu velmi líbila a byla zařazena do jeho soukromé knihovny. I od císaře Karla měl jsem podobné poděkování za umělecká díla, která si on sám na výstavě vybral, ježto jsem k nim nepřiložil účet, odměnil mne brilantovou jehlicí s jeho monogramem.

Tyto dvě maličkosti, kterým jsem nikdy nepřikládal velký význam, stačily již, aby mne zachránily. Když jsem pak dále vykládal panu komisaři, že mám od několika ministrů obchodu poděkování za vystavování uměleckých děl na různých výstavách cizině, odkud se mi dostalo vždy uznání a nejvyšších cen, tu se pan komisař dal do smíchu a řekl: „Prosím vás, vždyť vy jste černožlutější, než sám Kaiser Franz Josef!“ – A to také mne zachránilo.

Toto vnuknutí, tato připomínka několika dávno již zapomenutých skutečností, to byla pomoc Boží, která v nouzi nejvyšší byla mi nejbližší, a ta mne zachránila před potupnou smrtí na šibenici.

Ale bylo mi popřáno, abych se v podobné situaci ocitl ještě jednou, a to v době, kdy se v italské armádě objevili naši legionáři. Několik z nich bylo zajato rakouskými vojáky u Arca a tam pověšeni. U každého z nich se však našel týž talisman, a to zmenšený obraz Mathauserův, Mistr Jan Hus píše poslední dopis Čechům ze žaláře v Kostinici. Tyto talismany – jeden mám také na památku – dali si naši hoši tisknout sami v Italii a k obrázku připojili povzbuzující text k hrdinství za vlast. Přesto však vojenští pánové hledali viníka doma – v Čechách, a hledali kdo je zde vydával a rozšiřoval, když na italském tisku nebyla tiskárna uvedená. Nedalo jim mnoho práce zjistit, kdo tento obraz šířil, protože jsem jej vydal jednak v původní velikosti jako obraz v nákladu 120 000, a k tomu vyšel týž obraz zmenšený na pohlednicích, a těch se tisklo 750 000.

Když bylo toto oznámeno arcivévodovi Bedřichovi, byl strašně rozezlen, že jsem to zase já, který byl již jednou k ověšení odsouzen, jak je to možné , že jeho nařízení nebylo vykonáno, a vydal nový rozkaz, znějící ještě neúprosněji než prvý, aby rozkaz byl ihned vykonán.

Policie dostala příkaz zatknouti mne a uvěznit. Spokojila se však s tím, že mne předvolala k výslechu, a zase dostal moji věc k vyřízení týž komisař, který rozhodoval po prvé. Tentokrát však nebyl nijak nadšen, ba naopak byl velmi skleslý, protože prý ta oprátka moc dobře sedí a sám nenacházel východisko. Bylo to již na jaře 1918, kdy už bylo všeobecně cíti, že Rakousko mele z posledního, a tu zase jen Bůh vnukl mi spásnou myšlenku požádat, zda by bylo možno věc alespoň na chvíli oddálit, odložit. Pan komisař nechápal, proč žádám tento odklad, a proto jsem mu pověděl co mi bylo známo o naší zajištěné již samostatnosti, na kterou nebudeme muset již dlouho čekat, protože zhroucení Rakouska je již na obzoru. „A podaří-li se vám vyřízení tohoto příkazu odložit, uchráníte mne i po druhé před šibenicí, protože nikdo nebude mít pak čas ptát se vás na to, jak jste tento rozkaz vyplnil!

V panu komisaři zápasil chvíli svědomitý úředník s dobrým Čechem a člověkem spravedlivým, a nakonec zvítězila v něm vyšší spravedlnost proti zvůli takových pánů Gerů, kteří šlapali po naší svobodě. Chvíli ještě nad mými slovy uvažoval, pak otevřel zásuvku ve svém stole a založit tam pod hromádku nevyřízených spisů přípis pro mne tak závažný. Udělal nad ním kříž a dodal: „Odpočívej v pokoji!“

Tak jsem vyvázl i po druhé z velmi nebezpečné situace. Viděl jsem v tom zase jen nový a nezvratný důkaz toho, že pomoc Boží je vždycky nejbližší, když nouze sevře člověka do kleští bezmoci a bezradnosti.

Věřte, nevyzpytatelné jsou cesty Páně. Mnohdy nechápeme ani, proč to či ono se děje, mnohdy se to příčí i našemu rozumu, tak podivuhodně spletité jsou události, jichž svědky či účastníky jsme se stali, aniž bychom věděli jak a proč. Nechápeme to a nemůžeme pochopit, protože neznáme ani svůj osud, ani tajemství řízení Božího. Jen On Sám ví a vše řídí. Vše je moudře řízeno, vše předem připraveno, aby se nám dostalo včas všeho, co potřebujeme, abychom byli uchráněni mnohdy i velkých neštěstí, o tom jsem se sám moc dobře přesvědčil.

Proto nemějte nikdy z ničeho strach. Důvěřujte jen plně v Lásku Boží, která vás nikdy neopustí, a uvidíte, že vše dopadne vždy dobře. Nemějte nikdy obavy o zítřek, o svoji budoucnost. Odevzdejte se pokorně do rukou Božích a věřte absolutně, že všechno řídí Bůh, a co Bůh řídí, dobře řídí a Jeho mocná pomoc je pro vás vždy připravena. Tím ušetříte si mnoho

starostí, váš život bude vyrovnaný a spokojený, zachováte si zdraví na dlouhá léta. Strachem a starostmi o budoucnost, mnohdy docela zbytečnými, nic nezískáte, ba naopak ztrácíte. Ztrácíte důvěru v sebe, která je nezbytnou složkou každého úspěchu a radosti z vlastní práce, otravujete sami sebe i své okolí a připravujete se o všechnu radost ze života. Nezapomene na vás Bůh, nikdy vás neopustí, zůstáváte-li věrni Jeho Zákonům a plníte věrně své povinnosti.

Říkejte si denně: „Otče náš Nebeský, já věřím, že bez Tvé Vůle nic se neděje, a protože věřím ve Tvou velikou Lásku, Moudrost a Všemohoucnost, odevzdávám se do Tvé přesvaté Vůle. Čiň se mnou co je Ti libo, dávej mi co Sám chceš, se vším budu spokojen, za všechno budu Ti vděčný, ať to bude pro mne příjemné nebo nepříjemné, protože Ty ve Své veliké Moudrosti víš lépe než já, co je pro mne užitečné a potřebné, co je prospěšné pro moji duši i můj duchovní život věčný.“

Mnoho lidí prožívá hrůzostrašné představy a přímo chorobně se bojí smrti. Jak zbytečný to strach! Vždyť přece není smrti, jest jen život věčný. A jsme-li z Vůle Boží odvoláni z pozemského života do života duchovního, jest to zase jen pro naše dobro, neboť zde čeká nás vzkříšení k životu věčnému.

Opět jiný druh strachu znají boháči, kteří žijí v neustálém strachu o svůj majetek, o peníze, a na všech stranách vidí číhající nebezpečí. Chudáci! Opravdoví chudáci k politování! Proč si toho tolik nastřádali? Proč na tom svém majetku tolik lpí? Proč udělali ze sebe otroky hmoty, když tato hmota, o kterou se nepřestávají bát, nemá pro jejich duchovní život pražádné ceny, ba právě naopak jest jen překážkou ve vývoji k dokonalém životu? Proč raději nepoužijí svých peněz pro dobro svých bližních, jak nás to učil Pán Ježíš? Máte-li tolik, že můžete bezstarostně žít, proč nepomůžete těm, kteří jsou v bídě a nouzi? K čemu hromadíte majetek, který je vlastně kletbou pro váš život duchovní a do vašeho života hmotného přináší jen zbytečné starosti, strach, nespokojenost, ba mnohdy i neštěstí?

- Blaze tomu kdo nic nemá, nestará se kam co schová!- Připomeňme si tu citát z oné staré písničky, je v něm tolik pravdy! Člověk bez majetku je nekonečně šťastnější než boháč. A stále a stále můžeme se přesvědčovat o tom, že právě lidé vyšlí z největší chudoby, vykonali pro lidstvo největší skutky, stvořili ohromná díla, a to především proto, že nebyli zatíženi kletbou majetku. Byli skromní ve svých potřebách, zůstali ušetřeni starostí o majetek, byli uchráněni všech svodů mamonu, a proto se mohli nerušeně věnovat jen své užitečné práci pro celek. Tím prospívali nejlépe sami sobě i svému duchovnímu vývoji. Proto také byla jim vždy pomoc Boží nejbližší, proto také s touto pomocí mohli vykonati to, co žádný člověk hmotou zatížený vykonati nemůže.

A kdybyste se o svůj hmotný majetek sebe více starali, kdybyste si na něm nevím jak zakládali, kdybyste starostmi o jeho udržení a rozmnožení nespali, kdybyste jej nevím jak hlídali a třebas i na něm seděli, pro každého může přijít chvíle, že z vás budou obratem ruky žebráci, kteří nemají zhola nic, jakou skutečnou cenu může tedy míti takový majetek ,když vás může někdo jiný o něj připravit, když můžete být ošizen, okraden?

Všichni jsme přišli na svět stejně nazí, jen to tělo jako jediný majetek hmotný bylo naše, a také tak nazí jednou odejdeme všichni z tohoto pozemského života. Nic si s sebou ze svého hmotného majetku nevezmeme. Zato však bereme s sebou své statky duchovní, a běda nám, jestliže jsme se za svého života hmotného nestarali o tento svůj nejcennější majetek! Běda nám, přicházíme-li do duchovního života jako žebráci, chudí na zásluhy o dobro, vykonané pro celek, jsme-li zanedbáni v duchovním poznávání svém ,jinými slovy, jsme-li opravdovými žebráky bez jakéhokoliv duchovního majetku.

Peníze mají být pouze prostředkem, nikdy ne cílem života. Pohlížejte na ně jako na pomůcku k udržení pořádku a k opatření nutných potřeb, spatřujte v nich prostředek k vykonání velikých věcí pro celek a konání dobra vůbec. Pak budou vám peníze jistě požehnány a přinesou správné a dobré ovoce. Největším pokladem naším má býti pro nás vždy vědomí vykonaných dobrých skutků poznání našeho pravého úkolu v našem životě

s ohledem na náš život věčný. Konejme vždycky všechno tak, jak nás tomu učili náš president osvoboditel T. G. Masaryk – to jest pod zorným úhlem věčnosti.

Nejkrásnější pocit uspokojení pozná člověk teprve tenkrát, může-li si uvědomit, že opravdově a poctivě sloužil Otci Nebeskému, jak nás tomu učil Pán Ježíš. A Jeho cesta byla cestou Lásky, a ani pro nás není jiné cesty. Jen láskou, která plodí zase jen lásku a dobro, dospějeme k nejvyšším pokladům duchovním, o které nás nikdo nikdy nemůže připravit.

Milujte dokonale Otce Nebeského a všecko to, co On stvořil, abyste se Mu odsloužili za všechno, co dává vám, abyste se s plnou vírou mohli vždy spolehnouti na Jeho pomoc nejbližší, která vás vysvobodí bezpečně vždy z nouze nejvyšší.

Přál bych si, abyste se od mých slov a zkušeností obrátili ke zkušenostem vlastním a připomenuli si všechny ty těžké chvíle vlastní, ze kterých vás jako zázrakem vysvobodila jen pomoc Boží. Čím důkladněji vše promyslíte, tím pevnější bude vaše víra, s jakou se přimknete k Bohu, tím bezpečněji budete se cítit pod Jeho mocnou ochranou. A když pak ze svého nitra odstraníte i poslední stín strachu před smrtí a nemocí, strach o peníze bude vám cizí a vaše budoucnost v rukách Božích bude zajištěna, pak se vám půjde životem mnohem snáze. Budete spokojeni, budete šťastni.

Nikdy nezapomínejte, že nic se nestane bez Vůle našeho Otce Nebeského. Ten má nás všecky rád, o nás o všecky pečuje a dobrotivě se stará, i tehdy, když rozumem svým klesáme na mysli. On stojí při nás neustále, i když se domníváte, že neštěstí na vás se valící jest již neodvratné, On jest vám v tom posledním okamžiku nejblíže se Svojí vždy mocnou pomocí.

Ode dneška, milí přátelé , vykročte do nového života s nezvratnou vírou v pravdivost starého pořekadlo: *„Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší.“* Budete-li opravdově, dokonale věřit, budete vždy klidní, šťastní a spokojení. To je to nejdůležitější, čeho se má člověk v životě vždy pevně držet, aby se vyhnul všem nemocem i všemu zbytečnému utrpení.

Bůh vám k tomu pomoz!

76. Tajemství úspěchu

Každý, kdo je nucen v lidské společnosti žít a pracovat, každý touží po úspěchu. Úspěch bývá také tou nejkrásnější odměnou, jaké se člověk může dočkat. Jsou lidé, kteří mají úspěch ve všem, cokoliv podniknou, jiní zas po úspěchu marně touží. Nevěřte, že tito úspěšní jsou narozeni na šťastné planetě – jak se o nich lidově říká. Jedinou jejich předností,kterou by jim ti neúspěšní mohli závidět, je prostě skutečnost, že našli správnou cestu k úspěchu, po které kráčí s naprostou jistotou.

Povíme si tedy dnes, čeho je k úspěchu třeba.

Základní podmínkou každého úspěchu jest – podnikat všechno vždy a hned od samého počátku s Bohem. Kdo s Bohem začíná a věří v Jeho velikou pomoc, ten má již úspěch předem zajištěný. Musí však při tom dbát i všech dalších podmínek, jež cesta k úspěchu vyžaduje, aby se předem zajištěný úspěch nezvrátil v nezdar.

Otec Nebeský je stále připraven pomoci nám všem k největším úspěchům v naší práci, ve všem našem konání a podnikání. Jeho veliká Láska k nám a Jeho stálé přání, aby náš život byl radostný, šťastný a spokojený, může nám býti jen zárukou, že poprosíme-li Jej pokorně a prostě, jako prosí děcko otce svého, že naši prosbu vyslyší.

Nemyslete však, že na to stačí zajít do kostela, na kolena kleknout a poprosit Pána Boha o něco, a to že se již musí stát. Úspěch vaší prosby je závislý v prvé řadě na neochvějné víře, že Otec Nebeský skutečně naši prosbu vyslyší, že se opravdu stane to, co si tolik přejeme. Přitom ovšem rozlišujte dobře, oč prosíte, čeho chcete dosáhnout. Prosíte-li o něco užitečného pro sebe nebo pro celek, pak vaše prosba s pevnou vírou vyslovená bude vyslyšena. Prosíte-li za nějaké marnosti světské, které by vám duchovně jinak neprospěly nebo dokonce mohly

snad někomu uškodit a ublížit, pak vaše prosba vyslyšena nebude, i kdyby vaše víra, ji provázející, byla sebe opravdovější. Splnění takového přání zabrání zase jen veliká Láska Otce Nebeského, který chce našemu dobru a nedopustí, aby nám splnění takové pošetilé žádosti uškodilo.

Tedy to prvé, čeho je k úspěchu třeba,je víra v pomoc Boží.

Druhou, neméně důležitou podmínkou pro nás jest, ab ynaše podnikání, ať již je jakéhokoliv druhu, jež má pro nás být úspěšné, mělo na zřeteli potřeby ostatních. Je třeba myslet na své bližní, nemyslet vždycky jen a jen na svůj vlastní prospěch.

Každý sobec,který začíná své podnikání jen proto, aby sám vydělal naplnil si kapsy bezcennou hmotou, které lidé říkají peníze, každý pohoří, i kdyby snad se mu v prvé chvíli dařilo a dočasný úspěch se u něho objevil. Podnik, který nebyl zbudován poctivě ve prospěch celku, k službě a užitku všem, musí nakonec ztroskotat a takový sobec pak spláče nad výdělkem.

Měl jsem sám dostatek příležitosti přesvědčit se na vlastním svém podnikání, že největší úspěch morální i hmotný měly ty podniky, u kterých nebylo vůbec počítáno s výdělkem, které jsem začínal jen s tím úmyslem, vykonat něco pro celek potřebného a užitečného. Měl jsem sice ve svém synovi nedůvěřivého spolupracovníka, který se bránil a nechtěl rozumět mým rozpočtům, protože jsem vždy kalkuloval tak, abych podnikem uhradil výrobu a reklamu, ale nepočítal jsem se ziskem. Usvědčil jsem ho , a to ne jednou, že moje rozpočty byly správné, protože zpravidla tam, kde nebylo vůbec počítáno s výdělkem, tam se vždy opravdu vydělalo. To bylo Boží požehnání, které provázelo nezištnou práci a umožňovalo mi, abych peníze takto vydělané mohl obrátit zase do nových podniků, kterými bych prospěl zase jen celku.

Snad by mi mohl někdo vytknout, že tu dávám sebe jako příklad nebo vzor. Nemám však přitom na mysli nic jiného, než zdůraznit vlastní své zkušenosti, abych vás přesvědčil, že tak jako mně povede s ekaždému, kdo v pevné víře v pomoc Boží bude se více starat o to, komu svou prací prospěje než o to, kolik na tom vydělá. Zkuste to sami, příležitost k tomu naskýtá se vám denně, a uvidíte, jaké budou vaše úspěchy!

Nyní mám na mysli příklad jednoho zubního lékaře z venkovského města, se kterým jsem jel navštívit jeho nemocnou ženu. Vykládal cestou v autu o svém pohnutém životě. Z hovoru o věcech duchovních vybavila se mu vzpomínka na chvíli opravdu zázračnou, a bylo velmi zajímavé poslouchat jej.

Před lety dlel v cizině, kde se mu velmi špatně vedlo. Utekl do ciziny před neúspěchem, který ho doma neustále provázel, ale ani zde nevedlo se mu lépe. Ocitl se konečně v Marseille s posledními několika franky v kapse. To už před tím několik nocí neměl kde spát, pořádně nejedl a ve své bezradnosti neviděl jiné východisko, než vstoupit do cizinecké legie, kde tolik talentovaných a ztroskotaných lidí našlo svou poslední stanici. Ve chvíli, kdy vyslovil sám nad sebou tento rozsudek, vzpomněl náhle na Boha. Vzpomínka tato byla tak silná, že ho vedla do kostela, ve kterém byl zázračný obraz Matky Boží. Byl to týž obraz, ke kterému se chodí modlit námořníci před vydáním se na novou cestu a prosí Matku Boží, aby je ochránila od všeho neštěstí na moři.

Po dlouhých letech poklekl zase jednou, aby se vroucně pomodlil a poprosil Matku Boží i Boha o pomoc. V té chvíli byl prostoupen takovou vírou, tak upřímně a hluboce procítěnou, jaké dosud v životě svém nepoznal. Prosil Boha, aby ho neopouštěl v jeho zoufalé situaci, aby ho vyvedl z této beznaděje, ve které zdá se mu již tracené všechno. Velmi se mu ulehčilo, když Bohu otevřel své srdce. Když pak vyšel z chrámu, naplněn vírou v pomoc Boží, uklidněný a vyrovnaný, zdálo se mu, že vychází ven jako znovuzrozený. Když pak sestoupil s vysokých schodů chrámových na ulici, zavál od moře prudký vítr. Větrný vír vytvořil celý sloup prachu, který se k němu rychle blížil, až jej konečně zasáhl. Ve víru kroužila celá spousta papíru, které v šedi nebylo možno označit, co to vlastně je, a tak více jen z pouhé zvědavosti začal je chytat a sbírat. Když sloup prachu se přehnal, zjistil že má v ruce peníze.

750 franků napočítal – a ještě nedaleko zahlédl jednu větší bankovku – byla to pětitisícovka – která se mu zdála lehce dosažitelná. Rozběhl se tedy za ní, ale zastavil ho hlas, který mu praví: toho nech, to ti nepatří, toho se nedotýkej! Máš již co potřebuješ!

Spokojil se s těmito vpravdě nachytanými 750 franky, které daly základ k jeho budoucí existenci. Vrátil se s nimi domů, založil si vlastní ordinaci a od té doby vedlo se mu již vždycky dobře, ba znamenitě. Byla to tedy opravdu Bohem seslaná, upřímnou vírou vymodlená pomoc Boží, která mu umožnila založit šťastný život.

I když to snad zní příliš pohádkově, je to přece jen skutečnost, která pro nás představuje zase jen příklad i doklad, jak účinná je víra v pomoc Boží, bez které je jakýkoliv úspěch nemožný. Začínejte s Bohem, proste o pomoc Boha, věřte v Jeho pomoc a Bůh pomůže vám vždycky! Největšího úspěchu, o jakém se vám snad jen sní, dosáhnete toliko touto cestou.

Další velmi důležitou složkou úspěšného podnikání je optimismus. Vždy a za všech okolností musím věřit, že všechno dobře dopadne. I kdyby se kolem mne všechno bortilo, kdyby i ostatní pokládali vše již za ztracené, kdyby všechna snaha po záchraně zdála se jiným marná, vždy musím zůstat pln naděje a věřit, že pomoc Boží přijde, že přichází vždycky včas, že přichází ve chvíli, kdy nouze je nejvyšší.

Optimisté jsou nejen šťastnější, ale mají také mnohem větší úspěchy v životě než pesimisté. Kdo se pouští do práce s obavami, že se mu to asi nepovede, kdo začíná se strachem o výsledek svého podnikání, ten by vlastně měl raději všeho nechat a do podniká se ani nepouštět. Je-li v něm více strachu z očekávaného neúspěchu než naděje a víry v úspěch, pak jeho podnikání nemůže k úspěchu dospět. Nejhorší je, že tito pesimisté, takto se strachem začínající, nedovedou si z této zkušenosti vzít ani potřebné poučení. Místo aby připustili, že svůj neúspěch si sami svou nedůvěrou přivodili, tvrdí, že byli dobrými proroky, že jejich obavy byly správné, že to dopadlo právě tak, jak ve svých obavách předem již říkali, takovým lidem není ovšem pomoci. Neúspěch jejich bude je provázet všude a ve všem, ať začnou cokoliv.

Je nutno věřit, a pevně věřit, že všechno, co poctivě podnikám se zřetelem na užitečnost celku, všechno se nám určitě zdaří. S klidem, rozvahou a veselou myslí do práce se dávat nedat se odradit, nezmalomyslnět, jestliže se snad v prvé chvíli nedaří vše tak, jak jste si představovali. Počáteční neúspěch, velmi často jen zdánlivý, nesmí vás odradit od další práce, nesmí vás připravit o náladu pokračovat v započatém díle, aby se vám pak všechno nezhroutilo rázem pod rukama. Odevzdejte sebe i své podnikání do rukou Božích, věřte v Jeho pomoc a pracujte podle svého čistého svědomí, jak nejlépe dovedete. Nejčastěji je to jen vaše vina, objeví-li se z počátku nějaký neúspěch, bývá to mnohdy jen upozornění na vaši chybu, které se dopouštíte a kterou máte odložit. Dost možné, že jste také svým rozumem opravovali původní podnět Bohem vám daný, proto se tu neúspěch přihlásil. Nezůstávejte nikdy zdrceni stát nad prvým neúspěchem! Přemýšlejte o tom, čím byl zaviněn a klidně, s veselou myslí hleďte vstříc budoucnosti a věřte, že zdar a úspěch vás čekají a jistě se dostaví.

A ještě jedna věc je k úspěšné práci nezbytná. Jest to svědomitost, důkladnost, kterou každá práce vyžaduje. Je třeba práci věnovat se cele, vynaložit na ni všechnu svou energii, všechny své schopnosti, pracovat soustředěně, účelně a užitečně a mít rád svoji práci.

Kdo koná svou práci jen proto, že mu byla přidělena, že k ní byl přiřazen a stará se jen o to, aby co nejdříve ji odbyl, nedočká se nikdy úspěchu. I práce nejpodřadnější, zdánlivě bezvýznamná, jako je na příklad psaní adres nebo zarovnávání staré korespondence, i taková práce vyžaduje soustředěného, myslícího pracovníka, nemá-li být výsledek jeho práce propletený chybami.

Samostatný podnikatel, který považuje svůj podnik za pouhou studnici příjmů a nestará se poctivě sám, nemůže pak při lehkomyslném spoléhání na práci cizích lidí počítat s úspěchem. Je mnoho takových lidí, kteří se domnívají, že jsou-li jednou již šéfy, pak nemusí

sami nic dělat. Špatný příklad šéfův, který se stará více o sporty, zábavy a popřává si všemožný přepych, musí špatně působit na jeho personál, který se velmi ochotně přizpůsobuje lehkomyslnosti svého šéfa. Proto je pak zcela přirozené, že takový podnik, i kdyby byl na sebe lepších základech vybudován, nemůže pracovat s úspěchem. Bude mu vždy chybět Boží požehnání, které patří vždy jen poctivé, svědomité práci.

Docela opačně vede se podnikateli, který sám cele pro svůj podnik žije, vlastní svědomitou prací dává dobrý příklad svým zaměstnancům, svému podnikání věnuje se tělem i duší. V takovém soustředění, ničím nerozptylován, dovede všechny své myšlenky soustřeďovat stále na zdokonalování svého podniku a proto také jeho energie, jeho intensivní myšlenky určitým směrem řízené, přitahují dle zákona- stejné přitahuje stejné – vyšší myšlenky z duchovní sféry. A toto spojení s duchovnem, tyto myšlenky, jsou stálým zdrojem dalších, zdravých a dobrých nápadů, které jsou podniku nejvýš prospěšné a které znamenají zároveň bohatý užitek nejen pro takto založeného a pracujícího podnikatele, ale i pro celek, jemuž práce tato má sloužit.

Takovouto opravdovou, soustředěnou prací přibližujete si pramen Božského vševědomí, ze kterého může každý čerpat nekonečný zdroj dobrých a prospěšných myšlenek a nápadů, které vám pomohou k dosažení těch největších úspěchů.

Usínáte-li večer po své modlitbě s myšlenkou na svou zítřejší práci, pak vaše vědomí pokračuje i za spánku dále ve vaší snaze nalézt nejlepší cestu k úspěšnému rozřešení všech problémů, s vaší prací souvisejících. Zatím co vaše tělo odpočívá klidně na lůžku a osvěžuje se spánkem, vaše duchovní tělo s plným vědomím vaším octlo se tam, kam jste byli přitaženi mocnou silou, vašim myšlenkám příbuznou. Octnete se v kruhu svých dobrých přátel a svých dobrých pomocníků, kteří vám poradí právě v tom oboru, ze kterého vaše snahy a myšlenky vycházejí.

Obyčejně se po takovémto získání rad a popudů k další práci probudíte, abyste si vše, co jste se právě dověděli, dobře uvědomili a zopakovali, abyste nezapomněli na nic, co jste v duchovní sféře získali. Jsem přesvědčen, že je mnoho těch, kteří podobně jako jsem činíval já, po takovém probuzení si ihned rozsvítí, aby si zapsali takto získané pokyny.

V dobách, kdy jsem vedl vlastní závod, ve kterém bylo až 70 zaměstnanců, dostával jsem se denně do styku s duchovními bytostmi a denně ráno přicházel jsem do své kanceláře s celou řadou nových nápadů. Jeden z mých redaktorů řekl mi pak jednou, že kdybych zaměstnával desetkrát tolik lidí, že ani ti všichni dohromady nestačili by na provedení všech těch nápadů, s kterými denně ráno přicházím.

To byl zřejmě úspěch, ke kterému mi dopomohli moji duchovní pomocníci. Připomínám k tomu jen ještě to, že jsem svou práci bral přespříliš vážně, že jsem jí byl cele oddán a k ní tak soustředěn, že jsem neznal rozptylování, že mi nechyběla ani společnost ani zábava. Měl jsem práci, kterou jsem miloval, kterou jsem naplňoval daný mi úkol s největší svědomitostí, jaké jsem byl schopen.

A nyní prosím jen za prominutí, připomínám-li dnes již po druhé sebe. Kdo znal moji práci a znal její výsledky, jistě pochopí, že chci-li mluvit o houževnatém, neohroženém a neústupném pracovníku, který jde přes všechny překážky za svým cílem, že je mi nejbližší vzpomínka na moji vlastní práci. Není to žádný čítankový ani pohádkový příklad, který vám tu uvádím. Je to příklad přímo ze života vzatý, a takové příklady jsou vždy nejúčinnější, nejpůsobivější.

„Člověče přičiň se a Pán Bůh ti pomůže a požehná!“, říká lidová moudrost. Věnujte se cele každé své práci, věnujte jí poctivě všechny své zájmy, a pak vaše práce bude vždy Bohem požehnaná a proto musí provázet ji úspěch.

Modlete se, proste upřímně Boha, aby vám udělil takový dar, abyste i vy mohli získávati pro svoji práci potřebné rady, pokyny i pomoc z duchovna. Budete-li opravdově věřit, že Bůh ve Své veliké Lásce k nám vaši prosbu vyslyší, pak máte úspěch zaručený.

Buďte vždy optimisty, kteří krok za krokem ve své práci pokračují a kteří své práci dali vyšší cíl – to jest užitečnost a prospěšnost celku, ne pouhou prospěšnost vlastní kapse.

Věřte pevně v pomoc Boží, která vás při každé užitečné práci provází. Optimismus a víra, to jsou dvě základní složky každého úspěchu.

Vzdejte se všeho podnikání, které nemá jiný cíl a program, než hromadit majetek hmotný. Poznali jste sami na sobě nebo pozorovali u druhých, že hmotný majetek není žádnou zárukou štěstí a spokojenosti. Naší nejlepší odměnou za vykonanou práci je vždy morální úspěch, prospěch celku a vědomí, že jsme vykonali něco dobrého a užitečného. Teprve toto vědomí dá nám vnitřní spokojenost, na které celé lidské štěstí spočívá.

Co máme pro sebe získat, co jest nám souzeno, to také získáme, jestliže plníme vždy a ve všem Zákon Boží. A co nám tento Zákon přikazuje? – Pracovat pro své bližní, pomáhat jim ze všech sil, sloužit jim, dávat jim vždy ochotně vše, čeho potřebují, zejména vše, čeho potřebují pro svůj duchovní život a pokrok. A je-li vám souzeno, získáte i hmotný majetek, má-li to být k vašemu prospěchu.

A nyní mluvím zase jen z vlastní zkušenosti a říkám, že nejvyšším znakem úspěchu naší práce nejsou peníze, ani sláva, ani vynikající, vysoké postavení ve veřejném životě. Mohu říci, že jsem toho všeho dosáhl, ale v ničem takovém nenašel jsem pravé uspokojení. Přesvědčil jsem se sám na sobě a přesvědčili mne o tom i mnozí z těch, kteří mi dali nahlédnout do svého života, že nejcennější majetek, největší bohatství spočívá toliko v klidu a míru, v duši sídlících a z ní vyvěrajících.

Toho klidu a míru duše dosáhnete, budete-li nezištně a poctivě pracovat pro blaho svých bližních, pro blaho svého národa, i k užitku všech lidí bez rozdílu národnosti nebo náboženství. Jen u práce takto chápané a takto prováděné stanete se užitečným služebníkem Božím, který má zajištěnu pomoc Boží a s ní i zajištěný nejdokonalejší úspěch všeho svého podnikání.

To jest tedy celé tajemství úspěchu. Uvážíme-li všechny jednotlivé předpoklady, jež úspěch nezbytně vyžaduje, musíme doznat, že úspěch není pro nás tajemstvím, není pro nás nedosažitelný, není žádným uměním jež by bylo vyhrazeno jen zasvěcencům. Všechno, co jsem zde uvedl a příklady doložil, dokazuje naopak dosažitelnost úspěchu pro každého, a to také musí vám všem být pobídkou a vzpruhou.

Postarejte se především o klid a mír duše, zachovejte vždy čisté svědomí, vyhýbejte se všemu chytráctví, podvodům a vší nepoctivosti. I kdyby se vám váš poklesek zdál sebe podřadnější, nepatrnější, přece jen každá nesprávnost, které jste se dopustili, uvázne ve vašem svědomí a časem se připomene. Tyto nepříjemné připomínky svědomí, které nás přichází vždy znovu upozornit na neodčiněnou vinu naši, připravují nás o klid a vyrovnanost.

A tento nedostatek klidu a vnitřní vyrovnanosti jsou pak příčinou všeho nezdaru, neúspěchu všeho našeho podnikání, které nás činí pan nešťastnými. Člověk, v jehož duši sídlí neklid, nemůže se ani soustředit na svoji práci, dělá chybu za chybou a jako přirozený následek objevují se pak neúspěch, ztráty a škody na místě čekaného úspěchu.

Jen vnitřní klid, jen naše čisté svědomí dovolí nám zasednout klidně k práci a poctivě se jí oddat. Věřte, že práce takto konaná bude mít vždy úspěch, protože vaším pomocníkem jest sám Bůh, ten nejvyšší nejmocnější pomocník, bez Jehož pomoci nic nejsme a nic nemůžeme.

Prosme proto vždy upřímně Boha, aby práci naší požehnal a seslal nám vždy pro každé naše počínání pro nás potřebné duchovní pomocníky! Začínejme každou svoji práci s Bohem, žádaný úspěch se pak jistě dostaví!

77. Pravda a lež

Celý život lidský, zejména však život společnosti lidské, je vybudován na dvou zásadních protikladech, které si často navzájem cestu zkříží, ale nikdy spolu svorně po téže cestě jíti nemohou. Je to pravda a lež. S oběma se neustále setkáváme, s oběma neustále bojujeme, právě tak jako s dobrem a zlem. Podobně jako dobro, tak i pravda vychází od Boha, neboť Bůh jest Pravda. Naproti tomu podobně jako zlo, tak i lež vychází od Satana. A člověk se svojí svobodnou vůlí má sám rozhodnout a volit, k čemu se přikloní. Aby vždy správně volil, musí dobře uvážit všechny důsledky, které z obou těchto protikladů vyplývají, co mu v odměnu přinese pravda jaké tresty a utrpení přináší lež.

Rozhodně každý z nás má na vybranou, čeho chce v životě svém užívat. Pán Ježíš, který i tuto volbu chtěl nám usnadnit, řekl nám jasně: „Já Jsem Pravda, Cesta a Život.“ Kdo tedy chce jíti opravdu cestou za Kristem, aby získal život věčný, ten se po celý svůj život musí přidržovat jen *pravdy, která jediná nás osvobodí.*

I náš veliký Mistr Jan Hus, jeden z největších světců, který se v našem národě zrodil, přikazoval nám: Hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, mluv pravdu, drž pravdu a braň pravdu až do smrti! – Hus budoval všechno na pravdě a obětoval i svůj život za pravdu, aby ji svému národu zanechal jako dědictví nejvyšší hodnoty. Také v posledních dnech svého života volal k českému národu, aby pravdě zůstal věren, pravdě se nikdy nezpronevěřil.

Pravda ve své podstatě je něco tak vznešeného, krásného a pro život náš tak důležitého, že většinou lidé ani nedovedou ji dostatečně ocenit. Příliš povrchně pravdu pojímají, podstatu její nechápou a neuvědomují si, jak ohromně důležitá a potřebná jest nám pravda při každém kroku do našeho života. I náš všední, každodenní život teprve pravdou dostává svoji přirozenou náplň, svoji správnou formu.

Mluvit pravdu, vždycky a jen pravdu, to žádá od nás nejen Zákon Boží, ale také zákon lidský. Není k tomu třeba stát před vyšetřujícím soudcem, abychom si tuto svou povinnost – mluvit pravdu – uvědomili. Mnoho lidí má však pravdu a lež v jednom sáčku, proto zákon žádá, aby pravdivost závažných výroků před soudem byla potvrzena přísahou. Žádný soudce nemohl by spravedlivě soudit a rozhodovat, kdyby neznal čistou pravdu.

Pán Ježíš nás nabádal, abychom nikdy nepřísahali, ale vždy jen pravdu mluvili. A také by opravdu nebylo žádných přísah zapotřebí, kdyby pravda byla všem lidem svatá a kdyby tak rádi neuchylovali se od ní ke lži v každém případě, kde se jim to jen trochu hodí, nebo kde jim lež může zdánlivě prospět. Avšak velmi se mýlí, že jim jejich lež skutečně prospěla, protože lež, i sebe nevinnější, jest zlo a jako každé zlo přinese nám vždycky nepříjemné následky.

Prospěti může nám vždy a za každých okolností *jen pravda*, která nakonec vždy zvítězí. Jen pravda nás osvobodí, a to nejen od hříchu samého, ale zbaví nás také zla a všech utrpení ze zla plynoucích. Pravda je strážkyní našeho klidu, klidného svědomí a z tohoto klidu vyvěrá pravé štěstí lidského života.

Pravda je základem spořádaného života celé lidské společnosti. Kdyby se lidstvo řídilo vždy a ve všem pravdou, kdyby se dovedlo přimknout a do svého štítu nesmazatelně vrýt si heslo Husovo, bylo by na světě mnohem lépe, vše vypadalo by docela jinak, než jak to vidíme dnes.

Kdo pravdu miluje, pravdu přísně dodržuje, pravdu vždy mluví, ten také vždy pravdivě a poctivě jedná. Ať jde o sliby přátelům nebo obchodní jednání, je vždycky třeba dané slovo dodržet, nic planě neslibovat. Kdo se takto věrně poctivé pravdy přidržuje, tomu také Bůh požehnává a tomu také Bůh pomáhá. Má radost ze své práce, která se mu zřejmě daří, je naplněn vnitřním klidem a proto pociťuje opravdovou radost ze života.

Ten však, kdo pravdu nahražuje lží a po kolejích lží snaží se vyšplhat hodně vysoko, ten se podobného klidu nikdy nedožije. Jeho lživost udělá z něho podvodníka, který slouží

Satanu. To není člověk čestný protože nezachovává Zákony Boží, nemá také práva na požehnání Boží a nemůže mít proto nikdy v ničem trvalý úspěch. I když chvíli se mu jeho nečestné dílo daří, sklidí vždy takovou odměnu, jakou si zasloužil. Zprvu objeví se nepříjemnosti, časem i utrpení různého druhu, krátce to, co lež v zápětí vždycky přináší.

Přes to, že tyto smutné následky lži vidíme na mnoha případech kolem sebe, přece zůstávají lidé příliš lehkomyslní a svoji povinnost pravdu mluvit a pravdivě jednat neberou příliš vážně. Snad v žádném jiném směru nehřeší se tak často a tak s lehkým srdcem, jako právě proti pravdě.

Uložte sami sobě za úkol a pozorujte se pozorně jediný den. Dávejte pozor na svoji řeč, na své jednání a uvidíte, že i při dobré vůli a pevném předsevzetí, alespoň tento jeden den mluvit jen a jen pravdu, jen pravdivě jednat, že i v tento pravdě vyhražený den jste přece jen lhali a dost možná, i na několika místech, při různých příležitostech. Doporučuji vám, abyste ihned po svém jednání nebo rozmluvě s někým, vždy okamžitě posoudili, zda jste právě teď nezalhali. Poznali byste, co to znamená, za každých okolností mluvit jen pravdu! Budete-li se takto sledovat, pak se jistě přistihnete, že klopýtáte, že se často ocitnete ve lži, ať již v maličkostech nebo ve velkých věcech.

Má to vekou cenu takto sama sebe pozorovat. Jen tak poznáte sami sebe, svou hodnotu, stupeň své duchovní úrovně, poznáte, komu sloužíte, zda Bohu či Satanovi. Snad také potom pochopíte, proč váš život není tak radostný utěšený, jak byste si přáli. Vždyť zachováváním pravdy nebo přisluhováním lži budujeme si svůj osud a sami si vytváříme zdar či neúspěch, spokojenost či nespokojenost, blahobyt nebo bídu, zdraví či nemoce, radost či žal, klid nebo neklid. O všem tom rozhoduje naše *pravdomluvnost* nebo nepoctivý, na lži budovaný život.

Jen pravda vítězí, vždy a ve všem zvítězí, protože Bůh jest Pravda.

Jak říká lidové přísloví, má lež krátké nohy. Ale lež má také vratké základy, protože vychází ze svodů Satanových a proto musí, jako každé zlo, podlehnouti pravdě.

K pravdě je nutno se dopracovávat a vědomě se pro pravdu vychovávat. To jest naší svatou povinností,protože jen takovou výchovou dojdeme k dokonalosti a k poznání, jak jsme dosud chybovali, jak málo jsme dbali toho, aby každé slovo námi pronesené bylo vždy jen čistou pravdou.

Všimnete-li si trochu života kolem sebe, poznáte, jak na každém kroku, všude narážíte na nepravdu a setkáváte se se lží.

Mluvíte se řemeslníkem, u kterého objednáváte zboží, které vám slíbí dodat v určité jakosti. Když vám pak zboží dodá, vidíte, že vás vlastně podvedl, že dodal zboží mnohem horší jakosti, než slíbil dodat a než si dal zaplatit. To je ovšem nesvědomité a nepoctivé jednání, které takovému řemeslníku nepřinese žádné štěstí ani požehnání.

Nebo požádáte řemeslníka, aby přišel pracovat k vám do vašeho bytu. Má to být na příklad malíř pokojů. Ujednáte den, kdy se vám to hodí, on slíbí, že určený den určitě přijde a pak, když na základě jeho slibů obrátíte celý byt na ruby, nechá vás tento nesvědomitý člověk prostě čekat a nepřijde. Nemůžete pak na takového člověka pohlížet jinak, než jako na lháře, který rozdává lživé sliby. Čestný člověk považuje vždy za svou povinnost předem se omluvit, když okolnosti zabrání mu v dodržení slibu. Tuto povinnost ovšem nechápe a nezachovává člověk nečestný, člověk na nízkém stupni vývoje, který ani neuvažuje o tom, kolik nepříjemností svým lživým slibem způsobil. Je příliš lehkomyslným na to, aby si přibíral starosti jiných a neuvědomuje si ani, že takovéto jednání bude mít nepříjemné následky i pro něj, i když se objeví třebas až později, v budoucnosti. Dost možné, že přijde doba, kdy zůstane bez zákazníků, protože mu nikdo nebude věřit, že by práci svou poctivě vykonal a tak poškozuje sebe sama, poškozuje se jenom svou lží.

Velmi často hřeší proti pravdě obchodníci. Od rána do večera při obsluhování svých zákazníků vychvalují nabízené zboží a tvrdí o něm i to, čemu oni sami nevěří. Často jsou si dobře vědomi toho, že tvrdí nepravdu, že kupující klamou jen proto, aby snadněji prodali. To

je ovšem nepoctivost, která se zase jednou na nich vymstí. Obchodníci tohoto druhu si zpravidla myslí, že jednají velmi chytře, že účel světí prostředky. Zapomínají však, že podaří-li se jim oklamat lidi, že nikdy nemohou oklamat Pána Boha a Ten ve Své spravedlnosti také podle zásluhy je odmění.

Kdyby obchodníci, podobně jako řemeslníci živnostníci a s nimi i všichni ostatní si zvykli mluvit pravdu a vždycky jen pravdu a byli při svém jednání vždy poctiví –jak krásně by se žilo všem! Celý život nabyl by podivuhodné jistoty, že vše co bylo vysloveno, přislíbeno, jest toliko čistá pravda, o kterou je možno vždy pevně a bezpečně se opřít. Pak jistě nedošlo by k žádné krisi, protože pravda sama vyloučila by snadno všechno sobectví, jež dosud mezi lidmi vládne. Taková krise, kterou svět musel právě prožít, jest jen důsledkem toho, že lidstvo každý rok, od 1.ledna až do 31. prosince, denně, od rána do večera, slouží sobě i jiným lží zapomíná mluvit pravdu.

Již malé děti ve škole zvykají si mluvit nepravdu. Obelhávají ve škole své učitele, doma zase své rodiče a tak již od dětství spřátelují se se lží. Tím ovšem je nesmírně ztížena výchova dětí, když se od nich ani učitel ani jejich rodiče nedoví čistou pravdu.

Vzpomínám tu na jednoho 10-12 letého chlapce, který s docela drzým čelem, aniž by se trochu začervenal nebo do rozpaků přišel, svému otci lhal. Byl usvědčen ze lži, když mu bylo připomenuto, že byl právě včera u svaté zpovědi a nestydí se lhát, řekl na to klidně: „Proč bych nelhal, když se z toho zase vyzpovídám? Jaký pak hřích?“ – Nezdá se vám, že tento pokřivený názor na pravdu a lež má také tak trochu na svědomí výchova církevní? Nebylo by užitečnější, kdyby církev svým ovečkám raději zošklivila lež a zveličila její následky, než když je učí chodit ke zpovědi, a není to jen případ takového chlapce! Je mnoho věřících, kteří se spoléhají na kněžské odpuštění, jehož se jim ve zpovědnici dostane a proto se nebojí vyjít z kostela a při prvé příležitosti zase se uchýlit ke lži.

Tento zlozvyk vypomáhat si lží vždycky, když chceme zakrýt svou vlastní špatnost nebo chybu, zakořenil se již tak nebezpečně mezi lidmi, že se s ním setkáváme všude, na každém kroku svého života. Lidem milujícím pravdu bývá mnohdy až úzko v tom labyrintu lží, kterým jsou obklopeni.

Podívejte se do úřadů a uvidíte, co zbytečné práce a námahy musí mnozí úředníci vynaložit na to, aby zdolali ty největší překážky, které jim ztěžují úřadováni. Tyto překážky, na které v úřadech nejčastěji narážejí, nejsou zpravidla ničím jiným než lží, nedostatkem smyslu pro pravdu.

Podobně můžete pozorovat účinky lži v politice. Co ohromných škod natropí takový demagog, který získává lid nepravdivými řečmi, lživými hesly, nikdy nesplněnými, bezcennými sliby! Co nepravdivých pomluv vyslovilo se již na různých politických schůzích, jen aby protivník byl poražen a zvítězila lež řečníkova.

Může pak lid, který uvěří takovým nepravdám a je sváděn lží připojiti se k programu na lži budovanému, může dosáhnouti nějakého životního úspěchu? Může z takových lží vyrůsti nějaký společenský pořádek? Je možné klidné soužití občanů, když sám Satan rozsévá mezi politiky to nejhorší býlí, kterým je lež? Nikdy, nikdy, protože jen pravda poskytuje mír a klid!

Běda těm, kteří ve veřejném životě nemluví pravdu! Běda těm kteří pro svůj osobní prospěch zastírají lidu pravdu a slouží mu lží! Běda národu,který takovým prolhaným předákům a řečníkům uvěří a následuje je!

Život je pravda a proto také všecko, co ze života vyplývá a co životu má sloužit, musí být v harmonii s pravdou. Jinak se život náš podobá rozdvojenému domu, který se musí v dohlednu zřítit, musí ztroskotat a to jen proto, že nebyl vybudován na pravdě. Jen pravda vítězí, jen pravda nás osvobodí!

Staré pořekadlo praví: *„Kdo lže, ten krade!“* Kdo krade, je zloděj a podvodník! Vyslovuji velmi důrazně toto staré, ale pravdivé pořekadlo, abychom si je všichni dobře zapamatovali. Kdo z lidí by chtěl být považován za lháře, zloděje a podvodníka? Kdo z lidí by

si přál, aby se ve společnosti na něj ukazovalo prstem, aby se o něm říkalo, že nelze jej bráti vážně v ničem, protože nikdo nemůže o něm bezpečně říci, že mluví pravdu? Je jisto, že nikdo by si nepřál, aby bylo takto na něj pohlíženo, ale mnoho lidí zapomíná na to, že si svoji pověst tvoří, že se sami svým jednáním zařazují mezi lidi čestné a spolehlivé, nebo mezi lidi nečestné, lháře podvodníky.

Proto také každý, kdo dobře uváží, co znamená nemluvit pravdu a k jakým koncům spěje každá lež, dá si jistě lepší pozor na sebe, aby tak často nelhal, ani v maličkostech ne, protože lež je lží za každých okolností a pro každého největší hanbou je, být ze lži usvědčen. Ale i ti šikovní lháři, kteří se vyhnou podobnému usvědčení, nevyhnou se stejně následkům lži, i když jejich lež zůstala přikryta zdánlivě nedotčenou, chatrnou plachetkou falše a přetvářky.

Nebojte se mluvit pravdu ani v tom případě, kdy vám z toho vzniká snad okamžitá škoda. Tisíckrát více získáte, zůstanete-li věrni pravdě! Vaše pravda, které zůstanete věrni, i když zdánlivě mluví ve váš neprospěch, získá vám důvěru u lidí, ale co nejdůležitějšího, Bůh vám za vaši pravdomluvnost požehná a tím snad vzniklou škodu mnohonásobně vyváží.

Často přicházejí na nás okamžiky zkoušky, kdy máme dokázat, že dovedeme mluvit pravdu i tehdy, když nám tato pravda není právě příznivá. Blaze tomu, kdo při takové zkoušce obstojí! Dokáže tím nejen ostatním, ale především sám sobě, že je v něm dostatek morální síly, že je člověkem opravdu ušlechtilým, že stojí již na vyšším stupni svého duchovního vývoje. A z toho se může každý vždycky jen radovat.

Snažme se proto všichni dosáhnouti té dokonalosti, abychom dovedli vždy a za každých okolností mluvit jen čistou pravdu!
Co zbytečných mrzutostí vzniká v rodinách jen proto, že žena muži, nebo muž ženě neřekne vždy pravdu! Jak často a docela zbytečně se obelhávají a stávají se navzájem neupřímnými! Poškozují tím svoji lásku, šlapou po ní a tvoří tak ze svého domova peklo namísto ráje. Jak těžce se vymstí každá taková lež, i když snad v nejbližším okamžiku zůstane neodhalena! Způsobuje vždy mnoho vnitřního neklidu a výčitek svědomí, z kohopak dále vyplývá nezdar v práci a podnikání, a s nimi přichází nespokojenost, otravující celý náš život. A tomu všemu mohli bychom nevyhnout, kdybychom si zvykli mluvit vždy jen ajen pravdu a byli k sobě upřímní.

Kdybyste dobře sledovali, co přichází, nebo co vás postihne po každé, když mluvíte nepravdu, snad byste pak byli opatrnější při používání lži, ba odnaučili byste se lháti vůbec. Tak očišťovali byste svůj život od největší neřesti, která se v běžném životě nejčastěji vyskytuje. I když pomalu, přece jen stávali byste se stále lepšími, dokonalejšími. A naučili byste se pozorovat a kritizovat sami sebe a tato pozorování sebe sama zbavovalo by vás dřívější povrchnosti ledabylosti, s jakou jste dosud svůj život vedli. Jakmile obrátíte jednou pozornost k sobě, začnete si všímati i své duše, svého nitra, a to je právě ta nejsnadnější cesta, jak se přiblížit k Bohu – Otci, nejvyšší Pravdě a ke Kristu, nejvyšší Lásce. A to právě má být naším nejvyšším ideálem, protože to je cesta k našemu radostnému životu, plnému spokojenosti a štěstí.

Pravda od Boha pochází a proto pravdě sloužit – znamená sloužit Bohu. Stáváme se opravdovými služebníky Jeho jestliže pravdu mluvíme, pravdu zastáváme a pravdu každému přejeme. Pravda činí nás dítkami Božími a zaručuje nám Lásku Boží, požehnání Boží a zdar i úspěch všeho našeho konání. Nepochybujme o tom, že takovéto dary, takovou odměnu nemůže nám zaručit žádná lež, byť byla sebe chytřeji vymyšlená.

Nikdy se lží daleko nedojdete, nikdy se lží na dlouho nevystačíte! Sotva jste nějakou lež vyslovili, již se tu může proti vám objevit někdo, kdo vás ze lži hned na místě usvědčí. Chcete-li pak svoji lež obhajovat jako pravdu, dopouštíte se nové lži a tím se hříchy vaše jen rozmnožují. Z jedné lži vytváří se zpravidla vždy celý řetěz lží dalších, se kterými klesáte stále hlouběji do tenat Satanových a tím i do velikých utrpení, která jsou důsledkem každého přestoupení Zákonů Božích.

Lidé se často jen diví, proč musí tolik trpět, když – jak si říkají – nikomu neublížili. Jistě však zapomínají na onu horu lží, která vyšla z jejich úst, kolikrát denně se prohřešili a prohřešují stále proti pravdě. A tento nedostatek pravdy bývá velmi často příčinou jejich utrpení. A vedle tohoto utrpení, které je jim třeba snášet, musí pociťovat i nevážnost svých sousedů nebo spoluobčanů, kteří již poznali jejich lživost a nevěří tomu, co od nich slyší.

Kdo si opravdu váží pravdy jako čestný člověk vždy jen pravdu mluví, tomu daří se jistě docela jinak! Všichni mají k němu důvěru,věří v jeho poctivost a jeho slovo jednou dané platí více,než deset podepsaných smluv od lidí, kteří listiny pravdomluvných a pravdymilovných byli již pro své jednání vyškrtnuti.

Každý ví, že člověk, mluvící vždy jen pravdu, dodrží každý svůj slib a to i tehdy, kdyby sám tím přišel ke škodě. Ale pravdomluvný člověk nerozdává také sliby na všechny strany, je opatrný ve svých slibech a nikdy neslibuje nic, co by splniti nemohl. Za tuto svou vlastnost je jistě od spoluobčanů vždy jen ctěn a vážen, je jimi také milován, což každého jistě oblažuje. To také činí život takového člověk krásným a radostným, a protože jeho svědomí je vždy klidné a čisté, je i on vždy šťastným.

Tyto skutečnosti, ve kterých se obrazí tak jasně výsledky života založeného na pravdě a lži, měl by si každý dobře uvědomit. Jistě by pak lidem přešla chuť lhát a nelhali by v žádném případě, ba ani ze žertu!

O tom mne poučila jednou šestiletá holčička, kterou jsem rád škádlíval a ledaco žertem řekl, co nebyla pravda. Jednou mi však řekla: „Já vím, že to není pravda, že si ze mne děláte jen legraci, ale maminka říkala, že se nemá lhát ani v legraci.“ Musel jsem uznat, že to děcko má pravdu a vzal jsem si jeho ponaučení dobře k srdci a proto je také dnes připomínám. Tedy nikdy a za žádných okolností nelhat.

Poslechnete-li mé rady a věnujete-li alespoň jeden den pozorování sama sebe a své řeči, abyste poznali, kolikrát jste se toho dne dopustili lži, pak doufám, že se také vynasnažíte, abyste se tomuto zlozvyku odnaučili a uvážili předem každé slovo, než je vyřknete. Neprohřešujte se proti pravdě, která je vždy krásná a povznáší nás vždy do výšin, v nichž sídlí nejvyšší Pravda – Bůh – Kristus. Jen pravdou spojujete se s Bohem-Kristem, jen pravdou můžete dosáhnout své větší dokonalosti a svého duchovního růstu. Jen pravdou a poctivostí půjdete nejsprávnější cestou za Kristem, bez utrpení, cestou plnou Lásky Boží a Božího požehnání.

Jak krásná a milá je pravda, poznali jste jistě i v umění. Proč se tak všeobecně a stále líbí všem na příklad Babička Boženy Němcové? Jistě především proto, že v ní nalézáte vylíčení života podle pravdy, tak jak skutečně je,ničím zbytečným nepřibarvován. A tato pravda života, tak prostě podaná, vyplývá ze srdce plného lásky a upřímnosti, a ty se dotýkají duše každého čtenáře. Jen ta pravda činí tuto knihu klasickou, věčnou a přináší tolik radosti a duchovního užitku všem, kdož pravdu milují.

A podobně jest tomu s každým uměním, které vyrůstá z pravdy, protože každá pravda vychází z největší Pravdy i Lásky Boží.

Proto – mluvte pravdu, milujte pravdu, hajte pravdu,držte pravdu a braňte pravdu, pravdu, jak nás to učil náš mistr Jan Hus!

Bůh vám k tomu pomáhej!

78. Práce

V jedné své přednášce o životě citoval jsem jeden výrok Pána Ježíše a nyní chtěl bych týmiž slovy zase začíti:

„Žíti a pracovati jest tolik, jako býti pánem všeho.“

Práci nutno stejně milovat jako život!

Mnohý se domnívá, že práce je otroční, neradostná povinnost, kterou vykonává pouze proto, že musí a proto zdá se mu zcela nemyslitelné, že by mohl práci milovat.

Tak ovšem pohlížejí na práci lidé, kteří nepochopili její podstatu a proto nenalezli správný poměr k ní. Je jisto, že není to tak snadné, pochopit správně podstatu práce a její hluboký význam pro náš život. Je třeba pohlížeti na práci se stanoviska duchovního, abychom se k její podstatě alespoň trochu přiblížili.

Vezměte na příklad do ruky tužku, abyste něco nakreslili, narýsovali. Tužka i ruka je nehybná, sama se nepohne a vy nemůžete vykonat zcela nic, protože vaší ruce ani tužce nebyl dán popud duchovní, který by je uvedl do pohybu.

Pán řekl, že rozumem pracujeme a duší žijeme. Proto pokud duše, vlastně naše duchovní já duší vedené, nedá pokyn, nemůžeme nic vytvořit. Tužka je pouhým mrtvým nástrojem a naše ruka bez duchovního pokynu by se nepohnula. Teprve když duše dovolí nebo přikáže, teprve tehdy rozum, ovládaný duší, ovládne nejen ruku, nýbrž i tužku.

Uvádím tento prostý příklad, na kterém si nejlépe ujasníte, že vždy pracuje ruka vedená popudy duše a ruka takto vedená ovládá tužku a určuje jí, co má vykonati.

Zkuste poručit umělci: Zde máš nůž, dláto, štětec a tvoř! Pozorujte jej a uvidíte, že na váš rozkaz nemůže nic vytvořit. Chybí mu k tomu to nejdůležitější, co pro svoji práci potřebuje, to je impuls, pokyn a svolení jeho duše. Proto ani sebe lepší umělec nemůže na cizí rozkaz nic vytvořit, nemůže vytvořit tak věci ani krásné ani špatné, dokud mu jeho vlastní duše nedala k tomu rozkaz a souhlas. Proč je to tak důležité, aby ke každé práci dávala impuls duše? To proto, že naše duše je mostem mezi naším vědomím, tedy naším rozumem a naším duchem. Bez pomoci ducha nevytvořil nikdo nic řádného.

Nejdokonalejší věci možno vykonati jen tehdy, když se v našem nitru vznítí jiskřička lásky a chuti k práci. V tom okamžiku je naše duše hned při nás, ochotna pomoci nám, cele nás ovládne a spojí nás s naším duchem, který je neustále naplněn silou, dovedností, moudrostí krásou Nejvyššího Tvůrce všeho – Boha.

To jest ten pravý popud k práci. Duše žádá na umělci, aby vzal do ruky štětec nebo dláto a začal pracovat. To je pravý okamžik pro započetí práce i pro práci samu, pro práci krásnou, radostnou, jež je pro člověka štěstím a nikoliv obtížnou otročinou, jak na ni mnozí neprávem pohlížejí.

Zeptejte se takového umělce, který celé dny i noci vydrží ve svém atelieru u práce bez odpočinku a nedovede se od své práce odloučit, zeptejte se ho, kdo jej nutí k tomu, kdo mu to rozkázal? To jest duchovní síla, která provází každou Boží práci. Umělcovo nitro je naplněno láskou k práci, je k ní stále puzen svou vlastní duší, která ho dokonaleji spojila s duchem a ten dává mu nejen potřebnou sílu,ale i schopnost k vytvoření díla dokonalého. V tomto spojení s duchem je práci své tak oddán, práce je pro něj takovým štěstím a radostí, že se od ní nedovede odloučit.

Kdybyste snad chtěli mu tuto práci zakazovat, kdyby snad se mu stavěly do cesty nějaké překážky, nic by nepomohlo, protože by si stejně jen našel cestu ke své práci a k jejímu dokončení. Tak silný je impuls duše, a tomu se nedovede, nemůže vzepřít. On tvoří s láskou a ani si dobře neuvědomuje, jak mu jeho tvořivá práce v rukách roste. Teprve když práci dokončí sám mnohdy s úžasem pohlíží na to co vytvořil. Udivuje sebe i ostatní, kteří jeho dílo shlédnou, a to vše jen proto, že při jejím tvoření byl cele naplněn duchem svým a v práci své podává celou svou duši. Proto také taková práce mluví i k duším ostatním. A jen takovou práci můžeme také zváti pravým uměleckým dílem a jejího tvůrce spolutvůrcem Božím.

Bůh nás miluje, že jest Jeho přáním, abychom byli stále obklopeni krásou, která zušlechťuje. Proto také prostřednictvím vyvolených umělců dává nám shledávati se a poznávati díla tak dokonalá a krásná, která nás povznášejí a přibližují k vyššímu duchovnímu životu.

Totéž platí o vší umělecké tvorbě, ať již jde o dílo básníka, hudebníka, malíře, sochaře. Pro koho myslíte, že pracují tito vyvolení pracovníci Boží? Vždycky jen pro celek, pro lidstvo, pro nás. Proto také každému umělci záleží tolik na tom, aby díla jeho nebyla zapomenuta, neznáma, aby se co nejvíce rozšířila, aby duchovní užitek z ní mělo co nejvíce lidí. A i k tomu dává umělci popud jeho duše. Ona vede jej k tomu, aby svou práci předložil veřejnosti. Tak malíř hledá pro svoje práce výstavy, hudebník koncerty, spisovatel literární trhy nebo divadelní scény.

Mýlili byste se, kdybyste se domnívali, že všichni umělci činí tak jen z pouhé touhy po světské slávě, pravý umělec nikdy netouží po slávě nebo penězích jako konečném cíli. Pravému umělci záleží na tom, aby svou prací prospěl celku, potěšil, obšťastnil druhé a sám zůstává skromně stranou.

Jen takoví poloumělci jsou malichernými lidmi, toužícími po slávě. Jejich snaha je však marná, protože každý kritický člověk, který má smysl pro opravdové umění, správně pozná a dobře vycítí rozdíl mezi uměním a pauměním. Rozdíl tento je velmi nápadný, protože v takovém nepravém umění neprojevuje se ani duch ani duše výtvarníka. Bývá to ponejvíce jen řemeslná dovednost, které mnohdy chybí i základní smysl pro krásu, ba i pouhý vkus. Takové práce nemají také žádnou trvalou cenu jako každá řemeslná práce brzy zanikají i se vzpomínkou na jejich tvůrce.

Člověk geniální, pravý umělec, má v prvé řadě na mysli dílo samo, a jeho osobnost zůstává stranou. Proto netouží po slávě, ale po dokonalosti svého díla, aby bylo opravdu cenným přínosem do duchovního života celku, k němuž sám náleží. Při svých ohromných schopnostech bývají opravdoví umělci vždy pokorní a skromní, protože jsou si dobře vědomi toho, že vykonaná práce není pouze jejich prací, nýbrž že jim jejich tvořivá schopnost byla dána z milosti Boží, prostřednictvím přiděleného jim genia. Vědí, že jsou jen vyvolenými služebníky Božími, že jsou určeni k tomu, aby šířili krásu mezi lidmi a tím je zušlechťovali. Protože tohoto jsou si dobře vědomi, nemohou ani býti pyšni na to co vytvořili a pozorují-li to štěstí krásy, jež jejich dílo vyvolává v duších ostatních, pociťují sami ve svém nitru velikou vděčnost k tomu nejvyššímu Tvůrci, který dal jim schopnosti a sílu k tvorbě tak dokonalé.

Nebylo by ani spravedlivo, abychom si u díla sebe krásnějšího uvědomovali pouze práci umělce samého. Musíme si uvědomovat velikého Spolutvůrce, bez Jehož pomoci by nestvořil nikdonic. Ani práce podřadná, ani práce mozolná, nádenická, není myslitelná bez této vyšší pomoci.každá práce je do jisté míry tvořivá a má tutéž podstatu jako práce umělecká, když její výsledky neputují do výstavních síní k obdivu obecenstva, ale slouží mu jako věci denní potřeby. Každá práce zaslouží si naší úcty a pozornosti.

Nikdo z nás, kteří dnes na zemi žijeme, není vyjmut z této povinnosti – pracovat. Pracujeme všichni, každý v jiném oboru a úseku, jak toho dělba práce dnes vyžaduje. Těch lidí, kteří jsou živi bez práce, je opravdu nepatrný počet, takže možno o nich mluvit jako o výjimkách. Ve většině případů takoví lidé nežijí správně, protože jenom tyjí z práce ostatních. Práce jest údělem nás všech, každá práce má svůj význam každá práce má svou cenu pro celek a proto každé práce si máme vážit.

Nepodceňujte ani práci ženy v domácnosti! I když taková hospodyně za celý život nedělala nic jiného, než vařila, uklízela a teplo domova opatrovala, i když svou prací neprospěla nikomu víc,než nejužšímu kruhu vlastní rodiny, tedy i tato žena vykonala za a svého života veliký kus práce, která má také svou tvůrčí hodnotu nikterak si nezasluhuje, aby byla přehlížena.

Je ovšem veliký rozdíl v tom pracovat a pracovat. Rozhodující je jak pracujeme, jaké jsou výsledky naší práce. Při tom záleží velmi na tom, pracujeme-li rádi, těší-li nás práce, kterou konáme nebo je-li nám nepříjemnou. Obtížnou povinností. Dále záleží velmi i na tom, jsme-li i ve své práci poctiví, pracujeme-li jak nejlépe dovedeme, nechceme-li svou práci jen

ledabyle odbýt nebo určené hodiny nad ní prosedět. Tento náš vlastní poměr k práci objeví se vždy znatelně na výsledku, hodnotně vykonané práce.

S dobrým výsledkem setká se každá práce konaná s láskou. Pracovat s radostí, znamená překonávat všechny obtíže. Pracovat s nechutí, budeme se vždy pozastavovat nad těmito těžkostmi a potížemi, přes které se nedostaneme dále. Jen chtít – kdo chce ten může! Práce musí nás těšit, aby její výsledky byly opravdu dokonalé a užitečné. Dovedeme-li k práci přilnout a s láskou pracovat, pak nezáleží na tom, jakou práci konáme, ale můžeme si býti jisti, že jsme na svém místě, že se svou prací stáváme užitečnými členy lidské společnosti i spolutvůrci Božími.

I takový nádeník, jehož práci snad se vám zdá zbytečné uvažovat, musí nalézt správný poměr ke své práci. I jeho musí práce uspokojovat a ne být mu proti mysli, aby jeho práce úspěšně pokračovala. Vidíte třebas dělníka s těžkým krumpáčem na silnici. Měli byste vlastně pohlížet na něj s vděčností, že tu nejtěžší práci, na kterou byste vy snad svými silami ani nestačili, koná za vás, protože koná práci pro celek užitečnou. Po té silnici vy budete chodit, toho vodovodu, který do země klade, vy budete používat, ale kdo z vás vzpomene na těžkou námahu a dřinu, kterou takový nádeník nebo dělník na tuto práci vynaložil?

Na takovém člověku velmi záleží, jak se k této své práci staví. Koná-li ji jako nepříjemnou povinnost, pak ovšem nezáleží mu na tom, jak a kdy práci dokončí. Jakmile svou práci nepovažuje za pouhé nutné zlo, za přítěž z povinné poslušnosti, pak již mu práce ta není tak těžkou, aby ji nemohl vykonávat s radostí. Raduje se z toho, nenalezl zdroj svého výdělku a pak necítí žádnou tíhu své poslušnosti. Nalezl prostě v sobě lásku ke své práci, proto jeho práce je vždy dokonalá a Bůh jeho práci požehnává.

Odměna takového dělníka, peníze, které si vysloužíí, to není vše, co jej pobádá k nejlepší výkonnosti. Takový ušlechtilý dělník má svoji ctižádost a vědomě pracuje k tomu, aby jeho práce vzbudila obdiv nebo alespoň uznání, aby svou prací vynikl nad ostatními. To je to ušlechtilé zápolení v práci, které přináší tak krásné výsledky ve všech oborech lidské práce. Čím více podobných ušlechtilých pracovníků národ má, čím více takových dělníků v národě, tím více vyniká ve světovém zápolení o primát dokonalosti.

Tyto snahy pak vyvěrají zase jen z duchovní podstaty jednotlivcovy. On přijímá je zase pomocí popudů své duše z duchovního prapramene všeho světového dění, z Božského vševědomí.

Dojdeme-li v úvahách o lidské práci až k těmto závěrům, pak je nám ovšem jasno, že podstata každé práce tkví stejně hluboko v prapříčině všeho dění, že proto také každá práce zasluhuje si správné ocenění, každý poctivý pracovník hoden je uznání a chvály.

Zkuste to jednou a otevřete své srdce vůči takovému prostému dělníku. Oceňte spravedlivě, bez zbytečného lichocení, jeho práci a dejte mu pocítit, že uznáváte jeho námahu i jeho zásluhy. Uvidíte, jak člověk ten zjihne! Šťasten vědomím, že někdo s účastí a zájmem u něho se zastaví, otevře vám své srdce, protože ve vaší blízkosti nebude se cítit méněcenným a nižším tvorem než vy, nebude se cítit otrokem, který musí dřít pro jiné. Bude vám v té chvíli vděčen za to, že jste pozvedli jeho lidskou důstojnost, že jste jej uznali za užitečného člena lidské společnosti. Potěší ho nesmírně, že máte úctu i k jeho práci, která není marná, že i jeho při jeho nádeničině dovedete nazývat spolutvůrcem Tvůrce nejvyššího, že i on náleží mezi ty, jež poslal Pán, aby pracovali na Jeho vinici a vzdělávali ji.

Ve skutečnosti neuděláte v tomto případě nic jiného,než co je vaší povinností – respektovat a oceňovat práci druhého, ale pro takového člověka bude to znamenat chvilku štěstí, ba možná ještě více. Takové uznání zaslouží si každý dělník, který koná svou práci poctivě a rád, a Pán Bůh mu vždycky pomáhá a jeho práci požehnává.

Dříve bylo zvykem, snad ani jinak nemohlo být, že každý, kdo šel kolem pracujícího člověka, pozdravil jej upřímným: „Pomáhej Pán Bůh!“ Pracující odpovídal se stejnou upřímností: „Dej to Pán Bůh!“ Chápete, co takový vzájemný pozdrav, dnes již velmi

zanedbávaný, co ve skutečnosti znamenal? Každý ten kolem jdoucí s pracujícím uskutečnili společně ohromnou věc, protože připomenutím Boha byla pracujícímu zaručena a uskutečněna pomoc Boží.

K vysvětlení připomeňme si to, co bylo řečeno již prve. Ke každé naší práci dává nám popud naše duše, která je spojena s naším duchem a spolu s ním naplňuje silou, dovedností a schopností, a náš duch je ve stálém, přímém spojení s Bohem. Přeje-li někdo pracujícímu člověku, aby Bůh mu pomohl a věří přitom v toto působení Boha v nás, pak uskutečňuje toto nutné spojení naše s Bohem pomocí svého ducha a své duše, a přijmou-li pracující vyslovené přání s prosbou – Dej to Pán Bůh!“ – stejně upřímně procítěnou a s opravdovou vírou, pak tyto dva vzájemné pozdravy uskutečňují naší prosbu, takže síla, schopnost a dovednost k jejich práci potřebné, naplní je tak, že svoji práci mohou vykonat zcela lehce, snadněji a bez únavy. To je tajemství tohoto krásného pozdravu pracujícímu člověku. Tajemství, kterak víra obou uskutečňuje onu zázračnou pomoc Boží.

Kdybyste se zeptali takového pracujícího, ovšem věřícího člověka, na jeho pocity ve chvíli, kdy mu někdo upřímně přeje pomoc Boží, jistě by vám řekl, že se mu v tom okamžiku ulehčí, pracuje se mu mnohem snadněji, zmizí i dosavadní únava. Dost možné, že přizná, že je mu od té chvíle tak, jako kdyby teprve teď práci začínal, protože se cítí svěžejší, než když ráno k práci přišel.

Toto ovšem nikdy nepochopí a tomu neuvěří lidé bez víry, kteří nechtí o Bohu nic vědět. Nepřemýšlejí o tom, odkud všechny ty popudy ke všemu jejich konání přicházejí, neuvažují o své duši, nehledají spojení s ní ani s duchem a tím připravují se o všecku cennou pomoc a sílu vycházející z Boha.

Chcete-li však, aby vaše práce byla radostná, snadná přitom dokonalá, pak začínejte každou práci s Bohem, s Jeho pomocí a věřte, že se vám této pomoci skutečně dostane. Budete-li tak činit, pak přesvědčíte se velmi brzy, jak ohromnou a ničím nenahraditelnou moc a sílu pomoc Boží v sobě chová.

Nemyslete, že Bůh pomáhá při práci jen člověku! I zvířatům, která svou prací a silou ulehčují člověku v jeho práci, Bůh ulehčuje jejich námahu, vyprosíme-li jim pomoc Boží. Přesvědčil jsem se o tom sám.

Procházel jsem se jednou u nás na zahradě a slyšel jsem nedaleko na silnici hlučné spílání kočího na koně, kteří nemohli utáhnout do kopce vůz naložený cihlami. Stáli pod kopcem, deset lidí již se sešlo, aby pomohli zatlačit, vozka nepřestával koně šlehat bičem, ale vůz se nepohnul. Vyšel jsem tedy ven a když jsem viděl, co se vlastně děje, žádal jsem vozku, aby se alespoň na chvíli uklidnil a popřál koňům oddechu. Potom požádal jsem i všechny ochotné pomahače, kteří vůz přistrkovali, aby od vozu odstoupili, když se tak stalo, šel jsem ke koním, pohladil jsem je po hlavách a řekl jsem jim, aby si chvíli odpočinuli, že jim zatím vyprosím pomoc Boží a s tou že se jim pak jistě podaří náklad snadno vytáhnout až nahoru. Splnil jsem, co jsem slíbil a teprve po chvíli řekl jsem vozkovi: „Tak, teď hezky v klidu a bez nadávání a bez biče pobídněte koně k tahu. Uvidíte, že to půjde zcela snadno.“ Sám jsem položil ruku vzadu na vůz, vozka koně pobídl, a ejhle, koně zabrali a za chvilku byli se svým těžkým nákladem na vršku silnice. Zde jsem zas přikázal vozkovi, aby zastavil.

Vozka se na mne díval strašně udiveně a měl mne v podezření, že snad čaruji. Vysvětlil jsem mu, proč se jemu nemohlo podařit to, co jsem dokázal já. Jeho nelásku a jeho hrubé, zlostné nadávání vyměnil jsem za lásku a shovívavost k těmto ubohým koním, ale to nejdůležitější, poprosil jsem Boha, aby pomohl Svým tvorům a ulehčil jim jejich břemeno. A protože jsem pevně věřil, že Bůh mé prosby vyslyší, stal se tento zázrak skutkem. To je to celé moje čarování – řekl jsem vozkovi,a proto říkám vám, dělejte to stále tak ušetříte si mnoho rozčilování. Jen láskou a vírou v pomoc Boží můžete dosáhnout toho, aby i vašim zvířatům dostalo se nové síly, aby vám mohla dobře soužit. Zaměňte své klení za modlitbu a přesvědčíte se brzy, že i vy sám budete podobně čarovat jako já. Vozka mi pak poděkoval a

pobídl koně k další cestě. Snad přece jen si časem na mne vzpomene a bude se pokoušet změnit svůj způsob jednání s koňmi, aby se dočkal takových výsledků, jaké viděl u mne.

Každá práce s Bohem začatá je také Bohem požehnaná, ať je to práce jakákoliv. Žádná práce není zbytečná, proto každá práce žádá, aby byla konána svědomitě a s láskou, každé práci se musíme věnovat cele, abychom si ji sami neztěžovali.

Ti, kteří nemají v sobě ani jiskřičku lásky ke své práci, budou vždycky nespokojení. Pro ně bude práce vždycky těžkým otroctvím a budou stále žít v klamné domněnce, že práce je pro člověka krutým jhem, pod kterým příliš trpí. Pod jhem práce trpí jen ten, kdo si nenašel k práci správný poměr, pracuje bez zájmu a proto také se nedovede potěšit výsledky své práce. Že se takovýto neradostný, neochotný pracovník nedočká nikde a v ničem žádných úspěchů, je zcela přirozené. Každý, kdo sebe u práce lituje a považuje se za otroka práce, znemožňuje si sám svou neláskou pomoc Boží, která by mu jistě udělala každou práci snesitelnou a zmenšila jeho vlastní námahu.

My však chceme být dobrovolnými pracovníky! Chceme s radostí a láskou pracovat ve prospěch veškerenstva a dobrým dílem svým dávati dobrý příklad ostatním, zejména těm, kteří vlastní vinou se nad prací trápí a zcela neprávem, mylně, nazývají ji otroctvím.

Totéž, co bylo řečeno o práci jednotlivců, totéž platí o práci větších celků i celých národů. Stačí, aby v každém národě bylo třebas jen několik lidí, kteří mají schopnosti a dostatek lásky ke společné práci. Ti dovedou pak uchvátit řady dalších vykonají pak společně ohromný kus práce. Představte si, kam by to spělo a co vše dalo by se uskutečnit pro dobro všech, kdyby na popud ušlechtilých jednotlivců, při rozumné dělbě práce, zasáhlo najednou do společné práce tisíce radostných, nadšených spolupracovníků! Gigantické podniky daly by se uskutečnit, jen chtít a s láskou, vědomě a nezištně pracovat! Dokázaly by se opravdové zázraky, které by byly pravým požehnáním společné práce, společného úsilí.

Popudy takovýchto vyvolených jedinců potřebují ovšem vždy ještě přesvědčivá slova, která by byla schopna vyvolati i v duších ostatních alespoň jiskru nadšení pro společnou práci. Tato jiskra zapálí pak mohutný plamen ohromného nadšení mezi všemi vrstvami lidu a toto nadšení vykoná pak skutky tak obdivuhodné, že nad nimi žasnou jednotlivci i celek. Vzpomeňme třebas na chvíle, kdy v celém našem národě žila jediná myšlenka jediné heslo: nové, důstojné divadlo!

Z nadšení a radostné práce jednotlivců, spolků, národů, tvoří se zázraky. Proto milujte práci! Milujte práci vlastní, važte si práce druhých, mějte úctu k práci konané pro celek, pracujte sami radostně ve prospěch celku! A těm, kteří nad prací nejvíc naříkají, připomínejte stále, že život bez práce je nejhorším trestem.

Přeji vám, aby každá práce, kterou konáte, byla pro vás radostná a pro celek užitečná. Přeji vám, aby Bůh naplnil nitra vaše Svou velikou Láskou a Svým Božským klidem a mírem, abyste se stali schopnými přijmout vždy správný duchovní impuls každé práci, aby tato byla dokonalá a přinesla hojný užitek všem, pro něž je určena.

Přitom opakujte si často Slova Pánova:

„Žíti a pracovati je tolik, jako býti Pánem všeho.“

79. Hvězda betlémská

Nejslavnější astronomové všech věků snažili se po celá staletí najíti a vyzkoumati, která to byla hvězda, která se před zrozením Páně objevila a ukazovala cestu do Betléma třem králům. Učence a mezi nimi především astronomy zajímala tato hvězda betlémská hlavně proto, že ji považovali za kometu, ačkoliv nemohli nalézt ani jedinou, jejíž objevení se souhlasilo by s rokem narození Pána Ježíše. Nikdy nemohli přijíti na to, jak ji správně

pojmenovati, nikdy nemohli vypočítat, kdy se zase znovu objeví, pokud za základ svých výpočtů brali dobu zrození Pána Ježíše, ve které se tato záhadná kometa měla objeviti.

Oč je to jednodušší dnes! Jak marné a zbytečné zdají se nám všechny tyto vědecké propočty! Dnes víme, že ono světlo, jež nad Betlémem svítilo, ona ohromná hvězda nebyla vůbec hvězdou, a že ta hvězda, o které se v Evangeliích mluví, ukázala tehdy třem králům něco jiného, než se lidé původně domýšleli.

Oni tři králové, kteří do Betléma pospíchali, to byli tři mágové, kteří se velmi dobře vyznali v astrologii. Dovedli číst z hvězd příští veliké události. Jim bylo také duchovní cestou zjeveno, že až se určitá hvězda objeví na hvězdné obloze v tom a tom postavení, tedy v určité konstelaci, tehdy že přijde na svět Mesiáš, Někdo, kdo má vésti lidstvo k novému, ušlechtilejšímu životu.

Tito tři mágové byli sice každý z jiného kraje, ale přesto všichni tři souhlasně z hvězdného nebe vyčetli stejné znamení, neboť hvězdné nebe mluví ke všem lidem stejně. Ovšem jen ti, kteří dovedou ve hvězdném nebi číst, dovedou také z hvězd prorokovat a poznat, kdy se má něco velkého státi. Jim také dostane se, buď inspirací nebo zjevením, správného vysvětlení k očekávaným událostem.

A tak každý z těchto tří mágů sám o sobě našel, v kterou dobu a který den má se zroditi na západě od jejich říší Mesiáš čili Spasitel. Jakého byli náboženství ,jest zcela vedlejší. Nebyli to židé, ale nic jim nezabránilo, aby se oni sami, nejvyšší představitelé náboženství tří národů, jimž vládli, nevydali ihned na cestu k jeho uvítání, věděli, že Ten, který přijíti měl, aby vykoupil a spasil svět, nepřijde Jen pro národ israelský, ale pro všechno lidstvo na celé zemi.

Ta hvězda, kterou oni předem viděli a která jim zvěstovala příchod Mesiáše, nebyla onou hvězdou, či lépe řečeno oním světlem, které jim ukázalo cestu do Betléma, nýbrž tou hvězdou, která jim určila přesnou dobu, kdy se mají vydati na cestu, aby přišli včas se pokloniti budoucímu králi všech králů. A teprve když přišli k Jerusalému, do blízkosti Betléma, spatřili ono podivné světlo, které se jim však ztratilo, jakmile vešli do bran Jerusalému. Teprve když odcházeli od Herodesa vyšli za Jerusalém, objevilo se ono světlo znovu před nimi. Byl to celý proud či sloup světla, který tu pře nimi stál, a oni šli za ním a byli vedeni přímo do Betléma. V Betlémě byla již Matka Boží, nesoucí pod srdcem Boha – Krista, budoucího Syna člověka, Ježíše.

Zajímavé jest, že toto světlo nešlo zhora dolů, ale zdola nahoru. Toto světlo vyzařovalo z tělíčka Ježíškova, z děťátka dosud nenarozeného. Matka Boží sama pozorovala také, že hned od počátku cesty, kdy s Josefem vyšli z Nazaretu, provázelo je a provází stále světlo, které bylo stále intensivnější a tím více zářilo, čím blíže přicházeli k Betlému, k oné jeskyni, ve které dala život malému Ježíškovi.

Co to bylo, co tak jasně zářilo do vesmíru?

Byla to Božská Láska Kristova. Bylo to Božství Ježíškovo, které vyzařovalo toto ohromné světlo, které Jím přicházelo na svět, které zářilo k nám s nebeských výšin a zejména v tuto dobu rozzařovalo celý vesmír svou velikou láskou. Světlo, které prozařovalo světlem tak mocným, že osvítilo a mohlo osvítit celý svět. Leč lidé, mající oči – neviděli, lidé, mající uši – neslyšeli …

Jen v den zrození Páně a před Jeho zrozením svítilo toto ohromné světlo Lásky Boží, Lásky Kristovy opačným směrem – tedy zdola nahoru. Jen v těchto dnech dosahovala záře jeho tak vysoko, že ani tam nahoře, kde se mohlo ztráceti v oblacích, ani tam se neztrácelo, nýbrž tvořilo jasný zářící bod, který tito tři králové, tři mágové, považovali za hvězdu.

Toto světlo nevedlo je tedy z jejich domovů. Z jejich domovů vedly je hvězdy, které jim naznačily, jakým směrem mají jíti, aby přišli včas na pravé místo.

Pro nás pak toto veliké světlo, tato veliká Láska, zářící Božskou silou, zůstalo a nezaniká. Tak jako před zrozením a při zrození Páně prostoupila Láska Boží tímto ohromným světlem

celý vesmír, tak vrací se k nám každoročně, a to ve výroční den, který byl lidstvem přijat a církví určen jako den Zrození Páně. V tento den každoročně prozařuje Láska Kristova celý vesmír, všechno lidstvo i všechno tvorstvo ostatní.

Přesný den zrození Páně není znám. Není přesně znám ani rok Jeho zrození, a nejsou také správné výpočty astronomů o zrození Páně, kteří hledali tuto hvězdu a dle doby zrození Páně odhadovali, která to asi byla tehdy kometa na východním nebi viditelná, o které je v Evangeliích psáno. Někteří z nich podle těchto výpočtů tvrdí, že se Pán Ježíš narodil o pět let později, jiní zase tvrdí, že přišel na svět o sedm let dříve, než náš letopočet určuje. Tak neví lidstvo dodnes přesně, kdy se Kristus vlastně lidstvu ukázal v podobě malého děťátka, které přineslo celému světu tolik štěstí, blaha a lásky. A všechny tyto spory o dobu narození Pána povstaly jen z nejasného podání a nesprávného výkladu o hvězdě betlémské o které si lidé nedovedli učiniti správnou představu.

Nevíme tedy přesný den narození Pána Ježíše. Ve IV: století věnoval se této otázce jeden mnich v Italii a po dlouhé práci přišel k přesvědčení, že náš letopočet jest správný.

Církev určila den narození Páně na 25. prosinec, to jest na den zimního slunovratu. Tento den byl oslavován již za dob pohanských. Velmi okázale oslavovali pohané den slunovratu, kdy se k nám začíná přibližovati slunce, které do celého vesmíru přináší nový život. Církev dobře volila tento den jako výroční den zrození Páně. Odvrátila tím pozornost od pohanských zvyků a utvrdila lid ve víře, že v tento den vrací se do přírody nový život, neboť s příchodem Pána přišel na zem skutečně nový život – život duchovní,který je pro lidstvo mnohem důležitější, než život hmotný.

V této volbě měla církev opravdu štěstí. Den 25. prosince jest sice jen symbolickým dnem zrození Krista, ale přes to je nám skutečnou připomínkou, že Kristus jest Stvořitel všeho života ve vesmíru. On přinesl nám Světlo pravdy a poznání, a není krásnějšího přirovnání, než srovnávati toto Světlo s naším malým sluncem, které pro celou naši zem je zdrojem blahodárného tepla a světla, udržujícího všechen život na naší zeměkouli. A každoročně dnem 25. prosince obnovuje se tento život, aby ve své nekonečnosti v nové formy se rozvíjel. Ve stromech probouzí se míza, pod zmrzlou půdou probouzí se život rostlin, když zůstává prozatím pro nás utajen a neznatelný. Ale je zde, je tu onen nový život, vyvolaný novým teplem a světlem slunečním, které alespoň symbolicky možno srovnávati s oním Světlem, jaké proniklo mezi nás příchodem Kristovým.

Připomeňme si, jak jsme všichni ještě nedokonalí, a uvědomme si zároveň, co pro nás pro všechny znamená tato veliká slavnost, připomínající nám zrození Krista. A nyní si představme, co tato událost znamenala pro tehdejší lid, který mohl spoluprožívat tak ohromnou událost.

Mnozí z nás byli jistě i tehdy vtěleni zde na zemi a prožívali spolu – třebas i v jiném těle – veliké události doby, kdy sám Bůh přišel na svět mezi lidi.

Bezmála dva tisíce let uplynulo již od té doby, těžkými zkouškami prošlo lidstvo na cestě svého vývoje, a přece ještě i dnes existují lidé nevěřící, lidé pochybující o těchto věcech. Mnoho je těch, kteří nechtějí znáti Ježíše, Syna člověka nechtějí uznati jej za bytost Božskou, a to jen proto, že On sám o sobě nikdy neřekl, že je Synem Božím, nikdy se sám Svým Božským původem nechlubil a nevynášel. Jen skrytě, jen několika málo Svým nejbližší mohl říci, když Jej přímo žádali a k tomu vyzývali slovy:

„Abychom mohli v Boha Otce Tvého věřiti – ukaž nám Ho!“

„Tak dlouho Jsem s vámi a nepoznali jste Mne, neboť kdo mne vidí, Otce Mého vidí.“ - A při jiné příležitosti řekl jinými slovy totéž:

„Já a Otec jedno jsme!“

Bratřím a sestrám, kterým jsem v „Probuzení“ přednášel, pověděl jsem mnoho o tom, kde všude můžeme nalézt důkazy o Božství Pána Ježíše.

On říkal o Sobě, že jest Synem člověka. On byl skutečně Synem člověka, ale tím právě přinesl první velikou oběť pro lidstvo, kdy On, veliký Stvořitel všeho Kristus – Bůh, vzal na Sebe hmotné tělo lidské a stal se tím Synem člověka, který 33 let žil zde na zemi jako každý jiný člověk. Učinil to vše jen proto, aby nám ukázal, jak nás miluje, jak se pro nás chce obětovat a vésti nás k lepšímu, ušlechtilejšímu životu, abychom byli uchráněni od všeho utrpení, které lidstvo přivádí na sebe svým neplněním a nezachováváním zákonů Božích. Svým svatým životem a učením ukazoval nám cestu k blaženému a šťastnému životu bez utrpení, protože nám chtěl ukázati, jak nás miluje, jak s námi žije a cítí jako náš vlastní Otec. V tom byl projev Jeho ohromné Lásky k nám, a za vše to nežádal od nás nic jiného, než zase jen lásku k Otci nebeskému a lásku k našim bližním.

Přišel na svět, aby opakoval věčná Slova zákona Božího, která od počátku světa byla a budou trvati do skonání světa. Přišel, aby toto Slovo zákona zdůraznil a lidem přiblížil, aby Je lépe chápali, aby v Jeho duchu naučili se žít a stále se zdokonalovat. Přišel, aby lidstvo na Jeho vlastní cestě poznalo, jakou cestou je nezbytno jít, abychom se co nejdříve dostali k Otci, do svého vlastního domova, odkud jsme vyšli.

Svátky vánoční, zejména pak Boží Hod mají nám připomenouti velikou oběť, kterou Pán Ježíš přinesl lidstvu ne pouze Svou smrtí na kříži, nýbrž Jeho velikou oběť, která se počala již prvým okamžikem, kdy vzal na Sebe lidství a jako Syn člověka mezi lidem se objevil. Z Matky Boží v chudobě se zrodil jako malé děcko, aby musel prodělati všechno to, co prodělává každý z nás. I On prožil tu Své dětství a mládí se všemi drobnými radostmi i žaly, a celý Jeho život, ne pouze Jeho kázání a učení, jest pro nás pravzorem lidského života vůbec. Jen z Lásky k nám prošel touto cestou lidského života, aby nám ukázal, že On jest tou cestou, věčnou pravdou, že On jediný může také ukázati nám správnou cestu a vésti nás ke správnému životu.

Svátky vánoční a celý advent, čtyřnedělní doba, byla určena k tomu, abychom se vzpamatovali ze svého všedního, ba mnohdy i hříšného života, a připravili se na příchod Krista, který každý rok v tuto dobu přichází, každý rok znovu se vrací, aby Svou velikou Láskou prozářil celý vesmír, všechen život v něm. Svou velikou Láskou všeho se dotýká, Svou velikou Láskou všecko tvorstvo na zemi prostupuje, proto ani my nezůstaneme bez Jeho doteku, neprozářeni silou Jeho Lásky. Musíme se proto dobře připravit na tento dotek, abychom byli schopní přijmout vše, co pro nás tyto životodárné paprsky přinášejí, abychom opravdu pocítili, že ten Kristus, který se zrodil v Betlémě a který jest věčným tvůrcem všeho, zrodil se také v nás. Musíme se dobře připravit na Jeho zrození v nás, aby v nás pak trvale sídlil a aby také v nás a námi trvale působil.

On, nejvyšší Láska, dotýká se všeho lidstva i tvorstva ostatního. Není proto jistě náhodou, že již před svátky vánočními, zejména v posledním týdnu předvánočním, každé srdce lidské jihne. Je schopno více milovat, je schopno více lásky ze sebe dát. Nepozorovali jste to sami na sobě také? Nepřemýšleli jste nikdy o tom, co je toho příčinou? Co se ve vás děje v oněch dnech? Odkud ty zvláštní pocity, po celý rok neznámé? I lidé naprosto nevěřící to tvrdí, ba dokonce i otrlí, kteří nemají pražádné pochopení pro cizí utrpení a bídu druhých, pocítí najednou k ostatním bratřím svým více porozumění a lásky.

To není jejich samotné „já“, tedy jejich vlastní vědomí, vůle, rozum, pocity, to je cosi vyššího, co oni sami pochopiti nedovedou. V podstatě není to nic jiného, než účinek paprsku onoho velikého Světla, které v nich začíná působit. To je projev samé Lásky Kristovy, která se jich dotkla a jimi působí, to je to Světlo, jež lidé dříve považovali za hvězdu betlémskou, Světlo Lásky Kristovy, které každoročně k nám se vrací. Šťastni ti, kdo tuto Lásku dovedou v sobě zachytiti a udržet i pro příští dny, pro celý rok, ne pouze na oněch několik dnů vánočních.

Přátelé moji drazí! Advent dává nám čtyři týdny času na to, abychom mohli přemýšlet o tom, žijeme-li správně podle učení Pána Ježíše, zachováváme-li i ve svém všedním životě

Zákony Boží. Dosti dlouhá doba byla nám ponechána k těmto úvahám o tom, je-li celý náš život správný,je-li naplněn účinnou láskou k bližnímu,nejsme-li snad duchovně mrtví,máme-li právo o sobě říci, že skutečně žijeme, žijeme harmonický život duchovní i hmotný.

Jen ten, kdo tomuto přemýšlení po celý advent věnoval dostatek času a posléze přišel k vědomí, že jeho život nestál až dosud za nic, protože šel špatnou cestou a nezachovával Zákony Boží a neřídil se učením Pána Ježíše, ten odhodlá se nyní začíti ihned jiný, nový a lepší život. Z opravdového přemýšlení vzejde opravdové poznání, poznání vlastních chyb, a za nimi přichází lítost nad nedbáním Slova věčného, lítost nad nezachováváním pokynů Pánem Ježíšem lidstvu daných.

A tato lítost, která se v našem nitru projeví jako výsledek našeho adventního přemýšlení a uvažování, to jest ta pravá síla, která nás připraví, to jest – učiní schopnými přijmout Krista. Dospějeme-li ve svých úvahách k lítosti nad dosavadním životem, k lítosti, ze které se rodí odhodlání žíti život lepší, pak jsme připraveni nejen Krista přijmout, ale jsme také schopni v sobě Jej udržeti. A projeví-li člověk ve své lítosti i vůli více milovat a lásku kol sebe rozsévat, v tom okamžiku jest již Kristus s ním. Naplní jeho nitro a pomáhá mu, aby mohl Jeho Lásku, po které tak toužil, nejen přijmouti a v sobě udržeti, ale také dále ji rozsévati.

Každý, kdo si takto určil vyšší, ušlechtilejší program svého života a rozhodl se žíti v budoucnu lepším životem, každý našel v sobě Krista. Nejen to, že Ho našel, on Ho také pocítil třebas jen v kratičkém okamžiku, ale pocítí náhle, že na něj padá zář Betlémské hvězdy, že se v něm rozlévá nejvyšší Láska Kristova. A takový okamžik poskytne jeho nitru pocit takového blaha, jaké nikdy před tím nepoznal.

Prožil jsem takový okamžik, znám jeho sílu.

Jednou, je tomu již několik let, pročítal jsem, jako člen „Bílého bratrstva lásky“, jež mělo s Láskou Boží mnoho společného, věci určené pro toto bratrstvo. A když jsem přišel k jednomu místu, zatoužil jsem upřímně býti na takovém stupni, abych mohl skutečně konati všechny ty skutky, jež byly od tohoto bratrstva požadovány. V témž okamžiku byl jsem přímo zalit tak ohromnou silou Lásky, že bych byl okamžitě obětoval sebe sama za všechny ostatní.

Takovou moc a sílu má tento paprsek Lásky, který přichází k nám a pro ten okamžik naplní nás, zahoří v nás a oblaží tak, že cítíme v sobě sílu i touhu jíti a rozsévati lásku všem ostatním i pomáhati jim.

Toto připomínám zde jen jako malou ukázku správného prožívání adventu. Nemusel jsem jíti na boráty a v kostele u svíčky klečet. Seděl jsem doma, vlastně klečel na židli a pročítal předepsané věci o té nejvyšší lásce, která v nás neustále jest a má býti, a která v nás také vždy bude, jestliže ji sami svým sobectvím nebudeme od sebe odstrkovat a svým povrchním životem nebudeme jí překážet, aby se mohla v nás a námi projevovat. Není okamžiku ani jediné vteřiny našeho života, kdy Kristus nebyl by při nás a neklepal na naše srdce s výzvou: „Otevři bratře, Jsem před branami tvého srdce, do něhož bych rád vstoupil!“

Nic jiného není zapotřebí, než vyhověti tomuto vyzvání a dovoliti Kristu, aby do nás vstoupil a v nás působil.

To jest tedy paprsek té veliké hvězdy betlémské, která svítí nyní dolů zhora, která stále působí, nejsilněji však dne 25. prosince každého roku.

Pod paprsky této Lásky Kristova zrození všechno duchovně oživuje a v nový život se uvádí, tak jako na počátku světa. Tak jako paprsky sluneční, třebaže jsou jen matným odstínem této Lásky, a ačkoliv hmotné jsou ,nedovedeme je zachytit, jen účinek jejich pocítiti, tak jest tomu i s paprsky Lásky Kristovy. I za mrazů, kam paprsek slunce do sněhu padá, tam zmrzlá půda a sníh se rozehřívá. Paprsek Lásky duchovní je mnohem jemnější prostupuje všechno, aby se dostal i do nejskrytějších míst, do našeho nitra, do kterého se máme uzavříti, chceme-li býti s Kristem alespoň na chvilku v klidu, zůstati s Ním sami, nikým a ničím nerušeni.

Naučte se přijímati tento paprsek světla a Lásky pokud možno nejčistěji a procítěně. Poznáte pak sami, jak blažený bude váš život! Všechno to, co lidé považují za utrpení, nebude pak pro vás ničím, protože s vámi bude a vás síliti nepřestane Láska Boží – Kristus. Tato Láska bude vám ulehčovati všechna vaše utrpení, všechny vaše bolesti i strasti. Snad vás jich všech i zbaví znemožní je, neboť budete stále naplněni Láskou a tato Láska povede vás cestou za Kristem, který vám ulehčení dá.

Láska je zdroj a základ všeho života hmotného i duchovního, zdroj vší blaženosti a klidu. Teprve láska dělá z lidí to, co Otec náš Nebeský z nás míti chtěl. Proto teprve tehdy, až budeme láskou skutečně naplněni a láskou cele prostoupeni, teprve tehdy budeme moci o sobě říci: Jsme křesťané, přijali jsme skutečného Krista – ne pouhou hostii – ale skutečného Krista, který zářil i v paprsku hvězdy betlémské, přijali jsme Jej do svého nitra a staráme se upřímně a neustále, aby v nás sídlil trvale a z našeho nitra již nikdy nevyšel!

Toho je nejvíce zapotřebí právě teď, na sklonku Věku ryb, téměř 2.000 let od objevení se prvého paprsku betlémské hvězdy na zemi. Tuto ohromnou řadu dvou tisíc let dal nám náš Otec nebeský i Kristus, abychom měli dosti času naučit se žít tak, jak On si přál, abychom pochopili, co vlastně chtěl říci Slovy: „Milujte se vespolek tak, jako Já miloval Jsem vás! – Milujte svého bližního jako sebe samého!“

Jak významné jest toto vyzvání Pána Ježíše!

Srovnávejte svou lásku k bližnímu s láskou k sobě samým! Sledujte sebe a své počínání i ve svém soukromí, i v nejnepatrnějších věcech uvažujte o tom jste-li schopni třebas jen ty své nejbližší milovati tak jako sebe. Mnohý z vás, když bude spravedlivě sebe sama posuzovat, přijde k poznání, že přece jen miluje nejvíce sebe, že má nejraději sebe a ne své nejbližší. A když se pak od těch nejbližších obrátíme k ostatním bližním, kteří již nežijí v tak úzkém spojení s námi, pro ty už teprve nezbývá v nás lásky, kterou bychom dovedli projevit a procítit. Daleko, příliš daleko je stále velká většina lidí od té lásky, kterou od nás Pán Ježíš žádal.

A přece bez této lásky nemůžeme se ve svém vývoji dostati kupředu a nikdy nemůžeme dosáhnouti toho, aby Kristus s Otcem nebeským učinili si v nás trvalý příbytek Svůj.

Dnes, kdy druhý příchod Páně jest již tak blízko, že nedá na sebe dlouho čekat, jest pro nás toto trvalé spojení s Kristem dvojnásob důležité. Je třeba, abychom byli dobře připraveni, nechceme-li s velkými utrpeními býti odstraněni postaveni na levici mezi ty, kteří k Pánu nebudou míti přístup a nepoznají blaženství věčné. Jest již nejvyšší čas, hodina dvanáctá se blíží, hodina tato rozhodne o naší budoucnosti, rozhodne, zda půjdeme na pravici či na levici.

Celý věk ryb, od zjevení se hvězdy betlémské až do dnešního dne, určen byl k přípravě na přijetí Krista a k pochopení svatého učení Pána Ježíše. To byla doba dostatečně dlouhá, abychom měli dostatek času na svoji přípravu, aby z nás byli skuteční, praví křesťané, kteří by alespoň nyní, téměř po 2000 letech, před blížícím se druhým příchodem Páně, mohli s dobrým svědomím říci, že neprožili tak dlouhou dobu marně, že se snažili přibližovati se stále více a více ke Kristu.

V této době byli jsme všichni několikráte vtěleni a měli jsme možnost nejen v životě hmotném, jako vtělenci, nýbrž také v životě duchovním, když jsme odložili hmotné tělo a přišli do světa duchovního, stále se zdokonalovati. Svoje chyby a poklesky z života hmotného poznávali jsme v následujícím životě duchovním, v každém tomto jednotlivém životě zanechali jsme část svých nedokonalostí, stále jsme se zdokonalovali a obohacovali paprsky oné zářící hvězdy betlémské, naplňovali se velikou Láskou Kristovou, až konečně vývojem dospěli jsme tak daleko, že tuto lásku dovedeme kolem sebe šířit.

Ne všichni dospěli však k témuž stupni vývoje. Výsledek všech našich snah po zdokonalování se obrazuje v našem životě dnešním. Dnešní náš život ukazuje nám, jakého stupně vývojového jsme již dosáhli a co nám ještě chybí. Učiňme proto každoročně v době adventu přísnou přehlídku svého dosavadního života, abychom poznáním svých chyb a

nedostatků vynutili sami na sobě příslib nového, lepšího života, neboť jen tím se dostaneme zase o stupeň výš.

Toto vědomé úsilí o lepší, ušlechtilejší život je pro nás ohromně cenné důležité, má nás provázeti stále, doba adventní,připomínající nám památku objevení se betlémské hvězdy, má v nás toto vědomí jen zesílit, abychom se tím intensivněji dovedli do svého úkolu vžít a zářný paprsek Lásky v sobě zachytit. I pro nás zazáří ono světlo hvězdy betlémské, které kdysi zářilo na cestu třem králům, kteří za Jerusalém vyšli. To pravé Světlo Lásky, vyzařující z tělíčka malého Ježíška před Jeho zrozením i po zrození, které zářilo i všem ostatním, kteří spěchali do Betléma jemu se pokloniti. I těm ostatním byla dána příležitost, aby toto tělíčko Ježíškovo moli viděti a držeti ve svých rukách.

A tak jako těmto třem králům, velikým mágům a astrologům, ukázala se hvězda ve zvláštním seskupení s jinými hvězdami, dle čehož poznali, že se lidstvu zrodí Mesiáš, tak jest nám i dnes ukazována nová hvězda, která značí určitě druhý příchod Pánův. A zase budou to jen vyvolení, kteří budou moci tento druhý příchod Páně spolu prožívati, zase budou to jen vyvolení, kteří uvidí Jeho slavný příchod, neboť ti, kteří Ho uvidí, ti budou vyvoleni k tomu, aby v novém věku, ve věku Vodnářském, se stali apoštoly nového náboženství, správně pochopeného křesťanského učení Pána Ježíše i Jeho prvé oběti, oběti veliké Lásky, kterou On k nám měl a kterou se snaží nás naplniti tak, abychom ji dovedli šířili také sami mezi ostatními bratry.

Prožíváme dnes těžkou dobu. Jednotlivci, stejně i celé národy prodělávají těžké zkoušky, ale to vše jest jen část toho utrpení, které nyní na lidstvo čeká. V celém světě je neklid, napětí, a vše tj. jen přípravou na přelom věků, na veliké blížící se zúčtování. I náš národ musel přinést velikou oběť. Musel, protože si toho plně zasloužil a také proto, že ve svém duchovním růstu potřeboval touto obětí se očistiti.

Všechny tyto těžké zkoušky jsou jenom důkazem veliké Lásky našeho Otce nebeského i Krista, který nás touto cestou vede k přemýšlení o chybách a nedokonalostech, od nichž se musíme oprostiti, abychom byli dobře připraveni na nový příchod Páně, napřed musíme prodělati Golgotu, abychom pak rychleji spěli ke svému slavnému vzkříšení.

I jednotlivec, který prochází utrpením a zamyslí se nad svým životem dřívějším, musí si konečně přiznati, že jeho utrpení není nezasloužené. Nic na světě neděje se bez příčiny, nic na světě neděje se bez Vůle Boží.

V zrcadle minulého života vidíme příčiny toho, co prožíváme dnes. Život včerejšků zaséval a dnešek sklízí. Tento zákon příčiny a následků je sice neúprosný, ale je v moci všech bližních, aby trpícímu pomáhali v jeho utrpení ulehčovali mu jak mohou nejlépe. Láska, dobré slovo, dokáže mnoho! Sám paprsek betlémské hvězdy volá k nám : „Pomoz, daří-li se ti lépe, pomáhej trpícím,aby i tebe nepostihlo podobné utrpení“! Kdo nepomůže trpícím a nemiluje své bližní účinnou láskou, toho postihne podobný trest, neboť věčný zákon odplaty platí pro všechny stejně, nikoho nevyjímá, nikoho nevynechá.

„Milujte se vespolek, jako Já miloval Jsem vás!“ řekl Pán, když mezi námi žil a s námi se loučil.

Má-li někdo více než potřebuje, jest jeho svatou povinností pomáhati těm, kteří pomoci potřebují, zejména však těm, kteří bez vlastní viny byli postiženi citelnými ztrátami nebo jiným utrpením.

A zamýšlíte-li se nad podobným utrpením, jež postihlo lidi nevinné, nepochybujte nikdy přitom nad spravedlností Boží. Naopak, spatřujte právě v tom, že taková utrpení dopouští, projev Jeho veliké Lásky, protože tímto způsobem se nejdříve vzpamatuje každý, komu se dříve spokojeně žilo, a začne přemýšleti o své povinnosti pro budoucnost.

I největší utrpení, které člověka potká, jest projevem Lásky Boží, která nás nutí nezastavovati se ve tmě nevědomosti, aby nám nezůstalo tajno, jak máme žít a co máme konat, abychom se rychleji blížili k své dokonalosti i k našemu Otcovskému domovu a tím i

k Němu samému. On naplňuje nás láskou a vede nás k tomu, abychom přišli k poznání toho, co máme činit vůči svým bližním.

Dokážeme-li pomáhat svým bližním tak, jak přikázání káže, to jest dávati dary a pomáhati ne pouze s myšlenkou na to, co nám to vynese nebo v jaké formě se nám tento dar vrátí, jakým způsobem bude nám projev naší lásky k bližnímu oplacen, budeme-li konati dobro jen pro dobro samo, pak půjdeme cestou správnou.

Všichni, kdož mají za svou povinnost konati dobro z lásky k druhým, kdož dovedou z lásky i sebe obětovati pro dobro druhých, ti všichni jsou pravými následovníky Kristovými. Ty také paprsek hvězdy betlémské bude stále provázeti. Přičiňme se proto všichni, abychom těmito následovníky v pravém slova smyslu byli všichni, a pak budeme také všichni šťastni a spokojeni.

Můžeme stále očekávat příchod časů ještě horších. Bída a utrpení se sype se na hlavy lidstva, a přece nepostihnou nikoho z těch, kteří budou správně připraveni na prožití nového příchodu Páně. Snažme se proto připraviti se duchovně co možno nejlépe. Chápejme svoji povinnost vůči bližním, zejména vůči všem trpícím a pomáhejme! Milujte se navzájem a nebuďte sobeckými!

Co znamená majetek pro člověka, který zahyne vedle svých peněz či jiného majetku! Všechno tu musí nechat, a jeho dřívější majetek bude mu v duchovním světě jen přítěží. Proto – není lepší peníze rozumně rozdat lidem potřebným, zbavit se přítěže majetku a zůstati raději zdráv schopen k poctivé práci, u které si každý vydělá vždy tolik, aby mohl skromně žít?

Přátelé milí, žijeme v době přespříliš vážné, abychom si mohli dovolit o těchto věcech neuvažovat. Tím vážněji připomeňme si to dnes, v tento slavný den Božího Hodu vánočního, o nejkrásnějších svátcích, kdy Láska Kristova znovu prozařuje celý vesmír a prostupuje i nás. Dokažme, že jsme připraveni přijmout paprsek Jeho veliké Lásky, že jsme hodni té veliké milosti s Lásky Jeho k nám přicházející, dokažme, že dovedeme nejen přijmout, ale přijaté také rozdávati. Věřte, že Láska, která nás naplňuje, nikdy se nezmenší tím, že ji dále rozdáme. Naopak, bude jen růst, našimi vlastními dary stále se násobit, aby se rozrostla, rozzářila, jako to veliké Světlo betlémské, zářící nad jeskyní, v níž Matka Boží dala život Synu člověka, nositeli té nejvyšší Lásky Boží – Kristu.

Nechť tedy toto Světlo, ten mohutný paprsek Lásky, který vytvořil hvězdu betlémskou a vedl ony tři krále z Jerusaléma do Betléma k malému Ježíškovi, nechť tedy toto Světlo provází nás celým naším životem a vede nás také bezpečně ke Kristu.

Pane, který Jsi nám tolik Lásky věnoval, smiluj se nad námi, všemi! Naplň naše nitra Svou velikou Láskou a pomoz nám uskutečniti naše dnešní předsevzetí! Bez Tvé svaté pomoci bychom toho nikdy nedokázali! Bez Tvé svaté pomoci nedovedli bychom jíti stále za Tebou a milovati své bližní, tak milovat, jako Ty Jsi miloval nás, tak, jak Ty sis to od nás přál. Amen!

80. Připravme se na druhý příchod Páně

Při různých příležitostech, na mnoha místech připomínal jsem již velikost a význam dnešní doby nového příchodu Páně. Podobně jako před dvěma tisíci lety, kdy i naše duše, tehdy vtělené, připravovaly se na příchod Spasitele, tak i dnes duše naše mají týž úkol – připravovati se na druhý příchod toužebně očekávaného, slíbeného Vykupitele. Připomeňme si, jak tehdejší lidstvo po Něm toužilo, jak v Jeho spasení věřilo, a jak pramálo bylo na Jeho příchod připraveno. A tato připomínka musí nám býti vzpruhou k upřímné a vytrvalé přípravě, aby se nemohlo znovu opakovat to, co by jen zdaleka připomínalo nepřipravenost a nepochopení, provázející prvý příchod Pána.

Tehdy celé tisíce izraelských věřících vědělo podle proroctví Písma Svatého, že má přijíti Mesiáš, ale jen málo zasvěcenců vědělo, kdy přijde a v jaké formě se zjeví. Málo bylo těchto zasvěcenců, kteří byli z duchovna poučeni různými zjeveními a inspiracemi, a ti nesměli nic prozradit, nesměli o tom hovořit s jinými věřícími. Všechno se uchovalo v tajnosti, takže bylo opravdu jen několik vyvolených, a to byli ti, kterým byl dán veliký úkol státi nejblíže na pozemské cestě Páně.

Byl to především starý Jáchym (Ióáchim) a jeho manželka Anna. Jáchym měl veliké stádo ovcí, jako jejich pastýř dlel s nimi většinou mimo domov na pastvinách, v samotě, kde se oddával modlitbám a úvahám o svatých proroctvích, zejména proroctví o předpověděném Mesiáši lidu izraelského. Snažil se vniknouti do těchto tajemství a svými modlitbami přiblížil se Bohu a tak se připravoval na Jeho příchod.

Podobně činila i jeho zbožná manželka Anna, která povětšině sama v odloučení od muže, žila ve zbožném očekávám příchodu velikého Mesiáše. Ona byla jednou, ba možno říci jedinou ženou mezi lidem izraelským, která rozuměla nejlépe modlitbě a dovedla se opravdově soustřeďovati ve své modlitbě až k úplnému spojení s Bohem.

Tito dva zbožní lidé čistých myslí a vroucí víry byli vyvoleni milostí Boží k tomu, aby dali život Matce Pána Ježíše, Marii. Anna věděla od své zemřelé matky, jaký úkol ji čeká. Na smrtelné posteli měla Anina matka zjevení, které sdělila své rodině, a které prozrazovalo dceři její úkol. Ale Anna byla ve svém manželství až do pozdních let neplodná a proto se stále tak vroucně obracela k Bohu, konala se svým mužem Jáchymem mnoho dobra a ve svých modlitbách prosila Boha, aby ji vyslyšel a dítkem ji požehnal. Bůh vyslyšel její modlitby a nad to ještě vyznamenal tuto zbožnou dvojici lidí tím, že jejich děcku svěřil tak ohromný úkol v budoucnosti.

Měl-li se mezi lidem izraelským zroditi tak veliký Božský Duch, jakým byl Kristus musela i Jeho Matka býti Božského původu, a proto se v Ní vtělil Duch Matky všeho života a všech duší v celém vesmíru – Astarta. Tak se Matka Boží stala zároveň i Matkou nás všech.

Matka Mariina, Anna, byla si dobře vědoma toho, k jakému úkolu jest její dítě určeno, a proto se s Jáchymem postarala i o to, aby se Marii dostalo patřičné výchovy, aby byla dobře připravena na významný a nad vše svatý úkol.

Když bylo Marii pět let, byla dána k výchově do chrámu a její vedení bylo svěřeno muži nad jiné způsobilému, zasvěcenému do velikých tajů, neboť i jemu bylo zjeveno, k jakému úkolu je Maria určena.

Marie zůstala v chrámě až do doby, kdy nadešla chvíle Jejího zasnoubení. Po celou dobu Svého pobytu v chrámě vynikala Svou zbožností, čistou myslí a Svými vědomostmi, Svými schopnostmi uměleckými předčila všechny Své družky. Proto také byla milována a vážena všemi, s nimiž přišla do styku. Vždy byla skromná a tichá, často jakoby zasněná, zejména když se u Ní dostavovala nadpřirozená zjevení, o kterých dovedla vždy jen mlčet. Tím se stávala pro Svoje družky jaksi záhadnou, jediné Její učitel Jí rozuměl, protože i jemu bylo ve zvláštních zjevených sděleno, co se s Marií děje.

Tak se Marie připravovala na Svůj veliký úkol, tak očekávala i Ona příchod Mesiáše, předpověděného Starým Zákonem Písma Svatého. Jen málo bylo zasvěcených, kteří na Jeho příchod čekali spolu s Ní, ač neuvědoměle očekával Jeho příchod celý izraelský národ.

A když přišel, víte jak Jej přijali.

Každý rok oslavujeme památku Jeho prvního příchodu – a to o vánocích. Abychom na tuto slavnost byli opravdově připraveni, abychom ji mohli prožíti jako ti, kdož žijí opravdu životem duchovním a ne toliko hmotným, jest k této přípravě určen advent.

V adventě máme se připravovati na zrození Krista v nás. V té době máme uvažovati o svém životě, o svých skutcích, máme se snažiti důkladně poznati sami sebe, zda jsme opravdu hodni toho, aby se Kristus zrodil také v nás. Upřímné mají býti naše sliby, že se vynasnažíme v budoucnu vystříhati se všech poklesků hříchů, kterými jsme až dosud znečišťovali své nitro

a překáželi tím sami příchodu Krista do našeho nitra, znemožňovali sami Lásce Boží, aby se námi projevovala.

Myslím, že mezi vámi, kteří se snažíte žíti životem duchovním, není ani jediného, který by si nepřál, netoužil po tom – přiblížit se ke Kristu tak, aby Ho cítil ve svém nitru, ve svém srdci. Stejně tak nemůže býti mezi vámi ani jediný, který by Krista nemiloval tak, aby pro svou lásku k Němu se nesnažil žíti životem čistým, lásky plným a obětavým pro své bližní. Cílem nás všech je a musí být život, který by zachovával a přesně plnil všecky Zákony Boží.

Kristus, Jeho Láska k nám je tak ohromná, snaží se vniknouti do našich niter a ulehčuje nám všem Svou Láskou naši snahu. Pomáhá nám v našich dobrých předsevzetích, abychom co nejdříve dosáhli toho velikého blaženství, které pocítíme ve spojení s Ním. Tak bylo, jest a bude i v budoucnu.

Nemyslete si proto, že se Kristus zrodil jen tenkrát, když Pán Ježíš skutečně na svět přišel. Příchodem Pána Ježíše na zem byla nám přinesena i ta milost, že se Kristus zrozuje v nás dodnes, v každém novém člověku, vstupujícím do pozemského života. Nad každým nově zrozeným děckem, ať zrodilo se kdekoliv, můžete vždycky zazpívat „Narodil se Kristu Pán“, neboť i v něm zrodil se Kristus. Tak máme pohlížet na každé děcko, tak je máme přijímat.

A jak se máme připravovati na příchod, zrození Krista v nás my – dospělí, když jsme Ho svým dosavadním nesprávným životem ze svého nitra vypudili? – Všechny naše špatné skutky, sobectví, neláska, vše musí zmizet z našeho nitra. Musíme se vážně starati o to, abychom se důkladně očistili od všeho zla a stali se znovu lidmi s dětsky čistou myslí a upřímností, nezatíženými žádnými mravními kazy.

„Pokud nebudete takovými, jako jedno z těchto maličkých, nevejdete do Království Nebeského!“ – řekl Pán.

Proto každoročně přicházející advent má býti každoročně se opakující přípravou na zrození Krista, abychom rok od roku byli stále dokonalejšími, stále schopnějšími Krista v sebe přijmout.

Nestačí však jen dobré úmysly, sliby a předpoklady je třeba především pokory, která by potlačila pýchu našeho rozumu, abychom si dovedli poctivě přiznat své chyby, vady a špatné náklonnosti. Zamlčovat si je, nepřiznat se k nim ani před sebou samým, tím nikdo si neprospěje, chyby neodstraní. Jen poctivé přiznání vede k lítosti a nápravě. Po celý rok je vaším úkolem přemýšleti o svém konání a odstraňovati své chyby, čas adventní vyžaduje to od vás tím naléhavěji. Každý, kdo tuto svoji povinnost během roku opomíjel, měl by se proto alespoň v tomto období odhodlati přehlédnout pečlivě zrcadlo svého života, aby se před svátky vánočními připravil na přijetí Nejvyšší Lásky, na chvíli, kdy Ona na Boží Hod vánoční, bude znovu prostupovati celý vesmír.

Komu je těžko soustřediti se tak, aby sám sebe důkladně poznal, a přece upřímně touží po přijetí Krista, nechť jen pokorně poprosí Otce Nebeského, aby ho osvítil Duchem Svatým a naplnil Svým Božským klidem a mírem, aby byl schopen poznati všechno zlo, které dosud páchal a kterého se chce v budoucnosti vystříhati. Láska Otcovská, která je tak ohromná, pomůže mu jistě. Vždyť Otec Nebeský bude míti Sám radost z toho, že zase jedno dítko chce se k Němu navrátiti, že samo z vlastní vůle chce se polepšiti, napraviti své chyby, že samo hledá cestu ke spáse.

Jest to naší povinností připravovati se každoročně na oslavu zrození Ježíše Krista. Tím naléhavější jest tato povinnost v dnešní době, která se tolik podobá době, kdy národ židovský očekával první příchod Mesiáše. Naším úkolem je připravovati se na druhý příchod Páně, na přelom věků, jak bylo prorokováno a jak nám Pán Ježíš slíbil, kdy čeká nás všechny zde také soud.

Bude to přelom věků, kdy z věku ryb přecházím do věku vodnářského. Ke konci věku ryb, tedy kolem roku 1950 objeví se zase Pán ve Své slávě na nebesích. Na tuto dobu, na tento

druhý příchod Páně musíme býti dobře připraveni. Víme předem, co nás v tu dobu očekává. Všichni vinníci budou volání k zúčtování, všichni budou souzeni, nad všemi vynesen rozsudek. Rozděleni na pravici a na levici budou všichni žijící, ale rozdělení toto čeká i všechny ty, kteří již opustili svá těla hmotná a zdržují se dosud v pláni astrální, nebo ve vyšší pláni kausální a mentální.

Pro nás však, kteří nosíme dosud svůj hmotný obal, bude chvíle tohoto soudu nejtěžší. Budeme svědky ohromných událostí, které budou přípravou k druhému příchodu Páně, a ti,kteří nebudou řádně připraveni, budou po milionech odstraňováni z pozemského života. Budou přímo padati jako morem schvácení, protože doba přelomu bude dobou ohromných katastrof a strašného utrpení.

A znovu připomínám, že trpět budou jen ti,kdož nebudou připraveni,nebudou schopni přijmout Pána, po druhé k nám přicházejícího. Ti neuvidí Jeho slávu, která Jej bude provázeti, protože jejich starosti hmotné, touha po zisku a radovánkách, budou jim největší překážkou. Pro svůj špatný život, naplněný lží, podvodem, sobectvím, nenávistí, záští, závistí, neláskou jinými nepravostmi, nebudou schopni přijmout do svého nitra paprsek potřebné čistoty a síly Boží, aby dovedli snést mohutný dojem, který zanechá v očích i srdcích spravedlivých zjev nově přišlého Mesiáše, Spasitele a Pána, Ježíše Krista.

Znovu a znovu volám k vám – použijte letošního adventu k svému očištění připravte se řádně na události kvapem se blížící.

Dělí nás od nich již jen krátká doba, jen několik málo let, neb rokem 1950, začíná již věk vodnářský, který je určen k postoupení nás všech do sféry duševní a k naplnění pravého a čistého křesťanství, kterým je ušlechtilé a krásné lidství. Do této sféry budou moci vstoupiti zcela přirozeně jen ti, kteří budou na tento ušlechtilejší život již připraveni, nebude tam dovoleno vstoupiti těm, kteří by svým sobectvím novému vývoji lidstva překáželi. Proto ta veliká očista, proto ono třídění lidské společnosti, které bude provedeno tak, jak Pán Ježíš sám předpověděl. On nikdy nemluvil naplano, nikdy nemluvil nepravdu, vždy splnilo se vše, co byl předpověděl a předpovídal-li tragedie, které budou provázeti Jeho druhý příchod, pak tyto předpovědi neměly být výhružkou, ale pobídkou a výzvou k lásce. Svou Láskou učil nás, jak máme žít a jak se připravovat na blažený život věčný.

Téměř dva tisíce let lidstvo mělo čas k přijetí učení Pána Ježíše. Celá tato nekonečně dlouhá doba byla dána lidstvu nato, aby se správně připravilo na správné pochopení Jeho učení, aby je dovedlo pak ve věku příštím cele naplniti, k tomu, aby se toto krásné, svaté učení skutečně naplnilo, musí být lidstvo připraveno tak, aby nikdo nepřekážel tu v uskutečňování Království Božího zde na zemi. Lidstvo musí jíti ve svém vývoji kupředu, nesmí se zastavovat v tmářství, které bylo vždy překážkou všeho pokroku.

Ať jakákoliv církev cokoliv hlásá, nakonec musí připustit, aby každý mohl svobodně jíti za pravdou a jen touto pravdou může zvítězti jak jedinec, tak i církev sama. Od této pravdy nesmí se nikdo odkloniti, ani jediná písmena nesmí chybět nebo přebývat, neboť jde tu o spásu nejen každého jednotlivce, ale i o spásu všech, o spásu lidstva vůbec. Jde tu o nejdůležitější otázku celého lidstva, to jest o život věčný, o naplnění přesných Zákonů Božích, o Nejsvětější Vůli Nejvyššího, a té se nesmí nikdo protivit. Nikdo nesmí překážeti uskutečnění moudrých plánů Božích, nikdo, tedy ani církve ne!

Veliký dar a velikou milost Boží musíme spatřovati již v tom, že nám dává poznati co přichází a co nás všecky očekává.

Tentokráte se Pán neobjeví mezi námi ve hmotném těle, jak tomu bylo při Jeho prvém příchodu. Tohoto vyznamenání dostalo se lidstvu jen jednou. Při Svém druhém příchodu zjeví se nám jen duchovně. Bude se dotýkati všech připravených duší a se Svými vyvolenými bude srozumitelně hovořiti, jim dá se poznati. Jen tito vyvolení budou Jej viděti v plné slávě Jeho, neboť oni se musí státi novými apoštoly a hlasateli čisté pravdy znovuvzkříšeného, pravého křesťanství, které ani Satan nebude moci již rušiti, protože druhým příchodem Páně zlo *ztratí*

svou klíčivost. Zbytky dříve vzrostlého zla budou se pomalu vybíjeti, zlo bude ztráceti stále více a více na své působivosti. Toho je třeba, toto vyžaduje pokrok lidstva, a k tomu právě nám pomůže druhý příchod Páně.

Jest nyní jen na nás, abychom pochopili tento nový projev veliké Lásky Boží k nám a poctivě se připravili na blížící se události, abychom i my byli mezi těmi, jimž Pán se při Svém druhém příchodu zjeví.

Tentokrát neuvidíme Syna Člověka Ježíše, neboť dá se nám poznati jen Syn Boží Kristus, který přijde nás pozvati k nejbohatší hostině duchovní, abychom prožili svůj nejkrásnější Boží Hod vánoční, takový, jaký jsme dosud nikdy před tím nebyli slavili.

Při tomto druhém příchodu Páně bude také dána příležitost všem dobře připraveným, aby mohli radostně oslaviti památku zrození Ježíšova. Poznají velikost okamžiku, kdy prožívati budou slavné zrození samého Krista ve svých nitrech. Tím budou pozvednuti do nejvyšších výšin, kterých může člověk dosáhnouti a do kterých nás Otec Nebeský stále volá.

To bude ono pravé duchovní znovuzrození všech, kdož uposlechli volání našeho Spasitele, šli pokorně za Ním, aby byli dobře připraveni na druhé přijetí Páně, připraveni tak dokonale, že se mohli zúčastniti i oné symbolické svatební hostiny, ke které nás Pán všechny zve.

Nezapomeňte však, že do oné hodovní síně musíte vstoupiti jen v rouše svatebním, slavnostním, naprosto čistém, zbaveni všech skvrn svého nesprávného všedního života, tedy prosti všeho zla. Jinak byli byste z hodovní síně vyhoštěni.

V této hodovní síni zasednou jen lidé pokorní, lidé čistého srdce, naplnění mravní silou a velikou, čistou láskou. Jen ti budou moci zůstati v úzkém společenství s Pánem a budou se moci opravdově radovati z Jeho druhého příchodu. Oni pak stanou se také šiřiteli pravého křesťanství, očištěného od všeho zbytečného a nepravdivého, které pak v této nové formě stane se jediným náboženstvím, v němž se spojí všecko lidstvo v ideální jednotu a přivede všecky lidi do toho jednoho ovčince, v němž bude vždy jen jediný pastýř – sám Kristus.

Tak konečně dojde lidstvo k poznání jediné, pravé, ale neviditelné Církve, kterou založil Pán Ježíš, a jen tuto Církev nepřemohou ani brány, tj. síly a moci pekelné.

Připravte se tedy všichni, pokud ještě je čas, abyste se i vy mohli účastniti očekávaných velikých slavností a vyhnuli se všemu utrpení. Snažte se pochopit, že základem všeho života jest jen život duchovní, život hmotný že jest pouhou reflexí života duchovního. Přehodnotíte-li takto význam obou životů, jež současně prožíváte, pak také pochopíte jistě, že jest vaší povinností uvést svůj život duchovní i hmotný v ladnou harmonii a z této harmonie vyplyne pak zcela přirozený důsledek – nesloužit pouze tělu a tělesným žádostem, ale všechno své konání, celý svůj život vyplnit účinnou láskou ke svým bližním. Jen tím prokážete nejlépe svoji lásku k Otci Nebeskému.

Láska je základním kamenem všeho života i všeho dění v celém vesmíru. Proto ani vy nesmíte se lásce vyhýbati, aby vás nepomíjela Láska Boží.

Kéž osvítí vás Bůh Svým Duchem Svatým, abyste toto vše správně pochopili a dle toho se připravili opravdově a dokonale na druhý příchod Páně.

Bůh dejž vám k tomu potřebnou sílu i Své svaté požehnání!

PRÁH MEZI SVĚTY
díl V.

SBÍRKA PAVLOVÝCH ROZPRAV
o věcech pozemských i věčných

svazek: 81 - 100

OBSAH

81. Klid 3
82. Jak získáme klid 8
83. Vracíme se zpět ve svém vývoji? 14
84. Co prožívá astrální tělo za spánku 17
85. Prchající vteřiny 23
86. Čím je naše já v celém vesmíru 27
87. Blahoslavení chudí duchem 33
88. Pomáhejme, aby si každý mohl pomoci sám 38
89. Duchovní vůdce aneb anděl strážný 43
90. Ztracený ráj 49
91. Vůle Boží a vůle naše 54
92. Kdo viděl Boha? 59
93. Jak se přiblížíme k Bohu 63
94. Podvědomí 68
95. Poznání 73
96. Koncentrace 78
97. Co je vlastně křesťanství a v čem záleží celé náboženství? 83
98. O květné neděli 89
99. A vstoupil do pekel 94
100. Jak uskutečňoval Pán Ježíš Své rozhovory s Otcem Nebeským 99

81. Klid

Klid je nejcennější koření lidského života, to nejdůležitější a nejpotřebnější pro náš život duchovní i hmotný, klid je – Bůh sám.

A teď pěkně – ruku na srdce a přiznejte si, do jaké míry zůstáváte tomuto poznání věrni. Přiznejte si, jaká maličkost často postačí, abyste na tuto pravdu zapomněli a podlehli strachu, zlosti či jinému návalu citu, který vás dokonale o klid připraví. Je pravda, je mnoho těch nepříjemností, na které denně narážíme, ale všechno bychom překonali mnohem snáze, kdybychom právě ve chvílích kritických dovedli zachovat klid.

Tak na příklad vaše děcko provede něco, co se vám v prvé chvíli rozčilení zdá tak strašné, že vezmete hůl a děcko zbijete. Snad se přitom i domníváte, že jste tímto svým činem něco napravili. Ubozí vychovatelé s holí v ruce! Smutné budou vždy výsledky vaší výchovy, která nezná klid a rozvahu! Jak ubohé a bezbranné je děcko ve vašich rukách, znáte-li klid a rozvahu! Jak ubohé a bezbranné je děcko ve vašich rukách, znáte-li klid jen ve chvílích dobré pohody! Kdybyste věděli, co jste v takový okamžik trestání ztratili, jakých chyb, mnohdy nenapravitelných, jste se dopustili, nikdy byste se již k takovému řešení nevraceli a dbali více na to, abyste si dovedli svůj klid zachovat za každých okolností.

Kdo je citlivý, ten musí alespoň po činu dodatečně uvažovat o tom, jak se věc dala vyřešit jiným způsobem. Mnohdy jsou to jen výčitky svědomí, které připraví člověka o klidnou noc spánku, a to všechno je jen následek toho, že jste v patřičné chvíli nedovedli zachovat klid.

Nedávno byla u mne jedna mladá dáma. Přišla si stěžovat na svého ženicha. Ještě nejsou spolu ani oddáni, a již tolik hádek mezi nimi. Řekl jsem jí, že jim oběma chybí potřebný klid. Ona ovšem měla přepravenu řadu námitek. Jak prý je množné zachovat klid, když on jí stále vyčítá nejrůznější věci, často i docela nespravedlivé. Musí prý se bránit, musí mu odporovat, a z toho pak vznikají ty časté a mnohdy velmi prudké hádky.

Radil jsem jí, aby tedy na toho svého „divocha“ působila vlastním klidem. Aby se snažila působiti na jeho city svou klidnou rozvahou a upřímnou láskou, které mu znemožní přicházeti k ní s výčitkami a přinutí i jeho k zachování klidu a míru. Vaši lásku splatí lásku svojí a uvidíte, že budete pak spokojeni oba.

V prvé chvíli zdálo se jí, že žádám nemožnosti. Když mne však chvíli poslouchala, uznala konečně sama, že můj recept je zcela jednoduchý a snadno proveditelný a skončila povzdechem nad tím, jak zbytečně si lidé otravují život.

Radil jsem jí, aby až zase přijde k ní její miláček ve špatné náladě, aby ho jen nechal mluvit a zachovala naprostý klid. Myslete si, že vše to co povídá, netýká se vás, ale jeho, že to mluví on a ne vy. Přitom však mějte neustále na mysli, že jej opravdu upřímně milujete, že mu odpouštíte, i když snad vám svojí řečí ublížil. Tímto projevem lásky vystavíte si most k jeho duši a on, kdyby byl i nevím jak zlý a nespravedlivý a sebe více se rozčilovat, neodolá uklidňujícímu rozkazu vaší duše. Tento most lásky, který váš klid vytvoří, bude vás spojovat s jeho duší, která vycítí vaši touhu po klidu a míru a učiní z něho beránka.

Projevíte-li mu takto v naprostém klidu svoji lásku, pro prvou chvíli překvapeně zmlkne, za chvíli se uklidní, a využijete-li této chvíli jeho uklidnění, pak můžete v duchu vyslati k němu další rozkaz: Nezlob se, nevyčítej, nerozčiluj se a mysli raději na příjemnější a užitečnější věci, mysli na naši společnou lásku a oboustrannou spokojenost. Sama můžete pak pozorovat, jak tyto vaše němé rozkazy na něj účinkují. Celé jeho chování se změní, protože vejde do něho klid. Nebude sice vědět, odkud se v něm najednou vzala tato smířlivá, uklidňující nálada. Bude se dokonce i domnívat, že je to jeho vlastní nápad, jeho vůle ukončit všechny spory. Přizná si, že nejednal dosud správně a bude litovat, že na to nepřišel již dříve. Pozná, že zbytečně se rozčilovat a sobě i vám otravoval život, jak hříšně kalil chvíle, ve kterých jejich duše měly splynout v upřímné lásce. Uvědomí si, že rozčilení je největším

jedem pro člověka, protože zbavuje člověka klidu, který je právě tím nejblahodárnějším lékem pro ducha i pro tělo samé. Stálé rozčilování nezůstává bez vlivu na tělo a přináší s sebou i těžké choroby, ba někdy je příčinou i náhlé smrti. Proto jen klid klid vyvarujte se všeho rozčilování.

Podobně jako sklon k rozčilování, popudlivost a nedůtklivost, tak i pocity strachu jsou ve své podstatě jen nedostatkem klidu. Co bývá starostí a strachu u malých i u velkých, když předstupují před nějakou zkoušku! A obyčejně ten strach, aby to dobře dopadlo, docílí pravý opak. Dopadne to špatně, protože strach vyvolává trému, která zmate i žáka dobře připraveného, protože si nedovedl zachovat potřebný klid.

Vzpomínám – je tomu již několik let, jak za mnou přišla velmi inteligentní filosofka, která právě dokončovala studium češtiny a dostala k vypracování otázku, nad kterou zůstala úplně bezradná. Marně se snažila najít základ, na kterém by práci svoji vybudovala, nedůvěřovala svým schopnostem, opouštěla jí i paměť, a to všechno jen proto, že ztratila klid, který je nezbytný pro každou práci. Ve své bezradnosti přišla ke mně, abych ji duchovně posílil a požehnal, abych prozářil její mozek a prosil za ní Pána, aby jí osvítil Duchem Svatým.

Promluvil jsem jí tehdy do duše, aby si uvědomila, co se s ní vlastně děje. Není to nedostatek schopností, ale nedostatek klidu. Proto se vás mohl zmocnit těžký škůdce strach, který vyvolal všechny ty vaše pochybnosti a obavy, že nejste schopna daný úkol správně vykonat. Tím jste velmi chybila a zbytečně si ublížila. Více víry v sebe je vám zapotřebí řekl jsem jí tehdy, více víry, že s pomocí Boží všechno dokážete, protože Bůh je ve vás a On je vševědoucí. V Božském vševědomí jest obsaženo všechno co chcete a potřebujete znát. Musíme si stále uvědomovat, že bez Boha nemůžeme nic vykonat, bez Boha nic nejsme, zato však s Jeho pomocí všechno můžeme a všechno dokážeme. Spojit se s Bohem a Božským vševědomím vyžaduje však především klid, naprostý klid bez strachu a obav, klid plný víry v pomoc Boží. Pak dokážete všechno, i váš úkol bude pro vás snadný k rozřešení.

Položil jsem jí pak ruce na hlavu a prosil za ni, aby jí osvítil Duch Svatý, aby vstoupil do tohoto čistého dítěte a Otec Nebeský aby ji naplnil Svou Láskou a Svým klidem a mírem, aby mohla svůj úkol s dobrým výsledkem vykonat. Loučil jsem se s ní potom a radil jí, aby jen s důvěrou v pomoc Boží do práce se dala a věřila, že všechno dobře dopadne.

Ještě než vyšla z mé kanceláře, obrátila se ve dveřích a volala: „Už to mám, už vím jak na to! Ale teď musím pospíchat domů, abych si to rychle napsala:“ A jak mi přiznala, sedla si doma jako sekretářka kohosi neviditelného, kdo ji diktoval a ona jen zapisovala, co jí bylo dáno z Božského vševědomí. Písemná práce i zkouška ústní dopadly dobře, a nemohlo ani být jinak, protože dovedla ocenit a proto i při práci zachovat si klid.

Jeden pan profesor svěřil mi, jak on sám se připravoval ke zkouškám a za jakých okolností je dělal. Byl pilný, poctivě se učil, ale vždycky před zkouškou se mu zdálo, že neví nic, že všechno zapomněl. Přesto však neztratil svůj klid a pevně věřil, že mu Pán Bůh pomůže, aby to dobře dopadlo. Jeho víra v pomoc Boží udržovala jej v naprostém klidu, a proto také Pán dal mu vždy v rozhodné chvíli vše, co právě měl věděti říci. Jeho poctivá a svědomitá práce s upřímnou vírou v Boha nedopustily nikdy, aby propadl strachu, ztratil svůj klid. A právě tento jeho klid umožňovat mu býti stále ve spojení s Bohem a s Jeho Božským vševědomím, proto také všechny jeho zkoušky musely končit dobrým výsledkem.

Mluvil jsem o těchto věcech již na jiném místě, ale připomínám to nyní zase znovu, protože snad není rodiny, kde by neměli student nebo nějakého známého, který se před zkouškami mučí zbytečným strachem. Poraďte mu, jak se má proti tomuto strachu bránit, bude vám jistě vděčen za vaši radu! Případně doporučte mu, aby si přečetl 29. sv. Pavlových rozprav, kde je o této věci pojednáno podrobněji.

Ale v životě člověka neběží jen o zkoušky, které jsou odměněny vysvědčením. Celý náš život, drobné i velké události denního život , jsou ve své podstatě neustálými zkouškami naší trpělivosti, našeho klidu.

Tak na příklad se vám něco ztratí nebo vám někdo něco ukradne. V prvém okamžiku rozčílí vás to tak, že si mnohdy ani neuvědomujete, co ve chvíli takového rozčilení děláte a co byste vlastně dělat měl. V takovém rozčilení může člověk natropit tolik pošetilostí, hloupostí, ba dokonce i zla, že tím celou záležitost jen zhorší. Nic nepomůže, když si pak po činu v klidu vše uvážíte. Marné jsou výčitky, které si pak děláte, nic nepomůže váš podiv nebo lítost nad tím, že jste sami tolik zla způsobili.

Vzpomínám na jednu novinovou zprávu, která líčila smutnou příhodu z malé vesnice na Moravě. Otec prodal krávu, položil peníze na stůl a vyšel ještě za kupcem ven. Když se vrátil do stavení, viděl svého čtyřletého synka u kamen a zahlédl již jen oharek zbylý po tisícovce, kterou děcko do kamen přistrčilo. Tento pohled otce tak rozčílil, že v návalu zuřivosti chytil sekeru a usekl dítěti pravou ruku.

Jak je asi tomuto otci, který se nedovedl ovládnout, když dnes vidí dorůstat svého synka bez ruky a sebe sama musí označit jako jediného viníka tohoto zmrzačení?

Je to Satan sám, který ve chvíli rozčilení do vás vstoupí a vykoná za vás činy, kterých byste jinak nebyli schopni. Nebo také stojí vedle vás připraven, aby vše to, nač ve svém rozčilení pomyslíte nebo co vyřknete, ihned vykonal. Výsledky takových činů bývají vždy zhoubné a jejich účinky obrací se nejen proti těm, na něž se právě zlobíte, ale i proti vám samým.

Bývají to mnohdy pouhé maličkosti, které vás přivedou z míry a svedou k přenáhlení, které může způsobit nenahraditelné škody na duchu i na těle. Mnohdy z rozčilení nespíte, objeví se potíže srdeční a celý tělesný stav je ohrožen, a teprve pak, když je zle, hledáte příčinu, která ve skutečnosti spočívá v tom, že jste zapomněli na klid a podlehli příliš rozčilení.

Přijímejte všechno s klidem. I když jste byli citelně poškození, pak raději úsměv než nářek! Řekněte si: „Pán Bůh dal, Pán Bůh vzal, budiž jméno Páně pochváleno!“ Nic na světě není mým vlastnictvím do té míry, abych toho nemohl pozbýt, vše jest mi zde jen dočasně Bohem svěřeno k opatrování. Vzal-li mi to někdo, nebo jsem jinak o tuto věc přišel, pak stalo se tak jistě jen z Vůle Boží a muselo se tak státi, aby mne Bůh vyzkoušel, jak se k této ztrátě zachovám, na kolik dovedu zachovat si klid.

Rozčilovat se, vyčítat sobě nebo jiným, naříkat, tím vším nic nezískáme. Ztracený majetek se nevrátí, zpět jej nepřivoláme ani hrozbami ani nářkem. Proto je vždycky lépe ušetřit si všechny zbytečné bolesti a trpkosti a přijímat všechno s naprostým klidem. Čím svízelnější je vaše situace, tím vědoměji snažte se zachovat klid, protože jen v klidu je s vámi Bůh, který vás nikdy neopustí a vždy vám pomůže. Jen v klidu máte možnost všechno správně uvážit a dobře rozhodovat, jen v klidu najdete správné východisko i z té nejspletitější hrůzy událostí, které se na vaši hlavu snesly. Nedopusťte nikdy, aby ve vaší mysli ožívaly vzpomínky na podobné nehody či tragedie včerejší, hleďte stále jen kupředu, do budoucnosti, a vždy s plnou vírou, že zase bude dobře.

Vidíte často, ba mnozí z vás této pošetilosti se dopouštějí, že ve chvíli, kdy nemohou něco najít, přehrabou v rozčilení všechny přihrádky a zásuvky a uvedou všechny své věci do takového chaosu, že v něm pak opravdu nic nalézti nemohou. Věřte však, že hledaná věc není se světa a hledejte ji zase jen klidem. Nejlépe je přestat na ni vůbec myslet, nemyslet na to, kde by tak asi mohla být a snažte se nalézt svůj naprostý klid. Posaďte se na chvíli, zapuďte všechny své myšlenky, aby klid mohl vejíti do vašeho nitra a najednou jako bleskem projede vám hlavou myšlenka, pokyn, kam pro hledanou věc sáhnout a tam ji také skutečně naleznete.

Byl jsem kdysi také nedůvěřivý k této metodě hledání, ale přesvědčil jsem se sám, jak je znamenitá. Stalo se mi jednou, že jsem při přendávání věcí z kapes jedněch šatů do druhých

upustil jeden klíč , který nebyl připojen ke svazku ostatních. Mohl jsem pozorovat i směr, kterým klíč padá, ale když jsem se sehnut abych jej zvedl, nenašel jsem ho. Hledal jsem marně, hledala se mnou i naše kuchařka, ale klíč nikde, třebaže moje pomocnice v hledání obrátila všechno naruby. V té chvíli uslyšel jsem tichý hlas, který mi praví: "Co se rozčiluješ? Sedni si tiše a zachovej klid!" To byla výzva, které jsem uposlechl. Sedl jsem si ve vedlejším pokoji a prosil sv. Antonína, aby mi pomohl najít ztracený klíč. V tom okamžiku již volal jsem do ložnice na kuchařku, aby se podívala za obrubu levé nohavice odložených kalhot a nehledala na podlaze. A skutečně, klíč tam byl. Chcete snad říci, že vám vypravuji pohádky? Naopak, vybral jsem si docela prostou skutečnost ze života zcela všedního, abych vám na tomto případě ukázal, co všechno dokáže klid a přesvědčil vás o tom, že se ani vy bez klidu neobjedete.

Po těchto příkladech z našeho každodenního života hmotného je třeba pověděti ještě něco o klidu z hlediska duchovního. Klid je základní složkou i podmínkou všeho duchovního dění v nás. Je pramenem našeho soustředění, ve kterém dovedeme teprve projevy duchovního života vnímat a si uvědomovat. Zejména však je naprosto nemyslitelné nalézti spojení s Bohem jinak než v naprostém klidu.

Pán Ježíš, když chtěl mluvit s Otcem Svým, šel vždy do samoty a naprostého klidu. Proto nebral s sebou ani své nejmilejší apoštoly, nikoho, aby nikdo nemohl rušit potřebný klid. Vzdálen od lidí, v úplném tichu se soustřeďoval, aby mohl slyšet hlas Otce Nebeského, aby s Ním mohl rozmlouvat a přijímat Jeho pokyny pro Svůj učitelský a mesiášský úkol.

Podobně i svatý Pavel, když chtěl nalézti odpověď na otázku, kterou se tak dlouho zabýval a na kterou mu nedovedl nikdo odpovědět, vyhledal samotu, klid, aby se mohl oddat meditacím. Toužil zvědět, proč lidé říkají Pánu Ježíši Kristus. Bylo to již po Pánově odchodu, tedy zeptati se Jeho přímo nemohl, nikdo nevěděl, odkud toto jméno se vzalo a on sám nedovedl si vysvětlit jeho smysl a význam. Vsedl na koně a jel, aniž by věděl kam, pryč od lidí, do samoty, protože doufal, že se mu v klidu dostane poučení. Na této bezcílné pouti dostal se na pověstnou cestu do Damašku, která mu vynesla naříčení z pronásledování křesťanů. Na této cestě soustředil se tak důkladně, že ztratil vědomí. V tomto stavu spadl z koně a jeho duchovní tělo bylo pak samým Pánem vyzvednuto až do třetího nebe, aby Pavel poznal a zvěděl, kdo jest Otec Nebeský, kdo Syn, kdo Ježíš a kdo Kristus. Přitom se Pavel dověděl také, jaký úkol jest mu dán pro budoucnost a jakou povinnost musí vzíti na sebe, aby poučoval a osvětloval lidstvu svaté učení Pána Ježíše, které po jeho odchodu zůstalo již příliš dlouho bez potřebného vedení. Apoštolové nemohli se totiž dlouho vzpamatovat ze ztráty svého učitele a vůdce a byli naprosto bezradní. A Pavel byl povolán k tomu, aby on první dělal přípravy k vybudování nové církve křesťanské, která ovšem vypadala tehdy poněkud jinak než dnes.

Svatý František z Asissi, když se chtěl přiblížiti ke Kristu a k otci Nebeskému nebo k Matce Boží, odcházel také z ruchu města do ticha přírody, do lesa, do samoty, k oné staré kapličce ze 3. století, kterou později dostal darem, a v jejíž blízkosti si vystavěl v křoví dřevěnou chýši. Zde teprve nacházel potřebný klid ke svým meditacím a modlitbám. V těchto chvílích klidu a soustředění dostalo se mu těch nejvzácnějších darů. Mohl slyšeti hlas Pána, mohl Jej dokonce i spatřit. Viděl i Matku Boží, viděl slávu nebes a dočkal se i chvílí, kdy ve svém soustředění byl vyzvednut až nahoru, aby byl účasten slávy Boží v nebesích, kterou mohou prožívati jen ti vyvolení, kteří si zaslouží království nebeské již zde na zemi. K tomuto stupni duchovní dokonalosti přivedl sv. Františka jenom naprostý klid a z tohoto klidu vyplývající vnitřní soustředění.

Kdybychom probrali duchovní zážitky jednotlivých světců u každého bychom se vždy znovu přesvědčili, že nejdůležitější podmínkou každého duchovního zážitku je vždycky klid.

Svatá Terezička Ježíškova, která již jako děcko čisté mysli byla velmi zbožná, toužívala vždy po klidu a dovedla si jej i nalézt a udržet. Ve chvílích soustředěného klidu

zjevovala se jí Matka Boží, mluvila k ní, zjevoval se jí i sám Pán i Otec Nebeský a rozmlouvali s ní. Když Terezička poznala, jakou cenu pro ni tento klid má, vyhledávala vždy častěji příležitost k tomu, aby zůstala o samotě, úplně soustředěná, ničím nerušená. Toužila získati takový klid, ve kterém by mohla zůstati trvale, byla by v něm nejraději zemřela, tolik toužila dostat se zpět k Otci, odkud jednou dobrovolně odešla. Jen její klid uschopnil ji k tak veliké lásce, jakou projevila všem duším lidským, jen klid naučil ji milovat všechny sestry a bratry do té míry, že když po svém odchodu z pozemského života bylo jí určeno místo v království nebeském, vzdala se této milosti. Vyprosila si, aby směla zůstati ještě nadále v blízkosti duší vtělených, v astrální pláni, aby zde mezi námi mohla působit a vykonat to, co za svého krátkého života zde vykonat nestačila. Vyprosila si, aby i nadále směla přivádět bloudící lidi k poznání Lásky Pánovy a pomáhat trpícím od bolestí a utrpení a tím vyvolávati v nich víru v největší zdroj blaženosti v Krista.

Neříkejte, že byste museli být Bohem vyvoleným světci, abyste byli schopni klid v sobě vytvořit a trvale jej udržet a vědomě jej v nitru svém zachovávat. Každému z nás může se podařit vybudovat si trvalé spojení s Otcem Nebeským s Pánem nebo i s Matkou Boží. Najdete-li klid, pak najdete i spojení se svým duchovním vůdcem. Pak budete také moci častěji naslouchat hlasu své vlastní duše, která vás chce vésti vždy jen k nejušlechtilejšímu životu, jimž byste se nejvíce přibližovali ke své dokonalosti.

Nepodceňujte sílu a účinnost klidu, nepodceňujte své vlastní schopnosti a možnosti! Nezahalujte se pláštěm pochybností a nevíry! Jen vaše nevíra učiní z vás slabochy, kteří nikdy ničeho nedosáhnou!

Proč řekl Pán Ježíš – „dokud nebudete jako jedno z těch maličkých, nevejdete do království nebeského?“ – byla to jen odpověď na slabošskou nevíru lidského rozumu, který říká: Není možné spojit se s Otcem Nebeským, není možné mluvit s Ním, není možné vidět Ho a slyšet Jeho hlas. – Jen toto není možno – jen tato negace sama o sobě je hlavní a jedinou překážkou, proč dospělý člověk nemůže opravdu Boha vidět a nedočká se všech ostatních milostí, které tak snadno dosáhne dítě, žijící povětšině v naprostém klidu duševním a pokud je dospělý, nechají na pokoji, nepozná rozčilení.

Vychovávat děcko ve víře v Boha je mnohem snadnější, než vštípit tuto víru člověku dospělému. Děcko také Boha nevidí, ale když mu maminka o Něm vypráví, děcko naučí se Jej znát a uvěřit v to, co mu maminka s lásku o Něm vypráví. V jeho dětském klidu nepůsobí ještě rozvratný rozum, který chce vše vidět, slyšet, hmatat, aby mohl věřit. Děcko prostě věří, protože má v sobě klid – má Boha v sobě.

Každý z nás ocitneme se časem na rozcestí. Máme se rozhodnout pro nějakou důležitou věc, hledáme odpověď na nějakou vážnou otázku, stojíme před záhadou, kterou bychom si přáli rozluštit. Pro takovou chvíli hledejte především klid. Čím důležitější otázku řešíte, tím více klidu si popřejte. Soustřeďte se a proste Boha, aby vás osvítil Duchem Svatým. Poproste, aby vás naplnit Svým Božským klidem a mírem a učinil vás schopnými přijmouti v nitru svém pokyny k rozřešení vaší situace. Zachovejte naprostý klid, nemyslete na nic – a uvidíte, že najednou, jako když blesk udeří a vaše nitro zasáhne, budete náhle naplnění zdrojem vědomostí, které jste až do této chvíle trpce postrádali. Na vaši jedinou otázku dostane se vám najednou tolik odpovědí, že byste mohli i o věci, která vám byla dosud záhadou, napsat celou knihu. Tak důkladná je odpověď, kterou jste ve svém nitru zachytili jako zázrakem. A tento zázrak nebyl nic jiného, než vaše klidné soustředění, klid, klid.

Z vlastních zkušeností mohl bych vám uvésti mnoho a mnoho případů na kterých jsem vyzkoušel zázračné účinky klidu. Touto cestou tichého soustředění dostalo se mi poučení o mnoha věcech, o kterých jsem nevěděl, o nichž jsem nikde nečetl ani od nikoho o nich neslyšel.

Stává se mi také, že když se soustředím, poprosím a zachovám klid, přichází mi žádaná odpověď tak rychle, že sotva stačím vyslovit vše, co mi přichází. Jednou stalo se mi

také, že po jedné dvouhodinové přednášce obrátil se na mne jeden pan profesor s celou sérií otázek, které jej dlouho zaměstnávaly a celá léta hledal odpovědi na ně. Zodpovídal jsem mu tyto otázky bez nejmenších rozpaků a mluvil tak zase další dvě hodiny. Pan profesor byl nakonec přece jen spokojen a přiznal, že tyto otázky kladl mi proto, že slova při přednášce pronesená byla z Ducha Svatého, ne však z mého rozumu nebo vědění. A měl pravdu, protože i já musím doznat, že ne já, ale Otec ve mně přebývaje skutky činí. Jen On ve mně v mém klidu promluvil a já mohl jen opakovati Slova Jeho.

S pomocí duchovních sil Božích můžete dokázati ohromné věci, nad nimiž užasnete vy i vaše okolí. Je třeba jen umět v sobě vytvořit pravý, absolutní klid a nitro své naplnit pravou vírou v Boha, v Jeho velikou moc a Lásku k nám všem.

Všichni jsem Jeho dětmi, a co Otcovo jest, naše jest, co Otec ví, můžete věděti i vy, co Otec může, můžete i vy, co potřebujete, Otec vám dá, protože my všichni jsme dětmi velikého Tvůrce všeho, jsme dětmi všemohoucího, největšího a nejlaskavějšího Otce.

To si uvědomujte a stále v sobě noste s plným vědomím, že Bůh je stále v nás, že Bůh nás nikdy neopustí. I kdyby vás všichni lidé opustili, i kdybyste sami Boha opustili, Bůh neopustí vás nikdy! On je stále s vámi, stále ve vás a vždy ochoten dáti vám vše co potřebujete, vždy ochoten vyslyšet vaše rozumné modlitby a prosby. Zachovejte jen v každém případě naprostý klid a čistotu mysli, abyste Ho slyšeli, aby mohl v klidu vašeho nitra promluviti. Jen v klidu uslyšíte hlas svého nitra, hlas Boží i hlas všech velikých světců, kteří žijí ve společenství s Pánem. Jen v klidu můžete promlouvati s těmi, kteří žijí v království nebeském, třebas vy sami byli jste dosud obyčejným poutníky na pozemské pláni.

Klid – klid – klid – z něho zrodí se vaše láska, pokora, čistota a bezmezná víra!

Přál bych vám ze srdce, aby se i vám podařilo vybudovat si v sobě království takového klidu, které by vám pomohlo uskutečnit vše, po čem na své cestě za zdokonalováním zatoužíte. Nechť vám dnešní moje slova vniknou do hlubin niter vašich, abyste i vy byli účastni podobných milostí, jakými nás Otec Nebeský ohlašuje ve chvílích pokorného, soustředěného klidu.

82. Jak získáme klid

Nebylo možno shrnouti vše, co pokládám za nutné o klidu říci do jedné přednášky, a proto dnes chci pokračovat.

V mysli mnohého z vás ozvala se již otázka, i když nevyslovená, přec jen ke mně doléhající, a to otázka, jak vlastně klid získáme. Říkali jste si v duchu, že mluvím o klidu a užitku, který z klidu vyplývá, ale to hlavní, jak klid získáme a trvale v sobě udržíme, o tom jsem se ani nezmínil.

Není to tak těžké, jak se snad mnohému z vás zdá!

Klid v běžném slova smyslu znamená cosi jako vnitřní pohodu, vyrovnanost, spokojenost se sebou samým, mír kolem sebe i v sobě. Proto nejdůležitější podmínkou každého okamžiku klidu je klid svědomí, které nemá, co by nám vyčítalo. Tak se ocitáme před prvním požadavkem , to jest zachování Zákonů Božích. Na prvém místě těchto Zákonů Božích je láska. Naplnit nitro své láskou, milovat všechny své bližní a všechno, co kolem sebe vidíme. Dovedeme-li toto, pak jsme již na poloviční cestě k získání klidu, neboť láska, která naplní naše nitro, jest Bůh Sám a Bůh je věčný, absolutní klid.

Milujeme-li všechny své bližní, pak musíme také všem tuto lásku dokázat skutky a ne pouze slovy. To znamená, nesmíme nikomu ubližovat, nesmíme nikoho podvádět, nesmíme nikomu lhát. Kolísáme-li ve svém úmyslu milovat všechny své bližní a odchýlíme-li se časem pod vlivem sobectví od správné cesty, je zcela pochopitelné, že u svého bližního vyvoláme nespokojenost, která se pak silou jeho myšlenky vrací k nám zpět. Taková nevlídná

vzpomínka na někoho druhého dovede nás připravit o klid, a to jen naší vlastní vinou, protože nespokojenost toho, komu jsme ublížili, vyvolala neklid, který zachvátí i nás.
Další , neméně důležitou podmínkou klidu jest zachovávání všech zákonů lidských. Tyto zákony byly nám dány k zachování a udržování společného pořádku a kázně. Jak vytrvale dovede mučit svědomí! Co bezesných nocí prožije ten, který se prohřešil proti zákonu! I když se jedná v celku o maličkosti, které dle právního řádu jsou zvány jen přestupky, i takové věci připraví vás důkladně o klid.
Vzpomínám, jak jednou na cestě z Itálie do Prahy pozoroval jsem ve vlaku dámu, která chtěla propašovat přes hranice nakoupené hedvábí. Celé její chování bylo obrazem velikého rozčilení, které ji po celou cestu neopouštělo. Když jsme byli konečně na hranicích a celní úředník přicházel, snažila se maskovat svůj neklid tím, že si klidně položila hlavu na polštářek, který měla nad hlavou pověšený, jakoby celní prohlídku chtěla zaspat. Nic jí tato přetvářka nebyla platná. Celník všiml si ihned polštářku a ptal se, čim je naplněn. Nespokojil se s odpovědí, že je v něm peří a ihned kus rozpáral. Polštářek byl vycpán hedvábím. A nyní již to šlo jako obvykle v podobných případech. Celník zavolal četníka, dámu musela se všemi zavazadly vystoupit, po prohlídce zavazadel došlo na prohlídku osobní, při které se zjistilo, že i pod šaty celé tělo má obtočeno drahým hedvábím, které tímto způsobem chtěla beze cla převézti přes hranice. Předepsali jí pokutu, která byla tak veliká, že ji nemohla zaplatit, a tak ji zatím uvěznili na tak dlouho, než vy její rodina mohla za ní potřebné peníze poslat, a další nepříjemnost pro ni znamenalo trestní oznámení. To všechno a hlavně ten svůj ohromný neklid, který ji celou cestu provázel, mohla si ušetřit, kdyby byla jednala poctivě a nechtěla tímto nedovoleným způsobem obcházet zákony.
Znal jsem na venkově jednoho úředníka, který měl již dosloužено a přece nechtěl jít do pense. Nikdo nevěděl proč. Konečně ale přece jen modrý arch přišel a on musel jít. Setkal jsem se s ním před několika lety na letním bytě. Pro něj však tento letní byt nebyl žádným klidným odpočinkem. Byl stále neklidný, popudlivý, pro každou maličkost hned rozčilený, nikde nevydržel, často se vracel do svého dřívějšího působiště, prostě žil v takovém neklidu, v jakém bych si nikdy nepřál žít. Ani společnost nedovedla rozptýlit jeho hrozný neklid a moje snaha uklidnit jej byla také marná. Příčina jeho neklidu byla mi tím záhadnější, protože tento člověk žil v poměrech docela dobrých, takže opravdu mohl bezstarostně žít.
Teprve po čase dostalo se nám vysvětlení. V jeho úřadovně přišlo se na něco, co nebylo v souhlase se ctí státního úředníka, zastávajícího veřejnou funkci. Nakonec dostal se přece jen do vězení, kde mohl přemýšlet o tom, jak se ze své vlastní vůle připravil o klid a k tomu i o svou čest.

Mnoho je lidí, kteří se sami zbavují svého klidu zcela zbytečným a bezdůvodným strachem před věcmi, které se nikdy nestaly, neuskutečnily. Mnohdy jsou to zcela pošetilé představy, které si tito nešťastníci vytvoří ve své chorobné fantasii. Protrpí mnohdy celá muka, prožijí hrůzy strachu před něčím, co vůbec neexistuje, a to vše jen proto, že jim chyběl klid a rozumná rozvaha nebo jen dobrá vůle říci si, jak zbytečné a hloupé je strachovat se věcí, které existují jen v našich představách. Je jisté, že podobnému předčasnému strachu nemůže podlehnouti ten, kdo má naprosto čisté svědomí.

Mnoho lidí si stěžuje na neklidné, neprospané noci. Chcete-li si zachovat noční klid, pak nikdy nepřemýšlejte o věcech, které se vám přihodily, nebo které by se vám snad mohly přihodit, nevyvolávejte chorobné představy předrážděné fantasie, protože ty vás zcela jistě připraví o všechen klid a oloupí vás o spánek vůbec.

Noce bývají těžkou zkouško pro člověka se špatným svědomím. Řekne-li někde něco nesprávného, vyzradí-li něco, co mělo zůstati tajemstvím, pak se zpravidla v noci dostaví starosti o to, jak to dopadne a tyto starosti zneklidní nás a rozruší tak, že se potřebný spánek nedostaví.

Je to vždy jen vina jejich, nedovedou-li si pevně řídi: „Nyní je čas je spaní a ne k řešení podobných problémů. Zapuďte všechny myšlenky, které přicházejí rušit váš klid, které vás obírají o spánek a kterými nic nespravíte.

Mějte proto vždy pevnou vůli zachovat vždy a ve všem naprostý klid a zůstaňte mu věrni za každých okolností, jako svému nejlepšímu příteli.

Další, rovněž velmi častou příčinou zbytečného neklidu je věčná nespokojenost.. Lidé nedovedou přijímat život prostě tak jak přichází. Každý by to chtěl mít všechno tak, jak on sám by si to představoval a cítí se velmi nespokojen, když běh jeho života utváří se zcela jinak. Dnes hubují na mráz, zítra na vedro, jednou jim prší, jindy je příliš sucho. Krátce řešeno, takoví nespokojenci denně vstávají a lehají s námitkami, kterých však život nedbá. Život jde si svou cestou, bez ohledu na vůli a přání podobných jedinců, a proto jediným výsledkem jejich nespokojenosti jest jejich vlastní neklid.

Je třeba přijímat celý život, všechny jeho projevy s naprostým klidem a ve chvílích špatné pohody myslet na to, že zítra bude zase slunce svítit. Víme přece, že se naším reptáním počasí nezmění, proto daleko užitečnější bude vždy, zařídíme-li se dle stávajících skutečností a přivykneme ustavičně se střídajícímu proudu života, který je třeba bráti vždy tak jak přichází a vždy s naprostým klidem. Lidé, kteří se naučili takto si s životem rozumět, jsou jistě nepoměrně šťastnější než ti ostatní, kteří by chtěli sami život vést a podle své vůle usměrnit.

Život žádá od nás, abychom se my přizpůsobovali jemu, a nikdy se nepodaří nikomu tento poměr obrátit. Zůstává-li někdo vytrvalým rebelem, který se přizpůsobit nechce nebo nedovede, pak mu to vynáší jen věčný pocit nespokojenosti, kterým otravuje nejen sebe, nýbrž i své okolí. V jeho představách roste zatrpklost vůči všemu, i vůči samému bohu, protože Bůh neuposlechne nikdy jeho rozkazů, Bůh nesplní žádné jeho přání, Bůh nevyslyší ani jeho prosby nebo modlitby, prostě Bůh neplní jeho přání, neřídí se dle jeho vůle. O tom ovšem takoví lidé neuvažují, zda by splnění všech jejich přání bylo k jejich prospěchu nebo k jejich škodě.Cítí se však moudřejší než sám Bůh, se kterým nejsou spokojeni, a odtud jejich skepse, věčná nespokojenost a z ní vyplývající neklid.

Jiná příčina připravující lidi o klid je jejich, mnohdy zcela mylná představa, že něco nesnášejí, něco nevydrží. Jejich nepřítel žije jen v jejich představách, ale oni žijí ve stálém strachu, aby se s ním někde nesetkali.

Podobný příklad člověka takto zneklidněného potkal jsem před lety v Boce Kotorské. Byl to důstojník, který o sobě prohlašoval, že nesnáší hudbu. Jakmile zaslechl jen jednotlivé tóny hudby, byl již celý rozčilený, nervosní, a musel-li projíti chodbou kolem místnosti, kde hrála vojenská hudba, byl až k nepříčetnosti rozrušen. Šel proto k vojenskému lékaři a vylíčil mu svůj ubohý stav. Lékař slíbil, že ho vyléčí ihned a vzal jej za ruku a vedl ke dveřím oné místnosti, která pro něj znamenala tu nejhorší mučírnu. Vojenská kapela právě zde měla zkoušku a lékař mu poručil, aby zůstal klidně stát. Důstojník se ošíval, střídavě blednul a rudnul, ale lékař vojenským povelem: „Habt Acht“ donutil jej zůstat klidně na místě stát. Když to vydržel chvíli, řekl mu lékař: “Teď nejdřív poslouchej, co hudba hraje, a potom si řekni, že už tě to nerozčiluje a dodej: „Teď si hrajte jak chcete, mně už je to lhostejné.“

Stačilo na to čtvrt hodiny a důstojník byl skutečně vyléčen ze svého „nesnášení“ hudby, která ho dříve tolik rozčilovala, a pokud vím, zvykl si na ni do té míry, že ji pak i docela rád poslouchal. Chvíle násilí, které se lékař na něm dopustil, přesvědčila jej, že to byla skutečně jen jeho domněnka, a to zcela klamná domněnka, že hudbu nesnáší. Tímto způsobem byl zbaven svého neklidu, který mu vynášel kromě utrpení vlastního i posměch všech jeho kamarádů, kteří jej považovali za blázna.

Jistě, že ze svého okruhu známých znáte také podobné lidi, jež něco nesnášejí. Dost možné, že i vy sami jste takovým pošetilci, kteří se sami svou vlastní představou připravují o klid.Někdo nesnese pískání, někoho rozčiluje zpěv, někdo nemůže poslouchat klavír, ani

tehdy ne, když dobrý hráč sedí u dobrého nástroje, někdo téměř omdlévá při pohledu na nějakou ránu. Mohli byste uvésti jistě sami celou řadu podobných příkladů. Příčinou všech podobných pocitů je chorobná přecitlivělost nervů, proti které musí bojovat každý sám svou vlastní vůlí přemoci sebe sama a všechno to nesnesitelné udělat si přijatelným a snesitelným. Proto, až se zas setkáte s něčím podobným, co vás tak rozrušovalo a připravovalo o klid, řekněte si vždy: „Mne nic nerozčílí, ledaže bych si toto rozčilení sám vsugeroval. Chci klid a budu klidný, i když budu muset něco nepříjemného snést!“ Uvidíte, že budete-li takto přistupovat i k těm nejnepříjemnějším momentům, váš klid vás neopustí.

Nedostatek klidu projeví se také velmi zhoubně v okamžiku, kdy se člověka dotkne nějaká křivda. Mnozí lidé jsou tak nedůtkliví, že se s nějakým ukřivděním nedovedou smířit a je jim, jako by se celý svět musel zastavit. Kdyby dovedli zachovat si klid, kdyby si uvědomili, že tuto křivdu páše ten druhý a ne oni, že tedy následky její jich samých se netýkají, pak by jistě s klidem a rozvahou křivdu přijali a rovněž s klidem a rozvahou na ni reagovali. Jen chtít, jistě se vám to podaří, protože kdo opravdu upřímně chce, tomu se to také opravdu podaří, vždyť vše tj. jen v jeho moci.

Je velmi snadné poručit sám sobě. Mnohem nesnadnější však jest sám sebe poslechnout. Proto nezůstávejte jen u toho rozkazu – budu klidný za všech okolností, ať se děje cokoliv – ale rozkaz tento také splňte. Když sám sobě něco poruším, musím také dokázat, že sám sebe poslechnu. Jsou lidé, kteří mají nejlepší úmysly, ale zůstává jen při těch úmyslech. Říkají si hned po ránu – dnes budu po celý den klidný, dnes se nedán ničím rozčílit, a přece, při první maličkosti, která se jen trochu příčí jejich vůli, jsou hned rozčilením úplně přivedeni z míry. Dovedou si poručit, nedovedou se však poslechnout.

Jiný zase lehá ke spaní s pevným úmyslem, že nebude o ničem přemýšlet, aby brzy usnul, ale jen si lehne, myslí současně na sto věcí najednou. Co chtěl udělat a neudělal, co by mohl nebo měl udělat, co se asi stane nebo co by se mohlo stát, a už je ve víru svých starostí a je po spánku. Podle svého předsevzetí měl však ihned při prvé myšlence na běžné události připomenout si vlastní rozkaz – dnes se chci v klidu vyspat – a neponechat ani prvé myšlence, aby se rozvinula. K přemýšlení o denních povinnostech a starostech je den, a ten je dost dlouhý na to, abychom se museli připravovat o klid nocí, který potřebujeme ke spánku. Klidný spánek je nejlepší posilou, a docela jinak, svěží a odpočinutý pouští se ráno do práce člověk, který má za sebou noc klidného spánku. Ten také dovede se jinak oddat svým denním povinnostem než ten, který probděl noc v těžkých a mnohdy zbytečných starostech a úvahách.

Velmi důležitou pomůckou k získání klidu – ovšem ne každému dostupnou – jest vyšší stupeň duchovního života. Čím duchovně vyspělejší člověk, tím více v něm klidu, tím lépe dovede se ovládat, tím menší jest jeho úsilí zachovat klid za všech okolností. Pozorujte lidi ve společnosti. Čím vyspělejší, ušlechtilejší člověk, tím lépe dovede se pohybovat i v širokém okruhu lidí a vyslechnout jejich názory. I když s nimi nesouhlasí a zasáhne do debaty, aby uplatnil svůj názor a nesprávný názor druhého opravil, učiní tak vždy s naprostým klidem, který je jistě přesvědčivější, než všechny ty horkokrevné hádky a křiky, vyvolávané lidmi a nedostatkem klidu. Ušlechtilý člověk, pohlížející na svět a všechno jeho dění s vyššího stanoviska duchovního, zachová si svůj klid, i kdyby se všechno kolem něho bortilo, i kdyby všichni přítomní v rozčilení křičeli a zmateně pobíhali. On i v takové vřavě zůstane klidný, protože klid je součástí jeho nitra, klid sídlí v jeho duchovně vyspělém nitru, klid je v něm tak pevně zakořeněný, že nic jej nemůže zviklat.

Vzpomeňte na ruch politických schůzí, kde bývalo zpravidla velmi rušno. Političtí předáci nebývají vždy duchovně vyspělí natolik, aby znali dobře Zákony Boží a dovedli správně jednati se svými bližními. Proto takoví lidé nedovedou respektovat názory druhých, nedovedou ctít v každém, i v odpůrci, důstojnost člověka a domýšlejí se, že jen oni jsou neomylnými mudrci všech mudrců, moudřejší samého Boha a věří, že jen oni jsou schopni

spasit svět. Mezi takovými lidmi hledali bychom ovšem marně klid, oni sami jej v sobě nemají a jeho cenu neznají, a proto taková vřava mezi nimi.

Kdyby každý vyslovil svůj názor klidně, musel by jej i ten nejneklidnější s klidem vyslechnout. Je-li však řečník sám svými názory a vývody tak rozpálen, že ztratí klid, pak ztratí jej i jeho posluchači a není divu, že z tohoto neklidu vznikne mnohdy vřava, končící i bitkou. To však jest jen důsledek neukázněnosti, nedostatek klidu, který vrcholí ve zbytečným plýtváním energií.

V klidu žít a klid si zachovat za všech okolností podaří se nejsnáze vždy těm, kteří jsou životem tiše jako beránci, kteří nehledají nic jiného než království Boží zde na zemi a jeho spravedlnost. Takoví lidé jsou vždy naplněni láskou, jsou schopni konati jen dobro, nepřicházejí do rozporu se Zákony Božími, neznají výčitek svědomí, a proto mohou vždycky klidně, spokojeně a šťastně žít.

Zkuste to také tak! Uvidíte, že se do vašich niter navrátí ten svatý klid, po kterém tak toužíte. S klidem budete snášeti všechny starosti, které váš život provázejí, svědomitě budete zastávat své povinnosti a přenecháte bohu, aby On o nich soudil. Potká-li vás i za těchto okolností něco nepříjemného, uvědomte si vždy, že jste si to sami připravili a také i zasloužili, že i taková nepříjemnosti je pro vaše dobro, pro dobro vaší duše, k užitku a prospěchu vašeho života věčného. Takto se přenesete i přes nejbolestivější chvíle svého života a zůstanete klidní.

Duchovně vyspělý člověk nepodlehne nářkům a slzám, protože je sám v sobě pevně přesvědčen o tom, že každé utrpení, tedy i to, které právě jej potkalo, přivodil si nezachováváním zákonů Božích a proto přichází jistě zaslouženě jako odměna za jeho poklesky a hříchy. Děkuje proto Bohu, že mu právě tímto utrpením připomněl jeho chyby, že jej právě tímto utrpením chce odvrátit od nesprávné cesty. A za těmito díky vysloví i prosbu k Otci Nebeskému, aby mu prominul, že znovu podlehl své slabosti, své nedokonalosti. Vždyť jenom chybami se učíme a jen proto jsme zde na tomto světě, abychom se zdokonalovali. Své chyby, poklesky, vady a hříchy musíme si uvědomovat, poctivě a včas si je doznat a upřímně jich litovat, abychom mohli Boha prosit o odpuštění a věřit, že Bůh ve Své veliké Lásce k nám a při Své absolutní spravedlnosti nám odpustí.

Chybami se člověk učí a svým utrpením očišťuje své duchovní „já“. Jen utrpením člověk duchovně roste, neboť jen utrpením přichází k poznání a tím i k přesvědčení, že všechno řídí Bůh a co Bůh řídí, dobře řídí. Proto také i ono utrpení, které přišlo, přišlo jen z Vůle Boží, bylo zasloužené a pak – nemůžeme jinak, než přijmouti je s klidem. Snášejme trpělivě vše, co z Vůle Boží bylo nám jako zkouška uloženo, buďme spokojeni s tím, co přichází, nenaříkejme nad ničím. Klid – klid – klid!

Odevzdání do Vůle Boží, buďme úzkostlivi v plnění všech Zákonů Božích i lidských! Tím si zabezpečíme klid vlastního svědomí, které , není-li čisté, z člověka na pohled šťastného udělá zoufalou ruinu a z druhého, který plní všechny zákony, zdánlivě politování hodného – největšího šťastlivce, kterému byste málem záviděli.

Čisté svědomí je jedním ze základních kamenů našeho klidu vůbec. Neklid, prýštící z ustavičných výčitek neumlčitelného svědomí, může člověka připravit i o rozum. Jedni z obětí špatného svědomí končí v blázincích, jiní hledají východisko s sebevraždě, protože se mylně domnívají, že ztracený klid naleznou v záhrobí, že uniknou obávanému trestu, zmizí před následky svých činů. V tom se ovšem všichni sebevrazi velmi mýlí, protože tím, že si sami vzali život, dopustili se zase dalšího a velmi těžkého provinění, které, stejně jako neodčiněné viny ze života pozemského, bude zatěžovat jejich život posmrtný a dožadovat se odčinění i zde. Život pokračuje dále, třebaže v jiné formě a v tomto druhém životě, duchovním, objeví nešťastník nepřetržitou souvislost obou životů. Zde si teprve jasně uvědomí, jak veliká jest jeho zodpovědnost za všechny činy v pozemském životě spáchané, jak těžce se provinil i tím, že zničil svůj pozemský život, který byl mu dočasně svěřen k jeho

zdokonalování. Takový nešťastník nenajde klid ve vytouženém záhrobí, kam ze svého pozemského života tolik pospíchal. Tam bude možná ještě zoufalejší, než byl zde na zemi.

Klid či neklid záhrobí připravujeme si již za svého života pozemského svými skutky. Kdo po celý život hřešil a nestaral se o klid a čistotu svého svědomí, nemůže nikdy spoléhat na klidný odpočinek v záhrobí. Smrt a zejména nikdy ne násilná smrt nic nerozřeší, nezbaví vás zodpovědnosti za vaše činy, protože věčný zákon příčiny a následků, věčný zákon odplaty žije nade vším.

Mnoho duchovních bytostí přichází pak zpět ke svým přátelům a prosí – modlete se za mne! Často pak tyto bytosti ovládají ty, od nichž pomoc vyžadují a toto ovládnutí projevuje se různými chorobami, nad nimiž jsou lékaři zcela bezradní. Často vyhledávají si takové bytosti právě ty, které za svého života měly nejraději, různým způsobem se jich dotýkají, různá znamení jim dávají nebo dokonce celé je prostoupí, a to vše jen proto, aby si vynutily jejich pomoc ve formě upřímné, láskou naplněné modlitby, která odešlé bytosti posiluje a pomáhá jim ke klidu.

Mnoho lidí se svojí vnitřní nespokojeností a neklidem hledají uspokojení a zapomenutí v různých zábavách, tančírnách, v divadlech nebo jinde ve společnosti mnoha lidí, aby dojmem různých obrazů a hlučného okolí nemuseli myslet sami na sebe. Je to mnohdy vystupňováno až v úplný strach před samotou, strach před sebou samým. Příčinou bývá vždy nedostatek klidu – třebaže příčina, pro kterou byli o klid připraveni bývá velmi různá. Podaří-li se jim na chvíli umlčet sebe, ohlušit se, potlačit na chvíli vlastní neklid, jest to všechno jen chvilkové, a stačí pak z takové nejrušnější zábavy vyjít na čerstvý vzduch, a jsou již zase v zajetí svého neklidu.

Takovým lidem je třeba opravdově se léčit, ale ne marným ohlušováním, nýbrž poctivým a upřímným hledáním příčiny neklidu, aby mohla být odstraněna.

Hledejme Boha – najdeme klid. Vydejme se na cestu za Bohem – a přijdeme na cestu klidu. Zůstaňme věrni Zákonům Božím – a pocítíme klid vlastního svědomí. Klid dá nám práce, plnění našich povinností, poctivost, spravedlnost, pravda a láska k bližnímu. Na těchto základních pilířích spočívá celý náš život pozemský. Na nich budujeme své dnešky a připravujeme zítřky, proto ani jednu z těchto základních složek nesmíme zanedbávat, abychom se dočkali pocitu bezpečného, vyrovnaného klidu.

Budu-li při své největší lásce k Bohu a věrné službě Bohu schopen nenávisti, pak mne žádná modlitba nezachrání před neklidem, který mne bude všude provázet. Ublížil-li jsem někomu – pak musím jít za ním a odprosit jej, aby se klid mohl znovu do mého nitra vrátit. Nedovedu-li se pokořit, abych slova omluvy vyslovil, je-li pýcha rozumu příliš silná a neoblomná, pak se nedočkám klidu nikdy.

To zvláště ženy dovedou – z největších přítelkyní stávají se naráz největší nenávistné nepřítelkyně, a příčiny bývají zpravidla malicherné, aby často pouhé nedorozumění, které se při dobré vůli a klidu dá dobře vysvětlit. Uražená ješitnost brání však oběma stranám v dorozumění, a tak z původního rozhořčení roste nenávist, z nenávisti neklid, který se stupňuje až do úplného onemocnění. A přece stačí docela prostě přijít, podat si ruce a říci k tomu jen jediné slůvko – odpusť! – Uvidíte, že týmž slovem uvítá i druhá strana vaši ruku ke smíru nabízenou a před vámi rozzáří se nové světlo – světlo klidu a míru. Narazíte-li snad přece na tvrdou skálu neústupného nepřítele, pak věřte, že jste svojí ochotou smířit se a dobrou vůlí takto projevenou smazali již svůj podíl na celém sporu a vaše svědomí nebude mít příčiny k výčitkám. Vy jste se vyprostili ze zajetí nenávisti a klid bude zase u vás domovem.

Pověděl jsem vám o svých zkušenostech a ukázal na příkladě, jakou ohromnou cenu má pro nás klid, jak jej získáme, jak si jej udržíme i jak se o něj připravujeme. Jen vlastní vůlí k němu dospějem, jen vlastní vinou jej ztrácíme. Myslím, že leckterý z vás mohl vy některý z uvedených příkladů označit jako obraz sebe sama, jako příklad z vašeho života. Doufám, že

se mi podařilo alespoň to jediné – přesvědčit vás o tom, že neklid je vaším největším nepřítelem. Naznačil jsem vát také, jak proti němu bojovat. Je nyní na vás, abyste si našli svoji cestu za klidem a vyprostili se ze zajetí všeho, co vám v dosažení touženého klidu brání.

Přeji vám všem, abyste dovedli vždycky a za každých okolností zachovat si v nitrech svých trvalý Boží mír a klid. Přeji vám, aby se tento klid rozrostl ve vašich nitrech tak mocně, abyste nikdy nepoznali trýzeň neklidu. Bůh vám k tomu pomáhej!

83. Vracíme se zpět ve svém vývoji?

Abychom si dovedli tuto otázku správně odpovědět, musíme si alespoň stručně připomenouti začátky vývoje našeho život duchovního i hmotného, abychom pak na základě toho pochopili, co vlastně jsme, čím jsme byli na počátku a čím jsme dnes.

Náš počátek byl pouze duchovní. V této sféře žili jsme až do svého dobrovolného odchodu, kdy jako marnotratní synové opustili jsme Otcovský dům. Tento náš dobrovolný odchod zavinil, že jsme klesali stále hlouběji a hlouběji, až do hmoty. On našeho vstupu do života hmotného, směřoval náš život svým vývojem zase vzhůru. A právě u tohoto našeho vzestupného vývoje chci se dnes pozastavit.

Pokud naši zemi obklopoval ledový krunýř a slunce nemělo přístup k půdě zemské, byl všechen život na zemi utajen a nemohl se projeviti. Teprve když se slunečnímu teplu podařilo odstraniti ledovou překážku, zbyly po ní na zemi spousty bahna a vody. V nich začal se již projevovat náš život, zatím jen velmi primitivní v různých buňkách a bakteriích. Posléze objevila se ve vodě z říše rostlinné první řasa a setlením této řady vytvořila se první krvinka, první kapka krve. Z viditelných živočichů byla ve vodě medusa, za bahna ukázal se první pulec.

Tak začínal život našeho já zde na zemi. To byl počátek našeho vývoje vzestupného, ze hmoty k vyšším stupňům vývojovým, na kterých nás neustále provázela naše – od počátku dokonalá – duše. Od těchto prvých stupínků spěl vývoj našeho života stále k větší dokonalosti. Vytvářeli jsme si různé formy naší hmoty, stále praktičtější, lépe našemu životu vyhovující, až jsme prošli všemi těmi sférami od nerostu k rostlině, od rostliny ke zvířatům a od těchto konečně k podobě lidské. A abychom na tento svůj vývoj nikdy nezapomněli, prodělváme jej vždy znovu v lůně mateřském při každém nové vtělení.

Některé církve hlásají mylně, že duše naše se vtělila jen do nejdokonalejšího tvaru živočišstva, tj. jen do člověka, a upírají také všem tvorům nižším tu jiskru Boží, která přece jen každou životní individualitu stále provází po celou dobu jejího vývoje. Stejně i nás provázela duše od našeho prvého kroku vzhůru ze hmoty, ať jsme žili zde na zemi v jakékoliv formě. A již prvý viditelný projev našeho života – mořská řasa – byl v podstatě prvým popudem naší duše, aby naše já dostalo se z bahna ven a spělo vzhůru.

Později, když jsme žili již v říši živočišné, byla to zase duše naše, která pomocí našich pudů snažila se dostati nás zase výše. U těchto prvých živočichů, jako byla zmíněná medusa nebo pulec, nebyl ještě pohlavní život rozdělen, nýbrž byl, jako dosud u tělesných buněk – dvojpohlavý.

Miliony let přešlo, než se naše země ze své původní plynné podstaty stala tekoucí žhavou hmotou a další miliony let trvalo, než zchladla v tuhou hmotu nerostnou, ve které se působením vody usazovalo bahno a v něm začal se projevovat utajený život bakterií, bacilů a jiných neviditelných tvorů, o jejichž přítomnosti v každé kapce vody přesvědčí nás dnes mikroskop. Takový byl začátek našeho vlastního vývoje na cestě vzhůru, když jsme se začali vracet zase tam odkud jsme vyšli, tj. Otci našemu Nebeskému, do našeho vlastního domova.

A zase miliony a miliony let trvalo, než jsme prošli všemi stupni nerostného rostlinného a živočišného života, než jsme dospěli k formě nejdokonalejšího tvora na zemi – k člověku. To vše jsme museli prodělat, abychom se dostávali stále výše od stupně k stupni,

až jsme konečně dospěli k pátému stupni našeho vývoje, tj. ke stupni, na kterém se dnes nalézá většina lidí.

Tento stupeň vývojový je zván stupněm rozumovým a jeho období končí naplňujícím se právě Věkem ryb, tedy kolem 1950. V následujícím Věku vodnářském začíná v našem vývoji již šestá sféra, sféra duševní – psychická. Po ní přijde 7. sféra duchovní – spiritualistická, pak sféra 8. Kristovská a konečně jako devátá sféra splynutí s Nejvyšším, návrat do Otcovského domu. Ale ani tento nejvyšší stupeň v našem pozemském životě není ještě poslední pro náš vývoj duchovní. I zde čeká nás ještě další vývoj ve sférách nebeských, kterých je také devět, a tj. těch devět kůrů andělských.

Je tedy jasné, že celý náš vývoj jde a musí jít neustále kupředu – výš a výš, stále k vyšší dokonalosti. Proto vy se snad někomu mohla zdát docela zbytečná otázka, která se objevila v titulu dnešní přednášky. Mnozí z vás odpověděli by na tuto otázku záporně, majíce na zřeteli důsledný postup celkového vývoje, o němž jsem se stručně v úvodě zmínil.

Já sám býval jsem přesvědčen o tom, že se ve svém vývoji nemůžeme vracet zpět, že celé dění vesmíru směřuje stále ke svému pokroku. Konečně ale dostalo se mi přece jasného poučení o tom, že přece jen jsou případy, kdy bytost lidská může se v příštím vtělení vrátit zpět do zvířete, tedy na nižší stupeň, který měla již za sebou.

Všechny církve křesťanské tento názor zavrhují a tuto možnost vylučují. Toliko Buddhisté věří, jak Budha správně určil, že i bytost lidská může se objeviti v nové inkarnaci v podobě zvířete.

Vzpomínám si na jednu přednášku mistra Dědiny, který vykládal tehdy o člověku zlém, který se v příštím životě vtělí do havrana nebo černého psa. Tenkráte, když jsem ho poslouchal, mnoho jsem pochyboval o tom, že by to mohla být pravda. Teprve později byla mi tato pravda zjevena, a to tak jasně, že o tom dnes již pochybovat nemohu. Jisto je, že podobný příklad sestupu zpět na nižší stupeň nemůže postihnouti vývoj člověk ušlechtilého, jdoucího správnou cestou, který přišel již k poznání duchovního života a jde vědomě za Kristem.

Stává se také i to, že se mezi lidi vtělují bytosti z nižšího stupně vývojového, které mezi nás lidi ani nepatří. Tyto bytosti, které vzaly na sebe předčasně podobu lidskou, nezapřou svůj nedostatečný vývoj předchozí a podle toho se také ve svém pozemském životě projevují. Jejich jednání příčí se všemu lidskému cítěni a proto o nich často řekneme, že jsou horší než zvíře.

Taková bytost přišla mezi lidské bytosti jen omylem. Mnohdy také jest to projev veliké milosti, která bytosti této byla popřána, aby dokázala svými skutky, zdali je hodna této milosti a svým vývojem stačí splniti již všechny požadavky, kladené na bytosti lidské v pátém vývojovém stupni. Ukáže-li se však, že pro tento stupeň není ještě zralá, pak ovšem při svém budoucím vtělení vrací se zase do sféry zvířecí, kam správně také patří.

Připustíme-li tuto možnost předčasného vtělení, získáme vysvětlení, proč někteří lidé ještě dnes jsou schopni tak hrůzných zločinů, o jakých se denně dovídáme.

Ale jest ještě jiná možnost, kdy se bytost lidská může vraceti zpět na některý dřívější stupeň svého vývoj, a to je při tak zvané smrti či umírání.

My ovšem dnes již víme, že není smrti ani umírání. Víme, že náš odchod z pozemského života jest jen přechodem do našeho pravého života duchovního, že nám náš život pozemský byl dovolen dočasně, na chvilku, abychom v něm mohli sbírat nové zkušenosti, abychom se v něm zdokonalovali a svůj duchovní život prohlubovali. Náš pozemský život jest jen jednou zastávkou v našem životě věčném, jedním stupněm v našem celkovém vývoji.

Představme si náš život věčný jako nekonečný drát, na nějž se v pochodu vývojovém zavěšují občas různé figurky, představující naše různá vývojová vtělení do hmoty. Na tomto drátě spatřili bychom nejrůznější tvary a přeměny všech našich minulých životů. Kdybychom

mohli spatřiti toto ve skutečnosti, pak bychom byli velmi překvapeni. Podivovali bychom se tomu, co všechno jsme již prošli. Poznali bychom svůj vývoj v nerostech až do nejkrásnějších krystalů, v rostlinné sféře od nejnepatrnější řady až k nejkrásnějším vonným květům, ve sféře zvířecí všechny proměny od nejprimitivnějšího zvířátka až do mohutné postavy krále pouště – lva nebo člověku nejpodobnějšího zvířete – opice, a množství a různost těchto figurek nemela by konce. Pak mohli bychom také sledovati svůj vývoj v různých svých lidských životech a nakonec museli bychom si přece říci, to všechno jsem byl pořád já.

Tento kaleidoskop různých našich předcházejících forem pozemského života může viděti každý z nás bez výjimky, a to ve chvíli svého odchodu z dočasného života pozemského. V posledních okamžicích života jest dopřáno každému člověku, aby mohl přehlédnouti celý svůj minulý život i jeho vývoj. Jako na projekčním plátně proběhne před naším zrakem naše minulost, aby každý mohl přehlédnouti, co vše má již za sebou, čím vším musel projíti, než dospěl na stupeň vývojový, který právě svým opětným odchodem ze života pozemského ukončuje. Při tomto vidění a poznávání své minulosti musí být každý velmi opatrný, aby se ničeho nezděsil. Vše musí přijmout jako skutečnost s naprostým klidem, přijmout to jako poučení o tom, jak dlouhá byla jeho cesta dosavadní a jak dlouho bude to ještě trvati, než bude moci navrátiti se k Otci Nebeskému, jako onen ztracený, marnotratný syn. Tato nekonečně dlouhá cesta vývoje, tj. trest synův za to, že tak lehkomyslně opustil svůj Otcovský dům. A této pouti a těmto proměnám nebude konce dříve, dokud každý z nás nezaplatí poslední haléř, dokud se nestaneme tak dokonalými, jako Otec náš Nebeský dokonalý jest.

Jakmile se člověk odcházející z pozemského života při vidění své minulosti něčeho zhrozí nebo nad něčím se pozastaví, může se mu to státi osudným. Nebezpečí tkví v tom, že právě to, čeho se tak zhrozil a co mu tak silně utkvělo v paměti, přitahuje jej zpět. Mnohdy je to představa vracející se o stupeň nebo i několik stupňů vývojových zpět, ale člověk, který se v úleku a zděšení u tohoto stupně zastavil, vrací se k němu při svém dalším vtělení a musí pak odtud prodělávati vývoj ještě jednou, ačkoliv měl již tuto část jeho jednou za sebou. Snad půjde v tomto opakování již rychleji než po prvé, ale musí, bohužel, znovu od tohoto stupně začínati.

Člověk vyspělý, stojící již na vyšším stupni duchovního vývoje, nepoleká se a nezastaví u počátečních vývojových proměn a přijímá postup svého vývoje od nerostu až k poslednímu stupni jako naprostou samozřejmost. Pro něj je nejdůležitější poslední stupeň, na který již dostoupil v posledním, právě končícím životě a snaží se pochopit nový život, do kterého právě přechází.

Jinak ovšem děje se člověku, který duchovně nevyspěl ještě tak daleko nebo člověku, který je zcela oddán jen životu hmotnému, hmotařskému. Ten nesnese dobře pohled na svůj předcházející život. Pro něj je nesnesitelné pomyšlení, že i on existoval dříve ve všech těch různých formách života, které se mu právě předvádějí. To bývá pak příčinou, že jeho myšlenka utkví pak s hrůzou nad něčím, co ho přitahuje zpět a nutí k návratu do té formy života, které se tolik zděsil.

Jen v tomto případě vrací se bytost lidská ve svém vývoji zpět nebo když v posledních okamžicích svého života pozemského pozná, že nepatřila ještě do této sféry a musí se vrátit tam, kam vývojem svým patří, protože si nezasloužila zůstati již v důstojnosti lidské.

Život lidský je tak mnohotvárný, že mnohdy znamená veliké zkoušky a oběti. Mnohému se zdá život příliš těžký, jeho oběti příliš těžké, jeho utrpení nesnesitelně velké. Jiný se zase domnívá, že vše to, co tady prožíváme, nemá smysl a podceňuje význam života vůbec. Tento poměr k životu jest jen důkazem jejich nesprávného poměru k životu, který vyplývá především z toho, že nechápou správně smysl našeho života pozemského.

A přece je život tak krásný! Je třeba jen mu rozumět a správně žiti. Život je velikým darem od Boha, kterým jsme obdařováni jen proto, abychom se mohli stále zdokonalovat a stále více se přibližovati k těm nejvyšším blaženostem, které nám život může poskytnouti.

Záleží jen na nás samých, jak si tento život utváříme. Každá naše myšlenka, každé naše slovo a každý náš skutek spolupůsobí na jeho utváření. Jen svými skutky si připravujeme život příjemný nebo nepříjemný, protože následky našich činů neprojevují se pouze v životě hmotném, ale mají veliký význam pro náš život duchovní a jeho vývoj. K tomu abychom marně nebloudili, dal nám Bůh stálého a spolehlivého průvodce – naši čistou, skvělou duši, která nás od prvopočátku našeho vývoje stále provází, provázela nás věrně při prožívání všech minulých životů našeho života až k dosažení nejvyšší formy – podoby člověka. A dalším dokladem Otcovské péče o nás je zrození Krista mezi námi, kterého nám Bůh poslal jako nejlepšího Učitele a Vůdce, abychom dle Jeho příkladu vedli svůj život a naučili se správně užívat svého rozumu a své svobodné vůle.
Kristus projeviv‌ší se v Pánu Ježíši, jest naším Stvořitelem, jako byl a jest Stvořitelem všeho v celém vesmíru. On je také spolutvůrcem celého našeho vývoje. On nás vychovával a vedl k poznání života bez utrpení. On nás v našem vývoji povznesl tak, že jsme již dosáhli toho stupně vývoje, na kterém dnes již stojíme a odtud nemusíme se již vraceti do sfér nižších, zejména ne do sféry zvířecí, která se od sféry lidské liší především svým odlišným vjemem a dále pak tím, že na místě svobodnou vůlí je řízena pudem.

I za svého pozemského života může se člověk vracet ve svém vývoji zpět. Tento krok zpátky přichází zpravidla v souvislosti se ztrátou klidu, kdy člověk ztratí rozvahu a dá se v rozčilení svést k nízkým činům. Tím vzdaluje se přirozeně od Boha, místo aby se k němu přibližoval a stává se podoben zvířeti. K této podobnosti ke zvířeti podobá se i člověk příliš propadající svému pohlavnímu pudu, zneužívající jej jen k ukájení svých vášní. V tomto ohledu klesá mnohdy člověk i pod úroveň zvířete, neboť zvíře užívá svého pohlavního pudu jen v určitém období, jen k plození potomstva.
Připomněl jsem zde jen nejdůležitější a nejčastější okamžiky lidského života, kdy člověk zcela bezmyšlenkovitě se vrací ve svém vývoji zpět. Každý člověk má však tolik rozumu a vůle, aby se těmto krokům zpět, jež znamenají vždy zdržení na cestě vývoje, mohl vyhnout. Je třeba jen umět svého rozumu a své svobodné vůle správně použít.
Budiž tedy naší upřímnou snahou jíti stále kupředu ve svém duchovním vývoji. Chraňme se všeho, co by nás mohlo vrhnout zpět do nižších sfér! Ušetříme si mnoho zbytečných nepříjemností a nežádoucího utrpení.
Jděme vědomě a ochotně vždy za Kristem, řiďme se ve všem Jeho svatým učením! A hlavně naplňujme svůj život čistou velikou láskou! Jen tak dosáhneme blaženého života, který je připraven všem dítkám Božím, jdoucím správně svou vývojovou cestou a nikdy se nevrací zpět.

Bůh vám pomáhej vždy k tomu, abyste i vy toho dosáhli!

84. Co prožívá astrální tělo za spánku

Mluvil jsem zde již o astrálním těle mnohokrát a při různých příležitostech. Ale všechny tyto připomínky, i kdyby jich stonásobně bylo, nestačí k tomu, aby si lidé uvědomili a každý den, v každém okamžiku uvědomovali, jak důležité toto astrální tělo pro ně jest.

Theosofové říkají tělu astrálnímu tělo etherické, ač etherickým tělem je vlastně náš vlastní život, tj. duchovní tělo, udržující naše tělesné buňky v živém celku našeho hmotného těla. Pokud toto etherické tělo v našem těle hmotném existuje, chrání je před rozkladem a při tak zvané smrti zůstává ještě tři a půl dne po vybavení se astrálního těla v našem těle fysickém.

Astrální tělo jest vlastně naším tělem duchovním. Jest to naše duchovní „já“, v němž jest naše vědomí, vůle, rozum, pocity i vášně, tedy vše čím myslíme a jednáme. To vše řídí naše astrální tělo, které je pomocníkem a služebníkem naší duše, jež nás vede a vychovává, dává nám popudy ke správného, ušlechtilému životu.

Prostřednictvím tohoto astrálního těla, tedy našeho duchovního „já“, jsme účastni života věčného, který však jen tehdy skutečně prožíváme, když si jej plně uvědomujeme.

Naše astrální tělo je pro nás proto tak důležité, že jím žijeme stále, ať bdíme či sníme, jsme-li za svého pozemského života ve svém těle hmotném, či octneme-li se mimo ně, po okamžiku tak zvané smrti. Naše vědomí, vůle, rozum, pocity i vášně trvají neustále v nás, v našem astrálním těle, které nikdy nezahyne. A toto naše „já“ se musí stále zdokonalovat.

Naše duchovní „já“, ke tedy schopno i za spánku myslet, jednat, poučovat se, ba i hřešit. Můžeme tedy i za spánku, třebas i za umělého spánku, prospívat nejen sově a svému duchovnímu vývoji, nýbrž mnohdy i svým přátelům, ba i celému lidstvu.

Astrální tělo, které opouští tělo fysické při smrti úplně, opouští je každý den za spánku. Pro toho, kdo nemůže usnouti a probdí celou noc, je tato noc, ve které se jeho astrální tělo nemůže odloučit od těla hmotného, těžkou ztrátou. Tělo hmotné nemůže si řádně odpočinout a tělo astrální nemůže v duchovní sféře načerpat nových sil, nových poučení a zkušeností, které může vždy dobře zužitkovat v hmotném životě.

Astrální tělo je stejně závislé na těle hmotném, jako tělo hmotné na těle astrálním. Obě jsou tak spojena a obě tak na sobě závislá, že jedno musí sloužit druhému tak dlouho, dokud z Vůle Boží nejsou od sebe oddělena.

Naše tělo hmotné jest pro naše já jakoby dočasným vězením, nebo pouhým šatem, který na sebe béřeme a zase jej odkládáme, abychom po čase přijali na sebe šat nový, novou formu života pozemského a pokračovali tak dále ve svém vývoji, ve svém zdokonalování se.

Je za spánku přicházejí chvíle, kdy naše já opouští naše tělo, aby v těchto krátkých chvílích nasbíralo nové životní síly a předalo je pak tělu hmotnému. Proto také po probuzení ze spánku pociťujeme ve svém těle novou sílu a svěžest. Není to jen proto, že si naše hmotné odpočinulo v nečinnosti, ale hlavně proto, že naše astrální tělo mohlo několik hodin pobýt v duchovním prostředí a získati zde nové životní síly. Proto je spánek pro nás velmi důležitý.

Mimo spánku existuje však ještě jeden stav, ve kterém se vybavuje naše astrální tělo z těla hmotného, a to za polobdění a polosnění. Za tohoto stavu zůstává tělo astrální s tělem hmotným spojeno, ač je z něho vybaveno, takže je těžko určit hranice, kde jedno končí a druhé začíná. Je to zvláštní stav, který není ani spánkem ani plným vědomím a přece prožíváte mnohdy podivné věci, jež v tomto stavu přicházejí, s plným vědomím skutečnosti.

Uvedu vám alespoň jeden příklad takového polobdění a polosnění z vlastní své zkušenosti.

Byl jsem v Přerově přednášet. Po přednášce jsem se v hotelu navečeřel a šel jsem asi o půl dvanácté spát. Lehl jsem si, abych se ještě jako obvykle, pomodlil a meditoval. Při těchto modlitbách uslyšel jsem při plném vědomí zvláštní silné zaprasknutí ve skříni, která stála hned vedle postele u mých nohou. Věděl jsem, že je to znamení duchovní bytosti, ale nevěděl jsem, kdo to je. Proto jsem jako obyčejně vítal jménem Pána Ježíše a svou láskou a vděčností za její návštěvu. Sotva jsem toto uvítání vyslovil, pocítil jsem, jak se do mého lůžka zdola dere nějaké tělo, které se prodírá těsně podél má pravé nohy a již dosahovalo mi až do poloviny těla. Překvapilo mně to, protože takovýmto způsobem se u mne dosud žádná duchovní bytost neprojevila. Proto, abych byl uchráněn od všeho zlého, začal jsem se modlit Otčenáš.

Usuzoval jsem zcela logicky a zcela vědomě jsem se modlil za ochranu. Přitom snažil jsem se pravou rukou oddáliti od sebe onu bytost, protože se na mne příliš tlačila. Bytost a vzala mne pevně za ruku a překážela mi v provedení mého úmyslu. Tu mne napadlo, nebylo-by lépe modliti se místo za sebe za tu bytost, které ke mně takto přišla, abych tím prospěl jí. Začal jsem se tedy modliti Otčenáš za ni. Jen jsem začal, zvedla se má pokrývka do výše. Nadzdvihla ji ona bytost svýma rukama, které ke mně vztáhla při tom uslyšel jsem známý mi hlas: „Tatínku!“

Poznal jsem hned, že je to můj zemřelý syn a ptám se ho: „Jsi to opravdu ty, Jeníčku?“ - a on odpověděl „ano!“

Náhle bylo v pokoji úplné světlo, jako za dne a můj syn stál u nohou mé postele. Na hlavě měl cylindr, jako by přicházel na slavnostní návštěvu, ale přitom měl celé tělo pokryto chuchvalci koudele nebo čehosi podobného a na nohou měl staré bačkory. Ptal jsem se ho, jak to přijde, že mne přišel navštívit. Řekl, že dostal na chvíli dovolení a vzal si židli a posadil se.

Vstal jsem – zase zcela při plném vědomí - jak jsem se domníval, a šel jsem k němu. Zastavil jsem se až těsně u něj a zjistil jsem, že je vlastně celý zhmotnělý. Pohladil jsem ho po tváři a zeptal jsem se ho, jak je to možné, že se takto celý zhmotnil. „Dnes jsem dostal svolení i k tomu!“ – řekl mi v odpověď.

Vzpomněl jsem si, jak ve chvíli, kdy jsem se začal za něj modlit, zvedl ruce ke mně a tak láskyplně zavolal: tatínku! Ptal jsem se ho, zda mu to dělá tak dobře, když se za něj modlím. Tu on sepjal ruce a řekl: “To mi dělá moc dobře, prosím vás, modlete se za mne!“ Slíbil jsem mu to a řekl jsem mu, že požádám i maminku i sestry jeho, aby se také za něho modlily.

V té chvíli obrátil oči k oknu. Podíval jsem se také tím směrem a vidím, že na okně sedí nějaká nová bytost. Byl to muž a syn mne upozornil, že musí už jít, že si pro něj již přišel jeho vůdce. V tom okamžiku, kdy vstal ze židle, spadly z něho všechny ty chuchvalce koudele, nebo co to bylo a on šel k oknu úplně nahý, ale bez pohlaví. Okno bylo otevřeno a on krásným, ladným pohybem vyplaval z okna a letěl do výše. Byla jasná modrá obloha jako za dne, sluneční jasno, takže jsem se dlouho za ním díval a mohl jsem pozorovat, jak letí stále výš a výš k nebi, jak se zmenšuje dálkou, až konečně jsem ho viděl jako malý bod na jasné obloze, který konečně zmizel úplně.

Než jsem se obrátil od okna, mohl jsem si za tohoto náhlého osvětlení prohlédnout i okolí, jež bylo z okna viditelné, protože jsem tuto vyhlídku dosud neviděl a neznal. Byla to vyhlídka do dvora s několika menšími staveními, z nichž jedno mělo zvláštní příkrou střechu. A tutéž vyhlídku uviděl jsem pak i druhý den ráno, přesně tak jak jsem ji poznal v noci, když jsem se díval z okna.

Když jsem se konečně obrátil do pokoje, bylo tu ještě to světlo. Viděl jsem, že na zemi zůstaly jeho staré bačkory i všechny ty chuchvalce koudele, jimiž bylo jeho tělo přikryto. Byly rozházeny po zemi, snad jako symboly zbytků starých hříchů, kterých se při návštěvě u mne zbavil a od kterých byl mou modlitbou tak očištěn, že mohl pak lehce letět vzhůru do jasnějších sfér duchovních. Byl to jeho odchod z astrální pláně výše. Proto se přišel se mnou rozloučit.

To vše mohl jsem vidět a uvážit ještě za onoho zvláštního světla, které se s příchodem synovým rozzářilo. Pak najednou světlo zmizelo a já stál u okna ve tmě, blízko nočního stolku, na kterém tikaly mé hodinky. Byl jsem zvědav, kolik je vlastně hodin a proto sáhl jsem po hodinkách a stiskl jejich bicí zařízení. Odbily přesně dvanáct, žádnou čtvrt, žádnou minutu. Tedy přesně ve dvanáct hodin musel Jeníček odejít, což by znamenalo, že ona hodina duchů, o níž lidé tolik mluví, byl by přece jen správná, mezi jedenáctou a dvanáctou hodinu v noci.

Konečně lehl jsem si opět do postele. Zase za plného vědomí, jak jsem se domníval, protože všechno byl tak živé, že jsem nemohl říci, že je to sen. Přemýšlel jsem o tom, jak se vše událo, proč syn ke mně přišel. Když jsem tak chvíli uvažoval, pocítil jsem náhle, že na mne něco padlo. Bylo to cosi jako dětské tělo. Sáhl jsem po tom a skutečně nahmatal jsem dvě dětské ruce. Ptal jsem se, kdo to je a odpověď zněla zcela jasně: „To jsem já, tvá vnučka Jaryna!“

Vtom jsem přišel z polosnění a polobdění do plného vědomí a uvědomil jsem si jasně, co se všechno dělo, proč se tak dělo a proč jsem musel tyto zvláštní příhody prožít. Stalo se tak dojista proto, abych sám poznal ten zvláštní stav, ve kterém prožíváme současně obě

sféry, duchovní i hmotnou za plného vědomí, abychom mohli pak vyložit také jiným a na příkladě jim ukázat, co vše můžeme pomocí svého astrálního těla prožít.

V tomto případě, který jsem vám vylíčil, neodpoutalo se mé astrální tělo úplně od těla hmotného a proto mohl jsem prožívat skutečnosti z astrální pláně současně se skutečnostmi z hmotného života, a to oboje současně a při plném vědomí.

Co se děje s tělem astrálním při úplném, opravdovém spánku, povím později. Nyní chtěl bych ještě připomenut, že podobné zážitky může si připraviti každý, v duchovním životě pokročilý člověk. Zcela dobrovolně a vědomě může se uvésti do podobného stavu a to nejen večer, při usínání, ale kdykoliv. Kdykoliv se mu zachce, může odpoutat své astrální tělo a svým astrálním tělem dostat se a proniknout až tam, kam touží se dostat a zde zažít a vidět věci, které by jinak nezažil a nespatřil ani za bdění, ani za normálního spánku.

Znám několik osob, které mají tuto schopnost a dovedou jí také dobře využít. Uvedu zatím jen tři příklady, ty, kterým jsem byl tak často sám nablízku.

Předně mám na mysli jednu hodnou a vzácnou sestřičku, která má také schopnost vybavovat svůj astrál kdykoliv si přeje a zůstává přitom při plném vědomí všeho, co prožívá i ve sféře duchovní i ve sféře hmotné. Pozoruje a vnímá vše, co se děje kolem ní a přitom prožívá vědomě vše, co vidí a slyší ve sféře duchovní, takže je schopna okamžitě viděné vylíčit a slyšené doslovně opakovat.

Když se její výroky zapisují, tu vidí ihned, ač oči má zastřené, že píšící udělal chybu a hned na tu upozorňuje a chybu opravuje. Reaguje přitom na každou, sebe tišší poznámku, aniž by ji její odpověď na ni vyrušila z plynného diktování nejvážnějších věcí. Často odpovídá i na nevyslovenou otázku, která někomu z přítomných jen hlavou se kmitla. Zkrátka, je to fenomén, jemuž bychom mohli všichni tuto milost závidět, kdyby ovšem mezi námi závist byla možná.

V Praze žila dáma, dříve bývala učitelkou, která je dnes známa pod jménem Ibing. Ta byla duchovně tak dalece pokročilá, že při vybavování astrálního těla dostávala se do všech možných duchovních sfér a to za doprovodu mistra Azraela, který ji poučoval a vysvětloval mnohé záhady duchovního života. Byla schopna všechno prožívat a s plným vědomím vnímat, takže když se z takové procházky vrátila, mohla vše správně zapsat. Takto zachovalo se nám na sta záznamů, které tvoří jedinečnou učebnici o podstatě a prapodstatě duchovního života a našeho života vůbec. Škoda, že dosud jen malá část z těchto záznamů byl vydána tiskem. Další materiál, který by obsáhl asi 20 – 30 knih, zůstává dosud veřejnosti utajen.

Třetí osobností s podobně vzácnými schopnostmi je Adrian Santí, o kterém jsem již podrobně mluvil na jiném místě.

To jsou ty tři bytosti, které sám dobře znám a kterých si velmi vážím, protože byly obdařen velikou milostí Boží, jaké se nedostává každému.

My ostatní musíme se spokojiti věcmi nám dostupnými a všímati si vlastních svých zážitků a pokud možno těžit z nich. Jsou to především zážitky, které přicházejí vždy po odpoutání se našeho těla astrálního od těla hmotného, za našeho denně se opakujícího usínání a spánku.

Zatím co při spánku naše hmotné tělo odpočívá, naše duchovní tělo odpoutává se od něho a nezahálí. Vybaveno z hmotného těla, octne se v astrální pláni a je duchovním vůdcem vedeno tam, kde může získati nová poučení, nové zkušenosti a to jak pro svůj vývoj duchovní, tak i pro praktický život pozemský. Zde může se také setkati s bytosti odešlými ze života pozemského a s nimi porozprávět.

Naše astrální tělo, od odpočívajícího těla hmotného odpoutané, může také prožívat různé úseky svého života minulého nebo i nynějšího. Může také vidět různé symbolické obrazy z budoucna nebo přijímat výstrahy před nebezpečími, která nám hrozí. Může vidět i různé děje současně, odehrávající se daleko od nás, protože jeho schopnost pohybu je tak

ohromná, že se rychlostí pohybu vyrovná rychlosti myšlenky nebo světla. Proto se může octnout ihned tam, kde si přeje být, nebo tam, kam je někdo svou myšlenkou přivolává.

Kdo žije opravdu ušlechtilý život, ve kterém udržuje své duchovní tělo ve stálé čistotě mravní a je ve stálé harmonii se svou duší, tomu se může podařit dostati se svým astrálním tělem vědomě i do vyšších sfér duchovních a míti tak již za svého života pozemského účast na blaženostech nebeských, nebo vnikat do nejhlubších tajenství podstaty všeho dění vesmírného i vlastního života. A jsme-li naplnění klidem, můžeme si všechny takové zážitky v paměti uchovat pro svůj život hmotný, do kterého probuzením svým se znovu vracíme. A toto probuzení naše – tj. návrat našeho astrálního těla do těla hmotného.

Mnoho z těchto zážitků, jež jsou prostě nazývány sny, nedovedou si lidé vysvětlit.

Vzpomínám na článek uveřejněný v Pestrém Týdnu, v němž jeden lékař vylíčil svůj zážitek, příhodu, kterou skutečně prožil, ale kterou si nedovedl nijak vysvětlit. Stalo se mu jednou, že se za tvrdého spánku octl náhle ve Švýcarsku v nádherné krajině plné slunečního jasu. Viděl před sebou velikou budovu hotelu. Prohlížel jej, přečetl i jeho jméno a pojednou vnímá hlas své přítelkyně z Prahy, která v tomto hotelu leží nemocná a volá k němu o pomoc. V tomto svém tak zvaném snu uvažoval, že to ani není možné, že by jeho přítelkyně z Prahy mohla být zde a ještě k tomu nemocná. Polekal se tím a ihned se probudil. Jeho vidění ve snu se sice ztratilo, ale dojem jeho zážitku byl tak mocný, že se nemohl zbavit obav o tuto přítelkyni. Jak sám přiznává, byl pak velmi překvapen, když třetí den dostal ze Švýcar pohlednici, na které byla zachycena táž krajina, kterou ve snu viděl, i hotel a jméno souhlasilo s tím, co ve snu spatřil. A pohlednici tuto posílala mu skutečně jeho přítelkyně z Prahy, kterou ve snu slyšel volat po jeho pomoci. Psala mu, že na své cestě ve Švýcarsku onemocněla a minulé noci, v největších bolestech na něho vzpomínala a po něm zatoužila s lítostí, že jí není nablízku, aby jí pomohl.

Tuto její silnou myšlenku zachytil vybavený astrál spícího lékaře a on musel ihned uposlechnout tohoto telepatického rozkazu. Proto se ihned octl v blízkosti své přítelkyně, před hotelem, ve kterém ležela a kde po něm zatoužila. Protože však tento lékař nevěděl nic o existenci astrálního těla, nevěděl také, že ve svém snu prožíval skutečnosti a tím připravil se i o radost přítelkyni svoji i duchovně léčit.

Je pro nás velmi důležité všímati si toho, co se s námi, s naším já za spánku děje a věřit, že to, co mnohdy považujeme za bezvýznamný sen, byla vlastně skutečnost, která může mít pro nás veliký význam.

Naše vědomí nepřestává pracovat ani za spánku a mnohdy se můžeme sami přesvědčit, že naše denní práce, starosti i snahy, mají své logické pokračování i za spánku. Velmi často se stává, že otázku, kterou jsme za denního života nebyli schopni rozluštit, je nám popřáno rozluštit ve spaní. Když se ráno probouzíme, přichází náhle jako blesk myšlenka, která je správnou odpovědí na otázku, marně luštěnou minulého dne.

Proto vám upřímně radím: „ Máte-li někdy zvlášť těžký úkol a nemůžete jej zmoci za denního bdění, myslete naň soustředěně před spaním a vroucně proste Boha, aby vám pomohl nalézt jasné vyřešení, jak máte úkol svůj dokonale splnit. A věřte, že když se ráno probudíte, budete mít o všem jasno a vše vykonáte správně.

Trine vypravuje o jedné redaktorce, jak dostala jednou za úkol napsat do amerického deníku článek z oboru, který jí byl úplně neznámý. Šéfredaktor dal jí tento úkol proto, že sám byl v tomto oboru úplný laik a styděl se přiznat se k tomu, že věci nerozumí.

Redaktorka zavřela se ve svém pokoji a celé odpoledne přemýšlela o tom, co a jak by měla psát, ale všechny námaha byla marná. Nepřišla na nic, čím by si svoji práci usnadnila, co by jí pomohlo splnit tento nesnadný úkol. Večer, úplně již vyčerpána marným přemýšlením, rozhodla se, že se na to raději vyspí a ráno si přivstane, pak snad bude mít jasnější mysl. S přemýšlením o daném úkolu usnula a když se ráno probudila – měla najednou celý článek v hlavě již připravený, hotový, takže potřebovala jen sednout a psát. Napsala ovšem jen to, co

za spánku získala svým astrálem z nevyčerpatelného pramene Božského vševědomí. Její duchovní průvodce dovedl ji tam, kde mohla nalézti potřebnou látku a poučení právě pro ten obor, ze kterého měl být její článek.

V duchovní sféře čekají duchovní bytosti, připravené pomáhat upřímně hledajícím pomoc, ať je to z jakéhokoliv oboru a každému se také dostane všeho, co potřebuje k doplnění svých vědomostí získat. Vždyť v tomto nekonečném Božském vševědomí jest obsaženo všechno a celé toto bohatství vědění jest dostupné a připravené pro každého, aby z něho mohl čerpat pro svou práci. I v duchovnu existují odborníci, pro každý obor řada vynikajících duchů, kteří ochotně poslouží každému, kdo jejich pomoc potřebuje a ji si vyžádá. Ať již se obíráte některou speciální vědeckou otázkou nebo technickým problémem, vždy můžete, zejména za spánku, čerpat z věčného pramene všeho vědění a dovědět se právě to, co se dovědět potřebujete. Záleží jen na tom, jak se před spánkem připravíte, aby se váš astrál dostal právě tam, kde hledané poučení můžete nalézt. Proto je tak důležité, aby každý hledající vždy před spánkem správně usměrnil své myšlenky právě na ty věci, které hledá.

Takto rozluštíte i ty nejtěžší problémy a usnadníte si značně svoji práci i mnoha chyb a škod se vyvarujete. Nesmíte však do přejímaných poznatků zasahovat hrubě svým rozumem, protože tím byste překáželi svým duchovním pomocníkům, aby vám mohli poradit opravdu dobře.

Velmi chybuje každý, kdo přehlíží své sny jako něco bezvýznamného a přemýšlet o nich považuje za cosi pošetilého. Sny mají svou důležitost a svůj význam. Zejména je třeba dáti pozor na to, co prožíváme za spánku ve čtvrtek po půlnoci nebo v pátek před půlnocí. To jsou tak zvané páteční sny, ve kterých nám náš duchovní vůdce dává buď výstrahu před hrozícím nám nebezpečím, nebo chce nás upozornit na něco, co máme vykonat ke svému prospěchu. Po takovém významném snu se vždy ihned probudíme a v této chvíli máme vše v živé paměti znovu prožíti, abychom o tom mohli uvažovat a podle toho se zařídit.

Dejte proto vždy dobrý pozor na páteční sny! Nezapomínejte však, že i jiné sny bývají mnohdy velmi důležité! Vždyť sen není nic jiného, než pokračování našeho vědomého života, jenže bez účasti hmotného těla. Pokračování toto prožíváme ve sféře duchovní svým astrálním tělem A naše tělo astrální, duchovní, naše já, to je i za spánku stále spojeno s naším tělem etherickým, které udržuje život v těle hmotném, i když naše tělo astrální je vybaveno.

Astrální tělo má schopnost vracet se i do minula a ožiti vzpomínky na jednotlivé úseky některých našich minulých životů.

Jack London ve svých románek „Po stopách minulých životů“ a „Z doby preadamitů“ vylíčil velmi krásně, co může astrální tělo prožívat nejen v této, ale i v minulé době. Mám vážné podezření, že London popisuje zde své vlastní zážitky, protože jsou líčeny s tak velikou přesností.

V románě „Z doby preadamitů“ líčí dokonce, jak jeden hoch prožíval od dětství současně dva životy, ve dne obyčejný svůj život hmotný a když usnul, žil na pokračování svůj život z doby primitivů v prehistorické době, v počátcích člověka. Byl si toho plně vědom, co bude následovat až usne a často se již předem bál toho, co jej za spánku čeká. Prožíval doby, kdy lezl po stromech jako opice, prožíval všechna nebezpečí, která ho provázela jako primitivního člověka a kterým musel čelit. Poznal, jak se již tehdy naučil přemýšlet o tom, jak se ubránit obrovským hadům, šelmám a jiným nebezpečím, která ho stále pronásledovala. Celé toto vylíčení podává nám tak věrně a životně, že všechny ty hrůzy nebezpečí prožíváte s sebou do té míry, že se až tážete, proč byl tento primitivní člověk tak pronásledován, proč Bůh připustil všechna ta nebezpečí, jež člověka tehdy pronásledovala. Jdete-li však do hloubky těchto příčin, poznáte, jak moudře Bůh to zařídil, aby člověk primitivní svým přemýšlením pomáhal si k rozvoji svého rozumu, aby se tak ve svém vývoji dostával pomalu ale bezpečně stále dále, stále kupředu.

I zvířata jsou podobným způsobem donucována pokračovat ve svém vývoji. Kdyby nebylo šelem, které pronásledují savce, pak by se savci vždy jen napásli a zůstali pohodlně ležet. Jen nebezpečí naučí je myslet na záchranu, přinutí je k pohybu. Jen v pohybu je život, jen utrpením a nebezpečím nám hrozícím rosteme.

K těmto úvahám přivedl mne London svými dvěma knihami.

Podobně i Svatopluk Čech ve svých Výletech pana Broučka na měsíc a do XV. století líčí velmi mistrně dva sny pana Broučka, který však tvrdil, že to vše skutečně prožil. Autor byl svým vyprávěním velmi blízko pravdě, protože i to je zcela možné, že by naše astrální tělo mohlo prožít podobné příhody, jaké pan Brouček líčil.

Ne nadarmo dostalo se Sv. Čechovi této inspirace! I z těchto jeho dvou zábavných románů můžeme čerpat bohaté poučení o tom, co všechno může naše astrální tělo za spánku prožíti.

Náš Otec Nebeský, který nás má tak rád, poskytuje nám tolik poučení v tolika různých formách, aby jimi zdokonalil naše duchovní poznání, aby nás probouzel stále k bdělosti na cestě našeho duchovního vývoje. Prosme Jej proto, aby nás nikdy neopustil, ani v našem životě hmotném, za bdění, ani ve spánku, kdy náš astrál bloudí po duchovní říši! Prosme Jej, aby nám i nadále popřál Své veliké přesvaté Lásky.
Amen!

85. Prchající vteřiny

Nedávno měl jsem vykonati něco, k čemu jsem měl stanovenu přesnou chvíli. Záleželo na každé minutě ba i vteřině a proto musel jsem míti hodinky před sebou a sledovat vteřinovou ručičku, abych nezmeškal určenou mi dobu.

Jak rychle ty vteřiny prchají! – uvědomil jsem si při pohledu na hodinky – jak rychle za sebou plynou! A s každou z nich mizí část našeho života, část nenávratná.

Všichni mále zde vyměřený čas, který nám Bůh popřává k našemu pozemskému životu, a ten se nám každou vteřinou krátí. Jedna vteřina za druhou prchá do nenávratna a my nevidíme dne ani hodiny, kdy nás Bůh s tohoto světa odvolá. Může to být dnes nebo zítra, za rok nebo za více let, nic bližšího neví nikdo z nás. Jen tolik je nám však jasné, že všichni máme čas ke svému pobytu na zemi přesně vyměřený a tento čas každou vteřinu se krátí, každou vteřinou přibližuje nás k hrobu.

Drazí přátele, rád bych, kdybyste se dnes zamysleli trochu se mnou nad touto starou pravdou a domysleli ji do všech důsledků. Nakonec přece jen si řeknete, že to mělo svou cenu i pro vás.

Vycházíme tedy ze skutečnosti, že vteřina ke vteřině tvoří hodiny, hodiny splývají ve dny, dny v týdny, měsíce a roky. V životě člověka přeběhne dětství, za ním mládí a přiblíží se stáří,dříve než jsme se nadáli. Člověk počítá prožitá léta. Počítejte však, kolik v těch letech je skryto dnů, kolik v těch dnech přešlo hodin, kolik závratných statisíců bylo těch vteřin, které na ciferníku vašeho života odtikalo.

Umíme s nimi hospodařit? Využili jsme jich všech plně a účelně k plnění všech povinností, které máme vůči sobě i vůči celku? Vykonali jsme poctivě všechno, co jsme vykonat mohli? Nepromarnili jsme zbytečně žádnou z prchajících vteřin?

Nevíme, kolik času nám ještě zbývá. Nevíme, kdy Bůh nás odvolá, proto tím vážněji je třeba se zamyslet a poctivě po pravdě odpovědět.

„Čas jsou peníze“ – říká staré pořekadlo. Tímto pořekadlem řídí se všichni, kteří všechno odhadují jenom podle toho, co jim to vynese, kolik vydělají, aby rozmnožili svůj majetek hmotný a mohli si opatřit všechen blahobyt a všemožné pohodlí. Ale najednou přejde chvíle, kdy Bůh je zcela nečekaně z toho všeho odvolá a oni musí zde všechno nechat a jít. Mnohý pak v této chvíli odchodu uvědomí si teprve, jak ve svém věčném shonu po hmotě

život promarnil, protože v neustálé starosti o majetek, o peníze, nedovel udělat nic pro svoji duši.

A přece starost o duši má býti naší prvou starostí. Nestačí, začneme-li o svém život a jeho duchovním podkladě uvažovat teprve na jeho konci. Je třeba míti stále na paměti svoji duši a plniti všechny povinnosti, které vůči ní máme a vykonati co možno nejvíce pro svůj život duchovní. Život duchovní je život věčný a proto je nekonečně důležitější, než celý náš život hmotný, který je pouze dočasný.

Pro náš život duchovní bude mnohem zdravější, budeme-li se řídit druhým pořekadlem, a to:“Pracuj, jak bys věčně žíti chtěl a modli se, jak bys dnes zemříti měl!“

A zase připomínám: Nestačí modlit se jen proto, abych se modlil a modlitbu odříkal. Je nutno modlit se soustředěně. Modlím-li se však pouze s tím úmyslem, abych se spojil s Otcem Nebeským a svěřil Mu svá sobecká přání, pak ani tato modlitba není tou pravou modlitbou, jakou Pán od nás žádal. Pak také, nedovedeme-li se jinak modlit, nemůžeme o sobě říci, že jsme užitečnými služebníky Božími. Mnohý z nás si musí přiznat, že je zcela neužitečným služebníkem Pánovým, ba někteří měli by si dokonce říci, že nejsou ani užitečnými ani neužitečnými služebníky, protože Bohu vůbec neslouží, neslouží Mu ani dobře ani špatně.

Tak se stává, že i v hodinách modlení prchají vteřiny naprázdno.

Rychlé tempo vteřinových ručiček je pro nás věčnou připomínkou, jak neúprosně rychlý a nenávratný je spád celého života na zemi. Tato připomínka bude pro nás neustálou pobídkou žít tak, abychom v daném čase vykonali co možno nejvíce dobra a z těchto dobrých skutků shromažďovali si pro svůj život věčný nehynoucí poklad, o který nás nikdo nemůže připravit a který nás bude provázet do našeho života záhrobního. Poklad našich dobrých skutků, tj. ten jediný poklad, který při svém odchodu ze života pozemského vezmeme s sebou, aby tvořil základ našeho blaženého života záhrobního.

Snažte se proto vykonat denně alespoň jeden dobrý skutek. Naučte tomu i mládež, aby i ona od svého sobectví dovedla se zamýšlet nad potřebami druhých a pomáhat všude, kde pomoci by mohla. Dobrými skutky není třeba okouzlovat a omračovat. Dobré skutky nemusí mít řady svědků a pozorovatelů, kteří by přihlíželi a slovem chvály, díků a uznání odměnili. Nejkrásnější odměnou je vždy vnitřní uspokojení nad vykonaným dobrem, protože konáním dobra budujete nejjistěji království Boží zde na zemi.Čím více lásky dovedete rozsévat kolem sebe, tím rychleji získáváte pak blaženství z království Božího, které je ve vás.

Mnohý se vymlouvá, že nemá čas o podobných věcech uvažovat a pro někoho jiného něco dobrého udělat, protože má sám stále moc práce. Jak ubohá to výmluva! Vždyť pracovat musíme všichni a záleží jen na nás, jak všechny své úkoly a povinnosti zastaneme. Již Adamovi řekl Bůh:“V potu tváře chléb svůj jísti budeš, dokavadž se nenavrátíš do země, poněvadž jsi z ní vzat.“

Ale ani při své práci nesmíme zapomínat na svou duši, které věčně žije, stejně jako pro svůj život dočasný nesmíme zapomínat na svůj život věčný.

Mnozí lidé si myslí, že jeho povinnost končí tím, když si opracoval své pracovní hodiny, nebo lépe řečeno, když určené hodiny nad prací strávil, bez ohledu na to, jak pracoval a zda vykonal opravdu poctivě svůj úkol.Takto posuzovat a měřit své povinnosti je nejvýš mylné. Konat práci ledabyle, bez lásky, pracovat nepoctivě nebo dokonce práci jen předstírat, aby ušel čas a já mohl přijmout mzdu za hodiny strávené tak zvanou prací, to je velká nepoctivost a veliký hřích proti Pánu Bohu. Takový člověk jednou pocítí na sobě a možná že hodně těžce, následky této nepoctivosti. Lid správně říká o podobných pracovnicích, že kradou čas Pánu Bohu.Ve skutečnosti kradou čas sami sobě, protože promarňují drahocenné vteřiny, které tak nenávratně prchají. Přitom však tito a jim podobní lidé nejvíce naříkají, že se jim špatně vede, že je stále pronásleduje nějaké utrpení. Neuvědomují si, že to vše je právě

jen důsledek jejich nepoctivosti v práci, že je to trest za Bohem jim dané a hříšně promarněné vteřiny, trest za neplnění úkolu jim daného.

Mnohem lépe počíná si ten, který pro svého zaměstnavatele pracuje poctivě, jak nejlépe dovede. Jeho práci provází uspokojení, nalézá klid ve svém nitru, protože využívá užitečně a platně čas, který mu byl vyměřen k jeho dočasnému životu. Jeho práce má hodnotu modlitby, protože přináší užitek druhým, slouží užitečně celku, naplňuje Zákon Boží. Pro takového člověka pracovat není obtíží ale radostí, práce činí ho šťastným.

Vsunete-li do své práce několik slov modlitby, připomenete-li si vyšší smysl každé práce a obrátíte-li se o pomoc k Nejvyššímu Pomocníku, pak můžete volit jakákoliv slova, ale účinek jejich pocítíte. Stačí říci: Pro Tebe, ó Pane, chci konati všecko, pomoz mi! A jistě pocítíte, že Pán pomáhá, pomáhá každému, kdo se opravdově snaží, aby užitečně naplnil prchající vteřiny.

Jistě je mnoho lidí, kteří i v běžném denním životě a ve svém zcela obyčejném zaměstnání využitkují bohatě každé vteřiny. Ani si to neuvědomují, ale neuměli by to ani jinak. Ať již jest jejich povolání jakékoliv, jsou vždy nejvýš užitečnými členy lidské společnosti, protože mnohem důležitější než co konám je otázka – jak svoji práci konám.

Pozorujeme-li dva lidi u téže práce, postřehneme dobře rozdíl v jejich práci, a tento rozdíl spočívá právě v tom jejich vnitřním poměru k práci samé. Jeden nebručený, nevlídný, opatrný promluvit o slovo více než musí, koná svou povinnost jen nejužším rámci a opomíjí všechno, co není přímo jako rozkaz předepsáno. Druhý - a tím druhým může být každý, kdo chce a má trochu dobré vůle – najde celou řadu drobných příležitostí, aby ukázal nejen dobrou náladu a ochotu vyhovět a prospět druhým, ale aby byl také skutečně užitečným. Vezměme si na příklad takového průvodčího na naší tramwayi. Kolika drobnými službami může se zavděčit lidem spěchajícím, kterým neujede zlomyslně před očima, když vidí, že již – již dobíhají, dohlédne na to, aby ve voze zbytečně nestála žena s malým děckem, poradí kde vystoupit, kudy jít – krátce je to řada drobností, kterými se při konání své služby zaměstná natolik, že jeho vteřiny marně neprchají. I když jsou to drobnosti, které zdánlivě nestojí ani za zmínku, je to přece jen řada dobrých skutků, které musí v něm vyvolat pocit vnitřního uspokojení nad dobře konanou povinností, nad správně naplněným časem ve službě stráveném.

Podobně jako průvodčí má tytéž možnosti každý a v každém povolání. I na takových místech, kde by se snad zdálo, že by shovívavost, ochota a dobrota nebyly na svém místě, i tam člověk dobrý bude mít dostatek příležitosti ukázat své dobré jádro, aniž by přišel do rozporu se svými povinnostmi. Strážník může leccos přehlédnout, nemusí vždy hned pokutovat nebo udávat. Ušetří tím mnoho zbytečné práce svým nadřízeným a mnoho nepříjemností těm, které pro maličkost udával. I policejní úředník, i sám soudce může při vykonávání své povinnosti vykonat mnoho dobra, má-li srdce na pravém místě a jest si vždy vědom toho, že svůj čas v úřadě strávený má vyplnit tak, aby byl užitečný pro všechny, s nimiž přijde do styku.

Hledá-li soudce při vyšetřování jen to, čím by obviněného přivedl do trestu co nejvyššího, nejedná nikdy správně, nemluvě ani o tom, že pro svůj duchovní život a pro svoji duši této způsobem nic nezíská. Ani soudce nesmí zapomínat, že hlavním soudcem jest Bůh, soud Boží, který bude jednou i jeho jednání souditi.“Nesuďte, abyste nebyli souzeni!“ – řekl jasně Pán. Mnoho soudců pochopilo již dnes dobře svoji úlohu a chápou jak mají souditi. Hledají v prvé řadě takové paragrafy, kterými by souzenému mohli ulehčit, případně jej i osvobodit, aniž by se přitom prohřešili proti svým povinnostem. Takoví lidé vyplňují správně pro ně prchající vteřiny a dobře pracují pro svůj život duchovní, věčný.

Znám policejní úředníky, kteří v těžkých dobách dovedli zachránit naše lidi i před potupnou smrtí provazem, k níž byli vyššími instancemi předem odsouzeni, a přece tito lidé plnili svědomitě své úřední povinnosti. Teprve později ukázalo se, že tím vykonali veliké

dobro, a to nejen pro ony jednotlivce, ale i pro celek a přitom si zachovali čisté svědomí. Nejvíce vykonali však pro svůj duchovní život, na který nemáme nikdy zapomínat.

V každém povolání, každým okamžikem naskýtá se vám příležitost vykonat něco, čím obohatíme svou duši a přiblížíte se ke království Božímu. Velmi se mýlí všichni ti, kteří se domnívají, že se nemusí starat o to, aby skutečně využívali co nejlépe každé vteřiny, která z jejich života nenávratně prchá.Špatně chápou smysl života a využívání vyměřeného času, starají-li se jen o to co, kde a jak nejlépe pro sebe užít všeho, co se užít dá než přijde smrt, kterou, dle jejich chybných představ, všechno končí. To jsou lidé opravdu ubozí, duchovně dosud neuvědomělí, protože nevědí ani proč jsou zde, proč žijí a jaký mají úkol v tomto dočasném životě. Nevědí, že mají zde sbírati zkušenosti, zdokonalovati se, aby ve svém vývoji kupředu pokročili a proto nechávají hříšně prchati vteřinu za vteřinou. Tak projdou celým životem bez užitku pro sebe i pro jiné, zcela marně a hluše, protože nepoznali skutečnou hodnotu dobra.

Každý sám tvoříme si svůj osud. Tvoříme si jej každou myšlenou, každým slovem, každým skutkem. Za vše co vykonáme, dostane se nám zasloužené odměny.Každé vykonané dobro, stejně jako každé spáchané zlo bude s námi dobře vyúčtováno, a tomuto vyúčtování neujde nikdo, ať zaujímá jakékoliv postavení v lidské společnosti, ať je ochoten to přiznat nebo popírat.

Naučíme-li se správně hodnotit dobro, naučíme se také vážit si každé příležitosti k jeho konání, naučíme se využít vymezeného času tak, aby drahocenné vteřiny skutečně neprchaly marně a nevyužity. Proč by člověk, který již jednou k tomuto poznání došel, neučinil vše k jejich využití? Proč by měl býti člověk nepřítelem sobě samému a připravovat se sám o to nejcennější, co Bůh mu poskytuje, tj. o spokojenost, klid a mír duše, zdraví, štěstí a Boží požehnání.

O toto všechno připravuje se každý, kdo lehkomyslně promarňuje hodiny a s nimi i celá léta svého života, i když se v něm chvílemi vystřídají radostné opojení a přechodné úspěchy. To všechno je jen pozlátko bez opravdové ceny, protože skutečného požehnání Božího může dosáhnouti jen ten, kdo upřímně hledá království Boží zde na zemi a spravedlnosti jeho, protože jenom ten království toto v sobě buduje, a tomu bude pak také vše ostatní přidáno.

Někdo hledá své štěstí v bohatství a neštítí se ani podvodu, jen aby hodně vydělal, hodně měl. Kdyby však pozorně sledoval běh svého života, poznal by jistě, že jedna nepoctivě získaná koruna připravila jej na druhé straně o celé stovky. Mnohem šťastnější budou lidé až konečně pochopí, že štěstí není v bohatství, v penězích, za které si mohou všechno koupit. Pak postačí jen nemoc, která je přesvědčí o nemohoucnosti peněz, a to udělá z nich na ráz lidi velmi skromné, protože z dřívějších tisíců přání zbude jim pak jedno jediné a to je přání být zdrávi, a k tomu ještě chápou již, že toto zdraví si nekoupí ani za závratné obnosy svých nahromaděných peněz.

Tak dospěje boháč k poznání, že takový nádeník, který těžce pracuje a vydělá sotva jen tolik, aby se najedl a nemusel spát pod širým nebem, že je při svém zdraví i ve své chudobě mnohem šťastnější než on, boháč, který si může popřát za své peníze všechny lahůdky, ale s ohledem na své zdraví nesmí se dle chuti najíst. Co jsou tu platny peníze? Kde zůstala jejich moc? Co pomohou onomu miliardáři v Americe jeho miliardy, když již po deset let nesmí jíst nic jiného než krupicovou kaši, aby se udržel při životě?

Je třeba najít tu pravou cestu životem, na které by nám peníze byly prostředkem, nikoliv cílem života. Náš život hmotný se všemi svými starostmi nesmí nás zaměstnat tak, abychom neměli již čas myslet na duchovní podstatu svého života a zanedbávali ji. Bývá tomu po každé jinak, po každé v jiné formě naskýtá se nám příležitost vykonat něco dobrého, čím bychom prospěli celku a tím i sobě. Je třeba stále být na stráži, abychom tyto příležitosti

nepromarnili,protože s prchající vteřinou prchá i příhodný okamžik, a ten se nikdy již nevrátí zpět.

Vědomí prchajících vteřin a nejistota, kolik nám jich ještě zbývá do našeho odchodu, přimějí nás udělati co možno nejvíce pro svůj věčný život duchovní. S tímto vědomím budeme všichni žíti tak, abychom každým okamžikem byli připraveni na svůj odchod z pozemského života. Staneme se ochotnými služebníky Božími a budeme se upřímně radovat z každé dobré služby, kterou pro jiné vykonáme. Toto rozšíření zájmu o druhé odvrátí nás od upřílišněného zájmu a starostí o sebe sama, což bude zase jen k našemu dobru. Získáme tím klid, zachováme si zdraví, prodloužíme si život, abychom pokud možno nejdéle mohli sloužit jiným.

Naplňte všechny darované vám vteřiny láskou a dobrými skutky a nebudete muset pohlížet s hrůzou na ciferník svých hodin, které neúprosně pokračují ve svém postupu a nikdy nic nevrátí. Ta hrůza a úzkost přepadá jen člověka prázdně, neužitečně, sobecky žijícího, když se tak chvílemi od své povrchnosti a prázdnoty zadívá kupředu, do neznáma, co tam jej čeká. Ten ovšem jako neužitečný služebník může očekávat, že bude brzy odvolán, a bude muset také dlouho se sem vracet, dokud nenahradí všechny dříve lehkomyslně promarněné vteřiny svého života. Možná, že tyto návraty budou pro něj spojeny s velikým utrpením, aby v této formě odčinil promeškání všech příležitostí, jež mu byly ke konání dobra dány.

Prchající vteřiny volají nás všechny do služeb Božích. Volají a zároveň i varují, zejména v poslední době právě nadcházející, které je milionkrát důležitější, než byla celá doba od příchodu Pána Ježíše na svět až po dnešní dny, neboť jest to doba všeobecného účtování s námi se všemi. Tato doba bude stihati nemilosrdně všechny ty, kdož promarnili své minuty a vteřiny a nepřipravili se řádně na věci příští.

Pro nás, kteří se tomuto velikém zúčtování nyní přibližujeme, je nyní dvojnásob důležité uvědomovat si, jak prudký je let vteřin, jak rychle krátí se doba příprav, abychom alespoň v poslední chvíli se obrátili a využili svého času, aby nás kvapně se blížící události nezastihly úplně nepřipraveny. Učiníme-li tak včas a vhodným způsobem, pak zůstaneme bez pohromy, abychom mohli druhým, méně šťastným, svým životem dáti příklad a ukázat jim, jak mají užitečně žít, jak mají užitečně využívat každé vteřiny pro dobro všech.

Přeji vám i sobě, aby Bůh nás všechny osvítil Duchem Svatým, abychom všichni pochopili pravý účel svého života, nalezli blahodárný klid a mír a naučili se podřizovat se ve všem Vůli Boží. Pak se nikdo z nás nebude honit za mamonem a světskými radovánkami, protože všichni budeme umět správně ocenit čas a využívat jej pro věci užitečné, pro své zdokonalování a dobro druhých. Pak také každý z nás nalezne v sobě žádoucí klid a mír.

A v tomto klidu naučí se pak každý přemýšlet o své duši, o věčnosti svého ducha, o věčném životě a o ceně svého „já“, které v tomto věčném životě bude věčně existovat. Naučíte-li se tomu, pak jistě nepromarníte ani jedinou z těch vteřin, které tak rychle a nenávratně prchají.

Bůh vám k tomu pomáhej!

86. Čím je naše já v celém vesmíru

Dvě základní složky tvoří jednotu našeho já, a to tělo hmotné a tělo duchovní (astrální). V našem těle astrálním jest naše vědomí, naše pocity, náš rozum i našich pět smyslů, a to vše projevuje se naším tělem hmotným, které jest nástrojem našeho duchovního já, ovládaného duší a duchem.

Tuto dvojí podstatu našeho já si však většina lidí neuvědomuje a největší pozornost i péči věnuje pouze svému tělu hmotnému. A toto naše hmotné tělo, kdyby nebylo oživeno a

naplněno životem duchovním, bylo by jen nepatrným drobečkem, práškem hmot,y v ohromnosti celého vesmíru nic neznamenajícím.

Stačí zadívat se do hloubky hvězdného nebe, abychom si uvědomili to ubohé, nepatrné nic, které představuje člověk u porovnání s nekonečností vesmíru. Co znamenají, čím jsou všechny ty naše malicherné starosti, snahy, touhy, naše pachtění za hmotou, hledání slávy a atd., proti všemu mohutnému dění kolem nás v přírodě a v celém vesmíru! Odvraťte oči od hvězd a zadívejte se na sebe sama. Spatříte to ohromné nic, tu nicotu, kterou představuje vaše tělo.

A přece lidé zabývají se nejvíce svým tělem a své tělesné já považují za něco tak důležitého a ohromného, že pro stálou službu tělu a hmotě zapomínají na to nejdůležitější, tj. – na svůj pravý život duchovní. Náš život duchovní, to je náš život věčný, který nás vlastně spojuje a jedno činí s celým vesmírem, se vším tím děním v něm, který nás spojuje i s Tvůrcem všeho – s Bohem – Kristem.

Stále ještě je mnoho a mnoho těch, kteří nevědí nic o svém duchovním já, o své duši a svém duchu, nestarají se o své vlastní poslání zde na zemi, neuvědomují si svoji povinnost zdokonalovat se a zušlechťovat svůj život tak, aby se mohli rychleji navracet tam, odkud vyšli, tj. k Otci svému Nebeskému. Vše to nejdůležitější, s životem věčným související, zanedbávají a věnují všechen svůj čas jen tomu dočasnému, pomíjejícímu životu hmotnému.

Stalo se mi nedávno, že mne ze čtení vyrušila nepatrná muška, jako makové zrnko, která si usedla na otevřenou stránku knihy. Nevydržela chvíli v klidu, a tak jsem přestal číst a pozoroval jsem její rychlé pohyby, stále se měnící směr jejího rozletu. Uvědomil jsem si přitom, že i tento nepatrný, sotva viditelný tvoreček má také svou vůli, že se i v něm projevuje týž život jako v nás, že i jeho vědomí a vůle je řízena týmž duchem, jako vědomí a vůle naše, krátce, že tento maličký tvor má také svoji duši a to stejně dokonalou jako máme my. I on je zde z Vůle Boží, i on má se v dočasném svém životě zdokonalovat a proto i jeho život má svůj smysl ba snad i svou důležitost v koloběhu života, podobně jako život náš.

Když jsem tak nad muškou chvíli přemýšlel, uvědomil jsem si, že i my jsme takovými malými, nepatrnými tvory v rozsahu vesmíru žijícími že i my jsme řízeny týmž Duchem a stvořeny týmž Tvůrcem, jako ona malá muška, že tedy i tento malý tvoreček jest naším bratrem. Tato malá muška neliší se od nás ničím jiným, než pouze vjemem, který je u ní ještě nedokonalý. Mentalita takové mušky není však příliš odlišná od mentality člověka, který žije jen pro hmotu a o duchovní život se vůbec nestará. Pro takové lidi je jejich tělesné já tak ohromně důležité, že konají všechno jen pro ně, a celý smysl jejich života vyznívá pak shodně se smysle života takové malé mušky a dále nedosahuje.

Všimněme si, jak mnoho času a zájmu věnuje dnešní doba tělesnému sportu. Všechny noviny věnují mu tolik místa, v radiu věnují mu tolik času a mládež je sportem zaujata, že dnes neumí o ničem jiném hovořit s takovou vášnivostí a nadšením, jako o sportovních událostech. To vše jest jen důkazem, že dnešní doba žije ve znamení kultu těla, jemuž věnuje zvýšenou pozornost na úkor duchovních hodnot, pro náš duchovní život tak důležitých.

Je jistě správné a žádoucí pěstovat tělesnou zdatnost, otužilost a kázeň, tak jak si to představovali Tyrš a Fugner při budování Sokola. Leč to, jak dnes je pěstován sport, to již vybočilo z daných mezí, uvážíme-li, co vše z ostatních hodnot života bylo pro sport obětováno, kolik je těch nemožně nadšených „fanoušků“, nemluvě ani o tom, jak se opravdový sport, který mě za účel pečovat o zdraví a zdatnost tělesnou, úplně zvrhl v nezdravé horečky dostihové, kterými mnozí závodníci své zdraví spíše zničí, než by mu prospěli. Kdyby svět měl jíti stále tímto směrem, vraceli bychom se tím vším zpět do dob pohanských, kde kultura těla byl vším a této kultuře podřízen byl duch i duše, pro kterou nedovedli nic udělat.

Dnes budují se ohromné sportovní stadiony, připomínající starověké areny. Z těch zbyly nám do dnešních časů jen trosky, připomínající nám památky pomíjejícího starého kultu těla. Kam to tedy spějeme dnes?

Lidé se nepozastavují ani nad tím, že se při přepínání sil, jež vyžaduje taková bláznivá honba za vítězstvím, tolik mladých lidí zmrzačí. Mnoho závodníků zničí si své zdraví, aby pak až do konce života pociťovali následky nepřirozeného přepínání sil. Další nebezpečí sportu spočívá v tom, že mládež pod jeho vlivem více zesuroví než otuží, a konečně, což je snad nejzávažnější ze všeho, mládež zaprodaná sportu zapomíná na všechno, co dříve zušlechťovalo duchovní život, zanedbává literaturu, hudbu, výtvarné umění. To vše muselo ustoupit do pozadí, umění stalo se popelkou, které dnešní noviny nevěnují ani tolik místa jako dříve. Co lidí vezme dnes do ruky noviny a začne číst přímo od poslední stránky, tedy jen zprávy sportovní, zatím co zprávy o knihách, koncertech, výstavách nebo programy divadel je vůbec nezajímají. To všechno zastínil sport, ačkoliv všechno umění je dar od Boha, určený k našemu zušlechtění, ke zkrášlení a zduchovnění našeho života.

Tisíce diváků sejde se na hřišti kopané, smutný počet několika jedinců sejde se k vyslechnutí vzdělávací přednášky. Osvětové sbory, které takové přednášky pořádají, mají jistě nejlepší zkušenosti. Vím sám o případě, že se k ohlášené přednášce dostavil kromě přednášejícího jeden jediný člen pořadatelstva – víc nikdo. Takové skutečnosti jsou až příliš výmluvnou ilustrací dnešní doby.

Kdyby takoví nadšení sportovci našli ve svém přesportovaném programu chviličku času, aby si přečetli moje dnešní řádky, slyším již jejich opovržení a posměch, jakým mne zahrnují. Špatně mi rozumíte? Nechtěl bych z vás všech mít klášterníky odříkající se všech radostí světa, upírajících si násilím právo mládí vyžít se a vybít přebytky své energie. Nestavím se nepřátelsky proti sportu, ale proti nezdravému přeceňování a povyšování kultu těla nad kult ducha.Není třeba být filosofem a utápět se v neskutečných úvahách. Stačí jen pozorovat život, abyste spatřili denně nové a nové příklady toho, jak malicherné a nicotné nic je celé to naše hmotné já v koloběhu světa a vesmíru vůbec.

Vezměte si na příklad takovou výpravu sportovců, jedoucí autobusem k nějakému zápasu. Jaká sláva kolem nich i v nich! Stačí, aby vůz dostal smyk, výprava skončí někde v rokli a z těl slavných sportovců zbudou jen trosky mrtvých a těžce raněných. Nyní se ukáže tělesné já těchto sportovců v plné své ubohosti a bezmocnosti, která je pro ně tím drtivější, protože tvořilo jejich jedinou pýchu i slávu, na ně kladli největší důraz, pro ně zanedbávali své druhá já, duchovní, které zde zůstává i po jejich smrti tělesné a podobnou katastrofu přežívá.

Na tomto místě vzpomínám i na známého mladého doktora, cele oddaného leteckému sportu. Užívat letadla jako dopravního prostředku, to bylo mu málo. On chtěl se dožít i letecké slávy a zvítězit v závodech, aby se jeho tělesné já ukázalo v celé své dovednosti a velikosti. Zajel si do Itálie, kde chtěl dosáhnout rekordu, předčít všechny ostatní závodníky, ale stačila vteřina, jeho letadlo se zřítilo a pohřbilo jej v troskách. Žalem zdrceným rodičům zbyla po něm jen hrstka popela, zbytek to jeho tělesného já!

Mnoho lidí touží pro své tělesné já získat co možno největší slávu. Je jim lhostejno, zda jejich práce je na prospěch celku, jim záleží jen na tom, aby se uplatnili ve veřejném životě tak, aby každý je znal, každý o jejich existenci věděl, aby z této popularity pro sebe těžili. Bývá to většinou ješitnosti, která je pohání stále dál a nedaří-li se jim vše podle jejich programu a přání, dopouští se mnohých pošetilostí. Mnohdy podlehnou rozčilení a není divu, když pak v takové chvíli přepětí učiní mrtvice konec jejich životu. Všechna ta touha po slávě, celé to trmácení jejich života končí stejně hromádkou popela, která je jedinou připomínkou jejich tělesného já.

Každou chvíli čtete nebo slyšíte nebo dokonce přímo vidíte člověka na ulici, tak zabraného do svého přemýšlení, že ani nepozoruje, co se kolem něho děje a vkročí přímo pod

vůz.Lhostejno, zda přemýšlel o tom či onom,, zda byly to starosti o peníze nebo o slávu, o blahobyt nebo o bídu, teď leží tu na dlažbě jeho tělesné já bez života, čekající jen na převoz do krematoria, kde se promění zase jen v popel.
Nikdo z nás neví, jak dlouho náš Otec Nebeský ponechá toto naše tělesné já v pozemském životě, abychom se tu s ním mohli těšit. Nikdo neví, jak dlouhou lhůtu má ještě před sebou, nebude-li to již teď, za okamžik, nebo snad až zítra, či za delší dobu, kdy budeme odtud odvoláni.
Tato nejistota, toto vědomí, že nejbližší okamžik může být naším posledním okamžikem na tomto světě, měly by nás mnohému naučit. S vědomím, že mohu být odvolán již dnes, nezatoužíme sami změniti leccos na svém dosavadním způsobu života? Stojí to za to otravovat si navzájem život pro takové malichernosti, jak jsme to dělávali? Budeme si pro takové ubohosti jako je sportovní sláva ničit své zdraví? Budeme opomíjet svou duši a duchovní život, budeme znečišťovat svou duchovní bytost, která je nepoměrně důležitější, než celé to naše tělesné já?
Proč nás Pán Ježíš učil správnému a ušlechtilému životu? Proč k nám volal poslední den Svého pozemského života: „Milujte se vespolek, jaká Já miloval Jsem vás?“ V této lásce nenajdete žádné sobectví, žádnou nenávist nebo zlobu vůči svým bližním, ani žádné bezohledné pachtění za hmotnými statky.
S tohoto hlediska měl by konečně již každý si uvědomit, čím vlastně je to jeho já ve vesmírovém dění, jaké jsou jeho povinnosti v jeho pozemském životě k životu duchovnímu, jak nesprávný je život, který se dovede starat jen o hmotu. Ne dívat se stále jen dolů na věci bezcenné, ne hledět jen do bláta všedního života, ale pozvednout zrak také vzhůru ke hvězdám, které budou vám vyprávět o velikém a mocném Tvůrci všeho, o dokonalosti a kráse toho, co Bůh nám k našemu obdivu podává. Teprve s tohoto stanoviska pochopíme konečně správně to, čím jest naše tělesné já ve velikém, nekonečném vesmíru a ve své pokoře přiznáme si skutečnost, že i nás stvořil Bůh, ale nestvořil nás proto, abychom tu žili nevědomě, oddáni jen životu hmotnému, bez zájmu o život duchovní, bez touhy vniknout do hlubokých tajů duchovního života věčného.

Tomuto poznání zcela pochopitelně mohou býti a většinou také jsou nejblíže hvězdáři, astronomové i astrologové. Krásně nám to dokazoval náš milý mladý hvězdář Dr. Hujer ve svých cenných a procítěných přednáškách. Z jeho slov vycítíte, jak hluboká a čistá je jeho víra v Boha. V této víře jistě jen málo lidí se mu vyrovná. Jeho veliký duch je omilostněn vědomím, jak nepatrné jest naše tělesné já, a proto se tak pokorně snaží přiblížit se k Bohu, ke své duši, ke svému duchu, který je Božskou jiskrou v nás. Toho stupně vědění dosáhl svými studiemi hvězdného nebe, v němž poznal velikost tvorby Boží a přesný řád a pořádek ve všem dění vesmírovém.

On jako hvězdář strávil mnoho nocí ve hvězdárnách celého světa. Jemu však nestačilo jen měřit a vypočítávat vzdálenost hvězd od nás nebo vzdálenosti mezi hvězdami, ani určování, kdy se která hvězda objeví zase na určitém místě. On šel dále. Pohled na hvězdné nebe nutil jej k přemýšlení o tom, jak daleko jest jeho já od Boha, Tvůrce vší té nádhery a krásy. To byly okamžiky, kdy poznával sebe sama, a v těchto chvílích se přibližoval svým já, svou duší i svým duchem k nejvyšší Moci, Moudrosti a Lásce.

Proto když slyšeli jste mluvit tohoto člověka, který vás hned prvními slovy upoutal a přesvědčil o své neobyčejné inteligenci, pocítíte také hned, že do svých slov vkládal cele svého ducha. A vaše srdce zaplesá radostí když vidíte, že tento příslušník mladé inteligence, která se většinou odvrací od všeho Božského, tak veřejně se hlásil ke své víře v Boha, ke své lásce k Tvůrci a nestyděl se hlásit se otevřeně k duchovním i duševním pracovníkům.

Většina lidí, zejména ze řad mladší generace, odvrací se dnes od duchovního života a stará se jen o hmotné prostředky svého tělesného já, a přímo se stydí – s obavou aby nebyla pro posměch druhých – projevit zájem o věci duchovní. Všechny starosti a zájmy našeho

života hmotného jsou však tak jednostranné, že tento ke hmotě tíhnoucí vývoj musí se nepříznivě projevit v celkovém našem vývoji duchovní, pro který toto zaprodání hmotě znamená při nejmenším těžké zdržení.

Připomeňte si, jak o těchto starostech světských, které člověka mnohdy úplně zmohou a vyčerpávají, jak o nich mluvil Pán Ježíš. On Sám nazval je zbytečnými. „Nepečujte o zítřek, neboť zítřejší den pečovati bude o své věci. Dosti má den na svém trápení.“ Starejte se, abyste právě přítomnou chvíli správně prožili! Na jiném místě řekl Pán: „Nestarejte se o to, co budete jísti, co píti nebo čím se budete oblékati, neboť Otec váš Nebeský, který o vás pečuje, ví lépe než vy, čeho potřebujete.“

Což není život více než pokrm a tělo více než oděv? Proto – „Hledejte nejprve království Boží a spravedlnosti jeho a toto vše bude vám přidáno.“

Kdo věří upřímně v Boha, nemůže se strachovat o zítřek. Je přesvědčen o tom, že Otec Nebeský ví o něm, že ho miluje jako své dítko a že mu tedy dá všechno co bude potřebovat, přičiní-li se sám a bude-li poctivě plnit své povinnosti. Tato posilující víra v Boha vyvěrá z našeho druhého, vyššího a pravého já, tj. z našeho já duchovního, vedeného naší duší. Musíme ovšem své duši rozumět, o její život pečovat, umět jí naslouchat, abychom dovedli chápat její pokyny a ve všem se jimi říditi.

Toliko lidé malé a nedokonalé víry, pachtící se za hmotou, nechápající svoji duši, nerozumějící svému duchu, toliko takoví lidé mohou býti tak malicherní, že se starají jen o tu bezcennou hmotu. Tím se ovšem připravují o všechno to blaženství, které poskytuje člověku vnitřní, pravý život duchovní a nikdy nepoznají, co je to klid a mír Boží, který by je zbavil všech jejich starostí a ušetřil by je mnoha zbytečných utrpení.

Naše tělesné já žije zde jenom ve spojení s naším duchovním Já, ve spojení s duší a duchem. Jen v tomto spojení může naše já splniti svůj úkol Bohem mu daný a státi se užitečnou částečkou lidské společnosti, něčím skutečným se státi i v tom ohromném, nekonečném vesmíru.

Tato touha něco znamenat, něco dokázat, něčím nesmazatelným v historii lidstva se zapsat, splnila se u mnoha lidí, ať již to byli geniové tvůrčí nebo vědátoři, politici apod. Mnohem více smrtelných pomníků slávy zanechali za sebou ti, kteří netoužili ani tak po slávě, jako po svém tvůrčím vyžití. Leč ani ti první, ani ti druzí, na které lidstvo vděčně bude pamatovat, žádný z nich nezakládal si na svém tělesném já. Naopak, každý z nich snažil se vždy ve spojení s duchem využitkovat všech darů duchovních, Bohem nám daných k vykonání velikých věcí ve prospěch lidstva.

Takovým zářným příkladem může nám báti veliký vynálezce Edison.

Vyrostl v takových poměrech, že jako malý chlapec nemohl chodit do školy a musel si již sám vydělávat. Nejdříve prodával noviny, pak se stal poslíčkem, a neustále sám na sebe odkázán, přemýšlel o tom, jak se dostat výš, jak se lépe uplatnit, jak se stát užitečným tvorem lidské společnosti. Jeho neustálá snaha poznávat stále nové a nové věci vedla jej ke stálému spojování se s duchem, ze kterého čerpal popudy ke svému konání. S touto pomocí duchovní dostával i nápady k různým svým vynálezům, které se s počátku zdály snad pouhými hračkami, ale vedly přece jen k velikým činům.

Již jako malý chlapec zařídil si skromnou, ale svou vlastní laboratoř, ve které s velikou láskou pracoval na námětech, jež čerpal ze svého ducha. Jeho vytrvalost a neumdlévající ochota obírat se jednotlivými myšlenkami až do jejich konečného vyřešení, přibližovala jej nejen k Boží Moudrosti, ale i k Jeho Vševědoucnosti, ve které pak nalézal rozluštění všech záhad, které jej zaměstnávaly. Tak se naučil využitkovat tohoto Božského Vševědomí ke svým vynálezům, které přinesly lidstvu tak ohromný užitek.

Nebyla to touha po slávě, nebyla to touha po penězích, která učinila z Edisona člověka neúmorné píle a práce. Edison měl vždy na zřeteli potřeby celku, jeho touhou bylo prospět celku, a proto Bůh mu v jeho práci pomáhal a také bohatě mu požehnával.

Když si vyrobil svou první elektrickou lampičku, stálo je její pořízení 7 dolarů 80 centů. Přes to však se rozhodl prodávat ji za pouhých 90 centů, raději ze svých úspor na své výrobky připlácel, jen aby se lampička mohla co nejvíce rozšířit, aby se lidé přesvědčili o tom, jako dobrodiní pro lidstvo tento jeho vynález přinesl. Podařilo se mu to opravdu tak, jak o tom v zápalu své práce snil a jeho lampička již po celém světě připomíná slávu velikého vynálezce.

Tento úspěch dostavil se jen proto, že se nebál dát v sázku svůj majetek a doplácet na první výrobky, raději s prodělkem je prodávat, než ohrozit jejich rozšíření příliš vysokou cenou. Když pak později snížil cenu až na 28 centů, dosáhl jeho vynález takového rozšíření, že mu vynesl ohromný kapitál. A tohoto kapitálu Edison použil zase jen k další tvořivé práci na nových vynálezech, které světu věnoval.

Ani ohromné jmění, které svou prací získal, nezlákalo jej, aby zanechal práce a někde v klidu a přepychu užíval svého majetku. On použil svého jmění zase jen ve prospěch lidstva zase k novým vynálezům, a tak počet jejich se množil a stoupal, takže jméno Edisonovo spojeno je s představou množství vynálezů.

Tento jediný člověk, který celému světu tak ohromně prospěl, ukázal nám, jak se i naše nepatrné já může uplatnit ve vesmírovém dění, dovedeme-li se spojiti správně se svým Já duchovním. Toto duchovní Já dodávalo mu tolik síly, že stačil překonati všechny překážky a všechna protivenství, jež mu stavěla do cesty především lidská hloupost, neschopná pochopit jeho vynálezy, zato však schopná zesměšnit jej, jak se stalo na příklad při předvedení jeho gramofonu na Sorboně v Paříži. Mezi učenými pány profesory byli i takoví, kteří jej prohlásili za podvodníka a považovali jej za břichomluvce, protože nechtěli věřit, že by taková skřínka mohla mluvit, zpívat, hrát.

Byla to jen pýcha povýšených učených hlav, které nechtěly uznat, že by takový prostý člověk, bez jejich školského vzdělání, mohl něco podobného vytvořit. Ale ani takový uboze povznesený pan profesor, domnívající se, že jen on má patent na rozum, ani ten nezvítězil nad neštudovaným, prostým člověkem. Vítězem zůstal přece jen Edison, který se nedal odradit tímto zneuznáním a posměchem, pracoval dál a dál a nepřestával svět překvapovat novými a novými vynálezy.

Podobně jako Edisonovi děje se všem průkopníkům nových ideí. Tito průkopníci předstihují vždy své současníky, kteří dívají se na ně jednak s údivem, jednak se závistí a mnohdy též s posměchem. Oni však, protože nelpí na svém hmotném já, využívají svého spojení s Duchem Božím a proto musí vždy zvítěziti nad nevědomostí lidskou. Vědí dobře, odkud čerpají své popudy, znají zdroj všeho vědění a dovedou z něho čerpat tak bohatě, aby přinesli co možno největší užitek celému lidstvu.

Takové lidi Bůh také miluje a jim pomáhá. To jsou Jeho vyvolení pomocníci, pracující na zdokonalování světa, proto jim také štědře uděluje ze Svých vzácných darů, aby oni mohli jich všech použíti ve prospěch ostatních dítek Božích. Vždyť Bůh nás všechny tolik miluje, že by nás všechny chtěl vidět šťastné. A je to zase jen projev Jeho veliké Lásky k nám, že těmto Svým pravým pomocníkům dává vniknouti do Svého Vševědění a my máme si jich vážit a s velikou vděčností dary Boží z jejich rukou přijímat.

Příklady takových lidí jsou ohromným příkladem a zdrojem poučení pro každého z nás. Každý z nás nechť vidí v nich pro sebe příklad, jak třeba žít a pracovat, aby náš život a naše práce byla užitečná pro celek. To nejdůležitější, co třeba mít především stále na mysli, je nutnost podřídit tělo duchu, usměrnit harmonicky svůj život hmotný s duchovním životem, aby naše já tělesné bylo v neustálém spojení a v naprosté harmonii s naším Já duchovním. Jen v této harmonii dopracujeme se tak daleko, aby i to naše já něco znamenalo v obklopujícím nás vesmíru a my stali se užitečnou součástkou celku v tomto nekonečném koloběhu světa.

K tomu nám dopomáhej všem Bůh!

87. Blahoslavení chudí duchem

Výrok Pána Ježíše o blahoslavených chudých duchem, jejichž jest království nebeské, jest většinou lidí špatně chápán, protože nemají správnou představu o tom, komu toto blahoslavenství přiřknout, koho zvát blahoslaveným chudým duchem. Mnozí se domnívají, že jsou to lidé hloupí, méněcenní nebo dokonce slabomyslní. Jiní posmívají se tomuto výroku jako církví vymyšlenému v domnění, že toto blahoslavenství chudých duchem stanovila církev proto, aby své věřící udržela v nevědomosti a tím dosáhla u nich lepší poslušnosti. Ani tento výklad není správný.

Budeme však hned blíže pravdě, připomeneme-li si, v jaké souvislosti Pán o chudých duchem mluvil. Kdo byli mezi prvními, o nichž se Pán zmínil? Byli to Jeho učedníci a apoštolové, kroužek lidí, které si Pán Sám vybral. On Svou jasnovidností a Svými Božskými schopnostmi viděl do hloubi duše každého člověka. Poznal bezpečně, kdo je chudý a pokorný v duchu, chudý na světské učenosti a vědomosti, kdo je v duchu čistý, jako nepopsaný papír, na který se dá snadno psáti. Věděl, že takoví lidé jsou nejpřístupnější k přijetí všech těch nejvyšších pravd a proto jen z takových lidí vybíral si Své učedníky a apoštoly.

Pán jistě dobře rozlišoval člověka chudého duchem od člověka zatíženého nebo dokonce přitíženého duchem a vždycky dával přednost prvému, protože člověk, v jehož duchu jsou zakořeněny předsudky světské učenosti, není nikdy dostatek schopný ani ochotný přijímati nové pravdy, pocházející z oblasti duchovní, jež mnohdy nesouhlasí s tím, k čemu dospěl takový člověk svým rozumem a studiemi. Domýšlivý na svou učenost, pyšný na své vědění, kterého tak pracně nabyl, není schopen přijímati duchovní pravdy bez zbytečného mudrování, jež vychází z jeho přeučeného, ale dosud přece jen neosvíceného rozumu.

Tím ovšem není řečeno, že všichni vyvolení chudí duchem musí být chudí na duchovní schopnosti, že jim snad chybí vůbec duchovní podstata moudrosti a že je musíme hledat jen mezi lidmi neštudovanými, bez vrozené inteligence. I nejučenější člověk, vyznamenávající se nejvyšší inteligencí, může náležeti k těmto blahoslaveným chudým duchem zachová-li si jeho duch při vši své moudrosti a učenosti svoji čistotu, pokoru a přístupnost.

Vzpomeňme na Sokrata, velikého myslitele a zakladatele filosofie vůbec, který při svých ohromných vědomostech říkal o sobě s největší pokorou a skromností „Vím, že nic nevím.“ Právě tato jeho pokora a skromnost jsou nejlepším příkladem i znakem blahoslaveného chudého ducha, či snad lépe řečeno chudého v duchu.

Kdyby sebe více věděl, nikdy není pyšný na své vědomosti.Čím vnímavější jeho duchu, tím lépe cítí a pokorně doznává, že vše to, co ví, jest jen maličký zlomek toho, co je obsaženo v Božském vševědomí, že mu toho ještě mnoho a mnoho chybí, co dosud nepoznal a co zůstane mu tajemstvím snad provždy. Proto jest také vždy ochoten přijímati nová poučení z nejrůznějších oborů, hledá nové poznatky, chce mít jasno ve všem, vniknout do všeho, co jest mu dosud neznámé a nesrozumitelné. Ve svém snažení nedá se zastavit žádnými zakořeněnými předsudky a nikdy nepopírá existenci věcí jemu neznámých, netvrdí o ničem, že je to nemožnost, když on sám o tom nic neví, neodmítá nové pravdy jen proto, že on sám neměl dosud příležitost o nich se poučit a přesvědčit.

Naproti tomu je mnoho těch, kteří velmi málo vědí, málo četli, mnoho nestudovali, školní vzdělání mnohdy uboze odbyli a přece si směle vyhledávají povýšené stanovisko vševědoucího kritika, který si připisuje právo posuzovati a odsuzovati všecko. Jest to jen pýcha jejich rozumu, zatíženého polovzdělaností, která odmítá každé nové poučení a nepřipouští, že by mohli existovati věci, kterým oni nerozumí. Přeceňují své vědomosti a pohlížejí na všechny, kteří nemají po ruce tolik školních vysvědčení jako oni, jako na nižší, hloupější kastu lidí, i když jsou to ve skutečnosti lidé daleko inteligentnější než oni sami. Vždyť učenost, tím méně polovzdělanost není ještě inteligence, která bývá člověku vrozena a

nedá se žádným vzděláním školním ani knižním získat. I prostý, nestudovaný člověk může mít velikou inteligenci, a to vrozenou, která mu dává veliké schopnosti k sebevzdělání. A protože duch takového člověka není zatížen vědou a pýchou rozumu, bývá přístupen novým poučením a poznatkům, jež neviditelná ruka vpisuje do jeho nitra jako na čistý, nepopsaný arch papíru.

To jsou ti blahoslavení chudí duchem, to jsou lidé, jaké potřeboval Pán Ježíš, protože oni byli nejzpůsobilejší přijmouti bez předsudků Jeho svaté učení, státi se Jeho učedníky, následovníky a později i Jeho pravými apoštoly a šiřiteli Jeho učení.

To byli ti praví lidé, kteří mohli připravovati celé národy k přijetí nového, čistého náboženství křesťanského, neboť oni byli sami nejzpůsobilejší k tomu, aby pokorně a s plnou vírou přijali všechny svaté pravdy, které nám Pán Ježíš přinesl a kázal.

Církev, která se ujala náboženství Kristova, vychovává mnoho orthodoxních věřících, kteří, ať jsou to katolíci, evangelíci nebo příslušníci jiné církve křesťanské, řídí se přesně tím, co jim jejich církev předepisuje a k věření předkládá. Vše, co církev káže, přijímají nekriticky a odmítají jakékoliv pravdy, hlásající něco jiného, než jejich církev učí. Nedovedou, ba snad dokonce se i bojí sami o něčem uvažovat a odchýlit se třebas v maličkosti od výkladů a předpisů církevních. Jsou prostě zatíženi církevními dogmaty a v tomto zatížení tak nepřístupní, že nikdy nemohou náležet mezi ty vyvolené, blahoslavené chudé duchem. Jsou plni předsudků a při tom také ohromně pyšní na to, co jim církev dává. Nesnaží se, nechtějí hledati vyšší pravdy duchovní a hlouběji vniknouti do jejich tajů, ačkoliv pravdy tyto zjevil nám Pán Ježíš jistě ne s tím přáním, aby lidé o nich nepřemýšleli a jejich podstata zůstala lidem navždy tajemstvím.

Teprve poznáním těchto velikých pravd Božích a jejich uplatněním ve svém životě můžeme dospěti k pravému životu, ve kterém budeme žít k obrazu Božímu. Jenom pomocí těchto pravd přiblížíme se k duchu svému pomocí své duše, abychom se stali hodnými přijmouti osvícení Ducha Svatého a v tomto osvícení bude každý z nás oním blahoslaveným chudým duchem – tedy rozhodně ne hloupým nebo dokonce slabomyslným!

Vidíte-li slabomyslného člověka, který svým zjevem již i svými schopnostmi se vymyká z rámce normálních lidí, budí ve vás soucit. Zdá se vám tak ubohý, ochuzený, bezmocný, rádi byste mu nějak pomohli, ale přece jen málokdo vnikne do hlubokého tajemství vlastní příčiny jeho zvláštního stavu.

Duch slabomyslného člověka může býti právě neobyčejně velikým a omilostněným duchem, který v předcházejícím životě dospěl ve svém duchovním vývoji neobyčejně vysoko. Tímto prudkým vývojem předběhl mnoho ostatních, kteří ve svém vývoji zůstali pozadu a jemu zželelo se jich a proto v jejich prospěch přinesl tuto oběť. Veliké duchovní dary, které získal svou velikou láskou, obětoval těm, kteří byli chudí na dary Ducha Svatého, aby se i oni mohli dostati výše a sám si pro příští život určil žíti beze všech duchovních darů, tj. žíti ve stavu takového ochuzení, jemuž se všeobecně říká slabomyslnost. Toto utrpení, které ovšem především nám se jako utrpení jeví, obětuje bloudícím bytostem, zejména těm, které svou domýšlivostí a pýchou si nejvíce překážejí ve svém vývoji duchovním. Tato oběť z lásky přinesená, naučí je skromnosti, ve které by mohli přijímati dary Ducha Svatého.

A ještě jednu a neméně důležitou úlohu mají tito tak zvaní slabomyslní, kteří tu mezi Námi na zemi žijí. Pohled na něj je pro nás živou připomínkou, čím vlastně člověk je bez těchto duchovních darů Božích. A my si jich nedovedeme ani dostatek vážit, nedovedeme být ani dostatečně vděčni. Setkání s takovým člověkem má nám být připomínkou, že všechno co máme, od Boha máme, bez Boha nic nejsme, a proto také naše pýcha nemá žádného oprávnění. A toto vědomí, že bez Boží pomoci nic nemůžeme vykonat, musí nás naučit opravdové skromnosti chudých duchem, schopných přijímat nejvyšší dary duchovní.

Tyto chudé duchem měl také Pán Ježíš na mysli, když řekl: Cokoliv jste udělali těmto nejmenším, Mně jste učinili. – Pán neměl jistě na mysli jen chudé na statky pozemské. Jeho

přáním bylo, abychom pomáhali zejména těm, kteří jsou blahoslavení chudí duchem, tedy ty maličké, pro něž přišel k nám, aby jim ukázal tu nejkratší cestu k Otci Nebeskému. Ukázal nám také, že právě ten, kdo ve své pokoře zdánlivě, sám sobě zdá se prázdným, je právě nejschopnějším přijímati Ducha Svatého plnou měrou, aby On naplňoval jej Svými dary.

Blahoslavení chudí duchem, podobni prázdné váze, jsou vždy připraveni na přijetí nejkrásnějších květů, které možno do nich vložit. Kdyby váza byla plna písku nebo hlíny, nebylo by možno nic do ní vkládati.

Tak si představuje své nitro, jež nemá býti naplněno bezcennými starostmi světskými. Vaše nitro má zůstávati stále prázdné, čisté, aby Bůh mohl vložit do něho ty nejkrásnější květu Ducha Svatého.

Čím je člověk moudřejší, čím výše duchovně již dospěl, tím je skromnější a pokornější, sám před sebou i před lidmi cítí se maličkým a ani si neuvědomuje, jak veliký je ve své přístupnosti a schopnosti přijímat dary Ducha Svatého. Takový člověk je na nejlepší cestě do království nebeského, protože má v sobě království Boží a toto království Boží zde na zemi buduje.

Takový pokorný, skromný, nevychloubající se člověk je vždy naplněn láskou. Má-li dostatek lásky k sobě, pak radostně slouží všem, i když se mu lidé posmívají a říkají o něm, že je blázen. Vždyť i o takových „bláznech“ řekl Pán Ježíš: „Blahoslavený ten, který pro Mne bláznem jest.“ Takovému „bláznu“ nezáleží na tom, co si o něm lidé myslí nebo povídají, jemu záleží toliko ne tom, aby plnil vždycky a ve všem Vůli Otce Nebeského, aby On byl s ním spokojen. Snaží se býti vždy dobrým následovníkem Krista, který si ho vyvolil právě z těch maličkých, chudých v duchu.

Blahoslavení chudí duchem prožívají království Boží již zde na zemi. Našli své nebe již za svého života pozemského a nemusí na ně čekati až po smrti. Tím dosáhli již své zasloužené odměny, poznali, co je to klid a mír v jejich nitru. Jejich život je opravdu plný spokojenosti a štěstí, takže jim mnozí mohou závidět a často i závidí.

Přijdete-li do styku s více lidmi, kteří již ve svém duchovním vývoji daleko pokročili, pak poznáte, co vám ještě chybí a pochopíte tak, proč nejste i vy tak spokojeni, klidni a šťastni jako oni. Snad byste pak pochopili také, proč vás provází stále tolik utrpení, proč se vás dotýká tolik každá bolest. Příčina všeho tkví právě jen v tom, že své nitro naplňujete stále ještě mnoha bezcennými věcmi světskými, že se staráte příliš o věci hmotné a zapomínáte na mnohem důležitější věci duchovní. Prostě – nejste ještě dostatečně připraveni na onu duchovní cestu, která je vyhrazena těm chudým duchem či chudým v duchu.

Proto proste Boha, aby osvítil váš rozum Duchem Svatým, abyste i vy poznali to veliké blaho, které je údělem každému, kdo život duchovní povýšil nad život světský, kdo pečuje více o duši než o tělo, kdo našel již království Boží na zemi a jeho spravedlnosti a ví, že vše ostatní bude mu přidáno.

Je zcela přirozené, že takový blahoslavený chudý duchem musí žit nepoměrně šťastněji než druzí. V duchu pokorný a odevzdaný do Vůle Boží, vyrovnaný a klidný, dovede lehce snášet všechna protivenství, dovede i největší oběti přinášet s láskou, obětuje se pro celek i jednotlivce, protože je naplněn pravým, čistým lidstvím, které nám hlásal Pán Ježíš.

On to byl, kdo v člověku lidství vyvolával a tomuto zrodivšímu se lidství Svých posluchačů se také obracel, jeho se dovolával. Toto lidství v nás, tj. to pravé křesťanství, tj. obnažená duše čistého křesťanství, tj. to, co nás teprve činí podobným k obrazu Božímu, tj. to, čím se stáváme těmi blahoslavenými chudými duchem, jejichž jest království nebeské.

Jen takoví lidé jsou pravými následovníky Krista. Proto hledejte i vy tu pravou cestu, kterou nám ukázal Pán Ježíš! Snažte se pochopit svou vlastní duši, naučte se naslouchat jí v naprostém klidu a míru, abyste se mohli přiblížiti ke svému duchu a tím také i k Bohu samému. Pak pocítíte tu pravou blaženosti, které byla pro všechny chudé duchem připravena.

Čím více pokory budete mít v nitru svém, čím méně místa ponecháte v něm pro domýšlivost a pýchu, tím snadněji budete získávat veliké dary duchovní, které nám nic na světě nemůže nahradit. Bohatství, majetek, sláva, to vše nezaručí nikdy nikomu klid a mír duše, a jen tento klid a mír dovede vyvolat vnitřní blaženost, spokojenost a to pravé štěstí, po kterém lidé tolik touží, ale marně je hledají tak kde není.
Přemýšlejte o tom sami! Zahloubejte se v klidu nad těmito otázkami a srovnávejte, posuzujte, měřte, co ještě vašemu životu chybí nebo čeho tu zbytečně mnoho, co ve vašem vlastním případě je překážkou k dosažení této blaženosti. Budete-li se těmito otázkami častěji zaměstnávat, pocítíte konečně sami, že se přece jen blížíte k vnitřnímu životu duchovnímu, který vám přináší zatím snad jen ojedinělé, nesouvislé chvíle blaženosti. To samo již postačí, abyste se již dovedli sami postarat o to, aby z těchto jednotlivých chvilek vytvořil se ve vašem nitru souvislý, nepomíjející pocit vnitřního klidu a blaženosti. Pocítíte, že budete stále blíže a blíže Otci Nebeskému, budete stále si uvědomovat, jak vás Bůh miluje, že jste skutečným dítkem Jeho a pochopíte, že jest to On, který vám všecko dává, že On vás nikdy neopouští. On vás posiluje v každém utrpení, jež jste si sami zavinili, On dává vám též ulehčení. On vede vás na správnou cestu, cestu lásky, která je prosta všeho utrpení.
Přišel někdo dnes vyslechnout si moji přednášku a je tu dne po prvé, stejně jako vy, kteří tuto přednášku budete číst, věřte, že to není pouhá náhoda, že slyšíte či čtete dnes ode mne právě tato slova. I to je řízení Boží a děkujte svému duchovnímu vůdci za to, že vás postavil před tato otázky, aby vás donutil k přemýšlení o těchto věcech. Je to přáním vašeho duchovního vůdce, abyste přišli k svému duchovnímu probuzení, abyste se i vy připravili na své znovuzrození, o němž mluvil Pán Ježíš Nikodemovi: „ Nenarodí-li se kdo znovu z vody a Ducha Svatého, nevejde do království nebeského.“
Tedy, i jemu má býti dáno pochopení, kdo jsou vlastně ti blahoslavení chudí duchem, Duchem Svatým však přece omilostnění, naplnění a obklopení Láskou Boží, schopní přijímati z rukou Božích vzácné dary duchovní, které jsou pro ně připraveny.
Nevědomost mnoha lidí připravuje je o všechno toto bohatství duchovních darů. Lidé příliš světští, jen pro hmotu a ve hmotě žijící, nedovedou je přijímat. Pomíjející radovánky světské jsou pro ně cennější, než radosti nebeské, duchovní, jindy zas práce a starosti hmotné nepopřejí duši, aby i na ni bylo pamatováno. Zapadlí do hmoty, vzdalují se štědrosti Boží, odmítají ty nejcennější dary Boží pro bezcenné dary světa hmotného.
Ať již prostředí a podmínky, za kterých tu člověk žije, jsou jakékoliv, přece každému z nás je dána možnost přibližovat se k Bohu, pociťovat Boha a Jeho Lásku v sobě. Vždyť přece všichni máme svobodnou vůli, abychom mohli, chceme-li tomu opravdově, dosáhnouti tohoto spojení s Bohem Samým. Všichni můžeme svou vůlí uvésti do harmonie s Vůlí Nejvyšší, abychom tím dosáhli té veliké moci a síly, jež vyplývá z Jeho Lásky, z Jeho svatého vedení a z Jeho veliké pomoci.
Mnoho těch, kteří dovedou opakovat pravdu, že Bůh je všemohoucí, že je vševědoucí, že je i nejvyšší Láska. Tato slova projdou ústy mnoha lidí, ale jen málokdo o nich hlouběji přemýšlí, aby z těchto pravd učinil také správné závěry. Je-li Bůh všecko, všude a ve všem, pak je i v nás, a pak je v nás také ta Jeho všemohoucnost, vševědoucnost i Jeho veliká, čistá Láska. Tak jako nedělitelný je Bůh, tak také nedělitelná jest Jeho Láska, moc i vševědoucnost, která vším prostupuje, vše prolíná, ale jen tam se zachytí, kde najde připravenou půdu, jen tam může působit, kde najde ochotu k přijetí a schopnosti využít této moci všemohoucnosti a vševědoucnosti.
Co lidí mohlo by dělat zázraky, a jaké by to byly zázraky, kdyby dovedli pokorně žít a vnímat vše, co je jim z duchovna nabízeno a podáváno! Nesměli by ovšem chodit kolem všeho co vidí tak netečně, nesměli by prožívat vše tak mělce a povrchně jako dosud. To už by nesměli být lidé, kteří mají oči a nevidí, mají uši a neslyší! To by byli ti blahoslavení chudí duchem, kteří v čistých svých nitrech jsou stále připraveni k přijímání všech darů Božích.

A proto říkejte si raději se Sokratem: Vím, že nic nevím! – než abyste svá nitra obehnali hrázemi pýchy a domýšlivosti! Buďte skromní jako onen veliký filosof, buďte pokorní, jako byl pokorný Pán a Spasitel náš, buďte naplněni láskou a pravým lidstvím, jako byl On nebo někteří je Jeho apoštolů a následovníků. Vzpomínám tu zejména těch čtyř, a to Lukáše, Matouše, Petra a Pavla, kteří ze dvanácti apoštolů Pána správně pochopili a správně vykonávali svůj úřad apoštolský, následovali Pána i svým konáním. (Svatý Jan nenesl úkol, jaký byli nesli ostatní.) Ti také svým životem ukázali nám názorně, co Pán žádal od nich i od nás.

Setkáte se s mnoha prostými, zdánlivě bezvýznamnými lidmi, ve společnosti lidské nic neznamenajícími. Vniknete-li však hlouběji do jejich života, pochopíte-li jejich činy a smysl jejich práce, pak poznáte často, že tito prostí lidé jsou ve společnosti lidské sice tichým, ale velmi důležitým činitelem a objevíte v nich opravdové služebníky a pomocníky Boží.

Uvědomte si, jak by vypadal svět a máme-li právo na to, abychom zanedbávali své povinnosti vůči Bohu a vůči svým bližním. Každý z nás je důležitým článkem v celém vesmírovém dění, všechny články musí vzájemně být spojeny, aby tvořily soudržnosti jednotného řetězu. Nikdo nesmí tu chybět! Nikdo nesmí o sobě říkat, že nikdo nemá práva od něho něco očekávat, nikdo nemá práva odmítat odpovědnost za celek, nikdo nesmí o sobě říkat, že sám nic nedokáže, nic nezmůže, že v tomto koloběhu světa nic neznamená. Taková skromnost, která se vzdává všech povinností a zodpovědnosti, není nikdy na místě!

Každý z nás má tu svůj úkol, a to nejen úkol hmotný, který život přináší s sebou. Každý z nás má tu i svůj zvláštní úkol duchovní, poslání Bohem dané. Každý, i ten nejnepatrnější člověk musí se snažit tento úkol poctivě a správně naplnit, jinak by chyběl Bohu v Jím řízeném celku, v tom velikém řetězu všeho dění na světě.

A máme my právo křížit plány Boží a odmítat plnění úkolu nám daného? Můžeme odmítat a tvářit se hluše k Jeho přáním, uvědomíme-li si, čím vším nás Bůh obdaroval a obdarovává stále? Můžeme v konání své povinnosti a plnění Vůle Boží spatřovati něco víc, než pouhou nepatrnou splátku na ohromný dluh svůj?

Proto my všichni musíme se považovati za členy jednoho velikého mocného orchestru a dávati dobrý pozor na pokyny našeho všemohoucího a moudrého dirigenta, jímž jest Pán Ježíš. Nic nesmíme opomenouti z předepsaných nám povinností! Na každém z nás záleží, všichni musíme se přičiňovat o to, abychom nějakým opomenutím nezavinili disharmonii v tomto převelkém koncertu světového dění. Musíme poslouchat a pozorně dbát všech pokynů svého dirigenta a jako každý řádný člen orchestru přesně plniti vše, co bylo do naší partitury vepsáno jako náš úkol, který máme poctivě plnit.

Nelze mluvit o souhře v orchestru tam, kde není dbáno dirigenta, kde by si každý hudebník hrál co sám by chtěl a neřídil se jemu přiděleným partem. Tak jako musí být harmonie v přednesu hudby, tak musí být i ukázněná souhra a harmonie v našem životě. Jenom s ohledem na celek vzniká soulad, a aby takovýto soulad a harmonie panovala v lidské společnosti, dal nám Bůh nejlepšího dirigenta a učitele v Pánu Ježíši. Naší povinností jest znát Jeho svaté učení tak, jako každý dobrý hráč orchestru musí znát svůj part, a tak jako on dle tohoto partu, tak my dle tohoto Jeho učení na strunách svého života pečlivě přidělený nám úkol do poslední noty vyhrát.

Takto zapojeni do velikého orchestru světa budeme žíti v neustálém spojení s Otcem Nebeským a ve své pokoře poznáme, jakým štěstím jest býti blahoslaveným chudým duchem.

Spějte všichni za naším velikým Učitelem Ježíšem – Kristem, který nás volá a který nám ukazuje tu nejsprávnější, nejkratší a nejjistější cestu k Otci Nebeskému. Nevyhýbejte se nikdo svým povinnostem duchovním, neříkejte nikdy, že jste příliš bezvýznamní k tomu, aby na vás a vašem životě mohlo také záležet. Záleží na něm! Záleží na každém z nás, protože všichni spolubudujeme život celku.

Nuže, kráčejte za Ním, za velikým Vůdcem nás všech, za Cestou, Pravdou a Životem, za naším Spasitelem, Vykupitelem Ježíšem. Bůh vám buď pomocníkem na vaší pouti!

88. Pomáhejme, aby si každý mohl pomoci sám

Kdo chce být dobrým křesťanem a správným plnitelem učení Pána Ježíše, musí se upřímně snažit, aby celý svůj život naplnit účinnou láskou k bližnímu a svým čistým lidstvím. Obě tyto vlastnosti opravdového křesťana zavazují pak každého z nás k účinné pomoci každému, kdo naší pomoci potřebuje.

Je však veliký rozdíl i v pomoci samé, protože ne každá pomoc druhému skutečně prospěje. I když naše pomoc vznikla z nejlepších úmyslů a byla provedena s upřímnou láskou, může se snadno státi, že výsledky její budou zcela opačné, než jaké jste při svém počínání měli na mysli.

Nejčastěji bývá to především pomoc hmotná, která může přinésti mnoho zla tomu, koho jsme obdarovali. Mylně se domnívá většina lidí, že stačí dát někomu větší obnos, nebo dát žebrákovi almužnu, a tím že již končí jeho křesťanská povinnost, protože tím obdarovanému skutečně pomohl. Takový dar však nemusí být vždy tou pravou pomocí, kterou dotyčný člověk opravdu potřebuje. Mnohdy může mu dar ublížit, protože může svésti k nesprávnému použití, který se obdarovaný sám na sobě prohřeší.

Proto musím vždy dobře uvážit, čeho je vlastně potřebí tomu, komu chceme pomoci a pomocí svou opravdu mu prospět. Přitom máme mít vždycky na mysli, že hlavní život nás všech je život duchovní, věčný, který je mnohem důležitější, než náš život hmotný. A protože náš život hmotný jest jen projevem našeho života duchovního, života věčného, má také naše pomoc býti poskytována vždy jen v zorném úhlu věčnosti. Máme-li toto na zřeteli, pak dojdeme zcela bezpečně k poznání, že naše pomoc hmotná nebývá vždycky tou jedinou pomocí, kterou můžeme někomu prospět.

Velmi často bývá hmota přítěží a překážkou duchovního života, mnohdy stává se i kletbou. Podobně i darovaný peníz, třebas s láskou darovaný, může přinésti neštěstí, způsobit nehodu, ba, může být i velmi nebezpečným pro duši, i duchovní život obdarovaného.

Proto musíme vždy dobře dávat pozor na to, komu a za jakých okolností dáváme podporu. Vždycky musíme pomáhat tak, aby náš dar nikomu neublížil. A vždycky musíme dávat takovou formou, abychom svým darem neuráželi obdarovaného a jeho lidskou důstojnost neponížili. Upřímná, bratrská láska najde si již vhodnou formu, která vždy jen potěší a nikdy neponíží. Hůře je těm dárcům, kteří dávají jen z vypočítavosti, že si svojí štědrostí udělají dobré oko u Pána Boha. Ti už zpravidla nenajdou tu pravou formu, protože mají především na zřeteli sebe a vlastní prospěch, nikoli prospěch a dobro svého bližního. Je vždycky třeba konat dobro pro dobro samo a nepočítat s tím, co nám to vynese.

Proto je umění dávat uměním opravdu velikým. Nejlepší, nejúčinnější a nejcennější je vždy nalézt takovou formu, aby si každý na základě naší pomoci mol pomoci sám.

V tomto směru byl nám nejlepším a největším učitelem Pán Ježíš. Každý, kdo pozorně sleduje Jeho učení, třebaže nám nebylo zachováno úplné, každý musí dojít k přesvědčení, že Pán Ježíš byl vlastně největším pomocníkem všeho lidstva a v Jeho učení nalézt nejlepší návod, jak pomáhat svým bližním, aby si již dále mohli pomoci sami. Jeho svatý život je nejkrásnějším příkladem účinné pomoci všem, protože by naplněn pravým lidstvím a čistou, velikou Láskou, a právě láska, opravdová láska, má každou p¨naši pomoc provázet. On přišel pomáhat právě těm nejpotřebnějším, těm nejchudším. Ne však nejchudším na statky pozemské, nýbrž nejchudším na nejcennější statky duchovní

Bylo mnoho chudáků, kteří chodili za Ním, aby konečně procitli ze tmy nevědomostí o pravém duchovním životě. Byly to většinou ubohé, spoutané duše, zatížené různými předsudky náboženskými, které se velmi těžce projevovaly zvláště v náboženství židovském

Kněží a farizeové učinili si z náboženství tohoto zdroj velikých příjmů, čímž snížili náboženství na roveň řemesla či obchodu. Proto také bylo jim učení Pána Ježíše nepříjemné, a protože znamenalo ohrožení jejich výnosného obchodování s náboženstvím, postarali se o to, aby toto nebezpečí násilím odstranili. Tím ovšem nemohli potlačit ducha Jeho velikého učení a zabránit jeho dalšímu blahodárnému šíření.
Pán Ježíš přišel v prvé řadě pro národ židovský, který byl již tehdy nejblíž k poznání pravého náboženství a toliko vinou svého sobeckého, chamtivého kněžstva zůstával stále ve tmách. Lid úpěl pod nadvládou svých kněží a zákoníků, takže z bohatých zdrojů duchovního, pravého náboženského života nic nepoznával, nic nedostával. A právě těmto ubohým duším, ochuzovaným o pravý blažený život a pravé poznání Lásky Otce Nebeského, právě těm Pán Ježíš přinesl světlo poznání. Přinesl jim Lásku a naučil je znát Otce Nebeského v pravém světle. Naučil je znát pravý poměr k Bohu, aby se stali vědomými dítkami božími a žili vědomě duchovním životem, naplněným láskou, aby šťastný a blažený život poznali již zde na zemi.
A právě to byla ta nejkrásnější a nejcennější pomoc, která umožňovala každému, aby si každý mohl pomoci sám.
Aby Pán Ježíš usnadnil každému přijímání Jeho svaté pomoci, používal ve svých výkladech velmi často podobenství, ze kterých si každý, podle stupně svého duchovního vývoje, mohl vybrati a pro sebe přizpůsobiti vždy to, co stačil pochopit.I v této formě učení, kterou Pán volil, můžeme spatřovati také jeden z mnoha důkazů jeho touhy pomoci právě těm nejchudším, zaostalým duším, aby si ony pak mohly již dále pomoci samy. Podobenství Páně byla tak mistrná, že přímo nutila posluchače, aby o nich přemýšleli a hledali souvislost daného příkladu s vlastním životem. Tím se jednak učili samostatně myslet a dále výsledky tohoto přemýšlení uplatňovat i v denním životě.
Mnohými podobenstvími Pán Ježíš ukazoval i na vady a chyby svých posluchačů. Protože však podobenství jen naznačuje a nečiní přímé výtky, jež každému jsou vždy nepříjemné, působí přirovnání vždy mnohem účinněji na duši posluchače. Není zde dotčena pýcha, která by burcovala k odporu rozum, zato však probouzí se svědomí, které tiše přiznává svou vinu a uvědomuje si, že podobenství mluví o chybě nebo dokonce o hříchu, kterého nutno se vyvarovat.
Tuto mistrnou cestu volil Pán, aby pomáhal všem chybujícím, aby sami svým přemýšlením o sobě přišli k pochopení, že chtějí-li býti Pánem Ježíšem osvobození a spaseni, musí se v prvé řadě oni sami o to zasloužit a svou vlastní vůlí se vynasnažit žít lepší a ušlechtilejší život.
Není jiná cesta, jak uskutečnit duchovní pokrok. Každý z nás musí pochopit učení Pána Ježíše tak, aby každý dovedl jít vlastní cestou a přece vždy věrně podle Jeho učení. Vlastní cestou, aby nasbíral potřebné zkušenosti, nutné pro jeho duchovní pokrok a přitom v duchu učení Páně, aby jeho pokrok byl skutečným vzestupem k vyšší duchovní úrovni.
Pán Ježíš přišel nám tedy pomoci, abychom se naučili vždy sami sobě pomáhat. On nerozdával almužnu, nepomáhal penězi, hmotou, ale Slovem, Láskou, Duchem, Silou a Mocí uzdravovací, pomáhal těmi nejcennějšími a nejpotřebnějšími hodnota pro všechno lidstvo. Největší pomoc přinesl lidstvu Svým svatým učením, neboť jím dal lidstvu návod, jak si může samo pomoci z největší bídy a utrpení, z nevědomosti a bludů, aby mohlo žít lepší a spokojenější život. On přinesl nám Světlo Pravdy a Ducha čisté Lásky, potřeného nám všem k vyššímu, vnitřnímu životu, kterým bychom se stále více přibližovali k Bohu a stali se vědomě dítkami Božími.
V tom máme býti všichni pomocníky a následovníky Pána Ježíše, všichni máme usilovat o to, abychom i my podobným způsobem dovedli pomáhat svým bližním. Při každé příležitosti máme poučovat nevědomé a probouzet dosud nevědomé bratry a sestry k novému životu, k životu v pravdě duchovnímu, vnitřnímu. Tím poskytujeme jim tu nejcennější pomoc, tj. přivádíme je k tomu, aby si dále dovedli sami sobě pomáhat.

Získáte-li sami poučení o duchovních pravdách, pak toto poučení nenechávejte si sami pro sebe. Šiřte tyto nové poznatky, svěřujte druhým poznanou pravdu, protože jest vaší povinností pomáhat jiným, že jste přímo povoláni k tomu, abyste pomohli každému do té míry, aby si každý, s kým přijdete do styku, dovedl pomoci sám.
Slyšíte nebo čtete různá poučení pro duchovní život. Některým z nich rozumíte, některá nechápete. Některá jsou vám srozumitelná, o jiných musíte přemýšlet, abyste jim porozuměli. Buďte vytrvalí v této snaze porozumět! Přemýšlejte v klidu a tichu, soustředěni k dané otázce a jistě se vám všecko ujasní. Když vám rozum a vaše vědomí, nemůže pochopit a vy nemůžete přijmout novou pravdu ihned, ani to se pro vás neztratí, protože jest to vaše podvědomí, které tuto nevyjasněnou pravdu v sebe přijalo a pak přijde chvíle, kdy vaše duše pomocí ducha vyjasní vám vše tak, že dojdete k jádru věci a pochopíte sami. A toto vaše poznání jest jen výsledkem toho, že vám někdo pomohl slovem, ať mluveným nebo tištěným, k tomu, abyste si pomohli sami.
Vaše duše uchrání pro vás všechno, co jste jednou přijali, ať již jste přijaté myšlence rozuměli či nikoliv. Ona se raduje z každého duchovního poučení, kterého se vám dostane. Mnohdy svádí i tuhý, ale vždy zdravý a užitečný boj s vaším rozumem, nechce-li on přijmout hned některou ze svatých pravd. Proto vše uchovává a střeží ve vašem podvědomí až do té doby, kdy zvítězí nad vaším rozumem a vy konečně pochopíte pravdy vám podávané a přijmete je za své.
Vaše duše se vždycky raduje, dostane-li se vám pro váš duchovní život, pro váš duchovní vývoj nového poučení, tím více pak, přichází-li toto poučení přímo z vyšších duchovních sfér nebo dokonce z Otcovského domu. Vždycky se snaží přesvědčovat vzpouzející se rozum, který nechce přijmout duchovní pravdu.
Lidský rozum je někdy prapodivný poutník! Tím podivnější, čím více v něm pýchy. Ta svádí vždy člověka nejvíce na scestí, ta nejvíce přikáží duchovnímu pokroku. A nejhůře jest tomu u těch, kteří jsou naplnění učeností a starými předsudky, od kterých nechtějí ustoupit. Jejich rozum nepřipouští žádné novoty, je příliš domýšlivý na svoji učenost a vědu a v důsledku toho odmítá vše, co mu věda nedokázala, co dosud nepoznal. Zastavil se ve svém vývoji duchovním a stává se raději omezencem, než by do svého okruhu myšlení připustil nějakou novou myšlenku. Takovému člověku s tak omezeným a neosvíceným rozumem lze ovšem těžko pomáhat, protože jeho povýšenost každou podobnou pomoc odmítá a on sám pomoci si nemůže.
Pro takové rozumáře nezbývá pak jiná cesta, než cesta velikého trpení, kterým se musí protrpět ke svému probuzení. Dojít k němu jednou musí, protože si to přeje Bůh a On ve Své veliké Lásce nenechá nikoho dlouho bloudit po falešných a nesprávných cestách. Zůstávají-li neúčinné všemožné láskyplné prostředky a Jeho veliká Láska je stále odmítána, pak dopustí bolestné utrpení, po kterém pak konečně takový rozumář procitne a vrátí se zase na správnou cestu, vedoucí do náruče milujícího Otce Nebeského.
S takovými nesnázemi setkávají se i kněží a kazatelé, kteří by chtěli opravdově vést své svěřence k Bohu a narážejí stále na jejich rozumářský odpor. Míním tu ovšem jen ony opravdové kněze a kazatele, kteří to myslí opravdu poctivě i s náboženstvím i se svými svěřenými ovečkami. Neústupný rozum a špatně chápaná věda stojí jim zpravidla v cestě.
Příčinou toho, proč se dnes věda a náboženství rozcházejí a v mnoha věcech přímo si odporují, je zase jen na obou stranách neosvícený rozum, ač právě tyto dvě složky, tj. věda a náboženství, měly by pracovat společně v nejlepší harmonii. Vždyť právě úkolem vědy jest, pomáhat nevědoucím k poznání Pravdy Boží a ujasňovat všechno, co nevysvětluje církev, aby konečně nastalo jasno ve všech otázkách náboženských. To by byla ta nejnutnější pomoc v nynějších nejasných a spletitých otázkách náboženských, aby si pak věřící i nevěřící mohli pomoci sami, a to i v těch největších tajemstvích, s jakými přicházíme do styku v náboženském a duchovním životě.

Mnohý vědec, jen aby nemusel hlouběji vniknout do těchto tajemství a nemusel je ujasňovat asi sobě ani jiným, popře raději existenci všeho, čemu nerozumí. Takový vědec potřeboval by ovšem, více než kdo jiný, pomocnou ruku, která by jej vedla a přivedla na správnou cestu, po které by pak mohl již sám jíti bezpečně a pomoci si sám.

I mezi kněžími je mnoho takových, kteří se nesnaží vniknouti do hloubky duchovních tajemství. Mnozí nenamáhají se příliš ani s tím, aby sami pochopili to, čemu lid učí a co ve svých kázáních hlásají. Ba mnohdy ani kazatel sám nevěří tomu co káže, proto také svými slovy nikoho nepřesvědčí a jeho hluchá kázání duším mu svěřeným pomoci nemohou. Proto také jsou dnes náboženské poměry tak neurovnané a nejasné. Všechno se jen povrchově odbývá, ale nejde se do hloubky, nedotkne se citu. Odtud ten nedostatek lásky, která v neprobuzených citech hyne, ač právě láska je základním kamenem všeho života, zejména života duchovního, vnitřního, kterým jediné můžeme dosáhnout žádoucího tajuplného spojení s Bohem.

K tomu právě mají pomáhati kněží všech církví bez rozdílu, aby ubývalo bezradných a přibývalo těch, kteří našli již svou správnou cestu k správnému náboženství a vžili se do pravého náboženského cítění. Jen pomoci každému, aby na tuto cestu vkročil, pak již dále dovede každý sám na ní pokračovat a sám si pomoci, i v těch největších otázkách náboženských.

Podobná jest i povinnost všech vychovatelů, učitelů a profesorů, zejména však rodičů. Oni jsou zodpovědni za výchovu svěřené jim mládeže a jejich úkolem jest pomoci mladým k tomu, aby hned od počátku vykročili na správnou cestu života, pomoci jim do té míry, aby si pak již oni sami dovedli pomoci dále. Celá výchova má vésti děti k samostatnosti a k sebedůvěře, aby nezůstávaly bezradně stát, nečekaly, že někdo jiný bude jim stále pomáhat a za ně myslet, aby si uměly pomoci samy.

Život je boj a na tento boj musí rodiče své děti připravovat. Musí je naučit poslušnosti, skromnosti a poctivému plnění každé povinnosti, kterou jim život uloží, ne však vychovat z nich nesamostatné otroky, schopné jen slepé poslušnosti cizích rozkazů, neschopné však samostatného myšlení. Takto vychované děti by v životě mnoho nedokázaly. Člověk bez vlastní iniciativy je stále odkázán na pomoc druhých a stává se konečně přítěží lidské společnosti.

Nejlépe ovšem pomůžete dětem ušlechtilým příkladem vlastního života. Na vašem jednání, na celém vašem životě musí se děti učit, jak nutno jednat, jak životem se probíjet, jak sám na sebe spoléhat, sám sobě pomáhat a nečekat, že pomůže někdo jiný.

Je proto třeba jednat s dětmi jako se sobě rovnými kamarády, s otevřeností a pravdivostí, která bude jim vždy nejúčinnější pomocí a užitečným vzorem i příkladem pro jejich budoucnost.

Mnozí rodiče se nestarají příliš o výchovu svých dětí a přenechávají vše škole. To je ovšem chybné. Škola dává především vzdělání, které jest druhou potřebnou pomocí do života, aby se v něm řádně uplatnily. Avšak škola nestačí na to, aby mohla dítěti nahradit vše to, co mu může pro právu dát výchova rodinná. Ve škole čerpá dítě svou výchovu pouze z knih, z učebné látky, a dítě potřebuje, aby mu někdo pomohl, zvláště, když vlastní důvtip nestačí vybrati si z naučeného pro sebe to, co pro život má si zachovat.

Přímo klasickým příkladem výchovy a nejcennější, nejušlechtilejší pomocí, na jejímž podkladě může si každý pomoci dále sám, jsou výchovné ústavy mrzáčků, jako na příklad Jedličkův ústav. To není ústav, který přijímá mrzáčky proto, aby jim pomohl hmotně, staral se o ně, šatil je a živil, aby oni sami nemuseli nic dělat. Profesor Jedlička, zakladatel tohoto vzorného ústavu, měl na mysli vyšší a užitečnější cíl. Pochopil velmi dobře, jak pomoci i těm nejubožejším mrzáčkům, aby i oni si mohli jednou pomoci sami. Chtěl zabránit jejich bídě a strádání, chtěl je ušetřit hořkého údělu žebráků, aby nebyli nikomu na obtíž a nemuseli spoléhat na almužny, jež často bývají podávány tak, že bolí a lidskou důstojnost urážejí.

Profesor Jedlička založil svůj ústav proto, aby se zde tito mrzáčkové vychovávali s láskou k různým pracem, aby se mohli sami živit, sami si vydělat a nepotřebovali cizí pomoci.
Měl jsem tu příležitost být v tomto ústavě a strávil jsem zde, mezi těmito postiženým dětmi, velmi krásné chvíle. Přál bych vám poznat to krásné, láskou a bratrstvím naplněné soužití pana učitele s dětmi, abyste poznali opravdu překrásný příklad pravé výchovy. Čeho jsem si však nejvíce vážil na této vzorné výchově a co mne tak nejvýš mile překvapilo, bylo právě to, jak prvý i druhý ředitel tohoto ústavu pochopil a dovedl svým svěřencům duchovně pomáhat a vyvolávat v nich touhu po učení. Bez rozkazů, bez donucování, bez školských předpisů, toužily děti samy po nových vědomostech. A to právě považuji za nejvyšší úspěch výchovy a v tom také spatřuji nejkrásnější příklad pravé, rozumné výchovy, která pomáhá tak, aby si každý dovedl pomoci sám.
Alespoň jeden zážitek z tohoto ústavu vám zde uvedu.
Dříve nebyla zde škola v pravém slova smyslu. Děti nemusely chodit do žádné veřejné školy, ale pan ředitel staral se sám o vzdělání svých svěřenců. Zprvu dětem jen předčítal, s dětmi hovořil a připojoval výklady, ze kterých by se děti poučovaly. Jednou svým předčítáním vzbudil zvláštní zájem svých posluchačů. – Vidíte, kdybyste se naučili číst – řekl ji – mohli byste si to sami přečíst. – A hned se všechny děti hlásily, že by se chtěly naučit číst. To nebyl rozkaz, jen pouhý náznak, co krásných věcí by si každý z nich mohl přečíst, kdyby se naučil číst. Všichni měli volnost rozhodování, zda chtějí či nechtějí se učit číst.
Spontánní projev žádosti, že všichni se učit chtějí, byl pro pana ředitele velmi radostný a také hned dětem řekl, jak je to od nich hezké, že po vzdělání touží, jak ohromný dar i nezbytná, základní pomůcka všeho vzdělání je kniha, co všechno člověk získá, umí-li část a psát. Slíbil dětem, že to s nimi zkusí.
Začali se slabikářem, ale nehráli si s ním celý rok, jak se na obecné škole předepsáno. Za dva měsíce byli s tím hotovi, a protože děti naléhaly a chtěly se učit dále, probíral s nimi pan ředitel postupně i další předměty i všechno učivo z dalších tříd obecné školy a než uběhl rok, naučily se děti hravě všemu, co se na obecné škole probírá ve všech pěti třídách. A inspekce, která se přišla do ústavu podívat, aby zjistila, jaké pokroky děti udělaly, byla velmi překvapena a všichni chovanci udělali zkoušky ze všech 5ti tříd s výborným prospěchem.
Nikdo dětem neporoučel, nerozkazoval, že musí chodit do školy, že se musí učit. Stačilo pouze probudit v nich zájem o učení, vzbudit v nich touhu po vzdělání, a děti pak z vlastní vůle staly se nejpilnějšími a nejhorlivějšími žáky, protože učení bylo pro ně radostí, nikoliv nucenou povinností a obtíží.
Je přirozené, že všichni nepokračovali stejně snadno a lehce. Ale zde zase učitel osvědčil svoji velikou lásku a trpělivost s méně nadaným dětmi a více se jim věnoval, znovu vysvětloval, aby se i takoví žáci mohli naučit tomu, co jiní pochopili hned při prvém výkladu. Tak pomáhal těm slabším aby i oni mohli si sami pomoci a sami svým rozumem jasně pochopili látku daného úkolu, aby jej mohli sami vypracovat.
A výsledkem této vlídné, láskyplné péče bylo, že všichni stejně stačili probrat celou obecnou školu v jednom roce. Podobným způsobem podařilo se mu pak vyvolat v dětech touhu po naučení se cizím jazykům, a i v tomto směru měl podobný, zcela mimořádný úspěch. Konečně pak přišla na řadu i jiná práce, různá řemesla i práce umělecké, kterými se chovanci ústavu připravovali k tomu, aby si dovedli sami vydělat svůj chléb. Uvážíme-li, že byli mezi nimi i velmi těžce postižení, třebas bez rukou, kteří se učili psát a kreslit nohama a to tak krásně, že zahanbovali mnohého zdravého žáka, který nedokázal totéž rukama, uvážíme-li že se tito mrzáčci naučili hravě francouzsky, anglicky, rusky, pak výsledky této práce musí jistě vzbudit obdiv u každého. To jsou ovšem výsledky veliké lásky, výsledky upřímné touhy pomoci těm nejubožejším tak, aby si oni sami mohli pomoci.
Příčinu těchto ohromných úspěchů musíme hledati především v nejvýš účinné výchovné metodě, která ponechávala dětem naprostou volnost, úplnou svobodu vůle, neznala rozkazů

ani trestů, zato však dovedla vzbudit jejich vlastní vůli a touhu učit se a učit. Tito vychovatelé nepotřebovali vtloukat dětem do hlavy kázání o jejich povinnostech, nepotřebovali používat rákosky. Jim stačila jejich opravdová láska a trpělivost, která dovedla pochopit duši dítěte, zejména duši dítěte-mrzáčka, tak těžce osudem postiženého. Při své opravdové vychovatelské schopnosti poskytovali svým svěřencům tu nejcennější pomoc, aby si dále dovedli již pomoci sami a necítili tíhu svého osudu, aby se dovedli i radovat ze života.
Někteří rodiče se domnívají, že i oni pomáhají s láskou svým dětem, když za ně vypracují jejich školní úlohy. To je však falešná , ba přímo zhoubná pomoc. Snad se jim podaří, že jejich synáček touto nesprávnou cestou získá na vysvědčení lepší známku, avšak pro vlastní vzdělání dítěte je tato pomoc bezcenná, ba přímo škodlivá. Dítě se tím učí spoléhat na jiné, zvyká si na nepoctivost v práci a plnění svých povinností a nedovede si nikdy samo pomoci. I jeho svědomí musí se pak vyčítavě ozvat, když si uvědomí, že ta lepší známka na vysvědčení je vlastně nezasloužená, že mu k ní vlastně nesprávně dopomohl někdo jiný, a to na úkor jeho vlastního vědění. Co je mu platno všechno to, co je na vysvědčení, když to není v souhlase s tím, co je v jeho hlavě. A později pak, když by potřeboval umět to, co za něho kdysi tatínek nebo někdo jiný dělával, aby mu práci ušetřil, dojde k poznání, že tato pomoc otcem mu poskytovaná byla mu jen na škodu, že by byl udělal mnohem lépe, kdyby mu byl jen pomohl k tomu, aby daný mu úkol pochopil tak, aby jej mohl samostatně vypracovat.
Taková nesprávná pomoc nese v budoucnu těžké následky. Mladík, který nastoupí do místa, své vysvědčení předloží, ale dále se již nikdo nestará o to, jaké bylo. Každý šéf sleduje jeho práci, pozoruje, kolik umí, jak dovede při práci myslet. Zde už mladík ten nemůže spoléhat na to, že se za něj bude namáhat tatínek a s daným úkolem mu pomůže. Smutné bývají pak výsledky tak nesamostatně pracujících studentů, kteří vždy spoléhali na to, že jim pomůže někdo jiný, aby si sami pomoci nemuseli.
A to nechť je výstrahou všem, kteří neumí správně pomáhat!
Projevujte svou lásku ke svým dětem i ke všem bližním vždy, jen správnou a účinnou pomocí, na jejímž podkladě by si každý dovedl pomoci sám! Tímto způsobem můžete každému nejvíce prospět, tímto způsobem pomůžete nejlépe každému, kdo pomoc potřebuje a i sobě samým, neboť tím budete plnit Zákon Boží, zákon účinné lásky.
Bůh vám k tomu pomáhej!

89. Duchovní vůdce aneb anděl strážný

Každý z nás má svého duchovního vůdce, který nás provází celým naším životem, při každém kroku. Nezáleží na tom, zda si jeho přítomnost nebo dokonce jeho existenci uvědomujeme či nikoliv, nezáleží také na tom, jak jej nazýváme. Církev nazývá jej andělem strážným a připomíná jej zejména u dětí.
Motiv anděla strážného inspiroval mnoho církevních malířů, kteří jej povětšině malovali s křídly, aby tím naznačili, že tento ochránce dětí není obyčejnou bytostí lidskou, ale ž patří do říše nebeské, odkud se může k nám dostati jen pomocí svých křídel.
Ve skutečnosti však tento anděl strážný – tedy náš duchovní vůdce nemá žádných křídel a mnohdy, když sestupuje k nám, béře na sebe jen astrální tělo, které ve vyšších sférách vůbec nemá. Ale i tato astrální těla jsou neúplná, mnohdy chybí nohy, někdy i trup. Jen málokdy se stává, že někdo může vidět svého duchovního vůdce v podobě ducha, tím vzácnější pak je, ukáže-li se nám náš duchovní vůdce ve zhmotnělém těle.To se stává jen tehdy, když někdo prožívá své duchovní zrození, nebo když se při našem postupu na vyšší stupeň našeho duchovního vývoje náš duchovní vůdce mění.
Duchovní vůdce jest nám dán z veliké milosti a Lásky Boží. Jest to služebník Boží, jehož úkolem a povinností – ovšem povinností radostnou, jest vésti nás ke správnému, čistému životu a chránit nás před vším nebezpečím v duchovním i hmotném životě.

Jen málo lidí si uvědomuje, že má stále vedle sebe a tak blízko tak vzácnou a milující bytost, která je chrání, jim pomáhá a snaží se vésti a býti jim v každém ohledu prospěšná. Všichni ti, kdož si toto neuvědomují, ochuzují se sami o mnohou blaženost, kterou by jinak museli prožívat a pociťovat.
Mám po této stránce mnoho zkušeností a uvedu později alespoň několik příkladů, abych vám ukázal, jak se naši duchovní vůdcové o nás starají, jak se snaží vniknout do naší mysli, jak dávají nám rady a pokyny. Ubohý jest každý člověk, který těchto pokynů nedbá, daných rad neposlouchá a dělá vše jen podle svého neosvíceného rozumu a mylně se spoléhá jen na vlastní moudrost.
Našimi duchovními vůdci nemusí bát vždy jen vyšší bytosti duchovní nebo andělé. Přesto však každý ten duchovní vůdce stojí výše, na vyšším stupni duchovní úrovně než my. Protože má být naším učitelem a mistrem, který má nás vésti také k vyššímu stupni duchovního vývoje v duchovním životě, nemůže to ani býti bytost méně vyspělá než my. Proto také bude nám vždy jen prospěšné, když se této bytosti svěříme, jejích rad uposlechneme a dáme se jí vésti.
Stává se, že odešlý člen rodiny vyprosí si na Bohu nebo u těch, kteří duchovní svět vedou, aby směl zůstat v kruhu své rodiny jako vůdce některého z jejích členů a býti tak jemu i celé rodině rádcem, vůdcem a pomocníkem. Toto svolení dostanou ovšem jen ti, kteří jsou již sami tak pokročilí a stojí již tak vysoko ve svém vývoji, že jsou schopni vésti druhé. Kdyby však stáli ještě na nižším stupni, než onen člověk, kterého by rádi vedli, pak zákony duchovního světa nikdy by mu svolení nedaly, protože takovýto nedostatečně vyspělý vůdce mohl by svému ochránci jen ublížit a znemožnit mu jeho duchovní pokrok.
Jak je to milé a krásné žít s vědomím, že mám vždy u sebe takového dobrého přítele! Nikdo z nás nenajde mezi lidmi, ani mezi svými nejbližšími a nejmilejšími přáteli lepší, odevzdanější, milující bytost, než jest jeho duchovní vůdce. Tím je prostě řečeno vše.
Kdyby nás naše žena, muž nebo děti milovali sebe více, přece se jejich láska nevyrovná lásce našeho duchovního vůdce, kterým jest nám samým Bohem dán, a protože Láska Boží převyšuje vždy vše, jest náš duchovní vůdce povolán k tomu, aby tuto Lásku Boží projevoval a touto Láskou působil na nás i v nás.
Všechen pokrok, kultura, technika, umění, každý krok, jímž lidstvo vývojově stoupá, to vše je dílo našich duchovních vůdců, bez nichž by svět nikdy nedosáhl té výše, na jaké jej vidíme dnes.
Podobně jako každý jednotlivec, tak i každý národ má svého duchovního vůdce, svého genia, který pomocí všech odešlých velikánů, kdysi v národě tomto žijících a pro povznesení svého národa s láskou pracujících, působí v národě stále a vede jej k dalšímu pokroku. Náš Hus, Komenský, Palacký, Jungmann, Svatopluk Čech, Němcová, Zeyer, Březina, Smetana, Dvořák a mnoho jiných, jsou stále blízko nás a snaží se dávati těm, kteří mají schopnost pro národ něco vykonat, další podněty, myšlenky, rady a pokyny.
Ptáte se, jak můžeme dosáhnouti toho, že budeme vědomě spojeni se svým duchovním vůdcem?
Není to tak těžké a nesnadné. Ba, naopak, je to zcela jednoduché, chceme-li toho opravdu dosáhnout. Záleží to vždy jen na každém jednotlivci samém.
Od chvíle, kdy si uvědomíte, že skutečně existuje taková bytost, která vás miluje a která má a chce vám s radostí sloužit, nesmíte zůstati hluší a neteční k jejim pokynům. Jednali byste sami proti sobě, kdybyste se nestarali o to, jak využít její veliké lásky, jak těžit z oné ohromné výhody, kterou nám Bůh poskytuje tím, že nám každému dal duchovního vůdce.
Všímejte si svých popudů a myšlenek. Mnohdy vás třebas při práci napadne něco a vy se touto novou myšlenkou začnete obírat. Nevíte, je-li správná, jste nerozhodní. V takové chvíli dáte-li pozor, ozve se váš duchovní vůdce. Uslyšíte třebas prasknutí v nábytku, nebo, nejste-li

dosti silní, aby duchovní bytost mohla z vás vzíti sílu k takovému hmotnému projeve, dá vám alespoň do ucha slyšitelné znamení. To ozve se jednou – dvakrát – nebo třikrát.
Na to dejte dobrý pozor! Jedno znamení jest potvrzení, že to, čím se obíráte, co jste pronesli, nebo myšlenka, kterou jste právě přijali, byla správná. Byla-li tato myšlenka od inteligence zla, která vás chce svésti k něčemu nesprávnému nebo škodlivému, pak uslyšíte dotyčný zvuk, toto znamení dvakrát za sebou. To znamená ne – nečiň to, dej pozor a nedělej to!
Uslyšíte-li toto znamení třikrát, což je zesílené, třikrát opakované ano, pak můžete si být jisti, že to, čím jste se ve svých myšlenkách obírali, je nesporně správné, že jest to něco velikého, nebo taková svatá pravda, které se musíte přidržet, že nesmíte opomenout vykonat to, k čemu jste právě dostali popud.
Takovýmto způsobem dává vám váš duchovní vůdce najevo svou přítomnost.
Někdy ovšem slyšíte praskání v nábytku zdánlivě bez příčiny. Není odezvou vašich myšlenek, nepřichází na váš popud. Tímto způsobem dávají vám některé duchovní bytosti znamení a upozorňují vás, že od vás něco potřebují, něco od vás chtějí. Je to možná některá bytost vám blízká, vás milující, která přichází vás takto o něco prosit. Nejčastěji bývá to bytost, nemající v záhrobí klidu a proto přichází vás prosit, abyste si na ni vzpomněli s láskou a za ni se vroucně pomodlili. V takovém případě je nejlépe pomodlit se „Otčenáš“ a přidat k němu doslov: Pane Bože, to je má modlitba za onu bytost, která mi právě dala znamení.
Kolem nás je stále celá řada astrálních bytostí, které vy se rády nějakým způsobem ohlásily nebo uplatnily. Touží po tom, aby na ně někdo vzpomněl modlitbou nebo alespoň láskyplnou myšlenkou. Nemohou-li toho dosáhnouti, pak vstupují i do těl žijících lidí, aniž by si uvědomily, že tím působí tomu, do něhož vstoupily, veliké nesnáze, různé choroby, bolesti, ochrnutí, přinejmenším rozrušení nervů. To jsou bytosti bloudící, kterým nelépe pomůžeme vroucí modlitbou za ně. Takto se také uvarujeme všech těch chorob, které vznikají ovládnutím takové bloudící bytosti, chorob to velmi nebezpečných, protože právě s nimi si lékaři nevědí rady.
Kdyby lidé toto věděli, bylo by jistě mnohem méně nemocí mezi námi. Ale náš duchovní vůdce upozorňuje nás i na to, a proto je nutno dávat dobrý pozor na všechny pokyny, které nám dává.
Ptáte se, kdy a jak poslouchat, aby nám žádný z daných pokynů neušel, abychom nic nepřeslechli? Jediný prostředek je klid. Ty chvíle klidu, o kterých jsem promluvil již v jiné přednášce velmi podrobně.
Potřebujete-li nějakou radu od svého vůdce, musíte se soustředit a v klidu a tichu očekávat jeho odpovědi. Budete-li pozorní, jistě se vám odpovědi dostane. Nečekejte však, že k vám váš vůdce bude mluvit lidským hlasem! Očekávejte jemné vnuknutí, myšlenku, nebo nápad, a věřte, že to, co přijde, není myšlenka vaše, že to není váš nápad, jak mnozí mylně soudí, nýbrž že je to projev nebo pokyn vašeho duchovního vůdce, který ze svého vědomí přenáší telepaticky myšlenky do vašeho vědomí.
Při tom však musíte dát pozor a svým rozumem správně uvážit, zda vnuknuté věci jsou dobré, zda se do vašeho vědomí nevloudila myšlenka zlá, která není projevem vašeho duchovního vůdce, nýbrž od inteligence zla, pokoušející se často člověka zmásti a odvésti jej od dobrých úmyslů a myšlenek. K tomu máte rozum a svobodnou vůli, abyste sami uvážili a rozhodli, chcete-li uposlechnout či nikoliv.
Přijmete-li však dobrou myšlenku, vyzývající vás k nějakému činu nebo rozhodnutí, pak proveďte vše přesně dle daných vám pokynů a neměňte na tom ani písmenko. Jste-li si jisti, že vám byl dán pokyn k vykonání něčeho dobrého, pak již zůstaňte věrni danému pokynu a dle svého rozumu nic neměňte! Mohli byste vše pokazit. Věřte, že první popud jest vždy nejsprávnější, protože jej za vás dříve dobře uvážil a promyslil váš duchovní vůdce.

Poslechnete-li prvého pokynu svého vůdce, vždycky dobře pochodíte! Nezáleží na to, zda tyto popudy budou se týkat vašeho života běžného, obchodního, úředního, v každém případě buďte v jejich vykonávání přesní a vždy jednejte poctivě!
Váš duchovní vůdce je vždy připraven a také ochoten dát vám rady a pokyny ve všech vašich pochybách, v jakýchkoli záležitostech a tím ulehčiti vám ve všech nesnázích životních. Čím více jeho dobroty využíváme, tím více i my pomáháme jemu v jeho duchovním vzestupu, neboť naše poslušnost k jeho pokynům rozmnožuje jeho zásluhy o nás.
Tyto zásluhy jeho jsou tím cennější, jestliže se jeho svěřenec pod jeho vedením obrátí na cestu duchovní a přijde k poznání čisté pravdy Boží a dá se vésti stále blíže k Bohu. Tj. jeho největší a nejdůležitější úkol, probouzet v nás to ušlechtilejší lidství.
Náš duchovní vůdce slouží nám však nejen přenášením svých pokynů do našeho vědomí. On snaží se také varovat nás před všemi nebezpečími, jako náš ochránce, čili jako náš anděl strážný, starající se o bezpečí našeho života.
Před lety vyprávěl mi jeden mladý advokát historku ze svého života, která je nejlepším dokladem věrné služby anděla strážného.
Bylo to za světové války, kdy tento člověk byl koncipientem ve Slaném a chodíval do Knovíze hrát tenis. Jednou se vracel a měl již hezký kus cesty po silnici za sebou a chtěli si zatáčku silnice zkrátit pěšinou přes pole, která tuto zatáčku přetínala. Najednou však uslyšel za sebou kroky a zahlédl za sebou dva vojáky, kteří zřejmě přijeli domů z fronty na dovolenou. Ihned se rozhodl, že na ně raději počká, aby jej snad nečekalo překvapení ze zadu. Vojáci se hned také nabídli, že jdou také do Slaného a že jej tedy vyprovodí. Šli mlčky a když přišli k oné zkracující pěšině, zastavil se pan koncipient, jako by mu někdo před nohy přehradu nakupil a nemohl udělat ani krok. Nedovedl si sám vysvětlit příčinu tohoto nečekaného ochromení a styděl se svým společníkům prozradit, co se s ním děje. Vymluvil se, že tu chce počkat na kamaráda, který se na nádraží opozdil a doufal, že vojáci půjdou sami napřed. Nešli však a čekali s ním. Když pak viděli, že na nádraží již zhasla světla a pan koncipient se trochu vzpamatoval, prohlásil, že asi jeho kamarád šel jinudy a že již déle čekat nebude. Než však vykročili k další cestě, ozvala se ohromná rána a do povětří vyletěla spousta hlíny, a to právě z té pěšiny, po které chtěli jít. Všichni tři zůstali jako zkamenělí a teprve za chvíli řekl jeden z vojínů: Pane, vy jste nás zachránil před jistou smrtí a sebe také! Kdybychom tu byli s vámi nebyli tu chvíli čekali, byli bychom se dostali přímo do toho nejhoršího, protože tady vybuchl granát a ten by nás byl roztrhal všechny tři! Za chvíli pokračovali v cestě, jeden za druhým a tu najednou prvý chodec s výkřikem spadl do jámy. Když se šťastně vyhrabal ven bez úrazu, potvrdil, že to je právě to místo, kde před chvílí vybuchl granát. Elektrickou lampičkou svíti pak sobě i ostatním na cestu, aby se této nové jámě šťastně vyhnuli.
Tento mladý advokát vyprávěl mi tuto historku a přitom sám neměl ani zdání o tom, co bylo příčinou podivuhodné záchrany tří životů a nedovedl si ani vysvětlit, jak je to možné. Byl přece úplně zdravý a najednou tak ochrnutý, že se nemohl hnout s místa. O se to s ním mohlo tak najednou stát?
Vysvětlil jsem mu to, co na něj tak působilo. Byl to jeho duchovní vůdce a ochránce, či jak mu církev říká anděl strážný, který mu na okamžik znemožnil další chůzi, aby nevešel do své zkázy. Tak veliká byla láska a obezřetnost jeho duchovního vůdce, že jej takto uchránila před neštěstím, které na něj čekalo v nejbližším okamžiku.
Mám vnuka, kterému bylo sedm let, když si svou nerozvážností mohl sám zavinit smrt. Vylezl do koruny starého, vysokého dubu jako veverka, aby si tam natrhal duběnky. V této výšce asi 16 metrů natáhl se za nějakou pěknou duběnkou a nevšiml si, že se zachytil suché, zpuchřelé větve, která se ulomila. Spadl a zůstal v bezvědomí ležet pod stromem, až jej zde zahradník našel. Přinesl jej do bytu a asi hodinu trvalo, než ho přivedli znovu k vědomí. Byl to pád, který mohl být smrtelný, nebo alespoň osudný ve svých následcích, protože i páteř

mohla být přeražena a chlapec pak nadosmrti mrzákem. Byl to opravdu zázrak - nic se mu nestalo! Byl to jeho anděl strážný, který ho při pádu zachytil a snesl dolů! Zajímavé bylo, vyslechnout kloučka samého. Ptal jsem se ho, jaký měl pocit, když s takové výšky padal, měl-li strach. Řekl mi, že o svém pádu nic neví, protože v tom okamžiku, kdy se pod ním větev zlomila, ztratil vědomí a neví vůbec, jak se dolů dostal.
V podstatě vybavilo se v této chvíli pádu jeho duchovní tělo, aby tělo hmotné bylo bez citu a nepocítilo žádné bolesti úhozu při svém padání i při dopadnutí na zem. Jak milostiv je Bůh vůči nám, když přijdeme k úrazu nebo se octneme ve velikém nebezpečí.
Podobný případ šťastného pádu znám z Velké u Popradu, kde mají městskou věž asi 30 metrů vysokou. Nahoře na věži měl byt strážník, jehož 6letá dceruška hrála si v ochozu věže a čile tam pobíhala, až ji konečně napadlo vylézt na železné zábradlí ochoz chránící. Náhle však ztratila rovnováhu a sletěla dolů. Lidé se na ni dívali, jak ve vzduchu krouží a spirálovitě padá stále níž, až dopadla na dlažbu. Každý, kdo ji viděl padat, viděl její vzedmutou sukénku a protože všichni také věřili, že jen ta sukénka ji zachránila před prudkým pádem a smrtí, protože všichni byli plni údivu, že dítě zůstalo zcela bez úrazu, že se mu vůbec nic nestalo. Jiní zase mluvili o šťastné náhodě, leč nikdo si neuvědomil to pravé, co bylo příčinou této šťastné náhody. Proč se právě ta sukénka vzedmula, kdo to tak moudře zařídil, aby se to zdálo tak přirozené? Byl to zázrak Boží! Nikdo nepochopil, že zde zasáhl strážný anděl tohoto děvčátka. Zasáhl neviditelně, ale zařídil vše tak, aby se děcku při pádu ani při dopadu nic nestalo.
Podobných případů zázračného zachránění lidských životů znáte jistě každý sám dost. Nejde jen o děti, ale i o lidi dospělé, zejména vidíme často podobné divy u lidí opilých. Tito neuvědomují si žádné nebezpečí a proto odvažují se i cest tak nebezpečných, jakým se všichni střízliví vždy vyhnou. Skalní srázy, vymleté břehy, křižovatky, přejezdy, přes všechno se opilý hladce dostane a každému úrazu ujde. Lid dobře říká, že opilci a malé děti mají vždy při sobě anděla strážce! Je to svatá pravda.
Máme ho všichni při sobě, jenomže si jeho přítomností nejsme vědomi a každé vyváznutí z nebezpečné situace přičítáme jen své opatrnosti, duchapřítomnosti a moudrosti. Je jistě moudré a nutné, abychom se všemu nebezpečí vyhnuli a zabránili tak sami všemožným úrazům, ale věřte, sama vůle a opatrnost vaše by na to vždy nestačila! Protože však ani děti ani opilci nemají schopnost uvědomovat si nebezpečí a vyhnout se mu, proto u nich působí vždy anděl strážný, který je s láskou od všeho zlého ochraňuje. A ochraňuje i vás, každého z nás, jde s námi všude, vždy ochoten pomoci nám ve chvíli, kdy toho bude zapotřebí.
Vzácností je – svého duchovního vůdce i vidět, jak jsem již zprvu o tom se zmínil. Chci vám nyní povědět, jak se mně samému jednou podařilo svého duchovního vůdce spatřit.
Je tomu dnes již více než dvacet let, bylo to nedlouho před tím, než jsem začal přednášet.
Bylo to na Šumavě, nedaleko Špičáku, když se moje dovolená tam již chýlila ke konci. Šest neděl chodil jsem tam po lesích a sbíral houby a teď šel jsem se ještě naposled rozloučit s jedním místem, kam jsem velmi rád chodíval, třebaže bylo asi dvě hodiny cesty vzdáleno od hotelu, v němž jsem bydlel. Měl jsem v programu na zpáteční cestě již nedbat hub a oddat se jen kráse obklopující mne přírody. Ale jako pravý houbař dlouho jsem to nevydržel. Zlákala mne paseka při silnici a chtěl jsem alespoň doprostřed dojít, abych se podíval po nějakém hřibu, abych je čerstvé přivezl domů. Paseka byla asi 100 x 100 m veliká a já došel až do jejího středu. Tam jsem se zastavil u jednoho malinového keře, nad jehož nádhernými, velikými plody jsem přímo žasl. Náhle jsem si vzpomněl, jak místní hajní hubují, když lidé chodí do pasek, kde jsou vysázeny mladé smrčky. Začal jsem se rozhlížet kolem sebe i po silnici a poslouchal, neuslyším-li kroky nějakého chodce. Bylo ticho, nikde se nic nehnulo, a tak jsem se sehnul ke keři, abych si utrhl nějakou malinu.Když jsem se napřímil a prvou malinu nesl k ústům, stál přede mnou dědeček v černém šosatém kabátě a držel v ruce klobouk, ve kterém jsem zahlédl na mechu krásně urovnaném tři malé, krásné hříbky. Byl

jsem překvapen jeho nenadálým zjevem, že jsem se pro prvou chvíli musel nejdříve vzpamatovat, abych dědouška mohl alespoň pozdravit. Poděkoval mi a ptal se mne, jak mi chutnají maliny a jak to přijde, že jsem našel právě ty největší? Odpověděl jsem, že jsem k nim čistě náhodou přišel, jak jsem šel středem paseky. Nešlo mi však z hlavy, kde se tu ten dědoušek vzal, když jsem před okamžikem celé své okolí pozorně prohlížel a nikoho nikde neviděl. Chtěl jsem nějak zastřít své rozpaky a ptal jsem se ho, zda kouří a smím-li mu nabídnout. Odpověděl, že kouří jen doutníky, a tak jsem vyndal svoji tašku s viržínky a nabídl jsem mu. Vzal si jedno a zastrčil je do kapsy u kabátu. Rozloučil jsem se s ním, a abych se neprozradil, jak mne jeho objevení polekalo, shýbl jsem se pro malinu a utrhl si druhou. Po očku jsem se však po dědouškovi stále díval. V tom okamžiku, kdy jsem oči obrátil k trhané malině, dědoušek zmizel. Ani stopa, ani šustot trávy, nic se neozvalo, zmizel a byl pryč.
Řekl jsem si, že to byla jistě duchovní bytost, které mne takto navštívila, ač jsem tehdy ještě o spiritismu, mnoho nevěděl a o něj se nezajímal. Do té doby šel jsem pouze svou cestou čistě náboženskou, tak prostě, jak jsem byl vychován. Ale v tom okamžiku jsem již věřil, že to byl opravdu jen zhmotnělý duch, který se mi takto ukázal. Zmizel-li duch, nemohlo zmizet s ním i hmotné viržínko, usuzoval jsem a proto také na místě, kde staroušek zmizel, začal jsem hledat. Ale ani po něm nebylo ani památky, i to odhmotnělé zmizelo nebo se stalo neviditelným.
Pokračoval jsem pak prostředkem paseky dále k jejímu druhému okraji, kde již zase začínal vysoký les, jímž jsem chtěl vyjít zase na silnici. Ale když jsem došel až k lesu, nemohl jsem prostě udělat ani krok, nechtěl-li jsem pošlapat spoustu krásných hub, kterých tu bylo jako nastláno. Na prostoře asi čtyř čtverečných metrů byla jedna houba vedle druhé, samé krásné, zdravé, od různých druhů, které jsem až dosud sbíral. Stál jsem nad nimi v údivu a řekl jsem si, že mi toto milé překvapení připravil jistě ten dědoušek, tato duchovní bytost, a to jako odměnu za to, že jsem k němu s vlídností a láskou zachoval a nebál se ho, i když jsem nevěděl, kdo vlastně je. Pak jsem si klekl k houbám a jen ty nejkrásnější si vybíral a dal do pláště. Byla toho řádná hromada a proto jsem to svázal a hodil ranec přes rameno.
Do hotelu jsem došel již za šera a cestou uvažoval jsem, že byla-li to duchovní bytost, která tuto žeň mi připravila, že také houby mohou být jen duchovní podstaty. Proto jsem byl velmi zvědav, v jakém stavu je donesu domů. Byly krásně čerstvé, nepomačkané a byl jich plný stůl. Divil jsem se, že se v ranci na mých zádech ani nepomačkaly, a ač byl teprve pátek a já jel domů až v neděli, dovezl jsem je stejně neporušené a čerstvé domů.
V hotelu vykládal jsem o svém zážitku malíři Minaříkovu, který tehdy již znal z duchovních věcí více než já. Tehdy vyslechl jsem od něho velmi poučný výklad o duchovním životě a duchovnu vůbec. Ptal se mne, zda se mi ve snu někdy nezdává, že lítám, k čemuž jsem musel přisvědčit, protož podobné zážitky nebyly u mne tak vzácné. Nato pověděl mi, že tento dědoušek byl můj duchovní vůdce, který se mi zjevil na znamení, že se semnou budou dít nyní zvláštní věci, že dostanu nového duchovního vůdce, protože jsem na duchovním pokroku. Jen ti mohou vidět svého duchovního vůdce, kteří ve svém duchovním vývoji postupují zase o stupeň výš.
Toto potvrdila mi také jedna vzácná sestra v Abbazii, která má možnosti odpoutávat se od svého hmotného těla a dostat se až do nejvyšších sfér duchovních. Ta zjistila a přesně na den mi řekla, kdy se můj duchovní vůdce měnil a určila i to, že tímto novým duchovním vůdcem se stal svatý Pavel.
Její výpočet souhlasil se dnem i hodinou, kdy jsem měl onen vzácný zážitek na Šumavě, o kterém jsem tu vyprávěl. A nyní mám příležitost s tímto novým svým duchovním vůdcem mluvit častěji prostřednictví jedné sestry, která ho vidí, slyší jej mluvit a sděluje mi jeho pokyny pro mne. Ptal jsem se jí jednou, jak vypadá, jak jej vidí ona. Popsala mi ho a popsala ho přesně tak, jak jsem ho v viděl sám, v podobě stařečka, zjevivšího se mi na pasece.

Přátelé moji, není to žádná pohádka, co vám tu vypravuji. Byl to skutečný zážitek a vypravuji jej jen proto, abyste i vy nabyli větší víry ve svého vlastního duchovního vůdce a dávali dobrý pozor na jeho pokyny a nikdy ho nezarmoutili svou nepozorností a neposlušností. Vždyť on to myslí s vámi vždy jen dobře!
Váš duchovní vůdce chce vám vždy jen prospět a snaží se vždy dostat se k vám tak blízko, abyste ho slyšeli a poslechli vždy a ve všem. Chce na vás působit, chce vás vést, proto dává vám pokyny, které třeba správně vnímat a správně se jimi řídit. A když se mu to nedaří a vy ho neposloucháte, pláče nad vámi a je velmi nešťastný za vás i za sebe, protože tento nezdar je mu překážkou v jeho vývoji. Vaše netečnost znemožňuje mu splnění jeho povinností a získání si zásluh o to, že zase jednu bytost přivedl blíže k Bohu. Svou neposlušností, netečností, nevšímavostí ubližujete nejen sobě, nýbrž i jemu.

Proč nám byl duchovní vůdce dán?

Bez duchovního vůdce šli bychom životem jako slepí. Byli bychom bez opory, bez pomoci, bez dobrých myšlenek, popudů a návodů, jam máme správně žít. On usnadňuje nám život, ulehčuje nám vykonávání všech našich povinností a pomáhá nám k radostnějšímu životu.
Škoda, že mnoho dobrých vnuknutí, jež vám váš duchovní vůdce dá, mnoho dobrého, co jste v prvém okamžiku vnuknutí měli i v úmyslu uskutečnit, zůstává nevyplněno! Snadno se zapomíná na splnění dobrých předsevzetí, ač tím každý sám sobě nejvíc škodí! Vaše paměť byla zastíněna inteligencí zla, vaše předsevzetí bylo zvikláno jen k vaší škodě. A k tomu ještě takové nedbání hlasu vašeho duchovního vůdce znamená zdržení a brzdění i jeho duchovního vývoje!
Každý popud duchovního vůdce směřuje vždy jen k našemu pokroku, k naší dokonalosti na naší cestě k Bohu. Važme si proto této veliké milosti, která nám je Bohem dána pouhým přidělením našeho duchovního vůdce a věnujme mu vždy svoji pozornost! Milujme ho! Budeme-li jej milovat, pak jistě také věnujeme mu svoji pozornost, budeme ho poslouchat a jeho radami se řídit. Zachováme-li se vždy tak, jak pravá láska, úcta a vděčnost k vůdci vyžaduje, pak na své duchovní cestě nikdy nezbloudíme. Vyhneme se také každému úrazu i škodě v životě hmotném, nebude nás trápit nemoc ani jiné starosti, protože náš duchovní vůdce, náš anděl strážný nás ochrání a ve všem nám pomůže. Vždyť i on je pouhým služebníkem Božím, který má za úkol projevit nám velikou Lásku Boží, kterou by mnozí nedovedli ani přímo dobře pochopit a přijímat. On je pro nás prostředníkem, který nám ji sprostředkuje tak, abychom ji dovedli přijímat.
Přeji vám všem, abyste tuto milost Boží správně pochopili a poznali! Přál bych vám, abyste v tomto poznání došli k pevné víře, že váš duchovní vůdce vede vás dobře a bezpečně na všech cestách vašeho života a že jen on může vás nejlépe vést cestou ke světlu pravdy i k vašemu spasení! Bůh vám k tomu pomáhej!

90. Ztracený ráj

Pojem ztraceného ráje není pro nás zcela nový a cizí. Čteme, slyšíme, ba i přemýšlíme o něm, ale málo kdo si ovědomuje, že nebyl to jen jeden ráj, který člověk ztratil. Nejprve byl to ráj nebeský, dále ráj pozemský, a oba tyto ráje opustil člověk z vlastní své vůle, když nesprávně použil svého, Bohem mu daného rozumu.
První ráj – nebeský – opustil proto, že chtěl přijít k poznání dříve, než Bůh mu dovolil. Přidržoval se raději svého rozumu než vedení Otce Nebeského a proto klesal stále níž a níž, až se octl na nejnižším stupni vývojovém a dostal se do hmoty.
O našem vývoji vzestupném ze hmoty až k objevení se prvního nového člověka na zemi, promluvil jsem již na jiném místě. Dnes chci promluvit jen o ztrátě našeho pozemského ráje.
Když dva vyspělí jedinci lidoopa zplodili prvního člověka, zahynuli, aby tu zůstal onen první člověk sám, odevzdán době a vedení Božímu.

Tento první člověk byl muž a byl velmi krásný. V Genesi je nazýván Adam. Tento náš praotec byl v dokonalém spojení s duší svou i s duchem svým a proto byl již velmi dokonalý a i tělesně krásný – byl stvořen k obrazu Božímu. Měl kolem sebe tolik krásy přírodní, krásné květy, stromy, poskytující mu lahodné ovoce, ptactvo nad ním krásně zpívalo, takže se opravdu mohlo mluviti o tom, že tento první člověk byl postaven do ráje.
Ale tento první člověk, krásný Adam byl sám. Chodil smuten s neznámou touhou po něčem, co mu chybělo, ač sám nevěděl, co by to mělo být. Prostě – chyběla mu družka, bytost jemu podobná, stejně krásná, která by společně s ním sdílela všechny ty rajské krásy čistého života prvního člověka.
Adam byl tak prostý a čistý jako dítě. Dám nevěděl, nechápal, po čem vlastně touží, v čem hledat nebo očekávat splnění své touhy. Bloudil rájem, naslouchal ptačímu zpěvu, pozoroval krásy rajské, aby nic mu neušlo a když byl znaven, usedl k odpočinku. Při jednom takovém odpočívání ukolébal ho ptačí zpěv ke spánku. Jeho duchovní tělo se odpoutalo od těla hmotného, jež odpočívalo na trávníku. Tehdy stalo se něco, co Adam neočekával, ale co řízením nejvyšší Lásky se muselo stát, tj. – byla mu zjevena duše jeho budoucí družky.
Nejvyšší Božské bytosti přivedly před jeho duchovní zrak, před jeho duchovní já, z hmotného těla vybavené, duši zvlášť vyvolenou, která měla splnit tajuplné touhy Adamovy.
Dříve, než Adam směl a mohl poznat svou družku v jejím krásném těle, musel nejdříve poznat její duši. Pak teprve Otec a Matka všeho života na zemi vytvořili z prvků těla Adamova tělo první lidské ženy – Evy. Tím oba Tvořitelé života chtěli zdůraznit, že duše a duchovní život je důležitější a vyšší než život hmotný a že při každém budoucím spojování dvou jedinců pro společný život manželský, mají se napřed poznat jejich duše a teprve po tomto poznání duševním má následovat poznání tělesné.
Když se obě duše poznaly, zahořely k sobě láskou a ve své neodolatelné touze po sobě poznali, že si náležejí, že patří k sobě. Pak teprve za spánku Adamova bylo vytvořeno tělo Evino z části buněk těla Adamova.
V Genesi se praví, že Bůh za spánku Adamova vyňal mu žebro a vytvořil z něho jeho družku Evu.
Faktem zůstává, že Eva byla skutečně vytvořena z části těla Adamova, kdežto Adam přijal své tělo od svých rodičů z říše ještě zvířecí, tedy od oné dvojice lidoopů, která zplodila tělo prvního člověka. Že Eva byla stvořena tím tajuplným zázrakem, jakým povstal všechen život v celém vesmíru, tomu se nesmíme podivovat! Vždyť se zde jednalo o vyvrcholení vývoje našich bytostí, o zrod prvního člověka, který měl a má býti nejdokonalejším tvorem a pánem všeho na zemi.
Když tento první člověk po svém, miliony let trvajícím vývoji, dospěl od buňky nerostné přes rostlinstvo a zvířectvo konečně tak daleko, že se mohl zrodit jako prvý člověk, pak vlastně i on povstal týmž způsobem jako jeho družka, týmž způsobem, jak vznikal všechen život v celém vesmíru, tj. – dělením buněk.
Podobně jako se dělily první buňky, kdy z jedné vznikly dvě atd., aby tvořily různé formy viditelného života na zemi, tak také Bůh provedl podobné dělení buněk a z buněk Adamových vytvořil tělo Evino a před probouzejícího se Adama postavil jeho družku, která byla částí jeho těla. Byla stejně krásná jako Adam, ba byla tak krásná, že žádná žena na světě se její kráse nevyrovná.
Když Adam procitl, neslyšel již jen krásný zpěv ptačí. Uslyšel po prvé hlas své družky, kterou dosud neznal tělesně, ač znal již její krásnou duši. Když ji spatřil v její tělesné kráse, poklekl a klaněl se, aniž věděl komu, děkoval, ač nevěděl komu, naplněn vědomím ohromného daru, za který musí být někomu Neznámému, Velikému a Mocnému nesmírně vděčen.
Tento krásný okamžik, kdy Adam po prvé patřil svou družku Evu, byl okamžikem velmi vážným a důležitým pro oba dva, protože tímto okamžikem Bůh ztratil člověka.

Adam spatřivší po prvé Evu, okouzlen krásou jejího těla, zapomněl na svoji duchovní podstatu, vzdálil se své duše, ztratil spojení své s duchem a Bohem, v němž jeho duše byla mu prostředníkem, ztratil pouto s nejvyšší a největší Láskou, kterou ho dosud provázela, ztratil spojení s Láskou Boží.
Celou svou pozornost věnoval cele jen hmotě, jen oné schránce duše. Podobně i Eva odvrátila se od duše své a tak se stalo, že první člověk i jeho družka přišli o ten nejcennější dar – Lásku nebeskou, o kterou se sami připravili svojí láskou pozemskou. A příčinou toho byla první žena, kterou Adam miloval více než Boha, více než duši svou, a to hned od prvního okamžiku, kdy ji spatřil.
Opustil-li Adam pro pozemskou lásku k ženě cennější pro něj Lásku Boží, neopustil Adama a Evu Bůh. Jeho láska provázela oba v tomto pozemském ráji neustále. Obdarovávala je všemi potřebnými dary,obklopovala je krásou, lahodnými plody, kterým se mohli živit a ustanovila je pány nad všemi nižšími tvory, jejich bratry –zvířaty.
Ale Adamovi a Evě, kteří se vzdálili od duše a žili příliš hmotným životem, nestačily k výživě plody zemské. Nespokojili se jen jimi a toužili po stravě hutnější, než bylo pouhé ovoce rajské. Začali proto zabíjet zvířata, své nižší bratry.
Adam zapomněl, že sám právě ze zvířecí sféry vyšel, zapomněl na celý svůj vývoj, zapomněl, že právě on, zrozený ze zvířecích rodičů, byl povýšen na vyšší stupeň a stal se člověkem.
Ale právě toto povýšení ze zvířete vzbudilo ve člověku cosi nového, co se v něm mohlo probudit a vyvinout teprve tehdy, když ztratil lásku k tomu, čím jej Bůh obklopoval. A toto nové, co se v něm ozývalo – bylo sobectví, které u zvířat není známo. Mezi zvířaty nikdy sobectví nebylo, protože pro ně bylo vždy a je rozhodující jen vědomí vítězství silnějšího nad slabším, sobectví však nemůžeme přičítat žádnému z nich.
Sobectví, které se jako nový, dosud neznámý prvek v povaze člověka usídlilo, vedlo ho tak daleko, že zneužíval své moci Bohem mu dané, zejména své moci nad nižšími tvor,y nevážil si ani krásy květů, šlapal po nich, trhal je, aby hned vzápětí je odhazoval nebo po nich šlapal. Neuvědomoval si ani, jak tím uráží Tvůrce toho všeho – Otce Nebeského. Ničil tvorbu Boží, ničil životy Jeho dítek, ba dokonce sáhl i na životy nejbližších mu bratří a zabíjel zvířata, z nichž vyšel. Svým předkům odvděčil se tím, že zabíjel potomstvo jejich, aby se jejich masem živil. Teprve tím vyhnal sebe sama opravdově z toho pozemského ráje, do kterého jej Otec postavil.
Tím, že se odklonil od své duše, pozbyl nejen své lásky a stal se sobeckým, nýbrž tím ztratil i spojení s duchovním světem a tím i s Bohem. Již to byla pro něho veliká ztráta, k níž přistoupila další, mnohem závažnější.

Když začal zabíjet zvířata a pojídat jejich maso i krev, přijímal do svého nitra nižší pudy a zlo. To byla odměna za bezpráví, jež páchal na svých bratrech. Ztratil klid svého svědomí, ztratil svou spokojenost. Chodil jako bezduchý, nebyl již v ráji tak šťasten jako dříve, nevěděl ani, co mu vlastně chybí, nedovedl se již těšit z krásy, v jejímž středu žil. Utíkal s místa na místo, aby unikl tíživému neklidu svého svědomí, doufal potlačit vnitřní hlas, který mi činil zasloužené výčitky za jeho nerozvážné činy.
Neklid člověka se stupňoval rostl až k oné rozervanosti, v níž Kain zabil svého bratra Abela. Chvíle, kdy člověk sáhl na život člověka jemu nejbližšího – to byl konec ráje pozemského.
A hlas Boží mu velí: V potu tváře chléb svůj jísti budeš a Kainovo znamení nositi budeš na svém těle.
Potomci prvního člověka nebyli již tak krásní, jako byli Adam a Eva. Na jejich tvářích nejevil se již obraz Boží, neboť již první dvojice lidí od Boha se odklonila. Proto také bude ještě dlouho trvat, než většina lidí dospěje ve svém vývoji tak daleko, aby z jejich tváře vyzařovala ušlechtilá inteligence jejich duše a jejich ducha, kterou spatřujeme dnes vyzařovat jen z tváří některých jedinců.

Takové jedince poznáte hned po jejich ušlechtilé tváři. Není to krása, nebo dokonce snad jen líbivost, dle níž byste mohli posuzovat vnitřní hodnotu člověka. Tu pravou vyspělost duchovní poznáte u člověka ve výrazu jeho oduševnělé tváře a v jeho klidném pohledu. Podle nich můžete i poznati, jak vysoko, na jakém stupni duchovního vývoje již tento člověk stojí.
Když se první člověk sám připravil o pozemský ráj a opustil jej, klesl na úroveň primitivního člověka. A nyní čekal jej veliký úkol, aby se z této degenerace, do které vlastní vinou upadl, vypracoval zase výš, aby z tohoto nízkého stupně lidské úrovně pracně, stupínek po stupínku, zase stoupal.
Máme ještě mnoho dohánět, než se dostaneme zase tak vysoko, abychom nejen tělesně, ale i duševně i duchovně byli zase tak krásní a čistí, jako byl první člověk, kterého Bůh postavil do ráje.
Ztracení ráje mělo však pro člověka i jiné následky. Lidstvo zapomnělo, kdo dal nám všechny zákony, které je nutno zachovávat, aby se nám žilo radostně a šťastně na této zemi, abychom svět proměnili v pozemský ráj a v tomto ráji vědomě žili. Lidstvo se odklonilo od Boha – Tvůrce, vzdálilo se od své duše a hovělo jen svému sobectví.
Další příčinou toho, že člověk ztratil svůj pozemský ráj, bylo jeho zneužívání onoho nejcennějšího a nejsvětějšího daru Bohem nám daného ke tvoření nového života, pohlavních orgánů. Lidstvo zneužívalo jich k ukájení nezřízených vášní, a to byla jedna z nejtěžších ran, která v důsledku toho na člověka dopadla. Ona zbavila jej posledního zbytku spokojenosti a štěstí, protože zbavila člověka ve velké míře zdraví, které je nejcennějším statkem a pokladem lidského života.
Proto můžeme říci, že člověk ztratil svůj pozemský ráj po třetí tehdy, když začal zneužívat svých pohlavních orgánů k nečistému pohlavnímu životu, místo aby jich používal jen ke tvoření nových životů, aby novým a novým duším byla dána příležitost znovu se vtělovat a zde v pozemském životě se zdokonalovat. K tomuto zdokonalování měly se vracet nejen bytosti lidské, které následkem různých nemocí dříve umíraly než naši prarodiče, nýbrž i bytosti nižší, přicházející ze sféry zvířecí, aby pokročily ve svém vývoji výše do sféry lidské.
K tomuto vznešenému úkoly byly nám Bohem svěřeny naše pohlavní orgány. Jejich správným a čistým používáním měli jsme se státi pomocníky Božími, spolutvůrci nového života.
Proto ten svatý úkol pohlavních orgánů, zákonem Božím nám předepsaný, má býti zachován v největší čistotě a posvátnosti. Proto přichází-li muž k ženě pro toto nejsvětější spojení, nemá v něm hledat ukájení své vášně a požitek, nýbrž připravit se na toto spojení s největší nábožností, aby ukázal Bohu, že pochopil správně svůj úkol: být spolutvůrcem Božím. Proto přistupuje ke tvoření nového života s vědomím své veliké odpovědnosti a své ceny důstojnosti, jako člověk.
Avšak právě v tomto ohledu klesal člověk velmi často pod úroveň zvířete. Čím výše šel svou tak zvanou kulturou, čím více uplatňoval svůj dosud neosvícený rozum, tím níže klesal duchovně, vzdaloval se více a více své duše, která se marně snažila přiblížit se k němu a vést jej správnou cestou. Ale člověk ve svém požitkářství je hluchý ke všemu ostatnímu a nevnímá žádné ušlechtilé a čisté popudy. Radovánky, různé pochybné požitky k ukájení nezřízených vášní umlčují hlas jeho nitra a člověk zapomíná, že má tu především důležitou povinnost k sobě samému i k Bohu, tj. povinnosti poznat sebe sama a pochopit duchovní život, který ho má přivést ke spojení s Bohem – Otcem a vrátit jej zase zpět do ráje, v němž by mohl žít opravdu radostný a šťastný život.
Toho všeho však lidé nedbají a proto je mezi nimi tolik utrpení! Myslíte snad, že jsme s rozvíjející se kulturou stoupali souměrně výš ve svém vývoji? Není tomu tak! Jsou tu pouze jedinci, kteří ostatním svítí jako maják na jejich bludné cestě, a ti snaží se u oněch zbloudilých probudit jejich nižší já a upozornit je na jejich duši, smutně opomíjenou. Tito jedinci mají ohromnou zásluhu, podaří-li se jim některého z těchto bloudících obrátit na cestu pravou a

nebesa se radují z každého jedince, když zase jeden Adam přišel k poznání a vrací se do náruče Otce Nebeského.
Jen ten člověk spěje znovu do ráje, jen ten našel pravou cestu k němu, k nejvyššímu štěstí, blaženosti a spokojenosti, který našel pravou cestu k poznání duchovního života. To znamená, že našel zase svou duši, naučil se naslouchat její pokynům a snaží se žít dle nich. Pak teprve je schopen vykonat všechno to, co od něho Bůh žádá a nač tak dlouho čekal.
Pamatujte si: kdybyste měli starostlivou matku, která by vás tak milovala, že by vás na rukou nosila, modré z nebe ráda by vám snesla, za vaší nemocí ošetřovala vás s největší péčí a láskou, pamatujte, že to vše není ještě ani stínem toho, jak dovede o vás pečovat vaše vlastní duše, s jak velikou láskou ona dovede se o vás starat, vás ošetřovat a vychovávat.
Kdo nepocítil blízkost své duše, nedovede pochopit to veliké blaho! A proto vám všem, kteří jste již na cestě duchovního života, tj. na té nejlepší cestě - vám všem vřele doporučuji, abyste se pokusili o to, abyste alespoň jednou ve svém životě poznali vlastní svou duši a mohli se k ní přiblížit, abyste pocítili její velikou lásku k vám a uvědomili si onu mocnou sílu, kterou vám ona umožňuje spojení s vaším duchem. Znám lidi, kteří svou duši dokonce i viděli, což má ovšem velikou cenu pro každého, kdo této veliké milosti dosáhne.
Vaše duše, která je jiskrou Boží, čistá jako horský pramének, odešel prvý člověk jen proto, že se od své duše odvrátil. A tento ráj zůstává pro dnešní lidi ztraceným rájem, protože jim jejich duše nemůže cestu k němu ukázat, jsou-li hluší k jejím projevům a odmítají-li její, mateřsky pečlivou lásku a touhu vidět nás skutečně šťastné.
Zatoužíte-li upřímně po tom, aby se vám vaše duše dala poznat, pak jistě – zasloužíte-li si to – dosáhnete této milosti. Spatříte svou duši, budete s ní hovořit. A v té chvíli poznáte také, jak je krásná a jistě ozve se ve vás lítost, že jste ji nepoznali již dříve. Smutně připomene vám ona, že nebylo to její vinou, protože vy sami jste se jí stále vzdalovali, unikali jste z jejího působení a neposlouchali jste hlas její, ale raději hlas inteligence zla, jemuž jste sloužili a na ni, na duši svou jste zapomínali.
Vraťte se proto ke své duši! Ona zavede vás znovu do ztraceného ráje, abyste našli pak najednou ráje oba, tedy onen ráj pozemský i ráj duchovní. Tyto dva ráje umožní vám dostati se zase k Otci Nebeskému, který s otevřenou náručí čeká na vás a volá vám vstříc:
„Ó pojďte ke Mně, moje milé děti! Jak Mně bylo líto, že jste se ode Mne tak vzdálili, že ty krásy pro vás stvořené nedovedli jste správně ocenit a vlastní rukou jste je ničili!Vy sami jste dobrovolně opustili ráj nebeský, i ráj pozemský! Ó, zůstaňte již trvale v Mé Otcovské náruči, abych mohl Svou velikou Lásku stále vám prokazovat, o vás pečovat, jako o Své nejmilejší dítky!“
Kdo by mohl odolati tomuto volání našeho Otce Nebeského? Kdo by se ještě chtěl zříkat Jeho veliké Lásky? Kdo by nechtěl trvale žít v ráji pozemském a později i v ráji nebeském?
Láska našeho Otce Nebeského je tak ohromná, že není možno uvěřit tomu, co nám z Písma Svatého bylo tradováno o Adamovi a Evě, které Otec dal vyhnati z ráje plamenným mečem Svého Anděla. To není a nemůže být pravda! Toho by nikdy nebyla schopna veliká Láska našeho Otce Nebeského, který nás tolik miluje, jako Své nejmilejší dítky. On Své dítky nikdy neopustil, nikdy jim neublížil, zato však člověk se Mu vyhýbal, Jeho Lásce unikal a dobrovolně utíkal z toho ráje, který Otec Nebeský pro něj připravil.
Dnes vidíte všude kolem sebe šílený spěch. Vidíte celou společnost lidskou, která volila přímo šílené tempo života. Nepozorujete, že je to zmatený hon ke zkáze? Necítíte sami, jak toto temto i směr života vzdaluje člověka stále více a více od všech předpokladů pozemského ráje? A přece náš Otec Nebeský stále nás do tohoto ráje volá!
Jeho Hlas je však hlasem volajícího na poušti. Nikdo Ho neslyší a ani slyšet nechce, aby se v něm neprobudilo nepříjemné svědomí, aby neslyšel jeho výčitky. Proto bude to hrozné vyúčtování, které se k nám tak kvapně blíží!

Řekl jsem na začátku, že ztráta ráje byla a je jen dočasná, protože každý kdo chce, může se zase do tohoto ráje vrátit. Je proto nutné, aby si lidstvo právě v této době na přelomu věku uvědomilo svou dosavadní lehkomyslnost, kterou si připravilo tolik utrpení a vynasnažilo se novým, ušlechtilejším, hlavně však duchovním životem hledat cestu zase zpět – zpět do ztraceného ráje.
Tento ráj otevře se nám znovu v příštím věku vodnářském, a proto již nyní máme se na to připravovat, abychom i my, očištěni, mohli do tohoto ráje také vstoupit, neboť tam očekává nás ta nejvyšší Láska Boží – Kristus.
Bůh vám pomoz ve vašem dobrém předsevzetí a posiluj vás, abyste byli dobře připraveni na tuto cestu do nového ráje. Nepřeslechněte nikdy žádný pokyn své duše, která je a bude vždy vaším spolehlivým vůdcem na cestě k čistému lidství, pravému křesťanství a k radostnému životu plnému účinné lásky, budujících ten nejkrásnější ráj zde na zemi.
Nechť Bůh vás na této cestě provází!

91. Vůle Boží a vůle naše

Když jednou Pán Ježíš byl obklopen velikým zástupem lidí, přišli k němu apoštolové a hlásili Mu: Jest tu Matka Tvá a bratři Tvoji a přejí si s Tebou mluvit. Pán jim odpověděl: Kdo jest Matka má a kdo jsou bratří moji? Ten, kdo plní Vůli Otce Nebeského jest Matkou i bratrem Mým.
Těmito slovy, přátelé drazí, dnes začínám, abychom si při nich uvědomili, koho označil Pán jako bratra Svého. Každého, kdo plní Vůli Otce Nebeského, každého z nich nazývá Pán Svým bratrem.
Mnozí by se velmi rádi hlásili k tomuto bratrství, ale – to věčné ale, za kterým nevězí nic víc, než nedostatek vlastní vůle. Jedni říkají, že jsou příliš nedokonalí na to, aby Vůlí Otce plnit mohli, jiní dokonce říkají i to, že by byli ochotni ji plnit, že však ani sami nevědí, co vlastně ta Vůle Boží žádá, že nikdo Vůli Boží nezná. Tak ovšem mohou mluvit jenom ti, kteří zapomínají nebo nechtí si připomínat jediný příklad plnění Vůle Otce Nebeského, tj. příklad, který nám Svým životem dal Pán Ježíš. Jeho život i Jeho učení jsou dokonalým obrazem života naplněného Vůlí Boží.
Vzpomeňte Pánova kázání na hoře! Toto kázání ukázalo nám, jak Vůlí boží plnit, co v ní nejkrásnějšího hledat a co jest při plnění této Vůle pro nás nejdůležitější.
Radím vám proto dobře – přečtěte si pozorně toto kázání na hoře, aby vám každému bylo jasno, co od vás Otec Nebeský žádá. Poznáte pak, že jest to zase, jako vždy na prvém místě – čistá, opravdová láska. Již ve slově láska – a v její podstatě obsaženo je všechno, co souvisí s plněním Vůle Otce Nebeského.
Milujte se vespolek! Milujte i své nepřátele, milujte všecko tvorstvo Boží láskou upřímnou, čistou, velikou a nedělitelnou, protože kdo takto miluje, nemůže nikoho nenávidět, nemůže nikomu závidět, nemůže svého bližního špatně posuzovat, dovede odpouštět, odpouštět i svým nepřátelům, nikdy se nemstí a za zlé dobrem odplácí.
Ptáte se, proč právě láska je schopna toto vše uskutečňovat?
Především proto, že Otec Nebeský jest Sám nejvyšší, nejdokonalejší a bezměrná Láska a dobro. Proto také On, který Láskou Svou všechno objímá, žádá od nás, abychom i my všechno kolem sebe milovali.
Láska k bližnímu naučí nás mluvit vždy jen pravdu. Pak budeme k sobě navzájem vždy jen poctiví, nebude podvodů, nebude křivd, nebude nesnášenlivosti. Bratrství lásky spojí nás všechny k vlídné ochotě pomoci si navzájem, udělat pro bratra vše, co bude v mých silách.
To je ten ideál bratrské lásky, kterým vrcholí naplnění Vůle Boží. Tak staneme se opravdovými bratry Pána našeho, opravdovými dítkami Božími. Tak staneme se také

schopnými přijmouti v sebe Krista a On i Otec Nebeský bude si moci v nás učinit trvalý stánek.
Čteme-li sv. Evangelia, která sice nejsou úplná a na mnoha místech z lásky k Pánovi, různě přikrášlená, setkáme se velmi často s otázkou Vůle Boží. Musíme ovšem čísti s naprostým klidem v úplném soustředění, a zahloubáme-li se do jejich obsahu, najdeme zde velmi důkladné poučení o Vůli Boží. Kdo dovede Evangelia přijímat více citem než rozumem, dovede se jimi spíše řídit a v plnění Vůle Boží dospívá tak daleko, že se stává bratrem Pána Ježíše. K tomuto bratrství dospěl však jediné tím, že se z vlastní své vůle podřizoval vždy a ve všem, bezvýhradně jen Vůli Otce Nebeského. To znamená, že dovedl uvésti vždy svoji vůli do harmonie s Vůlí Boží.
Pozorujeme-li život v přírodě, musíme dojít k přesvědčení, že je zde platný určitý řád, podle kterého vše se děje, jakési zákony, kterými se všechno řídí. To jsou ty věčné Zákony Boží, které od věků do věků platí stejně pro celý vesmír jako pro naši zeměkouli. Tj. ten světa řád, platný pro život hmotný i duchovní, který udržuje soulad a pořádek v celém vesmíru. Tento nepodplatitelný, nekompromisní řád světa, to jsou ty Zákony Boží, kterými se máme říditi my. Bůh, který všechno moudře řídí, dal světu tyto Zákony, aby uchránil svět před chaosem a zmatkem, který by nastal v tom okamžiku, kdy by se na místě pevného řádu po světě rozhostilo bezvládí, které by porušilo nebo dokonce zničilo moudré řízení všeho života. Tomuto Nejvyššímu řádu musíme se podříditi všichni, a toto podřízení neznamená v podstatě zase nic jiného, než plnění Vůle Boží. Jest to jen pro náš vlastní prospěch a užitek, zachovávat Zákony Boží, žít v harmonii s nimi, protože jen na těchto základech vybudujeme si život opravdu šťastný a spokojený.
Těžké překážky staví se do cesty těm, kdož neplní Vůli Boží a prohřešují se proti Zákonům Božím. Mnohdy velmi bolestně dotýkají se jich následky jejich nemoudrého rušení pořádku, který byl tak moudře Bohem určen pro celý vesmír. Bývají to často těžká utrpení, která tito rebelové prožívají, a to vlastně jen proto, aby je jejich bolest zarazila v jejich nesprávném počínání a přinutila je přemýšlet o tom, co žádají Zákony Boží, co žádá Vůle Boží, kterou nelze beztrestně porušovat.
Kdo dobře pozoruje život kolem sebe a uvědomuje si správně všecko, co se děje kolem nás, co potkává nás i naše bližní, ten pozná snadno i příčiny mnohého utrpení, pochopí, čím toto utrpení bylo vyvoláno a konečně i uvěří, že všecko děje se jen v Vůle Boží. Kdo přijde jednou k tomuto poznání, kdo sám na sobě pocítí nebo v blízkém svém okolí udiví, jak smutné jsou následky neplnění Vůle Boží, ten bude se jistě snažit ze všech sil, aby se této své povinnosti nikde nevyhnul. Ten také naučí se přijímat klidně a pokorně vše, co ho potká, protože vše bude přijímat s vědomím, že všechno řídí Bůh a co On řídí, všecko dobře řídí.
Více důvěry v Boha – a budete mít také více trpělivosti přijímat vše co vás potkává. Je třeba věřit, že všechno, i to nepříjemné i to co nám se nelíbí, vše tj. jen pro naše dobro, pro dobro naší duše, užitečné pro náš život duchovní, pro náš život věčný.
Jen vše dobře promyslete! Zpytujte důkladně své svědomí a pochopíte příčiny všeho, co vás až dosud potkalo, proč se to či ono stalo. A kdyby naše utrpení byla sebe větší, musíme na konec přece jen uznat, že Láska Boží provázela nás celým naším životem a neopustila nás ani v našich nejtěžších utrpeních. Vždyť i tato utrpení byl pro nás velikým ziskem, protože jimi jste rostli, v nich dospívali jste k poznání té pravé cesty, kterou máme jít, abychom plnili Vůli našeho Otce Nebeského. A jest to táž cesta, kterou nám ukázal Pán Ježíš, táž cesta a jediná, která nás doprovodí k našemu spasení, která nám zaručí šťastný, radostný a spokojený život. Cesta lásky – cesta bez utrpení.
Dokud se vůle člověk bude křížit s Vůlí Boží, dokud člověk bude uplatňovat vůli vlastní na úkor Vůle Boží, nezmizí jeho utrpení. Přijímejme je však jako projev veliké Lásky Boží k nám, protože tato cesta utrpení je jedinou cestou k návratu. Přijímejme utrpení jako varovnou výstrahu, jako upozornění, že jsme se v něčem prohřešili proti Zákonům Božím, že

jsme se dopustili něčeho, co by nás od Boha vzdalovalo, že jsme vybočili ze správné a nám předepsané cesty. Toto vybočení znamenalo by nesporně porušení našeho duchovního vývoje, tedy ztrátu pro nás, naši škodu, a proto Bůh tímto utrpením vzpomene na nás, varuje nás.
Jsou to někdy opravdu těžké a bolestné ztráty, které člověka postihují. Vždycky je nutno věřit, že každá ztráta, i taková nenahraditelná ztráta milované bytosti, vše přichází a děje se z Vůle Boží, které se musíme pokorně podřídit. I když pro prvý okamžik zdá se nám to příliš kruté, je třeba pevně věřit, že vše se děje z Vůle Boží pro naše dobro. Však potom později, až získáme časový odstup od oněch nejbolavějších událostí, poznáme sami, že Bůh moudře řídil naše osudy, že právě to, co tehdy bylo pro nás nejtěžší zkouškou, bylo pro nás vpravdě dobrodiním. Nevyzpytatelné jsou cesty Páně! Rozumem svým nedosáhneme kupředu, abychom věděli příčinu všeho, co se s námi a kolem nás děje. Věřme jen, že všechny cesty Páně, jimiž On nás vede, naplněny jsou Jeho Láskou k nám a přijímejme proto pokorně a s láskou, bez reptání vše, co z Vůle Boží k nám přichází. Buďme pevní ve své víře, že Bůh to s námi vždycky dobře myslí.
Bůh obdařil nás v hodině našeho stvoření svobodnou vůlí a rozumem. Tyto dary jsou pro nás zase jen dokladem Jeho veliké Lásky k nám. Naše svobodná vůle má býti řízena osvíceným rozumem tak, aby byla stále v harmonii s Vůlí Boží.
Nikdy nám Bůh nepřekáží u uplatňování vaší vůle, ani tehdy ne, chceme-li, nebo dokonce konáme-li již něco špatného. Nepřekáží nám proto, abychom ve svém duchovním vývoji mohli pokračovat podle svobodné vůle. Máme vždy možnost si rozhodovat o svém jednání, chceme-li zachovávat Zákony Boží či nikoliv, chceme-li svobodně a z vlastní vůle jíti za Kristem či Satanem. A právě proto, že jsme sami volili, musíme také sami nésti následky svého rozhodnutí. Svým rozumem máme posoudit, co je pro nás prospěšnější, zda cesta za Kristem, cesta dobra, nebo cesta za Satanem, cesta zla. Prvá cesta vede ke zdraví, spokojenosti, blaženosti a spáse, druhá přináší bolesti, neštěstí, nespokojenost, zoufalství a nakonec zatracení.
Tady máme právo sami rozhodovat, tady uplatníme svou vůli a Vůle Boží nám ve volbě nepřekáží.
Někdo namítne, že nelze mluvit o svobodné vůle, musíme-li se říditi Vůlí Boží, podřizovat se Jeho Zákonům a poslouchat, co On nám nařizuje. Ve skutečnosti však každý člověk svou svobodnou vůli má a také ji uplatňuje, protože nikdo jej nenutí, aby Vůli Boží poslouchal, jen jeho vlastní vůle může jej k této poslušnosti přivést. Každý náš krok, každý náš pohyb je projevem naší svobodné vůle. Tím závažnější jsou projevy naší svobodné vůle v okamžiku, kdy staneme na rozcestí, abychom volili – cestu za Bohem či Satanem.
Každý rozumný člověk musí uznat, že Zákony Boží i předpisy v učení Pána Ježíše obsažené, jsou pro náš prospěch, pro naše dobro. Není proto tak nesnadné rozhodnout se pro správnou cestu, není proto tak těžké podřídit vůli svou nejvyšší Vůli Boží.
Pán Ježíš ve Svém kázání na hoře ukázal nám nejsprávnější cestu, jak svoji vůli podřídit Vůli Otce Nebeského. Pod vedením neosvíceného rozumu nedovedeme své vůle správně užít ke svému blahu. Mnoho zla napáchal již lidský rozum, který se cítil povýšenější, moudřejší než Moudrost Boží. A přece máme zde příklad všech příkladů – Pána Ježíše, který se pro nás obětoval, lidskou podobu na sebe vzal, prostým lidským životem mezi námi žil, aby nám ukázal, jak máme své vůle užívat ke svému prospěchu.
„Já Jsem ta Cesta, Pravda a Život!“
Jeho život je pro nás příkladem života odevzdaného do Vůle Boží.Toto sjednocení s Vůlí Boží bylo tak mocné a bezvýhradné, že ani ve chvíli největšího utrpení neozval se nikde ani stín nejmenší nespokojenosti. Proto se z úst Ježíšových neozvala otázka: Otče, proč dopouštíš, aby mě mučili? – ale na místo ní byla tu prosba: - Otče, odpusť jim, neboť nevědí co činí! –

To je vrcholný projev sjednocení Vůle Boží s vůlí vlastní, který je vrcholným projevem lásky k bližnímu. Tady vidíme, jak možno trpět bez utrpení, jak možno blaženě žít i v těžkých dnech bolesti, jak možno zůstat spokojeným a šťastným člověkem i tenkrát, kdy druzí dovedou nás jen politovat.
To je ta odevzdanost do Vůle Boží, to posilující a zároveň i uzdravující vědomí, že přijímám všechno z rukou Božích, že vše, co mne potkává, jest jen pro moje dobro, že jsem si vše to sám připravil. Důležitější než všechny události, jest nás poměr k nim. Není tak důležité to co nás potkalo, jako to, jak se k tomu postavíme.
A tady musíme přiznat, že lidé, kteří se dovedou podříditi ve všem Vůli Boží, přijímají vše mnohem statečněji, klidněji a mnohem snáze překonávají všechny překážky. To je ten ohromný dar od Boha, který jim nikdo nemůže vzíti a který má daleko větší cenu než všechen majetek hmotný, o který můžeme být každou chvíli připraveni.
Kolik nespokojenosti zmizelo by ze života lidí, kdyby se ochotně podřizovali Vůli Boží! Kolika zbytečnými prosbami obtěžují lidé Boha, aby dosáhli něčeho, čeho dosáhnouti nemohou! Jak často lidé prosí o věci, jejichž uskutečnění by bylo jen v jejich neprospěch! Jak marné jsou prosby člověk, který se k Bohu obrací jen s prosbou o splnění vlastních přání, ale přání, Vůli Otce nezná a plnit nedovede! A přece Bůh dává všem dle zásluhy, všechno čeho je jim pro jejich dobro třeba, a to i bez modlení a prošení.
Vedle nespokojených potkáváme zástupy lidí nešťastných a jejich neštěstí vyplývá zase jen z toho, že se nedovedou pořídit Vůli Boží.
Matka, ztrativší své jediné dítě, potácí se ve svém neštěstí a nechce slyšet nic o tom, že Bůh je k sobě povolal, že bylo to jen pro jeho dobro, pro dobro oné duchovní bytosti, která byla odvolána. Ale matka ví jen to, že jí bylo vzato něco, o čem se domnívala, že je jejím majetkem a že jí mělo zůstat pro potěšení navždycky. Reptá proti tomu, mnohdy se i rouhá ve svých pochybnostech o Boží spravedlnosti, když mohl vzíti jí její dítě, zatím co jiným matkám děcko ponechá. Tím vším ovšem nic nezmění, jen sama sobě škodí. Nechápe vůbec, že byla to právě ona, která se zasloužila svým předcházejícím životem o to, aby se právě u ní zrodilo dítko, jemuž je vyměřený tak krátký život. Nechápe, že odchod jejího děcka byl nutný nejen pro dobro oné odešlé bytosti, ale i pro ni samotnou, aby ztrátou dítěte pocítila a prožila zaslouženou bolest, kterou si odčiňuje nějaký dřívější svůj hřích a tím byla přivedena na lepší cestu, potřebnou k jejímu duchovnímu pokroku. Matka tato trpí, ale její utrpení nevychází ze ztráty dítěte, nýbrž z její neschopnosti podřídit se Vůli Boží. Kdyby toto dovedla, smířila by se se svým osudem a přestala by trpět.
Mnohdy bývá naše utrpení pro nás zkouškou, jak se k němu zachováme, nakolik dovedeme se pokorně a trpělivě podřídit Vůli Boží. Zde máme příležitost ukázat, jak nezlomná a pevná je naše víra v Lásku Otce Nebeského a zda již opravdu chápeme a věříme, že i toto utrpení je pro naše dobro a že jsme si je plně zasloužili.
Pro toho, kdo v této zkoušce dobře obstojí – a to se podaří jen těm, kteří ve svém duchovním vývoji dospěli tak daleko, že se dovedou ve všem podřídit Vůli Boží – pro toho pak bolest není bolestí, ale radostí, jeho utrpení není pro něj utrpením, ale štěstím. Tito šťastní dosáhli již svého spasení.
Na světě žije i žilo mnoho ušlechtilých lidí, kteří přímo volali po utrpení a utrpení svá obětují a obětovali ne za hříchy své, ale za vysvobození lidí bloudících v temnotám, v nevědomosti hříchu. Touží po tom, aby svými bolestmi a svým utrpením vykoupili jim světlo poznání a navrátili ji zase do náruče Otce Nebeského, přivedli je k čisté, absolutní víře v Ježíše a Jeho svaté učení. Tj. již vyšší smysl pro duchovní oběť za jiné, vyšší smysl pro lásku k bližnímu, kterou prostý lidský rozum těžko dovede chápat. Tj. to pravé a nejvyšší následování Ježíše – Krista, který Sám přinesl tak ohromnou oběť za nás za všechny, a to také zcela dobrovolně, jen z Lásky k nám.

Není na světě člověka, který by se vyhnul všemu utrpení a bez bolesti prošel životem. Vlna života má svoji výšku i hloubku, chvílemi nese nás vzhůru, za chvíli srazí dolů. Ale každý z vás, i tem, který prožil veliká utrpení, začne-li uvažovat o přežitých strastech, od nichž dělí jej již náležitý odstup časový, každý to cítí, že Bůh ho přece jen nikdy neopustil a že mu vždy, i v těch největších bolestech poskytl ulehčení.
Škoda, že toto vědomí Boží blízkosti a uvědomujeme si mnohdy, až když na svoje utrpení vzpomínáme. Docela jinak a snadněji byli bychom se jimi protrpěli, kdyby toto vědomí Boží blízkosti žilo v nás a posilovalo nás právě ve chvíli kritické, kdy nás naše utrpení potkalo. Pevní víra, že Bůh nás nikdy neopustí, naplní nás pokornou odevzdaností do Vůle Boží, a tato odevzdanost učiní z nás hrdiny, kteří statečně všemu odolají a všechno přežijí. Pevná víra, že On je stále s námi, Jeho Láska neustále nás provází, nám pomáhá a nás chrání, učiní z nás lidi šťastné, přijímající utrpení jako příležitost postoupiti v duchovním vývoji zase o stupeň výš. Čím větší jest naše utrpení, tím rychlejší jest cesta našeho vzestupu. Kdo s tímto vědomím žije, ten i v neštěstí, v největším utrpení a bolestech zůstává šťastných a spokojeným člověkem.
Vzpomínám zde na jednu cestu vlakem, kdy jel se mnou jeden redaktor, který se mi začal svěřovat se svojí minulostí. Jeho život byl opravdu bohatý na všeliká utrpení. Tento inteligentní člověk, ať začal cokoliv, všechno se mu hatilo a nikde nemohl zakotvit. Místy až neuvěřitelně zněly jeho vzpomínky na dny, kdy byl bez přístřeší a spával na lavičkách v parku, bez peněz a o hladu. Všechno to však trpělivě snášel, nikdy nezoufal a vždycky věřil, že bude zase dobře. Žil stále v pevné víře, že Bůh ho nikdy neopustí a všechno přijímal jako zkoušky, ve kterých Bůh sám jej zkouší, jak v nich obstojí. A on obstál, Bůh jej neopustil a pomohl mu. Po letech bídy a hladu podařilo se mu přece zakotvit a nalézt příznivé životní podmínky. Dnes je redaktorem velkého denního listu, má slušné příjmy a stal se váženou osobností.
Musel sám na sobě zakusit bídu, aby dovedl chápat utrpení a bídu svých bližních. Touto cestou byl připravován, aniž o tom věděl, na své budoucí povolání redaktorské, aby potom jako redaktor vlivného listu dovedl účinně pracovat pro odstranění bídy a naučil se pomáhat trpícím bližním. Nevyzpytatelné jsou cesty Páně! Je proto nutno věřit, že vše co se děje, i když to nedovedeme hned pochopit, vše děje se za určitým, pro nás většinou neznámým cílem, vždy však jen pro naše dobro.
Nebeský odměňuje Své děti, které takto život chápou a dovedou všecko, i to nepříjemné přijímat s plnou důvěrou a vírou , že děje se tak z Vůle Boží, k našemu užitku.
Co se lidé natrápí, navzdychají, nažalují, co slzí provází je životem! A příčinou toho všeho není utrpení, které člověka potkává, ale člověk sám, jeho neschopnost správně vše přijímat a chápat.
V každém z nás je tolik síly a odolnosti, abychom za všech okolností mohli zůstat klidní, pevní jako skála, proti všemu odolní a nezranitelný. Máme přec svobodnou vůli a rozum, a ty byly nám dány k tomu, abychom se snažili z vlastní své vůle rozumem svým správně chápat život a jednat vždy tak, abychom plnili Vůli Otce Nebeského. On jest nejvýš spravedlivý a Jeho spravedlnosti se nikdo nevymkne. Pošetilé jsou pokusy – vyzrát na Boha svým chytráctvím! Boha neoklamete, svůj rozum na Moudrost Boží nepovýšíte, svou vůli proti Vůli Jeho neprosadíte. Prorážet zeď hlavou, znamená vždycky krvavě se zranit.
Užívejme proto vždy své svobodné vůle a svého rozumu k tomu, abychom setrvávali vždy v harmonii s Vůlí Boží a dobře se nám povede. Budeme šťastni a spokojeni, poznáme blaho pozemského života. Jen chtít – opravdu chtít, protože chtíti znamená moci.
Jděte životem s otevřenýma očima a sbírejte zkušenosti! Měřte výsledky dobrých i zlých činů vlastních i cizích, snažte se pochopit důsledky svého jednání, a nakonec přijdete jistě k přesvědčení, že Vůle Boží vedla vás vždy dobře a s velikou Láskou k vám. Přijdete-li konečně již k tomu přesvědčení, že Vůle Boží má na zřeteli vždy jen a jen váš užitek a

prospěch, nebude vám za těžko jí se podřídit, svou vůlí s Vůlí nejvyššího sjednotit a rozumem svým do rámce Vůle Otcovské se cele zapojit.
Dívejte se na svět z tohoto hlediska, řiďte se Zákony božími a bude vám dobře!
A při svých denních modlitbách k Bohu připomínejte si a vždy znovu opakujte:
Otče náš Nebeský, do Tvé svaté Vůle se odevzdávám, zcela oddaně a pokorně a vroucně Tě prosím: Rač osvítiti mne Svým Duchem svatým! Rač naplnit mne Svou velikou přesvatou Láskou i Svým Božským klidem a mírem, abych dovedl vždycky plně svou vůli podřídit Tvé svaté Vůli, abych se dovedl Jí vždy správně říditi. Já budu ti neskonale vděčen za tuto velikou milost Tvou, za Tvou lásku i za všecky přebohaté dary duchovní i hmotné, které mi stále poskytuješ. Amen.

92. Kdo viděl Boha?

Křesťanský lid je stále udržován v jednom základním klamu. Říká se mu totiž, že Bůh, který je Duch, je neviditelný a proto že nikdy nikdo Boha neviděl a nikdy neuvidí. Proto také lidé mají tak daleko k Bohu. Domnívají se, že je pro ně vůbec nepřístupný, že jest tak daleko a vysoko, že se k Němu nemůže nikdo přiblížit, a že jest tak neosobní, že Ho nikdy nemůže spatřit.
Není to správné. I když Bůh zůstáván neviditelným pro davy těch, kteří se k Němu nedovedou přiblížit a cestu k Němu si najít, přece jen byli a jsou jedinci, kteří Boha skutečně viděli, dokonce s Ním i rozmlouvali. Já sám znám dvě osoby, které Boha spatřily, jedna z nich dokonce v mé přítomnosti.
Pokud je nám známo ze starší doby, byl to král David, který Boha viděl, ba dokonce i slyšel Jeho hlas. Esmera, babička Matky boží na smrtelném loži, když se již její duch odpoutával od těla hmotného, stala s jasnovidnou a také viděla boha. Její dcera Anna, matka Matky Boží, hned po smrti matčině, tedy ještě v letech svého mládí, viděla také Boha, slyšela Ho a rozmlouvala s Ním. Prozatím říkám jen toto, ale v nejbližších letech bude vám dána příležitost, abyste se o těchto věcech dověděli více.
Podobně jako předešlí, tak i Matka Boží sama viděla a slyšela boha a i Ona s Ním rozmlouvala. A že Pán Ježíš viděl Boha a často s ním rozmlouval, je zcela přirozené. To ani církev nepopírá. Méně však jest již známo, že Boha viděl i Petr i Pavel, když byli duchovně odpoutáni od svých hmotných těl. Úplně neznámou zůstává však skutečnost, že ve chvíli, kdy Pán Ježíš připravoval apoštoly na jejich poslání a měl právě před sebou Petra, tu Pavel slyšel hlas Otce Nebeského. Neviděl Ho a ptal se, proč se před ním skrývá, kdo jest, kým jest. A tu se Petrovi Bůh ukázal. Toto Petrovo setkání s Bohem působilo na něj tak mocně, že se úplně zhroutil. Nevěděl v té chvíli nic o svém životě minulém, nevěděl nic o přítomnosti, ale za to spatřil v tu chvíli celý svůj život budoucí, poznal, co jej čeká. A toto poznání, tento pohled do budoucnosti, byl pravou příčinou Petrova zhroucení.
Všichni z těch, které jsem zde uvedl jako osoby, jež Boha viděly, byli buďto Božského původu, nebo byli to vyvolení služebníci Boží, čistí a svatí mužové. Avšak příležitost boha viděti měli i nesvatí, z nichž mnozí teprve po své smrti za svaté byli prohlášeni, jiní pak zůstali pro vždy obyčejnými smrtelníky přes to, že jim byla dána příležitost Boha spatřiti.
Mezi nimi připomínám na prvém místě dobře nám známého hudebního skladatele, velkého mistra Beethovena, který již jako malé děcko Boha spatřil. Sám o tomto setkání vypravuje. On Boha nejen spatřil, ale slyšel i z Jeho úst zníti překrásné tóny rajských melodií, které jej pak provázely po celý život. V tom okamžiku, kdy jako děcko viděl Otce Nebeského, zapomněl, že žije jako člověk, a potom po celý život připadalo mu, že žije jako děcko, že je stále týmž dítětem, jakým byl v okamžiku, kdy po prvé uviděl Otce nás všech.

Beethoven žil jen svým tónům a melodiím, které ho stále provázely. Proto také mohl o své hudbě říci, že tato hudba nikdy nepomine, nikdy nebude překonána, že věky přetrvá. Mohl to říci, protože věděl, odkud tato hudba pochází, kde její zdroj.
Zoufalství zaplavilo duši Beethovena, když zjistil svoji hluchotu. Ne, že by byl Boha již neviděl, ale proto, že neslyšel již tóny z úst Božích vycházející. Tehdy se zhroutil a plakal jako malé děcko. Ne proto, že by ztratil Otce, ale hrůzou nad tím, že Jej již více neuslyší. A v těchto strašných dnech si Beethoven poprvé uvědomil, že již není děckem, a když pohlédl do zrcadla, zhrozil se pohledu na stařeckou tvář, posetou vráskami. Teď teprve si uvědomil, proč na něj chlapci pokřikovali: „Koukej, jak ten dědek má pomačkanou tvář!“ Teď, když sebe v zrcadle spatřil, rozuměl těmto posměváčkům.
Od chvíle, kdy Beethoven přestal Boha slyšeti, a jen Ho viděl, nevycházel již z domu. Jeho okolí považovalo jej za dětinského, jiní spatřovali v tom podivínství, ale Beethoven se vyhýbal lidem. A sám o tom přiznává: „Nedivte se, přátelé, vždyť já celý život nemluvil mluvou lidskou, já mluvil jen tóny Božskými, z Boha vycházejícími. Nedivte se mi, že se musím nyní teprve učit mluvit tak, jako mluvíte vy a proto mějte se mnou trpělivost.“
A když se přiblížily jeho poslední dny a on ležel na své posteli před skonem svým, viděl naposledy Boha. Viděl, a v tom okamžiku také znovu Jej slyšel, protože volal: „Slyším krásnou hudbu!“ On slyšel, ač nikdo kolem něho neslyšel nic. A tu on, vzrušen nadšením, že opět slyší, vzal rychle tužku a po peřině začal čmárati, jen aby v posledním okamžiku zapsal ještě to, co z úst Božích slyšel.
Tak děje se velikým duchům, kteří se dovedli přiblížiti k Tomu Nejvyššímu, k Otci, který nás tolik miluje a který by byl nejšťastnější, kdyby Mu všichni byli tak blízko, že by Ho všichni viděli.
Podobně jako u Beethovena, lze u všech velikých tvůrčích duchů předpokládat, že každý z nich byl Bohem veden, Bohem inspirován a Boha jistě viděl. Komenský, Hus, podobně jako Smetana, Zeyer, Březina, ti všichni zcela jistě Boha viděli, i když o tom sami nic přímo nepověděli. Jsou díla, ze kterých takové setkání s Bohem přímo mluví.
Vezměme si na příklad verše Březinovy. Jeho duch vznáší se přímo nad duchovními sférami, ve kterých se pohybují duše lidské i na vysokém stupni vývoje stojící. Březina byl jedním z těch vyvolených, kteří patří mezi nejvyšší duchy, kteří jsou ve společenství s Pánem, kteří mluvili s Otcem a viděli boha již za svého života pozemského.
Kdo zná dílo Březinovo, musí se obdivovat jeho velikosti a přitom si uvědomit, z jakých hloubek duchovních čerpal náplň i formu svých básní, odkud se bralo to jeho úžasné umění vyjadřovací, ta zpěvnost veršů, jež mnohdy jako modlitba vyznívají. A přece Březina nebyl nic víc, než venkovský učitel. Jeho tvorba a velikost jeho díla byl by pro nás vždy záhadou, kdybychom chtěli odmítat skutečnost, že Březina byl vyvoleným duchem mezi námi zrozeným, který z prostého učitele vyrostl na básníka tak úžasné hloubky jen proto, že našel boha, viděl Ho a dovedl Mu i naslouchat.
Věděl odkud přišel, věděl jaké jest jeho poslání, byl si dobře vědom toho, kdy Boha po prvé spatřil, kdy Ho po prvé uslyšel, kdy začal naslouchati Jeho hlasu, který mu diktoval verše tak krásné, které psal pro nás proto, abychom se i my při jejich čtení přiblížili duchovně k oněm sférám, odkud je Březina přejímal.
Sám o sobě říkal, že rukou neumělou zapisoval tyto krásné projevy, kterým naslouchal z úst Božích a přiznával, že člověk sám není schopen stvořit a napsat cosi tak velikého, krásného – toho jsou schopna jen ústa Boží, jediné Bůh sám.
A teď si představte, jak ohromný význam má pro každého člověka takový okamžik, kdy si uvědomí: Vidím – slyším Boha!
Stalo se mi nedávno, že jsem přijel do jedné malé vesničky u Peček k jednomu těžce nemocnému člověku. Uvítali mne tam zprávou, kterou jsem byl velmi překvapen.

„Jakmile jsem začal s vámi si psát a žádal vás, abyste mne navštívil, zjevil se mi Kristus a řekl mi, že budu zdráv. Ale já přitom viděl také Boha.“ To bylo ovšem příliš silné a zdálo se, mi to u něho i nepravděpodobné. Proto jsem se ptal, jak tedy Boha viděl? Na to nemocný hned obrátil a řekl, že Boha přímo neviděl, ale že Ho tušil, že Ho pociťoval, že jde spolu s Pánem a že je u něho.
Potvrdil jsem mu správnost tohoto výkladu, protože na tom stupni vývoje, na jakém on se nyní nalézá, mohl ve svém chorobném stavu velmi dobře přítomnost Boha vycítit. Ale tu se hned přihlásila jeho žena a tvrdila, že ona ale skutečně Boha viděla. Podíval jsem se na ni a viděl, že z jejích očí září jen dobrota a láska, a chtěl jsem, aby i ona mi pověděla, jak Boha viděla. K mému velikému překvapení řekla mi:“Viděla jsem jen dvě zářící oči a přitom pociťovala jsem velikou a mocnou sílu a jistotu vědomí, že to byl Bůh.“
A já sem jí uvěřil, protože i mně zjevil se Bůh právě tak jako jí. A stejně jako my dva, viděla Boha i jedna sestra, ke které jsem dříve pravidelně dojížděl navenek. Když – bylo to loni před vánocemi – po prvé Boha spatřila, zhroutila se celá a dlouho to trvalo, než jsem ji zase přivedl k vědomí.
Z toho, přátelé milí, vidíte, že nejen Božské bytosti, světci, velcí duchovné a umělci mohou viděti Boha. Byly to dvě zcela prosté, ničím mimořádným nevynikající ženy, které Boha uviděly, a viděly Ho stejně jako já. Věřím přitom, že našlo by se těchto lidí více, než mohu já zde z úzkého kruhu svých známých uvésti.
Proč Ho však nevidí všichni ostatní? Proč je tolika lidem Bůh tak vzdálený? Proč lidé nevěří, že mohou se s Ním setkat?
Největší překážkou je zde nevíra. Lidé nevěří, že je to možné, a právě touto nevírou zbavují se všech nadějí. Ze své nevíry staví kolem sebe nepřekročitelnou hráz, která jim brání, aby se opravdu nemohli k Bohu přiblížit a skutečně Ho vidět.
Nejdále ovšem od Boha jsou ti, kteří Jeho Jsoucnost vůbec popírají. Jsou přesvědčení, že Bůh neexistuje, proto také nepřipustí, že by Ho mohli vidět, ačkoliv přes všechno toto popírání stejně Bůh je všude přítomen, všecko prostupuje a pro každého z nás může být neviditelný.
Chcete se dostati tak daleko, abyste i vy mohli Boha viděti? Povím vám, jakou cestou třeba jít.
Nejlepší církevní a nejvíc věřící příslušník křesťanské církve má k tomuto cíli – Boha viděti, s Ním obcovati – mnohem dále, než nejposlednější spirita. Chápete proč?
Spiritismus, který se sice pěstuje velmi rozličně a mnohdy až příliš primitivně, přece jen, i ve své nejprimitivnější formě ukazuje již cestu k Bohu. Ptáte se jak?
Primitivní spiritisté pořádají kroužky a volají duchy. Nepodvádí-li je medium, které mnohdy předstírá, že je ovládnuto, ač tomu ve skutečnosti tak není, je-li medium opravdu poctivé, pak se jim jeho prostřednictvím může projeviti nějaký duch, cizí astrál. A podaří-li se to, pak již tato skutečnost sama o sobě znamená počátek cesty k poznání podstaty Boží, počátek přibližování se k Bohu.
Ať je volán duch maminčin nebo otcův, ať přijdou volaní či duch jiný, přece jen projeví se duch. Tj. pro nás přesvědčujícím důkazem, že duch se skutečně projeviti může, ať již je to bytost jakákoliv, která prostřednictvím schopného člověka se tu projevuje. My můžeme její výklady poslouchat, můžeme s touto bytostí rozmlouvati. Jsme-li již pokročilejší, máme-li také větší víru a chápeme-li správně úkol spiritismu, pak můžeme dosáhnout i toho, že se neomezujeme pouze na volání duchů, ale čekáme, koho nám Otec náš nebeský pošle z našich učitelů, aby nás poučil. Při takovýchto seancích můžeme se dočkati překvapujících výsledků.
Můžeme-li zde slyšeti projev ducha nedávno zemřelého člověka, třeba některého velikého pracovníka, vědce, umělce, politika, nebo někoho schopného vyjeviti nám něco z budoucího dění, slyšíme tu stále jen bytosti duchovní. Jejich projevy dokazují nám nejlépe, že se můžeme neustále stýkati se světem duchovním a i s těmi, kteří jsou Bohu velmi blízcí.

Jestliže církev katolická věří v obcování svatých a věření toto přímo nařizuje, pak jest to jen potvrzením toho, v co věří spiritisté. Vždyť všichni tito svatí jsou dnes jen duchovné lidí dávno zemřelých, kteří mezi lidmi kdysi žili a po své tak zvané smrti žijí dále životem duchovním. Mají-li příslušníci církve přikázáno věřiti v obcování svatých a tyto svaté vzývati a k nim se i modliti, pak jest jim také dovoleno s těmito svatými obcovati. A toto obcování s nimi není v podstatě nic jiného, než přibližovati se jinou cestou k těmto duchovním bytostem.

Proč tedy my, můžeme-li slyšeti projevy svatých, jako jsem slyšel projev sv. Františka z Assisi, sv.Terezičky Ježíšovy, by i Matky Boží, proč bychom nemohli slyšeti samého Boha? Jest jen rozdílný stupeň na Jakubově žebříku do nebe, který zde rozhoduje. Od prvého stupně nezkušeného spiritisty, který jen věří v posmrtný život duchovní a v možnost styku, třebas i zcela primitivního, s duchovními bytostmi, jest to stále týž věčný život, v němž se nic neztrácí, a je třeba postoupiti o nějaký stupeň výše, aby bylo možno uskutečniti i ono obcování svatých. Život je věčný, od věčnosti do věčnosti, jenom náš život pozemský je dočasný. Náš život věčný trvá od stvoření světa. Naše duchovní já, provázené naší duší, vyšlo od Otce a prožívá zde na zemi různé životy, v nichž se stále zdokonaluje, aby se dostalo stále blíž a blíže k Otci.

Ne každý jde stejnou cestou. Někdo jde cestou ušlapanou, jiný cestou kamenitou, ale všichni kráčíme směrem k Bohu, k Otci, ke svému vlastnímu domovu. Někdo dojde dříve, jiný později, dle toho, jakou cestu volil.

Existuje-li tolikerý život náš, pak můžeme věřit, že všichni ti, kteří z pozemského života odešli a nejsou znovu vtěleni, žijí dále ve sférách duchovních a my můžeme je případně i slyšet, i vidět, bez rozdílu, zda jsou to bytosti obyčejných smrtelníků nebo bytosti Božské nebo dokonce sám Bůh.

Nedávno objevila se v novinách zpráva, že jedno omilostněné děcko vidělo Matku Boží a slyšelo ji mluvit. I když takovým zprávám nevěříte, nikdy se jim nesmějte. Spíše se snažte jim uvěřit, protože pravdivé jsou. Matku Boží vidělo nejen ono děcko, ale i ostatní děti právě přítomné. A nebylo to po prvé, co se Matka Boží lidem zjevila, aby nás přesvědčila a my uvěřili, že se může mezi námi viditelně objevit, že jako bytost Božská má k tomu moc a že tak činí z veliké Lásky k nám.

Také Tereza Neumannová z Konnersreuthu vidí Pána, Matku Boží, a velmi často též sv. Terezičku Ježíšovu, která jest jejím duchovním vůdcem.

Proč ona tyto bytosti vidí a proč je nevidí také jiní?

Snad už vám nebude tak těžko na tuto otázku si odpovědět.

Vracím se nyní znovu k spiritismu, o němž jsme promluvil již dříve jako o vstupní cestě, přivádějící nás do života duchovního. Tento život duchovní je dvousmyslný, tj., má dva významy. Buď znamená život duchů, mezi které nás uvádí, nebo náš vlastní život duchovní, tj. život vnitřní.

Ne každý spiritista, mystik, theosof nebo antroposof žije opravdovým duchovním životem. Jsou mezi nimi mnozí jen žáky, jiní pouhými posluchači, někteří zase jen dočasnými příslušníky jmenovaných společností, a ti mohou míti k duchovnímu životu ještě velmi daleko. Náš duchovní život začíná teprve tehdy, když naše duchovní já je v naprosté harmonii s naším duchem i s naší duší a naše duše s naším duchem nejsou již k sobě v poměru bratra a sestry, nýbrž tvoří absolutní duchovní jednotu. Této jednoty dosáhnou jen ti velcí, vyvolení duchové, kteří dospěli již tak daleko, že jejich duch splynul s duší a ona s duchem splynula s Bohem. Pak, v tomto splynutí mohou Boha samého vidět i slyšet.

Dnes vidím mezi námi mnoho nových tváří, mnoho účastníků, kteří tu ještě nebyli. Přátelé, kteří jste po prvé vkročili v tato místa, buďte nám vítáni. Vítám vás ne za náš spolek, ale v jménu Nejvyššího, neboť vy jste nepřišli o své vůli, z pouhé zvědavosti uslyšet něco, co jste dosud neslyšeli. Vy jste sem byli přivedeni svými duchovním vůdci, o kterých ani nevíte, že

vás neustále provázejí, k ušlechtilejšímu životu vedou a svými vnuknutími k němu vás nabádají. Ukazují vám správnou cestu životem, cestu k duchovnímu, vnitřnímu životu. A proto vy, kteří jste byli přivedeni až sem, vy nově příchozí, neztrácejte již tuto cestu z mysli své a pokračujte po ní dále! Snažte se, pro blaho své a získání nebe, toho pravého nebe, jehož lze dosáhnouti i zde na zemi, snažte se zůstati věrni této cestě, věrni pro celý svůj život!
Ne každý stává se hned vyvolencem Božím Je mnoho povolaných, ale málo vyvolených. Záleží jen na vás, na každém jednotlivci, chce-li zůstati tím povolaným, nebo chce-li se státi oním vyvoleným. Vaše duchovní „já“ musí být naplněno vírou a láskou k Nejvyššímu, aby splynulo co nejdříve s duší i duchem a vy mohli žít ten vytoužený, blažený život duchovní.
K tomu vám dopomáhej Bůh!

93. Jak se přiblížíme k Bohu

Všichni, kdož věří, všichni hledají cestu k Bohu. Mnozí hledají cestu k Němu velmi těžce, bloudí, bloudí tak dlouho, dokud si neuvědomí, že Boha nutno hledati všude a ve všem, kde se jeví nějaký život, že Bůh je s nimi, je v nich, je kolem nich. Jedinou příčinou tohoto marného hledání boha jest to, že se lidé nedovedou Bohu natolik přiblížit, aby Jeho přítomnost všude a ve všem, tedy přítomnost Jeho i v sobě samých dovedli pocítit.
Mnoho je těch, kteří hledají Boha v kostele. Poklekají u oltářů, modlí se dlouze a doufají, že tímto způsobem bohu se přiblíží. Jiní hledají Boha Bibli, v Písmu Svatém a svatých knihách. Jiní vysedávají nad růžencem, odříkávají řady Otčenášů a Zdrávasů, jako by se tímto opakováním – mnohdy zcela bezmyšlenkovitých – mohli k Bohu přiblížit.
Chci se dnes zastavit u toho růžence. Nedávno žádala mne jedna duchovní bytost, abych v tomto shromáždění promluvil o významu růžence. Používám proto této příležitosti, abych vám o něm něco pověděl.
Připomínám, že duchovní projevy přijímám vždy s velikou vírou, ale také s potřebnou kritičností. Proto také jsem se s onou duchovní bytostí přel. Řekl jsem jí, že mám již svůj zcela ustálený názor na růženec a že neschvaluji stálé opakování jedné modlitby, zejména ne opakování Otčenáše, jak je růženec předepisuje. Považuji to za znesvěcení, ba profanování té nejcennější a nejkrásnější modlitby, které nás Pán Ježíš naučil a dále, zdá se mi to úplným obtěžováním Pána Boha, nutit Ho poslouchat tolikrát opakovaná slova.
V dobách, kdy se u nás ujímal socialismus, setkal se jeden socialista s farářem a pozdravil jej: “Dobré poledne pane faráři!“ Pan farář odpověděl na pozdrav a socialista řekl znovu: „Dobré poledne pane faráři!“ Pan farář překvapen děkoval znovu na pozdrav, a tu socialista hned opakoval jej po třetí. To již pana faráře rozhněvalo a ptal se, proč jej třikrát za sebou týmiž slovy zdraví, proč jej nutí, aby mu třikrát za sebou děkoval. Nemyslíte, že je to pouhé obtěžování? – Na to mu pohotově odpověděl onen socialista: „Velebný pane, vy přece děláte totéž v kostele a učíte lid obtěžovat Pána Boha nejen trojnásobným pozdravem, ale v růženci necháváte opakovat desítky Otčenášů několikrát. To není obtěžování Pána Boha?“
Když jsem tuto příhodu vyslovil před onou duchovní bytostí, nebyla s tím spokojena a přesto přese vše trvala na tom, abych přece jen ve shromáždění o růženci promluvil. Nakonec jsem alespoň zčásti přislíbil, protože ona bytost žádala ode mne, abych upozornil alespoň na jednu věc. Tam, kde se v přestávkách mezi jednotlivými desátky vzpomíná nějakého utrpení Pána Ježíše, to prý mám lidem zdůraznit, protože to je velmi důležité pro lidi trpící. Lidé, kteří prožívají právě nějaké utrpení, lehčeji snášejí utrpení svá, připomínají-li si velká utrpení Pánova.
S tím jsem rozhodně souhlasil, ale znovu měl jsem své námitky. Uvědomovat si utrpení Pánovo, to mohou trpící činit i bez růžence, a činí-li to upřímně a soustředěně, pak jistě dojdou k poznání, že jejich vlastní utrpení je pouhou maličkostí, ničím u srovnání s utrpením a mukami, která Pán Ježíš pro nás vytrpěl.

S tímto byla již ona vzácná duše spokojena a já splnil svůj slib a tím i jeho přání – připomenout a zdůraznit, jak důležité jest uvědomovat si stále velikost utrpení našeho Spasitele, jak užitečné jest to pro každého trpícího, ať již jeho utrpení je fysické či duševní a příčina jeho jakákoliv.
Přitom však říkám znovu, že růženec sám o sobě, podobně jako Bible, chození do kostela, na mši, ke zpovědi, k přijímání a podobné plnění církevních předpisů – to vše jsou jen vedlejší cesty, nebo snad jen vedlejší cestičky k hledání oné pravé cesty k Bohu. Těmito prostředky udržujeme nebo posilujeme svou víru v Boha, ale náš odstup, od Boha nás dělící, se nemenší. Tento způsob hledání cesty k Otci nemůže Mu také býti tak milý, jako jediné správná cesta, kterou nám neznačil sám Pán Ježíš.
Připomeňme si nyní, jak nám tuto cestu Pán naznačil a uvědomme si, jak dosažitelný jeví se i její cíl – tj. přiblížení se k Bohu.
Především si musíme uvědomit, že náš Otec Nebeský jest nám všem stejně blízko. Rozdíl jest jen v tom, že každý z nás má k Němu jinak daleko. On jest v nás, prostupuje všechen život v celém vesmíru, každý atom, tedy i nás. Celá příroda jest jediným projevem veliké Lásky Boží, Lásky k nám i ke všemu tvorstvu.
Je proto také zcela správné Boha hledat v přírodě. Ale zase by se mýlil ten, který řekne – já nepotřebuji kostel a půjdu do přírody, tam Boha najdu, protože ani v té přírodě Ho nenajde, nevkročí tam se srdcem i citem připraveným Boha pocítit, do Jeho blízkosti proniknout.
Ptáte se snad, jak se připravit na přijetí, pocítění, spatření Boha? K tomu jest jediný prostředek, jediný pomocník, o kterém jsme již tolikrát zde hovořili – a to – láska. Chcete-li v té přírodě Boha nalézti, pak musíte do ní vkročit se srdcem naplněným láskou ke všemu, co kolem sebe vidíte, láskou nedělitelnou, ve které se můžete se vším jedno cítit, ve které také splynete v jedno s Bohem. Jen naše veliká, čistá láska a mravní síla přiblíží nás bezpečně k Otci Nebeskému – k Bohu.
Což je to tak těžké, dokázat to? Což je to tak nemožné, následovat Krista na Jeho cestě Lásky? Vždyť Pán Ježíš žil tu jako člověk a Jeho pozemský život jest nám tu vzorem a příkladem.On jistě dobře chápal slabosti lidské a nedokonalost naši. Či myslíte, že snad Jeho přikázání i Jeho příklad života Lásky byly dány jakýmsi nadlidem a nikoliv nám? A byl-li příklad Jeho života postaven před nás, bylo-li Jeho svaté učení určeno nám k plnění a následování, pak věřte, že nebylo od nás žádáno nic nemožného, nic víc, než co skutečně leží v našich silách.
Najíti Boha a splynouti s Ním může každý, kdo v duchu a pravdě žije, své povinnosti plní, přikázání Boží zachovává a neodchyluje je nikde od svého úkolu – následovat Krista.
Jeden dobrý skutek, který jako jiskra zazáří do tmy života bez lásky, jedna chvíle zbožného odevzdání se do Vůle Boží, vystřídaná spíláním osudu nebo nenávistnými projevy vůči bližním – taková ojedinělá chvíle nemá valné ceny. Nanejvýš přesvědčí vás samé, že byste to dokázali, že byste to dovedli, že by to šlo, kdybyste z těchto chviliček dovedli stvořit svojí vůlí celé hodiny, dny a konečně celé roky života v lásce, klidu a míru.
Dávat almužnu a potěžkávat hned ve své mysli velikost dobrého skutku, který jsem dle příkazu Pána Ježíše udělal, počítat, že tím si u Pána Boha udělám dobré oko, že mi to On zase jinak vrátí – takové skutky vás k Bohu nepřiblíží. Takto počítající dobrodinec prohrál svou věc již předem, protože dával z vypočítavosti a svůj nepatrný skutek přecenil. Tím hůře pro něj, jestli se snad domníval, že touto almužnou vykoupí nějaký svůj hřích. Ubohý člověk, který si myslí, že může Pána Boha podplatit nebo Jeho Lásku si koupit za peníz, na almužnu obětovaný!
Kdo se chce k Bohu opravdu přiblížit, musí konat dobro pro dobro samo. Jeho dobré skutky musí být naplněny láskou, nikoliv vypočítavým očekáváním odměny, jinými slovy – levice nesmí vědět, co dělá pravice.

Dělat dobré skutky jen proto, že nám to Pán Ježíš přikázal nebo proto, že tím – dle slibů církve – dosáhneme odpuštění, nebo dokonce zaplatit si odpuštění na celou řadu dnů předem – to vše jsou skutky vypočítavosti, nikoliv lásky. Proto také tyto skutky, i když jimi dobro konáme, nemohou se nikdy vyrovnat skutkům lásky. Takové skutky jsou vždy jen obrazem našeho sobectví, kterým se spíše Bohu vzdalujeme než přibližujeme.
Jen s upřímnou, procítěnou a nedělitelnou láskou dostihneme blízkosti Boží, která je požehnáním pro nás i naše okolí.
Uvedu vám jeden příklad, který by se snad mohl mnohému zdát čítankovou povídkou, kdybych sám nebyl jeho svědkem.
Přednášel jsem jednou v malé moravské vesnici – Písařově. Chudý kraj v horách, kde jsem našel zcela prosté, ale velmi zajímavé lidi, kteří velmi vážně chápou náboženství a přibližují se k Bohu zcela jinak, než to zpravidla činí lidé ve městech.
Přednášel jsem o lásce a vzájemnosti, o povinnosti dělit se, ze svých přebytků dávat tam, kde není, mluvil jsem i o tom, jak máme v životě užívati duchovních darů Bohem nám daných, které chováme ve svém nitru, jak dle příkazů Pána Ježíše máme se i ně dělit s těmi, kteří takových darů postrádají.
Přednáška trvala přes tři hodiny, a když jsem skončil, zavedli mne do jedné rodiny, kde jsem byl hostem přes noc. Tam sešlo se ještě několik sousedů, kteří dychtili ještě něco ode mne slyšet a tak jsem vyprávěl o věcech duchovních i světských až do dvou hodin ráno. Pak teprve se sousedé rozešli a šli spát. Druhý den ráno zastavil jsem se v chaloupce, kde mne hned po mém příchodu pohostili mlékem a chtěl jsem se s nimi rozloučit. Byl jsem velmi překvapen, když jsem našel své včerejší posluchače sedět u stolu, tak jak byli v noci přišli domů, postele netknuté – zřejmě – nikdo z nich nespal. Ptal jsem se, co to má znamenat.
„Cožpak jsme po té přednášce mohli jít spat? Vždyť bychom byli stejně neusnuli! Tys nám toho dal tolik k přemýšlení, že jsme si tu v noci, jak jsme ve dvě hodiny přišli, sedli ke stolu a o tvých slovech přemýšleli a povídali, až jsme konečně došli tam, kam slova tvá mířila. Povíme ti také, na čem jsme se uradili.“
A nyní začali vyprávět cosi tak dojemně krásného, že vám příklad těchto dvou lidí musím ukázat, jako příklad pro nás pro všechny.
Žena tohoto hospodáře měla sestru. Obě sestry dostaly od rodičů věnem po třech tisících korunách. To byl pro takovou malou vesnici a chudobný kraj veliký peníz. Tam bývají šťastni a spokojeni, když se jim na poli dostatek brambor urodí. Sestra této ženy byla však stále nemocná, sama nemohla pracovat, aby si něco vydělala, a celé její věno padlo již na lékaře a léky, takže byla právě v situaci velmi špatné a prosila svou sestru o pomoc. Prvá odpověď sestřina byla, že sami nemají tolik, aby mohli rozdávat a nepočítat s tím, že by i u nich mohlo přijít stonání nebo něco podobného, nač by jim bylo peníze třeba.
„Po tvé přednášce, bratře, se mi však v hlavě rozsvítilo – přiznala se žena – a můj muž také to tak cítí. Vidíme, že je to naší povinností podporovat nemocnou sestru. My jsme oba zdraví, můžeme pracovat a Bůh práci naší požehnává, takže máme vždycky dost alespoň těch brambor. Ale sestra je nemocná, nemůže si vydělat, nemá zhola nic, než tu bídu ke své nemoci. Po tvé přednášce jsme se rozhodli, že jí dáme ty tři tisíce, které jsem dostala věnem. Je to sice celý náš kapitál v penězích uložených, ale leží v záložně a my se bez něj také užívíme. Sestře však pomůže to z nejhorších starostí a bídy.“
Věřte mi, že tento okamžik považují za jeden z nejkrásnějších zážitků, které jsem mezi tisíci a tisíci posluchači svými vůbec poznal. Byl jsem přímo ohromen tímto výsledkem své přednášky, byl jsem dojat dobrotou těchto lidí, u nichž slova má tak účinně zapůsobila.
Tito lidé se přiblížili k Bohu tak, že do jejich niter vstoupil Bůh, naplnil srdce jejich takovou láskou, že byli schopni obětí pro ně tak veliké, že se dovedli zříci svého majetku ve prospěch toho, kdo jej potřeboval více než oni.

Tento příklad jest zároveň i obrazem přímé cesty k Bohu. Takovými skutky se každý člověk nejjistěji přibližuji k Otci Nebeskému, který nám všechno dává, vše co máme, od Něho dostáváme, Jeho Láska pečuje o nás stále a nikdy nás neopustí, a On také nepřeje si od nás nic jiného, než abychom dle Jeho příkazu žili a milovali své bližní a pomáhali jim ze všech sil, vždy a všude, kde pomoci naší je zapotřebí.
V roce 1936, bylo to 13. října, snad jste to tehdy četli i vy, objevila se v novinách zpráva, která je také krásným příkladem přiblížení se Bohu. Byl to malý zázrak v dnešní společnosti, ale příklad nad jiné skvělý. V Bratislavě přišel na své obchůzce žebrák do jednoho domu, aby také za dveřmi v třetím patře zaklepal a poprosil o almužnu. Otevřela mu žena, které s velkou lítostí se omlouvala, že mu dnes nemůže nic dát, protože sama nemá ani haléř v domácnosti, a teď právě s hrůzou čeká mlékaře, kterému již dluží 20 K a když mu je nedá, nedostane od něho již žádné mléko a tak již nebude mít ani to jediné, co ještě k jídlu měla – tu svoji kávu. Staroušek žebrák se na chvíli zamyslel, pak vytáhl z kapsy kus hadru, vybalil z něj stříbrnou dvacetikorunu a daroval ji oné ženě se slovy: „Vezměte si ji, abyste mohla zaplatit mlékaři. Až zase jednou budete mít, tak mi ji vrátíte."
Než se žena vzpamatovala, byl žebrák pryč. Noviny poznamenaly k tomu jen to, že se i dnes dějí zázraky.
Ano, byl to zázrak, protože v tom okamžiku vstoupil Sám Bůh do srdce tohoto žebráka, který byl schopen tak krásného činu. On sám – žebrák – který musel chodit dům od domu prosit lidi o almužnu, pocítil v sobě náhle Boha a byl naplněn tak velikou a čistou láskou, že starosti oné ženy nevyslechl hluše a daroval jí všechno, co ve svém hadříku měl nastřádáno, věnoval jí s láskou celý svůj majetek.
Přátelé drazí, zamyslete se trochu nad tím a zkoumejte přitom svá nitra a svá srdce. Přiznejte si, kdo z vás by byl schopen následovat příkladu tohoto žebráka, kdo by dovedl jednat tak, jako ti manželé v Písařově? Dokážete-li prozatím alespoň to, že si poctivě přiznáte pravdu a správně odhadnete, jak daleko máte ještě k tomu, abyste byli schopni podobných činů, udělali jste alespoň první krok na cestě k přiblížení se Bohu. Již toto poctivé a upřímné přiznání znamená vaše probuzení k lepšímu a láskyplnějšímu životu.
Mohl bych vám vypravovat sám ze své zkušenosti celou řadu příkladů, kdy jsem se neubránil slzám radosti nad tím, že se ještě dnes shledávám s opravdu dobrými lidmi. Byli to mnohdy lidé zcela nepatrní, kterých si nikdo zvlášť nepovšimne, a přece oni jsou těmi vyvolenými, kteří nalezli již správnou cestu k Bohu, tu cestu, kterou nám tak krásně naznačil a o níž nás tak přesvědčivě učil Pán Ježíš.
I moje maminka byla jednou z těch žen, které se dovedly přiblížit k Bohu. Byla to sice chudá žena, která sama musela těžce pracovat, ale na lásku byla opravdu bohatá. Jediný žebrák neodešel od našich dveří, aby něco nedostal a k tomu dovedla vždycky každého potěšit dobrým slovem. Tak málo, které mohla dát, dovedla doplnit svou láskou, takže každý žebrák odcházel od nás s vědomím, že našel lásku, pochopení a upřímně s ním cítícího člověk. Každému dovedla maminka osladit chudobu láskou, protože sama z chudoby vyšla a chudobě žila a měla proto pochopení pro chudé a trpící. Dovedla s nimi upřímně cítit, ale přitom měla vždy také cit a úctu k lidské důstojnosti.
Tenkrát jako dítě nechápal jsem ještě, jak zářivý příklad dávala naše maminka všem, se kterými přišla do styku, i nám dětem, kterých měla požehnaně. Teprve když jsem dospěl a přišel k poznání duchovního života, pochopil jsem, kým vlastně maminka byla. Byla ženou, která šla tou pravou cestou k Bohu, nejblíže bývala Mu vždy v okamžiku, kdy s láskou obdarovávala některého chudáka, třebas jen maličkým dárkem, ale provázeného láskou, opravdu procítěnou. V takových chvílích – Bohu nejblíže – cítila jistě, že toho chudáka má opravdu ráda tak jako svého bratra, že by mu ráda dala více, kdyby sama měla z čeho rozdávat.

Pán Ježíš řekl o jedné ženě, která do chrámové pokladnice dala jen dva šarty, že dala nejvíce ze všech dárců, přesto že jiní dávali dary mnohem větší. Ona dala proto nejvíce, protože dala s láskou vše, co měla, zatím co jiní dávali jen nepatrnou část ze svých přebytků. Konala tak z lásky k Bohu a nečekala za to žádnou odměnu. Sám Bůh sídlil v nitru této ženy, která se dovedla zříci všech peněz, jež měla a neuvažovala ani o tom, aby si alespoň malou částku pro sebe ponechala.
To je ten pravý způsob, jak máme dávat, jak ke každému potřebnému bratru se zachovat, jak konat dobro pro dobro samo, bez výhrad a postranních úmyslů – prospět svým dobrodiním sobě samým. Každý ten žebrák, který jen z Vůle Boží přechází nám přes cestu, dává nám příležitost přesvědčit se, jak dovedeme opravdu bližního svého milovat, nakolik jsem se přiblížili či oddálili od Boha. A nezapomínejme, že takový nejubožejší žebrák může být Bohu blíže, než ten, který jej obdarovává.
Veliký mystik mistr Eckehardt velmi dlouho hledal Boha a stále nemohl Ho najít. Proto tak toužil po někom, kdo by mu ukázal cestu k pravdě, která by jej zavedla k jeho vytouženému cíli. Jednoho dne konečně uslyšel hlas Páně, který mu radil: Jdi ke bráně chrámové a tam nalezneš člověka, který ti cestu k pravdě ukáže. Poslechl, šel tam a člověka toho skutečně nalezl. Byl to stařeček, velmi chudě oděný, který mu na jeho pozdrav – Bůh dej ti radostný den! – odpověděl: Nemám nikdy špatný den! Na jeho další pozdrav –Bůh dej ti hojně zdaru! – odpověděl se stejnou jistotou: Nemám nikdy žádný nezdar! Na to řekl mu mistr: Kéž bys byl vždy šťasten! – A stařeček odpověděl: Nejsem nikdy nešťasten!
Mistr zůstal překvapeně stát u stařečka a prosil jej, aby mu pověděl, jak došel k těmto názorům a dospěl k tak veliké moudrosti. A stařeček ochotně vyprávěl.
Když jsem opustil svět a lidi, přišel jsem k poznání, že Bůh je ve mně, řídí všecko, co se kolem mne děje, vše co mám, od Boha mám. Tak jsem se naučil být spokojený a šťastný, ale především – naučil jsem se tak milovat Boha. Jsem-li hladov - velebím Boha. Jsem-li zimou zkřehlý – velebím Boha. Je-li krupobití, sníh, déšť, krásné či špatné počasí – velebím Boha. Jsem-li předmětem pohrdání – velebím Boha. Proto nemám nikdy špatný den. Ty pravíš: Bůh dej ti hojně zdaru! Já ti pravím, že nemám nikdy žádný nezdar, protože žiji a dovedu žít v Bohu. Co On činí, je pro mne vždycky to nejlepší. Co Bůh mi dává a pro mne učiní, ať je to blaho nebo utrpení, hořkost nebo slast, vše přijímám radostně od Boha jako největší zdar. Proto mne nikde žádný nezdar nemůže potkat. Ty pravíš: Kéž bys by šťasten! A já ti říkám, že nejsem nikdy nešťasten, protože toužím jediné po tom, abych byl vždy s Vůlí Boží sjednocen. Uvedl jsem svou vůli úplně v souzvuk s Vůlí Boží, takže to co Bůh chce, chci i já. Proto nejsem nikdy nešťasten a nemohou být nešťasten, protože toužím jen po jediném – být ve Vůli Boží a svou vlastní vůli odevzdal jsem zcela a úplně Vůli Jeho.
Což kdyby tě Bůh uvrhl do pekel? Co bys potom říkal? – ptal se mistr Eckehardt dále. A stařeček odpověděl: Mne uvrhnout do pekel? Mám dvě ramena, jimiž jej mohou objímat. Jedním ramenem jest pravá pokora, kterou ovinu kolem něho a tím jsem sjednocen s Jeho svatým člověčenstvím. Druhým ramenem lásky jsem sjednocen s Jeho svatým Božstvím. Takto objímám Jej, takže i On musel by sestoupit se mnou do pekel. Proto bych raději dlel tam s Bohem, než v nebi bez Boha.
Na to řekl mistr: Z toho jsem vyrozuměl, že pravá láska a pokora jsou přímou cestou k Bohu. Řekni mi nyní, odkud přicházíš?
Od Boha – řekl stařeček.
Kdy jsi nalezl Boha?
Když jsem opustil všechny tvory.
Kde jsi nalezl Boha?
V čistém srdci lidí dobře smýšlejících.
Kdo vlastně jsi?
Jsem králem!

Jak to? Kde máš poddané?
Moji poddaní jsou mé návyky, zlozvyky, žádosti, touhy a já nad nimi vládnu a podřizuji je sám sobě, protože já jsem králem.
Kde jest tvé království?
V mém nitru, protože v něm sídlí Bůh.
Takto poučil staroušek mistra Eckehardta, kde má Boha i Pravdu hledat a kde a jak Boha najde. Naučil se odříkání, žít jednoduchým, prostým životem, naplnit život velikou, čistou láskou, zachovat mravní sílu, poctivost a pravdomluvnost – toho je třeba každému, aby nejsnáze Boha nalezl a k Němu co možno nejvíce se přiblížil. Nejdůležitější je přitom ovšem láska, láska konající dobro, protože v tom okamžiku, kdy láska dobrým skutkem se projeví, v tom okamžiku je Bůh v nás.
Zeptejte se těch, kteří konají dobro pro dobro samo a nezištně pracují pro celek, jak jsou šťastni a spokojeni. Pozorujte je sami, a přijdete k poznání, že takoví lidé prožívají nebe již zde na zemi a nemusí čekat na ně až po smrti. Oni svými dobrými skutky budují království Boží, toto království je v nich a proto jejich život je plný štěstí, blaha, spokojenosti, radostných pocitů a klidu. Oni vykonávají svou nejkrásnější povinnost a tím se nejblíže přiblížili k Bohu. Jejich příklady jsou tak přesvědčivé, jejich radostný poměr k životu i k bližním tak harmonicky zářící, že každý, kdo do jejich života blíže nahlédne, přál by si následovat je.
Vynasnažte se proto všichni dosáhnout toho blaha, které oni dovedli si vytvořit. Až jednou poznáte, jak ohromného bohatství tím získáte, nezaměnili byste je pak jistě za žádné miliony, protože budete blízko Boha, že budete neustále pociťovat Jeho velikou, přesvatou Lásku Otcovskou. Přeji vám všem, aby Bůh seslal do vašich niter alespoň paprsek Své Božské Lásky a zanítil v nich upřímnou touhu co nejvíce k Němu se přiblížit.

94. Podvědomí

Než přistoupím k vlastnímu pojednání o našem podvědomí, chtěl bych alespoň stručně připomenout co vlastně jste, čím je naše bytost a z čeho se skládá.
Naše viditelné tělo je složeno z mnoha set miliard buněk. Tyto buňky váže dohromady etherické tělo, tj. ten život v nás, který jest nejen v jednotlivých buňkách samých, nýbrž i v celku, etherickým tělem udržovaném. Toto etherické tělo, neviditelné, duchovní, dostal každý z nás od své matky, neboť matka dělí se o své etherické tělo s každým dítětem, kterému dává život.
Vedle tohoto těla etherického, které oživuje naše tělo hmotné, máme ještě jedno tělo duchovní, zvané astrální. Toto astrální tělo jest naším vlastním „já“, naší individualitou, nikoliv však duší. V něm jest naše vědomí, rozum, vůle, pocity – nikoliv city, vášně i podvědomí.
Astrálním tělem vědomě žijeme, jím se pohybujeme, jeho forma odpovídá přesně formě našeho těla hmotného, fysického. Pokud astrální tělo sídlí ve hmotném těle a je s ním správně spojeno, vyzařuje naše tělo tak zvané, dosud neviditelné obduší čili auru (mimo fluidy). Tato aura vyzařuje u každého člověka jinak, a to dle dokonalosti, jaké již člověk dosáhl. Proto je také různě zbarvena a působí také do různých vzdáleností. Jsou lidé, jejichž aura vyzařuje jen velmi málo nad obrysy jejich těla fysického. Naproti tomu však lidé duchovně pokročilí, ušlechtilí, naplnění duchem spojeným dokonale s duší, vyzařují svou auru na velikou vzdálenost. Setkáme-li se s takovými lidmi, pak již na velkou vzdálenost pocítíme cosi, co se nás příjemně dotýká a na nás blahodárně působí.
Poznávati lidi podle jejich aury vyžaduje již určité vyspělosti duchovní, aby schopnosti pociťovat a vnímati cizí auru, byly již dostatečně vyvinuty. Z aury poznáváme také, zda se

setkáváme s člověkem nám sympatickým nebo nesympatickým, dle toho, je-li vaše aura s jeho aurou v dobré harmonii nebo v nesouladu.
Setkáme-li se s někým po prvé a pociťujeme k němu zcela bez příčiny odpor, pak pravou příčinou toho je, že na vás zapůsobila jeho znečištěná aura, která se nepříjemně dotýká vašeho astrálního těla.
Setkáváte-li se s člověkem, který v prvém podání ruky je vám sympatický, pak je to jistě člověk ušlechtilý, duchovně vyspělejší, s čistou aurou, s čistým astrálním tělem a harmonickým já, ve kterém sídlí Boží mír a klid.
Podle toho, jak na nás zapůsobí aura člověka, s nimž se setkáváme, můžeme poznati, jaké jsou jeho základní vlastnosti. Aura vám prozradí, máte-li před sebou člověka ušlechtilého, láskyplného nebo sobce, hovícího zlu. A totéž prozrazuje aura vyzařující z nás, z našeho astrálního těla, ve kterém jest i naše vědomí a podvědomí.
A nyní si povězme něco o rozdílu, který je mezi vědomím a podvědomím.
Vědomí jest všechno to, čím si uvědomujeme okolní svět, tedy vše, co vidíme, slyšíme, svými smysly chápeme a vnímáme. Ve vědomí jest také vše to, čemu jsme se naučili z knih, přednášek apod. to vše zůstává v našem vědomí a to tak dlouho, dokud máme svou vlastní paměť natolik vyškolenou, aby v mozkových závitech udržela to, co čtením, poslouchánim, učením získala a přijala.
Podvědomí nemá své sídlo v mozku jako vědomí, ale ve slunečním pletivu (v plexu solaris), které je umístěno nad žaludkem. Jest to ono místo, na kterém se u vyspělejších lidí duchovních objevuje rozkvetlý lotus a na kterém člověk, který je přiveden k zasvěcení duchovnímu, pocítí planout oheň a může v něm i spatřiti hořící lotus. Z mnoha různých knih můžete se o tom dovědět více, avšak málokdo dovedl by to pochopit, tím méně pak někomu jinému to vysvětlit. K tomu je třeba tento krásný fakt sám prožít osobně.
Stalo se mi jednou již na lůžku, po mé večerní modlitbě, že jsem najednou uviděl světlo, které se stále zesilovalo. Zprvu veliké, menšilo se stále, ale tím intensivnější a intensivnější byl jeho jas. Tázal jsem se v duchu, co to má asi znamenat. Tento žár byl tak silný, že jsem měl pocit, že shořím. To bylo po prvé, kdy jsem vědomě zažil rozzáření svého lotusu. Když jsem se po chvilce uklidnil a pochopil, co se vlastně děje, viděl jsem na svém sluneční pletivu hořící, jasně svítící otevřený lotusový květ, do něhož se soustředilo ono ohromné světlo, které jsem prve uviděl a které tímto soustředěním a zhuštěním vydávalo tak intensivní žár.
Dík této zkušenosti, mohu vám o takovémto zážitku a jeho účinku povědeti alespoň to, co jsem prožil a pocítil při něm já.
V místech našeho slunečního pletiva je náš duchovní mozek – nelze jej ovšem ztotožňovat s mozkem tělesným – a v tomto duchovním mozku sídlí naše podvědomí. V něm pak ukládají se a jsou uloženy a zachovány všechny zkušenosti, které naše já za celou řadu milionů let svého vývoje si nastřádalo. Tedy všechno, co důležitého se kdy po celou tu dobu s námi dělo, pokles shora dolů do hmoty, i náš vzestup, kdy od nerostu různými proměnami života rostlinného, zvířecího, stoupali jsme k životu člověka primitivního a od něho až ke stupni člověka rozumového, tj. na pátý stupeň, na kterém většina lidí dnes žije, všechny zkušenosti za celou tu dobu jsou uloženy a zachovány v našem podvědomí. Ale o tomto podvědomí a o zkušenostech v něm uložených naše vědomí zpravidla nic neví. Příčina toho spočívá především v tom, že naše vědomí je příliš hmotné, ne tak duchovní, aby mohlo postřehnout to, co v podvědomí je skryto. A přece všichni žijeme jen na podkladě těch zkušeností, které v našem podvědomí jsou zachovány.
Všechny naše skutky, myšlenky, zážitky, celý náš život vůbec a celé dění našeho života, vše je vedeno, aniž bychom to tušili, naším podvědomím.
Kdybych vám řekl, že snad všichni jste prodělali ve svých předcházejících životech, od primitivního člověka počínaje, všechno zlo, všechny špatnosti, jichž se člověk vůbec může dopustit, nechtělo by se vám přiznat si to. Představa, že i vy jste kdysi kradli, loupili, vraždili,

podváděli, lhali, pomlouvali i křivě přísahali, je vám úplně cizí, ač u mnoha z vás je to naprosto pravdivé. Člověk ve svém vývoji musel poznat zlo hodně zblízka, z vlastní zkušenosti, aby pochopil jeho dosah a dovedl se ho napříště vystříhat. Kdo z vlastní zkušenosti prožil následky všech těchto zel, musí se jich sám v budoucnosti hrozit.
Proč nejste již dnes schopni vraždy, loupeže, krádeže a podobných zel? Především proto, že ve vašem podvědomí jsou dobře uloženy vzpomínky na těžké následky vám spáchaného zla a vaše podvědomí varuje vás, abyste se již takových špatností nedopouštěli. Tyto zkušenosti o následcích spáchaného zla jsou tak silné, že se vryjí do paměti vašeho podvědomí tak, že jsou nezapomenutelné. Zůstávají živé v našem podvědomí a my, těmito zkušenostmi bezděky vedeni, žijeme již život ušlechtilejší.
Proto také jest podvědomí tak důležitou složkou našeho života. Lidé, žijící jen hmotařským a sobeckým životem, nechtějí nic o podvědomí slyšet. Říkají tomu všelijak, jen nikdy nepoužijí pravého jména pro ně a nejraději o něm ani nemluví, ani sami v sobě o něm neuvažují. A přece by větší pozornost lidskému podvědomí věnovaná umožnila i vědcům snazší studiem o člověku samém, zejména pak o celém jeho duchovním vývoji a stálém zdokonalování se.
Mnohý se ptá, co je příčinou toho, že lidstvo jde ve svém vývoji stále kupředu a stále výš? To je zásluhou zase jen lidského podvědomí. Lidstvo poznávalo v minulých životech stále více a lépe následky spáchaného zla, které se snaží postupně ze svého života odstraňovat jedno po druhém. V každém předcházejícím životě každý z nás odložil něco ze své nedokonalosti, aby se stále více přibližoval k obrazu Božímu a stal se zase tak čistým a dokonalým, jak původně z rukou Tvůrcových vyšel.
Nedejte se splést tím, že ještě dnes vidíte stále na světě tolik zla, které dosud neztratilo moc nad lidstvem. Jsou ještě ubozí jednotlivci, kteří, od Boha odvráceni, poslouchají svody knížete zla a podléhají mu. Ti však musí ve svém vývoji poznati následky tohoto zla jimi spáchaného, aby se mu pak i oni v budoucnu dovedli vyhnout.
A to, že právě v poslední době vidíme kolem sebe tolik zla, to má svou vážnou příčinu v tom, že se právě blížíme přelomu věků, tj. ke konci vlády nadrozumových lidí, těch lidí, kteří se dávají vésti pouze svým, dosud neosvíceným rozumem a proto podléhají tak snadno zlu. Protože se s tímto přelomem věků blíží také všeobecné zúčtování se vším zlem, musí nyní toto zlo vyplynouti na povrch, jako špína ve vařící vodě, aby bylo jasněji poznáno a dalo se snadněji odstranit.
Budoucímu vývoji lidstva, které vstoupí do vyššího stupně svého duchovního vývoje, nesmí již zlo překážet na cestě k jeho zdokonalování se. Proto také nyní, při druhém příchodu Páně, pozbylo zlo již své klíčivosti a staré zlo snaží se vybít se na konci svého panování co možno nejintensivněji. Tak se lidstvo podobně, jako strom za prudké vichřice, zbaví všech suchých a shnilých větví, všech nezdravých výhonků. Jen zdravé větve, pevně spojené s kmenem, zůstanou ve vichřici netknuté. A tak podobně i lidé, pevně v Bohu zakotvení, zůstanou netknuti i tehdy, kdyby sebe větší vichřice přes jejich hlavy se přehnala. Jako var očistí špinavou vodu od všeho kalu, který vyplave na povrch, tak také nynější rušná doba očistí lidstvo od všeho zla, bahna a kalu.
Dnes se již v duchovní život více věří a mnoho lidí stará se již o to, k čemu se jejich srdce kloní, přemýšlejí o popudech, které ze svého podvědomí dostávají. Začínají chápat, že zde musí být něco vyššího a ušlechtilejšího, než tento náš život hmotařský, jemuž dosud většina lidí je zaprodaná tak, že v touze po penězích, po hmotném blahobytu nezastaví se ani před těžkými hříchy. Tj. to rozhraní věků, ve kterém začíná vážný boj mezi dobrem a zlem, mezi životem hmotařským a čistě duchovním, boj, který musí skončit jen vítězstvím dobra. Sám Otec Nebeský i Kristus, nejvyšší Láska Boží, působí tu, a Oni očistí lidskou společnost od všeho zla i od lidí, zlu dosud nakloněných.
Proto Bůh připouští, aby se tolik zla objevilo před našimi zraky, abychom si zlo tím více ošklivili a svým utrpením stali se lepšími a dokonalejšími. Dva tisíce let uplynuly od příchodu

Pána Ježíše, je jistě dlouhá doba! A celá tato doba byla lidstvu dána k jeho zdokonalování se, takže za tu dobu lidstvo mohlo se již naučit žít podle učení svého velikého Mistra. Proto nyní, v polovině dvacátého století, se lidstvo musí konečně již rozhodnouti pro plnění svých povinností vůči Otci i vůči sobě samému a tyto své povinnosti plnit přesněji a lépe než dosud, aby konečně zlo, které se nám nyní v tak strašné míře ukázalo, mohlo býti potřeno a odstraněno.
A bude to zase naše podvědomí, které každému z nás ukáže, na jakém stupni vývoje stojíme a jakého zla jsme schopni, čeho všeho se musíme vystříhati, abychom se přiblížili k té dokonalosti, kterou od nás žádá Bůh.
Bůh nežádá od nás nikdy žádné nemožnosti! Od každého žádá vždy jen to, k čemu jeho schopnosti podle dosaženého již stupně duchovního vývoje stačí. Bůh nám však ponechal svobodnou vůli a ona rozhoduje o tom, chceme-li jít kupředu rychleji či pomaleji, avšak kupředu jít musíme všichni bez výjimky, nemáme-li býti k tomu donucováni velikými utrpeními.
Každý jde jinou, svoji cestou, každý pokračuje jinak. A v tom právě je ten veliký rozdíl, který se objevuje v různosti stupňů vývoje jednotlivců. Snadno pochopíte tento rozdíl, budete-li číst jednotlivé odstavce knihy Santiho „Životní normy“. Zůstaňte věrni postupu, jejž vám uspořádáním naznačil autor, přemýšlejte však o každém jednotlivém odstavci, až konečně v zrcadle těchto úvah spatříte sami sebe, jak daleko jste již ve svém zdokonalování se dospěli, co vám ještě chybí, čeho ještě musíte dosáhnout, abyste se stali ještě dokonalejšími.
Nestačí ovšem takovou knihu jen zběžně přečíst a odložit. Je třeba nad každým z těchto 365 odstavců se pozastavit, u každého se zamyslit a ujasnit si, zda to, co právě přečtený odstavec od vás žádá, jest vám již běžné, samozřejmé tak, že podle toho již žijete. Je-li tomu tak, pak teprve můžete jít dále a se stejnou svědomitostí a pravdivostí promyslet požadavek dalšího odstavce. Přijdete-li k místu, které vám připomene cosi nového, shledáte-li, že dosud nežijete dle tohoto předpisu, pak nesmíte jít dál, dokud si tuto novou myšlenku nepřivlastníte a neosvojíte si schopnost říditi se jí ve svém denním životě. Nemyslete na to, že těchto 365 paragrafů musíte probrat za 365 dní, abyste je absolvovali během jednoho roku všechny. Nevadí, bude-li vám to trvati delší dobu, jen když tuto naznačenou cestu k dokonalosti proberete opravdu důkladně, poctivě, aby se její účinek opravdu projevil.
A zase bude vám přitom důležitým pomocníkem vaše podvědomí, které vám bude ukazovat, co jste již ve svém vývoji získali a co vám ještě chybí a čeho při dobré vůle můžete dosáhnout.
Kdybychom chtěli hlouběji do svého podvědomí vniknout, marně bychom se o to pokoušeli. Marně snažili bychom se poznati všechno, co v něj je uloženo a nastřádáno. K tomu nestačí ani náš rozum, ani naše vědomí, ani dosažený stupeň duchovního vývoje. Je třeba nejprve dospět na vyšší stupeň našeho poznání, a teprve zde může se nám podařit, že se náhle odtrhne clona, která zastírá všechna ta hluboká tajemství v našem podvědomí ukrytá. Pak objeví se nám náhlé obrazy všech našich minulých životů a všeho toho, co jsme v nich prožili.
Jsou to ovšem případy velmi vzácné. Vzpomínám zde na Krišnamurtiho, jemuž byly zjeveny alespoň všechny předcházející lidské životy jeho, aby poznal všechny své dřívější skutky, kterými si zasloužil dosáhnout tak vysokého stupně svého vývoje, na kterém dnes stojí. Je to již opravdu vysoký stupeň lidské dokonalosti, které dosáhne jen člověk opravdu ušlechtilý jakožto odměny za velikou řadu láskyplných skutků z minulých životů. Je to dokonalé poznání sama sebe – a tj. ohromný dar od Boha. Tím naplňují se Slova: „Poznej sama sebe a poznal jsi Boha.“
Pokuste se, přátelé, pokuste se o to, poznat dokonale sama sebe! Mnohému z vás nepodařilo by se více než poznat, kým jste teď, čeho jste již dnes schopni a neschopni, co vám ještě chybí. A budete-li k sobě upřímní, uvidíte za tohoto sebepoznávání i své dosavadní chyby, vady, zlé náklonnosti, tj. – poznáte nynější stupeň svého vývoje. Toto poznání samo o sobě je

již pro nás velmi důležité! Poznáte-li svou dosavadní nedokonalost, všechny své sklony, k čemu ještě tíhnete, co jste ochotni dělat, nebo čeho se dovedete již vystříhat, má to pro vás velikou cenu! Tj. poznání sebe sama na nižším stupni. Avšak to vlastní poznání, jak bylo řečeno – „poznej sebe sama a poznáš vlastní poznání, jak bylo řečeno – „poznej sebe sama a poznáš Boha!“ - to platí pro nás všechny teprve tehdy, když jsme již schopni poznat všechno, co jest nastřádáno a uloženo v našem podvědomí.
Vidíte, jak se důležitost podvědomí rozrůstá! Jistě již začíná se vám nyní jevit, v jiném světle, než jak se mnohému z vás z počátku zdálo.
V podvědomí uložené zážitky a zkušenosti dostávají se u mnoha lidí na povrch jen po kusech, po částech. Někdy objeví se také celé úseky některého z minulých životů.
Stává se na příklad, že někdo prožívá ve snu nebo v okamžiku polosnění, polovědomí nebo i v bezvědomí něco, o čem ví, že již jednou prožil. Nemůže se však upamatovat, kdy to bylo, neví kam tento okamžik svého života zařadit. Ve skutečnosti se to však oddělila částečka z našeho podvědomí a dostala se napovrch do vědomí, které ji přijalo a proto byli jsme schopni si také uvědomit, co prožíváme nebo co jsme prožili.
Sešel jsem se s jednou dámou z rodu Smetanova. Byla to žena velmi ušlechtilá, a ačkoliv nebyla členkou žádné duchovní společnosti, ani spiritkou a z duchovních věcí neznalo skorem nic, přece mně vyprávěla z vlastních zážitků tak ohromné věci, že bychom jí mohli všichni závidět. Sama si to nedovedla ani vysvětlit, jak k těmto bohatým zážitkům dochází. Bylo to jistě řízením Božím, že jsem se s ní sešel na Špičáku, a jistě proto, aby se jí dostalo vysvětlení o všech jejich záležitostech, které se jí objevovaly z jejího podvědomí.
Vyprávěla, že se jednou v Krkonoších posadila na balvan, aby si odpočinula. Nevěděla ani o tom, že přišla do bezvědomí, že se její astrál vybavil a ona se dostala do krásného antického parku se sloupovím. Procházela se tu po cestičkách pečlivě upravených, viděla krásné kašny a fontány, altány starodávné architektury a přitom se tu cítila jako doma, jako by tam žila stále.
Po prvé, když se po takovémto zážitku vzpamatovala k plnému vědomí, mnoho se tím nezabývala. Divila se jen, že snila, ač bylo nepochopitelné, že by byla na onom balvanu usnula a také se domnívala, že nespala. Přesto však chodila v parku, který jí připadal známý, uvědomovala si každou cestičku, věděla předem, že přijde ke známému jí glorietu, že u druhé cestičky je kašna, prostě věděla předem co uvidí a kam přijde.
Z jejího podvědomí se vybavila skutečnost, prožitá v v některém z jejích minulých životů. Ona v tom prostředí kdysi skutečně žila, procházela se ta denně a tehdejší zážitek otiskl se tak mocně do jejího podvědomí, aby jí jednou všechna tato krásna byla připomenuta jako důkaz, že dospěla již k vyššímu duchovním schopnostem, jichž si sama nebyl vědoma.
Mnoho podobných a i jiných zážitků měla ona dáma a přibylo jich jistě v posledních letech dost a dost. Mnohé z těchto zážitků, o kterých mi vyprávěla, spadají již do jiného okruhu duchovního života a nemají přímé souvislosti s podvědomím, proto také je tu ani neuvádím.
I na tomto případě můžeme se přesvědčit, jak Bůh se stará o naše duchovní vyspívání a jak ohromnou cenu pro náš duchovní vývoj má právě naše podvědomí, do něhož se přesně a věrně zaznamenává vše, co prožíváme a konáme, vše, co jsme kdy ve svých minulých životech prožili a vykonali.
Je to jistě moudře zařízeno, a má to svůj hluboký význam, že vše to, co jest v našem podvědomí zachováno, není nám prozrazeno dříve, než dokonale vyspějeme. Kdyby se před člověkem dosud duchovně nevyspělým odhrnula clona jeho minulosti, mnohé skutky z jeho minulých životů vyvolaly by v něm úplné zděšení, jiné mohly by být nerozumně zneužívány, na jiné snad byli bychom zbytečně pyšní. Teprve když přijde doba k tomu vhodná, odhalí se nám rouška tohoto tajemství a my se dovíme právě to, co by nám pro náš nynější život mohlo být užitečné.

Proto, dobře vám radím, věnujte svému podvědomí více pozornosti než dosud! Především pak starejte se o to, aby všechny vaše nynější skutky byly jen dobré a naplněny čistou láskou, aby vaše podvědomí nebylo nadále zatěžováno ničím, co by je mohlo znečistiti a ještě více zatížiti. Urychlíme tím vzestup svého duchovního vývoje a tím také dosáhnete jednou té milosti, že se vám tajuplný obsah vašeho podvědomí stane přístupným a známým.
Bůh vám k tomu pomáhej!

95. Poznání

Velmi často slyšíte, zejména mezi lidmi ze spiritistických kruhů, že říkají: „Já jsem již v poznání, já jsem poznal již duchovní vědy“ apod.
Jisto však je, že kdyby byli opravdu v poznání, pak by jistě takový nesmysl neříkali. Každý, kdo jen trochu vnikne do tajemství duchovního života, uvědomuje si především, že dospěti k opravdovém a dokonalému poznání jest to nejvyšší, čeho může člověk za svého života pozemského dosáhnouti.
Jest nejen mnoho druhů, ale také různé stupně poznání. Záleží jednak na tom, čeho se poznání týká, a dále na tom, jak hluboce jsme do tohoto poznání vnikli.
Chtěl bych se zde obírati především poznáním ve věcech duchovních. Prvým předpokladem jest důkladné poznání sebe sama, dále dokonalé poznání světla pravdy, poznání Moudrosti a Lásky Boží, poznání dobra a zla, poznání vnitřního života a všeho toho, co s ním souvisí. To jsou tedy základní pilíře poznání pro každého člověka, který chce kráčet cestou duchovní a chce míti na této cestě úspěch, aby dospěl k nejvyššímu poznání Krista v sobě a k poznání neustálého spojení s Otcem Nebeským
Ptáte se, jak tohoto poznání dosáhnouti? Nezazlívejte mi, odpovím-li snad příliš stručně: Jen láskou, pokorou, čistotou mysli a absolutní vírou. Vírou přicházíme k poznání a poznáním pak k přesvědčení, proto jest víra tak důležitým činitelem.
Ptáte se, jak získáte víru? Víra jest nejdůležitější článek, ba podmínkou šťastného lidského života, zejména života duchovního. Víra je veliký dar Boha a můžeme ji získati zase jen láskou. Tou láskou, která pramení přímo ze samého Boha-Krista, která v celém vesmíru je základní silou, uvádějící vše v život, vše při životě udržuje a nám všem tolik dává, dovedeme-li ovšem její dary správně přijímat. Jen tato všemocná láska přivede nás k dokonalém poznání.
Velmi se mýlí všichni ti, kteří přišli k poznání něčeho závažného bez víry v Boha a v Jeho tvořivou moc, domnívají-li se, že jejich poznání bude úplné. Bez této víry, že všechno jest jen Bůh, v Bohu a Božském vševědění a proto že také jen od Něho můžeme všeho dosáhnouti, nedojdeme nikdy k pravému, dokonalému poznání.
Přesvědčila mne o tom znovu nedávno vyslechnutá přednáška jednoho vynikajícího universitního profesora, který se zabýval otázkou vzniku života na zeměkouli. Přiznávám se, že jsem byl velmi zvědav, jak tento učený a velmi ušlechtilý pán hledí na vznik života. Dověděl jsem se, jak pracně takový biolog zkoumá až do nejmenších podrobností buňky, které tvoří tělo rostlinné, nerostné, zvířecí i buňky lidské. Když však toto všechno si ujasní a dopodrobna zjistí, když již se domnívá, že došel k poznání všeho, tu se před ním objeví největší záhad, před kterou se zastaví, největší otázka, na kterou nedovede odpovědět: Jak vznikl život v těchto buňkách? Kde, v čem je zdroj toho života, který nemůže popřít v žádné buňce, ani v buňce nerostné? A právě k zodpovědění této nejzávažnější otázky chybí mu to nejdůležitější poznání, které může získat jen vírou, že všechen život do celého vesmíru vdechl jednou sám Bůh, Stvořitel všeho, kterým je Kristus – nejvyšší Láska.
Kdyby takový vědec sebe více bádal o hmotě a podařilo se mu rozluštit a vlastním rozumem pochopit mnoho záhad, nepřijde jen nikdy k poznání a rozluštění té největší záhady, kterou je

právě vznik všeho života na zeměkouli. Toto poznání nedá mu nikdy rozum a jím vedená věda, nebude-li ji provázet absolutní víra v nejvyššího Tvůrce všeho.
A protože Tvůrce všeho je Duch, proto také k poznání všech záhad v tvorbě Boží můžeme se dostati jen cestou duchovní, jejímž hlavním východiskem i podmínkou je láska, pokora a víra, která nás nakonec přivede k přesvědčení a pochopení i těch největších záhad života, tj. k pravému a dokonalému poznání.
Dnešní, ohromně pokročilá věda lidská, přišla již tak daleko, že zjistila existující život ve všech buňkách. To, co jí zbývá ještě zjistit, je právě onen zdroj, pramen, příčinu, která tento život tvoří a udržuje. A k tomuto poznání nedojde nikdy bez opravdové víry.
Onen učený pan profesor, kterého mám osobně velmi rád, dokazoval ve své přednášce, že o vzniku života existují pouhé hypothesy, že se lidé domnívají, že existuje jakási vyšší síla, která tento život stvořila a všemu život dává, ale to vše že se nedá nijak dokázat. O Bohu se ovšem ani nezmínil.
Dovedete si představit onu řadu let, která tento učený biolog strávil vážnými studiemi, aby poznal poklad a podstatu buňky, její tvoření a vývin, ale to nejdůležitější v ním ,tj. život v ní – ten probádati nemohl a proto také o jeho vzniku nedovede říci ni víc, než tak zvané hypothesy. A tyto hypothesy, kterými jeho studium končí a které ani jeho samého nemohou uspokojit, ty jsou mu odměnou jen proto, že neměl a nemá víru v Nejvyššího, který jest Tvůrcem všeho života a z něhož všechno vyšlo a stále ještě vychází a bude vycházeti stále.
Tedy i tomuto učenému biologovi chybí k poznání pravého vzniku života víra, protože jen opravdová víra přivede jej k poznání hlavního a jediného pramene všeho, co existuje v celém vesmíru.
Učenci se ptají, jak vznikl život za zeměkouli, ale nechtějí věřit a chápat základní pravdu, že Tvůrce všeho života jest jediné Bůh.
Celý vesmír je naplněn životem, jeho podkladem je elektromagnetická síla. Tj. síla, která vyšla a stále vychází z Prapodstaty všeho, z nejvyššího Centra, v němž nutno také hledati Prapůvod všeho stvořeného i všeho života v něm.
Kdo nevěří v tuto sílu, nemůže přijít k poznání ani vlastního života svého, natož pak k poznání života skrytého, tajemného, neviditelného života duchovního.
Bez víry nemůže nikdo přijít k žádnému hlubšímu poznání, tím méně pak k poznání duchovní podstaty všeho života na zemi. Přesto však učení pánové a po nich mnoho jiných lidí přidržují se právě obráceného pořádku. Chtějí se napřed přesvědčit, aby poznali a pak teprve jsou ochotni uvěřit. Oč jednodušší byl by jejich postup, kdyby se snažili vírou přijít k poznání a tímto poznáním dospět k přesvědčení. Jen proto dá jim tolik práce, než nasbírají pár zrneček z ohromného vševědění Božského, že dávají přednost této nesprávné cestě. Kdyby šli správnou cestou víry, mohli by přijímat mnohdy v kratičkém okamžiku nejcennější poznatky, nad kterými se jinak celá léta těžce lopotí, mohli by získávat nepřeberné množství poučení přímo z Božského vševědění.
U prostých, nestudovaných lidí setkáváme se často s projevy upřímné víry. Nezatíženi vědou a učeností, přiznají vám zcela samozřejmě, že tomu nebo onomu nerozumí, že to nebo ono nedovedou chápat, ale že věří. A proto tento prostý člověk je blíže k duchovnímu životu i k Bohu než oni učení, o všem možném mudrující lidé, kterým právě jejich rozum neboj jejich naučená věda překáží a brání věřit. Proto nemohou přijít k pravému poznání duchovního života a k poznání tajuplných záhad všeho života.
Kdo vlastně přišel k dokonalému poznání? Připomeňme si z minulých dob alespoň někoho. Jako nejdůraznější příklad uvedu svatého Pavla, učeného to muže, který se nejvíce zasloužil o církev. On po celý svůj život hledal pravdu, hloubal o náboženském životě své doby, snažil se vniknout do tajemství duchovního života a přitom se opravdově zajímal o učení Pána Ježíše, ačkoliv Jej osobně nepoznal. Mnoho znal, mnoho věděl, pěstoval svůj duchovní život, ale to vše mu nestačilo, aby přišel k tomu pravému poznání, které hledal. Chtěl vědět, proč

první křesťané tvrdí, že Pán Ježíš byl Kristus. Hledal odpověď na tuto otázku ve svém nitru a proto se vydal na koni do samoty, kde doufal uslyšet hlas svého nitra. Nad ním smiloval se Pán a uvedl jeho duchovní já, od hmotného těla odpoutané, až do třetího nebe, aby tak poznal Pána, poznal, kdo byl Kristus, poznal také samého Otce Nebeského. A to bylo to nejvyšší poznání, jakého se kdy mohlo dostati člověku za jeho pozemského života.

Pavel sám přišel k tomuto poznání po svých dlouholetých studiích, po dlouhém bádání v náboženství pohanském, ve kterém byl příslušníkem orficismu, pohanské do mystiky. Vedle tohoto náboženství studoval však i ostatní proudy duchovního života tehdejšího i různá náboženství, ovládající tehdejší svět. Ale zůstával vždy za svého studia věren jediné cestě, vedoucí k dokonalému poznání. Všechny jeho zážitky, všechny jeho poznatky, to vše byla jen jeho přípravná cesta k jeho dokonalému poznání. Když pak uslyšel o Pánu Ježíši a Jeho učení, pochopil hned, že Jeho příchod na zem znamená cosi kromobyčejného. Proto také chtěl do tohoto, zcela nového učení Pána Ježíše hlouběji vniknout a jeho hlasatele a zakladatele důkladněji poznat, aby si mohl ujasnit Jeho společenství s Otcem Nebeským.

Protože jeho touha po poznání byla upřímná a silná, pomohl mu Pán k poznání tak ohromnému, že toto poznán učinilo pak ze svatého Pavla nejúčinnějšího hlasatele Evangelia.

Sv. Pavel jediný mohl říci, že dosáhl nejvyššího poznání. Proto také byl jedním z nejpovolanějších k tomu, aby z vlastního zážitku mohl vykládati o pravém životě duchovním. Proto také on byl nejvýš povolán k tomu, aby založil pravou církev na pravdě, protože on toto světlo pravdy poznal nad jiné jasně. Jeho kázání o Pánu Ježíši a výklady Jeho učení byly proto tak přesvědčivé a působivé, protože on mohl svá kázání doplňovati a podpírati skutečnostmi, která sám osobně zažil, a to právě ve chvíli dosažení svého velikého poznání. Tam nahoře, v přítomnosti Pánově, pochopil také svůj úkol, který mu byl dán pro budoucnost, tj. – sdělit své poznání i ostatním, kteří také toužili přiblížit se ke Kristu.

Pavel, vyvolený služebník Boží, byl i vyvoleným nástrojem Pánovým, aby hlásal svatou pravdu dle učení Pána Ježíše. Proto mu bylo umožněno dostat se svým duchovním tělem až tam, kde jediné lze nebýti toho nejvyššího, velikého, opravdového poznání.

A co vlastně toto poznání z Pavla udělalo? To nebyla prostá změna, která ze Šavla udělala Pavla, z nevěřícího Šavla věřícího Pavla. Touto změnou Pavel věřící postoupil o další, veliký stupeň vývojový, takže tu stál již Pavel v poznání jsoucí, Pavel naplněný poznáním. A toto poznání učinilo z něj Pavla pracujícího a bojujícího za Pravdu Boží. Jen proto mohl být a byl opravdovým bojovníkem za nejvyšší Pravdu, protože ji znal. A proto, také dovedl tuto Pravdu tak dokonale hájit, protože ji poznal z vlastní zkušenosti.

A podobně jako Pavel, tak každý, kdo chce pravdu hájit a za pravdu bojovat, musí nejdříve dobře poznat a v hloubi duše své nad ní nikdy nezakolísat. Jen tato jistota přesvědčení dá pak každému dostatek ochoty, síly i statečnosti, aby dovedl tuto pravdu hájit a i život za ni obětovat.

Takový člověk, který přišel k poznání té nevyšší Pravdy, dovede ji hájit a neustoupí do ní nikdy, ani tenkrát ne, když mu hrozí mučednická smrt, jaké se dočkal neohrožený bojovník za pravdu – Mistr Jan Hus. I jemu dostalo se poznání Pravdy v její pravé prapodstatě a také s nejvyššího místa, když si celým svým opravdovým, niterným, čistě duchovním životem toto spojení s nejvyššími místy vytvořil.

Pavel, kterému vděčíme za tolik poučení, jež nám zanechal ve svých dopisech, by nejskvělejším bojovníkem za učení Pána Ježíše a zároveň i bojovníkem za pravého Krista. Po dosažení nejvyššího poznání stal se však z Pavla člověk, který byl si plně vědom nejvyšší Lásky Boží. Proto také v důsledku tohoto poznání dovedl se tolik přimknouti a přiblížiti k Otci Nebeskému a dovedl také tak dokonale spojit se s Kristem, že všechna utrpení, která musel prodělávat, nebyla pro něj již utrpením, ale štěstím, bolesti nebyly bolestí, nýbrž radostí. To všechno proto, že věděl, co bude následovat. Věděl, proč to vše dělá a snáší. Věděl, že jest to pro dobro milionů lidí, zůstane-li učení Ježíšovo zachováno čisté, pokud

možno nezkreslené, aby jen pravda čistá, největší a nejčistší světlo Pravdy Boží bylo zachováno a předáno pro štěstí všem lidem, kteří touží po pravdě a po poznání Pravdy nejvyšší, kteří dovedou v sobě, ve svém nitru hledat Boha, Ducha věčné Lásky, která činí z nich pravé dítky Boží.
Kdo přišel k poznání věčné Lásky Boží, má nejen právo, nýbrž i povinnost přesvědčit se o tom, co z této Lásky pro něj vyplývá, jaké dary jsou pro něj připraveny, aby dovedl a opravdu mohl užívat té milosti, která se Láskou Boží k němu sklání.
A nyní jako příklad uvedu obrázek ze života Pánova, z doby, kdy byl ještě malým, asi jedenáctiletým chlapečkem.
Jednou, když se Jeho Božský Duch odpoutal od hmotného těla, vykládal Mu Otec Nebeský, co všechno na Něj čeká a jaký úkol má před Sebou.byl zvyklý přijímati vždy všechno od Svého Tatíčka Nebeského tak samozřejmě, že nikdy v ničem neodporoval. Ale v této chvíli padla na Něj jakási starost a svěřil se s ní také hned Otci.
Tatíčku - řekl - vždyť Já jsem chudý a Moje maminka také je chudá a proto si nebudu moci ani opatřit všechno to, co budu k vykonávání Svého úkolu potřebovat. - Na to odpověděl Mu Tatíček: - Polož si hlavičku na Mou hruď! – a dítě tak učinilo. Tu ptá se Otec: - Jak je ti nyní, Mé dítě? – Děcko neodpovídá, a proto Otec důrazněji opakuje: - No, řekni, jak je Ti nyní? – Konečně dítě odpovídá: - Tatíčku, nyní je Mi moc krásně! – Otec ptá se dále: - Již nemáš starost? – A dítě odpovídá: - Již nemám žádné starosti. – Když ale dítě zvedlo hlavičku z hrudi Tatíčka, tu přihlásil se zase rozum lidský a říká Tatíčkovi: - U Tebe jest Mi krásně, ale když si nyní vzpomenu, jaký úkol na Mne čeká, mám zase starosti. –
Otec znovu vybízí: - Polož si zase hlavu na Mou hruď! – A když dítě znovu dítě tak učinilo, byl zase hned po starosti.
Tento obrázek budiž vám příkladem i vzorem! Totéž platí pro nás pro všechny, ne pouze pro toto Božské dítě. My všichni jsme dítkami Božími, a Ježíš představoval zde člověka, byl Mu líčen úkol, který Jej jako člověka čekal a totéž, co platilo pro Něho, totéž platí pro lidstvo celé.
Kdo dobře chápe tuto pravdu, kdo si dobře uvědomuje lidství Pána Ježíše, Jeho dětství, jež prožíval jako zcela prostý člověk, tomu je jistě zcela jasné a samozřejmé, že naznačený příklad může být dobře aplikován na život každého člověka, tonoucího ve starostech.
Každý dnes máme své a mnohdy těžké starosti. Vím, jak tyto starosti dovedou tížit! Jen proto uvedl jsem tu tento krásný příklad z dětství Pána Ježíše.
Vaše starosti proto vás tolik tíží a bolí, protože jste nepřišli dosud k poznání nejvyšší Lásky Boží. Jinak, kdyby toto poznání veliké, věčné Lásky Boží ve vás již žilo, nezatěžovala by vás žádná starost, protože byste se dovedli přimknouti k Tatíčkovi Nebeskému tak, jak to učinilo ono Božské dítě. Položili byste hlavu svou s plnou důvěřivostí dětinskou na hruď Tatíčka Nebeského a hned by vám bylo krásně, tíha všech starostí by okamžitě pominula. Kdybyste všechny své starosti svěřili vždycky do rukou Tatíčka Nebeského s tou absolutní, pevnou vírou, že On všecko dobře zařídil, aby vše dobře pro vás dopadlo, žili byste mnohem spokojeněji, klidněji a šťastněji.
Kdo upřímně věří ve velikou Lásku a Moc Boží, nemůže nikdy mít žádné starosti, nemůže nikdy pocítit strach o budoucnost. Věřím-li v Boha, věřím, že On jest mým Otcem Nebeským, pak musím také věřit, že On, nejvyšší Láska, miluje i mne a pak musím také věřit, že On, nejvyšší Láska miluje i mne a pak musím také věřit, že On se o mne pečlivě stará sám. Dovedu-li takto věřit, pak všechny moje starosti jsou zbytečné, moje víra sama nedopustí, aby se ozvaly.
Říkejte si denně:
Otče náš Nebeský, do Tvých rukou všechno vkládám, do Tvých rukou odevzdávám celý svůj osud, všechny své starosti i strasti, všecka utrpení a trápení, všechna příkoří a pokoření, protože pevně věřím, že Ty se o mne staráš, věří že mne miluješ jako dítko Své a proto věřím,

že v mých těžkostech, starostech a bolestech vždycky mi ulehčení dáš. Věřím také, že všecko přichází jen z Tvé svaté Vůle, že všecko co mne potkává, ať je to pro mne příjemné nebo nepříjemné, bude vždy jen pro mé dobro, pro dobro mé duše a užitečné pro můj život věčný.
Zejména pak vy, kteří trpíte a máte starosti vzpomeňte si na svůj uplynulý život a poznáte, jak častokráte byly zbytečné vaše starosti, jak zbytečně jste se obávali něčeho nepříjemného, co by vás mohlo potkat, ale co se vůbec nestalo. Báli jste se mnohdy tíže vlastního života, mysleli jste, že byste to neb ono ani nevydrželi, nesnesl, nepřežili, a zatím vždy se vše rozuzlilo tak, že nakonec našla se rovnováha a vše dobře dopadlo. Snad jste ani příliš neuvažovali nad tím, jak náhle vše se změnilo, nechápali jste, co bylo vlastně příčinou toho, že se tu v nejkritičtějším okamžiku zjevilo cosi, co náhle zlomilo vaše starosti a utrpení. A byl to právě On, náš Tatíček Nebeský, který ví lépe než my sami, čeho je nám zapotřebí, co nás trápí a tíží a proto vždy v pravý čas, kdy toho nejvíce potřebujeme pomůže nám.
On nedělá a neuskutečňuje všechno tak, jak my si to přejem. Ví velmi dobře, proč to nebo ono nám odpírá, co je pro nás dobré a co by nám mohlo ublížit s ohledem na náš věčný život duchovní, ale dá nám vždycky všechno, co je pro nás v každém ohledu užitečné.
Pán řekl: - Nestarejte se o zítřek, ani o to co budete jíst nebo čím se budete odívat – a odkázal nás na ptactvo nebeské, které neseje ani nesklízí a přece má vše co potřebuje a krásně se odívá. Když se Otec Nebeský stará i o ptactvo i o všechno ostatní tvorstvo i rostlinstvo, jak bychom mohli nevěřit, že se postará i o nás, nevýše postavené dítky Svoje.
To nejsou planá slova do větru řečená. To jsou slova hluboké, veliké a svaté pravdy, sice prosté, jednoduché, ale přece jen tak hluboké, že je nemáme lehkomyslně přecházet a máme se snažit, abychom poznáním jich došli k pravému poznání čistého, vnitřního života duchovního a oné veliké, čisté a věčné Lásky Boží.
Budete-li pěstovat svůj vnitřní život, naučíte se snadno obraceti se k Bohu v duchu a pravdě, naučíte se správně se modlit a s Bohem se dokonale spojovat. Vaše poznání přivede vás ke správnému chápání, abyste dovedli vycítit, oč smíte a můžete Otce Nebeského prosit, aby prosby vaše mohly být splněny, vaše prosby a modlitby nebudou nikdy mnohomluvné, ani vás nesvedou k bezduchému, prázdnému modlářství, které je hříchem.
Dovedete-li se plně odevzdat do Vůle Boží, zanecháte všech svých zbytečných starostí a budete-li přitom plnit poctivě a přesně všechny své povinnosti, pak budete žíti klidným, spokojeným a šťastným životem.
Každý kdo pracuje a snaží se poctivě plnit své povinnosti, může se plně vždy a ve všem spolehnout na pomoc Otce Nebeského. A také jen tento poctivě pracující člověk má právo modliti se: - Chléb náš vezdejší dejž nám každého dne. – Kdo nepracuje, nezaslouží si jej a také se mu ho nedostane.
Takto, krok za krokem, musíme přicházet k poznání těch nejvyšších pravd. Jen tak se můžeme dostat zase zpět do onoho ztraceného ráje a žíti radostným životem. Jinak, bez tohoto pravého poznání, který vychází z víry, z víry podepřené láskou, nemůžeme nikdy býti šťastni a spokojeni.
Proto – neříkejte nikdy bezmyšlenkovitě, že jste v poznání. Neříkejte to ani tehdy, jste-li již na cestě k poznání, protože ke skutečnému a dokonalému poznání má jistě velká většina z vás ještě daleko. Tohoto poznání můžete dosáhnouti teprve po svém duchovním znovuzrození, až váš vnitřní život bude naplněn duchem Lásky a Moci Boží, až vědomě budete nosit v sobě Krista a naslouchat svému vnitřnímu hlasu, kterým bude k vám promlouvat sám Bůh nebo vaše duše, nebo váš duchovní vůdce.
Pak se také naučíte s důvěrou klást hlavu svou na hruď našeho Otce Nebeského, jak to činil Pán Ježíš jako děcko.
A aby se vám snad nezdálo, že toto položení hlavy na hruď Tatíčka Nebeského je cosi příliš abstraktního, neskutečného, co nelze ve skutečnosti provést, aby se vám tento pocit nezdál

nemožným nebo dokonce nedosažitelným, uvedu vám příklad z vlastní zkušenosti, z nedávné doby.
Ležel jsem na lůžku a nemohl jsem usnout. Snad jen z Vůle Boží, abych byl vyzkoušen, byl jsem najednou naplněn velikými starostmi. Jedna myšlenka následovala druhou a starosti se pomalu kupily do hrůzných rozměrů. Uštván sám sebou, vzpomněl jsem si právě na to, co nám vyprávěl Pán ze Svého dětství, jak rázem zmizely Jeho starosti, když položil Svou hlavičku na hruď Tatíčkovu. Učinil jsem totéž, co ono Božské dítě a poprosil Tatíčka, aby i mně dovolil, abych směl i já svou hlavu položit na Jeho hruď.
V tom okamžiku rozhostil se v mém nitru krásný, blažený klid a mír. Zmizely všechny starosti a já spokojeně usnul. Ve spánku měl jsem ty nejkrásnější sny, které mně předváděly na pohádky, ale čistou, vznešenou pravdu o veliké Lásce Boží k nám.
A toto vědomí veliké Lásky Boží k nám chtěl bych přenésti i na vás!
Přeji vám, abyste i vy dokázali položit svou hlavu s upřímnou vírou na Jeho hruď, tak jak se to podařilo tehdy mně, abyste dosáhl téhož výsledku, jakého jsem dosáhl já.
Pak teprve byste mohli říci, že jste dosáhli toho pravého poznání, že jste poznali skutečně onu čistou, velikou a věčnou Lásku Boží.
Přesvědčil jsem se sám, že teprve poznáním přišel jsem k přesvědčení. A kdybyste mi nyní hrozili smrtí a nutili mne, abych toto přesvědčení zapřel, nedonutíte mne, abych poznanou pravdu zapřel. Zapříti je nemohu a nedokáži, protože jsem se o ní přesvědčil, a k tomuto přesvědčení přivedlo mne opravdové poznání.
Hledejte tedy i vy toto pravé a nejvyšší poznání a Bůh vám k tomu jistě pomůže.

96. Koncentrace

Slova koncentrace užívá se často mezi lidmi duchovně pracujícími, ačkoliv je můžeme dobře nahradit českým, velmi výstižným výrazem – soustředění. Soustředit se – tj. – upoutat se svojí pozorností k jedné věci tak, abychom nebyli přístupni ani dojmům ani myšlenkám jiným a mohli se cele věnovat jen jedné věci, o níž chceme přemýšlet.
Mnozí užívají slova koncentrace někdy nesprávně i tam, kde by bylo lépe užít slova kontemplace. Kontemplace znamená rozjímání, pomoření se v sebe, aby nám bylo umožněno pociťování Božství v nás. Tohoto slova používají proto zejména mystikové, chtějí-li se přiblížit k poznání Boha, sebe a své duše a touto cestou poznávati i tajemství nejvyšších pravd duchovních a dosáhnouti tím tajuplného spojení s Bohem.
K podobné kontemplaci jest především nutno, abychom se dovedli soustřeďovat, neboť bez koncentrace jest nemožná, nemyslitelná kontemplace.
Proto je koncentrace nezbytná pro každého člověka, který chce se zabývat duchovním životem a vniknout do svého vlastního života vnitřního, aby dosáhl žádoucího účinku z vlastního života duchovního, přinášejícího s sebou tolik blaženosti, protože povznáší člověka k lepšímu a ušlechtilejšímu životu.
Bez koncentrace se proto nemůže obejít žádný duchovní pracovník, ať již se nalézá na jakémkoliv úseku své duchovní cesty. Tedy každý z těch, kdo se zabývá spiritismem, vědami psychickými, theosofií, anthroposofií, mystikou nebo jakýmkoliv jiným oborem duchovního života, každý musí vycházet z koncentrace.
A protože je koncentrace zapotřebí v tolika různých případech, proto jsou také různé způsoby, kterými se koncentrace provádí a uskutečňuje, nebo kterými se k ní přichází.
Některé z užívaných způsobů jsou dobré, užitečné a neškodné. To jsou způsoby přirozené, uvedené především v učení Pána Ježíše. Vedle toho je však používáno také různých způsobů ve formě všelikých cvičení, písmenkování, dechových cvičení a jiných, z nichž mnohé zabíhají až do magie. Tyto však jsou pro mnohého člověka velmi nebezpečné, protože mohou

podlomit i zdraví lidské, ba přivést lidi k šílenství. To jsem měl sám příležitost v mnoho případech poznat a proto také nikomu tyto umělé cesty nedoporučuji.
Nic nemůžete jimi dosáhnout, ale všecko můžete ztratit, protože tyto umělé cesty vyhýbají se té cestě, kterou nám naznačil Pán Ježíš a která jest jedině správná a bezpečná k získání duchovních darů. Tyto dary duchovní, které jsou pro každého zvlášť připraveny a pro každého z nás jiné, nedají se získat žádnou umělou cestou, nýbrž jen přirozeným životem, naplněným láskou a upřímnou touhou následovati ve všem Pána Ježíše.
Přirozené soustřeďování se jest snaha po nalezení a vybojování si vnitřního klidu. Protože Bůh jest nejvyšší klid sám, nemůže se nikdo, kdo se chce přiblížit k němu nebo k bytostem Jemu blízkým, obejít bez duchovního, vnitřního klidu, kterého lze dosáhnout jen koncentrací.
Křesťanská mystika říká této koncentraci tajuplné spojování s Bohem, moderní či nová mystika nazývá je cestou ticha. Tuto velmi krásně popsala ve svých knihách A. Curtisová. V nich najdete také mnoho snadno pochopitelných pokynů, jak mono vnikat hlouběji do těchto hlubokých tajemství, která si můžeme přiblížit a ujasnit zcela přirozenou, neškodnou cestou - pouhou koncentrací.
Koncentrace jest jedinou a nutnou pomůckou pro každého, kdo přestal žít jen životem hmotným a snaží s svůj hmotný život uvésti v soulad se životem duchovním.
Již od nejstarších dob známe mnoho různých způsobů, jimiž se různí lidé snažili přivést sebe ke koncentraci, aby se v tomto soustředění dostali do styku s duchovním světem. Máme zachováno mnoho poznatků o koncentracích různých světců, kteří, aby se mohli nerušeně soustřeďovat, opouštěli lidskou společnost a uchylovali se do samot, kde žili jako poustevníci. Jiní zavírali se do bran klášterů, v domněnce ovšem mylné, že jen zde mohou dosáhnout tohoto tajuplného spojení s Bohem a jen tak prožívat správně svůj vnitřní život.
Později se ovšem velmi změnil klášterní život, a proto je dnes vzácností, naleznete-li ještě několik jedinců, kteří v této odloučenosti od světa žijí a skutečně pochopili a správně prožívají svůj vnitřní, duchovní život.
V dřívějších dobách podařilo se mnoha jednotlivcům dosáhnouti ohromných výsledků správným soustřeďováním se. Ve svých viděních, v extasích, dosáhli i toho, že se mohli spojit ba i mluvit dokonce s Pánem nebo s jinými nejvyššími bytostmi Božskými, s anděly a svatými. Ale byli to vždy jen vyvolení jedinci, kteří měli své zvláštní poslání zde na zemi a dosáhli této milosti jen proto, že byli mravně a upřímně oddáni Bohu a přitom naplnění velikou, čistou láskou ke všem bližním.
Byla to hlavně a především zase jen láska, která je spojovala opět s nejvyšší Božskou Láskou a jen ta pomáhala jim k dokonalému splynutí s vyšším duchovním světem a přiblížit se k samému Kristu – Bohu.
Bez lásky a láskyplného života nedocílíte ani při nejdokonalejší koncentraci nic, ani kdybyste se více namáhali. Jen stejné se stejným může se spojit, a proto chcete-li se přiblížit ke Kristu–Bohu, nejvyšší to Lásce, můžete toho dosáhnout jen tehdy, jste-li smi láskou naplnění. Pak teprve můžete začít se svými koncentracemi, potřebnými k pokroku a prohloubení vašeho vnitřního života duchovního.
Umět se soustředit! I ze svého denního života znáte chvíle soustředění k práci, kdy vše jde jakoby samo a vedle toho chvíle roztěkané pozornosti, kdy práce vázne a nevede k žádnému konci. Je-li tedy soustředění nutné i naší práci každodenní, tím důležitější je pro nás umění opravdového soustředění pro každou práci duchovní.
Bez koncentrace se nemůžete ani správně modlit. Kdo se modlí jenom slovy, odříkává jednotlivé modlitby jen po paměti, tak jak se jim naučil a neprovází svá slova procítěnou pozorností, není-li tedy ke své modlitbě řádně a plně soustředěn, pak jeho modlitba nemá žádnou cenu. To nemá žádná zbožnosti, kterou svým modlením vyjadřuje, nýbrž jen hříšné modlářství. Takovou modlitbou můžeme jen hřešit, i když se takto modlíme v kostele, před oltářem. Takovou modlitbou nemůžeme také nic získat, protože tímto bezduchým

odříkáváním slov nedosáhneme spojení s Bohem, kterého touto nesoustředěnou modlitbou přímo urážíme.
Není vůbec třeba modlit se mnoha slovy. Je lépe vyslovit jen krátkou, zato však procítěnou modlitbu či upřímnou prosbu, na kterou vám také spíše vaše soustředění vystačí. Pamatujte na to, že čím delší je vaše modlitba, tím více se vaše soustředění zeslabuje. Nevydržíte to prostě příliš dlouho být naprosto soustředění, zejména nejste-li v tom již dobře zacvičení. Jen procítěná a soustředěná modlitba může vás spojit s Bohem. Jen touto procítěnou a soustředěnou modlitbou můžete dosáhnout toho, oč prosíte. A k takové modlitbě je zapotřebí naprostý klid a plné soustředění, dokonalá koncentrace.
Nemůžete-li se pomodlit v klidu a v plné koncentraci, aby vaše modlitba měla opravdu nějakou cenu, aby mohl skutečně dojít tam, kam byla vysílána, pak učiníte opravdu lépe, když se nebudete vůbec modlit.
Koncentrace je nezbytným pomocníkem a spolupracovníkem i všech vědeckých pracovníků. Bohužel, je mnoho těch, kteří nevěří a nedají se přesvědčit, že všechno to, co by chtěli a mohli vědět, jest obsaženo v Božské vševědoucnosti a toho všeho mohli by dosáhnout, kdyby se řádně soustředili, prosili o osvícení Duchem svatým a projevili pokorně své přání, prosbu o to, co právě pro svoji vědeckou práci chtějí a potřebují získat. Ti, kterým se podaří v klidu dokonale se soustředit, dočkají se ve své koncentraci okamžiku, kdy jejich nitro zasáhne jako blesk žádoucí vědění a poznání toho, čím se právě obírají. Tento zásah bývá tak mocný, že by v tom okamžiku mohli napsati několik obsáhlých knih o tom, co právě zvěděli a k jejichž napsání by jinak potřebovali řadu let. A přece byl to poznatek, který přišel a dotkl se jejich vědomí v jediném okamžiku opravdové koncentrace.
Většina vědeckých pracovníků namáhá se dnes pracovat jen svým rozumem, na podkladě toho, čemu se naučili před tím od svých učitelů nebo vzorů. Hledají mnoho věcí, i maličkostí, těžce a pracně po celý svůj život, než konečně přijdou k tomu, k čemu by mohli přijíti hned na počátku svého bádání, jen kdyby věřili v Toho nevyššího a vševědoucího Tvůrce všeho a dovedli se soustředit poctivě ke spojení s Ním a s Jeho vševěděním.
Chce-li někdo dosáhnout nebo získat nějaké dary duchovní, nemá si nikdy nic vynucovat násilím nebo umělými, nepřirozenými cestami. Zejména však nemá si nikdy sám určovat, jakého daru duchovního chce dosáhnout, co si přeje získat. Tak na příklad nesmí nikdy říci: chci být jasnovidným, nebo: chci získat schopnosti psaní pomocí duchovních sil, nebo cokoliv podobného. Takový, i kdyby všechno své snažení zařídil tímto směrem, přece nikdy nedosáhne toho daru, po kterém touží, není-li tento dar pro něj určen a nesplnil-li již před tím všechny nutné předpoklady k jeho snažení. Musí přitom vždy ztroskotat a ještě k tomu vydává se nebezpečí, že tímto násilným vymáháním darů, které nejsou pro něj, anebo kterých si dosud nezaslouží, může se dostat i do blázince. Kdo si již svým dosavadním životem nějaký duchovní dar zasloužil, ten ovšem může něčeho dosáhnout, ale získá vždy jen takový, který byl pro něj předem určen.
Vždy a ve všem, tedy i v tomto musíme se podřídit jen Vůli Boží a pokorně prosit:
„Pane, mám-li nějaký duchovní dar z rukou Tvých obdržeti a zasloužím-li si jej, dej mi ho – já budu spokojen se vším, co Ty ve Své veliké Lásce mu udělíš!“
ale znovu připomínám: Každý takový dar můžeme získat a stejně i používat jen po předchozí dokonalé koncentraci.
Všechny způsoby a prostředky, jichž se ke koncentraci používá, nejsou vždy dobré a užitečné, a mnohé, jak bylo již řečeno, mohou zklamat nebo dokonce ublížit.
Indičtí jogínové užívají ke koncentraci různých, zcela jednoduchých a prostých prostředků. Mnozí používají skleněné koule. Hledí do nich upřeně tak dlouho, až se jim v ní objeví nějaký obraz. Někdy jest to jen jejich podvod na oklamání těch, kdo z pouhé zvědavosti chtějí věděti něco ze své budoucnosti. Někdy zas jejich obrazotvornost obrazy ty jim kreslí. Jen opravdu

ušlechtilému jogínovi a jen v případech opravdu vzácných, může se podařit, že dosáhne skutečného zjevení toho, co si přeje vidět.
V poslední době rozšířila se u nás velmi nebezpečná tak zvaná koncentrace písmenková. Jest tu upínání mysli na jednotlivá písmenka a vysílání jich do určitých částí těla. Tato metoda v rukách nepovolaných a neschopných lidí, zavinila mnoho neštěstí, protože ti, kteří této metody používali, vyvolali v sobě různé duchovní síly, které pak nedovedli sami ovládat, takže tyto neovladatelné síly ovládaly písmenkáře tak neblaze, že obyčejně skončili v blázinci.
Sám byl jsem volán o pomoc ve více než 30ti případech k takovým nešťastným šílencům, kterým se z takovéto nerozumné koncentrace rozum pomátl.
Byli to většinou oběti „Ohnivého keře“ nebo Daimonova systému.
Koncentrace podle „Ohnivého keře“ byla by snad vhodná pro naprosto čisté a vyspělé duše. Jest spíše magická než mystická, proto také vyvolává vždy oné mocné síly, na které obyčejný, duchovně vyspělý člověk pak nestačí. Ten, kdo tyto síly vyvolává, má jen krátkou radost nad tím, že i jemu se podařilo přivolat duchovní síly, protože stojí tu pak, jimi obklopen, zcela bezradný a neví, jak se těchto sil zbavit nebo jak je zvládnout. Proto je tato koncentrační cesta velmi nebezpečná.
Uvedu zde příklady mně známé, které snad nejlépe odradí nevyspělé zvědavce od cvičení jednopísmenkové metody.
První byl starší člověk, který se po 40 let zabýval spiritismem. Pak se mu ale najednou zachtělo dostat se dál, postoupit v duchovním životě výš a volil tuto nesprávnou cestu. Opatřil si „Ohnivý keř“ a pomocí cvičení v něm uvedených, chtěl koncentrováním získat duchovní síly, které mu již nepatřily. Dočkal se radosti! Pocítil vlnění v rameni, zvláštní oheň na rameni a ukázal i své dceři, že má na kůži ramene dobře viditelná ohnivá znamení. Radost tu byla, ale krátká. Již druhý den nastalo šílenství, protože síly takto vyvolané nedovedl zvládnout. Dosáhl výsledku, ale tuze draze zaplaceného.
Druhý případ zjistil jsem u jednoho svého známého, který chodil také na mé přednášky. Ten také provedl celé cvičení koncentrace pomocí písmenkování podle „Ohnivého keře“ a všechno se mu dařilo. Kdykoliv si vzpomněl na písmenka, cítil je vždy hned tam, kde je chtěl mít. Ptal jsem se ho, co z toho má, jaký užitek mu to přináší. Přiznal, že zhola nic.
„Neublížilo mně to – řekl – protože jsem dovedl bojovat s vyvolanými silami, ale duchovně jsem nic nezískal, ani žádného daru duchovního nedosáhl“.
Takové koncentrace nemají žádnou cenu a jsou jen obcházením pravé cesty k získání duchovních darů a různých užitečných sil. Jediná cesta, kterou třeba jít, jest cesta podle Evangelia, tj. podle učení Pána Ježíše, který výslovně prohlásil:
„Kdo ve Mne uvěří a za Mnou půjde, bude konati tytéž skutky jako Já, ba snad to i větší, neboť Já jdu k Otci.“
Všechny ostatní cesty jsou nesprávné, nepřirozené a proto také marné. Kdo se chce vyhnout cestě jít za Kristem a naplňovat láskou celý svůj život, kdo chce raději obchůzkami, umělou cestou získat nějaké dary nebo síly duchovní, nikdy nemůže činit tak beztrestně a vždy musí přitom ztroskotat.
Jak se tedy máme soustřeďovat?
Je to zcela prosté, jednoduché, neškodné a přístupné každému, kdo dovede dobře ovládat své myšlenky.
Sedněte si prostě v klidu, sami v pokoji, kde by vás nikdo nerušil. Třebas jen na chvíli, na čtvrt hodinky vyřaďte se sami ze souvislosti se svým okolím. Snažte se uklidnit se, nic jiného než se uklidnit a potlačte všechny své myšlenky, aby vás žádná neupoutala a nesvedla k přemítání.
Když upřímně toužíte být v klidu a chcete se soustředit, abyste získali poznání některých duchovních tajemství nebo něčeho, co je pro vás v duchovním světě připraveno, tu se ihned

objeví satánek, přicházející vyzkoušet vás, jak dalece jste pevni ve svém odhodlání. Začne vám ihned vysálat jednu myšlenku za druhou, jen aby vás svedl k tomu, abyste se obírali těmito myšlenkami a na svou koncentraci zapomněli. Vy však nedejte se odvést, jinak bylo by veta po všem, kdybyste se některé za naskytnuvších se myšlenek chopili a dále ji sledovali. Ve chvíli opravdového soustředění musíte nechat všechny své myšlenky pochodovat před očima jako řadu vojáků, bez povšimnutí, a vy vydržet to tak dlouho, až to satánka omrzí. Musí poznat, že jste opravdu pevni ve svém odhodlání – pak teprve popřeje vám opravdový klid.

Kdybyste za této koncentrace znovu podlehli jeho svodům, pak jste nic nedocílili a musíte začíti zase znovu. Nikdy by se vám nepodařilo řádně se soustředit, dokud se nenaučíte bojovat s těmito myšlenkami, dokud si neuvědomíte nutnost násilím je odmítat tak dlouho, až ustanou. Jakmile jen o jedinou zavadíte a začnete se jí zabývat, hned nastoupí druhá, ještě svůdnější a svůdnější. Ignorujte je všechny a říkejte si: zachovávám naprostý klid, jen klid a zase klid!

Když to dovedete a žádné myšlence nepodlehnete, pak jste již získali vítězství nad satánkem, který vám chtěl překazit vaše spojení s Bohem, znemožnit vám vaše soustředění, které vám má umožnit spojení s duchovním světem a tím překazit vám vaši snahu po zdokonalení duchovním. Jest to jeho úkol a povinnost, takto jednat. A dělá to také jako služebník Boží, také k vašemu prospěchu, neboť takovými zkouškami se upevňuje ve svých dobrých předsevzetích a jen tak můžete zdárně pokračovat ve svém duchovním vývoji.

Je jisto, že takového výsledky nebudou tu hned po prvé, na ráz. Neodoláte zprvu a po nějaké myšlence sklouznete jinam, ale ani to nesmí vás odradit. Budete-li vytrvalí a budete-li mít pevnou snahu se soustředit, pak se vám to jistě po několika pokusech přece jen podaří. Bude to odměna za vaši vytrvalost, že na místě satánka, který by vás pokoušel, bude již státi při vás vyšší pomoc duchovní a ta vás již zachrání a pomůže vám k dosažení toho, po čem ve svém soustředění toužíte.

Ve svém soustředění nesmíte ovšem zase žádati nesmyslné věci, zejména ne vyprošovat si něco z duchovního života, něco, čím byste se chtěli povznést nebo povyšovat nad druhé, co mohlo by u vás vyvolat pýchu. Vždy musí to být jen věci ušlechtilé, jen pro duchovní užitek váš, nebo něco, čím byste mohli dobře prospět jiným.

Je-li někdo určen k tomu, aby pomocí duchovních bytostí psal a má-li pocity, které ho k tomu přímo vyzývají, musí se také k této práci předem soustřeďovat a trpělivě čekat, až jeho pravá ruka začne sama bezděčně se pohybovat a připravenou tužkou nebo perem psát. Nic si nevynucujte, ale buďte také vždy ochotně připraveni k službám duchovním bytostem, které chtějí použít vás jako nástroje, aby mohly sdělit vám to, co je pro vás a možná i pro jiné velmi důležité. Dostáváte-li pokyny k tomu v určitou dobu denní , v určité dny, pak snažte se vždy přesně v tuto dobu se uvolnit, abyste tuto svou duchovní práci nikdy nezanedbávali a čas k tomu určený neprome̊škali.

To je nutné při této, jako při každé duchovní práci, pro kterou jsem určeni a kterou máme konati pro dobro celku. Každou takovou práci musí po každé předcházeti správná koncentrace a naprostý klid.

To platí zejména pro každého, kde se chce oddati čistému vnitřnímu životu a dosáhnout tajuplného spojení s Bohem.

I sám Pán Ježíš, ač byl bytostí Božskou, musil si Svůj vnitřní život pracně a usilovně dobývat a musel překonávat v Sobě všechny lidské náklonnosti, aby mohl získati trvalé spojení s Otcem Nebeským. A když se Mu to podařilo, pak teprve mohl bezpečně říci: „Já a Otec jedno Jsme.“

Chtěl-li Pán Ježíš rozmlouvati se Svým Otcem Nebeským, vyhledával také klid v samotách a musel se soustřeďovat, aby žádaného spojení s Otcem dosáhl a pokyny pro Svůj úkol vychovatelský od Něho dostal.

Vše co konal i mluvil, vše bylo výsledkem Jeho rozmlouvání s Otcem. Proto také tak zdůrazňoval, že co koná a mluví, nekoná a nemluví ze Své Vůle, nýbrž z Vůle toho, který Jej poslal, tj. z Vůle Otce Nebeského.
A vše, co Pán Ježíš od Svého Otce přijal, vždy svědomitě rozmýšlel a dobře uvažoval a důkladně připravoval se na to, než pokyny Otcovy ve Svém svatém učení předkládal Svým posluchačům neb Svým učedníkům. Nad některým zákonem, daným Mu pro budoucí křesťany, Pán sám se pozastavil a promýšlel jej do posledních důsledků, jaké vyplynou z tohoto zákona pro lidstvo, které se jím bude řídit.
Proto musíme celé učení Pána Ježíše přijímat s velikou vděčností a s naprostou vírou jako přímé projevy našeho Otce Nebeského a ve svém vlastním prospěchu řídit se pokorně a důsledně dle pokynů Jeho učením nám daných. Vždyť vše bylo nám dáno z veliké Lásky našeho Otce Nebeského, abychom se vyhnuli všem utrpením a mohli žít opravdu radostný a šťastný život.
Pán Ježíš podával nám nejvyšší pravdy, kterými nás chtěl vychovat k ušlechtilejšímu životu a kterými chtěl nás osvobodit od všeho zlého, co nás stále obklopuje a tak pomoci nám zbavit se všech tíživých hříchů. Pán Ježíš chtěl především dokázat lidstvu a přesvědčit je, že jeho dosavadní život nebyl správný, že šlo nesprávnou cestou a tím se samo připravilo o všechny blaženosti života, které pro nás všechny náš Otec Nebeský připravil. On chtěl a měl nejlepší úmysl vybudovat Svým učením zde na zemi nový, vnitřní život, který by byl schopen připravit a uskutečnit ten pravý ráj na světě. Že se tak dosud nestalo, zavinilo si lidstvo samo, a to především tím, že dosud neuvěřilo dokonale svatým Slovům Jeho, že se nesnažilo Jeho Slovy přesně se řídit a nežilo tak, jak On nám radil. Až dosud lidstvo věnovalo větší péči jen svému hmotnému životu a svůj vnitřní život zanedbávalo. Lidstvo nedovedlo si nalézt čas, nemělo trpělivost, neznalo cenu dokonalé koncentrace, kterou se nejvíce přibližuje věcem Božským, jež nás mohou vyvést z tohoto bludiště neklidu, nespokojenosti a všech možných utrpení.
Až lidstvo pochopí, že základem šťastného a radostného života jest náš vnitřní život duchovní, naplněný účinnou láskou, až lidstvo dojde k poznání, že tato láska musí pronikat celý náš život, tedy i život hmotný, protože jen tato láska spojuje nás s Bohem, pak snad konečně také se obrátí a bude toto spojení s Bohem častěji vyhledávat. V klidu, v dokonalé koncentraci najde to blahodárné světlo duchovního poznávání.
Popřejž Bůh i vám, abyste i vy co nejdříve se dostali na tuto nejjistější cestu k lidské blaženosti a dosáhli tak nejcennějšího daru, jakého člověk může dosáhnout – tj. – poznat zblízka našeho Tatíčka Nebeského, který nás tolik miluje, a plně okusit Jeho nejvyšší Lásky! Amen.

97. Co je vlastně křesťanství a v čem záleží celé náboženství?

(Prosloveno dne 27. XII. 1942 ve Zlíně.)

Celý křesťanský svět oslavuje každoročně v době vánoční vždy znovu a znovu památku narození Pána Ježíše. Věrni tradici oživují si lidé vzpomínky z dětství, pro něž doba vánoční je nejkouzelnějším údobím roku, oslavují upřímně, mnohdy i okázale, třebaže si povětšině ani neuvědomují hlubokou příčinu těchto oslav. Neuvažují o tom, proč právě v této době objevuje s tolik lásky mezi lidem, proč právě před svátky vánočními zjihne každé srdce lidské, ba i taková tvrdá, nejtvrdší srdce lidská, pro která pocit čisté a veliké lásky je pocitem málo známým, ba vzácným. Nechápou a nemohou pochopit, protože nevědí nic o onom velikém mysteriu, které se každý rok v době vánoční vždy odehrává, kdy – Sám Kristus, nejvyšší to Láska Boží, přichází do naší blízkosti.
A právě toto má být hlavním důvodem k oslavám slavné památky zrození Ježíška mezi námi.

I letos přišel Kristus mezi nás. Kdo z vás však může říci, že Ho viděl nebo slyšel nebo dokonce přijal? Kdo Ho poznal? Kdo Ho pocítil ve svém nitru?
Této blaženosti bylo účastno jistě jen málo jedinců!
Většina byl těch, kdož oslavovali svátky vánoční jen požitky hmotnými, dobrým jídlem a pitím, pramálo bylo však těch, kteří oslavovali svátky vánoční tak, jak by měli. Dospěli k tomu jen ti, kteří se v době adventu připravili natolik, aby správně pochopili, kdo vlastně Pán Ježíš byl, proč se zrodil mezi námi, jaký ohromný účel má Jeho příchod pro celé lidstvo, které tolik trpělo svým sobectvím, nenávistí, pomstychtivostí, neláskou a všemi ostatními, z nelásky vyplývajícími nemocemi lidskými, které byli tenkráte tak mocně rozrostlé nejen mezi židovstvem, ale i mezi pohanstvem i mezi ostatními příslušníky různých náboženství.
Kolik je těch, kteří se dnes ptají, co vlastně Pán Ježíš od nás žádal a jaké povinnosti vyplývají nám z toho, že jsme přijali křesťanství za své náboženství?
Pán Ježíš měl přece tak veliké a pro lidstvo důležité poslání, a to přímo od Otce Nebeského! Ale kdo dnes ve skutečnosti vážně usiluje o to, aby vnikl hlouběji do podstaty tohoto Jeho poslání? Kdo se dnes stará o to, aby opravdově poznal krásu Jeho učení a v této kráse objevil j její úžasnou jednoduchost a prostotu?
Církev, která převzala na sebe úkol šířit učení Pána Ježíše, učinila z tohoto prostinkého a jednoduchého učení něco tak složitého, že vlastně lidem zastřela jeho podstatu a znemožnila pochopení vlastního základu křesťanského náboženství.
Na toto jednoduché učení Pána Ježíše církev navěsila tolik všelijakých zbytečných věcí, zavalila je celými horami různých obřadů a forem, a přece tyto obřady a formy nemají s vlastním křesťanstvím vůbec nic společného. Tím vším jen zastínila pravdu a pravou podstatu čistého, prostinkého učení Ježíšova a zároveň znemožnila, aby se mezi lidmi objevily důsledky pravého křesťanství, které mělo přinést to nejkrásnější ovoce, ty nejčistší plody, vyrůstající toliko z lásky.
Šiřitelé učení Pána Ježíše napsali již celé stohy knih o tom, co je to církev, zejména církev katolická, mnoho poučení a výkladů o zásadách církve a církevním učení, o obřadech, kterými se církev tak vyznamenává a od ostatních církví křesťanských liší, i o tom, co církev svým příslušníkům k věření předkládá. Ale těmito stohy popsaného papíru, věnovanými pouze formální stránce církve, přikryla se úplně nejdůležitější, tak jednoduchá zásada čistého křesťanství, které v podstatě není nic jiného, než opravdové lidství a bratrství, a která také nemá být ničím jiným, než projevem té nejčistší veliké lásky.
Že tomu tak je, vyplývá ze slov Pána Ježíše, která pronesl ke Svým apoštolům ve chvíli loučení při poslední večeři Páně:
„Milujte se vespolek, jako Já miloval jsem Vás.!
A dříve, když byl Pán tázán, jaké jsou hlavní zákony Boží, odpověděl:
„Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a ze vší duše své a ze vší mysli své!“
Tj. první a veliké přikázání. Druhé pak jest podobné tomu:
„Milovati budeš bližního svého jako sebe samého!“
„Na těchto dvou přikázáních všecken zákon záleží i proroci! – řekl Pán Ježíš, a proto si to máme stále dobře uvědomovat. Tyto dva zákony jsou základem celého křesťanství.
Všechno to ostatní, co se postupně přidávalo, do křesťanství vůbec nepatří.
„Milujte Boha a milujte se vespolek“ – tj. obraz, základ podstata celého křesťanství, které se dají vyjádřit jediným slovem:

Láska

a nic víc než láska.

Chápete, jak celé to křesťanství je najednou jednoduché, prosté?

Odmyslete si všechny obřady církevní, odmyslete si všechny oltáře, sochy, svíčky a mešní roucha. Odmyslete si i modlení, jako kdyby toto všechno, alespoň pro tuto chvíli, nemuselo být. A nyní snažte se nalézt svého Boha přímo, bezprostředně, bez všech těch výše jmenovaných kulis a prostředníků, i bez prostředníků kněžských a uvidíte, že budete-li po tom upřímně, opravdově toužit, že se vám to podaří.

K tomu, abyste nalezli Boha, k tomu nepotřebujete žádného prostředníka, i kdyby to byl prostředník sebe lepší. Vy sami musíte Ho najít! Kněz , který vám má poučovat o tom, jak máte Boha hledat, abyste se přiblížili k Němu jako dítky ke svému otci, ten má vedle vás pouhý úkol pomocníka, nikoli prostředníka. Vykládá vám Písmo svaté, připomíná vám učení Pána Ježíše, uvádí na správnou cestu kudy – kam – jak – ale nikdy nemůže se stát prostředníkem, aby snad on sprostředkoval vám toužené tajuplné spojení s Bohem. Tohoto spojení nedosáhnete nikdy cizí pomocí!

Zamyslete se na chvíli, každý sám v sobě, nad jednoduchostí pravého, krásného křesťanského náboženství a přesvědčíte se sami, že toto pravé křesťanství netkví ani v obrazech, sochách, oltářích a svíčkách, ani v církevních obřadech a formách, které jsou neživé a čistě lidské, nikoliv Božské. Vždyť Bůh je Duch a to živý, a ten nikdy v mrtvých symbolech není a nebude. Ve vašem nitru má se zrodit a vámi stále působit nejvyšší Láska Boží Kristus, tak jako se zrodil před 2000 lety v onom svatém Božském děťátku.

A tato Láska má v nás neustále přebývat, má v nás stále růst a my máme být jí naplněni tak, aby z nás neustále vyzařovala a všechny skutky, každý náš čin řídila. Jen touto všemocnou Láskou můžeme splynout s Bohem-Kristem, jen tato Láska vytvoří v nás pravé čisté lidství a touto nejvyšší Láskou naplněni stáváme se teprve dítkami Božími, teprve pak můžeme o sobě říci, že jsme stvořeni k obrazu Božímu.

Jen ve vašich, láskou naplněných skutcích jest celé pravé a jediné správné a živé náboženství. Milujte tedy Boha a všechny své bližní a nečiňte jim nikdy nic, co byste nechtěli, aby vám činili jiní. Tím naplníte celý zákon Boží a stanete se dobrými křesťany.

Poprosme tedy Tatíčka nebeského, aby nám popřál té veliké milosti, abychom se stali hodnými toho, aby se v nás zrodil Kristus a přispěl nám k poznání, jak On je blízko nás, jak stále je s námi, jak nám všem neustále pomáhá, jak láskyplně otevírá Svou Božskou náruč a zve nás, abychom vešli k Němu a přiblížili s e k Němu tak, jako pravé děti ke svému, všechny nás milujícímu Otci.

Kdo je Bůh? Koho si vy, koho si lidé představují pod tímto slovem?

Každý má o Něm svou vlastní představu, každý jinak Jej vidí, každý jinak svůj vlastní poměr k Němu si vytváří. A přitom pro všechny zůstává On stále ještě pouhou velikou záhadou. Nikdo Ho nemůže plně a správně pochopit v Jeho skutečné velikosti a Božské přirozenosti – říkají si pro útěchu takoví netrpěliví hledači bezpečné formy, který by jejich představám Boha dodala jistotu skutečnosti. Opakují tím bezděky slova náboženských kazatelů, věří podobně jako židé, jimž toto hlásali starozákonní kněží a farizeové.

Kněží hlásali a hlásají dosud, že k Bohu se nemůže nikdo přímo přiblížit, že to je vyhrazeno pouze kněžím, zejména těm nejvyšším představitelům náboženských obcí a že bez jejich prostřednictví žádný obyčejný smrtelník se k Němu nedostane a k Němu nikdy nepřiblíží.

Ano, tak toto vysoké kněžstvo učilo lidstvo, aby je udrželo ve svém područí a neztratilo svoji moc. Pán Ježíš hlásal však něco docela jiného. On nám zcela jasně ukázal správný poměr k Otci nebeskému, On nám vše tak zjednodušil a naučil nás, jak se máme a můžeme k Němu sami přímo obracet, jak s Ním rozmlouvat a stále obcovat. Ukázal nám i cestu k tomu, jak možno při každém kroku poznávat a cítit, že On je neustále s námi, že nás všude a ve všem provází, neustále nám pomáhá a o všechny potřeby naše stále se pečlivě stará.

Pán Ježíš ve Svém svatém učení ukázal nám, že ten pravý Bůh není na obraze vymalovaný, do kamene vytesaný nebo jinak zobrazený, nýbrž, že je tu jen jediný a to živý Bůh, který

Svou Mocí, Silou, Inteligencí a Láskou naplňuje celý vesmír a který Duchem Svým i Láskou naplňuje i nás všechny.
Proč si to tedy lidé neuvědomují, že mají Boha tak blízko, že každým dechem vdechují v sebe Jeho život, že jenom Jeho pomocí mohou žít a působit, že všecko je pouze On, ve všem je On, všechno řídí a vede On a bez Jeho Vůle nic se neděje.
Uvědomte si, přátelé, že i toto ovzduší, v němž se právě nalézáme, je také naplněno Kristem-Bohem, že On je tu s námi a čeká jen na jedinou věc – kdo a jak Mu otevře dveře svého srdce, kdo a jak je schopen přijmout Jeho Lásku, kdo a jak je schopen přijmout i Jeho pomoc.
Čeká jen na naše rozhodnutí, kdo z nás je ochoten přijmout Jeho krásné a svaté učení, kdo je ochoten je uposlechnouti a ve svém denním životě přesně a věrně jím se řídit, kdo dovede plně uvěřit, že On je stále s námi a je ochoten stále v nás přebývati, když Ho my sami ze svého nitra nevyhostíme svou neláskou, závistí, nenávistí, sobectvím, nečistými myšlenkami, nemravným životem, lží a podvody.
Kristus mezi námi přítomný volá k Sobě všechny, kdož jsou schopni přijati Jeho Lásku a touto Láskou naplněni budou ochotni celý svůj život, všechna svá jednání touto láskou naplnit a zkrášlit.
Tj. pravé a čisté křesťanství! A vidíte, jak toto křesťanství je ve své podstatě jednoduché a krásné. Vždyť stačí k němu pouze milovat Boha nadevšecko a bližního svého jako sebe samého.
A proč bychom také Boha nemilovali, když víme, že všechno co máme a čeho se nám dostává, všechno máme jen od Něho a jen od Něho. A dále si musíme také uvědomovat a pevně věřit v tu ohromnou Sílu a Moc, která spočívá v rukou našeho všemocného, láskyplného Tatíčka nebeského. Vždyť to vidíme a víme, že všechny ty divy v přírodě a v životě našem vůbec, které mnohdy lidské mínění považuje za zázraky, jsou všechny způsobeny jen Jím a že všechny ty dary a krásy života podává nám neustále náš mocný a náš milující Tatíček nebeský.
Uvědomíme-li si toto všechno, pak nemůžeme jinak, než milovat Toho, kdo nám tolik Lásky a dobra neustále poskytuje. Poroto milovat Tatíčka tak mocného a laskavého, jako je náš Tatíček nebeský, není tak těžké.
A nyní si promluvíme o druhém zákonu, který byl nám dán a zní:
„Miluj svého bližního jako sebe samého!“
Vím, přátelé drazí, že s touto láskou k bližnímu si mnozí lidé dělají těžké starosti.
Koho mám milovat jako sebe samého? Mohu takto milovat někoho, kdo mi ublížil? V tom přece je nějaký rozdíl!
Pán Ježíš však řekl, že máme milovat i své nepřátele. Máme tedy milovat všecky lidi, všecko tvorstvo, tj., máme milovat všecky bratry a sestry v koloběhu života. Ale všichni bratři a všechny sestry nejsou ještě našimi bližními. Je zde určitý rozdíl, který Pán Ježíš také zdůraznil a jasně vysvětlil, jak koho máme milovat.
Není možno milovat všechny lidi stejně. I naše láska může být odstupňována. Milovat toho, kdo nám činí dobro, to není tak nesnadné, to naopak je pro nás radostné. Ale my máme za úkol milovat i ty, kteří nám žádné dobro neučinili, ba dokonce i ty, kteří nám zlé činí, kteří nám ublížili. A to zdá se už pro mnohého člověka nesnadné, ba dokonce i nemožné.
Pán Ježíš nám však radil, ba přímo nakázal, abychom milovali i své nepřátele. A toto Jeho přikázání má hluboký význam a je pro nás velmi důležité a prospěšné.
Proč tedy Pán Ježíš vedle toho uvádí jako druhé ze dvou hlavních přikázání, a to nejdůležitější, že máme milovat bližního svého jako sebe samého? Tím sám již jasně naznačuje určité stupňování naší lásky.
U každého člověka je nejvíce vyvinuta láska k sobě samému, což je zcela přirozené pro naši záchovu také nutné. Všichni máme sebe tak rádi, jako žádného jiného na světě. Jen Boha máme milovat víc než sebe!

A nemyslete si proto, že vaše láska k sobě samému je hříchem! Máme povinnost sebe sami tak milovat, protože máme povinnost starat se o to, abychom své tělo udrželi co nejdéle zdravé. A další povinností naší je, abychom v této lásce k sobě snažili se také neustále pokračovat ve svém duchovním vývoji, stále se zdokonalovat a tím se co možno nejvíce přibližovat ke svému cíli, státi se opravdu podobnými k obrazu Božímu a státi se schopnými následovat zá naši záchovu také nutné. Všichni máme sebe tak rádi, jako žádného jiného na světě. Jen Boha máme milovat víc než sebe!
A nemyslete si proto, že vaše láska k sobě samému je hříchem! Máme povinnost sebe sami tak milovat, protože máme povinnost starat se o to, abychom své tělo udrželi co nejdéle zdravé. A další povinností naší je, abychom v této lásce k sobě snažili se také neustále pokračovat ve svém duchovním vývoji, stále se zdokonalovat a tím se co možno nejvíce přibližovat ke svému cíli, státi se opravdu podobnými k obrazu Božímu a státi se schopnými následovat zářící nám vzor v osobě Pána Ježíše.
Proto milovat sebe v tomto smyslu je nejen naše povinnost, nýbrž i naše plné právo. A nyní každý ruku na srdce a přiznejte si, jak každý z vás má to své „já“ opravdově rád! Uvědomíte si přitom, že láska k někomu jinému na světě je nepřirovnatelná k lásce k vlastnímu „já“.
A nyní si připomeňte, že Pán Ježíš nám přikázal, milovat bližního svého jako sebe samého. A tu je potřebí zodpovědět si důležitou otázku: „Kdo je naším bližním?“
Uvážíme-li to, že Pán Ježíš vedle Svých daných nám rad – milovat se vespolek, jako On miloval nás a milovat své nepřátele – žádá od nás ještě, abychom milovali bližního svého jako sebe samého, je odpověď velmi snadná. Ne každý bratr a ne každá sestra je mým bližním!
Velcí myslitelé a filosofové nad tímto rozdílem se zahloubali a přemýšleli, v čem vlastně spočívá rozdíl.
Swedenborg věnoval tomuto hloubání celou knihu a došel k tomuto závěru, že milovat bližního jako sebe samého je milovat člověka, který s námi stejně věří, tedy člověka, který s námi je bratr v Kristu. Ale tím nevystihl také pravdu úplně a dokonale. Tato pravda je však jasně vyložena v samém Evangeliu, jenomže málokdo ji postřehne.
Čtu denně v Evangeliích a přečetl jsem celý Nový Zákon již mnohokráte, ale také jsem dlouho tuto pravdu přehlížel, ušla mé pozornosti.
Teprve nedávno pozastavil jsem se při čtení Evangelia nad statí, kde se apoštolové ptali Pána, kdo je vlastně naším bližním. Pán jim v odpověď řekl podobenství o milosrdném Samaritánu. Je to i pro nás krásná ukázka, jak si máme usnadnit své chápání tohoto rozdílu v lásce.
Pán vykládal, jak byl jeden člověk přepaden loupežníky, těžce zraněn, oloupen, a takto pak ponechán u cesty.
Kolem zraněného šli nejdříve dva kněží. Nechali ho bez pomoci, jeden z nich se mu dokonce vyhnul. Konečně přišel jeden Samaritán, který se o něj postaral, ošetřil jeho rány, posilnil jej a na svém mezku dopravil do hospody, kde nařídil další jeho ošetření a sám za ně zaplatil, atd. a tu se Pán zeptal apoštolů, kdo že z těch tří, kteří uviděli raněného, byl jeho bližním, kdo se tomu raněnému zjevil jako pravý bližní? Odpověď byla pak snadná. Tím bližním byl ten, kdo nám učinil nějaké dobro, kdo nám projevil svou lásku.
Kdo je schopen projevu lásky, je naplněn Kristem. To dobro vykonal tedy Kristus v něm přebývající. Proto jsme povinni takového člověka, kterým se Kristus projevuje, který nám dobro vykonal, milovat jako sebe samého.
Máme povinnost milovat všecky lidi – to žádá vyšší stupeň lásky. Ale tam, kde se nám někdo vykonaným dobrem projeví jako bližní, tam vzniká naše povinnost milovat jej jako sebe samého, a tj. ten nejvyšší stupeň lásky.
Teď bych se chtěl ještě vrátit k Evangeliu.
Víte sami, že se dnes celé náboženství utápí v samých obřadech, formách a okázalostech, ať je to v jakékoliv podobě. Znám faráře, který by se rád zbavil tohoto obřadnictví, protože sám

ví, že je to jen forma, jen starý zvyk, který se pravé náboženství nenaplňuje. Jako příslušník církve nemůže tak učinit, ale blíží se a není již daleká doba, kterou Pán Ježíš předpověděl ve Svém rozhovoru se Samaritánkou u studně.
Řekl tím jasně, že se blíží doba, kdy se nebudete modlit ani v Jerusalémě, ani na oné hoře, na které se modlívali Samaritáni.
Ano, přijde doba, kdy nebude zapotřebí žádných chrámů ani oltářů, ani svíček, ani soch a obrazů, ani kněží v dnešním slova smyslu, protože každý bude si sám svým knězem. Blíží se již ta doba, kdy bude každý osvícen Duchem Svatým, aby pociťoval a poznával přítomnost Boha ve svém vlastním nitru, a pak ji nebude potřebovat žádných vedlejších, náhražkových pomůcek, neboť bude moci mluvit se svým Bohem-Kristem přímo, bez jakéhokoliv prostředníka.
Ano, blíží se ta doba, bude to na přelomu věku, kdy lidstvo pokročí zase ve svém duchovním vývoji o krok dále a kdy se naplní to pravé křesťanství, to čisté lidství, ve kterém každý bude mít v sobě ten nejkrásnější oltář, kterým bude lidské srdce naplněné láskou, ten oltář, z něhož Bůh bude přijímat přímo ty nejkrásnější a nejcennější oběti.
Tento přerod vyžádá si nyní ohromné oběti na lidských životech, ale to jen proto, aby se lidstvo očistilo a bylo schopno přijmout to pravé, čisté, všech obřadů zbavené náboženství, kterým je jediné: Mravní síla a veliká, čistá láska.
Pak bude Kristus neustále s námi i v nás a pak pochopí každý tu prostinkou jednoduchost pravého náboženství, čistého křesťanství. Pochopí, že nemusí ani odříkávat dnes předepsané modlitby, nemusí Boha hledat v chrámech, protože stačí být naplněn láskou a tuto lásku bude pak všude a ve všem uplatňovat.
Pokud však nedospěje tak daleko, pokud ještě nedovedete všecky své skutky, řeči, myšlenky, vše naplňovat láskou, potud budete stále ještě potřebovat podpory a pomoci někoho, kdo by vám k tomu ukazoval správnou cestu. A tuto cestu vám ukazovat p a při svých předsevzetích setrvávat, v tom snaží se vám velmi účinně pomáhat váš pan farář.
Až konečně dospějete jednou tak daleko, že se dáte ve všem vésti jen Kristem, pak nebudete už potřebovat žádné chrámy, žádné oltáře ani obrazy, sochy, svíčky, ani obřady, protože pak budete jen toužit po tom, abyste se nejblíže přiblížili ke svému a nám všem společnému Otci nebeskému, který je nejvyšší Láska a proto také jen láskou můžete cele a dokonale s Ním splynout.
Věřím, že vy všichni, jak jste zde shromážděni, začali jste již žít láskou a snažíte se, nebo chcete se nadále vynasnažit – dát se ve všem vést jen pravým a čistým učením našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Věřím, že budete napříště zachovávat jen to pravé a správné náboženství, kterým je mravní síla a čistá veliká láska!
Kdybyste dosáhli toho nejvyššího cíle a nepotřebovali již chodit do kostela, pak jsem si jist, že by z toho měl největší radost i váš pan farář, který se tak upřímně přičiňuje o to, aby tato toužená doba již co nejdříve nastala.
On bude mít velikou radost z toho, budete-li všichni naplněni láskou a celý váš život bude dle toho vypadat, protože tím se splní jeho veliká touha – přivést vás všechny ke Kristu.
Dnes mohu zakončit jen vroucí modlitbou: Pane a Spasiteli náš, pohlédni na nás, vstup do nás a naplň naše nitra Svou velikou, přesvatou Láskou a učiň nás poslušnými vykonavateli Svých příkazů a pokornými následovníky Svými!
Milujte se vespolek, jako On miluje vás!

98. O květné neděli

Květná neděle je vlastně prvním radostným svátkem před velikonocemi. V podstatě patří již k velikonocům, pro náš duchovní život tak důležitým, a proto je také velmi důležité ujasnit si, co ona pro nás a náš duchovní život znamená.
V přírodě probouzí se nový život a první poslové tohoto nového života – sněženky, sasanky, podléšky, jehnědy a kočičky – hlásí jeho příchod. Nejsou to však pouze první poslové jara, jsou to projevy nově probuzeného života v přírodě, které nás mají upozornit na to, že se cosi podobného, co vidíme kolem sebe, děje i v nás, v našem duchovním já.
Od 25. prosince přeměňuje se nejen celé naše hmotné tělo, nýbrž i naše tělo duchovní, celá naše duchovní podstata, která má být připravena k tomu, aby i pro ni po Velikém pátku přišlo také vzkříšení.
Vzkříšení přírody oslavuje u nás církev tím, že právě na Květnou neděli světí kočičky, první to viditelné důkazy probouzejícího se života v přírodě. I tento obřad církevní má svůj poklad duchovní. Vždyť právě kočičky, prosté pupeny na větvičkách jívy, skrývají v sobě budoucí život, nový život, který se zprvu ve skrytu vyvíjí a teprve později, vlivem slunečních paprsků stane se viditelným. Chráněn obalem, aby snad mráz neseżehl tento mladý, klíčící život, čeká na chvíli, kdy bude moci setřásti tento ochranný obal – kožíšek a prodrat se k slunci blíž – výš.
Tak i naše duchovní já má být chráněno takovým ochranným obalem lásky, oddanosti, vroucnosti, pokory a trpělivosti, aby náš klíčící život vnitřní nebyl sežehnut mrazem zlých skutků a nezmařil tak naše probouzení a vzkříšení k novému, lepšímu životu.
Druhým, ale již smutnějším úkazem doby velikonoční jsou barvená vajíčka, která se již o Květné neděli objevují všude v domácnostech, aby nám, na tvrdo uvařená a různě obarvená, připomněla blížící se pomlázku velikonoční.
Jak došlo k tomuto zvyku podávati o pomlázce obarvená vajíčka, o tom jsem se zmínil již na jiném místě. Jisto je, že tato obarvená vajíčka ukazují a dobře znázorňují celý způsob dnešního duchovního a náboženského života většiny lidí.
Příroda samu dala za úkol slepičce, aby nám dávala vejce, ve kterých je také skrytý život, protože ve vajíčku každém je i duchovní i hmotná podstata budoucího kuřátka, slepičky nebo kohoutka. Představte si, milí přátelé, co se však děje s vajíčkem, když jej v obarvené vodě uvaříte na tvrdo.
Kde je ten život, který byl v něm skrytý? Kam zmizela z vajíčka duchovní podstata nového života, která v něm byla uložena? Co vlastně přijímáme nebo odevzdáváme o velikonoční pomlázce v takové obarvené skořápce? Nic víc, než mrtvou hmotu, která byla připravena i o svoji přirozenou barvu.
Pán Ježíš, provázen jedním ze svých učedníků, zastavil se na cestě do Jerusaléma u jedné staré ženy, aby si u ní odpočinuli. Tato dobrá žena pohostila je vejci na tvrdo vařenými. Skořápky ležely na stole, když Pán se svým průvodem ženu opouštěli. Pán radil stařeně, aby skořápky tyto dobře uschovala. Když žena vyprovodila své hosty a vrátila se do světnice, užasla nad tím, že všechny skořápky, které zde po hostech zbyly, proměnily se v čisté zlato. Pán chtěl tímto způsobem odvděčiti se ženě za její pohostinnost a udělat jí radost, avšak tato radost proměnila se sobectvím této ženy ve zlo. Na místě vděčnosti k Pánovi nad štědrou odměnou, které se jí dostalo, pocítila jen hříšnou touhu po mamonu a této touze propadla. Nemohla se dočkat příštích velikonoc a toužila jen po tom, aby tito hosté znovu přišli a ona mohla je znovu pohostit. A počítala, jak tentokrát předloží vajec mnohem víc, aby hodně zlatých skořápek zbylo, aby byla hodně, hodně bohatá. Proto také o příštích velikonocích připravila spoustu vajec, ale na hosty marně čekala. A když se skořápky neproměnily ve zlato, pak si vajíčka alespoň žlutě omalovala, aby si iluzi zlata přičarovala, a aby se jí sousedky neposmívaly, uvařená a omalovaná vajíčka rozdala.

Krásný byl úmysl Pánův, odměniti pohostinnost ženy a vyvolat v jejím nitru radost a velký byl Jeho smutek nad tím, když poznal, že čistá radost, kterou On chtěl způsobit, proměnila se v sobectví a nízkou touhu po mamonu. A k tomu ještě ta její snaha oklamat druhé obarvením vajíček na žluto, aby se zdály zlatými!
A tato smutná připomínka toho, jak člověk dovede i dobro Pánem nám způsobené proměnit ve zlo, jak člověk i ty nejkrásnější věci dovede znehodnocovat svým sobectvím – to se zachovalo až do dnešní doby. Pomlázka o velikonočním pondělí připomíná nám každoročně sobectví ženy, která – okouzlena zlatem – ztratila pravou podstatu daru Pánova, tj. lásku, a s ní i schopnost ke konání dobra a působení radosti.
Podobně i dnešní křesťanství odnáší si v tomto vajíčku symbol svého vlastního náboženského života.
Pán Ježíš přinesl nám učení živé, které mělo duši i ducha, které mělo přinést radost a blaženost pro tělo i ducha. Ale toto krásné náboženství křesťanské proměnilo se také stálým převařováním, opravováním a nánosem nepravých barev dogmatických na živé a čisté učení Pána Ježíše v náboženství bez života a duše, podobně jako to života zbavené vajíčko v obarvené skořápce.
To je výsledek staletého zacházení s pravdou, kterou nám Pán Ježíš přinesl. Čím dále se tato pravda vzdálila od svého pramene, tím nejasnější se stávala, tím více utrpěla různými znečišťujícími nánosy na své čistotě a průzračnosti.
Co dnes zbylo z toho krásného a čistého učení plného lásky? Kolik duší lidských je dnes otráveno tím, že se jim nedostalo poznání čisté pravdy, pravého cítění náboženského! Kolik zbytečného utrpení a nespokojenosti žije dnes mezi lidmi jen proto, že nebyli správně nábožensky vychováváni k čisté veliké lásce a mravní síle! Jen proto se rozmohlo tak veliké sobectví mezi lidmi, protože jen málo křesťanů opravdu pochopilo, proč vlastně Pán Ježíš přišel mezi nás, protože neví, že Jeho hlavním úkolem bylo vybudovat zde na zemi nový život, život naplněný všemocnou, všude pomáhající láskou, život nejdokonalejší, který by nás spojil s věčným pražívotem v Bohu zakotveným, abychom byli opravdu jedno s onou věčnou, tajemnou láskou, naplňující celý vesmír.Pán Ježíš učil nás také, že tohoto nejvyššího stupně dokonalosti můžeme dosáhnout jen dokonalým životem vnitřním, jakým žil On sám. On dal nám Svým životem živý příklad nového života, života naplněného láskou a pravým lidstvím. A abychom pochopili velikost Jeho Lásky k nám a uvěřili ve svaté pravdy Jím hlásané, přinesl největší možnou oběť, vytrpěl za nás a pro nás nejpotupnější smrt a nejhrůznější utrpení a muka, jen aby nás vysvobodil z otroctví hmoty a přivedl k poznání pravého vnitřního života věčného a tím přiblížil nás k Otci Nebeskému, učinil nás opravdovými, vědomými dítkami Božími.
A jak se Mu za to odměnil svět?
Na Květnou neděli, když Pán Ježíš přišel do Jerusalema, byl sice nadšeně uvítán, zelené ratolesti zdobily Jeho cestu, - Hosanna, Synu Davidův! – bylo Mu voláno v ústrety. Bylo však toto nadšení opravdové a upřímné? Mělo hlubší kořeny v srdcích volajícího davu? Nikoliv! Byl ta dav lidí, kteří v okamžitém nadšení dovedli oslavovat vjezd Pána Ježíše do Jerusalema, ale nedovedli přijmout Jej tak, aby Jeho učení pevně zakotvilo v jejich srdcích. Nepochopili pravé poslání Pána Ježíše. Vítali Jej, protože doufali v něm nalézt svého pozemského krále, který je osvobodí ze jha Římanů. Nepochopili, že Pán Ježíš přišel je osvobodit z pout hmotného a sobeckého života, že Svým učením žádá od nich, aby oni sami se přičinili o lepší, svobodnější život a podle Jeho příkladu ochotně a s láskou každému sloužili a s radostí se obětovali pro dobro svých bližních.
Oni ve svém sobectví očekávali zase jen vlastní užitek a prospěch a jen z tohoto falešného očekávání vyrůstalo jejich okamžité nadšení a volání – Hosanna Synu Davidův! – Když však toto nadšení, vzplanuvší jako sláma, pominulo, dovedli pak titíž lidé volati na Velký Pátek - Ukřižuj ho! –

A tak vypadá svět i dnes! To, co včera nadšeně vítal, zítra nenávistně proklíná! Kdyby lidé nosili opravdu v sobě Krista, nedovedli by volat dnes – Hosanna! – a zítra – Ukřižuj Ho!
Je opravdu jen málo těch, kteří se přimkli ke Kristu opravdově a prožívají vědomě to nejvyšší blaho člověku dosažitelné, které by nevyměnili za žádné zlaté skořápky, za nic světského, co jiní – ovšem jen mylně – pokládají za největší štěstí. Tato blaženství pravého a čistého vnitřního života spočívají v tom, že tito šťastlivci našli v sobě Krista a vybudovali v sobě toužené království Boží. Takový člověk je vždycky opravdu šťasten a spokojen a bude vždy volat jen – Hosanna Synu Davidův!
Na Květnou neděli před vjezdem do Jerusalema měl Pán Ježíš visi, ve které – duchem na chvíli odpoután od Svého těla – viděl před Sebou poutníka, vcházejícího do Jerusalema. V tomto poutníku poznal Sebe sama, Své duchovní Já, viděl Svoji duši, která Jej provází a poznal také, kdo Jeho Já i Jeho duši vede. Byl to Jeho Duch – sám Otec Nebeský. Tak poznal Sebe sama ve třech osobách, spatřil Syna Člověka, poznal Svou duši, uviděl i Svého Ducha Božského původu. Proto nikdy neříkal o Sobě, že je Synem Božím, neboť jím také, pokud zde na zemi žil, nebyl. Vždy říkal jen, že je synem člověka protože dobře věděl kdo jest. Nemohl říci o Sobě, že je Synem Božím, protože byl sám Bohem, Bohem, který se vtělil v tělo Ježíšovo. A byl-li Bůh sám, tj. Kristus, nejvyšší Láska, proto mohl tolik Lásky rozsévat mezi nás.
Ve svém vidění na Květnou neděli poznal, kdo Jej vede do Jerusalema, kde za několik dní, jak věděl sám, obětuje Svůj veliký, požehnaný život lidský za nás za všechny, aby nám ukázal, jak bezměrně nás miloval. Při Své visi po prvé pocítil radost nad tím, že vykonal to, co Otec Nebeský od Něho žádal. Po prvé ozvala se v Něm radost nad vítězstvím, kterého Jeho práce a Jeho oběť dosáhne, radost nad jejím působením, mezi námi v budoucnu. A zároveň pocítil i radost nad tím, když po prvé v této chvíli spatřil Sebe sama ve třech osobách.
A to dnešní lidstvo, které se k Pánu modlívá, jest si vědomo a chápe jasně, koho vlastně v Ježíši uctívá? Málokdo to opravdu ví a lidé považují Ho jen za Syna Božího a tím Jej vlastně degradují, protože On jest ten Nejvyšší, On jest Kristus sám, náš stvořitel, který vstoupil do těla Ježíšova, aby Ježíšem se projevil a mohl hlásati nejvyšší Lásku, mohl nás naučit žít podle zákonů Lásky a ukázat nám, že čistá, veliká láska a mravní síla jest nejpevnějším základem našeho života v celém vesmíru, který On Svou Láskou a Mocí stvořil. On vyšel přímo z toho Nejvyššího, bezejmenného, z nejvyšší prapodstaty a prapříčiny všeho, prazdroje všeho života, aby se stal Stvořitelem a Otcem nás všech. Tak se objevila nejjasnější hvězda na duchovním nebi, ze které se oddělily dvě skvělé hvězdy: Otec a Matka, Matka všeho života ve vesmíru a zroditelka našich duší a vedle Ní Otec všeho života duchovního, náš Vykupitel, prapodstata Ducha Svatého, zahrnující v Sobě vševědoucnost. Všichni tři tvoří dohromady nejsvětější mystickou Trojici Boží, která se projevila a promítla ve druhou Trojici, v Trojici pozemskou, a to v pozemskou Matku Pána Ježíše, v Jeho pozemského Otce a v Ježíše samotného. Tyto tři Božské osoby vyšly přímo z Nejvyššího, který je prapodstatou a prapříčinou všeho a Jejž máme uctívati jako Jednotu, jako Veliké Nejvyšší Nitro, kterým jest On – Nejvyšší!
Slovo Bůh vymyslil si člověk a jím označil si Toho, Jehož nikdy plně nepochopí. Jděte zpět v dějinách náboženství, hledejte, kdo toto slovo vyslovil po prvé a – nenaleznete odpovědi!
Židé užívali slova Jehova, ale to nebylo označení Nejvyššího. Pohané měli Pana, boha spásy, ale to také nebyl ten Nejvyšší. A tak podobně každé náboženství mělo své pojmenování pro svého Boha, které ono uctívalo.
Pán Ježíš řekl jednou: „Ne Já, ale Otec ve Mně přebývaje, skutky činí.“ On tedy uznával nad Sebou ještě Otce, ale tohoto Otce nejmenoval Bohem ale slovo Bůh nevystihuje správně to, co slovem tím chceme vyjádřit. Lépe bylo by říkat Kristus, tj. – po Otci nejvyšší. Kristus splývá v jedno s mystickou Trojicí Nebeskou i se svatou Trojí pozemskou, kterou představují

Ježíš, Jeho pozemská Matka a Jeho pozemský otec. Ať uctíváte z této Trojice koho chcete, vždycky se obracíte pouze k jedné bytosti, a tou je Kristus, Jemuž lidé říkají Bůh.
Proto Pán Ježíš nebyl podle lidského pojmu Synem Božím. On byl podle lidského rčení Bohem samým. To také nejlépe potvrzuje vise Pána Ježíše, kterou prožil a za které Sebe spatřil před vjezdem do Jerusalema na Květnou neděli. Tento významný okamžik, který se začíná veliká tragedie v životě Pánově, neměl by se nikdy zapomínat. Tato tragedie přinesla lidstvu veliké dobrodiní spásy. Všichni měli bychom se snažit jasně pochopit nejen to, kdo byl Pán Ježíš, nýbrž i to, co znamená pro nás Jeho ohromná, pro nás a za nás přinesená oběť.
Drazí přátelé, Květná neděle upozorňuje nás však ještě na jednu další, důležitou povinnost naši. Jest poslední připomínkou pro toho, kdo zanedbal v době postní svou přípravu na ukřižování onoho starého, hříšného člověka v sobě, aby tak alespoň v poslední chvíli, na Květnou neděli začal a snažil se napravit své zanedbání. Krátká doba zbývá mu do Velkého pátku, ale stačí přičinit se, aby poznal své chyby a nedokonalosti a projevil dobrou vůli a ochotu polepšit se, stát se lepším, aby i on mohl slavit své slavné vzkříšení. A chce-li někdo tuto slavnost vzkříšení v sobě prožít a oslavit, aby jako člověk nově vzkříšený žil dále novým životě, pak i on musí na Veliký pátek ochotně ukřižovat v sobě toho nedokonalého, hříšného člověka.
Jen tak může pak očekávat sváteční Boží Hod velikonoční a dočkat se pocitu svého vzkříšení k novému, duchovnímu životu, k životu vnitřnímu, věčnému.
Květná neděle dává nám příležitost k tomu a ukazuje nám i cestu pro nás nejsprávnější. My nebudeme na Květnou neděli oslavovat v Pánu Ježíši žádného pozemského krále, jak to tenkrát mylně činili židé, protože jsme pochopili, že králem všech králů na světě je král duchovní, a tím jest jedině Kristus – ne však pánem přísně poroučejícím a podmaňujícím si nás jako poddané. – On je Pánem naplněným nejvyšší Láskou, který nás všechny k Sobě přijímá, aby nás štědře obdaroval všemi možnými dary duchovními i hmotnými. On chce, abychom v Jeho náručí byli účastni krásného, blaženého života, který přináší do našeho nitra pravé království Boží a do srdcí našich účinnou lásku, která nás s Ním trvale spojuje.
On jest Pánem naším, ale přitom je pokorný a skromný, nikomu se nevnucuje, nevtírá, nikoho nenutí, aby Jej přijal. Jen Svou Láskou připomíná nám neustále Svou vatou přítomnost a nepřestává klepat na brány našeho srdce a čeká trpělivě, až my sami se rozhodneme bránu srdce otevříti a Jeho ve své nitro, do svého srdce vpustit. On nás jen laskavě napomíná, abychom svá srdce a nitra očistili od všeho zlého, aby On i Otec Nebeský mohli si v nás vybudovati trvale Svůj stánek.
Ta volá stále i nás Král všech králů. Pán všech pánů a přináší nám stále tolik důkazů Své veliké Lásky k nám. Největší ze všech důkazů Jeho bezměrné Lásky k nám byla ovšem Jeho veliká oběť na Golgotě, kde na kříži položil i život svůj za nás. Nikdo z nás nebyl by schopen podstoupit dobrovolně tak krutou smrt jako On, který učinil to pro nás, pro naše dobro, pro naši spásu, abychom mohli žít nový, lepší život, život bez utrpení, ve štěstí a spokojenosti.
A přece je dnes ještě mnoho lidí, kteří nepochopili dosud toto veliké dobrodiní, kterého se nám dostalo životem, učením a obětí Pána Ježíše. Proto je stále ještě tolik utrpení a bídy mezi lidmi, kteří dosud neuvěřili, že blaženého života zde na zemi, že života bez utrpení můžeme dosáhnout jen vzájemnou a účinnou láskou, která nás učil Pán Ježíš. Nikdy nedosáhneme blaženství sobectvím – a přece se toto sobectví tolik rozmohlo, všude na ně narážíme.
Svým sobectvím znovu přibíjíme Pána na kříž. Sobectvím způsobujeme Mu stále nové a nové bolesti. A to je tedy náš vděk, kterým Mu splácíme Jeho velikou Lásku! Splácíme bolestmi a urážkami, kterými my sami překážíme Jemu, aby mohl dobudovat zde na zemi své království lásky, které chce tu dobudovat jen pro naše blaho, naše štěstí, naši spokojenost.
Připomeňte si toto vše na Květnou neděli a vzpomeňte, jak se Pán před Svým vjezdem do Jerusalema jako člověk těšil z vítězství, které Mu sliboval jásající dav, volající – Hosanna Synu Davidův!

Květná neděle vábí nás, abychom vyšli do přírody a zamysleli se nad tím, co tajuplného dění přináší tato doba do života všeho, co kolem sebe vidíme. Máme se snažit vniknout do tajemství tohoto dění, které i pro nás Stvořitel připravil, aby nás upozornil na probouzející se život a tak přiměl nás k zamyšlení se nad Jeho velikou Mocí a Láskou, která nám poskytuje tak bohaté dary, které nám pro budoucnost slibuje probouzející se život v přírodě a klíčící semena, v matce zemi uložená.
Zamyslete se trochu nad takovým semenem, vloženým do zdánlivě mrtvé půdy! Toto semeno, také zdánlivě mrtvé, skrývá v sobě život, který se probouzí ve tmě půdy, přikrytý zemí. Obětujeme toto semeno, zničíme je, ale ono obětováním své podstaty vytváří nový život, a to pomocí lásky země, do které bylo vloženo. Země dopomůže mu, aby se k životu probudilo a dostalo se ze tmy na světlo, aby mohlo růst a projevit svůj duchovní i hmotný život v nové formě a v té vydat pak mnohonásobný užitek pro vyšší tvory, buď pro lidstvo nebo pro zvířata. Je to ohromné dění, jež probouzející se jaro přírody ve všem probouzí, a pro nás je nejlepším poučením i důkazem, co dokáže každá oběť podávaná z lásky pro druhé, co dovede vytvořit Láska, prostupující celý vesmír.
Když si uvědomíme toto, pak také spatříme v jiném světle a lépe pochopíme i oceníme tu ohromnou oběť, kterou pro nás pro všechny přinesl Pán Ježíš, když dobrovolně obětoval Svůj svatý život na kříži. I Jeho tělo muselo být po sejmutí z kříže položeno do tmavého hrobu, aby Jeho Duch přinesl ohromný užitek pro celé lidstvo Svým Vzkříšením, kterým nám jasně dokázal existenci života věčného.
Tento věčný život udržuje v celém vesmíru Matka všeho života – Astarta -, která svou láskou prolíná a prostupuje všecko, co kolem sebe vidíme, probouzí stále všecko k novému životu a tímto obrozováním pomáhá k zušlechťování a zdokonalování všeho života i zde na zemi.
I ta hlína, do které vkládáme semeno, žije a má svou duši, ovlivňovanou Matkou všeho života Astartou. I ona je naplněna láskou, kterou pomáhá semenu k probuzení k novému životu, který je vlastně i pro to semeno vzkříšením pro další duchovní vývoj, duchovní vývoj podstaty každé rostliny.
Toto vše si uvědomit – k tomu je nejvhodnější chvíle právě o Květné neděli. Zajděme do přírody, všímejme si všeho dění v přírodě a pochopíme působení Lásky Boží a uvěříme, že jest to právě Láska, která je podkladem a základem všeho života v celém vesmíru.
Přitom máme si však také dobře uvědomit, jaké povinnosti vyplývají z toho pro nás. Když i nerost – hlína, tvor Boží na nejnižším stupni vývojovém se nacházejí, dovede se obětovat z lásky pro vyšší život – co z toho vyplývá pro nás? Jen vědomí naprosté povinnosti obětovat se s láskou pro dobro všude tam, kde se nám k tomu naskytne příležitost. Jen účinnou láskou k bližním svým a ke všemu tvorstvu ostatnímu dostáváme se do nejužšího spojení s Bohem- Kristem a dosáhneme tak nejblaženějšího a nejšťastnějšího života. Toho si přál dosáhnouti Pán Ježíš Svou velikou obětí, s touto vůlí obětovat se pro blaho ostatních, vstoupil na Květnou neděli do Jerusalema.
Hledejme tedy i my všichni svůj Jerusalem, Nový Jerusalem, v němž bychom i my byli schopni obětovat vše, co nás dosud zdržovalo od pravého života plného lásky, aby přišel i náš Velký pátek a za ním i naše Vzkříšení.
Bůh nás všechny posiluj Svou velikou přesvatou Láskou, Bůh žehnej nám i všemu našemu láskyplnému snažení, abychom konečně vybudovali v sobě všichni království Boží a mohli jednou vidět a poznat svou duši i ducha svého, jako Pán viděl sebe ve třech osobách na Květnou neděli. Amen!

99. A vstoupil do pekel

Všechny křesťanské církve mají mezi články víry také větu, že Pán Ježíš po Svém ukřižování a skonání vstoupil duchem Svým do pekel a třetího dne pak vstal z mrtvých.
Není však zcela správné, uvádí-li se, že vstal z mrtvých až třetí den, protože hned v noci po Svém ukřižováním, tj. v pátek, ukázal se Josefovi a Kleofášovi na jejich místě do Emaus. Ještě dříve však, než se ve Svém duchovním těle ukázal těmto dvěma učedníkům Svým, prostoupil mocným Duchem Svým všecku hmotu celé zeměkoule, aby i ty duchovní bytosti, které stály na nejnižším stupni svého duchovního vývoje, poznaly Jeho Lásku, přijaly Světlo Jeho zjevených pravd a i ony staly se účastny té milosti, kterou Pán Ježíš přinesl vykoupení všemu tvorstvu na světě.
A právě toto vniknutí Ducha tak mocného do útrob zemských způsobilo ono zemětřesení, které zažili všichni účastníci velké, pro lidstvo tak důležité tragedie na Golgothě.
Církve hlásají a svým příslušníkům k věření překládají, že Pán Ježíš po Své smrti vstoupil do pekel, ale nevykládají správně, jak toto peklo ve skutečnosti vypadá. Proto také mnozí kněží popouštějí uzdy své fantasie a líčí peklo tak hrůzně, aby těmito pekelnými tresty lid zastrašovali. Tím ovšem velmi chybují, protože u člověka správně myslícího a usuzujícího, musí takové pohádky vyvolat jen úsměv a zároveň i politování těch, kteří by mohli těmto nesprávným fantastickým pohádkám ještě uvěřit.
Po odloučení Svého Božského Ducha od těla hmotného vstoupil Pán do nitra zemského, které, dle představ mnoha lidí, je sídlem pekla, ale to ještě neznamená, že vstoupil do toho pekla jaké líčí někteří kněží.
Věřím a vím, že Pán Ježíš vstoupil do nitra zemského a prostoupil Svým Duchem Božským všecku hmotu zemskou a učinil tak jen proto, aby i ty duchovní bytosti, které čekají na další svůj duchovní vývoj a ve svém nejprimitivnějším stavu ovládají teprve sféru nerostnou, aby i ony, odtud počínaje, začaly růst tím velikým Světlem Božím, Duchem Pravdy, Jím na svět přineseným.
Jest to zase jen důkaz Jeho veliké lásky ke všemu stvořenému, ke všem Jeho dítkám, tedy i k těm nejmenším, o nichž málo kdo ví a o jejichž existenci nikdo se nestará. Pán podal nám tím zářný příklad, jak se máme sklánět i my k těm, kteří ve svém duchovním vývoji stojí níže než my, jak máme milovat jako své bratry také všechny bytosti, ovládající dosud nižší sféru nerostnou, rostlinnou nebo zvířecí a konečně, že si máme častěji připomínat, že i my museli jsme dříve projít těmito nižšími sférami, než jsem se dostali na ten stupeň, na kterém nacházíme se dnes.
Máme proto milovat všecko tvorstvo na zemi jako své bratry, protože všechny stvořil Bůh k jejich zdokonalování se. On jest nám všem stejně milujícím Otcem, od Něhož jsme vyšli a k Němuž se musíme zase všichni vrátit.
V tom, že Duch Pána Ježíše dříve než do nebe vstoupil do nitra země, v tom musíme spatřovat krásný symbol počátku všeho života. Každé semeno, má-li vzklíčit ke svému vzrůstu a přinést bohatou úrodu, musí být napřed vloženo do země a z ní pak brát sílu, duchovní sílu života, aby mohlo růst a přinést žádoucí ovoce.
Také svaté učení Pána Ježíše přišlo nejdříve k nám na zem, aby zde na zemi vzklíčilo sémě Pravdy a mohlo se dále rozrůstat nejen zde na zemi, ale i nad zemí, v celém vesmíru. A aby mohlo proniknout i do hloubi, pod povrch zemský, vstoupil Duch Páně i do hmoty zemské, aby Jeho milostí byly spravedlivě poděleny všechny duchovní bytosti všech vývojových stupňů, aby všechny stejně pocítily velikost Jeho mocné Lásky.
Nedivte se proto, že při odchodu tak velikého Božského Ducha a při Jeho vstupu do hmoty zemské, zachvěla se celá země. Zachvěla se a otřásla tak mocnou silou, že její záchvěv byl pocítěn jako mocné zemětřesení, za kterého celý jerusalémský chrám i jeho vnitřek byl zpustošen a opona chrámová roztržená vedví, od shora dolů.

O tomto zpustošení chrámu jerusalémského se nikde mnoho nepovídá. Mlčeli o něm zejména tehdejší židovští kněží, aby nemuseli přiznat, že toto neštěstí postihlo právě jejich chrám jako odplatu za to, že oni nepřijali svaté učení Pána Ježíše a že za dobrodiní vykoupení, které pro lidstvo přinesl Pán Ježíš, dali Ho dokonce ukřižovat.
Když po zemětřesení přišli kněží do svého chrámu a viděli to veliké zpustošení, uvědomili si mnozí, že se tu stala jistě ohromná chyba. Uvědomili si, že ukřižovali Pána, který byl jistě Synem Božím, když se jejich Bůh na ně tak rozhněval a dopustil takové zpustošení chrámu, Jeho ke cti postavenému. Tu hledali viníka mezi sebou, hádali se prudce, kdo ukřižování Pána Ježíše zavinil. Jeden svaloval vinu na druhého, žádný se nechtěl přiznat ke své vině a tak vznikla mezi kněžstvem veliká rvačka. Tím vším ale nedal se již odčinit jejich veliký hřích, že odsoudili a dali ukřižovat nevinného člověka, který jako Syn člověka přinesl světu tak ohromné dary Své Božské Lásky.
Tato událost, prostoupení celého vesmíru, tedy i naší země, Láskou Boží, opakuje se i v naší přírodě každého roku na jaře při zimním slunovratu. Od zrození Lásky Kristovy prostupuje každoročně síla této Lásky naši zemi, aby probudila všechny síly v ní dřímající, po celou zimu v ní utajené. Tyto životní síly stávají se na jaře zcela zjevnými, neboť – jak lid správně říká - zem se otevírá a chvěje onou silou, která způsobuje rašení rostlin a stromů, připravujících se po zimním spánku a odpočinku k nové oběti přinešením nových cenných plodů.
Kdo si všímá přírody a chtěl by vniknout blíže do tajemství dějů, jež se v probouzející přírodě na jaře odehrávají, nechť položí ucho na zem a zaposlouchá se na chvíli. Uslyší i ucítí, co se v zemi děje a odehrává, i když to našemu zraku zůstává skryto.
Můžeme pocítit, jak mohutná síla nového života prostupuje vším, prostupuje i nás a působí různě na vibraci elektronů kolem protonů. Působí jinak na atomy rostlinné, jinak na atomy nerostné, jinak na atomy naše. A právě z této milosti vibrací, kterou již naši praotcové pociťovali, vyrostla jejich stará rada, abychom si na jaře nelehali na zem, kdy se země otevírá. Proudí z ní životní síla, její nerostné vibrace jsou jiné, než vibrace v našich atomech, a tato disharmonie působí škodlivě na naše tělo. Leží-li někdo delší dobu na zemi v tomto jarním rozpuku, vydává se skutečně nebezpečí nejtěžšího onemocnění. Jarní vibrace půdy, které životní síla z nitra zemského vyhání na povrch, jsou jiné než vibrace v našich atomech tělesných, a dojde-li k jejich přímému styku, začíná vyrovnávání, přizpůsobování obou vibrací, které působí zhoubně na naše tělo.
To vědí velmi dobře staří lidé ze svých mnohaletých zkušeností. Většina lidí pociťuje na jaře celkovou únavu, ba malátnost, a i ona má svůj původ v tomto novém jarní proudění životní síly naší zemí.
A ještě něco zůstalo nám na památku po onom vstoupení našeho Spasitele do nitra země.
Jsou ještě lidé, kteří věří, že se na Velký pátek otvírají poklady a stávají se lidem přístupné. Jsou to poklady, které se na Velký pátek otvírají, jenomže nejsou to poklady zlaté. V ten den země se otevírá, aby vydala ze sebe to nejcennější a nejdrahocennější poklady, tj. – počátek nového života rostlinného, který nám v budoucnu přináší úrodu, bohatou to žeň všeho, co k udržení svého života potřebujeme. Proto také lidé říkají o žních, že se otvírá štědrá ruka Boží, aby nám podala bohaté dary, které nám, odměnou za pilnou práci rolníka, matka zem uštědřuje.
Nejcennějším darem Velkého pátku je však ona veliká oběť Pána Ježíše, kterou přinesl pro nás na dřevě kříže, aby touto obětí zdůraznil všechny krásné Pravdy Svého svatého učení a ukázal nám, jak nás miloval a stále ještě miluje, když byl schopen tak ohromné oběti. V ní Jeho svatá a čistá Láska vyvrcholila. A protože ve Své spravedlnosti pamatoval vždy na všechny, postará se i o to, aby o tento důkaz Jeho Lásky nepřišly ani bytosti nejnižší a Duchem Své Lásky prostoupil i hmotu naší země a osvítil všechno i tam, kde je toho opravdu nejvíce potřebí.

A protože Láska Kristova každoročně od 25. prosince vstupuje znovu do země, aby na Veliký pátek všechno v přírodě k novému životu probudila, chvěje se země každého jara, každoročně veliké poklady země se otvírají, aby pak rolníci v létě a na podzim poklady tyto sbírali ve formě bohaté úrody.
Na jaře chvěje se země touhou přijmout v sebe símě, které s láskou probouzí k životu, opatruje je a posiluje, aby i ona přinesla oběť pro vyšší tvory, zasloužila se o bohatství úrody nejrůznějších plodů.
V tomto nutno spatřovat projev lásky bytostí ze sféry nerostné a i tyto bytosti mohou se dostat ve svém duchovním vývoj výš jen láskou.
Láska je zdrojem a nejmocnější silou všeho života v celém vesmíru, který stvořil Kristus – nejvyšší Láska. A proto jen láskou, účinnou a obětavou láskou k všemu tvorstvu můžeme se přibližovat ke Kristu, jen s láskou můžeme dosáhnout toho, že budeme pociťovat Krista v sobě, ve svém nitru.
My všichni máme právo na tuto milost, všichni máme možnost nalézt Krista v sobě, dokážeme-li naplnit svůj život láskou tak dokonale, abychom zůstávali v neustálé harmonii s Jeho velikou a čistou láskou. Pak také budeme hodni přijímat všechny ty bohaté dary a milosti, kterými nás chce Pán obdařit a které jsou pro nás stále připraveny.
Jeho Láska je tak veliká, že prostoupila-li hmotu celé země, tím spíše prostoupila také naše těla, která jsou oproti hmotě nerostné mnohem zjemnělejší. Ale my máme kromě svého těla hmotného i své tělo duchovní, vlastní to naše já, které je schopno přijímat pokyny a poučení od naší duše. I toto naše tělo duchovní prostoupil Pán, abychom dobře chápali, že náš život není jen ta hmota našeho těla, ale že je tu především duch a že naše nižší já, v němž je naše vůle, vědomí, rozum, pocity a vášně, to že je ovládáno něčím vyšším ze sféry duchovní. A toto „něco“ – tj. naše vlastní duše, kterou máme neustále hledati a snažit se poslouchat její pokyny, dát se jí vést. Vždyť ona jediná dává nám možnost spojení s naším duchem a náš duch je právě součástí samého Boha.
Snažíme-li se dobře přijímat a chápat, co nám naše duše zprostředkuje do našeho ducha, jsme-li dokonale a neustále v harmonickém spojení s duší a duchem svým, máme trvalé spojení s Bohem – Kristem. Teprve tím stáváme se vědomě pravými dítkami Božími a teprve pak můžeme mluvit o tom, že se podobáme obrazu Božímu.
Bůh nás sice stvořil k Svému obrazu, ale kolik lidí svých sobeckým a nečistým životem, špatnými skutky, pýchou a domýšlivostí, smazalo lehkomyslně se sebe tuto podobu Boží! Mnoho je těch, kteří se vůbec nestarají o to, aby pochopili svou duši, našli si trvalé spojení s ní, aby i s duchem svým mohli být v trvalém spojení. Ti ovšem nemohou dosáhnout čistého vnitřního života, jehož náplní má a může být sám Kristus.
A Kristus může přebývat jen v čistém nitru ušlechtilého člověka. Proto se všichni máme snažit žíti tak, abychom této milosti dosáhli, tj. – žít tak jak nás tomu učil Pán Ježíš a jak si to přeje náš Otec Nebeský.
Přišla-li církev vstup Páně do pekel celkem bez výkladu, přemýšleli o něm mnozí myslitelé. Velké poučení o Jeho vstupu do země můžeme získat z podmínek vyššího zasvěcení, zejména velkého „Bílého bratrstva lásky“.
Kdo chce v tomto bratrstvu dosáhnout nejvyššího zasvěcení, musí projíti všemi zkouškami, předepsanými pro dosažení tohoto zasvěcení. Poslední touto zkouškou je, prostoupit svým duchovním tělem i zemi, vstoupit a projít hmotou zemskou, a to právě v době velikonoční. Kandidát zasvěcení musí vědomě odpoutat své duchovní tělo od těla hmotného a svým duchovním tělem vstoupit místo nahoru, do sfér duchovních, tentokrát dolů, do země. Pak může popsat vše co viděl a zažil při této zkoušce.
Často setká se tam takový kandidát s jinými bytostmi, které také potřebovaly tuto očistnou zkoušku a poznává tu i bytosti, které nemají ještě dostatek duchovní síly, aby celou touto zkouškou prošly. Těm pak pomáhají ostatní, pokročilejší bytosti a to i za cenu, že se samy ve

svém pokroku zdržují. Toto jest krásnou povinností každého člena „Bílého bratrstva lásky“. Nejsou-li však tyto bytosti schopny přijmout ani takovouto pomoc, pak se musí vrátit a nemohou pokračovat na této zasvěcovací cestě.
Vstupem do hmoty zemské poznávají bytosti k zasvěcení určené, z čeho vlastně vyvěrá tvořivá síla přírodní. Zde teprve pochopí správně, co je to to „Nic“, ze kterého všechna tvorba vzešla, čím jest a co jest jejich tělo hmotné i duchovní, jaký má být vztah těchto k duši a duchu. Zde poznají a chápou lépe než před tím, co je v nich, nad nimi a pod nimi.
Pak teprve, když prošli hmotou zemskou, přicházejí do velikého volného prostranství, v němž vidí vodu, do které mají vstoupit, aby prodělali další svou očistu. Na dotaz, jaká je to vlastně voda, odpovídá jim jejich duchovní vůdce, že jsou to slzy, které za svého života vyronily. Do tohoto jezera slz musí se ponořit, aby smyli se sebe poslední zbytky svých špatných skutků z dřívějšího života, aby své duchovní tělo očistili od všeho, co je ještě zatěžuje a mohli pak, po této očišťující koupeli, projít posledním křtem a to křtem ohněm.
Kandidáti, kteří podstoupili tuto očistnou lázeň a přijali poučení že od té chvíle, kdy prošli touto lázní, nesmí již uronit ani jedinou slzu, ani žalu ani radosti, vycházejí odtud tak zocelení, že nic nemůže je již vyrušit z jejich trvalého vyrovnaného klidu. Ani největší radost, ani největší žal nad nejbolestnější ztrátou nesmí vyvolat v jejich oku slzu a také ji již nevyvolá. Potřebnou sílu k tomu získají právě v následující zkoušce, zkoušce ohněm. Všechny bytosti musí projít prostorem, v němž se všech stran sálá oheň.
I zde se některé bytosti zastavují, protože mají obavy, že je tyto plameny sežehnou, že shoří. Jen bratři opravu pokročilí věděli, že mohou a musí do tohoto ohně vejít, protože je to oheň očišťující, který spravedlivého, dříve již hmotou a vodou očištěného, nepálí. Je to ten věčný oheň, kterým na konec každý musí projít, než vejde do Království Nebeského.
Prošel-li by tímto ohněm někdo dosud neočištěný, jeho duchovní tělo – astrál – je dosud pln hříchů, ten by ovšem pocítil palčivou bolest při spalování té nečistoty, která zatěžuje jeho duchovní tělo.
Snad tato očista ohněm zavdala příčinu k vyprávění oněch pohádek o pekle a věčném trápení pekelným ohněm, i vyprávění o tom, že Pán Ježíš po Svém ukřižování vstoupil do pekel.
Tak jako zlato se ohněm očistí od vší nečistoty, tak také všichni kandidáti zasvěcení byli touto poslední očišťovací lázní ohnivou dokonale očištěni od všeho, co jim dosud překáželo v dosažení žádoucího zasvěcení, jakého lidé mohou ve svém pozemském životě dosáhnout.
Po těchto zkouškách jsou všichni zasvěcenci „Bílého bratrstva lásky“ naplněni naprostým klidem a čistou, velikou láskou, kterou jsou pak povinni šířit a kolem sebe všude rozsévat.
Oni pochopili jasně Pánovo prostoupení země, chápou a vědomě prociťují i prostoupení své vlastní podstaty Jeho nejvyšší Láskou, jsou si plně vědomi Krista v sobě a proto stávají se Jeho služebníky, aby lásku dále rozsévali mezi lidem, poučovali ostatní o tom, co láska jest, jak ohromná je její síla a moc a tak do duší lidských vlévali to veliké blaho, vyvěrající z mysteria Velkého pátku.
Pán Ježíš nevstoupil do žádného pekla, protože žádné takové peklo, jak nám je kněžstvo mnohde líčí neexistuje. Peklo připravují si pouze lidé svými špatným skutky a nezachováváním Zákonů Božích. Peklo prožívají již zde na zemi ve svých neklidných stavech duše, vyvolaných jejich přetíženým svědomím. A tyto stavy pekelných hrůz prožívají pak ještě ve větší míře v životě záhrobím, po smrti, kdy nemohou již všelijakým způsobem umlčovat hlas svého svědomí, jak to činívali často za svého pozemského života. Tam, v záhrobí, zjeví se jim neúprosně všechny jejich zlé i dobré skutky v nezastřené pravdě i se všemi následky, jaké tyto činy měly. To potom působí ony strašné, nepříjemné stavy duše, takže tito nespravedliví, sobečtí lidé prožívají skutečně své peklo.
Podívejte se již na ty, kteří za svého pozemského života trpí již tolik, že někteří si v zoufalství béřou i život. To jsou právě ti, kteří nenašli a již také nenajdou ten poklad, který je pro lidstvo otevřen a přístupný na Velký pátek. Ti poklad svůj hledají jen ve hmotě, ve věcech

světských, a proto k pravému pokladu nikdy nedospějí. Oni podlehli svému sobectví, své sebelásce, slouží svými špatnými skutky jen Satanovi a svým hříšným životem vzdalují se stále více od Krista, věčné Lásky. Poklad blaženého života, který se nám otevřel mysteriem Velkého pátku, nenajdou však nikdy.
Lidé, kteří se takto ztratili z dosahu štědré ruky Boží, připravují se svou vlastní vinou o Láskou Boží a ta vlastně žijí neustále v pekle. Toto peklo připravují a tvoří se již zde na zemi, a jestliže již za svého pozemského života neprožijí ty tíživé stavy duše a neprotrpí se zaslouženými utrpeními, pak odcházejí do záhrobního života velmi zatíženi a jejich posmrtný život duchovní i stavy duše v něm podobají se znovu pekelným bolestem a strastem.
Tak vypadá peklo ve skutečnosti. Neexistuje nikde žádné jiné peklo, kde by se dušičky pekly na oleji, nebo ve vroucím oleji vařily v kotli. Je opravdu podivuhodné, že se tato víra mohla šířit mezi lidem až do dvacátého století!
Swedenborg sice ve svých spisech uvádí, že duchovní bytosti, které i po smrti odmítají pomoc Boží a nechtějí se dát vést na lepší cestu, shromažďují se na určitých místech, kde by mohly pokračovat ve svém neřestném životě. Toto místo Swedenborg nazývá peklem, ale peklo toto je tak odporné, aby se i těm největším hříšníkům zošklivilo a oni spěchali odtud zase na místa, kde se jim může dostat světla věčné Pravdy Boží, aby se mohli i oni přibližovat poznání veliké Lásky Boží, které se až dosud vyhýbali. Ale i toto peklo, z něhož všichni tak rádi utíkají, jsou zase jen stavy duše oněch ubohých a bloudících bytostí a nepodobá se nikterak tomu peklu, které nesprávně líčí někteří kněží ještě dnes.
A do tohoto pekla Swedengorgem popsaného, také vstoupil Pán Ježíš po Svém ukřižování, aby přines i zde shromážděným nešťastným duším Světlo Své veliké Lásky a vysvobodil je ze tmy jejich nevědomosti.
Když Pán Ježíš, vlastně již Kristus, neboť byl to již Jeho Božský Duch, který zemi prostoupil, po prostoupení země znovu vystoupil, otevřel nám ještě jeden ohromný poklad, který má velkou cenu zejména pro každého hříšníka. V té chvíli byly nám po dlouhém čase otevřeny zase brány ráje, které byly zavřeny od doby Adama a Evy, kteří ztratili ráj svou neposlušností Zákonů Božích.
První, kdo do bran rajských mohli vkročit, byli oba lotrové, visící po levici a po pravici Pánově na kříži. Ne pouze jeden – po pravici visící, ale oba nalezli milost u Pána jako Jeho spolutrpící a směli vstoupit do ráje. Oba dva zemřeli dříve než Pán Ježíš a oba čekali na Pána, aby je pak oba vzal s Sebou tam, kam vešel na okamžik, aby jim brány rajské otevřel a uvedl je do Svého Království.
Pak se znovu vrátil mezi Své opuštěné a plných 40 dní pobyl ještě mezi Svými učedníky a věrně mu oddanými věřícími. Ovšem, že byl to již jen Jeho Duch, Duch Kristův, který bral na sebe občas podobu Syna člověka, Pána Ježíše, aby tak dokázal, že zvítězil nad smrtí, že skutečně vstal z mrtvých a žije a bude žít s námi a mezi námi až na věky. I dnes je s námi a v každém z nás, kdo dovedl očistit svůj život vnitřní tak, aby Jeho svatou přítomnost v sobě mohl pociťovat.
Jen velikou, čistou láskou můžeme dosáhnout té veliké milosti, abychom stále obcovali s Ním, aby On i Otec Nebeský mohli v nitru našem vybudovati si Svůj trvalý příbytek a mohli v nás neustále přebývat. Proto je zapotřebí, abychom v Něj pěvně věřili, Jej milovali a z lásky k Němu řídili se jeho svatým učením a vždy s láskou dovedli se obětovat pro své bližní. Pak nalezneme snadno všecky to poklady, který byly na Velký pátek otevřeny velikou obětí, kterou přinesl za nás na Golgothě Pán Ježíš.
To jsou ty nejcennější poklady, které máme stále hledat!
Přeji vám všem, aby v tomto okamžiku vstoupil Kristus také do vás a vy mohli pocítit to blaživé teplo Jeho veliké, svaté Lásky, které rozlévati se bude v celé vaší bytosti, otevřete-li Jeho příchodu celé své upřímné srdce.
Ó pane nás, Spasiteli a Vykupiteli, zůstaň s námi až na věky! Amen.

100. Jak uskutečňoval Pán Ježíš Své rozhovory s Otcem Nebeským

V Písmě svatém Starého Zákona i v Evangeliích čteme častěji o rozmluvách jednotlivců s Bohem a i naopak boha s lidmi. Většině čtenářů snad ani nenapadne ptát se jak se ony rozmluvy s Bohem uskutečňovaly. A najde-li se již někdo, kdo má zájem o vysvětlení tohoto tajemství, zůstává zpravidla bezradným, protože nikde nenalezne uspokojující odpověď, která by mu toto zastřené tajemství odhalila.
A přece jest pro nás velmi důležité poznat, za jakých okolností se lidem projevoval Bůh nebo Jeho svatí služebníci za jakých okolností, v jakém duševním stavu přijímal Pán Ježíš, jako Syn Člověka, pokyny a poučení od Svého Otce Nebeského.
Nebudeme se vracet k událostem popsaným ve Starém Zákoně a přidržíme se pouze těch, které se týkají Nového Zákona.
Již prababa Pána Ježíše - Ismeria – na smrtelném lůžku svém viděla a slyšela Otce Nebeského promlouvati o budoucnosti své dcery Anny. Bylo to ve chvíli, kdy se její duchovní tělo odpoutávalo od těla hmotného.
Anna měla po smrti své matky několikrát příležitost mluvit s Otcem Nebeským, a to vždy ve zvláštním stavu duchovního bezvědomí. V tomto stavu našla ji několikrát její bába v sadě, kam se Anna utíkala vždy ve chvíli, kdy pociťovala zvlášť mocné vzrušení ve svém nitru. Pak byla vždy nalezena jako bez ducha, což svědčí zase jen o tom, že její duchovní tělo se vybavilo se své tělesné schránky. Jen tak se mohlo uskutečnit její vědomé spojení s Otcem Nebeským, za kterého její duchovní já mohlo promlouvat s nejvyšší bytostí duchovní – Otcem Nebeským.
I Matka Pána Ježíše, Marie, měla také, již jako malé děcko možnost mluvit s Tatíčkem Nebeským, jak o tom sama vyprávěla Své matce Anně.
Šla si jednou hrát do zahrady a tam u kmenu poraženého stromu se položila a usnula, aniž si toho byla vědoma, protože v tomto snu prožívala pokračování svých dětských her. Spatřila na kmenu sedět krásného dědečka, který se na ni usmíval. Vyzvala ho, aby si s ní hrál a přeskakoval s ní ležící tu kmen. Dědoušek jí vyhověl, mile s ní rozprávěl a nakonec slíbil na její prosbu, že přijde zas, až ona bude sama. A slova svému dostál i později, kdy Marie dlela již na vychování v chrámové škole v Jerusalémě.tehdy ale Marie věděla již, kdo je tím jejím dědouškem, věděla, že je to sám Otec Nebeský, který ji vede a poučuje, jak se má připravovat na svůj vznešený úkol.
Proto byla tak často zasněná, jako duchem nepřítomná a vyhledávala nejčastěji samotu. To ovšem nedovedly pochopit její družky, které spolu s ní ve škole chrámové prodlévaly. Marie však nikdy neprozradila, co jí její samota skýtá. Nikomu nepověděla, že ji sám Tatíček Nebeský navštěvuje a poučuje. Byla vždy velmi vážnou na svůj věk, takže ji nikdo nechápal. Jen její učitel, ke svému úkolu zvlášť vyvolený, věděl dobře, co se s Marií děje, protože i jemu dostávalo se poučení podobným způsobem ve zjeveních. Proto také mlčel, ale s Marií si dobře rozuměli. Oba dostávali svá poučení ve chvílích, kdy se jejich duchovní tělo odpoutávalo od těla hmotného, a jen v tomto stavu byli schopni obcovati s duchovním světem, jen tak mohli rozmlouvat s Bohem – Otcem a poslouchat Jeho svaté pokyny.
A také v takovémto stavu mohla Marie přijmout andělské zvěstování o Svém svatém mateřství. A také v takovémto stavu sešla se v Betlémě před zrozením Pána Ježíše s matkou Abrahamovou, které v téže jeskyni, kde Marie porodila Ježíška, dala ona život svému synu Abrahamovi. Byla to také matka Abrahamova, která dala výstrahu Josefovi, aby unikl vražedným úmyslům Herodesovým a zachránil život Ježíškův. Také ona to byla, která se zjevila třem králům a varovala je před zpáteční cestou do Jerusaléma.
Také v okamžiku, kdy se zrodil Ježíšek, zjevil se Marii Otec Nebeský a určil, jaké jméno má dáti právě zrozenému děťátku. A když pak Ježíšek dorůstal v chápající děcko, tu s Ním pak velmi často Otec Nebeský rozprávěl. Bývalo to zase vždy v okamžicích, kdy se odpoutávalo

Jeho duchovní tělo od těla hmotného. V takových posvátných chvílích poučoval Otec Nebeský Pána, a to již od dob Jeho dětství, jak má chápati života a jak se má připravovat na budoucí Svůj úkol.
Takto byl Pán v neustálém spojení se Svým Otcem Nebeským a proto také Jeho vnitřní život byl tak bohatý, proto mohl nám také tolik nejvyšších a nejsvětějších Pravd sděliti. Nebyl to žádný bezstarostný a snadný život, jaký zde Pán prožíval. Sám se Sebou a sám v Sobě prodělával těžké boje, aby přemohl všechno, co bylo Jemu, jako Synu člověka, dáno údělem. On musel si Svůj vnitřní duchovní život pracně vybojovávat, aby zvítězil nad vším, co přináší s sebou život každého člověka. I pro Něj bylo zapotřebí velkého sebezapření, aby sám nad Sebou zvítězil a mohl konečně říci: „Já a Otec jedno Jsme."
Byla to i ohromná ukázněnost i veliká obětavost pro lidstvo, které lidství Pána Ježíše muselo v Sobě vyvinout a vypěstovat. Jen s touto ukázněností a obětavostí mohl dostáti tak plně Svému úkolu, Otcem Nebeským na Něj vloženému, aby Jeho život a Jeho svaté působení přineslo tolik dobra a milosti všemu lidstvu.
Snad to vše pochopí lidstvo teprve v budoucnu, až bude pročítat četná novodobá zjevení Páně, ve kterých se nám Pán ukáže v jasnějším světle, než v jakém nám Jej mohla podati dnes přístupná Evangelia.
Z naznačeného je zřejmé, že nejen Pán Ježíš, ale i Jeho Matka, bába i prabába mohli přijíti do nejužšího styku s Bohem – Otcem jen duchovně, po odpoutání svého těla duchovního od těla hmotného, tedy v určitém tělesném bezvědomí, za kterého však duchovní vědomí je naprosto jasné. Tyto stavy jsou výsledkem správného vnitřního života, který jim umožňoval žíti současně život duchovní i hmotný a oba tyto životy udržovat stále v dokonalé harmonii. Je to určitý stupeň dokonalosti, a k takového dokonalosti dojít, o to máme se všichni upřímně snažit.
Kdo bude o těchto tajemstvích duchovního života hlouběji přemýšlet, ten dojde k poznání, jak je nám ve skutečnosti všem Otec Nebeský blízký. Jak by bylo krásné, kdyby hodně lidí mohlo dosáhnout té milosti, že by se mohli spojovat a přímo rozmlouvat s Otcem Nebeským tak, jak to činil Pán a Jeho nejbližší! Jakou radost by měl z toho nejen Pán a Vykupitel nás, ale i sám Otec náš! I pouhá snaha přibližovat s Bohu byla by pro Něho radostná a pro lidstvo samo mnohoslibným pokrokem.
Čeho je k tomu zapotřebí? Především je to naprosto čistý život, plný pravdy a upřímnosti, dále absolutní víra a to nejdůležitější – čistá, veliká láska, která nejvíce může nám umožnit toužené tajuplné spojení s Bohem.
To by byla ta pravá mystika, která je schopna oblažovat lidstvo a uvádět každého, kdo po tom touží, do těch nejvyšších blažeností, kterými se lidský život může naplnit. A tomu všemu učil nás Pán Ježíš, který nás stejně jako náš Otec Nebeský tolik miluje a těžce nese, že jen tak málo lidí touží po Jeho Lásce. Až dosud je stále většina těch, kteří dávají přednost bezcenným, pomíjejícím věcem, kterým dávají přednost před opravdovým přibližováním se k Bohu.
Chybí jim především víra v možnost takového spojení s Bohem, nevěří v dosažitelnost přímého rozmlouvání s Ním. Snad dojdou k této víře, až uvěří ve všechna zjevení Boží, jež jsou obsažena ve Starém i Novém Zákoně. Toto zjevení je ovšem třeba brát mnohem vážněji než dosud, aby jich pak dovedli lidé použít ve svůj prospěch, pro svůj vlastní život.
Dobrým příkladem jsou nám i velcí světci. Těm se podařilo také v tak zvaných extázích, které nejsou v podstatě nic jiného, než okamžité vybavení duchovního těla z těla hmotného, viděti Boha – Otce nebo Pána, nebo posly Boží – anděli a mluvit s nimi nebo přijmout od nich svá poselství.
Mnoho lidí čte o takových zjevech, ale buď tomu nevěří, nebo se nesnaží vniknout hlouběji do těchto tajemství, aby je opravdu pochopili a jim také uvěřili. I když se najdou čtenáři, kteří bez pochybností přemýšlejí nad podobnými zážitky světců, jen málokdo pomyslí na to, že by

se i jemu mohlo podařit dosáhnout spojení s duchovními bytostmi, tím méně pak, že by i on mohl přijít do styku s Pánem, nebo dokonce s Otcem Nebeským.
To zavinila především naše nedostatečná a jednostranná výchova náboženská, která sice nutí lid k věření všeho, co církev k věření předkládá, ale nevysvětluje jasně a prostě nic o přirozených podkladech a příčinách oněch tajuplných zjevů. A právě toto vysvětlení chybí, aby lid nejen snadněji uvěřil, ale také sám se snažil dostat se v duchovním životě výš, aby i jemu byla dána možnost prožít podobné zážitky duchovní, které jsou přece pro každého přístupné. Jen poctivě podle učení Pána Ježíše žít, s největší láskou a pokorou plnit Jeho svatá přikázání a to nedosažitelné bude dosažitelným pro každého!
Vždyť Pán Ježíš řekl, že s námi zůstane po všecky časy až na věky. I církev nás učí, že Bůh je všude přítomen. Proč bychom tedy nedokázali přiblížit se k Němu, a to tak, že bychom Jej viděli, že bychom s Ním dokonce rozmlouvali?
Podařilo-li se to jednotlivcům a daří-li se to některým vyvoleným lidem i v době nynější, proč by se to nemohlo podařit i nám?
Dosti často přicházejí ke mně lidé a vyprávějí, že se jim zjevil Pán a dal jim nějakou radu, nebo nějaké upozornění, jak se zbaví nemoci nebo jiného utrpení, jindy zas vyzýval je k nějakému skutku, nebo předpovídal něco z budoucnosti, co se později skutečně vyplnilo. Byli to ponejvíce zcela prostí lidé, kteří mi tyto své zážitky sdělovali. To je nejlepším důkazem, že Pán je skutečně stále s námi a že se duchovně projevuje tomu, koho uzná za hodna té milosti. Tak skloní se i k lidem zcela prostým, ale pevně věřícím, kteří ve své opravdové víře se dovedou procítěně k Němu obracet se svými prosbami a svůj život naplňují účinnou láskou a dobrými skutky ke svým bližním.
Takovéto milosti nemohou ovšem dosáhnout lidé sobečtí a hmotařsky žijící. Pro takové budou i tato tajemství duchovní tak dlouho zastřena neprůhlednou rouškou, dokud se sami z vlastní vůle neobrátí k lepšímu a ušlechtilejšímu životu a dokud své sobectví nezamění za účinnou lásku.
Nedomnívejte se však, že se můžete stýkat s Pánem nebo Otcem Nebeským nebo s jinými vyššími bytostmi duchovními jinak než duchovně. Je k tomu vždy zapotřebí odpoutání se od těla hmotného.
Jsou sice vzácné výjimky, kdy se některým lidem nebo dětem dostalo zjevení za bdělého stavu. Podobných zážitků dočkají se i lidé nadaní zvláštní jasnovidností, ale ve všech těchto případech jde vždycky o jednotlivce, u nichž je zvlášť vyvinut dar jasnozření vnitřního, které umožňuje duchovní bytosti i vidět, ale zpravidla děje se tak po odpoutání se duchovního těla.
Mnozí z těch, kteří se podobných zážitků dočkají, domnívají se, že to byl pouhý sen a těžko by připustili, že je to jejich skutečný zážitek v duchovní sféře. A protože nevěří, že to bylo čisté zjevení duchovního světa, nedostane se jim příležitosti prožít cosi podobného ještě jednou. Jejich rozumářské nazírání připraví je o možnost správného pochopení a proto již podobné zážitky se neopakují, tato milost je jim odepřena.
Zato u lidí upřímně věřících objevují se podobné zážitky, častěji. Někteří mohou dokonce pozorovat a sledovat i určitou souvislost všech těch zjevů, které přicházejí postupně, jako na pokračování. Takové zážitky mají ovšem pro dotyčné lidi veliký význam duchovní.
I já sám musím přiznat, že mnohé z toho, co jsem vám zde pověděl, má původ ve zjeveních a sděleních Pánových z poslední doby, protože jinak bych vám byl sotva dovedl vysvětlit taková tajemství, kdyby mne nebyl poučit o nich sám Pán.
I tato skutečnost může být pro nás zase jen důkazem toho, jak velice nás Pán miluje a jak Mu záleží na tom, abychom se stále více a více přibližovali ke světlu Pravdy, která má nás osvobodit z temnosti lží a nepravd a zbavit nás pro nás tak škodlivé pochybnosti.
Je Jeho milostí a Láskou můžeme se stále více přibližovat ke svému zdokonalování se vnitřního duchovního života vlastního a k hlubšímu poznání oněch vzácných tajemství, která skrývá v sobě pravý duchovní život.

On je Tvůrcem všeho, tedy i duchovního života, a jako nejvyšší duch může se mezi námi projevovat jen duchovně a my můžeme se s Ním také jen duchovně stýkat.
Po odchodu Pánově z tělesného života není nám již možno vidět osobnost Pánovu, nemůžeme již naslouchat Jeho slovům tak, jak bylo to dopřáno Jeho současníkům, žijícím v Jeho blízkosti. Máme však stále možnost stýkat se s Ním duchovně, přijímat Jeho pokyny ve svém nitru. A to má být naší upřímnou, opravdovou snahou – naučit se tyto pokyny přijímat a podle nich i žít. Proto máme více pěstovat svůj vnitřní život, abychom v naprostém klidu mohli pociťovat Jeho svatou přítomnost v nás, abychom ve svém nitru uslyšeli Jeho hlas k nám promlouvající.
Všichni můžeme této milosti dosáhnout! Vzpomeňme jen, že Pán řekl nám tato významná slova:
„Miluje-li Mne kdo, slova Mého ostříhati bude, a Otec Můj bude jej milovati, a k němu přijdeme a příbytek u něho si učiníme.“ (Jan, 14, 23.)
To je to nejkrásnější a nejcennější, čeho člověk může dosáhnouti: Bůh sám, Kristus neustále přítomen v našem nitru a Jeho Duch i síla Jeho Lásky neustále v nás a s námi se projevuje. Slyšet ve svém nitru Jeho hlas, který nás neustále vede, poučuje a nám radí, co a jak máme vykonat.
To je to nejvyšší, čeho člověk může dosáhnout. A kdo jednou již dospěl tak daleko, ten nemůže již zbloudit a prožívá stále ty největší blaženosti, kterých může člověk za svého pozemského život dosáhnout. Tyto hodnoty samy jistě plně odmění naši snahu a námahu, kterou věnujeme na vypěstování svého čistého života vnitřního, který nás musí připravit a učinit schopnými tuto velikou milost přijmout.
Pamatujte přitom, že je to především čistá, veliká a účinná láska, která je jedním možným pojítkem mezi námi a Bohem – Kristem.
Chcete-li tedy žít šťastný, spokojený a blažený život, život bez utrpení, chcete-li dosáhnout té milosti, že budete naslouchat i vy sladkému hlasu Božímu ve svém nitru, chcete-li být ve stálém spojení s Duchem Kristovým, pak jděte upřímně za Kristem a plňte poctivě všechny zákony Boží a řiďte se ve všem svatým učením Pána Ježíše. Milujte boha nadevšecko a své bližní jako sebe sama. Pak bude také vás Bůh milovat, že si ve vašem nitru vybuduje s Pánem trvalý Svůj stánek a vy budete moci s Nimi právě tak rozmlouvati a Jejich hlasům naslouchati, jako Pán Ježíš za Svého pozemského života mohl naslouchati hlasu Svého Otce a s Ním rozmlouvati.
Dejž vám Bůh k tomu potřebné síly! Osvěť nás Svým Duchem svatým, abyste této milosti mohli co nejdříve dosáhnouti, abyste se i vy stali vědomými dítkami Božími.